

Високиятъ идеалъ

III — година

I школна лекция

общия окултенъ класъ.

11. IX. 1923 година.

Вторникъ 7. ч в.

— СОФИЯ —

ВИСОКИЯТЪ ИДЕАЛЪ.

Природата обича само ония, които иматъ високъ идеалъ. Тя ги нарича свои възлюблени дѣца и по име ги знае. А ония, които нѣматъ никакъвъ идеалъ, тѣ не сж написани въ нейната книга. Тѣ сж бракувани, оставени въ нейнитѣ изби за далечни дни, за далечни врѣмена.

Тѣй щото, ако вие нѣкой пжтъ се усѣщате, като че никой не обръща внимание на васъ, като че вие сте изоставени отъ Бога, отъ природата, ще знаете, че погрѣшката е въ васъ, нѣмате високъ идеалъ. Туй е правило, това е законъ. Тѣй е, другояче не може. И слѣдователно, всѣки единъ отъ васъ може да поправи своя животъ, своето нещастие, всѣки ще излѣзе отъ тази забравена изба. Даже единъ отъ найзабравенитѣ въ дѣното на тази изба, ако единъ день създаде единъ високъ идеалъ, той ще почне да пѣпли като единъ охлювъ и нѣма да се мине дълго врѣме, ще се намѣри на повърхността отгорѣ. И природата ще каже: „Ето едно отъ моитѣ дѣца, което възкрѣсна“.

Що е смъртта въ свѣта?--Смъртта, това е нещастieto на забравенитѣ дѣца, на дѣцата безъ идеалъ. Възкрѣсението, това сж дѣцата на високия идеалъ, които излизатъ изъ дѣното на тия изби на материалния свѣтъ. Сега, за да изпжкнешъ, или да изпѣлишъ отъ такава изба, се изисква воля, се изисква безпримѣрна вѣра, която съ нищо не може да се сравни.

Има извъстни хора въ свѣта, които казватъ: „Азъ нося каквото и да е, ямъ каквото и да е, всичко ямъ“. Не е тъй. Човѣкъ, който казва, че всичко яде, е човѣкъ съ низкъ идеалъ. Той е всеядно животно. Онзи, който яде, трѣбва да яде най-избрани храни въ природата, които дѣйствуватъ на хубаво. Нищо повече! Когого и да е огъ васъ, природата ще го познае. Какъ го познава? Тя всѣки день прави своитѣ изпити. И знаете ли какви отлични изпити прави? Тя, за да изпита какво се крие вътрѣ въ гънкитѣ на вашата душа, какво се крие въ гънкитѣ на вашия умъ, сърце, туй, което вие сте скрили, какви пориви имате, и какво може да стане отъ васъ, тя създава въ градината си най-прѣкрасни плодни дървета, и ги окичва съ плодове отъ разни качества. Ще те пусне въ тази градина, и ще внимава кой плодъ ще вземешъ. Ако имашъ високъ идеалъ, и намѣришъ нѣй-хубавия плодъ, тя ще каже: „Ето едно мое умно дѣле.“ И веднага ще отбѣлѣжи въ своята книга: „Огъ тебъ човѣкъ може да стане.“ Но помързи ли те да се качишъ горѣ, тя има друго мнѣние за тебъ. Сега, тоя плодъ на дървото, трѣбва да е най-добриятъ. Може да ти коштува живота, за да го вземешъ, но, ако ти се качишъ и го откъснешъ, тя ще каже: „Смѣло е това дѣле взема най-хубавото“. Но, ако туй дѣле погледне нагорѣ, и каже: „Кой ще се качва сега,“ и погледне долу да види, дали не е паднала една круша, и послѣ посѣгне отъ близкитѣ клонища да си вземе, тя казва: „Това е едно отъ забравенитѣ дѣца, отъ него човѣкъ нѣма да стане.“ Сега, забѣлѣжете всички, тя гледа само на вашитѣ вътрѣшни стремежи. Тя само констатира фактитѣ, само ги наблюдава, и споредъ каквото вижда, така и бѣлѣжи. Следователно,

ако тя е отблъзвала най-хубавото заради васъ, причина на тази блъжка сте вие. И ако тя е хроникирала нѣщо, което не ви прѣпоръчва, причина сте пакъ вие. Тя не е турила нито повече, нито по-малко. Тя е отблъзвала просто факта, и отъ този фактъ тя изважда своиѣ заключения. Сега, кои сѣ тия заключения, които ще порлизятъ на нашия животъ? Тѣ сѣ вашиягъ изборъ, койго вие сте направили.

Азъ ще ви приведа единъ малкъ примѣръ за поясненіе на тази идея, за една египтянка, която се наричала Елтамаръ. Тя била дъщеря на най-бѣдня селянинъ въ Египетъ, но била много умна и интелигентна, добродѣтелна и много скромна. Когато тя постъпила въ училището, запиталъ я нейниягъ учителъ: „Ти ще се оженишъ ли, или дѣвица ще останешъ?“ Тя казала: „Азъ имамъ само единъ идеалъ на земята. Азъ съмъ рѣшила тѣй: само за царския синъ може да се оженя. Който и да е другъ, ако не е царскиятъ синъ, ще го върна. Единъ изборъ имамъ, пкъ, ако той не дойде, азъ съмъ рѣшила да остана дѣвица.“ Ще кажете вие: „Глупава работа!“ Не, идеалъ има тя. „Ако дойде царскиятъ синъ, ще се оженя, ако не, не ми трѣбва никаква женидба.“

Гдѣ е сега приложението на този великъ идеалъ вътрѣ въ свѣта? Ако ще имашъ едно вѣруую, ако ще имашъ едно учение, ако ще имашъ една мѣрка, ако ще имашъ единъ образъ, ако ще имашъ едно сърце, ако ще имашъ единъ умъ, ако ще имашъ една душа, единъ духъ, гози духъ да е синътъ на Истината

Сега, ще пристѣпимъ къмъ сравнението. Отивашъ да посрѣщашъ слънцето. Не отивай да го посрѣщашъ, когато то вече е излѣзло четири прѣста надъ хоризонта. Ти трѣбва да си на първия

лжчъ, който се покаже. Той е най-важниятъ. Той е царскиятъ синъ. Не си ли тамъ, другитъ не струватъ. Не видишъ ли него, ти си изгубилъ изгрѣва на слънцето. Него хвани, другитъ не ти трѣбватъ. Ти вземи него, и се върни дома. Сега, нѣкои казватъ: „Ходи ли на изгрѣвъ?“—Ходихъ. Видѣхъ какъ изгря слънцето. Азъ казвамъ: ти не си видѣлъ първия лжчъ. Другитъ лжчи сж послѣднитъ плодове на това велико дърво. Отъ тебъ човѣкъ нѣма да стане!

Ако отивашъ въ планината, да не казвашъ: „Азъ пия каквато и да е вода.“ Не, ако намѣришъ най-хубавия изворъ, и отидешъ да пиешъ отъ центъра, отъ тамъ, дѣто извира най-чистата вода, ти си човѣкъ съ високъ идеалъ. Отивашъ ли ти къмъ края, и кажешъ: „И отъ тукъ може да се пие“ имашъ единъ низкъ идеалъ. Казватъ нѣкои отъ васъ: „Мога и отъ тукъ да пия.“ Не, това не е характеръ. Ученикътъ на окултната школа трѣбва да се отличава отъ всички. Отидешъ ли тамъ, при извора, макаръ че има мжнотии, отъ центъра ще пиешъ. Който и да е, ще вземе отъ най-чистата вода. Идеалъ имашъ вече.

Ако се качишъ на нѣкой планински върхъ, пакъ сжщия законъ. Нѣкой казва: „Кадѣто и да е азъ мога да се кача.“ Не, на този планински върхъ ще изберешъ най-хубавото мѣсто, най-красивото мѣсто, да остави въ душата ти най-дълбокитъ впечатления. И като слѣзешъ, този върхъ трѣбва да го носишъ въ сърцето си като единъ живъ върхъ. Ако четешъ книги, сжщиятъ законъ е. Прочети на най-знаменития писателъ, на най-видния философъ, на най-видния проповѣдникъ!

Ако отивашъ да видишъ нѣкои картини, иди

и разгледай на най-видния художникъ, не на посредствения-- на най-видния. А пъкъ, тия, обикновенитѣ картини ще видишъ, когато наблюдавашъ хората: кой кога яде... тѣхъ като наблюдавашъ, ще видишъ обикновенитѣ картини. Но като правишъ изборъ, ще идешъ да видишъ само една картина. Първата картина въ свѣта, тя е достатъчна.

Когато избирашъ приятелъ—сжщия законъ. Избери най-благородния, най-умния, най-интелигентния, най-добрия, съ най-чистото сърце. Мжжъ избира ли жена--сжщия законъ; жена избира ли мжжъ, пакъ сжщото. Не отстъпвайте отъ това правило! Отстъпването отъ това правило ражда хилядитѣ страдания въ този свѣтъ .

Сега, азъ говоря идейно върху нѣщата, върху принципитѣ, които трѣбва да прилагате ежедневно. Нѣкой пътъ вие ще кажете, че вашиятъ идеалъ е кривъ. Хубаво. Сега е кривъ, но слѣдниятъ моментъ какъвъ идеалъ ще изберете? Да допуснемъ, днесъ вие сте пропуснали деня--не сте посрѣщнали първия лжчъ. Но утрѣ пакъ трѣбва да го посрѣщнете. Ако го посрѣщнете по сжщия начинъ, вие пакъ сте изгубили деня; но, ако днешниятъ день вие сте били примѣренъ, посрѣщнали сте първия лжчъ, и утрѣ ще посрѣщнете първия лжчъ. Така цѣлиятъ ви животъ ще се измѣни.

Когато дойдемъ да поправимъ живота си, пакъ сжщиятъ законъ. Ако искашъ да поправишъ живото си, хвани най-голѣмата погрѣшка, не се занимавай съ дребнитѣ. Хвани оная най-голѣмата погрѣшка, дрѣжъ я день, два, три, седмица, мѣсець, година, 10 години, и най-послѣ тази погрѣшка да знае, че има човѣкъ прѣдъ себе си, и да каже: „Азъ капитулир-

вамъ. Ти заслужавашъ да бждешъ на туй положение, на което се намирашъ“. Има нѣкои ученици, като клѣкнатъ 2-3 пѣти, като ги повалятъ 2-3 пѣти на земята, казватъ: „Отъ насъ хора нѣма да станатъ“, напуснатъ полесражението. Това сж хора безъ идеалъ. Ами че защо сте повикани вие на земята? За угощение ли?--Не. Васъ сж ви повикали да опитатъ, какъвъ е характерътъ, умътъ ви. И като ядете на трапезата на природата, тя наблюдава, очи има, гледа, какъ постѣпвате. Вилушкитѣ, лѣжицитѣ, кърпитѣ, всичко вижда, и отъ туй сѣди, какво ще стане отъ васъ. Ако ви поканятъ на угощение, и ви турятъ на втората смѣна, и ви дадатъ една паница, отъ която другитѣ сѣ яли, вие мислите ли, че сте съ високъ идеалъ? Ще ми кажете вие сега: „Тогава какво да правимъ?“ Ще носите паницата съ себе си. Ще кажете: „Моля, у васъ ще има ли една чиста паница?“--Нѣма. „Азъ си нося моята паница“. Ще я дадешъ да ти сипятъ въ нея. Тѣй ще ядешъ. Послѣ ще питашъ: „Съ вашата лѣжица другъ ялъ ли е?“ Ще си извадите лѣжицата, ще си извадите вилицата, вашия ножъ . . . Разбирате ли?--Това е правило за окултнитѣ ученици. Ама вие ще кажете сега: “Като ни поканятъ на гости, какъ ще го приложимъ това?“ Ето азъ какъ бихъ угостилъ моитѣ гости. Единъ день, като ви повикамъ на гости, знаете ли, какъ ще ви гостя? Ще заржчамъ 10 пити хлѣбъ хубаво направени, хубаво опечени, при единъ майсторъ фурнаджия. най-видниятъ, най-спретнатиятъ, най-умниятъ, най-добриятъ, най-блгородниятъ фурнаджия. Него ще намѣря, той ще пече хлѣба. Тѣй, ако искамъ да ви дамъ едно угощение. При това, на моята трапеза нѣма да има никакви паници, никакви ножчета, никакви вилушки. Ще туря тия 10

пити хлѣбъ, ще ви донеса грозде избрано отъ най-хубавитѣ чукани на лозето си, разбирате ли, отъ най-огбранитѣ чукани. Послѣ, ябълки, отъ най-хубавитѣ си ябълки. И тогава, ще взема по единъ гроздъ, и ще го дамъ въ ржката ви. Вашитѣ паници сж вашигѣ ржцѣ. Хлѣбътъ ще го разчупя, и ще ви дамъ по едно парче. Тѣй ще ви угостя. Разбирате ли? По единъ гроздъ, по една круша, по една ябълка, по едно парче хлѣбъ, и ще си приказваме сладко, както „сладко-- медено“. И мърдане нѣма да има, търкане на вилици... безъ шумъ ще мине. И кърпи нѣма да ви дамъ. Защо? Знаете ли, нѣма да ви дамъ кърпи. Щомъ си изцапате ржцѣтъ, ще ви заведе при най-хубавата си чешма, ще ви кажа: измийте се тукъ, извадете си вашитѣ кърпи, и се избършете. Туй е единъ идеалъ на съзнателния животъ. Запр. много богати хора има, които сж вискателни къмъ храната, но тѣ въ морално отношение, въ умствено отношение нѣматъ такъвъ идеалъ. Азъ харесвамъ единъ богатъ човѣкъ. Той е много внимателенъ къмъ хлѣба, къмъ яденето, но въ друго отношение, да открадне — не е тѣй внимателенъ. Казвамъ: добръ започвашъ, злѣ свършвашъ. Идеалътъ ти на физическото поле е добъръ, но въ духовния свѣтъ — отъ тебъ човѣкъ нѣма да стане.

Нѣкой казва: „Азъ мога да любя когото и да е.“ Не, вие не говорите истината. Азъ бихъ желалъ единъ отъ васъ да ми каже, че той може да любя когото и да е. Не само тѣй да кажешъ. Ние трѣбва да поставимъ любовта на единъ вжтрѣшенъ опитъ. Като кажешъ думата „любовъ“, въ нейния пълненъ смисълъ, тя има свое съдържание. Какво е съдържанието на любовта?

Въ свѣтание можемъ да любимъ

само Бога, нищо по вече. То е великата истина! Великата истина е тамъ. И онзи човѣкъ, който не започва съ Бога, отъ него човѣкъ не става. Ако моитѣ думи не сж върни, прѣгледайте цѣлата човѣшка история, и намѣрете нѣкой, който, като е постъпилъ другояче, да е станалъ човѣкъ. Всички велики хора, всички светии, гении, учители на човѣчеството сж били хора, които сж любили само Бога. Сега, нѣкои правятъ възражения: ако е тъй учението, ние ще забравимъ хората. Не, не ще ги забравимъ, ние ще дадемъ на хората единъ идеалъ. Ако всички хора се стремѣха къмъ първия лъчъ на слънцето, ако всички хора се стремѣха къмъ идеала на Божествената Любовь, какъвъ щѣше да бжде съврѣмениятъ свѣтъ и съврѣменитѣ ваши души? Щѣха ли да бждатъ така хилави? — Не. Добрѣ. Азъ ще ви дамъ едно възражение на всички онѣзи, които казватъ тъй: „Азъ мога да любя когото и да е, азъ любя човѣчеството.“ Казвамъ: добрѣ, за да любишъ всички, трѣбва да познаешъ човѣка. Значи, щомъ любишъ човѣчеството, ти познавашъ хората, а щомъ познавашъ хората, ти можешъ да изправишъ тѣхнитѣ погрѣшки. Питамъ: ти имашъ една жена. и тя е членъ отъ човѣчеството, а ти съ нея не можешъ да живѣешъ. Защо? Имате синъ, не се разбирате. Трѣбва да се обичате. Имате дъщеря, трѣбва да се спогаждате. Отъ гдѣ познавашъ дъщеря си? Значи, лъжливо е твърдението. Тѣй сжда азъ. Казвате: „Много лесно е то. Моето сърце гори, умирамъ зарадъ тебъ“. Да, да, вие сте въ любовта, която уморява хората. Това не е любовь, това е смъртъ, това е смрадъ. Това е любовьта на черната свѣтлина, която разлага и осмърдява, и опетнява, и развращава, и помрачава човѣш-

ката души. И не мислете, че този великият вътрѣ въ свѣта... Въ Бога има едно велико качество. Богъ обича въ насъ най-доброто. Богъ люби въ насъ най-доброто. Вие ще намѣрите този стихъ въ Писанието: „Възлюбилъ е истината вътрѣ въ човѣка.“ Най-възвишеното, най-чистото вътрѣ въ насъ, това Богъ обича. Нѣкой иска да знае дали Господъ се интересува за тѣхния обикновенъ животъ. За вашия обикновенъ животъ може да се интересуватъ хиляди други хора, но не и Богъ. Ако азъ съмъ слуга при нѣкой виденъ господарь, и наоколо си имамъ 10 души слуги на разположение да ми обуватъ чорапитѣ, да ми чистятъ обувката, ще дойде ли господарьтъ ми и той да ме обува? Ще бжде ли умно? — Не. Той не се интересува за моитѣ чорапи, кой ще ги тури, той казва: „Има 10 души, които ще ги турятъ“. Той не се интересува и кой ще лъсне обувката ми. Защо? Сума ваксаджии има, щомъ имъ дадешъ 5 лв., тѣ сж готови, както искашъ да ти ваксатъ обувката. Нѣкои питатъ: „Дали Господъ днесъ е доволенъ отъ моитѣ обувки?“ Че защо Господъ да е доволенъ отъ твоитѣ обувки? Той може да е доволенъ отъ онзи ваксаджия, който си е турилъ за идеалъ първиятъ човѣкъ, който дойде при мене, азъ ще му лъсна обувката най-хубаво. И ти идешъ, възприемешъ идеята на ваксаджията, казващъ: „Дали Господъ се интересува отъ моитѣ обувки?“ — Не. Той се интересува отъ ваксаджията. Идеята има въ него. Той ти е лъсналъ обувката най-хубаво, тъй както той разбира. Сега ще ви говоря за единъ идеалъ. Ако една жена шие риза на мъжа си, и даде пари, и вземе какъвъ да е платъ, и я мине отгорѣ—отгорѣ, тя не е жена! Не, тя трѣбва да прѣброди цѣлия градъ, и да намѣри

най хубаво платно, тънко, копринено или най-здраволенино, да му ушие една риза, и да си каже: „Веднѣжъ ще му ушие една риза, но да я помни.“ Тя трѣбва да вложи всичкото си изкуство — тсва е жена съ идеалъ. Мжжътъ отива да купи платъ за своята жена. Не да вземе една басма, и да каже: „Скъпи врѣмена сж, дѣ я позалѣжи малко“. Той не е мжжъ. Той трѣбва да прѣброди цѣлия градъ, и да купи най-хубавия платъ, да нѣма подобенъ на него. Това е идеалъ въ него! Него день природата записва за жената и мжжа, че тѣ сж направили най-добрия изборъ. Това е характеръ въ тѣхъ.

Избирашъ една книга за своя приятель, ще му изберешъ по възможностъ най-хубавата книга, и ще му я дадешъ подарѣкъ. Да те помни!

Даде ти нѣкой своя албумъ да му напишешъ за споменъ нѣколко реда, ти седнешъ и казвашъ: „Хайде нѣщо отъ Петко Славейковъ: „Парице, парице, всесилна царице, . .“ — ти ще идешъ въ дѣното на тази изба. Това не е идеалъ. Ти ще изберешъ, най-хубавото каквото има, ще му напишешъ, че като прочете той тия думи, да се забрави. Най-хубавото ще вложишъ. Веднѣжъ ще напишешъ, ама ще напишешъ най-хубавото, което имашъ вътрѣ въ себе си. Щомъ го запишешъ така, пакъ пише природата: „Отъ това дѣте човѣкъ ще стане.“

Послѣ, обичашъ нѣкого, нали? И тамъ се познава каква е любовта. Нѣкой казва: „Азъ обичамъ моя приятель“. Защо? „Ами че отлични вѣжди има, а очитѣ му тѣй, да се ненарадвашъ“. Той не е разбралъ любовта. Нисѣкъ идеалъ има. Другъ пъкъ казва: „Носѣтъ му да видишъ. . . устата му какви сж“. Другъ казва: „Мустачкитѣ му какви сж“. Тия всичкитѣ хора иматъ нисѣкъ идеалъ.

Ще намѣришъ вѣтрѣ въ своя приятель онова качество, което го отличава отъ всички други хора. Ще кажешъ: „Въ него има една чѣрта, която другитѣ я нѣматъ. Еди-каква с тя.“ Тя не е отвѣнка. Тя не е въ неговитѣ очи, не е въ неговия носъ, нито въ неговата уста. Тя е на най-високото мѣсто въ тия клонища. И като я намѣришъ, ще я откъснешъ, ще я държишъ въ своята душа, ще я запишешъ въ своята паметъ, и природата ще пише пакъ: „Отъ това дѣте човѣкъ ще стане!“

Имате учитель, казвате: „Нашиятъ учитель е много ученъ, той по химия, по физика, по астрономия, по философия, по това, по онова, много знае.“ Не, това не е вашиятъ учитель. Това е натоварена камила. Това, което отличава вашия учитель не седи въ туй. Това сѣ панделки, това сѣ украшения, но гдѣ е шапката? И тогава, знаете ли какъ се прѣначаватъ идеалитѣ? Учителътъ казва на ученичката тъй: „Ще си вземешъ най-хубавата шапка безъ панделки“. Тя отиде при шапкарката, която ѝ каже: „Той, вашиятъ учитель каза тъй, но не може безъ панделки. Ако туримъ една малка панделка, шапката ще стане по-хубава“. Добрѣ. Турятъ една панделка. Но тамъ има и други, тѣ казватъ: „И огъ другата страна, ако туримъ още една панделка, ще стане още по-хубава“. И тя каже: „И менъ ми се струва, че учительтъ ще бѣде доволенъ“. Мислите ли, че тази шапка стана по цѣнна? — Не, тя изгуби своята цѣна. И да ви докажа защо изгуби своята цѣна. Прѣдставете си, че моятъ учитель ми дава едно красиво перо, съ което може да се пише отлично. Дойде нѣкой мой приятель, каже: „Чакай, азъ имамъ единъ скъпоцѣненъ камѣкъ, като едно кокоше яйце, ако го туримъ на върха на писалката, по-хубава ще стане“. Съ синджирче, тъй

го туря. Азъ пиша. Дойде другъ, казва: „И азъ имамъ единъ диамантъ, като паче яйце, да го туримъ отгорѣ, още по-хубава ще стане“. Тури го. Питамъ: този писателъ ще може ли да пише хубаво съ тѣзи скъпоцѣнни камъни? — Не. Това сж глупавитѣ идеали на съврѣменното човѣчество. Това сж глупавитѣ идеали на съврѣменнитѣ ученици, това сж глупавитѣ идеали на съврѣменитѣ религиозни хора, които не разбиратъ онази велика Божествена искра, която трѣбва да проникне дълбоко вжтрѣ въ нашитѣ души. Нѣкой пжтъ вие казвате тѣй: „Да има нѣкой да ми закачи единъ диамантъ“. Хубаво, ако азъ река да закача нѣкому единъ диамантъ, трѣбва да намѣря най-голѣмия въ свѣта. Ако го намѣря, ще го закача. Ако не го намѣря, никакъвъ диамантъ не закачамъ на врата. Такъвъ трѣбва да бѣде идеалътъ и за васъ. Най-хубавото въ свѣта! Именно, по този вжтрѣшенъ вашъ изборъ, всичкитѣ вие ще се отличавате отъ другитѣ хора.

Сега, схващате ли накждѣ отива моята мисль? Схващате ли накждѣ отива тази рѣка, която тече сега?

Толкова врѣме не съмъ ви говорилъ. Тази вечеръ азъ рѣшихъ, казахъ: тази вечеръ на тия ученици ще имъ говоря, ще имъ говоря най-хубавото, най-хубавото, което мога да имъ дамъ! Ако сте схванали първиятъ лжчъ, който излѣзе отъ Божественото, отъ васъ ученици и човѣци ще станатъ. Ако сте закъснѣли, и не сте схванали този първия лжчъ, ще ви кажа, ученици, една горчива дума: вие ще бждете забравенитѣ дѣца въ дѣното на тази изба.

Любящиятъ говори за любовта, а страхливиятъ — за страха! Кой печели въ свѣта? Който говори за любовта ли, или който говори за страха? Умни-

ятъ говори за мъдростта, а глупавиятъ—за блудкавитѣ работи въ свѣта. Кой печели отъ двамата? Умниятъ гради, а глупавиятъ разсипва. Умниятъ пише, а глупавиятъ—разписва. „Азъ“, казва, „съмъ се научилъ само да се разписвамъ на записа, който баща ми праща“. Все се разписва. Има хора, на които цѣлиятъ животъ е само разписване. Все се разписва, че взелъ нѣщо. И когато природата погледне това нѣщо, казва: „Отъ това дѣте човѣкъ нѣма да стане“. То се научило само да се разписва, а никогато нищо не написва.

И тъй, всичкитѣ възвишени същества, всички онѣзи братя на Всемирната Бѣла Школа, сж минали по този пѣтъ. Въ тѣхъ има великъ идеалъ. Тѣ всички все така мислятъ. И когато нѣкой братъ отъ тѣхъ рѣши да дойде на земята, какво казватъ? Той ще дойде при най-добрия. И сега, може да ми цитиратъ кой е най-добриятъ. — Който има стремежъ, който има идеалъ, най-високиятъ идеалъ. При него той ще дойде. Онзи ученикъ, на който душата трепти, всѣки день мисли за своя Учителъ, при него ще дойде Учителътъ. А онзи ученикъ, който мисли за това—онова, Учителътъ ще мине покрай къщата му, и ще каже: „Тукъ седи единъ отъ забравенитѣ ученици,“ и ще си замине. А щомъ мине покрай дома на първия, ще каже: „Тукъ седи единъ отъ ученицитѣ, когото трѣбва да посѣтя тази вечеръ“.

Това е то великиятъ идеалъ, високиятъ идеалъ, който всички трѣбва да имате. Най-хубавото, най-възвишеното, най-красивото, най-силното, най-мощното, най-доброто, най-умното, най-правдивото, най-истинолюбивото — всичко отъ първата сте-

п е н ъ ! Вложете, този идеалъ, и вижте какъ вашиятъ животъ ще се измѣни. Но приложение трѣбва! Седишъ, падналъ си духомъ, кажешъ: „Празно е сърцето ми, нѣма я любовта. Какво да правя?“ Кажи: „Утрѣ ще ида да посрѣщна слънцето, и ще гледамъ да хвана първия лжчъ“.

Вие правили ли сте наблюдение сутринъ, като се събудите, да видите, каква е първата ви мисълъ? Природата въ туй отношение е крайно възискателна. Щомъ се събуди едно дѣте, веднага тя се спре прѣдъ него съ единъ трепетъ, задържа дишането си, и се вслушва за какво ще помисли това дѣте. Ако веднага като се събудишъ отправишъ ума си къмъ Бога, и помислишъ за тази велика Любовь, която, е изпълнила твоята душа съ всички блага, тя казва: „Отъ това дѣте великъ човѣкъ ще стане!“

Благославяй, душе моя, Господа!

Т. м .

8 . ч . в .

РАЗУМНОСТЪ ВЪ ПРИРОДАТА.

2 школна лекция на
общия окултенъ класъ (III година)
18. X. 1923 г. София

Печатница МАЛДЖИЕВЪ — Русе.

РАЗУМНОСТЪ ВЪ ПРИРОДАТА.

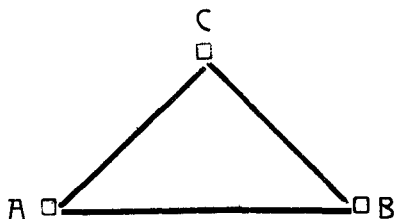
Т. м.

За слѣдующия пжть ще имате темата: „воля и безволие“.

Ако ви се зададе една тема: съществува ли разумностъ въ природата, какво бихте писали? Това е една философска тема. Вѣрующитѣ ще кажатъ, че има разумностъ, но това трѣбва да се докаже. Въ математиката казваме, че $A:B = B:C$. Това сж величини, които трѣбва да се докажатъ. Какъ ще докажете, че $A = B$? Математицитѣ иматъ правила, иматъ извѣстни методи, съ които може да докажатъ това. Тия правила сж разумни.

Първото доказателство за това, че въ природата съществува разумностъ е движението. Разумността започва съ движение. Тамъ, дѣто нѣма движение, не може да има разумностъ. Ще каже нѣкой: защо именно? Онзи, който може да констатира най-малкото движение между двѣ точки, въ него има зачатъкъ на разумностъ, значи прави разлика, че единъ прѣдметъ се е прѣмѣстилъ отъ едно мѣсто на друго. Туй движение, което става въ външната природа, става и въ мозъка на човѣка.

Да кажемъ, че имате точката А. Тази точка е

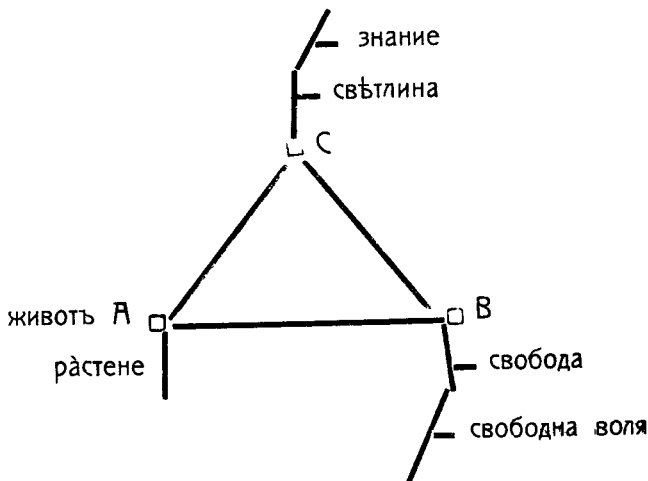
едно силово движение, единъ потикъ. Вие не го знаете. Имате линията А С. Тя прѣдставя едно движение, едно състояние въ човѣка. Човѣкъ, който

е започналъ съ линията А С е започналъ съ радостта. Като дойде горѣ до точката С, тази радостъ започва да слиза надолу. Подъ думата „радостъ“ разбирамъ най-голѣмата интензивностъ на силата, съ която започва всѣко движение. Радостта е потикъ отвжтрѣ. Значи точката С е крайната, прицѣлната точка на движението. Тя е краятъ, до кждѣто може да се достигне. Отъ тукъ нагорѣ радостта не може да отиде. Отъ точката С се започва обратно движение надолу, което се изразява съ линията С В. Отъ тази точка С започвате вече съ най-малката скръбъ, съ най-малкото страданіе, защото трѣбва да слизате, но когато слизете въ точка В, имате най-голѣмото страдание. Значи тукъ процесътъ е обратенъ. Отъ точка А започва радостта, С е точката на най-голѣмата радостъ, отдѣто надолу почва да се намалява, минава въ малка

скръбъ, която постепенно се увеличава и като достигне точка В, то е мѣстото на най-голѣмата скръбъ. Отъ точка В надолу туй страдание не може да слѣзе.

И тъй въ природата има единъ законъ, които прѣвърща тия двѣ енергии. Тогава имате движение на радостъ А С и движение на скръбъ С В, т. е. $A:C=C:B$. Човѣкъ накопява въ себе си тия природни сили, за да може да се прояви наново. Този първиятъ потокъ А С ние го наричаме потокъ на живота — Ж. Отъ живота се ражда рѣстенето — Р. Този процесъ, рѣстенето, това сж коренитѣ надолу. Значи, животътъ ражда растенето, т. е. той произвежда едно движение надолу, въ низходяща степенъ. Но за да се произведе това рѣстене, изисква се разумность, защото животътъ може да се проявява само при една разумность въ природата. Безъ разумность животътъ не може да се проявява. Този животъ се ражда отъ любовта. Първото проявление на любовта е животътъ. Първото проявление на живота е рѣстенето, а понеже при проявлението на рѣстенето влиза движението, то тукъ се създава условие за свѣтлината. Тази свѣтлина е резултатъ на мъдростта. Щомъ има мъдрость, ще има и знание. Само при свѣтлината може да има знание. Когато мислимъ за ангелитѣ, ние си прѣдставяваме, че тѣ живѣятъ въ

една непрѣривна свѣтлина, а когато мислимъ за Бога, трѣбва да знаемъ, че той е свѣтлина безъ никакви сѣнки. Слѣдователно, тамъ, дѣто има свѣтлина има знание, а дѣто има знание има единъ другъ потикъ въ природата, а именно въ свѣтлината трѣбва да има просторъ, свобода. И тъй имаме едно друго движение. Отъ С. къмъ В. се ражда свободата, а свободата ражда свободната воля.

Само при свободата се проявява свободната воля, а тамъ, дѣто се проявява свободната воля, се

проявява Истината. Следователно, вие не може да започнете съ живота по обратен път. Растенията не растагъ отгорѣ надолу, а растатъ · отдолу нагорѣ. Въ Божествения свѣтъ е така, всички нѣща растатъ отдолу нагорѣ. Основата на всички нѣща е любовта. Не може да израстне нѣщо въ свѣта безъ любовъ. Любовта е основа за проявяването на какъвто и да е животъ на каквато и да е разумность, на каквато и да а свобода или свободна воля. Сега щомъ се говори за любовта, вие разбирате едни вътрѣшни трептения, но това не е любовъ. Любовта е почва, въ която се проявява живота. Нѣма друга основа въ свѣта, освѣнъ Любовта. Туй може да го провѣрите: щомъ загасне любовта, хората веднага умиратъ. И когато нѣкой умира отъ разривъ на сърцето, отъ що умира? — Отъ безлюбие. Нѣкой има апоплексически ударъ въ мозъка. Отъ какво става туй? — Отъ малко свѣтлина. Нѣкой се задушава. Отъ какво става това? — Отъ малко въздухъ. Значи, нѣма свобода на дишането. Следователно, когато нѣкой каже, че животътъ нѣма смисълъ, този човѣкъ вече не разсждава правилно. Ние запитваме: отъ гдѣ е туй разсждение, че животътъ нѣма смисълъ? Ако вие отричате живота, вие отричате и разумността. Съ какво сравнявате това разсждение? За да направите какво и да е

сравнение въ математиката, или въ каква и да е друга наука, вие трѣбва да имате прѣдметъ, съ който да сравнявате. Слѣдователно, въ вашия умъ имате мѣрка, а тази мѣрка принадлежи на разумния животъ, и тогава вие разсждавате. Казвате: животътъ нѣма смисълъ. Да, нѣма смисълъ, но кой животъ? Когато ние казваме, че животътъ нѣма смисълъ, подразбираме животъ, употребенъ несъобразно законитѣ на разумността, но вѣнъ отъ тази разумность. И тогава казваме: такъвъ единъ животъ, употребенъ вѣнъ отъ разумността, нѣма смисълъ.

И тъй, животътъ започва съ чувствуване. Тамъ, дѣто има рѣстение, има и едно малко чувствуване, а тамъ, дѣто може да се появи едно чувствуване, има и растежъ. Гдѣго има растежъ, тамъ се явява радостъ и скръбъ. Това е неизмѣненъ законъ. Щомъ чувствувате, щомъ имате разуменъ животъ, неизбежно ще дойдатъ и радоститѣ, и скръбитѣ. И ако вие искате да имате живота, безъ да растете, безъ да чувствувате, такива нѣща въ природата не съществуватъ. Слѣдователно, когато единъ човѣкъ скръби или казва че скръби, това е доказателство, че въ него съществува единъ разуменъ животъ. Той прави разлика между радостъ и между скръбъ, значи той едноврѣменно мисли. Питамъ: вие до сега виждали ли сте,

какво нѣщо е скръбъта, какво нѣщо е радостъта? Нѣкои казватъ: всѣко нѣщо, което човѣкъ знае, той го вижда. Не може да знаешъ нѣщо, прѣди да си го видѣлъ. Знанието произтича отъ виждането. Трѣбва да видишъ, за да знаешъ. И въ природата е така. Знанието се е появило отпослъ. Най-първо се е появило чувствуването, и когато човѣкъ е придобилъ външни впечатления, на тази почва се появилъ органа за досегашното гледане. Запримѣръ, въ глиститѣ нѣма очи, което потвърждава мисълъта, че очитѣ се явяватъ късно. Какво мислятъ съврѣменнитѣ учени хора по този въпросъ не зная. Глиститѣ иматъ само зачатѣкъ отъ очи, но нѣматъ органъ за зрѣние.

И тъй, радостъта и скръбъта, това сж двѣ качества на всичкитѣ чувства, които се появятъ въ човѣка.

Сега азъ ви говоря върху този прѣдметъ, защото въ вашия умъ има забържани работи. Вие казвате: защо свѣтътъ нѣ е така направенъ, не е иначе направенъ, че ние ли трѣбва да страдаме и т. н.? Оставете тия глупави разсуждения! Вие сте родени да страдате, но вие сте родени и да се радвате; слѣдователно, вие сте родени и за радостъ и за скръбъ. Родени сте да живѣете: да чувствувате, да скърбите и да се радвате. Защо имате толкова долно мнѣние

за страданието? Защо сте тъй неприязнени къмъ него? Едно отъ ний-великитѣ проявления на живата природа, това сж страданията, това сж скърбитѣ. И като отидете на небето, нѣма да те питатъ, колко си се радвалъ, но ще те питатъ, прѣзъ колко страдания, прѣзъ какви скърби си миналъ. Тамъ радоститѣ не ги турятъ въ смѣтка, както тукъ на земята не питатъ за бѣднитѣ. Като дойдете на земята, всѣки пита, богатъ ли си. И ако си богатъ, интересуватъ се за тебе; ако си бѣденъ, не се интересуватъ. А като отидешъ на небето, тамъ те питатъ, скърбѣлъ ли си, и по това те зачитатъ. Ако кажешъ, че си се радвалъ, казватъ: оставете този човѣкъ, той е харчилъ само. Въ радостта човѣкъ нищо не придобива, той само харчи готовата енергия. Онзи, който скърби, придобива знание, придобива мъдрость, облагородява се, повдига се. И менъ ми е чудно, че вие, които сте толкова умни, всички искате само радостта. Обърнете Библията и ми кажете, гдѣ се казва „блажени, които се радватъ“? Напротивъ, за тѣхъ се казва: „Горко вамъ, които ядете и пиете“. А Христосъ казва: „Блажени нишитѣ духомъ! Блажени, които гладуватъ и жадуватъ за Правдата! Блажени, които страдатъ!“ И при все това, всички искате да бъдете щастливи. Ами че двѣ Евангелия въ свѣта може ли да има? Ако

искате другото евангелие, цѣлиятъ свѣтъ — това е сегашното евангелие.

Сега има друга една философия, която изопачава тия факти. Казватъ: когато нѣкой човѣкъ страда, това е карма. Кармата нѣма нищо общо съ страданията и съ скърбитѣ въ свѣта. Страданията и скърбитѣ, това е езикътъ на живата природа, това е езикътъ на Бога — първиятъ езикъ, съ който Богъ започва да ни говори, за да ни пробуди отъ дълбокия сънь, въ който духътъ пада. Богъ го пораздрусва и казва: „Стани, синко, събуди се и започни да мислишь!“ Тукъ нѣма никаква карма. Кармата е езикътъ, съ който ни се говори да не се отклоняваме отъ Божествения пътъ. Да не смѣсвате скръбта и страданията съ вашитѣ грѣхове. Питамъ тогава: ако е вѣрно това, че страданията сж кармата на човѣка, тогава, какви грѣхове е направилъ Христосъ, че страда? Той, ако и синъ Божий, дойде на земята да научи нѣкои уроци, да се усъвършенствува. Той дойде главно да научи онзи великъ законъ на Любовта, който Богъ Му прѣдаде, да научи какъ става жертвата, какъ Богъ повдига падналитѣ същества. Този урокъ Христосъ трѣбваше да го прѣдаде на своитѣ по-малки братя. Това наричамъ изкупление. И до сега още този законъ не е изясненъ. Слѣдователно, стра-

данията, това сж божественъ езикъ. И азъ ви казвамъ: когато започнете да страдате, вие сте въ границитъ на разярения животъ. Страдате ли. Богъ ви обича, не страдате ли, вие нѣмате нищо общо съ Бога, съ Любовта. Сега вие' ще кажете: защо сж тия страдания? Не забравяйте, че вашитъ страдания образуватъ радоститъ на другитъ, а вашитъ радости сж скърби за другитъ хора. Азъ ще ви приведа единъ примѣръ, за да уясна тази си мисль. Нѣкой здравъ, тежъкъ старецъ, качилъ се на коня, язди и се радва. Коньтъ обаче радва ли се? — Не, не се радва. Дойдатъ въ гората и коньтъ по нѣкакъвъ начинъ се освободилъ отъ юларя си, и хайдѣ въ гората. Сега коньтъ се радва, но старецътъ радва ли се? — Старецътъ скърби. Докато старецътъ бѣше на коня, той се радваше, коньтъ скърбеше, а когато коньтъ избѣга въ гората, той се радваше, а старецътъ скърбѣше. Питамъ: скръбта на този старецъ, скръбъ на коня ли е? — Не, коньтъ се радва. Слѣдователно, нашитъ интереси въ дадения случай не се съвпадатъ. Когато вие страдате, това значи, че вашиятъ конь е отишълъ въ гората. Е, хубаво, какво зло има въ това, че вашиятъ конь е отишълъ въ гората, я ми кажете? Какъвъ грѣхъ има въ това? Ще гледате философски на тази работа и ще кажете: коньтъ ми отишълъ въ въ гората. (Ще отъ това? Нека си почине, нека се

поразходи азъ ще го почакамъ Ако дойде единъ день, азъ ще му се кача и тогава азъ ще се радвамъ, а той ще скърби. Тия разсждения ви сж необходими. Вие, като ученици, ако не разсждавате така, нма да имате една правилна философия за живота. Божествениятъ свтъ не приема невъжество. Той изключва вско невъжество, изключва вско противорчие, изключва вско насилие. Въ школата всички вие трбва да мислите здраво, и слдъ като мислите здраво, ще започнете да прилагате тия принципи.

Сега, нкои казватъ: ама вие не живѣте добръ. Азъ ще ви задамъ другъ единъ въпросъ: ако вие кажете, че нашиятъ Учителъ не живѣе добръ, я ми кажете, по кои правила не живѣе добръ? Или ще кажете: нашиятъ Учителъ не мисли добръ. По кои правила не мисля добръ? Трбва да ми докажете това! Само въ Божествения свтъ сжществуватъ правила. Дайте ми онази мърка, съ която се мбри добрия животъ! Тази мърка не сжествува на земята, тя сжествува само въ Божествения свтъ.

И тъй, въ дадения случай, вие не може да знаете, дали другъ човкъ живѣе добръ или не. Въ дадения случай само азъ мога да кажа, дали живѣя добръ или не. Нито за васъ може да знае нкой, живѣте ли добръ или не. Вие разсждавате по другъ

начинъ. Ето каква е мисълта ми. Имате точката А. Да знаешъ, подразбира не продължителенъ периодъ въ даденъ моментъ. Този периодъ може да е една стомилионна частъ отъ секундата, и ти не може да го мѣришъ. Въ този даденъ моментъ трѣбва да знаешъ всичкитѣ възможности, които се съдържътъ, и да знаешъ какъ да постигнешъ. Може да има сто милиона начини какъ да постигнешъ, но отъ тия сто милиони начини на цѣлокупния животъ, има да избирашъ единъ начинъ, споредъ който да извършишъ едно добро дѣло. Ти отивашъ при една бѣдна вдовица, запримѣрь вдовицата А. Ще кажешъ: какво ще направя, като отида при нея? Ти като идешъ при тази вдовица, ще извършишъ своята длъжностъ, а именно съ това си посѣщение може да дадешъ по-тикъ на сто милиона други хора да направятъ добро. Туй е законъ. Ти може да имашъ само тази длъжностъ днесъ. Въ дадения моментъ ти не си пратенъ да идешъ при всичкитѣ бѣдни, а само до една бѣдна, но ти си едно звено въ природата, и когато туй звено се потегли отъ този Божественъ принципъ, всичкитѣ други звена отъ другитѣ верижки, отъ другитѣ върви ще се наредятъ едно слѣдъ друго. Въ тази Божествена верига може да влизатъ милиарди халки, е ако ти се откажешъ да вървишъ напрѣдъ,

втората, третата, и всички халки не ще се мръднатъ, и тѣ ще се откажатъ; ако ти потеглишъ напредъ, всичкитѣ халки на веригата ще се помѣстятъ една слѣдъ друга. Това е единъ математически законъ. Всѣка мисль, която дойде у васъ, трѣбва да ѝ дадете потикъ, т. е. не трѣбва да противодѣйствувате на Божественитѣ мисли вжтрѣ въ себе си. Отъ туй гледище се опрѣдѣля закона за свободата.

Да кажемъ, че буквата А прѣдставя една Божествена мисль, а буквата В — една човѣшка мисль. Божествената мисль върви въ възходяща степенъ, а човѣшката — въ низходяща степенъ. Отъ тукъ слѣдва, че когато двама души дружатъ заедно, тѣ изведнѣжъ, въ даденъ случай не могатъ да иматъ една и съща Божествена мисль. Азъ ви казахъ, че една стомилионна часть отъ секундата, това е единъ моментъ. Значи, тази мисль, която е дошла въ тебъ, въ една секунда може да се прѣдаде на сто милиона души. Като мине прѣзъ сто милиона души въ нашия свѣтъ, дава една единица. И тъй, една мисль като мине прѣзъ сто милиона души, за 1 секунда образува първата единица, първата мѣрка. Слѣдователно, онзи, у когото има човѣшка мисль, трѣбва да се подчини на онзи, у когото има Божествена мисль. Такавъ е законътъ. Мажъ или жена, братъ или се-

стра, еднакво трѣбва да спазватъ закона. Братие и сестриче живѣятъ заедно. У братътъ има Божествена мисль, у сестрата има човѣшка мисль. Тя цѣлия день трѣбва да се подчинява на братя. Втория день сестрата има Божествена мисль, а братътъ — човѣшка. Тогава братътъ трѣбва да се подчинява на сестрата. Не се ли подчини, ще дойде пръчицата на майката. Всѣкога биятъ не онзи който има Божествена мисль, а онзи, който има човѣшка мисль. Страданията не сж нищо друго, освѣнъ доказателство за това, че вие не сте се подчинили на разумната, на Божествената мисль. Всѣкога, когато не се подчинишъ, въ тебъ ще има една малка скръбъ, едно малко страдание. Казватъ: на дѣсно въ пѣтя! Като ученици на тази велика Божествена школа вие ще имате тѣзи мѣрки, съ които да разграничавате правите отъ кривитѣ схващания. Щомъ станете сутринъ, ще се попитате: имамъ ли днесъ Божествената мисль? Ако като станешъ сутринъ мислишъ най-първо какво да сготвишъ, у тебъ е дошла човѣшката мисль. Станешъ ли сутринъ, не мисли за човѣшкото, но започни да се молишъ Богу, помисли за бѣднитѣ вдовици и кажи: днесъ мжжъ ми може и безъ готвено. Тогава и той ще каже: днесъ Божественото се проявява въ жена ми, нека отиде при беднитѣ. На

другия денъ пъкъ може въ мъжа да се прояви Божествената мисль и той ще каже: днесъ нѣма да нося нищо за готвене, ще отида да посѣтя нѣкои бѣдни. Постѣли ли така, и жената нѣма да се сърди, че не е донесълъ нищо въ къщи. Туй е законъ! Щомъ единъ човѣкъ има Божественъ потикъ за нѣщо, не му въздѣйствувайте по никой начинъ! Въздѣйствувате ли, непременно ще ви дойде едно голѣмо страдание. Дайте ходъ на Божественитѣ мисли, на Божественитѣ желанія, на Божественитѣ дѣйствиа! Само по този начинъ може да растете правилно, да придобивате знание и мъдрость. Всичко туй зависи отъ вашата свободна воля. Никой не може да каже какъ сте изпълнили волята Божия, само вие знаете. Щомъ вие почувствувате едно малко страдание, вие знаете какъ сте изпълнили волята Божия. Нѣкой пътъ човѣкъ може да се смѣе, да е радостенъ, безъ да подозирате въ него нѣкаква скръбъ. Външно¹ той е много радостенъ, но задъ тази външна радостъ се крие една голѣма скръбъ. Нѣкой пътъ човѣкъ е скърбенъ, но задъ тази скръбъ се крие радостъ. Ние не можемъ да знаемъ каква е сжщността на нѣщата. Слѣдователно, всѣки човѣкъ, у когото разумното е започнало да се проявява, той трѣбва да провѣрвява тия свои състояния, защото само слѣдъ като ги про-

вѣрва, той ще може да се домогне до тази вжтрѣшна свѣтина, която е необходима за живота. Така той ще нареди живота си по най-добрия начинъ. Кой е най-добриятъ начинъ. — Този, по който Богъ е създалъ свѣта. По нѣкой пжтъ ние казваме: да се обичаме! Но какъ, по кой начинъ да се обичаме? — Като постѣпваме разумно. По кой начинъ? — Като се разбираме. Да, но какъ да става всичко това, трѣбва да знаемъ. Запримѣрь, правилото е: щомъ нѣкой братъ започне да ти говори, спри се, наложи си всичкото спокойствие да го изслушашъ докрай. А пъкъ, ако братъ ти говори Божествено, той нѣма да говори дълго врѣме. Онѣзи хора, които иматъ Божествена мисль, тѣ говорятъ кратко.

Сега, вие ще ми възразите: Христосъ е държалъ дълги бесѣди, по нѣколко часа. Туй се нуждае отъ доказателство. Една бесѣда може да е дълга, може и да е кратка. Дългитѣ бесѣди сж несъдържаелнитѣ, а краткитѣ бесѣди сж съдържаелнитѣ. Да ви докажа това. Говорителътъ е А. Започва да говори. Слушателътъ му е В, но е злѣ разположенъ къмъ А. И двамата сж отрицателни. Едва що А казалъ 10 думи, В го прѣкъсва: много говоришъ, стига, азъ те разбрэхъ. Въ този случай бесѣдата е дълга. Така е, когато нѣкой не те обича. Ако пъкъ А и В

сж положителни, като започне А да говори, В се страхува да не би скоро да свърши, току му казва: говори, говори, много малко е това. Слѣдъ като А говори два часа, В. казва: говори още! Значи бесѣдата е кжса. Всичкитѣ съдържателни бесѣди сж все кратки, понеже сж моменти, т. е всѣка една бесѣда е свързана съ единъ малъкъ моментъ. Нѣкой пжтъ нѣкой човѣкъ говори много работи. но ти отъ цѣлата му бесѣда схванешъ само една негова мисль. То е бесѣдата. Ддругитѣ работи ти не слушашъ, а разсждавашъ само върху една мисль: Богъ е Любовъ! Другъ пъкъ взелъ другъ пасажъ отъ бесѣдата. Слѣдователно, кжситѣ бесѣди сж по-съдържателни, Ако ти запомнишъ цѣлата бесѣда на проповѣдника. ти ще бждешъ нѣщо като фонографъ. А какво значи думата фонографъ, можете ли да я изтъкувате? „Фоно“ — на прѣчки значи звукъ, гласъ.

Туй е философско разбиране на въпроса. Кжситѣ бесѣди подразбиратъ опрѣдѣленъ моментъ. Всѣко прѣдложение въ кжсата бесѣда е нѣщо отдѣлно, като житно зърно. Веднѣжъ посѣто туй зърно вжтрѣ въ тебе, то постепенно ще се размножава, и слѣдъ врѣме тази бесѣда ще стане дълга. Вземете, запримѣръ, колко малко е записано въ Евангелието отъ това, което Христосъ е говорилъ, но върху туй малкото,

колко много сж писали хората! И ако разгледате цѣлата литература, ще видите, че тя се гради върху туй малкото останало отъ Христа. И тъй, въ живота трѣбва растене! Растенето поражда чувствуване, а въ чувствуването има радостъ и страдание. Съ страданието се започва разумния животъ. Радостъ и скръбъ, това сж двата елемента на разумния животъ. Щомъ дойдемъ до разумния животъ, ще се яви свѣтлината, а дѣто има свѣтлина, тамъ има и знание. Щомъ дойде знанието, ще има свобода, ще се прояви свободната воля. Тогава висшиятъ разуменъ животъ може да се прояви въ своята пълнота, а това е цѣлта, къмъ която всички ученици на окултнитѣ школи въ свѣта се стремятъ — да подготвятъ почва за разумния животъ на земята. Подъ думата „земя“ се разбира разумния човѣкъ вътрѣ въ неговата душа. Тѣзи Божествени мисли трѣбва да се посѣятъ въ неговия умъ, че за въ бъдеще да нѣма нужда да се занимаваме съ елементарни работи и да ги доказваме.

Упражнение Съ малко свити прѣсти ржцѣтъ поставяме на гърдитѣ. Постепенно изправяме ржцѣтъ напредъ, а прѣститѣ държимъ допрѣни. Ржцѣтъ пакъ на гърдитѣ, и послѣ пакъ напредъ, но прѣститѣ държимъ отдалечени. Съединяваме прѣститѣ и поставяме ржцѣтъ на гърдитѣ.

Ржцѣтъ успоредно напръдъ, съ дланитѣ навънъ,
и успоредно на лицето.

Ржцѣтъ на страна, съ бавно движение на хвър-
чене, послѣ постепенно засилване

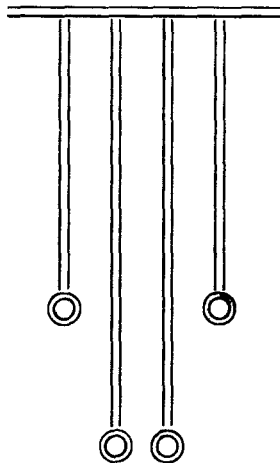
Ржцѣтъ напръдъ, на гърдитѣ, настрана, напръдъ,
на гърдитѣ, напръдъ съ допрѣни пръсти, на гърдитѣ
съ свити пръсти, напръдъ съ полукръжгове. Ржцѣтъ
нагорѣ успоредно, бавно спущане настрана, послѣ
напръдъ и съ съединени пръсти ги поставете на
гърдитѣ.

Т. м

СТРЕМЕЖИТЪ НА УМА И СЪРЦЕТО.

3 школна лекция
на общия окултенъ класъ
(III година)
24. X. 1923 г. София

СТРЕМЕЖИТЪ НА УМА И СЪРЦЕТО.

Т. м.

Прочетоха се резюметата на темитъ: „Прѣдна-
значението на братя и сестри“, и „Задачата на уче-
ника въ великата Бѣла школа“.

Прочетоха се нѣкои отъ темитъ: „Воля и без-
волие“.

За слѣдующия пѣтъ ще имате темата: „Разли-
ката между лѣвия и дѣсния пѣтъ“.

Сега ще говоря за стремежитъ на ума и сърцето.

На първо мѣсто вие трѣбва да се абстрахирате
отъ вашитѣ врѣменни състояния, а врѣменнитѣ състо-
яния азъ ги наричамъ прѣходни състояния, вълнения,
на които вие не знаете причината. Запримѣрь: вие
седите до прозореца, отдѣто иде постоянно течение
и се вълнувате, че може да се простудите, но при
все това пакъ седите на прозореца. Вие не можете
да се занимавате съ нѣкой философски въпросъ, да
разсждавате, понеже умътъ ви е занятъ съ мисълта
за простудяване. Вие не можете да разрѣшите ни-
какъвъ философски въпросъ, докато не се махнете
отъ прозореца, да седнете тамъ, дѣто нѣма какво

течение, т. е. или трѣбва да се затворите въ себе си, или трѣбва съвършено да излѣзете вънъ въ природата. Едно отъ двѣтъ нѣща трѣбва да изберете.

Друго нѣщо: вие, като ученици, трѣбва да се освободитѣ отъ една слабостъ, която се срѣща въ васъ. Вие мислите, че окръжаващата ви срѣда, че небето, че хората, всички ви дължатъ нѣщо и трѣбва да го направятъ заради васъ. Вие считате това нѣщо като аксиома, като нѣщо, което не търпи доказателства. И често сѣ тревожите въ себе си, защо тѣ да не го направятъ. Вие не разсуждавате философски. Въ дадения моментъ вие се нуждаете само отъ себе си.

□ В

Да кажемъ, че А е вашето съзнание. За да имате съзнание, значи имате нѣщо дадено.

□ А

□ С

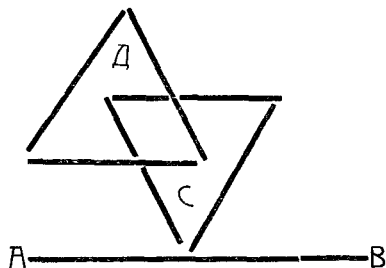
Като кажемъ „дадено“, вие може да мислите, като че дадено нѣщо отвънъ. Не е така. Въ самото естество на човѣшката душа има вложено туй, което човѣкъ търси. То е вложено вътрѣ въ душата, но се изискватъ външни условия, запримѣръ условията — В. Имате тогава А:В. Туй вие наричате съзнателния животъ, казвате: азъ съмъ. Това В считате извънъ васъ, т. е. това, което не е „азъ“. Едното наричаме „азъ“, а другото „не-азъ“. Но въ това ние можемъ да

опровергнемъ съврѣменнитѣ философи по слѣдующия начинъ: да допуснемъ, че въ прѣститѣ на "дѣсната ми рѣка има съзнание, което съзнава, че е „азъ“, а въ лѣвата рѣка съзнанието не се е пробудило. Като се срѣщнатъ двѣтѣ, дѣсната рѣка ще каже: азъ съмъ „азъ“, а ти не си „азъ“. Обаче, туй А и В иматъ отношение къмъ С. С:А:В.

Сега, разбира се, съврѣменнитѣ математици разсждаватъ малко по-друго-яче. Туй външното, което дава, отъ което ние имаме нужда, всѣкога е по-силно. Всѣкога природата е по-силна отъ насъ. Азъ взимамъ думата природа въ своята цѣлокупность, тогава тя е по-силна. Слѣдователно, всичкитѣ наши желания, всичкитѣ наши мисли могатъ да растатъ само подъ нейното влияние. Природата сама по себе си не иска да ни обсебе. Обсебването въ свѣта зависи само отъ същества подобни намъ. Само едно ниско културно същество има нужда да те обсеби. Въ висшитѣ същества нѣма ни сѣнка отъ такова желание. Въ тѣхъ има желание да влияятъ за добро, да контролиратъ, да направляватъ другитѣ, но да обсебватъ, туй желание го нѣматъ. Въ по-нисшитѣ същества, обаче, го има. Азъ забѣлѣзвамъ, че въ васъ има два вида желания и два вида мисли: А В ↗ — нагорѣ, възходяще направление и А В ↘ — надолу, низходяще направление.

Сега ще ви изнеса едно малко разсъждение за
 ония противорѣчия, които се явяватъ въ човѣшкия
 животъ. Имате да ка-
 жемъ линията А В. Тя
 прѣдставлява условия-
 та, почвата, при която
 извѣстно растение мо-
 же да расте, Сѣмето
 С се посажда подъ
 почвата. Това сѣменце
 най-първо се проек-
 тира надолу въ земя-
 та, но при това „си
 движение въ земята
 то достига единъ кръгъ, единъ прѣдѣлъ, който не
 може да прѣмине. Щомъ коренитѣ на това малко
 растение достигнатъ крайния прѣдѣлъ на този кръгъ,
 движението спира надолу и се отправя нагорѣ. Значи,
 туй сѣщото растение най-първо се проектира надолу,
 това сж А В — ↓ — низходящитѣ желания и мисли
 на човѣка. Той иска да спусне корени въ материал-
 ния свѣтъ, мисли, че, като слѣзе въ материята и взе-
 ме нѣщо отъ нея, ще бѣде щастливъ. Щомъ слѣзе
 това сѣменце до крайния прѣдѣлъ, вижда, че нищо
 не е намѣрило. и тогава въ него се заражда жѣла

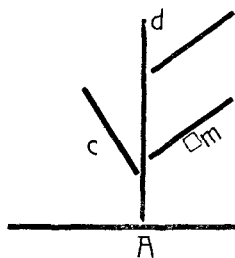
ние да върви нагорѣ: имате втората проекция $A B \downarrow$. Този законъ е върень и за човѣка. Затуй, онѣзи нагури, които ние наричаме грѣшници, могат да станатъ голѣми праведници, но трѣбва да знаете и обратния законъ, че праведникътъ може да стане грѣшникъ.

Прѣдставете си, че вие сте едно разумно същество, трижълникътъ C , и се държите само на една точка по почвата $A B$. Трѣбва да знаете какъ да пазите вашето равновѣсие. Туй е едно низ-

ходящо съзнание, надолу. Ако този грѣшникъ, слѣдъ като слѣзе на дъното, изгуби своето равновѣсие, той става праведникъ. Такъвъ случай имаме въ литературата съ Сократа. Сократъ е билъ единъ грѣшникъ, който се е отличавалъ съ много лоши чѣрти, но когато стигналъ дъното на този кръгъ, въ него се заражда желание да се издигне нагорѣ. Той се обръща и става видень философъ въ Атина. Когато срещне нѣкои физиономисти, които описватъ неговия животъ на миналото, той имъ казва: „Така бѣше, но азъ

чръзъ силата на своята воля се промѣнихъ“. Падението е законъ за събуждане. Човѣкъ трѣбва да падне за да се събуди. Сега вие ще кажете: защо трѣбва да падне човѣкъ? Падането има своитѣ добри страни.

Имате растението А, имате и клонитѣ с. d. m. Тукъ на клона „m“ стъ това дърво се е родилъ само единъ плодъ. Ако този плодъ, слѣдъ като узрѣе не падне, ще може ли да поникне? — не може. Като падне, той ще се разбие, понеже е узрѣлъ, и сѣменцата му ще паднатъ въ почвата и ще поникнатъ.

Слѣдователно, и вие трѣбва да паднете отъ дървото на живота, но не сами по себе си, а другъ нѣкой да ви катурне. Господъ ще ви бутне да паднете. Вѣтърътъ е, който събаря тия плодове отъ дървото отгорѣ, а вѣтърътъ е символъ на разумния животъ. Значи, щомъ плодътъ узрѣе, той трѣбва да падне. И ако ти си падналъ повидимому, мислишъ, че си направилъ погрѣшка, не съжелявай. Щомъ паднешъ, не развай. азъ съжелявамъ, че паднахъ отъ своето високо положение. Щомъ паднешъ, трѣбва да потънешъ долу на четири прѣста,

и послѣ да се молишъ, да дойде отгорѣ малко прѣстъ, да поникнешъ. Ти пакъ ще излѣзешъ отгорѣ, ще пораснешъ на сѣщата височина, но въ друга една форма.

Така трѣбва да разсѣждава единъ ученикъ, така трѣбва да разсѣждава единъ човѣкъ, който има философски умъ. Ако ние съжаляваме за нашитѣ високи положения, тия високи положения сѣ нѣща относителни. Знаете ли тогава, защо доброто и злото сѣ допуснати въ свѣта? Доброто и злото сѣществуватъ вѣтрѣ въ разумния свѣтъ. Злото е зло само заради насъ въ дадения случай. Доброто е добро само за насъ въ дадения случай.

Сега, да обясня тази си мисль. Има добро, което не произтича отъ любовта; има зло; което произтича отъ любовта. Не се изисква голѣма философия да се докаже това. Когато нѣкой ви прави извѣстно добро, съ извѣстна омисль да вземе повече отколкото ви дава, мислите ли, че той ви прави добро? Само по видимому това нѣщо е добро. То е добро, което не произтича отъ любовта. Пъкъ има зло, което произтича отъ любовта. Единъ лѣкарь, който иска да спаси болния, ще вземе ножа, ще разрѣже червата, стомаха и пакъ ще ги зашие. Той ще му причини голѣми болки, но стремежътъ на лѣкаря произтича отъ любовта, той иска да спаси не-

говия животъ, затова прѣкарва ножа. Ние не считаме това дѣйствиe за неморално. Ако нѣмаше такъвъ законъ въ една държава, лѣкарьтъ да си позволява да отваря стомаха на болния, бѣха гръ турили въ затвора най-малко за десетъ години. Но сега считатъ, че тази операция, която лѣкарьтъ прави е на мѣсто. Казвамъ: природата често прави такива операции въ живота. Сега, азъ не говоря за онѣзи случайности; но говоря за онази разумность, която ръководи живота ни въ всичкитѣ наши постѣпки. Има една вътрѣшна разумность. Колкото и дълбоки да сѣ нашитѣ побуждения, каквито и да сѣ, има една разумность, която постоянно влияе върху нашитѣ постѣпки за зло или за добро. Всѣки единъ отъ васъ може да провѣри това

Да кажемъ, че вие сте точката А. Имате точката С и В. Въ васъ се заражда дълбоко желание да направите нѣщо, и искате да го реализирате. Точката С ви казва: не трѣбва

да го правите! Точката В ви казва: направете го! Вие сега имате двѣ противоположни влияния, не знаете кое е право, кое ще успѣе. Едното казва: напра-

ви го — не знаеш дали ще успѣешъ. Другото казва: не го прави! Ти казвашъ: ако изгубя този благоприятенъ случай, тогава? Не знаешъ кой говори истината. Ти седишъ, колебаешъ се между двѣтъ влияния. Въ природата има едно трето влияние, азъ го означавамъ съ буквата „п“. Тогава „п“ вземете, че те катурне. Ти седишъ на плета отгорѣ, единъ отъ лѣво, другъ отъ дѣсно ти седятъ, и ти не знаешъ какво да рѣшишъ. Единиятъ ти казва: хвърли се! Другиятъ ти казва: стой на плета! Третиятъ дойде и безъ да ти каже нѣщо, бутне те. Слѣдъ като те бутне, ти взимашъ първото положение, първото внушение, което ти е дошло на ума. Да кажемъ, че като те бутне въ морето първата мисль е да влѣзешъ да се окжпешъ, да плавашъ. Щомъ човѣкъ се намѣри въ такава положение, той вече има желание да излѣзе благополучно отъ зададената му задача. И тогава много отъ вашитѣ желанія, вашитѣ философски разсждения се опрестотворяватъ. Вие мислите, философствувате, философствувате, дойде точката „п“, туй трето влияние. бутне ви и вие паднете. Ако сега схванете, че това е за ваше добро; вие ще тръгнете по пѣтя, но ако се спрете и за него разсждавате, защо става, вие ще изгубите пакъ благоприятнитѣ условия въ живота си. Запримѣръ, седите при онзи

лѣкаръ, който може да ви направи операция, но вие казвате: той разваля корема ми, това може да стане, онова може да стане — започвате да се безпокоите, и съ това спирате онзи процесъ на лѣкуване, който може да стане, спирате процеса на заздравяването. Дойдатъ ли тия мисли на болния, че това ще стане, онова ще стане, той изгубва всичкитѣ благоприятни условия. Затова всички свещени книги сж казали: „Всичко съдѣйствува за добро на онѣзи, които любятъ Господа“.

Прѣдишната лекция взехъ трижгълника А В С. Животътъ се проявява отъ А, отъ любовта, а животътъ е въ състояние да направи всичкитѣ погрѣшки. Нѣма погрѣшка, нѣма страдание, нѣма болка, нѣма скръбъ, въ каквато степенъ и да сж тѣ, които животътъ, който слиза отъ любовта, да не е въ състояние да ги поправи. Сегашнитѣ ви страдания единъ день ще ви се видятъ играчка, като единъ сънъ. Вие ще се смѣете на себе си, какъ сте могли да се безпокоите за такива малки работи. Тогава вашето съзнание ще се развие повече. Азъ ви навеждамъ на туй разсѣждане, понеже вие живѣте въ края на вѣка, ще дойдатъ вътрѣшни изпитания, а не външни. Васъ може да не ви турятъ на кладата, но ще дойдатъ вътрѣшни терзания, терзания на вашето сърце,

терзания на вашия умъ. Ако вие живѣхте прѣди 2 хиляди години, азъ друго-яче щѣхъ да ви говоря

Азъ ще ви дамъ сега едно изяснение, което не трѣбва да взимате въ буквалния смисълъ. Ще си служа съ живитѣ точки. Тукъ, при точка А имате млада мома, толкова красива, че всички искатъ да я иматъ на страната си, да иматъ нейното обѣщание.

	А	В е първиятъ канд-
В□		дидатъ, с — вториятъ
		□ ⁿ кандидатъ, d — тре-
		тиятъ, p — четвърти-
□ _c		ятъ, и т. н. до п,
		□ _p плеада кандидати. Да
		допуснемъ сега, че ти
	□ _d	си първиятъ кандидатъ
		В — искашъ да я за-

владашъ. Противъ тебе се намира п, въ права линия, той е по-силенъ. При това ти си бѣднякъ, той е богатъ. Тази мома обича да има кжщи, да има хубави дрехи. Ти може да я обичашъ съ всичкото си сърце, съ всичкия си умъ, да ѝ пишешъ поезии, но тя казва: „кжщата е по-сжществено, твойта любовъ за другъ пжтъ, на земята кжщата е по-реално нѣщо отъ любовта“. Ти цѣлъ день оплаквашъ живота си, че си нещастенъ. Ще кажешъ: „Този „п“

да го нѣма, да се махне отъ тука!“ „Добрѣ махне се той, но като се махне „п“ тогава р, другъ изпѣква отъ навидено. Друга бѣля, ти се чудишъ, откъдѣ изпѣкна той, пакъ плачешъ — да се махне и р. И той се махне, но изпѣква на мѣстото му d. Казвашъ: „То не е една бѣля, да се махне и той! Хубаво, и той се мах-е, остава С. Махне се и той. Знаете ли какво става най-послѣ? — Този човѣкъ се прѣкатурва понеже, като е билъ на противоположна посока съ „п“ и двамата сж се опѣвали, пазили сж равновѣсие, но сега, като нѣма „п“ и другитѣ, вжжето се скжсва, той се прѣкатурва съ главата надолу, охлузва си главата и казва: „Не му искамъ нито момата, нито бѣ-лята“. Това сж нѣща, които ставатъ въ дѣйствителния животъ.

Слѣдователно, за да се реализира едно ваше желание, всичкитѣ тия точки, всичкитѣ тия живи сж-щества, може да сж една, двѣ, три, десетъ, дваисетъ, трѣбва да ви съдѣйствуватъ, да кажатъ: „Той е най-достойниятъ, ние му отстъпваме тази мома, тя се па-за нему. Ние ще му станемъ шафери“. Само то-гава той заслужава тази мома. Тѣ му я даватъ, и той бива щастливъ Туй наричамъ щастливитѣ моменти въ живота. Този примѣръ може да вземете като та-къвъ, съ който да си обяснявате донѣкъдѣ тия же-

лания, които искате да постигнете. Този, който иска да завлада тази мома, затова има дълбоки причини. Хората не разбират причинитѣ, затова се и разочароватъ. Човѣкъ трѣбва да знае, защо се стреми. Като иде въ училище, трѣбва да знае, защо е отишълъ, а не, като иде тамъ, да каже: не зная защо съмъ дошълъ. Слѣдователно, връзка трѣбва да има между умственитѣ образи и сърдечнитѣ стремежи. Умътъ всѣкога се стреми надолу А ♀, сърцето винаги се стреми нагорѣ В ♂. Слѣдователно, не е умътъ, който влияе на сърцето, а сърцето влияе на ума. Умътъ е, който дава направление на сърцето, но за влияние, сърцето е по-силно. И силни натури не сж онѣзи, които иматъ силенъ умъ, но силни натури сж онѣзи, които иматъ силно сърце.

И въ самото сърце има разумность. Въ него има два живота, двѣ области. Отъ точка А, тази енергия възлиза отъ физическия свѣтъ къмъ духовния, т. е. енергията, която минава прѣзъ сърцето възлиза къмъ духовната страна на Божия свѣтъ Тѣй щото всичкитѣ чувствування на човѣшкото сърце, каквито и да сж тѣ, сж добри. Нѣма лоши чувствування въ човѣка. Нзъ говоря за самитѣ зародиши, не за проявитѣ. Всичкитѣ зародиши, които сж заложени вжтрѣ

въ човѣшкото сърце. иматъ благородно произхождение. Любовта е, въ която се зараждатъ най-благороднитѣ чувства Отмъщение, отвращение, тѣ сж вторични чувства. Вие нѣкой пѣть се заблуждавате, казвате: яви се въ менъ умраза. Умразата има съвсѣмъ друго произхождение. Да ви обясня произхода ѝ. Имате живата точка „п“ и живата точка А.

Ао L п оВ

Тази жива точка А има стремежъ къмъ п. Тоzi стремежъ първо е чисто-божественъ Ап, но се заражда извѣстно прѣпятствие на пѣтя, и туй желание на А не се постига. Тогава се образува пВ, заражда се образътъ и човѣкъ се разочарова. Ако А искаше да вземе п и не може да успѣе, а В го взима, тогава въ сърцето на А ще се зароди едно неразположение къмъ В. Слѣдователно, всичкитѣ тия прояви, които имаме въ единъ отрицателенъ характеръ, като умраза, отмъщение, злоба, ненависть, всички тия чувства сж вторични. Тѣ сж сѣнка на нѣщо изгубено. Ако мразишъ, азъ зная какво си изгубилъ; ако се съмнявашъ, азъ зная какво си изгубилъ, ако се отвръщавашъ, азъ зная какво си изгубилъ. Каквито отрицателни качества и да има единъ човѣкъ, въ окултната наука математически може да намѣримъ сжщинскитѣ причини, които сж образували

тия отрицателни качества въ човѣка. И тъй, въ човѣка реално е само доброто, а злото е само едно отражение на непостигнатитѣ негови желания.

Сега, може би, въ друга лекция азъ ще се спра да говоря върху живото колело въ природата, чрѣзъ което се проектиратъ всичкитѣ благородни желания и мисли отъ Божественъ произходъ. Каквото и да е вашето състояние, трѣбва да знаете, че вторичнитѣ състояния у васъ сѣ ваши, тѣ не сѣ отъ Божественъ произходъ. Имашъ умраза, ще се обърнешъ къмъ Бога, ще кажешъ: въ Бога всичко е добро. Богъ е Любовь, слѣдователно туй, което сега съмъ загубилъ, за въ бѣде ще го постигна. Туй, казано на философски езикъ, не е въпросъ на време и пространство, защото въ духовния свѣтъ нѣма време и пространство. Може ли да мислишъ, че само ти желаешъ доброто? Единъ день, когато ще се обедините съ цѣлото човѣчество, вие ще чувствувате всички заедно нѣщата. Васъ ще ви бѣде радостно за реализирането мислитѣ или желанията на когото и да е. Сега ние се радваме за реализиране само на нашитѣ желания, на нашитѣ мисли. Ние не се радваме на Божиитѣ мисли. Защо да не се радвашъ, като погледнешъ звѣздитѣ? Всѣка звѣзда е Божествена мисълъ. Защо да не ѝ се радвашъ? Може да

и се радвашъ Ако ти дѣйствително възлюбишъ една звѣзда, най-малко ще получишъ една дума отъ нея. Да кажемъ, че вие се обърнете къмъ Сириусъ и я възлюбите, като Божествена мисль, тя ще ви каже: „Богъ е любовъ!“. И ако я питате, защо Богъ е Любовъ ще каже: „Защото азъ живѣя“. Нѣкои звѣзди изпращатъ свѣтина: Мѣсечината изпраща свѣтина, Сириусъ изпраща свѣтина. Щомъ Сириусъ изпраща свѣтина, въ него има интелигентность, Които не изпращатъ свѣтина, въ тѣхъ нѣма интелигентность, въ тѣхъ Любовта дѣйствува, но не се е проявила Божествената Мѣдрость, Всички звѣзди казватъ: „свѣтина има въ Бога, просторъ има!“ Като погледнемъ нагорѣ, ние почувствуваме едно облекчение Ако пакъ попитате звѣздитѣ, защо Богъ е Любовъ, тѣ ще ви отговорятъ: „Ние живѣемъ, защото обичаме Бога, защото Богъ е Любовъ!“ Тѣй ще ви каже една звѣзда И ако вие искате да живѣете, обичайте Го, и вие ще почувствувате същото Не мислете, че това сѣ илизии Не, като излѣзете вечерно врѣме, най-малко съ една звѣзда, която е на вашето развитие, може да се разговаряте. Тя ще ви говори, ще ви прѣдаде тия мисли. Това, че тѣ живѣятъ, че обичатъ Бога, това не сѣ илизии, това е разумность въ тѣхъ, тѣ иматъ свѣтина

И тъй, вие живѣте въ единъ свѣтъ, въ който едва сте си показали главичкиѣ надъ тази гжста материя. Надъ тази почва, тукъ тамъ се показватъ малки дупчици, прѣзъ които надчинате нагорѣ Единъ день, като излѣзете надъ туй ясно небе, всичкитѣ звѣзди като ви заговорятъ, слънцето като затрепти, знаете ли какво ще бжде? Тогава ще видите, че Сириусъ е много по-красивъ най-хубавата мома въ този свѣтъ. Въ него има по-велико сърце, отколкото сърцето на коя да е най-красива мома на земята Въ него има едно сърце, което трепти отъ хиляди години и казва: „Богъ е Любовь, и ние живѣмъ защото го обичаме“. Слѣдователно, когато нашиятъ умъ отива надолу, не трѣбва да се смущаваме, и когато нашето сърце отива нагорѣ, пакъ не трѣбва да се смущаваме. По нѣкой пѣтъ ние се смущаваме и при едното състояние, и при другото Вие знаете какъ се създаватъ нещастията. Нѣкой пѣтъ проявите вашата любовь, но слѣдъ туй казвате много надолу отидохъ. Вие правите пакостъ на себе си. Пратете само веднѣжъ тази Божествена вълна и оставете сама да се спре Вие изпратите подарѣци на този, когото обичате но послѣ казвате: нека се върнатъ, той нѣма да ги оцѣни. Не въздѣйствувайте злѣ на сърцето си, не се

съмнѣвайте въ себе си, т. е. не се съмнѣвайте въ Бога, който живѣе въ васъ. Вие казвате: дали моята любовъ е на мѣстото? Всѣка проявена любовъ е на мѣсто. Ако този, когото любишъ не оцѣни, задъ него седятъ хиляди сжщества, които ще я оцѣнятъ. Да ви обясня тази мисль. Запримѣрь, тукъ имате вадичка, която тече на дължина 10 км. Покрай нея посадишъ 10,000 дръвчета. Първото дърво изсъхне, ти отидешъ при него и му кажешъ: ти не оцѣни моята любовъ. Не, има още 9999 дръвчета, покрай които като мине твоята любовъ, тѣ ще я почувствувать и ще ти пратятъ своята радость. Туй, че едно не я оцѣнило, нищо не значи. Най-малко едно отъ тѣхъ ще я оцѣни. Едно отъ тѣхъ да я оцѣни, достатъчно е. Казвате: моята любовъ никой не я оцѣнява. Какъ никой не я оцѣнява? Най-първо Богъ я оцѣнява. Когато ти проявишъ любовта, Господъ казва: „Синко, много добръ стори, азъ се радвамъ, че ти прояви своята любовъ. Ти казвашъ: ама той не я оцѣни. Не, любовта всѣкога се оцѣнява. Нѣма сжщество, която да не я оцѣнява. защото тя носи живота, Туй е истинската философия, която осмисля живота — философия, която за въ бждеще ще изучавате. Тя ще ви облагороди, ще ви направи смѣли, рѣшителни, съ благородни сърца и съ благородни

умове. Любовта е, която ще развие туй, за което копнѣте отъ хиляди години, отъ хиляди вѣкове. Вашата душа до сега е седѣла вжтрѣ въ земята, въ тази гжста материя. Сега вие сте на пробуждане. Не се спирайте на пжтя, защото Господъ нѣма да спре своята кола заради васъ. Ако вие искате Богъ да спре каруцата си заради васъ, Той нѣма да направи това. Стойте на мѣстото, кждѣто Богъ ви е поставилъ.

Всички вие трѣбва да научите великия законъ на търпѣнието. Има растения, които съ хиляди години стоятъ на едно мѣсто и чакатъ Господъ да ги освободи отъ това състояние Търпѣнието учатъ тѣ. А вие колко сте чакали? Вие сте отъ много взискателнитѣ синове на Господа, искате всичко да вя трѣгне по медъ и масло. Не, вие сте въ едно училище и нѣма да се явите съ парадни дрехи, но съ прости дрехи, малко окжсани. Ще отидете на това училище не съ първокласни обуца, а съ малко окжсани. Ржцѣтъ ви нѣма да бждатъ много гладки. Господъ не иска гладки ржцѣ, Господъ иска гладки сърца, гладки умове. Когато сърцата ви и умовете ви станатъ гладки, тогава и ржцѣтъ ви ще станатъ гладки. Който попипа ржцѣтъ ви и види, че сж гладки, тогава ще познае, че и умътъ, и сърцето ви сж меки и гладки.

Т. м.

НАЙ-ДОБРИЯТЪ НАЧИНЪ :: ЗА РАЗСЖЖДЕНИЕ ::

4-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(III ГОДИНА)
31.X. 1923 ГОД. — СОФИЯ.

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ — РУСЕ
ул. Сароогу № 21.

Най-добриятъ начинъ за разсѣждане.

Т. м.

Прсчетеѡа се нѣколко теми върху „Разликата между лѣвия и дѣсния пѣтъ“.

Прчете се резюмето върху темата: „Отношението между въздуха и водата“.

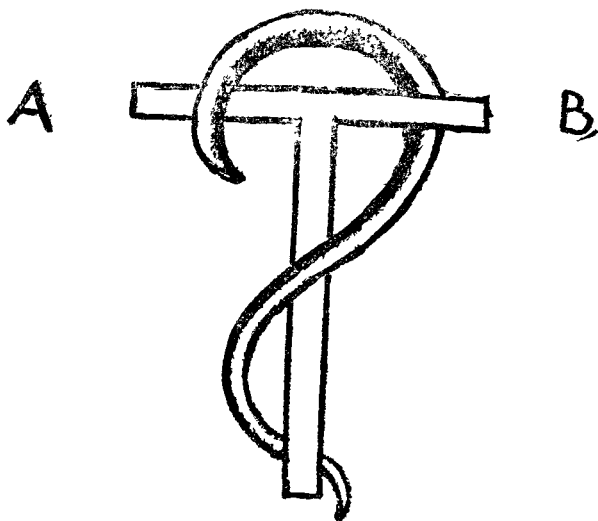
Тема за слѣдующия пѣтъ: „Киселитѣ и сладкитѣ храни“ — кои хора употребяватъ киселитѣ, и кои — сладкитѣ храни. Ще пишете за киселитѣ и сладкитѣ храни, които съврѣменнитѣ хора употребяватъ.

Гуи, което сега мислите и разсѣждавате, отъ ламти-вѣка го знаятъ всички, не е нѣщо ново. Запримѣвъ, въ дрѣзната философия нѣкой философъ казва: „Всички хора сѣ смъртни“ Това е наполовина вѣрно. Сократъ е човѣкъ, слѣдователно Сократъ е смъртенъ. То е единъ логически изводъ, но той не е вѣренъ въ своята цѣлокупность. Кждѣ е невѣрността? Всички хора, които прѣстѣпватъ Божия законъ сѣ смъртни. Сократъ, който е прѣстѣпилъ Божия законъ, и той е смъртенъ. Всички хора, които не сѣ прѣстѣпили Божия законъ, не сѣ

смъртни. Сократъ не е прѣстѣпилъ Божия законъ, и той не е смъртенъ. Слѣдователно, една отъ прѣдсил-
китѣ не е вѣрна. Ето кждѣ е лъжата на съврѣмен-
ната логика. Казватъ: мисълта на нѣкого не е ло-
гична. Вѣрно е, но не всѣкога логиката подържа
Истината. Нѣкой пѣть подържа, нѣкой пѣть — не.
Значи вие трѣбва да се освободите отъ тия заблуж-
дения. „Всички хора сж смъртни“, ние повтаряме И
азъ съмъ човѣкъ, и азъ съмъ смъртенъ. Смъртенъ
си защо? — Защото грѣшишъ. И тѣй, логическиятъ
изводъ е: за да избѣгнемъ смъртта, трѣбва да бж-
демъ послѣдователни въ изпълнението на Божестве-
ния законъ. Божествениятъ звонъ може да се из-
пълни абсолютно, въ това нѣма никаква спѣнка Най-
лесниятъ законъ за изпълнение е Божествениятъ. И
дѣцата го изпълняватъ, и животнитѣ го изпълняватъ.
Всичко живо въ свѣта изпълнява Божествения законъ,
и голѣма гениалностъ се изисква, за да изопачишъ
Божествения законъ. Само гениалнитѣ хора сж въ
състояние да изопачатъ Божествения законъ и да
създадатъ нѣщо ново. Само тѣ могатъ да отбиятъ
хората отъ правия пѣть, да ги заблудятъ и да ка-
жатъ: този е Божествениятъ пѣть.

„Всички хора сж смъртни“. Въ това изречение
се крие извѣстна отрова. За силния човѣкъ, за све-

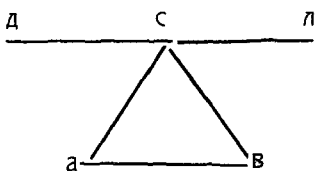
тията, за праведния, за умния, за Божествения човекъ, като кажешъ, че всички хора сж смъртни, друга е идеята, която се крие въ тия думи. Трѣбва, обаче, да знаемъ начина да прѣвърщаме идеитѣ, да разлагаме думитѣ и да намѣримъ Истината, която се крие въ тѣхъ. Другото положение Казватъ сега: „Всички ние се раждаме смъртни“, и това не е вѣрно, т. е. на половина само е вѣрно „Всички се раждатъ смъртни“. Не, всички се раждаме безсмъртни.

Казва Христосъ: „Роденото отъ плътта, плът е, т е. роденото при едно грѣховно състояние носи смъртъ съ себе си, а роденото отъ духа безъ грѣхъ, носи вѣченъ животъ. Сега, въ този новъ начинъ на разсѣждане, ние трѣбва да се ограничимъ, понеже сме на границата. Вие сте близо при тази Божествена граница: п. _____ т

Вие сте вижаали онзи символъ, който теософитѣ иматъ, нали? Тѣ иматъ единъ знакъ, но азъ обръщамъ този знакъ въ обратна посока. Тѣ започватъ движението на кривата линия отъ дѣсно къмъ лѣво, а ние обръщаме това движение отъ лѣво къмъ дѣсно. Този символъ е една прѣдстава за разсѣждениета на нисшия умъ. Горната линия АВ — това сж условията на живота. Азъ ще нарека другата, напрѣчната линия основа, върху която се крѣпи този животъ. Тя прѣдставя Божественото начало, основата, на която се крѣпи човѣшкиятъ животъ.

Сега, азъ ще ви прѣдставя тази идея по слѣдния начинъ.

Тукъ имате лицето на една пирамида ABC. С — е остъръ върхъ, като на една игла. ДП е една плоскостъ, която се крѣпи

на него. Д и Л сж живи, разумни точки. Едната прѣдставлява любовта, т. е. човѣкътъ, който държи закона на любовта, а другата — на омразата. Единиятъ си служи съ убийство, отмъщение, другиятъ — съ любовъ. По нѣкой пѣтъ хората казватъ: защо трѣбва да любишъ ближния си, защо трѣбва да любишъ противника си, врага си? Прѣдставете си, че Провидението ви е турило на едната страна на тази плоскостъ, въ Д, а противникътъ ви — въ Л, и зие се държите въ равновѣсие на тази игла С. Какъ нѣма да обичашъ сега? Ако Л се махне, ти ще изгубишъ равновѣсието и ще отхвъркнешъ нѣкъдѣ далече. Слѣдователно, той съставлява противоположния полюсъ на твоя животъ. Това не е зло. Въ дадения моментъ ти ще говоришъ на този човѣкъ любовно, и той ще ти говори любовно, понеже вашитѣ интереси сж свързани.

Вие по нѣкъси пѣтъ си мислите: защо ли има лоши и добри хора въ свѣта? Лоши и добри хора, това е обикновеното ваше разбиране. Вие още не знаете, кой човѣкъ е лсшъ. Не е зло това, което ние считаме зло. Ние не знаемъ кой човѣкъ е лошъ. Относително само знаемъ. Извѣстенъ човѣкъ при извѣстно рѣшение е лошъ заради насъ. Така и извѣстенъ човѣкъ, при извѣстни отношения е добъръ

зараде насъ, но то е само едно отношение. Това не е абсолютна истина. Когато ние говоримъ, че трѣбва да любимъ врага си, подразбираме, какви трѣбва да бъдатъ разумнитѣ ти отношения спрямо всички хора. Тия отношения, въ които Богъ те е поставилъ, не трѣбва да ги промѣняшъ, но трѣбва разумно да изпълнишъ всичкитѣ свои задължения. Какъ се създаватъ тия врагове? Д е било свободно същество — ДС. И Л. е било свободно — Лс. Но ДС е жена а ЛС е мъжъ, ЛС е човѣкъ славолубивъ въ свѣта. Той иска да се повдигне, но нѣма пари ДС е богата. — ДСА. Слѣдователно, ЛСВ, за да постигне своята цѣль, влюбва се въ тази мома. За какво? — За да стане ученъ човѣкъ, да се прослави въ свѣта. И, слѣдъ като се влюби, Провидението понеже знае, че тѣхнитѣ отношения сж лъжливи, поставя ги на тази хосканица. Туй е една женитба Казва имъ: „Ще се обичате и двамата“. И тѣ се обичатъ, но по необходимостъ. Тогава нѣкоя жена казва: не мога ли да напусна мъжа си, азъ не го обичамъ? — Ако го напуснешъ, ще отхвъркнешъ надалече. Дойде мъжътъ, и той иска да напусне жена си. Казвамъ: не може да я напуснешъ, на хосканица си, Ние можемъ да проверимъ този законъ. Ако мъжътъ напусне жената, той ще умре. И ако жената

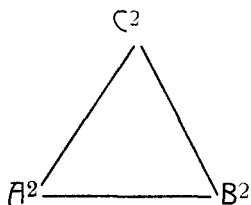
се опита да напусне мъжа си, тя ще умре, т. е. толкова далече ще отхвъркнешъ, че ще излѣзешъ навънъ изъ орбитата на този свѣтъ. И затова Писанието казва: „Жененъ ли си, не търси да се отвързвашъ. Не си ли жененъ, не търси да се завързвашъ“. Тъй седи философията. Сега, вие не питате какво да правите прѣди да си създадете извѣстни условия въ свѣта, ами слѣдъ като ги създадете. Защото, имайте прѣдъ видъ, че азъ говоря на васъ, като на ученици, които разбиратъ. Ние не можемъ да си играемъ съ законитѣ, които Богъ е вложилъ въ този свѣтъ, въ тази велика школа, прѣдъ лицето на всички тия разумни същества. Тѣ сж търпеливи и много снизходителни къмъ насъ, но нашата свобода е ограничена. Не може да прѣстѣпимъ границитѣ на тия закони! Щомъ създадемъ едно ново условие ДЛ, било на физическия свѣтъ било на сърдечния свѣтъ, било на умствения свѣтъ, ние носимъ послѣдствията -- законътъ е вѣренъ навсѣкждѣ. Щомъ създадешъ въ себе си двѣ противорѣчиви мисли, ти самъ ще трѣбва да ги примиришъ; щомъ създадешъ въ себе си двѣ противорѣчиви желания, ти самъ ще трѣбва да ги примиришъ и щомъ създадешъ въ себе двѣ противорѣчиви дѣйствия, ти самъ ще трѣбва да ги примиришъ. И, ако не ги примиришъ, тѣ ще ста-

натъ една язва и ще спънатъ цѣлото твое развитие

Сега, нѣкой казва не може ли да поживѣемъ?
— Свободни сте, нѣма нѣщо, което да не може да се позесли, но знайте, че въ природата за всичко се плаща Единъ отъ еврейскитѣ царе, виденъ поетъ и сжщеврѣменно пророкъ, си е позволилъ единъ произволъ, повидимому една проста постѣпка, позволена като на царъ и казва: „Не съмъ ли царъ, не мога ли да направя това, не сж ли тия мои поданици?“ Тѣй и единъ овчаръ казва: „Тия овци не сж ли мои? Азъ имамъ право да взема кое и да е агне, коя и да е овца, да я заколя и да я изямъ. Азъ съмъ господаръ“, Обаче, тази философия, че овчарѣтъ има право да яде овцетѣ, не е права. Въ Божествения кодексъ е туренъ слѣдния законъ: овчарѣтъ има право да взема вълната и млѣкото, но никога не му е позволено нито да коли, нито да продава овцетѣ. Че ги продава, той е неговъ законъ, но не и Божественъ Това не е философия Казва: „Азъ не съмъ ли овчаръ?“ Отъ това изваждамъ друто заключение. Нѣкой пастирь казва: „Азъ съмъ пастирь“. Има пастири въ свѣта, пастири на обществото. Нѣкой казва азъ имамъ право да направя това или онова, Не, нѣмашъ право Какво можешъ да направишъ, ще се поучишъ отъ овчаря. Овчарѣтъ нѣма право

да заколи нито една овца, но има право да вземе млякото ѝ, има право да вземе вълната ѝ. Това е, което му е дадено въ дадения случай. Това е новъ начинъ за разсждаване. Обаче не е важно само да разсждавате, но и да прилагате. Ако разсждавате и не прилагате, тогава въ васъ ще се яви обратния процесъ. Когато казвамъ, че искамъ да разсждавате, то не значи, че искамъ да измѣтете старото изведнѣжъ. То е невъзможно.

Отъ васъ, при сегашнитѣ условия, се изисква слѣдующето. Вие имате една цѣла кармическа пирамида, нали? Азъ турямъ на единия върхъ — A^2 , то

е законътъ на противорѣчието, B^2 е пакъ законъ на противорѣчието и C^2 сжщо е законъ на противорѣчието. Тази пирамида се образува отъ редъ беззакония,

отъ редъ беззаконни постѣпки. Вие сте я съградили, да кажемъ, прѣди 3—4000 години. Мислите ли, че когато нѣкой ви каже, че всичко това трѣбва да се изхвърли, че въ единъ день, въ една седмица, въ единъ мѣсець ще може да го изхвърлите? — Не. Казвате, обаче: азъ не мога да го направя. Питамъ тогава: ти, когато за пръвъ пѣтъ започна да туряшъ

камънитѣ на тази пирамида, каза ли, че не може отъ да я направишъ, че не можешъ да я съградишъ? Тогава каза, че можешъ. Слѣдователно, като си казалъ, че можешъ да направишъ тази пирамида, ти можешъ по сѣщия начинъ и да я развалишъ. Ти си започналъ да я градишъ отъ долу-нагорѣ, сега ще започнешъ да я събаряшъ отъ горѣ-надолу. Това е така по отношение на физическия свѣтъ, но по отношение на Божествения свѣтъ нѣщата ставатъ моментално. Тази пирамида е създадена моментално. И затова казвамъ, че и въ Божествения свѣтъ може да изчезне моментално. И Писанието казва така: „Ще залича прѣгрѣшенията ви и нѣма да ги помена“. Изведнѣжъ, моментално, подразбира, че ще ги заличи. Тогава вие се спирате на физическото поле и казвате: какъ ще изправя живота си? — Ще започнете да изправяте живота си отъ тамъ, отдѣто сте го нарушили. Наи първо вие скжсахте своята връзка съ Бога, и слѣдъ това образувахте тази пирамида. Съ това скжсване се започва грѣховенъ животъ, лъжливъ животъ. Философията е, че слѣдъ като направихте тази пирамида, вие искахте да живѣете добъръ животъ, безъ всѣкакви грѣхове, а слѣдъ 4 — 5000 години да направите връзка съ Бога. Ето гдѣ е лъжата! И сега по сѣщия начинъ, както скжсахте връз-

ката, така и ще се свържите съ Бога. Ще започнете обратното, ще започнете събарянето на тази пирамида. Тя ще се събори сама по себе си. Тя се е образувала безъ Бога, а ще се събори чръзъ Бога.

Сега, въ школата, както и въ всичкитѣ окултни школи, се проповѣдва единъ чистъ и святъ животъ, който мѣже да се постигне чръзъ усилие на човѣка. И какви ли не начини и методи се прѣпоръчватъ за това. Нѣкой отиде да се покланя глѣдъ Бога. Ще направи единъ, два, три, сто покланя. Другъ ще се изправи, ще се моли на Бога: чете една, двѣ, три, четири молитви, ще прочете всичкитѣ псалми, ще се моли, моли, но нищо не излиза отъ тази молитва. Не е въ моленето, не е и въ работата. Божествениятъ законъ, казвалъ съмъ ви и другъ пѣтъ, изисква абсолютно да не нарушаваме Неговия законъ. То е първото правило за Неговитѣ дѣца. Богъ казва: „Абсолютно нѣма да нарушавате моя законъ!“ Е, какъ става нарушението? Азъ съмъ забѣлѣзвалъ, какъ се закачватъ двѣ братче и сестриче, които се обичатъ. Малкото братче дойде, хване нѣкое косъмче отъ главата на по-голѣмото си сестриче и казва: хванахъ една мушица, че искамъ да откъсна единъ косъмъ отъ главата ти за да я завържа. Това дѣте не вземе единъ косъмъ отъ своята глава, ами отскубва отъ главата

на сестричето си. Ето какъ се е родилъ грѣхътъ. Майката, като види това нѣщо, започва да се смѣе. Това малкото дѣте е извършило едно велико прѣстѣпление. То изтегля едно правило, ечинъ написанъ законъ отъ главата на своята сестра. Единъ косъмъ е единъ великъ листъ. Сестрата заплаква, а майката се смѣе, бащата се смѣе и казватъ: днесъ нашето момченце отскубна единъ косъмъ отъ главата на сестра си. Най-послѣ какво става съ този синъ? Като порасне: започва да отскубва космитѣ отъ главитѣ на баща си и майка си. Но законътъ, онзи Божественъ принципъ е слѣдующиятъ: ако на това дѣте бихме дали цѣлия свѣтъ, всичкото богатство, то не трѣбваше да отскуби този косъмъ. И ако бихте му казали, че ще му дадете всичкото богатство, дѣтето трѣбваше да каже: не азъ не продавамъ ни единъ косъмъ отъ главата на сестра си. Онзи братъ, който е отскубналъ единъ косъмъ отъ главата на сестра си, той е извършилъ прѣстѣпление, за такъвъ братъ вече се прѣдполага че той може да направи всичкитѣ прѣстѣпления, да продаде баща си, майка си.

Това е новъ начинъ за разсѣждане, който вие сте забравили. Какво правите днесъ? — Седнете и се занимавайте съ вашитѣ голѣми грѣхове. Но, ако речете вие сами да съборите тази пирамида, трѣб-

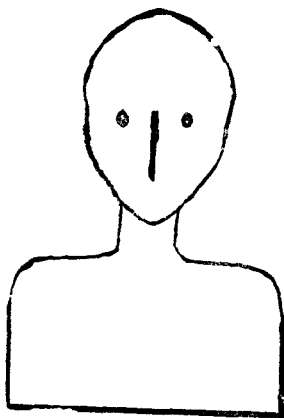
ватъ ви 4-5-6-7-8,000 години, и то, знаете ли какви усилия? Затова Писанието казва: „Ние ще викаме Силния, Великия въ сила и мощь, и мъдрия въ знание, Истина и Любовь, да дойде да ни помогне, за да може да се освободимъ отъ нея, и нашиятъ умъ нашето сърце, нашата воля да могатъ да работятъ тъй, както бихме желали. Не че въ насъ нѣма желание да работимъ, но повечето отъ васъ сж свързани. Вие казвате: ще направя това. Речете да го направите, и виждате, че ржцетъ ви сж свързани. Искате да направите нѣщо, но усѣщате, че сте вързанъ, ограниченъ. Защо? Вие не се спирате сами да си дадете отчетъ, защо е това. Азъ зная, че вие ще турите причината тамъ, дѣто не е.

И тъй когато Христосъ е казалъ: „Любете враговетъ си“, Той е подразбиралъ слѣдния великъ законъ: Любете враговетъ си, защото това е волята Божия. Азъ имамъ едно правило, то е слѣдующето: ако мразишъ, ти правишъ единъ грѣхъ по отношение къмъ себе си, самъ се спъвашъ. А да любишъ значи да създавашъ красиви образи. Тия образи сж вѣчно красиви. Тѣ сж потикъ за твоето усъвършенствуване. Слѣдователно, образитъ на любовта сж великиятъ потикъ за растенето, за умственото развитие. Ние ще се спремъ върху закона:

„Искамъ своето добро, растенето и благородството на моята душа. Азъ трѣбва да любя, понеже това е волята Божия.

Въ окултната наука, съ която се занимавате, има двѣ противоположности. Въ нея има толкова възможност да станете добъръ, колкото има възможност да станете лошъ. Това не е само за васъ, но и за всичкитѣ религии има тази възможност, понеже всичкитѣ религии си служатъ съ окултната наука, съ окултни сили. И вие трѣбва да знаете, че всичкитѣ висши същества, всичкитѣ разумни същества не сж отъ тия, които може да окаляте или да оставите върху тѣхъ своитѣ нечистотии. Слѣдователно, тѣ сж много висшестепенни. Ако вие влѣзете въ една окултна школа, и не се учите на чистота и право мислене, ще ви изключатъ тамъ. Запримѣрь, нѣкой път вие мислите тъй: какво ли мисли Учителътъ за мене? Самата ви мисль вече е нечиста. Ако вие сте човѣкъ на любовта, какво ще мисля заради васъ? Ще констатирамъ единъ фактъ, че сте човѣкъ на любовта, и ако река да изопача този фактъ друго-яче, значи да проваля себе си. Ако вие сте човѣкъ на мъдростта какво ще мисля заради васъ? Не мога да изопача този фактъ. Фактъ е това! Ако при всѣка постѣпка, която вие вършите, постѣпвате по закона на мъд-

ростът — азъ взимамъ думата „мѣдростъ“ въ много тѣсенъ, ограниченъ смисълъ — човѣшка мѣдростъ, а ние Божествена — какво ще мисля? — Ще можемъ много добръ да се разберемъ И въ критиката си пакъ ще се разберемъ. Любовта, за която азъ ви говоря, не е човѣшка любовъ, и ако вие постѣпвате по тази любовъ ще се разберемъ. Азъ искамъ да ви насоча не къмъ личността, защото личността ще ви ограничи. Въ какво седи тази личностъ? Тя е единъ кръгъ, който има два центра. Това е чо-

вѣшкото лице. Отдолу се образува единъ квадратъ. Въ този квадратъ има малки извивки. Въ това е красотата. Човѣкътъ може да се прѣдстави въ геометрическа форма. Онзи човѣкъ когото художниците рисуватъ, тѣй е човѣкътъ на желанията въ астралния свѣтъ Тамъ има извѣстна пластичностъ, извѣстно движение. Въ малкитѣ извив-

ки не се забѣлѣзватъ правитѣ линии. Когато гледаме човѣка въ лицето, красотата зависи отъ това, че въ

него ставатъ промѣни. Тия пѣомѣни именно ни рад-
 ватъ. Ако се спратъ тия движения, човѣкъ е много
 отъвратителенъ. Когато това лице се движи бързо, то
 е приятно. Живото лице е, което ни радва. Живо
 лице може да бѣде само умното лице. Въ личность-
 та се криятъ най-лошитѣ нѣща. Тя е изразъ на его-
 измъ, на подлизурство, на страхъ, на измама, на лъжа.
 И човѣшката личность е създадена отъ всичкитѣ от-
 рицателни качества въ свѣта. Това е личността. Азъ
 не говоря за „азъ — а“, за човѣка, за съзнателното,
 но — за личността. Нѣкой казва: обидиѣхъ ме. Оби-
 дили го въ какво? — Че му казали една истина. А,
 другъ е вече въпросътъ. Днесъ върху личността ни-
 каква наука не може да се съгради. Какво е роди-
 ла личността? Съврѣменната наука: съврѣменната
 философия, химия, физика, биология, вземете и бого-
 словието, и всичкитѣ други отрасли, по причина на
 човѣшката личность всички тия науки сѣ се опоро-
 чили, отклонили сѣ се отъ своя правъ пътъ. Да ка-
 желъ, лѣкарь е нѣкой, но той не е истински лѣкарь,
 да служи на Бога. Единъ химикъ днесъ ни най-мал-
 ко не му е цѣльта да служи на Бога. Съврѣмен-
 ниятъ музикантъ сяко не е идеенъ. Всѣки музикантъ
 иска да спечели пари. Художникътъ иска да нарисува
 една картина за пари. Пари, навсѣкждѣ пари! Това

е личността у човѣка. Сега нѣкой може да възрази че изкуството е принесло полза. Тѣй е. Нѣкой може да каже, че науката е принесла полза. Тѣй е, но въ свѣта не се проявява само личността, съ личността заедно се проявява и разумната човѣшка душа. Слѣдователно тя прѣвърща дѣйствиата на егоизма въ добро. Това не се дължи на човѣшката личност. Това се дължи на човѣшката душа, която постоянно работи за доброто въ свѣта. Его защо, ние трѣбва въ себе си да се освободимъ отъ своята личност, не изведнѣжъ, а послѣдователно и разумно. Така да се освободимъ, щото да не нарушимъ чувствата, мислитѣ и желанията на нашата душа. Нѣкой казва: Изведнѣжъ да направимъ това! Вие не можете изведнѣжъ да съборите това здание. То ще ви затрупа. Камъкъ по камъкъ, разумно ще снимате, разумно ще изправяте погрѣшкитѣ си, и никакъ нѣма да се обезсърчавате. Тогава ние ще дойдемъ до онази нова философия, която ще ни открие, че ние сме въ границата на този новъ свѣтъ. Иде една велика вълна отъ мисли, чувства и дѣйствиа на възвишени същества. Тя ще дойде, ще проникне на всѣкъдѣ. И ако вие не сте готови, тя ще постъпи тѣй: ще прѣмахне снѣга отъ свѣта, сѣменцата, които сѣ потиснати, ще ги извади отъ земята, болнитѣ ще оздрави и

всички нечистотии ще очисти. Това сж твърдения. Ще каже нѣкой: докажи! Тия нѣща не се доказватъ, вие ще ги видите. Тия нѣща нѣма какво да ги виждате отвънъ, тѣ сж вжтрѣ въ васъ. Най първо вие искате да бждете радостни, спокойни, да имате добро разположение на духа, искате да имате връзка съ Бога. Тогава, защо ще Го търсите горѣ на небето? Тolkozъ години го търсите, а не сте мислили, че Богъ, който прониква въ всички същества, прониква чрѣзъ Духа и въ вашето сърце.

Нѣкой пжтъ вие сте недоволни. Дойде нѣкой приятелъ при васъ натжженъ, скърбенъ, иска утѣха. Вие казвате: днесъ не съмъ разположенъ, махни се отъ тука, другъ пжтъ ела при менъ! Питамъ: съ тази ваша постѣпка вие не сте ли наскърбили Бога? Мислите ли, че Богъ е доволенъ отъ васъ? Не, вие сте Го наскърбили въ лицето на вашия приятелъ. Тогава туй разумно същество ще ви погледне, ще помисли малко и ще ви тури името така: „За споменъ да мисли“ з. с. д. м. Господъ казва: „Азъ ще ви науча да мислите“. И знаете ли какво може да ви се случи? Ние имаме редъ набтудения, не отъ миналото, но отъ сегашното. Тамъ, въ Габровско, нѣкое си малко дѣте се радвало на едно ластовиче гнѣздо. Изважда петъ малки ластовичета и съ ножи-

ци отрѣзва езичетата имъ. Занася ги при майка си, а майката се радва и казва: „Моето дѣте днесъ извадило петъ ластовичета отъ гнѣздото имъ и имъ отрѣзало езичетата Колко пѣргаво колко умно дѣте!“ То израства и се оженва. Раждасть му се петъ дѣца, но всичкитѣ нѣми Слѣдователно, по този законъ вие трѣбва да знаете, че всичкитѣ дѣйствия, прѣгрѣшения въ свѣта, не сѣ много неразумни — за тѣхъ се държи смѣтка. Има много разумни същества, които могатъ да пострадатъ отъ насъ Ето защо, всички спѣнки, мъжнотии, страдания, които ни сполетяватъ въ живота сѣ резултатъ на нашитѣ постѣпки.

Сега, въ школата, ние не искаме вие да се боите, да казвате: а, то е страшно! Не, ще имате новъ моралъ, нови разсуждения. Ние казваме: безъ страхъ!“ Азъ съмъ далъ на младитѣ единъ поздравъ: „Само свѣтлиятъ пѣтъ на Мѣдростъта води къмъ Истината!“ На васъ казвамъ: „Само свѣтлиятъ пѣтъ на Божествената Мѣдростъ води къмъ Божествената Истина!“ И тъй, ние ще употрѣбимъ науката не за нашата личностъ, не да пожертвуваме Истината за тази наука, ние искаме да употрѣбимъ съврѣменната наука като сръдство за възтържествуване на Истината. Ние ще си послужимъ съ логиката, съ всички други науки съ които човѣчеството разполага. Азъ не съмъ про-

тивъ логиката. Онзи, който е измислилъ, добрѣ е направилъ, Но, тази логика трѣбва да бѣде свещена, Божествена. Истината не трѣбва да бѣде логика на лъжа. Същеврѣменно и философията трѣбва да бѣде Божествена. Може да бѣде! Отъ насъ зависи. Не всички хора могатъ да бждатъ философи. Философи тѣ сж родени, тѣ не се раждатъ сега. Човѣкъ не може като се роди и веднага да стане философъ, той трѣбва да е работилъ хиляди години, за да стане философъ.

И тъй, нѣкои отъ васъ трѣбва да турятъ нова основа, да се очистятъ по новия начинъ. Вие трѣбва съ помощта на Божественото съзнание да внесете Истината. Трѣбва да си прѣдставите Бога, като едно разумно лице, което те наблюдава, винаги щедъръ, мждъръ и да кажешъ: заради Него, заради Този, който ми е далъ всичкитѣ блага въ свѣта, ще се постарая да изпълня всичко. То е воля, то е сила! Богъ е единствената сила, която може да стимулира. А сега, нѣкои вмѣсто да турятъ Бога като идеалъ въ душата си, турятъ нѣкой великъ, нѣкой идеаленъ човѣкъ и си го прѣдставятъ като Богъ. Нѣмамъ нищо противъ това, обаче, ще си признаете факта, ще кажете тъй: Господи, направихме една погрѣшка, прости ни! Ние ще се стремимъ да изпълнимъ Твоя за-

конъ. Погрѣшката е извънъ врѣмето и пространството. Изправишъ ли погрѣшката, веднага въ душата си ще почувствувашъ една лекота.

Туѣ нѣщо сега е необходимо за васъ. Азъ ще влѣза въ необходимоститѣ, за да може тази наука да се реализира, вашиятъ животъ и условията да се подобрятъ. Сега, ако вие имате разединение помежду си, вие ще се срѣщате, но тъй както хората се срѣщатъ въ гостилницата: ядатъ, пиятъ и си приказватъ, но тѣзи връзки сж връзки на интересъ, не сж любовни връзки. Божествениѣ връзки сж връзки, които ще ни свържатъ съ вѣчността. Тѣ сж връзки на Добродѣлѣта, връзки на Божествената Мъдростъ и Любовь, връзки на свещениѣ Божествени мисли. Когато обичашъ нѣкого, като напише нѣщо, ще го изслушашъ. Нека ти прочете единъ, два, три куплета, тогава си изкажи мнѣнието, тогава си изкажи одобрънието, но не за да го подмамвашъ, а само да го насърчишъ. Не казвай, че е много добръ. Кажй само, че е добръ. Ако е добро, като ти прочете тия два-три куплета, трѣбва да почувствувашъ хубостѣта на неговата мисълъ.

Когато вие пишете темитѣ, каква е моята задача. Азъ ви задавамъ теми отъ разни области. Моята цѣль не е да станете писатели, но да се научите да любите Истината и да мислите правилно. Не съмъ

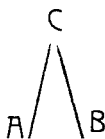
азъ, който ще ви науча да мислите правилно, но искамъ Божествениятъ Духъ въ васъ да се прояви, да дойде туй Божествено съзнание. Вие трѣбва да мислите правилно. Сега нѣкои казва тѣй: азъ да порасна веднѣжъ, нѣма да имамъ нужда отъ баща си Не, това е крива философия, крива мисль. Нѣкои казва: не искамъ да имамъ ярема на баща си Щомъ е имало яремъ, това не е баща Тогава, по сѣщия пѣтъ на мисльта като се върви, нѣкой ще каже: ние искаме да се освободимъ отъ Бсга, защото потѣжкъ яремъ отъ Божия нѣма Бсички искатъ да се освободятъ, да бждатъ свободни Свободата въ свѣта седи въ изпълнението на тия велики закѣни. Тамъ е нашето щастие. Отъ Бога имаме нужда тѣй, както отъ свѣтлината, отъ водата, отъ хлѣба даже и поголѣма нужда И отъ баща си имаме нужда, и отъ майка си. Това сѣ отношения Тия отношения за бждеще ще станатъ потѣсни Нѣкой казва не искамъ Учителя си, искамъ да бжда самичкъ. Майката може да каже: азъ отъ дѣцата си нѣмамъ нужда. Крива философия е тази, вие не разсѣждавате правилно. Ако мислите, че дѣцата ви сѣ брѣме, че майката е едно брѣме, въ това нѣма никаква философия. Сега, нѣкои хора казватъ: е майка! Какво нѣщо е майката! Майката е велико нѣщо въ свѣта! Дѣтето —

това е изразъ на тази майка, на това велико. Туй разбиране, което сега имате за живота, не е истинското разбиране. Туй, което вие наричате дѣца, това не сѣ още дѣца. Онова разумното дѣте въ тебе може да бѣде отвѣчъ, може да сѣде отвѣтрѣ, а може да бѣде и горѣ при Бога. И тъй, Христосъ е казалъ: „Единъ е вашиятъ Отецъ горѣ, а всички вие сте братя“.

Сега, въ школата, трѣбва да се образуватъ тия интимни, а не фамилиарни отношения помежду ви. Досега азъ съмъ слѣдилъ и нѣкой пѣтъ ми е неприятно, като виждамъ че вие, като се събирате, не се събирате да видите дсбритѣ си черти, ами всички сте критици, ровите. Като срещнете нѣкой вашъ братъ, най-първо вие имате мнѣние, че той е добъръ. Като поседи 3-4 дни, вие почвате да се ровите въ него и изваждате всичкитѣ му недѣзи. „Азъ го мислихъ добъръ, а той билъ такъвъ“. Този човѣкъ, съ тия недѣзи не е вашиятъ приятелъ. Недѣзитѣ, които приятелътъ ви носи, сѣ нѣща случайни. Приятелството е съчетание на Любовь и Мъдростъ. Имате единъ приятелъ, това е една душа, която ви люби, обича, но вие не оценявате тази любовъ. Вие сте събрани тукъ като ученици, но единъ день казвате: не искамъ да се ин-

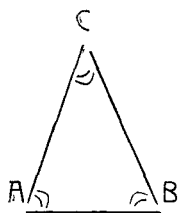
тересувамъ по вече отъ това учение. Не е така. Това събиране ще послужи за вашето бъдеще самосъвършенствуване. За да се съберете така, че съмъ ви събралъ азъ. Това е единъ любовенъ актъ на Божествената Любовъ, Мъдростъ и Истина, въ името на които Богъ ви е събралъ, за да даде познание; мъдростъ и истина, да ви научи какъ да бъдете добри. И туй вие не трѣбва да го прѣнебрѣгвате. Нѣкой дойде, казва азъ излизамъ отъ школата. Ти не можешъ да напуснешъ тази школа. Щомъ я напуснешъ, ще умрешъ, И нѣма човѣкъ, който като е напусналъ школата да не е умрѣлъ. Денятъ, въ който напуснете Божествената школа, съ васъ всичко е свършено. Като ученици, азъ ви прѣдупрѣждавамъ, никога не влагайте мисълта: азъ ще напусна школата. Ако си въ едно мѣсто на нрѣстѣплѣние, разбирамъ, но въ една школа, дѣто сте събрани да научите пѣтя на Божествената Любовъ, Мъдростъ и Истина, да кажете: азъ ще напусна школата, тази пирамида АСВ ще се увеличи, ще стане толкова тежка, че вие ще се намѣрите въ дѣното на Великия океанъ, дѣто грѣшните души се измъчватъ. Бъдещата наука изисква отъ васъ едно ново условие, за да ви изложи тази велика Истина тѣй, че тя да бъде достѣпна за васъ,

т. е. да я схванете, както трѣбва Нѣкой може да каже: азъ разбирамъ какво иска да каже Учителѣтъ, но азъ съмъ човѣкъ, облѣченъ въ плѣтъ и кръвь, не мога да не грѣша Добрѣ, вижте какъ се прѣкъсва логическата връзка Въ вашия умъ влиза една нова мисль Казвате: най-послѣ, ние сме хора, облѣчени въ плѣтъ и кръвь, какво отъ това? ние знаемъ че човѣкъ е облеченъ въ плѣтъ и кръвь Плѣтъта сама по себе си и кръвьта сама по себе си никакво зло не раждатъ. Плѣтъта и кръвьта, съединени съ човѣшкия духъ, съ човѣшката душа и съ човѣшкия умъ и сърце раждатъ, грѣха. Защо се ражда грѣхътъ? Понеже човѣкъ оставя своитѣ нечистоти въ тази плѣтъ и кръвь и тази материя не знае какъ да се чисти Ако човѣшкиятъ умъ и човѣшкото сърце сж нечисти, непременно ще се появятъ всичкитѣ нещастия Имашъ лоша мисль, лошо чувство ти ще го оставишъ на страна То е една смѣтъ. Казвашъ: да дойде нѣкой да ги поправи. Не, ние сами ще поправимъ своитѣ мисли и чувства. И тогава староврѣменнитѣ учени хора ето какъ сж обяснявали това нѣщо. Тукъ имате

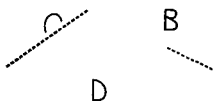

единъ жгълъ АСВ, който е въ движение, понеже тия точки А, С и В сж живи Въ този жгълъ имате два процеса. Интереситѣ на А и на В сж и на С Ито-

реситѣ на В съвпадагъ едновременно съ тия на С. Другъ пътъ може да не се съпадѣтъ. Въ други отношения пъкъ може да се изключватъ. Значи има две положения, двѣ възможности: интереситѣ на В или да се съвпадатъ, или да се изключватъ. Прѣдставете си, че С е една жива ябълка, едно живо дърво. А и В се стремятъ къмъ собственостъ, да завладѣятъ туй дърво. Ще има ли любовни отношения между тѣхъ? Не, ще има споръ за дървото. Но прѣдставете си, че А и В сж мъжъ и жена, стремятъ се къмъ туй дърво, Тѣ живѣятъ по любовъ. Дали ще има споръ? Тѣ ще кажатъ: ние ще завладѣемъ това дърво за нашитѣ дѣца. Значи, щомъ жгълтъ е отворенъ има споръ. Щомъ този жгълъ е затворенъ, въпросътъ е вече разрѣшенъ. Тогава този външенъ дисонасъ, който съществува между хората изчезва, но може да се роди вътрѣшенъ дисонасъ. Дисонаситѣ

може да се родятъ въ тия жгли, които сж образували трижгълника—въ жгъла А, въ жгъла В и въ жгъла С. И тъй, нѣкой пътъ може да се родятъ дисонанси, а нѣкой пътъ може да се роди хармония, зависи отъ разбирането на човѣка. Това разбиране може да се измѣни. Кора? — Когато

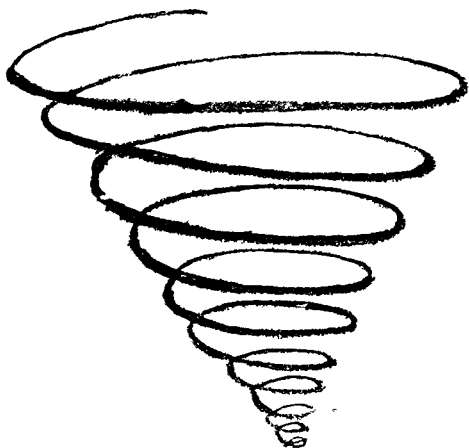
В страната С стане по-малка отъ страната D. Изобщо всѣка една отъ странитѣ на тригълника може да се намалява или увели-

чава. Всѣка една страна на тригълника прѣдставлява силови линии въ движение, т. е. сили, които дѣйствуватъ въ плоскостъ. Слѣдователно, силовитѣ линии на този тригълникъ може да се измѣнятъ. Щомъ се измѣнятъ тѣзи силови линии, измѣнятъ се и вжтрѣшнитѣ съотношения, а щомъ се измѣнятъ вжтрѣшнитѣ съотношения, може да се измѣнятъ и силовитѣ плоскости. Щомъ се измѣнятъ силовитѣ плоскости, тогава се зараждатъ много неприятности въ самия животъ: и въ ума, и въ сърцето, и въ волята. Сжщеврѣменно се зараждатъ и разни болести въ ума, въ тѣлото и въ сърцето. Къмъ ума спадатъ всичкитѣ ония заболявания на подлудѣване, т. е. обезумяване на хората. Въ сърцето се раждатъ болести отъ чрѣзмѣрната алчностъ на хората. Неврастенията се дължи на дисхармония въ чувствата. И всичко туй произтича отъ факта, че ние мислимъ леко за живота. Ние, когато грѣшимъ, мислимъ, че всѣки единъ грѣхъ лесно може да се поправи. Прѣди да сме сгрѣшили мислимъ така, но щомъ сгрѣшимъ, имаме друга логика. Тогава намираме, че е много мжчно да по-

правимъ грѣшкитѣ си. Нито едното е вѣрно, нито другото е вѣрно. Единъ невѣжа, когато направи единъ грѣхъ, много мъчно може да го изправи. Единъ уменъ, когато направи единъ грѣхъ, много лесно може да го изправи, защото е уменъ. Когато нѣкоѣ отъ васъ иска да грѣши съзнателно, да си каже тъй: достатъчно уменъ ли съмъ, за да мога въ скоро време да поправа погрѣшката? Спрете се, помислете уменъ ли сте. Ако сте глупавъ и не знаете какъ да поправите погрѣшката, тогава не ви трѣбва да грѣшите. Ако си много уменъ, сгрѣши. Като грѣшишъ, ще трѣбвѣ да мислишъ. Ще си кажешъ тъй: азъ рѣшихъ да направя този грѣхъ, но достатъчно ли съмъ уменъ да го изправа? Внесете този новъ факторъ въ живота си. Внесешъ ли го, ти вече 50⁰/₀ ще си помогнешъ въ тази окултна наука. Послѣ, внесете другъ факторъ. Искате да сгрѣшитѣ. Кажете си: азъ отъ любовъ мога ли да сгрѣша? Трети факторъ: азъ заради истината мога ли да сгрѣша? Слѣдъ като започнете да мислите така, и слѣдъ като внесете тия елементи въ ума си, тогава ще може да разсждавате. И знаете ли каква е тогава възможността за грѣха? Тя е: 1:100,000,000. Ако не разсждавате така, на сто милиона грѣхове, само единъ пътъ може да направите добро. И затова съврѣменнитѣ хо-

ра грѣшатъ. Тѣ не мислятъ. Всички мислятъ, слѣдъ като направятъ грѣха. Това не е мислене. Мисли прѣди да си сгрѣшилъ! Така ще се сполучи. Първи-тъ хора слѣдъ като сгрѣшиха въ рая, започнаха да мислятъ. Сега се изисква да зървимъ по обратния пѣтъ: да мислимъ прѣди да грѣшимъ, а не да грѣшимъ и послѣ да мислимъ.

И тъй, правилата, които се криятъ въ съврѣ-
менната наука, въ геометрията сж скрити. Въ всички
математически формули, които съществуватъ въ съ-
врѣменната математика, задъ всички тия образи, кои-
то сж турени въ геометрията, е описанъ пѣтъ на
слизането пѣтъ на човѣшкитѣ прѣгрѣшения. Всички
тия жгли, трижгълници, петожгълници показвагъ пѣ-
тищата, по които човѣкъ се е отдалечилъ отъ Бога.
И слѣдователно, тия сжщитѣ формули ще му пока-
жатъ обратния пѣтъ, по който той може да се ка-
чи. И гдѣ е заблуждението, знаете ли? Съврѣмен-
нитѣ философи казватъ, че кръгътъ изразява пѣтъ
на съвършенство. Но когато човѣкъ сгрѣши, той ще
се намѣри въ единъ кръгъ, отъ който нѣма излазъ.
Заблуждението, обаче, е тамъ, че човѣкъ като е
сгрѣшилъ, започналъ своето слизане отъ една много
малка точка. Той се е движилъ полека, толкозъ по-
лека, че не е забѣлѣзвалъ какъ пада, какъ отива

въ дъното
на конуса.
Като се гле-
да този ко-
нусъ отго-
рѣ, човѣкъ
вижда само
кръжъ, кой-
то се про-
ектира въ
това поле.
Отъ пада-
нето, т. е.,

отъ слизането на
човѣка въ мате-
рията се обра-
зува въ цѣль ко-
нусъ, а ние виж-
даме само външ-
ната му форма
кръга на тази
спирала и казва-
ме: ние така се
родихме, т. е. въ
грѣха. Не, не

сме се родили въ грѣха. Ето защо ние трѣбва да развиемъ тази спирала. По кой начинъ?—По обратния пѣтъ. Ще започнемъ отъ голѣмия кръгъ. Смаляваме го, смаляваме, до като дойдемъ до точката, дѣто е направена погрѣшката. Отъ тамъ ще теглимъ една права линия, и въпросътъ е свършенъ.

Азъ бихъ желалъ слѣдъ тая бесѣда да помислите върху новия начинъ на мислене, понеже той ще бѣде свързанъ съ съграждението на вашия бъдещъ животъ. И тогава, новиятъ животъ който сега се заражда въ васъ, може да се използува при други условия. Ако мислите по старому, въ васъ никакъвъ новъ животъ не може да се съгради. Разумното изисква разумни разсуждения.

Това което ви казахъ е само въведение. Не мислете, че много съмъ ви казалъ. Не, много малко съмъ ви казалъ, има още редъ правила, редъ формули. Тия трижълници сж поставени въ извѣстни съотношения. Азъ пакъ ще се спра върху тѣхъ, когато имамъ благоприятни условия, защото Исината въ свѣта е Истина само тогава, когато се разбере и приложи.

Размишление.

БОЖЕСТВЕННОТО СЪВЪРШЕНСТВО

5-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(III ГОДИНА)
7.XI.1923 ГОД. — СОФИЯ.

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ — РУСЕ
ул. Сарооку № 21.

Божественото съвършенство.

Размишление.

Прочете се резюмето върху темата: „Воля и безволие“.

Прочетоха се нѣколко отъ темитѣ върху: „киселитѣ и сладкитѣ храни“.

Било е врѣме когато човѣкъ е съществувалъ извънъ врѣмето и пространството. Било е врѣме когато човѣшкото съзнание или човѣшката душа е била извънъ врѣмето и пространството. Сегашното състояние на душата е една опрѣдѣлена величина А¹. Душата излиза изъ абсолютното битие, дѣто е била щастлива. Нали всичкитѣ хора търсятъ щастieto? И вие го търсите. По-голѣмо щастие отъ това, да живѣе човѣкъ въ Бога има ли? Обаче, да излѣзе душата въ свѣта, това не е желание на душата, това е желание на Бога. Слѣдователно, Богъ е заставилъ своитѣ щастливи дѣца на сила да излѣзатъ отъ дома Му. Неговото желание е тѣ да излѣзатъ, и да отидатъ въ свѣта да работятъ. Тия дѣца друго-яче никога не биха излѣзли. Туй е единъ фактъ въ при-

родата. Изобщо всички организми се отличават с една вътрешна лънност, всъко едно съзнателно същество се отличава с лънност, не обича да работи. Всички същества по възможност гледат да отбъгнат работата. И тъй, още въ първитъ епохи на човѣшкото битие, човѣкътъ е билъ заставенъ да напусне своето щастие по разни причини. Само Божествената Мъдростъ е могла да застави тия дѣца да излѣзатъ отъ Бога. Човѣкъ, по естественото си положение, като произлиза отъ Бога, има високо мнѣние за себе си. Сега, азъ ще се простря малко, да ви обясня отъ кѣдѣ произтичатъ противорѣчията въ живота, т. е. да ви обясня какъвъ е естествениятъ ходъ на противорѣчията, защо се раждатъ тѣ. Допуснете, че точка А означава душата или съзнанието, което е излѣзло отъ Бога. То прѣдставя една съвокупность отъ множество малки съзнания или отъ безброй количество малки души, които съставляватъ една обикновена човѣшка душа. Допуснете сега, че туй висше съзнание се движи въ врѣмето и пространството и разбира законитѣ, затова всичко върви хармонично, нѣма никакво прѣпятствие. Прѣдставете си, че всѣка една малка душа на туй висше съзнание чувствува силата, чрѣзъ която се движи, и затова у всички тия малки съзнания се заражда желание да се разединятъ, да

станатъ самостоятелни и да излѣзатъ изъ тази обща точка А. Окръжността прѣдставя крайниятъ прѣдѣлъ на движението имъ. Всѣка точка, която се отдѣля отъ общото съзнание, носи идеята, че е всесилна, както цѣлото съзнание, и че има право да се движи, кждѣто иска. Туй желание на всичкитъ съзнания да се движатъ кждѣто искатъ, може ли да се осъществи? Питамъ: като се движатъ тия безброй точки, коя на кждѣто иска, нѣма ли да се срещнатъ и да се сблъснатъ?

Сега, всички вие искате да работите, да бъдете силни, както Бога, т. е. да дѣйствувате, както си искате и да нѣмате никакви прѣпятствия. Но, понеже всички хора искатъ да бъдатъ като Бога, то ставатъ прѣкрѣстосвания въ желанията имъ. Въ насъ трѣбва да се роди съзнанието, че ние сме излѣзли отъ Бога, и като така, трѣбва да разбираме законитъ на своето движение, т. е. въ дадения моментъ разумниятъ човѣкъ трѣбва да знае какво може да извърши. Това което човѣкъ днесъ може да извърши, не може да го извърши слѣдъ 20 години. Тогава условията ще се измѣнятъ съвършено за дадената работа.

Какъ бихме опрѣдѣлили тази обща точка А? Казваме: въ Бога всичко е хармонично, понеже у Него тия сжщества сж малко ограничени, а у човѣ-

вѣка тия милиарди същества, които се движатъ въ единъ тѣсенъ кръгъ, искатъ да излѣзатъ въ разни направления. Какво ще стане съ тѣхъ, ако излѣзатъ отъ тази обща точка А? Пигамъ: като се движите съ тази свобода въ този свѣтъ, както си искате, нѣма ли да си прѣсните главитѣ нѣждѣ? Вие често, като наблюдавате нѣкое дѣте, намирате, че то си играе съ вѣщитѣ и сте недоволни отъ него. Дайте на едно дѣте една книга, то почва да дращи по нея и казва, че всичко може да направи. Не, ти трѣбва дълго врѣме да го учишъ да пише, докато вземе да се разбира написаното отъ него. И медиумитѣ като започватъ да пишатъ, въ първо врѣме дращатъ, дращатъ и казватъ, че всичко могатъ да направятъ. Човѣкъ може да се движи така свободно, широко въ дадено пространство, само ако е самъ, но ако сж двама или трима, не може. Ако сж двама, пакъ могатъ да се движатъ свободно, но ако се намиратъ въ едно пространство, каквото е разстоянието между слънцето и Алфа-Центориусъ. Тогава възможността да се срѣщнатъ и да се стълкновятъ е само едно на сто милиона. А въ тия малки пространства на движения, изключенията сж правила.

И тъй, всички съврѣменни моралисти искатъ да ни покажатъ, че ние не трѣбва да имаме чрѣзмѣрно

желания, защото всъко едно желание има безброй отклонения, движения, а тия движения всъкога ще ни турятъ въ противорѣчии съ самия животъ.

Сега, може да си зададете въпроса: защо трѣбва да живѣемъ? На този въпросъ окултната наука отговаря така. ние още не изживѣваме нашия истински животъ, но когато го изживѣваме, ние ще живѣемъ, за да се изяви Божественото съвършенство. Слѣдователно, когаго всички сжщества достигнатъ до своя краенъ прѣдѣлъ на развитие, всичката творческа енергия въ вселената се разкапва, всичко туй се повръща въ Бога, и тогава се заражда нова вселена, за да се прояви Божественото съвършенство въ нова форма. Слѣдователно, всички ние сме слѣпи, за да се прояви Божественото вътрѣ въ насъ, а не човѣшкото. И когато ние се отклоняваме отъ този законъ, всъкога идватъ наказания, страдания. Туй великото Божественото чака, търпи да кажемъ хиляда, двѣ хиляди години и слѣдъ двѣ хиляди години, за всички сжщества, които не сж изпълнили великия законъ на Божественото съвършенство идва тъй нареченото мзъдевъздаение. Туй е правилното схващане на въпроса, защо живѣемъ. Апостолъ Павелъ казва: „Азъ не живѣя, но Христосъ живѣе въ мене“. То значи: азъ не живѣя за себе си, но живѣя, за да се прояви въ

мене Божественото. Следователно, писатели, философи, музиканти, художници, всички работят, за да се прояви въ тях Божественото съвършенство. Обезсърчението произтича от факта, че ние искаме да станем нѣкой виденъ ученъ, писателъ или нѣкой виденъ философъ. Хубаво, най-послѣ станете единъ виденъ философъ, като Лайбница, запримѣръ. Какво е създалъ Лайбницъ като философъ? Той е билъ същеврѣменно и философъ и математикъ. Той е създалъ теорията за монадитѣ. Може ли Лайбницъ да обясни съ своята теория всичкитѣ явления вътрѣ въ природата? „Монада“ значи едно. Какво значи едно?

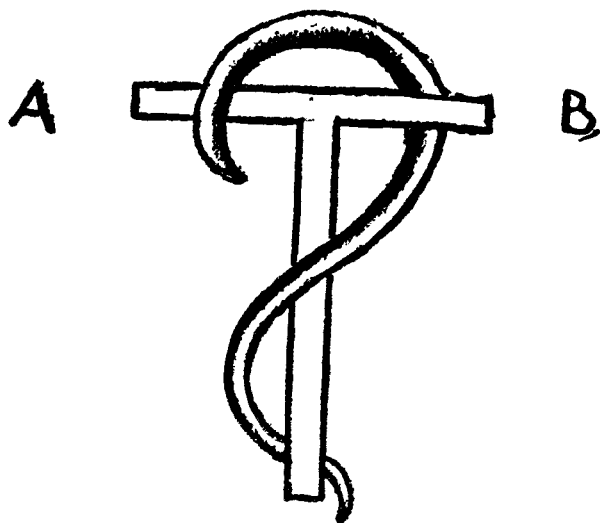

Точка А означава първата монада, въ нея е Божественото съдържание. Тази монада А съзнава, че е всесилна, че всичко може да направи. Точка В е втората монада въ свѣта? Първото начало, -- А е незнaйнoтo, неyвeнoтo, нeвидимcтo, пo-

нeжe cвѣтлинaтa, кoятo идe oтъ А нe хвѣрля никaквa cѣнкa, нѣмa никaквa мaтepия, въ cвѣтa, кoтo мoжe дa я пpѣчyпи. Единствeнoтo рeaлнo, кoетo виждaмe, тo e В. А e нeизмѣннo, В e измѣннo. И сeгa, aкo

съвременните философи започнатъ да говорятъ стъ гледището на В, на туй, което е проявено, което е измѣнно за туй, което не се е проявило, тогава какъва е истиността въ тѣхните разсждения?

Сега азъ ще направя една малка аналогия. Вземете сегашния човѣкъ, въ сегашното свое развитие. Да кажемъ, че той е индивидътъ А. Този индивидъ има три важни части. Главата му V^1 е равна на 56 с. м., V^2 — лицето му — 18 с. м., челото му V^3 — 6 с. м., носътъ му — V^4 е равенъ на 5 с. м. и V^5 — брадата му равна на 3 с. м. Туй съставлява първиятъ етапъ на проявяването на V^2 , а 56 с. м., това е нормата, туй число показва, че това съществу живѣе въ единъ въображаемъ свѣтъ, дѣто материята е рѣдка, и ставатъ бързи трептения, т. е. то живѣе въ мисловия и чувствения свѣтъ. Всичко това създава движение. Едното движение започва отгорѣ и послѣ се прѣсича. Макаръ и да става прѣсичане, въ каква посока върви другото движение? Има възможностъ туй движение да тръгне нагорѣ, да се съедини съ първото движение и да направи една осморка, т. е. да се образуватъ два кръга. Но законътъ е такъвъ, че тъй, както ние правимъ кръговете, въ природата нѣма такива кръгове. Тамъ всичките кръгове сж отворени, нѣма кръгове свързани.

За насъ тѣ изглѣждатъ като свързани кръгове, но въ сжщностъ, въ природата нѣма свързани кръгове. Туй движение отъ единия край до другия прѣдставя една линия, която се увива спираловидно, съ свободенъ край. Туй е първата монада, Божествената, която проектира тази права линия къмъ В и минава прѣзъ всичкитѣ движения. Туй движение нагорѣ покава, че всѣка друга монада, произлѣзла отъ пър-

вичната, наново се връща въ Божественото, въ абсолютното. Ако вие проектирате единъ спиралъ, единъ винтъ въ единъ свѣтъ съ двѣ измѣрения, вие цѣма да го видите като винтъ, а той ще се проектира като кръгъ. Значи, ако проектирате единъ конусъ, единъ спиралъ въ една плоскостъ, ще се образува единъ кръгъ. Първо кръгътъ ще бѣде много малъкъ, но послѣ, колкото повече се разширява конусътъ, толкова и кръгътъ става все по-голѣмъ и по-голѣмъ, до като дойде до най-голѣмия си размѣръ.

По този законъ се развиватъ и нашитѣ мисли. Всѣка една мисль, която сега се проявява въ насъ е Божествена. Тия мисли не могатъ да се проявятъ въ единъ день. Има мисли у човѣка, за които се изискватъ 5, 10, 15, 20, 50, 100 години, докато узрѣятъ. Нѣкой пѣтъ вие искате едно ваше желание да се реализира въ единъ день, но туй не е въ реда на нѣщата.

Азъ бихъ привелъ много примѣри, за да ви изясня закона, но примѣритѣ биха ви съблазнили. Знаете ли какъ биха ви съблизнили. Прѣдставете си, че вие обичате медъ, и азъ донеса прѣдъ васъ единъ бурканъ медъ, да ви правя опити. Веднага още половината отъ васъ ще се разсѣятъ. Умътъ имъ ще влѣзе въ меда, ще се роди въ тѣхъ желание да

бръкнатъ, да вкусятъ отъ него. Слѣдователно, тѣ нѣма да бждатъ състрѣдоточени, ще мислятъ само за меда. Ето защо, когато азъ говоря върху нѣкой въпросъ, ще мислитъ само за него. Сега запримѣрь, може да се приведе единъ свещень примѣрь за любовта на майката, но и този примѣрь може да ви наведе на отрицателни мисли. Мога да ви приведа другъ нѣкой хубавъ примѣрь, какъ нѣкой благодѣтель подържа нѣкого, но туйнегово благодѣяние пакъ може да ви наведе на нѣкоя отрицателна мисль. Нѣма добро въ свѣта, което да не роди една мисль отрицателна. Вие може да възразите: човѣкъ не може ли да приеме една добра мисль, безъ да допусне нѣкоя отрицателна? Всѣки день може да направите по единъ малъкъ опитъ и да се увѣрите въ този законъ. Съврѣменнитѣ хора не сж въ състояние още да разбератъ основния законъ на туй Божествено проявление. Допуснете, че вървите изъ пѣтя и виждате, че двѣ дѣца се биятъ. Веднага свивате вѣжди, мислите за причинитѣ, защо се биятъ, откъдѣ се е зародила тази вражда между тѣхъ. Казватъ: биятъ се за двата орѣха. Не, причината е много по-дълбока. Вие сте ми приятель, срѣщате ме, но азъ съмъ сериозно замисленъ, погледна ви строго, вглѣбенъ съмъ въ себе си. Вие казвате:

защо така се е намръщилъ, защо не ме гледа весело, какво иска да каже? Ако сте философъ, ще разберете, ще знаете, че съмъ съ нѣщо сериозно ангажиранъ; ще знаете защо моитѣ вѣжди сж свити, защо лицето ми е намръщено, защо двѣтѣ дѣца се биятъ. Ще кажете: дѣца сж това, биятъ се за два орѣха. Хубаво, ами когато двама професори въ единъ университетъ спорятъ, мислите ли, че причинитѣ сж по-голъми отъ двата орѣха? Мислите ли, че когато мъжътъ и жената спорятъ за нѣщо, че причината е по-голъма? — Не. Фактъ е, обаче, че всѣко едно същество въ свѣта не само хората, но и животнитѣ, иматъ особено мнѣние за себе си, Една оса има особено мнѣние за себе си, пчелата сжщѣ има особено мнѣние за себе си. Тя, като колективна, като я бутнешъ, казва: какво ме буташъ азъ живѣя въ едно общество, имамъ си работа, ти не трѣбва да ми се бъркашъ. И току вижъ, забие жилото си и казва: махни се отъ тука! А сега съврѣменнитѣ философи казватъ, че въшката била много глупава. Да, азъ приемамъ това тѣхно твърдение, но на тази въшка ѝ стига ума да влѣзе подъ мишцата на човѣка, на най-мекото мѣсто Тя не отива на нѣкой по-твърдъ мускулъ, но избира най-мекото мѣсто и тамъ започва да човърка. Тази въшка елва ли възприема третото измѣнение. тя живѣе въ

двѣ измѣрения, а за това, гдѣ да се настани, идва ѝ на умъ. Послѣ, вземете охлюва, който живѣе сѣщо въ двѣ измѣрения. Единъ мой познатъ ми разправяше слѣдния опитъ, който направилъ съ охлюви. Турилъ въ една градина нѣколко хиляди охлюви, турилъ и единъ тель, но толкова близо до земята, че да не могатъ да прѣминаватъ охлювитѣ подъ него, и пуствалъ по тела електрически токъ. Щомъ дойде охлювътъ до тела, електричеството го опари и веднага се връща назадъ. Той турялъ знакъ на всѣки охлювъ, който се качвалъ на тела и забѣлѣзалъ, че отъ бѣлѣзанитѣ охлюви нито единъ не се опиталъ да прѣмине тела втори пѣтъ. И слѣдъ всичко това ние казваме, че охлювътъ билъ много глупавъ. Туй заблуждение въ насъ произтича отъ факта, че ние, макаръ и да сме разумни, продължаваме да се изгаряме по нѣколко пѣти, та не вѣрваме, че охлювътъ отъ едно опарване само, вториятъ пѣтъ не попада въ сѣщата мръжа. Ние, слѣдъ като се опаримъ веднѣжъ, дважъ, три, четири, петъ и повече пѣти, въ насъ се заражда амбицията да се боримъ, да прѣмахнемъ тази прѣчка и казваме: ще прѣмахна тази тель. Охлювътъ казва: не мога да прѣмахна тази тель — и се отдрѣпва. Човѣкътъ казва: мога да я прѣмахна. Нѣкой пѣтъ я прѣмахва, нѣкой пѣтъ

не може, и по-скоро самъ се прѣмахва. Ако тия телове сѣ турени отъ хора, можемъ да ги прѣмахнемъ, но ако сѣ турени отъ туй Великото същество — отъ Бога — не можемъ. Богъ ни е турилъ въ тази Божествена ограда, пусналъ е токъ, та като дойдемъ до нея, ще се опаримъ, като охлюва, и ще ни кажатъ отъ тука нѣма да минавате, не трѣбва да минавате. Никакво желание не трѣбва да се явява у насъ за прѣминаване на тела. То е губене на нашата енергия. Туй е, което трѣбва за всѣки едно отъ васъ.

И тъй, ако искате да се развивате правилно, въ ума си всѣкога трѣбва да държите идеята, че вие изразявате Божественото съвършенство. На пръвъ планъ вие трѣбва да се стремите да изразите Божественото съвършенство, а на вторъ планъ — вашето. То е правилниятъ ходъ на еволюцията. Вие сте жива частица отъ Бога, една малка монада, въ която Божественото трѣбва да се прояви. Когато ние говоримъ, че не трѣбва да мислимъ зло единъ за другъ, всѣкога подразбираме Божественото въ насъ, за него не трѣбва да говоримъ лошо, а не за човѣшкото. За човѣшкото, нито Господъ, нито ангелитъ искатъ да знаятъ нѣщо. Че мъжътъ и жената се карали, че двѣ дѣца си търгали коситѣ, че нѣкой уда-

рилъ нѣкого, то се констатира като фактъ, доколко има отношение спрямо Божествената еволюция, но човѣшкото никдѣ не се хроникира. Че ти си направилъ нѣкаква кѣща за 100,000 лева, за това и поменъ нѣма, но енергията, която си изживилъ се отбѣлѣзва. Какъ и гдѣ си изживилъ енергията на своя животъ, това иска да знае Божествения свѣтъ, а че си билъ министъръ, не иска да знае, това е човѣшко. Нѣкои питатъ какво сж били въ миналото. Какво си билъ въ миналото? Хубаво, азъ да ти кажа какво си билъ. Когато си минавалъ прѣзъ животинското царство като слонъ, ималъ си дълъгъ хоботъ, кѣса опашка, краката ти сж били дебели. Като си минавалъ прѣзъ трѣвопаснитѣ, прѣзъ мѣлкопитающитѣ, ималъ си голѣми рога, ходилъ си съ издигнатъ вратъ и постоянно си махалъ опашката нагоръ-надолу. Послѣ, като си дошълъ между маймунитѣ, станалъ си една отъ сръчните маймуни съ опашката си се вързвалъ за дѣветата, катерилъ си се по тѣхъ. И най-послѣ, като си дошълъ като човѣкъ, си на най-високото мѣсто, станалъ си царъ, събралъ си една стохилядна войска за зойна, осждилъ си 10,000 души на затворъ, 15,000 души на обѣсване, 50,000 души на застрѣлване. Да, билъ си великъ царъ, но си избилъ 100 000 души! Въ този случай животътъ

нѣма смисълъ. Животътъ има смисълъ само тогава, когато въ насъ се изразява Божественото съвършенство. Може да направите опитъ съ себе си. Всички хора, които живѣятъ съ Бога сж доволни, а всички хора, които сж недоволни сж сами, тѣ живѣятъ безъ Бога. Това е фактъ: Ония хора, въ които се събужда единъ идеалъ, то е събуждане на Божественото въ тѣхъ. Тѣ иматъ една възвишена идея, въ тѣхъ се събужда безкористието и веднага ставатъ доволни, радостни, весели. Ако този човѣкъ е поетъ, неговата поезия диша животъ, ако е художникъ, неговитѣ картини дишатъ животъ, ако е проповѣдникъ, професоръ или какъвто и да е другъ, всичко въ него диша животъ

И тъй, въ тази окултна школа, най-първо вие трѣбва да имате стремежъ, импулсъ, за да дадете възможностъ на Божественото да се прояви въ васъ, и да можете да правите въ себе си различие между двѣтъ състояния А и В. Съ абсолютното, съ Бога човѣкъ не може да има никаква връзка. Ако човѣкъ при сегашното си състояние направи връзка съ Бога, той би се прѣвърналъ въ газообразно състояние и би изчезналъ. Човѣкъ, въ своето въображение трѣбва да има Бога като една мечта, Той да бѣде за него единъ стимулъ въ живота му. И къмъ всички

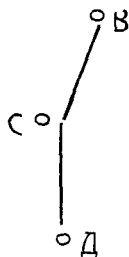
ония същества на които вибрациите сж силни, човѣкъ трѣбва да прѣстъпва внимателно, за да може да се повдигне. А сега, има много сериозни хора, които мислят, че иматъ съобщение направо съ Бога. Азъ много пѣти, въ недѣлните си бесѣди съмъ загатвалъ, че за да познаешъ дали имашъ прѣмо съобщение съ Бога, направи единъ опитъ, да видишъ права ли е твоята идея. Иди при нѣкой болѣнъ и вижъ, дали твоята енергия може да го излѣкува. Ако ти мислишъ, че имашъ връзка съ Бога, а не можешъ да излѣкувашъ болния, трѣбва да признаешъ факта, че това е само въображение въ тебе. Като казвамъ въображение, подразбирамъ, че мисълта за връзката ти съ Бога не е една положителна идея, но е само едно настроение. Запримѣръ, житното зърно не трѣбва само да се посѣе — първата му стадия, не трѣбва само да изникне — втората стадия, да даде коренчета — третата стадия, да даде листа — четвъртата стадия, да цѣвне — петата стадия, да завърже — шестъта стадия, да узрѣе — седмата стадия, но какво трѣбва още? Каква е осмата стадия? — Наново да започне живота,

Сега, всѣки единъ отъ васъ ще каже: азъ зная всичко това. Като знаете, кажете ми, къмъ коя стадия спада сегашния ви животъ? Нали казвате, че

знаете? Нека всѣки единъ отъ васъ ми каже, въ коя фаза на живота си се намира. Никнете ли, израстнали ли сж ви листа, цѣвнали ли сте, завързали ли сте, зрѣте ли, узрѣли ли сте, или наново ще се посадите? Азъ нѣма да разрѣша този въпросъ заради васъ, той е тѣй, както ви казвамъ. Ако си малко сѣменце, то е фактъ, но ако ти кажа, че си въ фазата на цѣвтенето, то не е фактъ. Ако ти едва си подалъ главичката отгорѣ, казвамъ: ти току-що си поникналъ. И ние констатираме факта. Тогава, ние, въ тази философия разсждаваме тѣй: съврѣмненото човѣчество, съврѣмнената култура още нищо не знае за Истината. Това е фактъ, тѣй знаемъ ние това нѣщо. фактитѣ пѣкъ прѣдставляватъ едно микроскопическо проявление на Истината, но не сж самата Истина. Ами, когато обичашъ единъ човѣкъ, и като мине нѣкъдѣ, стѣпи нѣкъдѣ, и вземешъ калѣпа отъ крака му, дѣто е стѣпиль, това човѣкътъ ли е? — Не е човѣкътъ. Този човѣкъ само е стѣпиль, но между човѣка и неговата стѣпка има грамадна разлика.

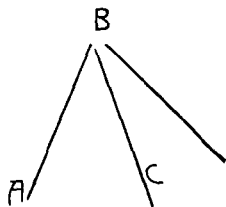
Ние говоримъ за Истината, но какво нѣщо е Истината? — Истината не може да се опише. Съврѣмнениятъ езикъ не е още въ такова състояние на развитие, за да можемъ чрѣзъ него да изучаваме тази Истина. Единственото стѣпало, до което сме до-

стигнали въ сегашното си развитие, то е, че съзнаваме Бога въ Неговото първо проявление, като Любовъ. Това е монадата В, творческият принципъ. А знаете ли въ какво би се прѣвърнала тази монада, знаете ли какво е второто нейно проявление? Онази майка, слѣдъ като роди своето дѣте, какво прави за него?

Тукъ имаме третата монада Д. Тя прѣдставя Истина. Какво нѣщо е Истината, азъ мога научно да ви докажа. Сега, ще пристѣпя къмъ едно изяснение. Нека вземемъ думата „Любовь“.

Имате двѣ сжщества А и В, които се движатъ къмъ една цѣль — цѣльта В. Тѣ се движатъ къмъ една и сжша посока, съ единъ и сжщъ стремежъ, но на тия сжщества имъ липсва една равнодѣйстваща линия,

равнодѣйствуваща сила? Тия сѣщества се обръщатъ къмъ тази равнодѣйствуваща линия и казватъ: ела ни на помощ! Тази равнодѣйствуваща линия е линията тп. Сега азъ ще ви покажа, какъ придобиватъ любовта. Любовта казва на тия двѣ сѣщества така: вие, като дойдете въ този общъ центъръ, нѣма да влѣзете въ него да почивате, но ще се въртите около него. Казватъ: какъ ще се въртимъ? Ами нали така вие пишете на български езикъ буквата Б? Тя е равнодѣйствуващата, която показва, че стремѣжътъ на тия двѣ сѣщества е чисто материалистически, а щомъ туримъ линията тп за основа, образува се трижълника, което показва, че ние имаме любовъ, т. е. любовта се е прѣвърнала въ единъ трижълникъ, въ единъ разуменъ стремѣжъ. Слѣдователно, тамъ дѣто има споръ въ любовта, жгълтъ е отворенъ и нѣма равнодѣйствуваща линия. Казватъ за нѣкого: той има любовъ. Има ли споръ тамъ? — Има. Тогава любовъ нѣма. Дѣто има любовъ, споръ нѣма, тамъ животътъ има смисълъ. Първата стадия на любовта е този жгълъ да се затвори, да се образува трижълника. Въ любовта всичкитѣ противорѣчия трѣбва да се прѣмахнатъ. Щомъ се прѣмахнатъ тѣ, започва втората стадия на любовта. Това се вижда по буквата Ю въ думата „любовъ“, която е

минала въ втората фаза на своето развитие. Любовта ще мине прѣзъ еволюция. Напрѣчната чартичка въ буквата Ю е съединителна нишка, мостъ

Какво нѣщо е еволюция? Ако азъ посѣя едно сѣменце и вие го извадите, или ако вие посѣете едно сѣменце и азъ го извадя, какво ще поникне? Ако азъ насаждамъ една мисль, втора, трета, четвърта, пета, и всичко се изкоренява, това не е еволюция, това е анархия. На всѣка една мисль, на всѣко едно чувство у насъ трѣбва да се даде подходяща почва, условия, за да може да изникне. Вънъ отъ тази почва, всичко друго е само губене на врѣме.

Важно е за васъ да знаете, какъ сж образува ни буквитѣ. Въ всѣки езикъ азбуката прѣдставя сили, начини, които дѣйствуватъ въ самата природа. Азъ ще взема, за примѣръ, българскитѣ букви А, Б, В. Тѣзи букви прѣдставятъ съчетание отъ сили, които дѣйствуватъ. И когато вие създавате една дума; вие я създавате отъ група сили. Тия сили указватъ влияние върху васъ и затова, когато произнесете, за примѣръ, първата буква А която е гласна, тя ще произведе извѣстни вибраци, и извѣстни трептения, които сж я образували. И тогава, какъ ще използвате тази буква А, когато поискате? Какво трѣбва да турите, за да я използвате? А означава първото сжщество

„азъ“ Ти „азъ“ какво може да направишъ? Ти си незнаенъ като „азъ“. „Азъ“ може да живѣе само за себе си И докато казвашъ: „азъ, азъ“, всички бѣгатъ отъ тебе Като започнешъ да мислишъ за другитѣ, туй „азъ“ може да издържа, и тогава другитѣ казватъ: а, сега разбираме Значи всѣкога „азъ“ въ първото проявление на битието ограничава всичкитѣ същества. И който не разбира този законъ, може да влѣзе въ стлѣкновение съ Бога и да бжде унищоженъ — нищо повече. Не че Богъ ще го унищожи, но той, като влѣзе въ абсолютното, иска да вземе надмощие надъ него. Обаче, като се бори съ Бога, той ще изчезне.

Сега, мнозина казватъ: защо Господъ ме е създалъ? Азъ ви отговарямъ: за да се прояви Божественото съвършенство у тебе, да бждешъ съвършенъ тъй, както е Богъ съвършенъ. Какъ мога да бжда съвършенъ? — Като Го слушашъ и живѣешъ съобразно Неговата воля, Неговия умъ, Неговото сърце, Неговата душа и Неговия духъ. Ама азъ не искамъ. — Ще бждешъ изтрить. Богъ ще те направи съвършенъ, но по хубаво не прѣпятствувай, защото ще те смачка. Ако стане нужда, може и 10 пѣти да те тури въ Неговата фурня, но ще направишъ туй, което Той иска. Той ще те тури и 100 пѣти въ своята

пещь, и никой не може да се застъпи заради тебе. Погледнете Господь, но ти не искаш да се примиришъ, не искашъ да изпълнишъ волята Му. Тогава Той на сила ще те застави, но отъ твоята личностъ нищо нѣма да остане. Въ нѣкоя друга еволюция, слѣдъ милиарди години Господь пакъ ще си спомни за тебе, ще каже: я вижте туй упорито дѣте дали не е поумнѣло? Тѣ ще го извадятъ, и ако пакъ упорствува, Господь пакъ го чукне и то пакъ изчезне. Слѣдъ милиарди години Господь пакъ казва: оно-ва упорито дѣте дали не е поумнѣло? И слѣдъ като те е почукалъ Господь наймалко 100 пѣти, най-послѣ ще кажешъ: чакай да послушамъ баща си, да видимъ какъто ще стане. И като кажешъ така, ще започнешъ една нова еволюция. Сящото нѣщо става и съ тия падналиятъ духове, ангелитъ. Тѣ сж упорититъ синове на Бога. И какво е станало съ тѣхъ? — Вързали сж ги съ вериги, ограничили сж ги да работятъ въ гжстата материя вжтрѣ.

И тъй, основната мисль въ тази лекция е да се прояви Богъ въ насъ, и ние да проявимъ Бога въ себе си. Това е необходимо за васъ въ сегашното ви състояние, за да работите, понеже се намирате въ една много гжста материя. Идеитъ, които сега имате може да прѣтърпятъ редъ ограничения,

редъ съпротивления. Ще казвате тъй: ние живѣемъ между този народъ, за да се прояви Богъ въ насъ, и ние да проявиме Бога въ себе си. Богъ като се прояви въ насъ, ние трѣбва да бъдемъ носители на Неговата велика мисль. Нѣма нищо по-велико отъ това нѣма по-красивъ пѣть отъ този. Всѣки другъ пѣть е кривъ. Всички велики Учители въ свѣта, всички пророци, всички учени хора, всички адепти и на изтокъ, и на западъ, и въ миналитѣ култури, и въ сегашната, все туй проповѣдватъ, все туй е основната имъ идея. Когато ние дадемъ мѣсто на Божественото вжтрѣ въ насъ, ще дойдемъ въ съобщение съ второто проявление на Бога, ще имаме сили да прѣдолѣемъ сегашнитѣ мжнотии, които ни измжчватъ. А сега, ние за нищо и никакво се обезсърчаваме. Нѣкой дошелъ, запалилъ кжщата ти. обезсърчишъ се. Ти си учителъ нѣкждѣ, чиновникъ, уволнятъ те и ти се обезсърчишъ. Богатъ си, взематъ ти паритѣ; царъ си, свалятъ те отъ прѣстола; министъръ си, паднешъ отъ власть. Всичко си билъ въ свѣта и за всичко загубено се обезсърчавашъ. Умниятъ човѣкъ трѣбва да знае, обаче, че животътъ седи въ проявяване на Божественото съвършенство. Има нѣща по-велики отъ това, да си царъ. Да слугувашъ на Бога, да се прояви Богъ въ тебе, да проявишъ

Неговото съвършенство, то е по-горѣ отъ да си земенъ царь. Казва Писанието: „Всичкитѣ ще бждатъ царь“. Но кога? — Не сега. Не искамъ да си правите илюзии, че човѣкъ билъ образъ и подобие на Бога. За въ бждеще ще бжде, но не сега. Планъ за въ бждеще има, побуждение има всѣки день.

Първото нѣщо на туй Божественото вжтрѣ въ въ васъ е да обработвате посточно почвата, докато Божествениятъ Духъ съ своето знание, съ своята Мъдрость дойде, хвърли свѣтина и направи нѣщата ясни. Безъ този Духъ може да ви се говори отъ катедрата дълго врѣме, може да свършите десетъ университета, може да отидете въ Индия да слушате всичкитѣ адепти, може да слушате най-великитѣ Учители, нѣма да имате почва да закрѣпне въ васъ Божественото, и нищо нѣма да направите. Мойсей е свършилъ една отъ великитѣ школи на Бѣлото Братство въ Египетъ, но като не разбиралъ основния законъ на Любовьта, единъ день, като излѣзълъ и видѣлъ, че единъ египтянинъ бие единъ евреинъ, убилъ египтянина и го заровилъ въ пѣсѣка. Постѣ, като се научилъ, че туй може да дойде до ухото на Фараона, избѣгалъ. Защо избѣгалъ? — Той не бѣше разбралъ още този великъ законъ. Слѣдъ като сгрѣши, той научи урока си, разбра великия законъ, намѣри

пята, по който Духътъ говори, и тогава започна да воюва съ Фараона не чръзъ убийство, а чръзъ знамения и чудеса. По този начинъ Богъ застави Фараона да отстъпи. Едва слѣдъ 40 години прѣкарани отъ Мойсея въ пустинята, Господъ Му се яви при капината и му каза: „Изуй обувката си, защото земята, на която седишъ е свята“.

Сега, вие, ученицитѣ на окултната школа, влизате въ школата съ обувка А-ъ ви прѣдупрѣждавамъ всички да влизате боси. Разбирате ли какво значи боси? — Сърцето ви да бѣде абсолютно чисто, умътъ ви да бѣде свѣтълъ, волята ви да бѣде готова за една отъ великитѣ работи, които Мойсей е вършилъ. Когато Мойсей казва на Бога да го освободи отъ тази работа, че е гънивъ, Господъ му отговори: „Не, ти ще отидешъ? И проводи му Богъ брата му Арона като помощникъ въ работата, краснорѣчивъ бѣ той. И тъй, да не ви обезсърчава вашата гънливостъ, но 40 години ще прѣкарате въ пустинята въ мъчнотии, и въ пасене на овце. Защо трѣбва да пасете овцетѣ? Трѣбва да пасете вашитѣ нисши чувства съ тояга. Казвате: овчарь ли ще стана? Овчарь ще станешъ на своитѣ чувства, ще ги пазишъ отъ вълцитѣ. Нѣма по-хубаво нѣщо отъ това, човѣкъ да пази своитѣ чувства да се не развратятъ. Да се

разврати едно чувство, значи единъ вълкъ да задигне овцата. Всѣко чувство, което се развращава, то е жива овца, и вълкътъ дошълъ, взелъ и я задигналъ. Затуй казва Христосъ, че крадецътъ не иде, освѣнъ да заколи, открадне и погуби.

И тъй, въ окултната школа, всѣко нѣщо има свой смисълъ. Нашитѣ чувства трѣбва да ги пазимъ да бждатъ чисти, свещени. Съ своята тояга, значи съ силата на волята, която е Божествена, съ своя умъ, съ своето сърце трѣбва да пазимъ чувствата си. Сега вие отивате въ астралния свѣтъ, който е билъ нечистъ, но ще го намѣрите чистъ. Всичкитѣ грѣшници вече сж завързани. Тамъ има редъ и порядъкъ, и като влѣзете да живѣете въ този свѣтъ, нѣма да има развращаване. Съ сегашното си влизане въ астралния свѣтъ, вие ще научите една нова култура. На земята вече такива условия нѣма да се създаватъ. Нѣкои казватъ: ще се върнемъ на земята. Не, на тази земя повече нѣма да се върнете. Туй ви живѣние на земята е за послѣденъ пѣтъ. Тия условия, при които живѣете, тази обстановка, която имате, всичко това е за послѣденъ пѣтъ. Тия връзки, които имате сега сж за послѣденъ пѣтъ. Всички ония души, които сж по-ндрѣднали, ще ги оставятъ да живѣятъ въ астралния свѣтъ, въ по-рѣдка материя, по-чиста,

необезпокоявани отъ никакви апаши, крадци, разбойници, убийци, лъжци — изобщо ще ги поставятъ въ по-благоприятни условия. Ония пъкъ, които спъватъ човѣчеството, ще останатъ на земята. Тѣй щото, ученицитѣ на окултната школа трѣбва да знаятъ, че сега е послѣдното имъ прѣбраждане. За тѣхъ ще започне единъ новъ етапъ, затова трѣбва да бъдете сериозни съ живота си. Не е врѣме за игра и опити. Опити не трѣбва да правите. Вие сте правили много опити, ще прѣкрагите съ тѣхъ. Сега, вие трѣбва добръ да ме разберете, да не се плашите. Ако дойдѣ съмнѣнието, то е единъ добъръ признакъ, ако дойде скръбта, тя е единъ добъръ признакъ.

И тѣй, всички вие сте призвани за една свещена работа, ще я пазите добръ въ себе си. Първото нѣщо: всички ще пазите сърцето си! Ще започнете едно вътрѣшно чистене. То е много лесно. Ще оставите сърцето си на Бога да бже изчистено. Какъ, по-кой начинъ? Азъ ви казвамъ: прѣвръзката нѣма да снимате. Послѣ, прозореца, прѣзъ който влиза свѣтлината ще се изчисти, но нѣма да ходите да гледате, какъ и отъ гдѣ влиза свѣтлината. Ще ходите, безъ да гледате, безъ да надниквате. Не е позволено да надниквате, да гледате колко свѣтлина влиза. Ще използвате свѣтлината, ще че-

тете на нея книгата на живота, но надникнешъ ли на прозореца на живота, непременно ще паднешъ въ изкушение. И въ какво изкушение падате? Казвате: азъ искамъ да се запозная съ нѣкой ученъ човѣкъ, да видя какъ живѣе той. Щомъ се запознаешъ съ този човѣкъ, ще паднешъ въ изкушение. Ти ще прѣживѣешъ сѣщото чувство, каквото ще прѣживѣе онзи знаменитъ цигуларь, който слуша да свири нѣкой по-знаменитъ отъ него, отчайва се и се самоубива. У васъ се явява амбиция да бждете като този ученъ, но не може да бждете, условия нѣмате. Тогава вие ще разберете кривия смисълъ на живота. Животътъ не седи въ това, да си ученъ. Казвамъ ви: свѣтлината, която имате струва повече, отколкото свѣтлината, която цѣлия свѣтъ може да ви даде, защото съвършениятъ свѣтъ ходи въ тъмнина.

И тъй, като ученици на тази окултна школа, азъ не искамъ на сила да бждете свършени, но настоявамъ да работите за развитието на това, което е заложено въ васъ отъ хиляди години. У васъ има стремежъ. Дайте мѣсто на този стремежъ до толкова, доколкото е въ васъ, доколкото вашето съзнание е пробудено, ни по-вече, ни по-малко.

Т. м.

ИЗЛИШЕКЪ И НЕДОИМЪКЪ ВЪ ЖИВОТА.

6-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(III ГОДИНА)
14.XI. 1923 ГОД. — СОФИЯ.

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ — РУСИ
ул. Сароогу № 21.

Излишъкът и недоимъкът въ живота.

Размишление.

Прочете се резюмето отъ темитѣ: „Разлика между лѣвия и дѣсния пѣтъ“.

Сега, нека имаме едно мислено упражненіе I

Прѣдставете си въ ума, че този моментъ въ слънцето има едно голѣмо събрание на интелигентни същества, които разрѣшаватъ единъ отъ важнитѣ въпроси, и се постарайте, да видимъ можете ли мислено да се свържете съ тѣхъ. Сега азъ не казвамъ да вѣрвате, но само да си прѣдставите това. Ако речете да вѣрвате, вие ще се намѣрите въ едно раздвоено състояние. Ще си прѣдставите това нѣщо въ ума, като една картина. Ще си прѣдставите слънцето не на това мѣсто, кждѣто е сега, но ще си го мислите подъ ъгълъ 80° къмъ изтокъ, т. е. 10° до земята.

Размишлението ще трае 5 минути.

Тема за слѣдующия пѣтъ: „Отличителнитѣ черти на цѣломудрието и благоразумието“.

Упражненіе: Дѣсната рѣка малко нагорѣ и на-

прѣдъ. Китката се изправя по възможностъ нагорѣ. Малкиятъ прѣстъ се отдѣля, послѣ приближава. Палецътъ се отдѣля, послѣ приближава. Показалецътъ се отдѣля, послѣ приближава. Палецътъ се отдѣля, послѣ съединява съ върха на малкия прѣстъ, плъзга се надолу по прѣста и пакъ нагорѣ, надолу, послѣ се изкачва по безимения нагорѣ, пакъ надолу. Слѣдъ това палецътъ минава по срѣдния прѣстъ нагорѣ, надолу; послѣ по показалеца нагорѣ, надолу. Палецътъ и показалецътъ се допиратъ и заедно съ цѣлата ржка се навежда напредъ, като палецътъ и показалецътъ сж надолу. Въ сжщото положение на прѣстите ржката се издига и пакъ сваля. Ржката настрани и се прибира надолу.

Тази вечеръ ще говоря върху темата: „ОТЪ КАКВО ПРОИЗТИЧА ЗЛОТО ВЪ СВѢТА“. За абсолютното зло нѣма да говоря сега.

Злото е излишекъ въ природата. Ако извѣстна енергия, която възприемате не може да се асимилира отъ вашия организмъ, тя ще създаде едно дисхармонично състояние въ организма ви. Значи, накуплението на извѣстни сили, които не може да асимилирате, да употребите, образуватъ едно състояние въ васъ, което наричаме зло. Тия сили сж живи. Казватъ за нѣкой човѣкъ, че е зълъ. Този човѣкъ

преди единъ, преди два часа е билъ въ едно прѣ-
 красно състояние на духа, мислилъ е трѣзво, а слѣдъ
 единъ, слѣдъ два часа виждате, че неговиятъ умъ,
 неговото сърце, неговиятъ организъмъ съвсѣмъ сж се
 измѣнили. Защо е зълъ този човѣкъ? Въ природата
 има тъй нареченитѣ, тъмни сили, отъ които произти-
 ча тъмната, черната свѣтина. Сега, физиологически,
 ако вие приемиѣ известна храна, която не може да
 се асимилира отъ вашия стомахъ, набиратъ се такива
 енергии, които раждатъ болести, и природата трѣбва
 да ги лѣкува. Болеститѣ въ свѣта сж единъ методъ
 на природата за лѣкуване на тия излишни енергии.
 Природата не търпи абсолютно никакъвъ излишекъ.
 Тамъ, дѣто има излишекъ, всѣкога се заражда едно
 лошо състояние. Сега, запримеръ, свърѣменнитѣ хора,
 като ядатъ много страдатъ. Само една микрископиче-
 ска частъ отъ храната се асимилира, а другата е из-
 лишекъ. Този излишекъ трѣбва да се изхвърли на-
 вънъ. И всички болести днесъ се дължатъ на този
 излишекъ, а въпрѣки това всички проповѣдватъ, че
 трѣбва повече храна. Не. по-малко храна е нужна за
 човѣка, и тя трѣбва да се приеме и асимилира така,
 че отъ нея да остане по възможность най-малкъ
 излишекъ. Щомъ имате известень излишекъ, вие ще
 си съградите отъ него единъ хамбаръ. Този изли-

шекъ въ тѣлото се изразява въ извѣстни натрупвания, като мазнини, мускули и човѣкъ започва да надебелява. Казвате: този човѣкъ се поправилъ. Да, лицето му подпухва, странитѣ му ставатъ по-дебелички, и той върви и се радва, че има единъ излишекъ.

Излишекътъ вжтрѣ въ природата се изразява по два начина: въ тлъстина, и въ сухота. И тлъстината. и сухотата сж излишекъ, само че затлъстването е излишекъ въ материални нѣща. Този, който е забогатѣлъ, има много ниви, хамбари, кжщи, говеда и други подобни, а този който е изтънѣлъ е продалъ всичко, всичко е вложилъ въ звонкови пари. Той е изтънѣлъ много. но джобоветѣ му сж пълни. Той нищо нѣма, но касата му е пълна. Тѣй че и пълнитѣ, и сухитѣ хора иматъ излишекъ.

Сега природата на първо мѣсто иска да ни лѣкува. Отъ какво? — Човѣкъ не трѣбва да има никакъвъ излишекъ, а въ всѣко отношение да има толкова, колкото е потрѣбно за неговия животъ. Природата абсолютно не търпи излишекъ! Природата е приготвила за всѣки единъ потрѣбното. Излишекъ въ природата нѣма, и недоимъкъ нѣма. Излишекътъ ние го създаваме. Затова нѣкой пътъ вие се разболѣете, и не може да оздравѣете. Защо? Понеже въ природата нѣма излишекъ, и нѣма отъ гдѣ да ви даде

тази енергия за животъ. Нѣкой казватъ : не може ли Господъ да ни даде повече ? — Не. Излишекъ нѣма въ природата. Лѣкуването тогава става само по благодатъ. Нѣкой трѣбва да отдѣли не отъ излишека си, ами да направи една жертва, да отдѣли малко отъ живота си, за да се възстанови здравето на болния. Ще ви приведа единъ примѣръ : една стара баба се оплаквала, че много остарѣла, че Господъ я забравилъ, та искала да я вземе. Десетъ години наредъ се молила тя, Господъ да изпрати нѣкой ангелъ да ѝ вземе живота. Сжщеврѣменно, другадѣ нѣкъдѣ, единъ богатъ търговецъ, като изпадналъ, взелъ да се моли на Господа да умрѣ. Единъ ученъ човѣкъ, философъ ослѣпѣлъ, и той се молилъ на Господа да го вземе, понеже, като не вижда да се занимава, животътъ му станалъ безсмысленъ. Единъ свѣщеникъ, като остарѣлъ, и той сжщо се молилъ на Господа да го вземе, понеже билъ непотрѣбенъ на хората, и на църквата. Обаче, имало единъ младъ, много красивъ човѣкъ. Той се разболѣлъ и билъ на умирање, но билъ сгоденъ за царската дъщеря, много красива мома. Слѣдъ като го прѣгледали всички лѣкари, казали : не може да го спасимъ. Астрологически зодията му е такава, че той трѣбва да заминѣ. Тогава бащата казалъ на лѣкаритѣ : „Не може ли да му да-

дете вие малко енергия, та да се продължи живота му поне за единъ часъ, да види годеницата си?“ Е, може, но ще видимъ дали има нѣкой човѣкъ, който може да отдѣли отъ живота си единъ малъкъ излишекъ. Това може да направи само този, който иска прѣждеврѣменно да умрѣ. Отиватъ, намиратъ тази старата баба, казватъ ѝ: „Ти по рано искаше да умрешъ. Можешъ ли сега поне единъ часъ отъ своя животъ да дадешъ?“ — Не може, единъ животъ е. Едно врѣме се молихъ да умра, но сега искамъ да си изживѣя врѣмето. Отиватъ при търговеца, казватъ му: „Ти се молеше да умрешъ, можешъ ли да дадешъ единъ часъ отъ своя животъ“. — Да, едно врѣме искахъ да умра, тогава работитѣ ми бѣха забъркани, но сега работата ми тръгна добръ, не давамъ“. Отиватъ при философа. „Ти“ казаатъ му, „се молеше едно врѣме да умрѣшъ. Сега единъ часъ не давашъ ли отъ своя животъ?“ — Да, тогава желаяхъ смъртъта заради очитѣ, но единъ лѣкарь ме лѣкува и сега малко прозъртамъ, та не искамъ да дамъ нито часъ отъ живота си, имамъ надежда да се отворятъ очитѣ ми. Отиватъ при свѣшеника „Дѣдо, ти си вече старъ, не давашъ ли единъ часъ отъ живота си за единъ болѣнъ? — Макаръ че съмъ старъ, но сега ще ми дадатъ служба, не давамъ.

Той обиколили цѣлия свѣтъ, връщатъ се при царя и и му казватъ: „Не намѣрихме нито единъ часъ излишна енергия за царския синъ“.

И тъй, ще знаете закона: въ природата излишекъ нѣма, и недоимъкъ нѣма, затова енергията, която ви е дадена, ще я употребите разумно. Нѣкои тълкуватъ, че трѣбва да пожертвуваме живота си. Човѣкъ, който иска да се пожертвува най-първо трѣбва да проучи великия законъ на Любовта. Не го ли проучи, той ще разпилѣе живота си. А разпилѣването на живота, разпилѣването на енергията не е жертва. Много хора разпиляватъ живота си. И казватъ: ние го пожертвувахме. Жертва може да направи само онзи, който е проучилъ великия законъ на Любовта. Безъ любовъ жертва не може да има въ свѣта. И, единствената сила въ свѣта, въ която има единъ малък плюсъ, това е Любовта. Не въ природата, но въ Любовта има единъ плюсъ. То не е излишекъ. а — изобилие. Тъй че, въ Любовта има изобилие. И туй изобитие, което има тя е безопасно, понеже то спада не въ границитѣ на ограниченото битие, но въ безграничното. Слѣдователно, отъ този излишекъ малцина могатъ да се ползуватъ. И затуй, за да може човѣкъ

да се ползува от това изобилие, трѣбва да възприме Любовта.

Казватъ, че Христосъ въ Палестиня е излѣкувалъ този-онзи че възкресилъ сина на еди-коя си вдовица. Да, тѣ не разбиратъ този великъ законъ на Любовта. Че и въ Израилъ имаше много болни. Защо не възкреси той всички, а само дъщерята на наинската вдовица? Човѣкъ, който дълго врѣме, съ години се моли той събира енергия да му се помогне. Имаме примѣръ отъ онзи боленъ при кжпалнята. Този човѣкъ се молилъ 38 години! Но при все това, всѣкога, когато се приближавалъ при тази кжпалня, нѣкой другъ го изпрѣварвалъ, и той се връщалъ съ една дълбока въздишка, но съ вѣра, че идущата година ще може да влѣзе. Обаче и на слѣдната година пакъ го прѣварвали. Цѣли 38 години той се молилъ, докато най-послѣ Христосъ дошълъ при него и го запиталъ: „Ти 38 години се молишъ, иѣма ли нѣкой да те тури въ кжпалнята?“ — Нѣма. Искашъ ли да бждешъ здравъ? — Искамъ Господи. „Тогава стани, вземи си одѣра и ходи!“ Цѣли 38 години е трѣбвало той да се моли, за да дойде Любовта, да дойде Христосъ и да му даде отъ своето изобилие.

И тѣй, излишекъ въ природата нѣма, и недо-

имъкъ нѣма, но пълнота има. Слѣдователно, излишекътъ, който ние искаме да натрупаме, всѣкога ще ни създаде нѣкакво нѣщастие. Сега, като ви говоря за излишекъ, вие ще кажете: тогава какъ трѣбва да живѣемъ? Нали трѣбва да имаме нѣщо складирано за нашия животъ? Да кажемъ, че въ вашия хамбаръ имате 100,000,000 житни зрънца. Мислите ли, че тѣ сж ваши? Мислите ли, че тѣ сж вашъ излишекъ? Не, вие се самоизмамвате. Тѣ иматъ единъ самостоятеленъ животъ, и вие не може да вземете живота на тѣзи сто милиона зрънца. Вие нѣмате право да ги обсебите. Такава мисль даже не трѣбва да влиза въ вашия умъ. И забѣлжете факта, че всѣки, който като съгради една кѣща, мисли, че тази кѣща е негова, непрѣменно нѣкой отъ тази кѣща трѣбва да умрѣ. Защо? — Понеже камънитѣ сж отъ единъ по-нисшъ животъ, то като помисли човѣкъ, че тѣ сж неговъ, тѣ казватъ: „Понеже сме твои, дай ни животъ да живѣемъ въ тебъ“. И не е имало случай на изключение. Въ Търново, единъ отъ нашитѣ приятели поиска да си строи кѣща. Азъ му казахъ да не си гради кѣща. Ама защо? Той си съгради кѣща, не ме послуша, но боледува много врѣме. Най-послѣ оздравѣ, и каза: минахъ трапа. Слѣдъ туй му идва на гости единъ неговъ, много близъкъ роднина и умрѣ

въ тази къща. Не само той умрѣ, но и втори, и трети. Като градиѣ църквата Александъръ Невски, казахъ, че нѣма да мине безъ жертви. И наистина, падна една камбана, и завлѣче нѣколко души работници. Въобще, всички голѣми здания, които се правятъ, все ще дадатъ нѣкоя жертва. Това произтича отъ факта, дѣто казваме, че ние сме господари. Не, въ свѣта може да използваме нѣщата врѣменно, но на камънитѣ не сме господари, на житнитѣ зърна не сме господари, а можемъ само да се ползуваме отъ тѣхъ. Щомъ внесешъ въ ума си една мисль, която е въ разрѣзъ съ Божественитѣ закони, ще пострадашъ. Ти може да имашъ сто милиона зрънца, но ще кажешъ: тия зрънца не сж мои, азъ съмъ просто единъ тѣхенъ настойникъ. Какво ще стане, ако вземешъ тия сто милиона зрънца и ги смелишь? Знаете ли отъ какво страда съврѣмненната култура? — Съврѣмненната култура страда отъ излишекъ. Тя има консерви, има брашна, риби въ тенекии. Всичко това е единъ излишекъ, за който съврѣмненната култура, бѣлата раса днесъ скжпо плаща, и още по-скжпо ще плати. Въ природата не се позволяватъ абсолютно никакви консерви! По нѣкой пътъ казватъ: да опражимъ домати, това-онова. Не бива. Малко може да извадишь сѣмената на тия домати, но тѣхъ нѣма да

варишъ. Сокъ можешъ да вземешъ сжщо. Това до нѣждѣ ви се позволява.

Сега, като се проповѣдва тази велика Истина, казвате: колко е строго! Нѣмаме ли право да ядемъ както си искаме? — Нѣмаме право. Слѣдователно, тия излишеци по нѣкога се натрупватъ и въ желанията ни. Съврѣменнитѣ хора иматъ чрѣзмѣрно желанія, но не всички желанія трѣбва да живѣятъ. Тия, обаче, които трѣбва да живѣятъ, на които да дадемъ животъ, се нуждаятъ отъ извѣстна храна. Да кажемъ, имашъ десетъ души приятели. Обичашъ ги, но ако тѣ се нагласятъ нѣкой день да ти дойдатъ единъ подиръ другъ на гости, ти непрѣменно трѣбва да имъ сложишъ трапеза. Ако не имъ сложишъ, ще кажатъ: толкова врѣме мина, и той нищо не ни гости. Затуй, умниятъ ще извика всичкитѣ 10 души приятели заедно и ще имъ сложи една обща трапеза, а не по отдѣлно — 10 трапези нѣма да имъ сложи. И природата не търпи много угощения, защото нашитѣ угощения често служатъ за спънка въ еволюцията на други същества. Ето защо въ всичкитѣ религии, въ окултната наука всѣкога се прѣпоръчва въздържание. Подъ въздържание не се разбира абсолютенъ постъ, но да нѣма никакъвъ излишекъ. Колкото малко и да ядешъ, въ душата си трѣбва да благодаришъ на Бо-

га, че си можалъ да използувашъ, туй което Богъ ти е далъ сега нещастieto на всинца ви седи въ това, че нѣмате излишекъ. Казвате: нѣмаме си парици, спестени за черни дни. Брашенце нѣмаме, това нѣмаме, онова нѣмаме. Е, мислите ли, че онѣзи, които иматъ сж осигурени? Азъ говоря за излишека въ природата, но има друго нѣщо. Ти си гладувалъ 10 дена, нѣмалъ си какво да ядешъ. Дойде единъ приятель, иска да ти послужи, носи една торба съ брашно, дава ти я. Ти си честенъ човѣкъ, казвашъ: не искамъ, какъ ще го взема? Не, ти ще го вземешъ, ти си се молилъ заради него. То не е излишекъ. То е необходимо за твоя животъ. И тъй, вие трѣбва да изпждите отъ вашия умъ всѣка мисль на недоволство, всѣка мисль, която внася дисхармония въ живота ви и да бждете въ хармония съ великата Любовь. Вие трѣбва да знаете, че ако живѣете по Бога, Той ще ви помогне чрѣзъ хората. Като казвамъ да живѣемъ по Бога, нѣкои ме разбиратъ криво. При сегашнитѣ ваши разбирания, вие не можете да живѣете по Бога тъй, както трѣбва. Да живѣемъ по Бога, значи да разбираме законитѣ Му, да ходимъ въ Неговата воля, и въ основата на живота ни да легне Любовьта. Казвате: по Любовь не се живѣе. Ако азъ живѣя по Любовь, всѣки ще ме използува. При сегашнитѣ

условия така е, но ние говоримъ за единъ разуменъ животъ.

Вие искате да влѣзете въ новия животъ, нали? Едно отъ качества на новия животъ е, че той не търпи никакъвъ излишекъ, и никакъвъ недоимъкъ. Излишекътъ ще ви създаде, тъй да кажа, ненужни грижи да го пазите, а недоимъкътъ ще породи въ вашата душа недоволство, неблагодарностъ, роптание, завистъ, че другитѣ иматъ. Значи, трѣбва да имашъ толкова, колкото ти е потрѣбно. Тия излишни енергии въ природата създаватъ злото. Никога не дружете съ човѣкъ, който има излишекъ — нищо повече! Азъ не разбирамъ само физически, но и духовно. Никога не дружете съ такъвъ човѣкъ. Като го срѣщнете, не го поздравлявайте въ душата си. Абсолютно нѣма да го поздравлявате, нѣма да му снемате шапка. Казвате: идеаленъ човѣкъ е този. Щомъ има излишекъ, той не може да бѣде идеаленъ. Идеалнитѣ хора сж безъ излишекъ и безъ недоимъкъ. А този човѣкъ съ излишка не го поздравлявайте, и никакъвъ разговоръ съ него — отъ кждѣ си, какъвъ си — мини и замини. Той е послѣдниятъ човѣкъ въ свѣта. Ако ти заведешъ разговоръ съ него, отъ тамъ насетнѣ въ живота си бѣлъ день нѣма да видишъ. Вие ще каже-

те: е, това търсимъ ние, я! Да, но ако ти носишъ чувала на гърба си, ако ти имашъ излишекъ, какво ще говоришъ за другитъ? Най-първо ти ще погледнешъ себе си, да не би ти да имашъ нѣкой излишекъ. И като се убѣдишъ въ факта, че нѣмашъ нито излишекъ, нито недоимъкъ, тогава ще гледашъ за другитъ. Ти, като тръгнешъ на пътъ въ живота си, ще прѣгледашъ кесията си. Говоря за необходимата кесия въ природата. Ще прочетешъ смѣтката си добръ, и ще гледашъ да имашъ толкова, колкото ти е необходимо, — нито недоимъкъ, нито излишекъ да има. Най-сигурната почва е това. Като срѣщнете единъ човѣкъ, който е недоволенъ въ живота, какъ мислите, отъ кои е той? Той е отъ хората, които иматъ единъ недоимъкъ. Всички недоволни хора иматъ недоимъкъ, а всички хора, които сж радостни, които скачатъ насамъ-натамъ, иматъ излишекъ. Ха сега, уловихъ ви на тѣсно! Нѣкой казва: зарадвахъ се въ Господа. Зарадвалъ се въ Господа, но слѣдъ като изялъ кокошката и слѣдъ като пийналъ. Не, не, тази не е радостта въ Господа. Или, спечелилъ си 10,000 лева отъ нѣкой лотария, казвахъ: благодаря на Господа. Не, това не е радостъ въ Господа, това е излишекъ. Божествената радостъ отъ обикновената радостъ се

различава. И тъй, недоволни сте, ще знаете, че имате недоимък, и ще наваксите този недоимък. Ще намърсите нѣкой доволенъ човѣкъ, който и да е, и ще допълните вашиятъ недоимък. Много довольниятъ човѣкъ има излишекъ, затова и той трѣбва да има толкова, колкото му е потрѣбно. Послѣ много сте радостенъ, имате излишекъ. Ще намърсите нѣкого въ свѣта, който е недоволенъ и ще му дадете. Умнитѣ хора търсятъ нѣкой недоволенъ човѣкъ да вземе отъ тѣхния излишекъ. Защо умнитѣ хора не искатъ да иматъ излишекъ? Окултниятъ ученикъ нѣма нужда отъ излишекъ. И всичкитѣ велики Учители, като идватъ въ свѣта, иматъ свои ученици всѣ по закона на самотсричането.

Въ окултната наука плюсь и минусъ нѣма, т. е. подразбирамъ, че въ истинския животъ плюсь и минусъ нѣма. Какво има тогава? — Само една математическа точка. И тя е толкова малка, щото нѣма никакво измѣрение. Минусъ — това е недоимъкъ, плюсь — това е излишекъ. Въ какво седи минусътъ? — Минусътъ показва само човѣшкото. Тази черта — прѣдставлява само една плоскостъ, една хоризонтална повърхностъ, върху която нѣма никаква растителностъ, никаква мисль. Плюсьтъ, това е човѣшкото и Божественото, съединени заедно. Тѣ сж въ постоянна

борба. И слѣдователно, когато на съврѣменнитѣ хора се проповѣдва една Божествена идея, най-първо тѣ казватъ: туй е неприложимо въ нашия животъ, условията сж такива. Това е плюсътъ, поражда се борба. Защо е неприложимо? Казвате: такива сѣменца не растатъ. Не, ние сме правили опити и сме видѣли, че само при минуса не растатъ. И съврѣменнитѣ писатели и проповѣдници проповѣдватъ недоволство. Тѣ казватъ: човѣкъ трѣбва да бѣде недоволенъ, за да прогресира. Тѣ подържатъ че доволнитѣ не прогресирали, а недоволнитѣ прогресирали. Не, и едниѣ, и другитѣ не прогресиратъ. Тази идея, че въ доволството или въ недоволството човѣкъ прогресира е само измама. Единственото нѣщо, чрѣзъ което човѣкъ може да прогресира е неговото съзнание.

Азъ ще опрѣдѣля какво нѣщо е съзнанието. Съзнанието не е единъ атрибутъ на човѣшкия умъ, нито пъкъ има нѣщо общо съ ума. Съзнанието е само единъ принципъ на сърцето. То носи свѣтлина въ себе си. Съзнанието се отнася само до човѣшкото сърце. И когато кажемъ, че човѣкъ носи единъ съзнателенъ животъ, ни най-малко не подразбираме единъ интелегентенъ, ученъ животъ. Всичко, което съзнанието

носи е прѣживено. Въ съзнанието нѣма нищо непрѣживено. Слѣдователно, съзнанието е една база, една основа, върху която човѣшкиятъ умъ може да се развива и расте. Тѣй както за ученика е потрѣбна свѣтлина, за да може да чете, така за ума е необходимо съзнание. Затова, съзнателниятъ животъ трѣбва да прѣдшествува умствения животъ. Умътъ е външната страна на нѣщата, а съзнанието се занимава съ вжтрѣшната страна на живота. Нѣкои казватъ: човѣкъ може да е уменъ, а да нѣма съзнание. Не, обратното е вѣрно. Човѣкъ може да не е толкова интелигентенъ, а да е съзнателенъ. Слѣдователно, туй, което подтиква живота къмъ развиване, това е съзнанието, а съзнанието е едно отъ великитѣ качества на душата. Азъ казвамъ: Съзнанието е първиятъ лжчъ, който душата проектира въ сърцето. Не говоря за обикновената душа, но за Божествената душа. Първиятъ лжчъ е съзнанието, а отъ тои лжчъ, вторично вече се явява човѣшкия умъ. Силитѣ на съзнанието пѣкъ събуждатъ цннтроветѣ и способноститѣ на ума. Тѣй щото, изчезне ли съзнанието, умътъ се губи. И дѣйствително, въ живота това е вѣрно. Вземете единъ младъ момъкъ, въ когото има съзна-

ние. Той казва: азъ искамъ да помогна на баща си, на майка си, на сестритъ си, да се отрека отъ своето. Защо се жертвува този момъкъ? — Съзнанието у него е пробудено, и интелигентността се развива. Онѣзи синове и дъщери, които искатъ да се пожертвуватъ за своитъ близки, умствено се развиватъ. Нѣкой момъкъ казва: азъ искамъ да живѣя за себе си. Тѣй казватъ и старитъ, и оглупѣватъ. Тѣ казватъ: ние трѣбва да живѣемъ за себе си. Кажатъ ли така, у тѣхъ съзнанието изгасва, и тогава тѣ започватъ да отжпѣватъ, да оглупѣватъ. И за туй въ Божествената наука съзнанието на старитъ хора не трѣбва да загасва. Че стариятъ човѣкъ е десетъ пѣти по-юнакъ, по силенъ отъ младия. Старитъ хора трѣбва да се жертвуватъ, а не младитъ, а сега е обратното. Старитъ хора казватъ: до сега ние се жертвувахме, сега вие, младитъ трѣбва да се жертвувате. И тѣй, прогресътъ зависи отъ съзнанието, затова трѣбва да култивираме съзнанието въ себе си. И въ Писанието има единъ стихъ, който казва така: „Не огорчавайте Духа, съ който сте запечатени“. Духътъ, въ този смисълъ, се разбира, този Божественъ лжчъ, който иде отъ душата. Отъ тази душа излиза нѣщо, то е Духътъ, движение, което слиза, за да помогне за въздигането на човѣка.

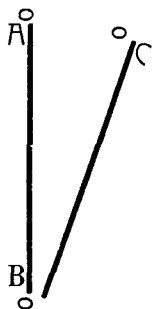
Слѣдователно, ще знаете едно правило: щомъ имате единъ излишекъ, веднага ще се зароди изкушението. Да кажемъ, че първиятъ човѣкъ изразимъ съ точка А. Той ималъ всичко въ себе си. Той е

А първата монада. И когато Богъ опиталъ тази монада или този първиятъ човѣкъ, какво станало? Богъ прѣкаралъ всички животни да минатъ покрай човѣка, да имъ тури имена, да имъ бжде господарь и да ги учи. Всички животни минали двѣ по двѣ покрай човѣка. Тогава у него се явило

В едно чувство на недоволство, понеже нѣмалъ другарка, подобна на себе си. И тукъ именно той сгрѣшилъ. И знаете ли въ какво седи сгрѣшаването? Неговиятъ другарь билъ Богъ, но той, като не видѣлъ Бога, у него се явило желание да си има другарь, и вслѣдствие на това си желание той сгрѣшилъ. И Богъ, за да го избави отъ едно зло, веднага се проектира въ монадата В. Слѣдователно, жената е първиятъ корень, който човѣкъ е спусчалъ въ земята и човѣкътъ, като я видѣлъ подобна на себе си, казалъ: „Тази е плътъ отъ плътта ми и кость отъ костта ми“. Но на тази монада В свѣтлината е била тъмна, и тя се привлича отъ онова дърво на „Познанието на добро и зло“. Сега ще упо-

трѣбя една поговорка, да уподобя защо свѣтлината на монадата В била тъмна, но да не се обидите. Хайде по добръ ще замълча. Какъ казвате, да кажали, или да не кажа? (Кажете). Хубаво, но нѣма да ми се сърдите. „Краставитѣ магарета прѣзъ деветъ баира се намиратъ“. Човѣкъ, като има единъ неджгъ въ себе си, нѣма да намѣри нѣкой човѣкъ, който има една добродѣтель, но ще намѣри нѣкой, като себе си — съ сжшия неджгъ, та да го види хубаво. Тѣзи двамата търсятъ трети сжщо като тѣхъ. Като влѣзете въ нѣкоя болница, ще провѣрите сжшия законъ. Лежатъ трима-четирма болни. Единиятъ разправя какъ заболѣлъ. Започва вториятъ: чакайте азъ да ви разправя какъ заболѣхъ. На слѣдния день, като станатъ, пакъ почнатъ да разправятъ сжщото. Дойде четвърти боленъ, казва: вашето нищо не е, ами чакайте азъ да ви разправя моето. И той ще разправя какъ заболѣлъ. Дойде пети, шести, все сжщото разправятъ. Тѣ се привличатъ и намиратъ удоволствие като си приказватъ за болеститѣ. Туй сжществува като единъ неджгъ и въ всичкитѣ нови течения И въ новото учение азъ забѣлѣзвамъ по нѣкой пѣтъ сжщитѣ тия неджзи. Нѣкой има единъ неджгъ. Той не го счита за неджгъ, ами ще почне да ви изнася нѣкоя извинителна причина, защо постѣпва тъй.

Не, помнете едно нѣщо. Ако нѣщата сѣ Божествени, тѣ си оставатъ Божествени, идейни. Ако сѣ човѣшки, тѣ си оставатъ човѣшки. Нѣщата могатъ да бждатъ или животински, или човѣшки или Божествени. При по-нататѣшното си състояние монадата В се привлича отъ лошитѣ условия и съ това тя влѣче и монадата А, понеже тѣ сѣ свързани. Какво става тогава? — Монадата В се повръща нагорѣ, но не по същия пътъ АВ прѣдставлява едно движение, слиза-

не надолу. То е инволюция, а ВС е еволюция. Обаче, това движение АВ прѣдставява едно растение, което нѣма да имъ сладкъ плодъ. Плодътъще бжде горчивъ, отровень, но туй отровното растение единъ день като се прѣвърне на човѣкъ, какво ще прави? Най-първо ще се

учи да рѣже главитѣ на хората. Всички лютиви растения, като лука, чесъна и др., ние знаемъ каква култура носятъ въ себе си. И нѣкой ме пита какъвъ е билъ въ миналото. Ще ти кажа. Едно врѣме, като растение, си билъ лукъ, чесънъ. А като си миналъ прѣзъ животнитѣ, прѣзъ млѣкопитающитѣ, ималъ си форма-

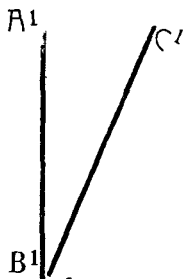
та на лъва, на тигъра, на котката, на змията, и до сега още твоятъ характеръ не е облагороденъ. Въ тебе нѣма самопожертвуване, нѣма самоотричане, нѣма туй съзнание, което се изисква. Ами какво трѣбва да направя? — Ще се повърнешъ назадъ. И затова египтянитѣ, въ своята теория за трансмигрирането на душитѣ, казватъ: „Ако една душа не е минала прѣзъ нѣкоя стадия, тя ще се повърне назадъ, ще мине прѣзъ туй положение, за да добие всичкитѣ качества, които сж необходими за нейното развитие, и послѣ ще продължи нагорѣ. Та, за да се изправи извѣстна погрѣшка въ васъ, не е тъй. лесна работа. За да може коренно да изправите нѣкоя погрѣшка, непрѣменно трѣбва да настане едно слизание на душата. При това слизание на душата, човѣкъ за 2 — 3 години като че изгубва своето знание — никаква дѣятелностъ не проявява. Душата тамъ се повръща, като че въ нѣколко форми назадъ. Слѣдъ това дохожда едно подобръние, човѣкъ се съвзема и трѣгва напредъ. Ако на нѣкой човѣкъ липсва нѣщо, той трѣбва да се върне назадъ, къмъ природата и отъ тамъ да си достави този недоимѣкъ.

Тази монада В се проектира въ С. С — това сж дѣцата. Сега може да изпаднете въ една погрѣшка, да мислите, че всѣкога А проектира една тъмна

монада В. Вземете, да кажемъ първиятъ човѣкъ, който е направенъ по образъ и подобие Божие А¹. (рисунокът на стр. 9). Проектираната монада отъ него е В¹, Тя е била свѣтла. Сега за тази монада казватъ, че тя е църквата, това-онова. Тази монада В¹ е майката на бъдещето човѣчеството, отъ която всички трѣбва да се родятъ. И тогава, всѣки единъ отъ васъ може да провѣри какви сж мотивитѣ, причинитѣ които васъ ви подтикватъ къмъ дѣйствиа. При сегашното състояние на вашето съзнание всѣки може да провѣри това. Нѣма скрито-покрито въ вашето съзнание. Викате ме, угощавате ме. Въ дадения моментъ вие знаете защо ме угощавате. Или, учителъ сте, отивате да учите дѣцата. Въ дадения случай вие знаете подбудителнитѣ причини, които ви заставятъ да станете учителъ. Свѣщеникъ сте, запримѣрь. Вие пакъ знаете подбудителнитѣ причини, защо сте такъвъ. Всѣки единъ знае подбудителнитѣ причини за всѣка една своя постѣпка. Нѣма скрито-покрито прѣдъ нашето съзнание, прѣдъ нашата душа. Тази душа е огледало, въ което Господъ вижда всичко. Единственото нѣщо, което не ни лъжи е съзнанието. Въ съзнателния човѣкъ лъжа нѣма. Като говоримъ за съзнателния човѣкъ, ние подразбираме това въ абсолютната смисълъ на думата. Та-

къвъ човѣкъ е съ чистота, той е добъръ, той е ин-
телигентенъ, той е благороденъ. Тия качества той аб-
солютно ги притежава. Никаква лъжа нѣма у него,
нито помисълъ да прѣиначи Истината. Той е много
прѣмъ.

Тия двѣтъ сѣщества, двѣтъ монади A и A^1 ,
както и B и B^1 сѣ свързани; Едното положение въ
Писанието се нарича „стариятъ човѣкъ“ — A , а дру-

гото положение, което сега се
заражда се нарича „новиятъ чо-
вѣкъ“. Значи, тия двѣ монади,
които едноврѣменно се борятъ
да взематъ върхъ на съзнание.
то ви: A^1 дѣйствува върху B^1 .
То е нашата Божествена душа.
Отъ B^1 излиза C^1 . Това е на-

шето съзнание, първиятъ плодъ на Божественото съз-
нание. Сега въ A , B , C има желание да се домог-
натъ до тази вътрѣшна свѣтлина I , ако вие наблю-
давате вашия животъ, ще забѣлѣжите въ него една
постоянна борба. Нѣкой пѣтъ вие се страхувате, дали
сте на първия пѣтъ, или не сте. Питамъ ви азъ:
може ли човѣкъ да се съмнѣва дали е на правия
пѣтъ или не? Или, казвамъ тъй: може ли свѣтлина-
та да пита, дали съмъ свѣтлина или не съмъ? —

Никога! Може ли доброто да пита, дали съмъ добро или не съмъ? — Не може. Само злото пита: азъ добро ли съмъ? Слѣдователно, щомъ дойде такава раздвояване въ васъ, вие трѣбва да знаете, че тукъ дѣйствува принципътъ на монадата А. Тогава вие сте въ противорѣчие съ общия Божественъ законъ и се съмнѣвате въ установенитѣ закони, които сжществуватъ въ природата. Тогава вие имате нѣкакъвъ другъ авторитетъ. И като направите нѣкоя погрѣшка, казвате: еди-кой си казалъ тъй Не, никаква философия нѣма въ това. Нѣма Учители въ свѣта, нѣма адепти въ свѣта, които могатъ да измѣнятъ волята Божия. Благодарение на това, че Богъ е неизмѣняемъ, нашиятъ животъ е осигуренъ. Всички трѣбва да се радватъ на това именно качество въ Бога, че Той е неизмѣняемъ. Това трѣбва да ви радва! Всичко въ свѣта, ' което се заражда, ако е добро, щомъ дойде до Бога, благославя се, но ако е зло, то се разтопява и изчезва. И тъй, ако вие се държите за лошитѣ хора, за лошитѣ си постѣпки, за лошитѣ си мисли, желания и дойдете въ съприкосновение съ Бога, какво ще стане? Ако вие не искате да ги оставите, ще отидете съ тѣхъ наедно. Ако ги държите, и тѣ, и вие ще се изпарите и отъ поменъ нѣма да остане. Само една

милостъ ще ви спаси. Какъ? — Щомъ идете при Бога, ако се откажете отъ вашитѣ лоши желания, като главня ще бъдете изтегленъ отъ този огънь. Иначе не може, не си правеге илюзии. Казвате: „Господъ е милостивъ“. То е другъ въпросъ. За Милостъта Божия ние не споримъ, но и Правдата Божия ние подържаме и казваме какво прави Господъ въ своята Правда. Въ Него нѣма двѣ мѣрки. Той, изисква абсолютна чистота. Той изисква, щото Неговитѣ дѣца да нѣматъ абсолютно никакъвъ излишекъ. Излишекътъ, това е нечистота. Недоимъкътъ сжщо е нечистота, защото единиятъ има ниви и къщи, а другиятъ нѣма ниви, но има лари. И единиятъ, и другиятъ иматъ излишекъ. Слѣдователно, когато Христосъ казва да се отрече човѣкъ отъ себе си, азъ разбирамъ да се отрече човѣкъ отъ всичкитѣ свои излишъци — нищо повече!

Сега, често възставате и казвате: еди-кой си не ме обича. Казвате: братята тукъ не ме обичатъ. Отъ гдѣ знаете, че не ви обичатъ? Кои ви сж аргументитѣ? Фактически какъ ще докажете това? Ама той не ме погледна хубаво. Добрата обхода отъ поглеждането ли зависи? Добриятъ погледъ е резултатъ на нѣщо друго. Не е погледътъ, който ражда доброто, но доброто ражда погледа. Добриятъ погледъ е

результатъ на добра постѣпка. И отъ гдѣ знаешъ, че не те е погледналъ хубаво? Казватъ нѣкои: той съ мене не бѣше учтивъ. А въ какво седи учтивостта? Ами, ако азъ кажа за васъ, че вие не сте се отнесли учтиво съ нѣкого? Първото нѣщо за единъ окултенъ ученикъ: той трѣбва да е слѣпъ за обръщенията на другитѣ хора. Азъ съмъ ви казвалъ, че като ученици, вие трѣбва да бждете мъртви и когато ви хвалятъ, и когато ви укоряватъ, и да бждете слѣпи и глухи за погрѣшкитѣ на другитѣ хора. Сега, като прѣвеждамъ това, казвате: тѣй, тѣй е. Не споредъ тоя принципъ, въ дадения моментъ, зарадъ менъ е важно, какви сѣ отношенията ми къмъ Бога най-първо. А тѣй, критикувамъ ли другитѣ хора, връзкитѣ ми съ Бога сѣ слаби, и тогава всѣки растежъ у мене спира. Искате ли доказателства? Скарате ли се съ нѣкого, вие не можете да се молите. Въ Америка, единъ християнинъ, слѣдъ като живѣлъ единъ бѣденъ животъ, задлъжнѣлъ много. Молилъ се тукъ, молилъ се тамъ, отъ никѣдѣ нѣма помощъ, а кредиторътъ си иска паритѣ. Една вечеръ, като се връща отъ молитвено събрание, дѣто пакъ се молилъ за подобрѣние на материалното си положение, вижда единъ прозорецъ отворенъ и тамъ близо — торба съ злато. Вжтрѣ свѣтло, обаче никой нѣма. Дръпва той

торбата и си казва: Господъ чу молбата ми. Това била къщата на единъ банкеръ. Касата му била близо до прозореца, и той, като броилъ паритъ си, забравилъ да я затвори. Този бѣденъ взима паритъ, и радостенъ отива дома си, но рече да се моли, касата изпжвка прѣдъ очитъ му, Молилъ се часъ, два, обаче молитвата му стига до торбата, и по-нагорѣ не отива. Може би, трѣбва да направя нѣщо, казва си той. На другия день сутринъта пакъ започва да се моли. Десетъ деня наредъ се молилъ, но молитвата му не могла да се качи нагорѣ, все торбата изпжвкала отпрѣдъ му. Взима той торбата, отива при банкера и му казва: „Азъ взехъ тази торба отъ тебе и не бихъ я донесълъ, но не мога да се моля Богу. Знаешъ ли защо взехъ торбата ти? Имамъ много дългове да плащамъ“. Тогава банкерътъ му казалъ: „Хайде, ще ти дамъ половината отъ тѣзи пари, плати си дълговетъ“. Туй желание на християнина, да има тази торба и да плати дълговетъ си е добро, но начинътъ, чрѣзъ който той се домогва до паритъ, е лошъ. Дългътъ е зло, но има и друго зло. Ти може да платишъ дълговетъ си на хората, но дойдешъ ли до Господа, Господъ не те приема. И на Него имашъ да давашъ нѣщо. Кое е по-добрѣ, да уредишъ смѣткитъ си хората, или да уредишъ смѣткитъ си съ Бога?—

По добръ е слѣтките ни съ Бога да сж уредени. По-добръ е да дължимъ на хората, отколкото на Бога. Въ какъвъ смисълъ да бждемъ изправени? — Каквото Господъ ни каже, да го направимъ. Всѣка вечеръ да знаемъ, че сме извършили Неговата воля, каквато и да е тя.

И тъй, първото нѣщо въ живота ви, което трѣбва да спазвате като ученици, то е да избѣгвате всѣкакъвъ излишекъ. Този прѣдметъ не е напълно още изчерпанъ. Върху него има много да се говори. Не мислете, че вие сте набутали една истина. Азъ зная, че мнозина се намирате на опасния пѣть и ще изтълкувате криво това нѣщо. Нѣкой ще каже: азъ нѣма да работя, да не би да спечеля много. Другъ ще каже: азъ нѣма да уча. Не, не, на кривъ пѣть сте. Но и другото положение не е вѣрно. Запримѣрь, нѣкой свършилъ единъ факултетъ, слѣдвалъ четири години и послѣ казва: да свърша и втори факултетъ. На кривъ пѣть е. Свършишъ по математика, свършишъ по астрономия, най-послѣ свършишъ и по химия. Е, хубаво, слѣдъ като свършишъ, въ какво ще приложишъ своето знание, какво ще спечелишъ? Ти си изразходвалъ всичко. Въ какво ще бждешъ полезенъ на човѣчеството? Познанието е Божествено, само когато внася онова пълно задоволство, че мо-

жешъ да го използувашъ. Всѣка сутринь, като станешъ, да си благодаренъ, че на всѣкъждѣ може да използувашъ туй знание. А сега, хората учатъ отъ щеславие. Казватъ: той свършилъ два факултета. И въ Америка ги има такива. Титуловатъ се D. D. — значи докторъ по богословието. Има и L. D. D. — то е една почетна титла — свършилъ не само по богословие, но и по правнитѣ науки. Такъвъ човѣкъ е съ двѣ титли. Азъ казвамъ: въ България всички сж D. D.

Значи, Знанието е резултатъ на човѣшкото съзнание, а не на ума. Казва нѣкой, че знанието произвеждало гордостъ. Кое знание? Истинското знание, или знанието, което е произлѣзло отъ съзнанието, никога не произвежда гордостъ, понеже е прѣживѣно, опитано. Има друго едно знание, то е само външната страна на истинското знание и произтича отъ ума. Азъ го наричамъ механическата страна на живота. Въ това знание се заражда всичкото зло. То не произтича отъ Бога. То е единъ излишекъ въ живота. Когато казвамъ „знание“, подразбирамъ да имате съзнание, защото щомъ имате съзнание, непременно знанието ще дойде, а щомъ изгубите съзнанието си и знанието ще изчезне.

И тъй, при сегашните условия всички трѣбва да развивате съзнанието си, бждете увѣрени, че вашите умъ и вашето сърце ще се развиятъ правилно. Мислите ви, всягата ви и желанията ви ще растатъ правилно. Затова казвамъ: въ съзнателния животъ едно отъ необходимите условия е цѣломъждрието и благоразумието. Тѣ сж плодове на какво? — Цѣломъждрието и благоразумието не сж плодове на ума, а сж плодове на съзнанието. Чистотата пъкъ е само едно състояние на съзнанието. Само така ние ще разберемъ всички ония качества, за които се говори въ Писанието. Запримѣръ, казва се: „Мисля съ сърцето си“. Това се отнася само за съзнателния животъ. Не се казва: „Мисля съ главата си, а — размислихъ съ сърцето си“. Значи, лжчътъ, човѣкъ е размишлявалъ съ този лжчъ, който е излѣзалъ отъ неговата душа и слѣдъ туй се проявилъ. Нѣкой казва: да бждемъ учени! Но вземете факта, че навсѣкждѣ, дѣто има богословски училища и въ Америка, и въ България, и въ Германия религиозността на хората е понижена, защото тамъ се учатъ физически, външни работи. Тия богослови нѣматъ съзнание, не водятъ съзнателенъ животъ. Казватъ: да свършимъ едно богословско училище, да бждемъ учени! И слѣдъ като изучатъ нѣщо

по богословие, третиратъ въпроса: какъ дошълъ Христосъ, какъ живѣлъ и т. н. Не, силата не е тамъ. Богословътъ трѣбва да е прѣживѣлъ тия нѣща. Той трѣбва да е почувствувалъ Любовта въ душата си и тя е разтърсила отъ дъно сърцето му. Тази Любовь не трѣбва само да го разтърси, но да тури въ движение и сърцето, и ума, и волята му, та тогава да иде да слѣдва по богословие. И като излѣзе отъ тамъ, да нѣма никакъвъ товаръ на гърба си и да не мисли нищо за осигуряване: че трѣбвало да стане чиновникъ, за да се прѣхранва, или каквото и да е друго. Ето защо отпадатъ богословскитѣ училища. И въ Америка сжщо, много малко съзнателни студенти има по богословие.

Сега, въ съврѣмнената окултна наука има една опасностъ. Тя прѣдставлява школа на сърцето, прѣди всичко, школа на съзнанието, а не школа на ума. А вторично отъ туй съзнание се заражда, вече опитната наука, която лежи върху една морална база. Тогава природата разкрива недрата на своитѣ тайни. Нѣмашъ ли, обаче свѣтлината на съзнанието, природата държи всичкитѣ свои врати затворени. И сега, мнозина сж ме питали, какво трѣбва да правятъ. — Ще слушате душата си. Първиятъ лжчъ, който душата е пратила до сърцето ви е съзнанието. Нѣма

да чакате Христосъ да дойде, но отворете вашитѣ прозорци широко! Христосъ ще дойде кога? Казвате: Той ще похлопа на вратата. Да, хлопа Христосъ, но тамъ, дѣто има запалени свѣщи, а тамъ, дѣто сърцата сж мъртви, Христосъ никога не хлопа. Дѣто има съзнание, само тамъ ще похлопа Христосъ. Който е мъртавъ, Христосъ при него не отива. Какво значи, да отворите душата си? — Тази душа трѣбва да се разтвори като нѣкоя пжпка, за да може да влѣзе Божествената свѣтлина и да се разцвѣти. Туй значи „отваряме вратата на сърцето“. То не е едно механическо отваряне на вратата. То е процесъ на съзнанието. То не е и единъ умственъ процесъ. И онзи, който не разбира закона, като влѣзе Христосъ въ него, ще се раздруса и ще каже: Господи, иди си отъ мене, азъ не съмъ готовъ. А който е готовъ, ще Го приеме, ще се зарадва, ще яде и пие съ Христа. Това е единъ вжтрѣшенъ процесъ, една вжтрѣшна опитност. Всички ще се стремите къмъ този процесъ. На всички ви липсва тази опитност. Сега, всички турете въ ума си мисълта: Съзнателенъ животъ трѣбва да имаме. Азъ взимамъ думата „съзнание“ въ Божественъ смисълъ. Подъ „съзнателенъ животъ“ подразбирамъ животъ, въ който има свѣтлина, защото свѣтлината е едно отъ качества на съзнанието.

Т. м.

СИЛОВИТЪ ЛИННИ ВЪ ПРИРОДАТА.

7-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(III ГОДИНА)
21.XI.1924 ГОД. — СОФИЯ.

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ—РУСЕ.
ул Сараоолу № 21.

Силовитѣ лухии въ природата.

Т. м.

Прочетоха се нѣкои отъ темитѣ: „Отличителнитѣ черти на цѣломъждрието и благоразумието“.

Прочете се резюмето отъ темитѣ: „Киселитѣ и сладки храни“.

За идущия пѣтъ ще имате темата: „Разлика между гордостъ и щестлавие“.

На десетъ теми една трѣбва да бѣде отрицателна. Ще разгледате щестлавието и гордостъта като двѣ положителни прояви на човѣка въ низходяща степенъ, или като двѣ отрицателни качества на неговия характеръ. Когато въ човѣшкия организъмъ се появи нѣкой цирей, въ какво съотношение е този цирей къмъ човѣка?

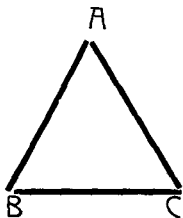
Сега, запримѣрь, англичанитѣ казватъ: „The proud flesh“. То значи: човѣшката плѣтъ е такова нѣщо, че съ каквото мехлемъ и да я мажешъ, не се лѣкува. Такова нѣщо е и човѣшката гордостъ: ~~на~~ никакъвъ моралъ, ~~на~~ никакъвъ съвѣтъ, ~~на~~ никакво разсъждение не се подава. Тя казва: азъ сама

за себе си живѣя. Въ български езикъ думитѣ „гордъ“ и „щестлавенъ“, започватъ съ буквитѣ Г и Ш. Щестловниятъ човѣкъ обича рекламитѣ. Буквата Ш е знакъ за размножение. Щестлавниятъ обича много работи, обича разнообразието. Въ щестлавието влиза единъ важенъ елементъ, едно отъ добритѣ качества, една положителна черта — общителността. Щестлавниятъ човѣкъ е общителенъ, много разговорчивъ, отдѣто мине, всички го знаятъ.

Думата „гордъ“ въ български има двѣ значения. Гордъ човѣкъ е този, който пази своето достойнство. Думата „гордъ“ започва да се развива въ възходяща степенъ. Тя еволюира и добива добро значение. Въ гордостта, като основа влиза личното чувство, самоуважението, то е главниятъ елементъ, а въ щестлавието — общителността. Горделивиятъ мисли само за себе си, а щестлавниятъ мисли за окръжаващитѣ. Той, като мисли за окръжаващитѣ, интересува се отъ това, какво тѣ мислятъ за него, какво е тѣхното мнѣние. За тѣхъ общественото мнѣние е мѣродавно. Всички хора, които искатъ да знаятъ какво е общественото мнѣние за тѣхъ, сж щестлавни. Онѣзи, които казватъ „азъ петъ пари не давамъ за общественото мнѣние“, сж горделиви.

Сега, да кажемъ, че А е главната монада, т. е.

висшето съзнание. В е малкото съзнание, казва: азъ не искамъ да зная какво мисли А. Какъ мислите, право ли е разрѣшението на въпроса. Въ всѣко едно общество има отдѣлни разсжждения на индивида, има и общи разсжждения. Запримѣрь, единъ народъ трѣбва да има общо съзнание, колективна душа. Такава една душа, която прониква единъ народъ, минава като индивидъ. Туй, което е колективно, което е множество на земята, въ небето минава за единица. Българския народъ въ Божествения свѣтъ се прѣдставлява отъ единъ човѣкъ. А нѣкои народи въ Божествения свѣтъ нѣматъ още свой прѣдставителъ. Значи, не е въ множеството. Сега, каквито качества има А, има ги и В, само че въ по-малкъ размѣръ.

Всѣка една монада, изобщо има три проявления. Монадата А се проявява като единъ съзнателенъ, мислящ животъ въ своето висше произхождение. Тя е първото произхождение на този висшъ животъ. Слѣдъ туй имате

АВ. То изразява живота на тази монада въ единъ астраленъ свѣтъ. Тукъ се развиватъ чувствата на тази монада. Най-послѣ имате третото проявление на

тази висша монада. То е ВС. Това проявление прѣд-
 ставлява единъ чисто материаленъ, физически животъ.
 Съврѣменното общество днесъ прѣживява своя мате-
 риаленъ животъ. Българитѣ, запримѣръ, сега прѣжи-
 вѣватъ послѣднитѣ дни на своя материаленъ животъ.
 Германцитѣ, англичанитѣ, американцитѣ, сжщо така
 прѣживѣватъ своя материаленъ животъ, но слѣдъ като
 го прѣживѣятъ, иматъ умствена култура. Българитѣ
 ще прѣживѣятъ своя материаленъ животъ, безъ да
 иматъ толкова интелектуална култура. Въ тѣхния жи-
 вѣтъ чувствата взематъ участие. Тѣ се намиратъ въ
 послѣднитѣ дни на своя астраленъ животъ. Всѣки
 единъ отъ васъ минава прѣзъ тия три категории жи-
 вотъ. Ако прѣживѣвате вашия Божественъ животъ,
 умътъ ви всѣкога ще се съсредоточи къмъ посоката
 на сърцето. Ако прѣживѣвате вашия чувственъ жи-
 вотъ, ще бъдете съсредоточени повече къмъ главата
 си, ще мислите повече; защото, само онѣзи хора,
 които мислятъ мноао сж чувствени. Тѣхната мисль е
 насочена къмъ начинитѣ, по които биха могли да
 удовлетворятъ своитѣ чувства. Ако прѣживѣвате вашия
 физически животъ, постоянно ще мислите за тѣлото си.
 Запримѣръ, при най-малкото заболѣване, всѣка една частъ
 отъ тѣлото ви ще ви интересува много. Идете на единъ
 балъ, на единъ концертъ, тамъ ще видите всичкитѣ

тия типове на прѣживѣване. Слѣдователно, тия три типа иматъ три различни понятия, три различни схващания за живота. Защо е така? — Защото всѣки типъ разглѣжда нѣщата прѣзъ особена призма. За примѣръ, единъ човѣкъ, у когото чувствителността е развита, той си има своя особена призма. Не мислете че когато вие мислите за духовния свѣтъ, та можете прѣмо да гледате на нѣщата. Вашиятъ умъ все ще гледа прѣзъ нѣкаква призма. Тази призма може да прѣдсавлява знанието на друго нѣкое сѣщество, по-високо отъ васъ. Умътъ на единъ човѣкъ може да бжде като призма за другъ човѣкъ. Вие можете да глѣдате нѣщата прѣзъ ума на нѣкой човѣкъ. Имаме единъ такъв примѣръ, той е слѣдниятъ: единъ отъ американскитѣ професори, музикантъ и учителъ по музика, прѣдава на една своя ученичка, и забѣлѣзва, че когато ученичката е на прозореца къмъ лѣтя, а той свири на пияното, вижда кой минава. Щомъ тя се отдалечи отъ прозореца, нищо не вижда. Това значи, че неговиятъ умъ и умътъ на тази млада мома иматъ единъ и сѣщъ фокусъ. Затова и при ясновидството казватъ, че трѣбва да се създаде извѣстна срѣда, за да се вижда. Трѣбва да се намѣри човѣкъ, чрѣзъ ума на когото да виждаме. Какво може да ни ползува такова виждане? Да допуснемъ, че прѣзъ ума

на нѣкого може да видите какво става въ духовния свѣтъ. Ако вие надникнете въ духовния свѣтъ, ще видите, че и той има три проявления. Запримѣрь, вие може да надникнете само въ физическата страна на духовния свѣтъ. въ външнитѣ му прояви. Тия три проявления сж проявления на единъ и сжщъ животъ.

Свърѣменнитѣ учени хора написватъ една линия която въ началото е крива, а къмъ края се изправя, и казватъ: това е крива линия, а това е права линия. Добръ, кои сж причинитѣ за изкривяването на линиитѣ, и кои сж причинитѣ за изправянето на линиитѣ? Ние казваме: правата линия е най-кжсото расстояние между двѣ точки, а кривата линия показва, че е срещнала редъ прѣпятствия по пътя си. Когато имаме редъ прѣпятствия, тогава обичаме кривата линия. Слѣдъ това тия учени хора написватъ и втора, и трета такива линии. Тия линии сж три типа хора, три пътя, по които тѣ се движатъ. Тия линии сж една въ друга. Горната прѣдставя пътятъ на единъ човѣкъ, който разсждава дълбоко, умно, умѣрено, разсждливо, благоразумно и не бърза. Неговиятъ темпераментъ е донѣкъдѣ холериченъ. Втората линия изразява втория типъ, човѣкъ сангвиникъ, бързъ, еластиченъ експансавенъ, обѣщава всичко, но и половина отъ обѣщанията не извършва. На обѣщания е

пръвъ, но като дойде до изпълнение казва: обѣщахъ но не мога да изпълня. А третата линия, третиятъ типъ е човѣкъ съѣткаджия. На всички хора природата е турила на тѣхния организъмъ по единъ знакъ. Аю вие изучавате организмитѣ гдѣ микроскопъ, ще видите, че силситѣ линии въ тѣхъ иматъ опредѣлени пѣтища. Както ние мислимъ и чувствуваме по сѣмъ начинъ се движатъ и силситѣ линии въ живота ни. Познанието—на тази наука може да ни ползува, ако искаме да изправимъ своя организъмъ. Запримѣръ. срѣщаме много млади и стари хора, които се прѣгърбватъ. Защо се прѣгърбва човѣкъ? Когато се крие човѣкъ, какво прави? — Прѣгърбва се. Въ прѣгърбването има нѣкакъвъ замисълъ, крие се човѣкъ нѣжидѣ. Щомъ започнемъ да се криемъ въ нашата мисль или въ нашия чувственъ животъ, ние започваме да се прѣгърбваме, докато найпослѣ съвсѣмъ се изкривимъ. Нѣкои ще отдадатъ туй изкривяване на съвсѣмъ други причини. Всѣки трѣбва да гледа гърбътъ му да е правъ. Има изкривяване и на краката. Често, гледате токоветѣ на нѣкого изкривени, кракътъ му сѣщо изкривенъ. Защо става това? Има една свещена областъ, която азъ не искамъ да разкривамъ. Кракътъ нѣкой пѣтъ може да се изкриви въ ходилото, като започва да се изкри-

вява навънъ, или навътръ, и то не само мускула, но цѣлата костъ. Това показва, че въ движението на силовитѣ линии въ мисълта има дефекти, не вървятъ хармонично. Щомъ започнатъ обучава ви да се разкривяватъ, трѣбва да знаете, че имате нѣкакъвъ дефектъ. Отъ обучава си може да констатираме какви ботести ще имате слѣдъ единъ мѣсець, слѣдъ два мѣсеца, дали ще имате незростения, тифозна треска, коремоболие, главоболие, или какво и да е друго.

Други случай: допуснете, че нѣкой мъжъ туря шапката си малко накриво, или я хваща огорѣ, и тъй я туря на главата си. Какво означава всичко това? Това сж все признаци. Азъ забѣлѣзахъ, прѣди да дойде всеобщата война, имаше една мода да сплѣскаватъ шапките отпрѣдъ, а отзадъ оставаше вдигната. Какво означаваше това? Почеже отпрѣдъ на челото е милосърдието, хората казваха: милосърдието на хората трѣбва да се сплѣска, да се спити. На този свѣтъ не трѣбва милосърдие. И хората опитаха тази своя философия. Милосърдието се сплѣска, но се намѣриха въ трудно положение. По сщия законъ, когато милосърдието се развива, развива се и горната част на челото. Истинската база на умствения животъ е милосърдието. Нѣкой хора искатъ да възпитава, да развиватъ ума. Тѣ сж приложили хиляди

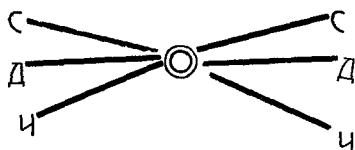
система до сега, но въпреки това умственият живот не вързи по правилния път. Събудете въ единъ човѣкъ милосърдието, ще събудите въ него и правата посока къмъ умственъ животъ. Милосърдието се намира въ центъра на челото. Милосърдието е центъръ, къмъ който хората трѣбва да се стремятъ. Въ умствения животъ милосърдието има най-силно влияние. Нѣма друго чувство, друга способностъ, която да има такова силно влияние върху ума, каквото милосърдието, затова челото трѣбва да расте съразмѣрно. Горната му частъ трѣбва да се издига нагорѣ. Отъ чисто идеално гледище, вие трѣбва да оставяте милосърдието да прояви резултатитѣ си въ ума. Тѣй както днесъ нѣкои схващатъ милосърдието, то е безидейно. Запримѣръ, гледашъ, че нѣкой страда, но твоеото сърце не се трогва ни най-малко. Когато дойде истинското милосърдие въ свѣта, когато човѣкъ схваща правилно нѣщата, той има еднакво разположение къмъ всички живи същества. Затова, първото нѣщо въ умствения животъ е милосърдието.

Човѣкъ на главата си има три центъра, които играятъ важна роль: милосърдие, любовъ къмъ Бога и твърдостъ. Милосърдието е качество, което свързва човѣка съ всишнитѣ същества, у които нѣма страсти. Вториятъ центъръ е висшето чувство у човѣка —

любовь къмъ Бсга. То го свързва съ сжщества, които произлизать отъ първичната свѣтина Третото чувство прѣдставлява твърдсостъта у човѣка, единъ отъ главнитѣ стълбове на неговата воля. То го съединява съ сжществата, които разполагать съ силитѣ въ природата. Твърдиятъ човѣкъ, издържа всичко което му дойде въ живота. Имало е случай, когато нѣкой го бие, пукне му главата, но той издържа, нищо не казва. Въ него търпѣнието е силно развито. Не всички хора сж еднакво търпеливи. Твърдь трѣбва да бжде човѣкъ, за да бжде търпеливъ. Когато разумнитѣ сжщества ви разглеждатъ, тѣ разглеждатъ само движението, пжтищата на силовитѣ линии въ васъ, а не се занимаватъ съ вашата външна страна. Когато влѣза въ една кжща, азъ не изучавамъ хората, кой какъвъ е на гледъ, но разглеждамъ какъ е направень прсореца му. Гледамъ каква е голѣмината на грозореца му, какво съотношение има между височината и широчината му. После, гледамъ какъ е направиль вратата си, какви сж стълбитѣ, по които се качва, гледамъ още какво е разпрѣдѣлението на стаитѣ. Туй характеризира човѣка! Кжщата му е една книга, и по тази книга ти ще го познаешъ какъвъ е. Когато едно висше сжщество иска да изучи характера на нѣкое човѣшко сжщество, като влѣзе въ тѣлото му, поглежда какви

сж прозорцитѣ му, т. е. какви сж очитѣ му, какъвъ размѣръ иматъ и т. н.

Да кажемъ, че това изразява око и лжчитѣ,

които излизатъ отъ него Това око е живо. То има хоризонтално движение. Единъ

французинъ изучавалъ тѣй наречения „боваризъмъ“, наука, която опрѣдѣля хората по очитѣ, главно по този лжчъ, който излиза отъ очитѣ по неговото направление. Човѣкъ, у когото свѣтлината, която излиза отъ окото има направление въ двѣ страни е материалистъ Нѣкой пжтъ лжчатъ, който излиза отъ окото има движение нагорѣ къмъ слнцето, отъ двѣтѣ страни на окото Нѣкой пжтъ човѣкъ погледне, погледътъ му е надолу. Отъ това нѣщо вие трѣбва да се пазите Всѣки день трѣбва да се оглеждате, да наблюдавате движението на силовитѣ линии на очитѣ си, понеже очитѣ изразяватъ най-висшето нѣщо въ човѣка. Въ видимия човѣкъ нѣма по-изразително нѣщо отъ човѣшкото око. Единственото нѣщо, което не се мѣни е човѣшкото око. По очитѣ може да познаешъ какво мисли човѣкъ, той не може да те излъже нѣма скрито-покрито. И дѣцата знаятъ този законъ. Като на-

правятъ една погрѣшка, тѣ си затварятъ очитѣ, да ги невиджда майка имъ, защото знаятъ, че тя ще ги познае. Тѣ правятъ и друго нѣщо: турятъ ржката на очитѣ си, не че ги е срамъ, но тъй привидно, си турятъ маска. Вие съзнавате този фактъ. Когато направите нѣкаква погрѣшка въ духовния свѣтъ, въ васъ има желание да си закриете духовнитѣ очи, затова сърцето ви се свива. Божествената свѣтлина, или свѣтлината на по-висшитѣ същества тогава не реагира върху васъ, и вие усѣщате въ себе си единъ недоимѣкъ. Въ такъвъ случай, най-главното за васъ е да изправите погрѣшката си. Всѣка погрѣшка ще ви застави да си затворите очитѣ. Щомъ си затворишъ очитѣ, ти се лишавашъ отъ Божественото благо. Погрѣшкитѣ не сж нищо друго, освѣнъ спънка, за да се лишишъ отъ Божественитѣ блага. Нѣкой казва: защо трѣбва да изправа погрѣшката си? — Защото една погрѣшка може да съкрати твоя животъ. Една погрѣшка може да поврѣди твоя умъ, твоето сърце, твоята воля. Ако имашъ музикални способности, ще ги изгубишъ, ако имашъ художествени способности, ще ги изгубишъ. Какъвто и за е недостатѣкъ, каквато и да е грѣшка, трѣбва да ги махнешъ. Туй е научната, вътрѣшна страна на въпроса, защо трѣбва да изправаме живота вътрѣ въ себе си.

Всѣка една погрѣшка трѣбва да се констатира точно, защото небето не обича прѣувеличаване. Онѣзи които прѣувеличаватъ и намаляватъ, тѣ лъжатъ. Духовниягъ свѣтъ обича да константира нѣщата тъй, както сж си, точно, съ мѣрка. Така и ти нѣма да прѣувеличавашъ, нѣма и да намалявашъ. Ще кажешъ истината. Благородството въ характера седи въ това, да си признаешъ погрѣшката както е безъ никакво пристрастие. Не се плашете отъ вашитѣ погрѣшки Нѣма сжщество въ свѣта, което да не е грѣшило. Като изключимъ Бога, всички други сжщества сж грѣшили. Единственото сжщество, което не е грѣшило е Богъ. Той е абсолютенъ: Всички, които сж излѣзли отъ Него, сж минали прѣзъ погрѣшкитѣ Тѣ знаятъ какво е погрѣшка. Погрѣшката не е мораленъ недѣлъ Грѣхътъ е друго. Погрѣшката и грѣхътъ сж двѣ различни идеи. Грѣхътъ е нѣщо умишлено, той е прѣстѣпване на извѣстенъ законъ, който Богъ е турилъ, а погрѣшкитѣ произтичатъ отъ невнимание Затова ще се стараете да поправяте погрѣшкитѣ си. Единъ отъ недѣлитѣ у хората, както и у ученицитѣ е този, че тѣ виждатъ погрѣшкитѣ на другитѣ. Ако започнете да виждате много погрѣшкитѣ на хората, да знаете, че сте на опасенъ пѣлъ. И ако не ги виждате, пакъ сте на опасенъ пѣлъ, защото погрѣшкитѣ на другитѣ хора

сж училище заради насъ. Една погрѣшка, която си видѣлъ у другитѣ, можешъ да я използвашъ, за да изправишъ себе си. Ако не я видишъ, ще минешъ прѣзъ сжщия пѣтъ. Запримѣръ, въ единъ голѣмъ класъ, като вашия, трѣбва да се балансиратъ силитѣ, които дѣйствуватъ. Най-първо трѣбва да се балансиратъ вашитѣ мозъчни сили. На второ положение трѣбва да се балансиратъ вашитѣ сърдечни сили. И на трето положение трѣбва да се балансиратъ вашитѣ физически сили, силитѣ на тѣлото. Двама души може да се отблъснатъ. Какъ? — Ако вие сте положителенъ и се приближите къмъ менъ, но и моята ржка е пълна съ положителна енергия, какво ще стане? — Щомъ се приближите веднага ще усѣтите едно стѣсняване. Между двѣтъ ржцѣ има една борба. Може да сте имали такава опитностъ. Приближишъ се до нѣкого, ржката ти започва да те сърби. Ти усѣщашъ сърбежъ, и той усѣща сърбежъ. Едва търпите и гледате да се прѣмѣстите отъ тамъ. Вие искате да си дадете отчетъ за тия нѣща, искате да си ги обясните. Разбира се, тази е много важна областъ за проучване, но вие мязате още на онѣзи любопитнитѣ дѣца. Знаете ли какви дѣца сте? Има единъ разказъ изъ древността, може да го знаете, гдѣто женитѣ протестирали, искали и тѣ да управляватъ свѣта.

Явила се депутация прѣдъ царя и казала: „Голѣма неправда е само мжжетъ да управляватъ. Искаме и ние да вземемъ участие въ управлението“. „На драго сърце“, казалъ царьтъ, „но ще ви дамъ едно малко изпитание“. Далъ имъ една затворена сфера и казалъ: „Дръжте я една седмица и слѣдъ туй ми я донесете“. Показалъ имъ какъ се отваря, но имъ поржчалъ да не я отварятъ. Слѣдъ като я взели, още на другия день се пѣтатъ: Какво ли има вътрѣ! Да я отворимъ, или да не я отворимъ? Най-послѣ рѣшаватъ да я отворятъ. Отворили я, но каквото било скрито въ сферата, изкочило навънъ. Такива сме и ние, като дѣцата. Всѣкога искаме да влѣземъ вътрѣ. Природата има много такива сфери, и като ни даде нѣкоя, отворимъ я, и пилето изхвъркне. Като изхвъркне пилето, яйцето вече нищо не струва.

Сега и вие, като ученици на окултната наука, като ви дадатъ нѣщо, не го държите затворено. Като огидешъ при царя и върнешъ сферата, той ще ти каже: „Отвори сферата“. Но прѣди той да ти е казалъ, не е отваряй. Значи, въ природата има закони, които трѣбва да се изпълняватъ. Когато природата каже: нѣма да отваряшъ! — Ще слушашъ, ще чакашъ, ще търпишъ, нѣма да бързашъ. Казва: Сега отвори! — Ще отворишъ. Ние всѣкога отваряме нѣ-

щата безъ време. И отъ това се раждатъ всичкитѣ страдания и заблуждения. Казватъ за нѣкого: той е отличенъ човѣкъ, като него нѣма вторъ въ цѣлия свѣтъ. Не се минава единъ мѣсець, казватъ: ние се излѣгахме, той билъ лошъ човѣкъ. Слѣдъ единъ мѣсець пакъ казватъ: не той билъ добъръ, азъ съмъ се излѣгалъ“. Не правете бързи заключения! Азъ мога да бжда и добъръ и лошъ. Ако съмъ бирникъ, пратенъ при васъ да събирамъ държавнитѣ пари, нали като приложя закона, ще бжда лошъ човѣкъ? Длъжностъ изпълнявамъ! Ако съмъ чиновникъ на държавата, изпратенъ при васъ да давамъ пари на бѣднитѣ, нали ще бжда добъръ човѣкъ? Хубаво, въ този случай добрината моя ли е? Тогава, вашитѣ зжби сж най-виновни. Кажете ми, кого сте посрещали добръ? Казвате: ние сме отлични хора! Да, вие мислите за много добри хора, но я питайте ябълчинитѣ сѣмки и всичко живо въ свѣта, какво могатъ да кажатъ за вашитѣ зжби! По нѣкой пътъ мъжътъ може да каже, какво нѣщо сж зжбитѣ на жената. И жената може да каже, какво нѣщо сж зжбитѣ на мъжа. Питамъ сега: кой е виновенъ? Зжбитѣ ли сж виновни, или ние сме виновни? Ние можемъ да извадимъ зжбитѣ на единъ човѣкъ, но злото пакъ не се поправя. Злото не е въ зжбитѣ. Друго прѣдпаз-

начение иматъ жбитѣ. Злото въ жбитѣ е дошло вторично, когато човѣкъ ги е употребилъ въ това направлеліе, за зло. На много отъ нашитѣ органи ние сме изопачили·службата. Това сме направили съ очитѣ, съ езика, съ носа, съ ушитѣ. Ухото не е направено да подслушва. Ухото не е направено за шпионство. То е създадено да придобивашъ съ него Мъдрость. Езикътъ не е за злословене, но да благославяшъ, да говоришъ разумно, а ти съ него можешъ да изкажешъ и най-лошитѣ работи, езикътъ не е виновенъ.

Като ученици, никога не отлагайте! Вие всѣкога трѣбва да имате единъ силенъ стремежъ. Пазете се отъ слѣдното: Не казвайте, че знаете, но кажете: Ние се учимъ! Знанието е нѣщо прѣходно. Туй, което сега знаешъ, ще видишъ, че слѣдъ врѣме не го знаешъ. Туй, което сега не знаешъ, ще видишъ, че слѣдъ врѣме го знаешъ. Тия хора, които много знаятъ, много грѣшатъ. Истинскиятъ човѣкъ, или ученикътъ, трѣбва да казва: Азъ ще се уча! Това е правото положение. Това е мисълта, въ която нѣма никакво раздвояване — уча се! И да е погрѣшка, и да не е погрѣшка, уча се, отъ всичко се уча. Ако добръ свиря, и ако лошо свиря, всичкото е една наука, изпитвамъ и едното, и другото положение.

Размишление.

ВОЛЯТА БОЖИЯ.

8-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(III ГОДИНА)
28.XI.1923 ГОД. — СОФИЯ.

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ—РУСЕ.
ул Сараоолу № 21.

Волята Божия!

Т. м.

Ще имате единъ пропускъ до идущата срѣда. Азъ ще ви кажа: МИРЪ Вие ще отговорите: „Мирътъ носи Божията радост“.

Произнесохме всички заедно три пѣти дадения пропускъ: Мирътъ носи Божията радостъ.

Прочете се резюмето върху темата. „Отличителнитѣ чѣрти на цѣломъдріето и благоразуміето“

Прочетоха се нѣдолко теми върху: „Отличителнитѣ чѣрти на гордостъта и щестлавието“.

Тема за идущия пѣтъ: „Отличителнитѣ качества на мъжа и жената“ Вие ще разгледате отличителнитѣ качества не на сегашнитѣ мъже и жени, и то обективно, като че не се отнася за васъ, а тъй както сж мъжътъ и жената въ природата, идейно какви трѣбва да бждатъ

Сега, да имаме едно малко музикално упражнение. Ще изпѣмъ думата „миръ“ Колко слога има тя? — Единъ Понеже има само единъ слогъ затова е миръ Тя е едносложна дума Колко букви има?

— Четири. Сега, ще пѣте думата „Миръ“, съ постепенно повишение на тона, и послѣ съ постепенно понижение. При повишението взимате тоноветѣ: do, mi, sol, do, а при понижението се пѣе отъ горно do, до долно do: do, si, la, sol, fa, mi, re, do. Колко стѣпки има на слизане? — Осемъ. На качване? — четири. Отъ какво произлиза тази разлика? Сега, като съберете 8 и 4, колко правятъ? — 12. А като себерете 1 и 2 прави 3. Значи, имате числата 4, 8 и 3. Тѣ означаватъ хармония въ окултната музика. Числото 4 е бащата, който прави 4 стѣпки, за да възлѣзе нагорѣ. То е тона на Мъдростъта. Осемъ стѣпки надолу, това е майката. При слизането, стѣпките трѣбва да бждатъ всѣкога по-дребни; ако крачишъ повече, ще паднешъ. При качването стѣпките сж по-малко четири, защото сж по-голѣми, двойни сж тѣ. Който се качва горѣ, по-едри стѣпки прави, иначе ще падне.

Ще ви запитамъ: какво нѣщо е музиката, само кога можешъ да пѣешъ? Музиката е първото видимо изявление на Любовта. Когато първи пѣтъ се събудили ангелитѣ въ небето, почнали да пѣятъ. И тѣ се, събуждатъ. Като почнали да пѣятъ, свѣтътъ почналъ да се създава. Тѣ и до сега пѣятъ. Значи видимата, външната страна на съзнателния животъ

всѣкога започва съ музика. Ако разглеждате това единъ день, когато станете ясновидци, ще видите, че пѣнието започва тогава, когато любовта заговори въ сърцето на човѣка. Вие и сега сте ясновидци, само че на дребно. Не че не можете да виждате, това не е обида, но прѣдъ васъ има прѣпятствия, качвате се нагорѣ, та хоризонтътъ ви е тѣсенъ. Но единъ день, когато се качите на високо и просторътъ ви бѣде широкъ, тогава ще почнете да виждате добрѣ. При пѣнието съзнанието всѣкога прониква. Не можешъ да пѣешъ, докато не обикнешъ, докато не съзнавашъ. Даже и този, който никъкъ не знае да пѣе, щомъ се влюби, почва да пѣе. Това е вѣрно и въ природата. Щомъ обикнешъ, почвашъ да пѣешъ. Не само хората, но и животнитѣ пѣятъ. Пѣние има даже и въ дърветата, и въ изворитѣ, навсѣкждѣ. Сега, васъ може да ви се вижда чудно, какъ е възможно, изворъ да се влюби, да пѣе! Чудно ви е, но загадъчна е пѣсенъта на извора! За да разберете тази мисль, идете малко по-далечъ, въ едно философско разсѣждане. Запримѣръ, вземете едно сѣщество, на което съзнанието е по-низко отъ вашето и проявете къмъ него своята любовъ. Не би ли се очудило туй сѣщество, ако ти искашъ да му покажешъ, че го обичашъ и проявявашъ своята любовъ

чръзъ ржката си? То ще каже: защо ме стискаш?» — Защото те обичамъ. Любовта въ ржката ли се-ди? Не, тя може да се прояви чръзъ ржката, но не е въ ржката, може да се прояви чръзъ сърцето, но не е въ сърцето. Колкото ржката е изворъ на любовта, толкова и сърцето. Казвашъ: сърцето ме боли. Не, сърцето не може да те боли, но понеже на-коплението на енергията, която се набира въ сър-цето е голъма и не може да изтича правилно, влю-бениятъ почва да усъща едно стѣгане въ сърцето, едно голъмо напрѣжение и тогава всички казватъ: по-малко любовъ трѣбва, т. е. казано на нашъ езикъ, по-малко напрѣжение трѣбва. И тогава той затваря сърцето си, за да не се пукне крана. Послѣ нѣкои казватъ за нѣкого. отъ много любовъ мозъкътъ му се напрѣгналъ. Не, любовта не е нито въ мозъка, нито въ сърцето, нито въ тѣлото. Вие може да на-правите опитъ съ единъ изворъ, да видите, че той любии. Идете при единъ балкански изворъ и измѣрете най-низкото ниво на водата му. Слѣдъ това изчистете го хубаво, докато не остане никаква тиня въ него и прѣзъ това врѣме проектирайте своята любовъ къмъ водата на този изворъ. Като поседите тамъ $1\frac{1}{2}$ или 1 часъ, ще забѣлѣжите, че нивото на водата въ този изворъ се подигнало на $1\frac{1}{2}$ м. м. Ще кажете: това

е случайно. Не е случайност. Направи слѣдния опитъ: прѣмѣри широчината на ржката и на врата на нѣкой човѣкъ прѣди да е влюбенъ, и послѣ, слѣдъ като се влюби, и ще видишъ дали има разлика. Разширение има въ този човѣкъ. По сѣщия законъ и водата се е разширила. Вие ще кажете, че и това е случайност. Въ такъвъ случай, азъ мога да кажа, че разширението изобщо е случайност. Да, но философията е тамъ, че любовта се чувствува навсѣкждѣ. Любовта може да я намѣритъ и въ растенията. И тукъ можете да направите сѣщия опитъ, какъвто направихте съ извора Изобщо, за да видите, че въ природата има съзнание, че всичко чувствува любовта, се искатъ тънки усѣти. Прѣмѣрете съ една точна мѣрка колко сѣ широки и дълги листата на нѣкое растение и послѣ проектирайте вашата любовна мисль къмъ тѣхъ, не когато то има плодове, защото ще ви прати плодетъ си. но когато още не е завързало, и ще намѣрите, че листата му сѣ станали съ $\frac{1}{4}$ отъ милиметъра по обемисти. Въ това растение става едно разширение, което показва, че то чувствува любовта и иска да каже: азъ те обичамъ, и ако дойдешъ идущата година при мене, ще ти дамъ отъ най хубавитъ си плодове. Съзнанието на тия същества, които сѣ на земята сѣ въ нисша степенъ на

развитие, но духътъ имъ, който е въ по-висшитъ свѣтове, чувствува тази любовъ, и чрѣзъ органитъ си се изразява, като казва: азъ ти благодаря за вниманието, благодаря ти че ми изпрати едно любовно чувство, благодаря ти, че ме поля съ вода. Питамъ ви: ако почнете да мислите така, ще считате ли, че туй дърво не чувствува? Свещено е туй дърво! Нали има свещени дървета? Какъ станаха тия дървета свещени? Свещени станаха не самитъ дървета, а тѣхнитъ духове.

И тѣй, музиката е проявление на любовта въ вашата душа. Музиката, пѣнието е събуждане. По нѣкой пѣтъ има механическо пѣние, но въ истинското пѣние има едно успокояване. Който пѣе истински, той трѣбва да пѣе само за себе си, защото щомъ мисли за окръжаващата срѣда, то е ограничение. Щомъ пѣе за себе си, той въ дадения моментъ е по-голѣмъ отъ всички хора наоколо. Физически той е по-малъкъ, но духовно е по-голѣмъ. Щомъ съзнавашъ, че всички хора сж като тебе, значи единишъ се съ тѣхъ. Всѣки човѣкъ е единица отъ едно велико цѣло. Слѣдователно, въ дадения моментъ може да схващамъ всички хора като материални единици, а същеврѣменно може да ги съзнавамъ като души, като тѣла, като сърца и като умове. Значи, въ пѣ-

нието има едно разширение, едно успокояване. Като пѣте, ще си избирате съотвѣтни думи на разположението си. Българитѣ започватъ: „Стоянь си мами думаше“. Какво искатъ да кажатъ съ това? Или, друга нѣкоя пѣсень? „Отивала мома на извора“ и т. н. Туй сж пѣсни отъ народния битъ. Тѣзи пѣсни сж съвсѣмъ извратени, Първоначално тѣхното значение е било друго. Въ сегашнитѣ нови пѣсни почти нѣма поезия. Сегашното пѣние азъ го считамъ само упражненія, приготовления за бъдещата музика. Въ класическиятъ парчета има идея, тѣ сж продиктувани отъ нѣщо по-високо, а останалитѣ сж повече упражнения. Упражненията не сж лошо нѣщо, но пѣснитѣ сж нѣщо велико. Нѣкой казва: е, какво нѣщо е пѣсеньта? Чудна работа! Дъз наричамъ моята любовъ едно окултно упражненіе, тя не е пѣсень, ще стане пѣсень, но докато стане пѣсень, трѣбва да има такива пѣснопойци. Защото, пѣсеньта става чрѣзъ пѣснопойцитѣ. Ще кажете: какъ тъй? Вземете едно парче и накарайте единъ първокласенъ цигуларь-виртуозъ да го изсвири. Накарайте слѣдъ това нѣкой обикновенъ цигуларь да го изсвири и ще видите грамадната разлика. Казвате: отлично парче! Отлично, но при великия цигуларь „Цвѣте мило, цвѣте красно“ при нѣкой великъ цигуларь е чудо, а при обикновенъ —

е обнковено. Слушате послѣдния и казвате: стига, разбрахъ го. Слѣдователно, хубавитѣ пѣсни само хубавитѣ, красивитѣ души могатъ да ги пѣятъ. Само една красива душа може да пѣе упражнението „Богъ е Любовь“. Нѣкой пътъ, като ви слушамъ, че пѣете „Богъ е Любовь“, чудя ви се, каква е тази любовь. Защото, ако въ дѣйствителность бѣхте изпѣли само веднѣжъ както трѣбва „Богъ е Любовь“, моментално щѣхте да се промѣните и като се върнете въ къщи, не бихте могли да се познаете. „Богъ е Любовь“ пѣемъ, значи приближаваме при Бога, при Неговата благодѣтелность. Знаете ли какво е благодѣтелността на Бога? Вчера ви говорихъ за едно отъ качества на Бога. Ти, като отидешъ при Бога, никога не ще можешъ да кажешъ една лоша дума. Каквото си намислилъ да кажешъ, всичко го забравяшъ, и като слѣзешъ на земята, казвашъ си: защо не Му кажахъ това-онова? Ти като отидешъ при Бога, забравяшъ да искашъ книги, дрехи, знание, сила, всичко забравяшъ и като се върнешъ, казвашъ си: кждѣ ми бѣше ума? Азъ всичко забравихъ. — И знаете ли на какво мяза вашето положение? Въ Англия въ едно отъ подбудителнитѣ събрания се явява единъ великъ проповѣдникъ. Той билъ много краснорѣчивъ човѣкъ, и всѣки, който отивалъ да го слуша се захласвалъ

Единъ отъ тѣзи джебчии-обирачи казва: а, азъ нѣма да се захласна. Азъ харесвамъ този проповѣдникъ, той върши за мене една велика работа, понеже всички, които отиватъ да го слушатъ се захласватъ. Ще отида при всѣки захласнатъ и ще го обера. Отива той въ църквата, сяда при единъ богатъ човѣкъ и го чака да се захласне. Седи и си казва: чакай, изведнѣжъ нѣма да пристѣпя, ще гледамъ да се захласне, че тогава. Чака, чака, и не усѣща какъ се захласва и той самъ. Всички се събуждатъ, събужда се и той. Е, тозъ пѣтъ не успѣхъ, ще отида втори пѣтъ. Отива втори пѣтъ, проповѣдникътъ започва, но той си казва: ще почакамъ отначало малко, докато се позахласнатъ. Не усѣща, обаче, какъ се захласва и той. Като ходилъ десетина пѣти и все не успѣвалъ, казалъ си най-послѣ: повече нѣма да ходя, рискувамъ да си загубя занаята. Такова нѣщо е великата Истина въ свѣта! Ще отидешъ веднѣжъ, дваждъ при нея, ще се захласнешъ и повече нѣма да буташъ въ никой джобъ. Защо хората не искатъ да отидатъ при великата Истина? — Ще си загубятъ занаята, нищо повече!

Да изпѣмъ още единъ пѣтъ „Миръ“.

Сега, азъ ще ви говоря върху едно качество, което всички абсолютно трѣбва да го имате — безъ

никакво изключение, и безъ никакви разсждения? То е, че всички трѣбва да се научите да изпълнявате волята Божия! Нѣма какво да ви налагамъ, това е единъ общъ законъ. Ще изпълните волята Божия безъ разсждения. Волята Божия, това е единъ всемирень законъ, изпълнението на който е единъ врѣменень актъ. И когато говоря за изпълнение волята Божия, разбирамъ всичкитѣ моменти на проявление на тази воля въ даденъ случай. Защо? Защото този актъ въ дадения моментъ подразбира благото на всички същества, безъ изключение. Да изпълнишъ, волята Божия въ даденъ моментъ, подразбира да направишъ едно благо, което се отнася до всички същества безъ изключение: не на единъ човѣкъ, не на едно общество, не на единъ народъ, — на всички същества. Този е великиятъ законъ! Нѣкой казва: азъ изпълнявамъ волята Божия. Не, не, ти изпълнявашъ своята воля, волята на още много други същества, но волята Божия не изпълнявашъ. Разбрахте какво значи да изпълнишъ волята Божия. Туй подразбиралъ и Христосъ. Въ туй схващане и изпълнение волята Божия човѣкъ може да стане великъ. Вашата воля е тази, която ви разслабва. Ако единъ вашъ актъ не включва благото на всички въ себе си, това е слабостъ. Сега, туй не може да се доказ-

ва, но трѣбва да се опита. Ако вие се опитате да изпълните волята Божия правилно, ще забѣлѣжите голѣмата промѣна, която ще стане въ васъ. Нѣкога азъ слушамъ да казватъ за нѣкои 'а, той се влияе. Да, щомъ не изпълнявашъ волята Божия, ти ще се влияешъ, и ще бждешъ подъ влиянието на единъ, на втори, на трети, на четвърти, и на много други, но не подъ Божието влияние. Изпълнишъ ли волята Божия, ти ще бждешъ подъ едно влияние само, подъ влиянието на абсолютното. Бждешъ ли подъ влиянието Му, ти отъ никого нѣма да се влияешъ. Кой ще ти влияе тогава? Мислите ли, че ако азъ бжда едно голѣмо езеро, и въ мене се влива една малка вода, та азъ ще се повлияя отъ нея? Мислите ли, че ако азъ съмъ една рѣка, която се влива въ океана, та ще повлияя на океана? Не, нищо нѣма да му прѣдамъ. Онази вода на океана има една форма, а водата на рѣката има друга форма. Слѣдователно, споредъ туй схващане, ако не искате да се влияете, грѣбва да държите ума си свободенъ, и въ всѣки единъ моментъ, всѣки актъ да включва благото на всички сѣщества. „Ама той не го заслужава“. Не, ти ще служишъ на Бога, а за Петко, за Драгана нѣма да мислишъ. Стари дертове нѣма да има. Че този ималъ да плаща. Не, само единъ актъ у тебе ще

има — да служишъ на Бота! Е, питамъ сега: има ли нѣкоя обида въ свѣта, която да е толкова дълбока, че да не може да се оправи? Да допуснемъ, че азъ съмъ обидилъ нѣкого отъ васъ, макаръ, че не съмъ обидилъ никого. Тия, които мислятъ, че съмъ ги обидилъ, това е тѣхно схващане, азъ го оставямъ на тѣхна смѣтка. Питамъ: въ какво съмъ ви обидилъ? Да допуснемъ, че вие сте професоръ въ нѣкой университетъ, но азъ подѣйствувамъ да ви уволнятъ и заемамъ вашето мѣсто. Вие минавате покрай университета, казвате: той ми взе мѣстото, характеръ нѣма у него, това-онова. Азъ съмъ професоръ вече. Е, допуснете сега, че азъ като съмъ въ университета, безъ да знаете вие, подѣйствувамъ да ви направятъ ректоръ. Сега, каква ще бѣде вашата философия? Вие, като не знаете кой ви назначи, ще кажете: а, той ме изпъди отъ университета, взе ми мѣстото, но провидѣнието ми помогна, направи ме ректоръ. Чакай, азъ ще му отплатя! И първото нѣщо, като ректоръ, какво ще направите? Ще се поставите малко неприязнено къмъ него. Това е неразбиране на живота, и въ него нѣма никаква философия. Вичкиятъ ваши постѣпки, като ученици на една окултна школа, трѣбва да поставитъ на мѣсто. Трѣбва да знаете, че като ученици, всичко, каквото ви се случи, то е прѣдо-

прѣдѣлено, нищо не е случайно, и ~~вие~~^{ако} не можете да го избѣгнете. Програма има вътрѣ въ школата, която се спазва най-строго.

Сега, разсѣжж авайте добръ! Азъ ~~ви~~^{ако} задавамъ сѣдни тѣ философски въпроси: каква ~~нужда~~^{ако} имаше да биятъ Христа? Небето не бѣше ли ~~силно~~^{ако} да го освободи отъ тѣ и римски тояги? Въ ~~дадения~~^{ако} случай, Христосъ бѣше ученикъ въ школата. Той ~~напусна~~^{ако} не бѣто забрави високото си мѣсто и дойде съ смирение на земята, дѣто биде подложенъ на ~~изпитъ~~^{ако}. Той не казваше, че бѣше господарь. Той казваше: „Тукъ азъ съмъ слуга“. Питамъ каква ~~нужда~~^{ако} имаше да Го биятъ? Невидимиятъ свѣтъ не бѣше ли ~~силенъ~~^{ако} да Го избави? — Може да Го избави. Казва се, че ~~небе~~^{ако} то е ~~всесилно~~^{ако}. Е, питамъ тогава, какъ ще си обясните това противорѣчие, защо трѣбваше да биятъ Христа? Не само, че Го биха, но защо трѣбваше да Му се присмиватъ? Заковаха Го на кръста и му се присмиваха отдолу. Защо трѣбваше да бѣде тъй? Какъвъ смисълъ имаше това нѣщо? Въ лицето на Христа ние виждаме единъ великъ примѣръ на онова велико любовно чувство, на онази ~~велика~~^{ако} Божия Любовъ! Характеръ имаше въ Христа! Той казваше: „Прости имъ Боже, прости! Ако тѣ знаяхъ нѣщата тъй, както азъ ги зная, ако тѣ разбирахъ нѣщата тъй, както азъ ги разбирамъ, и ако тѣ ся

готови да изпълнятъ волята Ти тъй, както азъ съмъ готовъ да я изпълня, не биха сторили туй. Единъ день тѣ ще научатъ това, прости имъ! Е, каквото каза Господъ? — Ще имъ простя, но единъ день тояга ще има Тояга ще има, разбира се, Чудни сж хората! Ако праведниятъ биятъ съ тояга, оплюватъ Го, заковаватъ Го, и Му се присмиватъ, грѣшниятъ трѣбва ли да му се простятъ грѣховетъ, и да мине безъ бой? Ше му се . . . тѣ грѣховетъ, но и тоягата ще дойде. Отъ кои? — Отъ твоитѣ полюбни, отъ твоитѣ другари, съ които си ялъ и пилъ. Тѣ ще кажатъ: въ тебе характеръ нѣма, убѣждения нѣма.

Азъ гледамъ на философската страна — на въпроса. Отъ толкова врѣме говоря, а у васъ, у нѣкой отъ ученицитѣ, нѣма тѣзи елементарни разсуждения. Нѣкои, които минаватъ за много умни, разсуждаватъ дѣтински. Въ какво седи дѣтинското разсуждение? Дѣтинското разсуждение седи въ това, че ние мислимъ, какво нѣкои могатъ да ни повлияятъ. И за потвърждение на тази си мисль, нѣкои ще ни цитирвагъ стихове отъ Писанието, отъ нѣкои философи, отъ кждѣ ли не. То е смѣшно! Човѣкъ не може да се повлияе Ако хората можаха да се повлияватъ, то до сега добри щѣха да станатъ. Нѣкои казватъ: Учителътъ имъ повлиялъ. Ако азъ мога да

ви повлияя, вие светии щѣхте да станете. Това е единъ фактъ, обаче, вие сте такива, каквито си искате, а не каквото ви говоря. Гдѣ съмъ ви повлиялъ? Не, не съмъ ви повлиялъ. Вие можете да бждете такива, каквито искате, а законътъ говори: Вие можете да измѣните вашия животъ, у васъ има сили. Вие сами можете да измѣните вашия животъ къмъ добро, къмъ Бога. Въ окултната школа има два велики закона, които сж неизмѣняеми: Причината слѣдствие не може да бжде, и слѣдствието причина не може да бжде. Сега, да го опрѣдѣлимъ. Майката дѣте не може да бжде, и дѣтето майка не може да бжде. Вие ще ми докажете обратното. Какъ? Че туй дѣте като израсне, може да стане майка. Но това не е философия. Философията не е въ врѣмето и пространството, ако вие изисквате нещата въ врѣме и пространство то е друго нѣщо. Имате точкитѣ А и В — движатъ се А. — В. Ако имате само една точка — А, некаждѣ ще се движи тази точка? Влиянието ѝ може да бжде къмъ В, т. е. А може да се движи къмъ В, а може и точката В да се движи къмъ А. Това сж два полюса. Въ дадения случай А може да бжде по-силно отъ В, но може и обратното да бжде, т. е. В да е по-силно отъ А. Сега, при даденитѣ условия, А — положителната страна е по-силна отъ отрицателната. Слѣдователно, елек-

тричеството се явява на по-слабата страна И въ живота е така: само слабите хора се проявяват, силните хора не се проявяват. Всички хора, които се проявяват като философи, писатели, това сж все слабите хора. У васъ се явява една мисълъ: какъ, това сж великите хора! Ами че слънцето може ли да се прояви на земята? Слънцето у васъ, на гости, може ли да дойде? Не може. Вие сте чудни? Слънцето на гости не можемъ да го поканимъ. Не че не може, но нѣмаме мѣсто кждѣ да го туримъ. То е единъ милионъ и толкова пжти по-голѣмо отъ земята. Гдѣ ще го туримъ? Ще му кажемъ: молимъ ти се, седи си на мѣстото. Ние, обаче, можемъ да отиваме на гости на слънцето, и тамъ има мѣсто заради насъ. Богъ при насъ не може да дойде. Вие ще кажете: Богъ живѣе въ насъ. То е другъ въпросъ. Това, дѣто казваме, че Богъ живѣе въ насъ, то е само проявление на Бога, проявление на Любовта. Богъ като люби, и Любовта живѣе въ насъ, но туй е едно ограничение на Бога. Животътъ седи въ малките нѣща. Богъ като животъ, може да се прояви у насъ, но Богъ като Любовь, въ всичката своя пълнота, сега не може да се прояви у насъ, нѣма още условия за това. Единъ день, когато дойде Любовта, ние ще отидемъ при Него, Той нѣма да дойде при

масъ. И тъй, като животъ, Богъ идва при насъ, а когато трѣбва да Го познаемъ, като Любовь, ние ще идемъ при Него. Нѣкои отъ васъ казватъ: и ние можемъ да отидемъ при Бога. Хубаво, това трѣбва да докажете сами на себе си. Слѣдователно, А само не може да се движи къмъ никаква посока, значи то не може да се влияе. Обаче, отгдѣ произтича влиянието? Туй е моментъ на съзнанието. Сега, искамъ да имате едно философско, едно окултно схващане. Подъ „моментъ на съзнанието“, ето какво азъ разбирамъ. Този моментъ не включва никакво време и пространство. Вие сте свободни въ себе си, имате прѣкрасно разположение, но у васъ се зароди едно малко желание. Щомъ имате най-малкото желание, вие вече се влияете. Обикнете ли нѣкого, вие вече се влияете. Не само вие се влияете, но и този, когото обикнете, сѣщо се влияе. Вие нѣкой път казвате, че този, когото вие обичате, не ви обича. Да ви обича, значи да се влияе отъ васъ. Той казва: азъ не искамъ да се влияя отъ васъ. Защо? Ще го питате: ти обичашъ ли ме, любовта ти истинска ли е? Ами докажи я! Ако ме обичашъ, направи ми една кѣща; ако ме обичашъ, качи ме на каруцата си; ако ме обичашъ, опечи ми едно прасенце, една кокошка, туй-онуй. И виждашъ, този, който те обича, станалъ цѣлъ слуга все за туй „обичашъ ли ме“ Е,

пита́мъ: при туй разбиране на любовта, каква свобода може да има? Любовта не пита „обичашъ ли ме“. Туй е единъ моментъ. Ти ще съзнаешъ въ себе си въ даденъ моментъ, че ти обичашъ, и че те обичатъ, безъ никакви граници. Така трѣбва да бжде! А вашитѣ разсѣждения, ви довеждатъ до други схващания. Ако искате да се самовъзпитавате, то съ сегашнитѣ си разбирания, по стария начинъ не можете да се възпитавате, и не можете да си самовъздѣйствувате. Ще бждешъ безъ желанія! Е, какъ ще ме разберете сега, какво означава думата „безъ желаніе“? Азъ не я разбирамъ тъй, както теософитѣ я разбиратъ. Ще изясня мисълта си. Прѣдставете си, че имамъ една много хубава ябълка, която обичамъ и я държа въ стаята си да я гледамъ. Дойде нѣкой у дома, види я, и той я обикне. Седнемъ и двамата около нея, и двамата я обичаме. Дойде трети, и той я обикне. Дойде четвърти, пети, шести, десети, всички я обичаме, всички седнемъ наоколо ѝ. Въ обичта нѣма нищо лошо, но лошото е, че въ дадения моментъ у менъ се поражда желание да взема ябълката и да я изямъ. Въ този случай азъ вече се влияя. У всички се поражда желание, споръ, кой да изяде ябълката. Азъ казвамъ: азъ се отказвамъ. Вториятъ — също, третиятъ, четвъртиятъ, десетиятъ —

сжщо, и ябълката остава. Сега ябълката сама ще разрѣши въпроса. Тя казва: „Азъ съмъ много благодарна за всички услуги сторени отъ васъ, но ще ми направите още една услуга“. Каква? — Ще ме посѣете, и слѣдъ като минатъ 10 години, ще ви отблагодаря. Ще имате търпѣние. Слѣдъ 10 години, като минете покрай мене, ще ви кажа: „Вземете си сега ябълки, колкото искате“. Туй сж великитѣ схващания въ Божествения свѣтъ. Желаете ли нѣщо само заради себе си, ти се влияешъ вече. У тебе ще се зароди и завистъ, и гнѣвъ. Ще си кажешъ: азъ обикнахъ тази ябълка, но моята мисль е безкористна. Сега ще положите този законъ на безкористие вътрѣ въ душата си, и ще работите. Не е лесна работа да се освободите отъ всичкитѣ остатъци на миналото, азъ ги наричамъ атактически. Вие сте ги придобили отъ хилядитѣ сжществувания, прѣзъ които сте минали. Колко отрицателни качества сж се наслоили вътрѣ въ ума ви, въ сърцето ви, въ волята ви! И тѣзи качества сега изпжкватъ. Запримѣрь, нѣкой човѣкъ убива. Защо убива? Мислишъ ли, че той като човѣкъ е научилъ това? Не, той е научилъ туй изкуство нѣкога си, когато е живѣлъ като тигрь. Нѣкой обича да души хората. Той когато е билъ като паякъ, обичалъ да души. Послѣ, всичкитѣ хи-

трости, лукавства ги е научилъ, когато е миналъ прѣзъ животинското царство. Той трѣбва да поправи всички тѣзи животински, атаквистични навици, на своя характеръ, да ги облагороди „Този е благородень човѣкъ“, казватъ за нѣкого. Отворя книгата на неговото минало, гледамъ, нѣкога си билъ вълкъ. Азъ съмъ благородень човѣкъ“. Да, изялъ си 100 овци, и не си платилъ за тѣхъ. Благородень си билъ! На друго мѣсто гледамъ, нѣкой билъ боа, одушилъ 10 души. И този дългъ не си платилъ. Но, яви ли се като човѣкъ, то е другъ въпросъ. Та, крамически, колко живота има да изплащате въ сегашния си животъ Като казваме „въ грѣхъ ме зачна майка ми“, разбираме далечното минало. Човѣкъ е грѣшилъ, грѣшилъ, и сега има много недѣзи. Единъ день ще плати това нѣщо. Какъ? — Чрѣзъ закона на Любовта ще плати на всички тия сѣщества. Мислите ли, че единъ кюмурджия, който е изсѣкълъ толкова дървета, нѣма да плати? Не, като дойде кармическиятъ законъ той ще плати всичко туй до стотинка, той ще посади всички изсѣчени отъ него дървета и тогава ще се завърне на небето. Нѣма да остане нѣщо, което да не плати.

Сега, ние имаме въ живота си една велика задача: да научимъ хората да бждатъ милостиви не

само към хората, но и към животните, и към растенията. Туй е великият Божи закон! Тъзи работи Богъ ги е изправилъ, но недъзитъ сж въ насъ. Той ги е изправилъ отдавна, нѣма наша погрѣшка, която Богъ да не е изплатилъ. Нѣкому си изкривилъ тѣлото. Богъ го е поправилъ, но го е турилъ на твоя смѣтка. Ти си избилъ толкова животни, Той имъ е възвърналъ живота, но всичко това е турилъ на твоя смѣтка, отбѣлѣзалъ е, че си билъ жестокъ човѣкъ. Тази чѣрта е отбѣлѣзана въ твоя характеръ. Единъ день ще идешъ при Бога и ще Му кажешъ: Господи, азъ съмъ готовъ да Ти служа, да изправа всичкитъ си грѣхове“, и Той ще те постави на изпитъ. Ще кажешъ: „Едно врѣме въ грѣхъ ме зачна майка ми, и грѣхове правихъ, но сега искамъ да ме зачне въ Любовта, Мъдростта и Истината, и съ тѣхъ да Ти служа“. Ако въ грѣхъ ме зачна, значи може и другояче да ме зачне.

Слѣдователно, като ученици, всички трѣбва да желаете да бждете заченати по другъ начинъ. Туй е новораждането, за което Христосъ проповѣдваше: „Ако се не родите изново“. Той не говори за раждане въ грѣхъ. Роденото въ плътъ—плътъ е, а новораждането отъ Духъ — Духъ ще бжде. Като сте родени въ Духъ, Духъ ще бждете. Това е великата

задача! Тъй ще работите. А сега, вие седите и тъй, както сте родени, искате да бъдете добри хора. Вашитъ сегашни добрини знаете ли на какво мязатъ? Една капка вода, като падне на сухата земя, море може ли да направи? Толкова и вие сте добри. Ако една капка вода падне на сухата земя, рѣкичка може ли да направи? Толкова добри и вие ще бъдете.

Казва Христосъ: „Безъ мене нищо не можете да бъдете“, т. е. ако се не родите въ Любовьта, ако тя не влѣзе вътрѣ въ васъ, вие ще бъдете въ стария животъ и само дългове ще трупате

Та, сега не че не трѣбва да имате желания, но всѣко желание, което се пресъвява, трѣбва да бѣде отъ другъ родъ И колко е трудно да дадешъ на единъ човѣкъ туй, което обичашъ Имали ли сте такава опитностъ? — Имали сте. Запримѣрь, гладували сте 2—3 дня, и тъкмо седнете да се храните, дойде нѣкой да ви иска малко хлѣбъ. Какъ ще се почувствувате? — Ще ви мръдне сърцето и ще кажете: азъ съмъ гладувалъ толкова врѣме, а сега дошли хлѣбътъ да ми искатъ! Не, трѣбва да кажете: на драго сърце! — Заповѣдайте. И като дадете, да забравите това, като че нищо не се е случило. Вие седите и си казвате: гледай му ума, това човѣщина ли е? Азъ да гладувамъ, а нему да дамъ

хлѣба си! Така разсѣждавате всички. Азъ не ви осѣждамъ, но казвамъ, че по този начинъ на разсѣждане вие всѣкога ще имате A и B . Тогава $A : B = B : A$. Имате друга една величина $AB : X = X : AB$. Хиксътъ е единъ неизвѣстенъ резултатъ, но този резултатъ може да е равенъ на друга нѣкоя величина, съ която ще има извѣстни съотношения. И тъй, въ великата природа послѣдствията на нѣщата сж неизбѣжни. Не се плашете отъ това, но знайте, че всѣки единъ актъ, всѣка мисль, всѣко чувство на съзнателния животъ си има своитѣ послѣдствия, и съ хиляди години тамъ тече. И въ Писанието се казва: „Доброто Богъ го въздава съ тисѣщи вѣкове“. Едно добро може да се прѣдава до 25,000 години, затуй трѣбва да бждете внимателни, но въ вашитѣ разсѣждения да нѣма страхъ. Влияете ~~се~~ се, имате нѣкакво желание. Тогава, у васъ трѣбва да остане само едно свещено желание: да изпълните волята Божия! Що е волята Божия? — Внѣ отъ врѣмето и пространството, въ даденъ моментъ, вашитѣ постѣпки да включватъ благото на всички сѣщества въ вселената. Мислите ли тъй, вие ще бждете всесилни, и въ даденъ моментъ ще можете да направите всичко.

Този е великиятъ законъ, който трѣбва да спазвате, и да мислите върху волята Божия. Да вършите

волята Божия, то не е нѣщо, което можете да направите механически. Важното: разкривамъ ви единъ великъ законъ. Ама да не дойдете при мене да ми кажете: не може ли по другъ начинъ? Никаква философия! Ние говоримъ извънъ врѣмето и пространството, безъ философия. „Ама туй ще ми отнеме врѣме“. Не, да изпълнишъ волята Божия никакво врѣме не се изисква, никакви разноси въ това нѣма. Волята Божия може да изпълни този, на когото умътъ не е ангажиранъ никждѣ. Този, който иска да изпълни волята Божия трѣбва да бжде свободенъ, а свободниятъ умъ, свободното сърце, свободната воля всичко могат да направятъ. Вие можете да бждете свободни! Всѣки единъ човѣкъ се ограничава отъ своитѣ мисли, отъ своитѣ желания и отъ своитѣ дѣйствия. Така седи великиятъ законъ въ свѣта. Второто нѣщо: тия наши мисли, чувства и дѣйствия иматъ вторични резултати въ свѣта. Има влияния чрѣзъ отражение.

И тъй, ще изпълнявате волята Божия, ще приложите този законъ, за да изгладите сѣществуващата дисхармония, защото между васъ има една дисхармония. Мене това не ме безпокои, защото азъ съмъ дошълъ до друго едно разположение: дисхармонията която сѣществува между васъ, за мене е много при-

ятна. Азъ като се върна дома си, свиря си, пѣя си, радвамъ се и си казвамъ: успѣватъ тѣзи ученици! Но въ свѣта сѣществува другъ единъ законъ: до като ядете и пиете е много добрѣ, но като се свърши гуляя, кръчмарьтъ иска пари, и като нѣмате, ще ви набие. Обратна реакция ще има. Азъ искамъ да минете съ по-малко страдания, по възможность съ по-малко страдания! Да се заблуди човѣкъ, азъ наричамъ страдание това. Една сестра дошла една вечеръ при мене, казва: „Учителю, позволи ми да си замина, да се самоубия“. — Не ти позволявамъ. „Защо?“ — Ами ти си яла и пила толкова врѣме, а сега трѣбва да плащашъ. Чакай, нѣма никакво самоубиване, азъ имамъ ниви, ще ги прѣкопаешъ, ще ги разорешъ. До тогава, ни поменъ нѣма да има отъ самоубиване, всичкитѣ вжжета сѣ скрити. Азъ зная какво значи това. Този духъ, който е направилъ толкова пакости, сега иска да се провере незабѣлѣзано, че като отиде на друго мѣсто, и тамъ да прави пакости. До сега азъ плащахъ, а отъ сега — ти. Това е законъ! Лесно е да кажемъ: да си заминемъ! Нѣма да си заминемъ, да се проверемъ, безъ да плащаме. Вие трѣбва да научите този законъ. Нѣкой казва: да умра! Ами знаете ли, че като излѣзете отъ тѣлото си, ще дойдете до една врата, дѣто вратари-

тѣ ще ви хванатъ, ще ви обератъ, ще ви взематъ всичко, до иглица, нищо нѣма да ви оставятъ. Вие още нѣмате тази опитностъ. Нѣкои като умратъ, все се криятъ, дълго време ходятъ измежду хората. Нѣкой пѣтъ ще трѣбва да минете прѣзъ една баджарница, прѣзъ втора, прѣзъ трета, 44 сж тѣ. Тамъ ще опиташъ много нѣща, и като излѣзешъ, знаешъ ли какво ще стане съ тебъ? Нѣма да остане никаква форма отъ тебъ, ще се изгубишъ. Нѣма да знаешъ какъвъ си, и кой си билъ, Стоянъ, Драганъ. Никаква форма нѣма да имашъ! Нѣма да остане нѣщо, на което да се опрешъ. Нѣма да мязашъ даже и на единъ листъ, който вѣтрѣтъ повѣва изъ пространството. Ще дойдешъ до положението на единъ пѣтникъ, който е изгубилъ пѣтя си, прѣдъ очитѣ на жогото всичко е мракъ и тъмнина.

Сега, у васъ има една особена философия. Като дойдете до Писанието, мислите, че всичко знаете и казвате: този стихъ казва тъй, онзи — тъй, и т. н. Нѣкой казва: азъ съмъ чулъ гласа на Господа. Ако вие сте Го чули, и азъ съмъ Го чулъ. Нѣкой ще каже: на мене Господъ е говорилъ. Ако на васъ е говорилъ, и на мене е говорилъ. Сега ще сравнимъ казаното на васъ, и казаното на менъ, и ще видимъ плодоветѣ отъ казаното. Защото, въ Божиитѣ думи

плодоветѣ иматъ еднаква цѣна. Може да сж кирливи, но като ги измиемъ, тѣ никога не губятъ своята цѣна. Тѣ никога не губятъ и своята сила. Божиитѣ плодове сж еднакви.

Та, като ви проговори Господъ, какво ще стане съ васъ? Много отъ ученицитѣ тукъ ми казватъ, че Господъ имъ проговорилъ. Азъ ги слушамъ, като ми казватъ, че Господъ имъ проговорилъ. Въ дадения моментъ имъ хващамъ вѣра, че Господъ имъ проговорилъ, но слѣдъ единъ день нѣкой отъ тѣхъ ми казва: тамъ, онази сестра, не искамъ да я срѣщамъ, не съмъ разположенъ къмъ нея. Азъ зная вече, до колко Господъ му е проговорилъ. „То вече не се търпи — веднѣжъ, двашъ, трижъ, тя го прѣкали вече“. Ами че ти не си ли прѣкалилъ? Кой отъ васъ не е прѣкалилъ, я ми кажете? И ангелитѣ, и всички сж прѣкалили. Единственото сжщество въ свѣта, безъ измѣнение, което азъ зная, като съвършенство, това е Богъ. Отъ тамъ насетнѣ, като започнешъ отъ Него надолу, у всички ще има по нѣщо несъвършено. Значи, въ свѣта на проявленията има видоизмѣнения. Като дойдемъ до обикновения, човѣшкия свѣтъ, тия измѣнения ние наричаме гнѣвъ, умраза, злоба. Всички тѣзи отрицателни проявления трѣбва да прѣвърнемъ въ положителни. Всички тѣзи нѣща сж прѣпятствия,

които Господъ турилъ за да опита нашата любовъ. Той казва: „Туй прѣпятствие можешъ ли да го прѣминешъ? Богъ ще те тури въ положението на баща, мжжъ, жена и като минешъ тѣзи изпитания, първото възнаграждение е, че ще те тури прѣдъ себе си, ще те напризи ангелъ, ще ти тури крила, отдолу ще ти тури подписъ, и ще ти даде единъ свободенъ билетъ, колкото искашъ да ходишъ кждѣто искашъ да посѣщавашъ, и когато искашъ да се върнешъ. Като се върнешъ отъ разходката, ще те пита? „Видя ли всичко?“ — Видѣхъ. „Искашъ ли още разходка?“ — Не, Господи, сега искамъ да Ти служа. Тогава Той ще ти даде да управлявашъ едно слънце, за което ще отговаряшъ Тамъ ще те считатъ за Богъ, и като направишъ нѣкоя погрѣшка, тѣ ще се оплачатъ на Господа. Като направишъ редъ погрѣшки, Господъ отново ще те върне като човѣкъ, пакъ ще минешъ тази процедура на трансигриране, на странствуване, послѣ пакъ ще те прати въ свѣтоветъ, слѣдъ туй въ друга нѣкоя слънчева система и т. н. Дълго врѣме ще се разхождашъ, докато се научишъ какъ да Му служишъ. И тогава, Той като те види, нѣма да ти се намръщи, но ще ти се поусмѣхне малко и ще ти каже: „Ще се научишъ да служишъ“, И като заминешъ отъ Него, паметна ще ти остане само

усмивката Ми Богъ нѣма намръщено лице, Той всѣкога е усмихнатъ Който Го е видѣлъ, той никога да Го забрави Какъ виждаме ние тази усмивка на земята? Вие виждали ли сте усмивката на Бога? — Виждали сте я. Първата усмивка на Бога е, когато сърцето ви за пръвъ път трепне, първото трепване на сърцето ви, прѣди да сте любили, това е усмивката на Бога. Това е първата любовъ Отъ тамъ настѣ нищо не остава; другитѣ усмивки, това сж фотографии на първата. Първата е мого ясна, тя е усмивката на Бога. Тази усмивка се извършва моментално. Тя е единъ моментъ. Нѣкой казва: не мога да я видя. Други казватъ: изгубихъ я Да, защото тя не може да трае дълго врѣме на земята Тѣй седи факта. Психологически този фактъ вие го знаете. Тази усмивка може и да се повтори.

И тѣй, изпълнение волята Божия! Какво нѣщо бѣше волята Божия? — Волята Божия е този актъ, който въ даденъ моментъ включва благото на всички същества.

Т. м.

СВОБОДА, ЗНАНИЯ И МИРЪ.

9-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(III ГОДИНА)
5.XII. 1923 ГОД. — СОФИЯ.

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ—РУСЕ.
ул. Сараоолу № 21.

Свобода, зжакия и миръ.

Учителътъ ни поздрави съ думата: „МИРЪ“.
Отговоръ: — Мирътъ носи Божията радость.

Т. м.

Прочете се резюме върху темата: „отличителнитъ чърти на гордостъта и щестлавиеѣто“.

Прочетоха се нѣколко теми върху: „отличителнитъ чърти на мъжа и жената“.

Тема за слѣдния пжтъ: „отличителнитъ чърти на растенията“.

Въ всичкитъ си постжпки трѣбва да помнишь слѣднитъ четири правила:

1) Да бждешъ честенъ — да знаешъ, че си човѣкъ.

2) Да бждешъ добъръ — да знаешъ, че имашъ основа, на която да се крѣпишь.

3) Да бждешъ абсолютно уменъ — да знаешъ, че има капитанъ, който ржководи кораба ти.

4) Да бждешъ великодушенъ — да знаешъ, че имашъ срѣдства, съ които можешъ да разполагашъ.

Да познае човѣкъ себе си, значи да познава

своя мораленъ устой. Ученикътъ трѣбва да има умственъ усѣтъ за доброто и за злото. Злото — това сж тия нѣща, които дѣйствуватъ въ ущърбъ на твоето развитие. Доброто, това сж тия нѣща, които дѣйствуватъ въ полза на твоето развитие.

Упражнение. Да изпѣемъ пакъ думата „МИРЪ“. (Пѣемъ, съ постепенно повишаване на тона. (do, mi, sol do). Назадъ отъ горно do, до долно do. (Изпѣхме го много тихо).

При изпитието вие се притѣснявате, че не можете да поете. Ще се научите! Най-голѣмото изкуство е да се научишъ да бъдешъ вътрѣшно свободенъ, да не се притѣснявашъ. Една отъ най-голѣмитѣ спѣнки, която сега срѣщате е притѣснението. Едно отъ качества на духовния свѣтъ е абсолютната свобода, а отъ Божия страна, нѣма абсолютно никакво притѣснение за никого. И при всичкитѣ си мисли, положителни и отрицателни, както ги наричамъ, човѣкъ е абсолютно свободенъ. Тия състояния, които сега имате, сж създадени отъ васъ. Тия ограничения сж плодъ на човѣшкия умъ, който не разбира условията. Да кажемъ, запримѣръ, единъ ораторъ говори. Ако окръжаващата го срѣда, слушателитѣ му не сж разположени спрѣмо него, могатъ да го стѣснатъ, и той ще усѣща едно стѣснение, едно ограничение. А

даже и най-гъгнивият ораторъ, щомъ окръжаващата срѣда е разположена спрѣмо него, той се окуражава. Най първо трѣбва да турите въ ума си мисълта, че окръжаващата срѣда, небето е на ваша страна. Не си създавайте фиктивни положения! Нѣкой пжтъ ви наблюдавамъ, у васъ има редъ традиции, които нѣматъ право на никакво съществуване. Азъ ги наричамъ, традиции на внушението“. Единъ хипнотизаторъ може да ти внуши една мисълъ, и да създаде редъ пертурбации. И сега, тѣзи пертурбации създаватъ редъ разрушения. Като ученикъ, ще знаешъ, че тази причина е външна нѣма да си правишъ илюзия, нѣма да се страхувашъ. Ще бждешъ разуменъ. Защото, нѣкои ще каже: а, какъ да не се страхуваме? Ще знаете едно нѣщо: само разумниятъ човѣкъ не се страхува. Защо? Понеже тѣ знае нѣщата. Какво има да се страхува. Той казва, приятелю, тази работа ще я уредимъ

Та, първото нѣщо: всички ще се стремите да бждете свободни, да се създаде у васъ тази вътрѣшна свобода, да нѣмате никакво стѣснение. Често вие имате тази мисълъ: какво мислятъ другитѣ за мене? Най първо, вие не можете да забраните на хората да иматъ какво и да е мнѣние за васъ. Тѣ сж свободни, а добро, или лошо мислятъ за васъ,

то е въпросъ извънъ вашето съществуване. Не се занимавайте съ това. Въпросътъ е, какво мнѣние вие може да имате за себе си. Азъ свързвамъ вшето мнѣние за себе си съ онова Божествено мнѣние, което е вложено въ васъ. Туй Божественото, което се проявява въ насъ, то е, което ръководи съдбинитѣ ни. У всѣки човѣкъ има Божествено, само че едни се подчиняватъ на Божественото въ себе си, други не се подчиняватъ. По това се различава единъ човѣкъ отъ другъ. Нѣкой пѣтъ човѣкъ се усѣща раздраженъ, отслабналъ и търси причината отвънъ. То е, защото не се подчинява на Божественото въ себе си. Противорѣчието, което усѣщашъ въ себе си, показва, че Божествениятъ принципъ, Божествениятъ Духъ ти казва Истината, а ти не се подчинявашъ. Той ти казва: „Този е пѣтътъ“ — и се отегля на високо. Отъ тамъ гледа, наблюдава, какво правишъ. Щомъ се извърши единъ актъ по човѣшка воля, човѣкъ се ограничава. Туй е характерътъ на човѣшката воля. Човѣшката воля се отличава по това, че докато човѣкъ започне нѣщо, той е свободенъ, но щомъ започне, се ограничава. Всѣко едно човѣшко дѣйствиe ограничава човѣшката воля, и при всѣко едно такова дѣйствиe Божествената воля ще те спре, ще срещнешъ единъ възелъ. Понеже Богъ не до-

пуца никаква дисхармония, Той веднага ще разгледа твоята постъпка, веднага ще ти въздаде подобаещето и послѣ пакъ ще те пусне на свобода. Ще започнешъ друго нѣщо по своя воля — втори вжзелъ ще те спре Богъ пакъ ще разгледа твоитѣ постъпки, пакъ ще ти въздаде за твоего дѣйствие, и пакъ ще те пусне на свобода. Тѣй щото, въ туй отношение, Божествената воля дѣйствува обсолютно независимо. Сега, по нѣкой пѣтъ, азъ се очудвамъ съ хората, и съ ученицитѣ за тѣхнитѣ противорѣчиви схващания. Запримѣрь, ако азъ, като Учителъ, направя една погрѣшка и съмъ снизходителенъ къмъ себе си, а щомъ единъ ученикъ направи една погрѣшка азъ съмъ строгъ къмъ него, така ли трѣбва да постъпвамъ, правилна ли е тази моя постъпка? Коя е причината на туй различие? Защо ние сме по-снизходителни спрѣмо себе си, а спрѣмо другитѣ по строги? На туй може да се дадатъ разни тълкувания. Човѣкъ, който нѣма правилно понятие за своитѣ постъпки, трѣбва да знае, че е несъвършенъ и по умъ, и по сърце, и по воля. Щомъ правимъ тѣй, че спрѣмо себе си сме снизходителни, а спрѣмо другитѣ — строги, значи има нѣщо, което не ни достига, Това различно прѣцѣняване на постъпкитѣ произтича отъ едно обективно разглеждане на въпроситѣ. Когато разглеж-

дамъ моитѣ постѣпки, свѣтлината въ мене е по-ярка азъ виждамъ своитѣ постѣпки по-правилно, и вслѣдствие на това правилно ги оцѣнявамъ. Когато пъкъ разглеждамъ постѣпкитѣ на другъ нѣкой, понеже този индивидъ е по далечъ отъ мене, моята свѣтина не е въ състояние да освѣти неговитѣ постѣпки и азъ не мога да ги видя тъй добрѣ, както моитѣ, вслѣдствие на което схващанията ми за неговитѣ постѣпки сѣ различни отъ тия за моитѣ. Затуй, когато единъ ученикъ разглежда постѣпкитѣ на другитѣ хора, той трѣбва да има Божествена свѣтина, която да освѣтлява постѣпкитѣ имъ. Това е потрѣбно и за по-нататъшнитѣ схващания върху онѣзи велики истини въ свѣта. Ако нѣмате тази свобода въ себе си, нѣма да може да разбирате онѣзи истини, които ще ви се разкриватъ. Окултнитѣ истини сѣ точно опрѣдѣлени, както формулитѣ въ математиката. Ако вие не можете да разберете и прилагате проститѣ истини, какъ ще разберете по-сложнитѣ? Запримѣрь, ако едно ваше дѣте може въ даденъ моментъ да мисли, че майка му има по-вече любовъ къмъ сестричето му, отколкото къмъ него, когато и двѣтъ сѣ родени отъ същата майка, туй дѣте не седи на висока степенъ на развитие. У него нѣма скромность, нѣма смирение, у туй дѣте егонизмътъ е силно развитъ. Ако

туй дѣте имаше морални качества, щѣше да се радва, че майката обича сестричето повече отъ него. Щомъ обича сестричето, ще обича и него. Ед-нъ важенъ законъ: когато нѣкой обича едного, а другитѣ не му противодѣйствуватъ, той ще прояви любовта си и къмъ тѣхъ. Запримѣрь, слѣдниятъ фактъ: синътъ обича една мома, влюбва се въ нея, иска да я вземе. Да оставимъ сега, дали тази любовъ е истинска, или не. Ако домашнитѣ не му противодѣйствуватъ, той всички ще обича и ще имъ се радва, но ако тѣ се опълчатъ и му противодѣйствуватъ, той всички ще намрази. Той взима ножа и казва: или тя ще бѣде, или съ всинца ви се сражавамъ! Значи, Любовта не търпи противорѣчия — нищо повече! Нито майката, нито бащата могатъ да се разправятъ съ сърцето на своя синъ. Тѣ могатъ, като Бога, да дадатъ единъ свѣтъ, но да го оставятъ свободенъ. Ама щѣлъ да страда! — Нека страда. Ама тази мома не била за него. — То е другъ въпросъ, нека си научи урока, не го лишавай отъ тази опитность. Опитностьта е много по-цѣнна, отколкото всички тѣзи обществени порядки и схващания. Оставете го на мира! Окултниятъ ученикъ тѣй трѣбва да гледа на нѣщата. Майката казва, че синътъ ѝ не ще може да живѣе съ тази мома. Отгдѣ знае това, тя разбира ли

нѣщо по астрологията? Я ми кажете, кой момъкъ, слѣдъ като се ожени, е живѣлъ добръ съ своята възлюбена? Покажете ми онези майки и бащи които слѣдъ като сж си избирали сами снахи, та да сж живѣли добръ съ тѣхъ? Азъ разглеждамъ математически този въпросъ и се чудя на глупостта на хората.

Сега, този въпросъ е постороненъ. Азъ го взимамъ, за да ви обясня единъ окултенъ законъ. Да кажемъ, вие искате да изберете една мома, искате да знаете, дали е за вашия синъ, или не. Трѣбва да знаете, кога е родена — Родена е въ 1899 год., 30-ти мартъ, 4 часа сутринта. Сега онзи, който разбира отъ астрологията, изведнѣжъ ще види по съчетанието на планетитѣ прѣзъ тази година, какво носи тя съ себе си, какъвъ е характерътъ ѝ и т. н. Той ще разбере, дали всичко това говори за, или противъ тази мома. Слѣдъ туй ще вземе тия данни и за момъка, който иска да се жени. Той е роденъ въ 1889 г., 15-ти декември, 6 ч. сутринта. Тъй че този астрологъ, като гл'аправи хороскопа и на двамата, веднага ще разбере, какъ ще живѣятъ, дали си сѫожатъ и т. н. Разбира се, свърѣмнената астрология прави извѣстни погрѣшки, и вслѣдствие на това не прѣдсказва абсолютно вѣрно нѣщата. Слънцето като е близо въ Водолея, става едно размѣстване, затова всички астролози трѣбва да поправятъ своитѣ астро-

логии, своите хороскопи. За сега астролозите не предсказват вѣрно, но принципите сѣ вѣрни. Тѣ трѣбва да направятъ известна реорганизация на съвременните хороскопи. Дѣйствително, отъ чисто астрологическо гледище, единъ астрологъ днесъ може да предскаже, каква ще бѣде сѣдбата на вашата снаха, или на вашия зетъ, съ точностъ 75—80%.

Азъ бихъ желалъ нѣкои отъ окултните ученици да се занимаватъ съ астрология. Нѣкои казватъ: какво ще бѣде моето щастие? Астролозите могатъ да ви кажатъ, прѣзъ коя година какво може да ви се случи: каква промѣна може да стане въ духовния ви животъ, какви боледування ще имате на физическия свѣтъ и т. н. Тѣзи нѣща се прѣдвиждатъ. Пъкъ, като дойдете и до другите науки, като физиогномия, френология, хиромантия, ще видите, че нищо не е скрито-покрито. Ще видите, че всичко, каквото прѣдстои на човѣка да мине, е написано, сѣдбата му е опредѣлена. Това е една обективна наука, която за вѣждеще ще се разработи. Нѣкои казватъ, че човѣкъ трѣбва да владѣе звѣздите. Не, нѣма какво да владѣе звѣздите, но трѣбва да се води по свѣта на звѣздите. Ние не можемъ да ги владѣемъ. Човѣкъ трѣбва да се ръководи по свѣта на своята сѣдба. Нѣкой казва: човѣкъ трѣбва да се подигне надъ

сждбата си. Не, надъ сждбата си не можешъ да се полигнешъ, нито можешъ да ѝ се налагашъ. Съврѣ-
меннитѣ хора сж много егоисти, искать да се на-
лагать, да заповѣдвать на всичко, но така не върви.
Не върви нито на французитѣ, нито на американци-
тѣ, нито на кой и да е другъ народъ — има нѣщо,
което не имъ достига. Вземете Рокфелеръ, комуто
умътъ достигналъ толкова че могълъ да добие три
милиарда долари, а не му достигналъ да намѣри на-
чинъ какъ да живѣе единъ редовенъ животъ, та да
не го хранятъ цѣли три години съ овесена чорба. Защо?

— Толкова му стига пипката. Липсва му нѣщо. Вие
трѣбва да знаете, че на всѣкиго одного отъ васъ
липсва нѣщо. Вие сте смѣшни, седите по нѣкой пѣтъ
и размишлявате. Не, ще признате факта, че ви лип-
сва нѣщо, т. е азъ ще употребя една по-мека фор-
ма: нищо не ви липсва, но има въ васъ нѣщо не-
доразвито. Въ миналитѣ животи не сте дали условия
на Божественитѣ, на благороднитѣ чувства да се изя-
вятъ, и вследствие на това куцате и казвате: сжд-
бата ни е такава. Слушайте какво казва сждбата:
приятелю, прѣди двѣ сществування азъ ти дадохъ
добри условия, но ти не ги използвашъ, умътъ ти не
стигна^и и главата ти ще страда, ще те тѣпчатъ. За-
що? — Да се научишъ на смирение. Тѣй ли, азъ

не искамъ да бжде смиренъ. -- Ако не искашъ да бждешъ смиренъ, главата ти ще пати. Ама ти заповѣдвашъ ли ми? — Ще ти заповѣдвамъ, казва сѣдбата. Ако ме слушашъ, нѣма да ти заповѣдвамъ, но ако не ме слушашъ, ще ти заповѣдвамъ. До тогава, докато се противишъ на волята Божия, ще ти заповѣдвамъ, а въ деня въ който изпълнишъ волята Божия нѣма да ти заповѣдвамъ. Туй е сѣдбата — да се подчинишъ на волята Божия! Нѣкой се оплаква отъ сѣдбата си. Азъ казвамъ; има единъ изходенъ пѣтъ — ще се подчинишъ на волята Божия, а волята Божия се изпълнява само чрѣзъ любовь. Вънъ отъ любовта дѣйствува сѣдбата, вжтрѣ въ любовта — волята Божия. Туй трѣбва да го знаете Богъ е възвишеното и благородното въ свѣта. Любовта е единъ великъ законъ, т. е. сама по себе си тя не е законъ, но се проявява въ единъ великъ законъ въ свѣта. При сегашнитѣ условия нѣкои изявяватъ своята любовь чрѣзъ червения цвѣтъ, т. е. най-първо хората ще се набиятъ хубаво, и слѣдъ туи ще седнатъ да ядатъ. Слѣдъ като се наядатъ пакъ ще се набиятъ. И всѣки денъ боравятъ все съ червения цвѣтъ, все съзтезание и бой. Като дойде портокаления цвѣтъ въ свѣта тамъ вече има дѣление, индивидуализиране и казватъ: това е мое, това е твое. Като дойде зеления цвѣтъ, опопятъ за ниви за къщи пакъ дѣлещъ има. Ръ

всичкитѣ тѣзи цвѣтове любовта нѣма условия да прояви своитѣ благородни чѣрти, затова ние трѣбва да внесемъ небесно синия цвѣтъ. При сегашнитѣ условия, ако работимъ чрѣзъ него, само така ще може да се прояви тази благородна, духовна любовъ — любовта на устоитѣ съ синия цвѣтъ. Обичашъ нѣкого, ограждай го съ синия цвѣтъ. Искашъ да го обсебишъ, ти го ограждашъ съ червения цвѣтъ. Като вземешъ чука и туришъ желѣзото въ огъня, какво става съ него? Огънятъ го зачервява, стопява и изгаря. Частната собственостъ изгаря човѣка. Нѣкои отъ васъ ще каже: какъ, частната собственостъ изгаря? Ами вие сте чудни! Какво ще ви придаде частната собственостъ? Имате единъ хлѣбъ. Като изядете този хлѣбъ, той може ли да бжде частна собственостъ? Азъ ще си служа съ този хлѣбъ, и силата, която той може да ми даде, тя ще бжде въ моя полза. Ти имашъ извѣстна кѣща, казвашъ! азъ ще завѣщая тази кѣща на своитѣ дѣца. Да, но съ това завѣщание ти създавашъ едно прѣпятствие и за себе си, и за своитѣ дѣца. Ти учишъ тѣзи дѣца да се облѣняватъ, да мислятъ, че тѣхното щастие седи въ тази кѣща. Нѣма да имъ казвашъ, че тѣхното щастие седи въ кѣщата. Ако си една майка, ти ще имъ кажешъ: слушайте дѣца, вие имате една кѣща, но не уповавайте на

ния, учете се, ще ви дамъ образование, за да упова-
 вате на Господа и на себе си. Тази къща може да
 изгори, всичко може да стане, не уповавайте на нея.
 Тога вие казвате, азъ имамъ толкова и толкова пари,
 вложени въ банката. Е хубаво, при единъ такъвъ
 строй, дѣто всичко се мѣни, както е въ Германия,
 дѣто единъ хлѣбъ струва 140 милиарди, питамъ: какво
 струватъ тѣзи пари? Вие сте били милионеръ, вло-
 жили сте два милиона марки, но днесъ единъ хлѣбъ
 струва 140 милиарда — тогава какво сж вашитѣ два
 милиона? Германцитѣ ни даватъ единъ добъръ при-
 мѣръ, показватъ ни, че живѣемъ въ 1001 нощъ Бо-
 гаташи сме били, но сега, съ единъ милионъ марки
 колко хлѣбъ може да се купи? Съ два милиона мар-
 ки колко хлѣбъ може да се купи? Изчислете! Единъ
 килограмъ хлѣбъ струва 140 милиарда. Тогава, колко
 ще струва всѣки единъ грамъ отъ хлѣба? — 14 ми-
 лиона. Е, питамъ тогава: съ два милиона марки единъ
 грамъ хлѣбъ ще може ли да се купи? — Не може.
 Каква частъ отъ грама ще се купи? — Седмата частъ
 отъ грама. Това е заблуждението, което имаме въ
 нашия свѣтъ. Толкова сме осигурени! Слѣдовател-
 но, единственото вѣрно сръдство е да чувствуваме
 една вътрѣшна връзка съ Бога. У васъ може да се
 яви една противоположна мисль, да кажете? може
 и това? Може, само че, за да се допрешъ до Бога,

не трѣбва да имашъ никакво отрицателно качество. Ти можешъ да имашъ отрицателни качества, но понеже Богъ е огънь всепояждающъ, то допрешъ ли се до Него, ще има пожаръ, ще дойдатъ най-голъмитѣ страдания. Ако си чистъ, нѣма да изгоришъ. Затова се прѣпоръчва да отидемъ при Бога абсолютно чисти, за да може горението да стане правилно — да горишъ безъ да изгаряшъ. Грѣшниятъ човѣкъ гори и изгаря, а праведниятъ гори и не изгаря, радва се. Това е религия Второто нѣщо: ако искаме да успѣваме въ свѣта, нашата мисль трѣбва да бѣде абсолютно правилна. Сега, васъ ви е страхъ да кажете: Господи, въздай ми споредъ Твоята Правда, азъ грѣшенъ човѣкъ. Казвате. а, само за Правдата да не се говори, понеже ще дойде наказанието. До сега ние сме искали само Божията милость. Не, нека дойде и Божията Правда, да се въздаде всѣкому подобавещето, кой отъ каквото има нужда. Ти си гладенъ. Помоли се, и хлѣбътъ ще дойде. Ще дойде нѣкой приятель и Господъ чрѣзъ него ще го проводи. А ти казвашъ въ себе си: срамота е да искамъ хлѣбъ. Е хубаво, азъ питамъ: кое не е срамота въ свѣта? Азъ бихъ желалъ нѣкой пжтъ да видя истинското достойнство. Казвате: да не се унижаваме ние! Питамъ: ако азъ работя на нивата на

единъ мой приятель, ще се унижа ли? Ами, ако азъ наслѣдя една къща отъ баща си, не се ли унижавамъ? Ако придобия въ наслѣдство една къща отъ баща си, носи ли ми тя благостовение? Слѣдователно, въсѣко нѣщо придобито безъ трудъ не носи благословение. Азъ считамъ, че истинскиятъ мораль седи въ слѣдното: ако дойда при васъ да работя, да работя по любовъ. Това е истинскиятъ мораль за ученика. Ако азъ работя отъ любовъ и съмъ доволенъ въ себе си, не мисля какво ще ми се плаща, и вие съ любовъ ще ми отплатите. На любовта съ любовъ се отплаща. Този е абсолютенъ мораль. Азъ работя съ любовъ, и вие ще работите съ любовъ. Щомъ има любовъ отъ моя, и отъ ваша страна, унижение не може да има. Затуй, ако съврѣменнитѣ учители прѣподаваха съ любовъ, и ако съврѣменнитѣ ученици слушаха и учиа съ любовъ, какво щѣше да бжде! Ако съврѣменнитѣ мъже се жениха по любовъ, и постѣпваха съ любовъ спрѣмо женитѣ си, и ако женитѣ се жениха по любовъ, и постѣпваха съ любовъ спрѣмо мъжетѣ си, мислите ли, че свѣтътъ не щѣше да се промѣни? Гдѣ изчезва любовта?—Любовта изчезва при ограниченията. Щомъ се оженятъ двама души, най-първо у двамата се зароди една тайна. Най-първото нѣщо е това.

ва е единъ психологически фактъ, който наблюдавамъ. Първо, тия двама, които се обичатъ, обичатъ се съ единъ синкавъ цвѣтъ на любовта. Казвамъ: много добръ сж започнали, любовта имъ е съ синкавъ цвѣтъ, обичатъ се тѣ. Но, като се оженятъ, явяватъ се нѣкои материални работи, явява се желание, кой отъ двамата да ги владѣе. Току гледамъ, въ дъното на този синкавъ пламъкъ се заражда едно малко, червено пламъче. И като наблюдавамъ тия млади, въ сърцето имъ става една промѣна, явява се стѣгане на сърцата имъ и между тѣхъ започва да се заражда единъ антагонизъмъ, кой да владѣе тази вѣщь. Синиятъ цвѣтъ изчезва, и на сцената се явява червениятъ цвѣтъ, явяватъ се мъжътъ и жената. Казватъ, че жената била слаба. Азъ съмъ виждалъ, какъ жената налага мъжа си Въ варненско, една жена праща момчето си на кръчмата, дѣто бащата често се отбива и му казва: иди, кажи на татко си, обѣда е готовъ. — Кажи на майка си да си гледа работата, нѣмамъ врѣме сега. Втори пътъ: кажи му да си дойде въ къщи. Трети пътъ — не дохожда. Отива тя съ една цѣпеница, набива го добръ и го довежда въ къщи съ счулена ржка. Той отива да си прави ржката. Срѣща го единъ турчинъ. Какво стана? — Е, яздихъ на конь, паднахъ отъ него, и

си чуухъ ржката. За тази жена разправятъ, че единъ день мъжътъ ѝ отишълъ да се бори съ единъ пехливанинъ. Пехливанинътъ го съборилъ на земята и му изкълчилъ крака. Той разправя това нѣщо на жена си. Тя става, отива, удря на пехливанина единъ шамаръ и го събаря на земята. Какво ще кажете, слаба ли е жената? Жената е само единъ символъ. Не си правете илюзия, че женитѣ сж много слаби, че сж като дѣцата. Ехе - - хе - - . Това е едно лъжливо схващане. Нѣкои пъкъ разказватъ, че мъжътъ билъ много силенъ. И въ това не си правете илюзия! И мъжътъ е толкова силенъ, колкото онзи пехливанинъ, който се намѣрилъ на земята. Не е жената толкова слаба, не е и мъжътъ толкова силенъ. Силенъ е мъжътъ, слаба е жената, това сж отношението само. Ние сме си въобразили, че жената е слаба. Не е така. За въ бъдеще, за мъжа, и за жената ще имаме съвсѣмъ друго понятие. Та, казвамъ сега: вие, като ученици, трѣбва да се стремите да си образувате правилни отношения. Имате задача: да възстановите помежду си една вътрѣшна хармония.

Сега, азъ говоря за хармонията, и за вътрѣшната свобода, да нѣма стѣснение у васъ. Азъ забѣлзвамъ, дошълъ нѣкой ученикъ тукъ и казва: менъ не ми е мѣстото тукъ. Е кждѣ? — Азъ ще ида въ

Индия. Казвамъ: у този ученикъ има щастлавие и гордостъ. Знаете ли, каква е школата въ Индия, при йогитъ? Знаете ли колко англичани, свършили въ Кембреджския университетъ, по цѣли 20 години чакатъ прѣдъ вратата на йогитъ съ всичкото си смирение да ги приематъ? Тия хора не приематъ току-така. Тѣ сж яли поларата на хората. Докато те приематъ, ще те прѣкаратъ прѣзъ много изпити, прѣзъ 99 огъня. И при това, Ани Безантъ, Ледбитеръ, и колко други сж чакали съ години, но йогитъ още не сж ги приели въ тѣхнитъ школи. Знаете ли това? То не е за разколебаване, но казвамъ, че всѣка една школа има своитъ правила. И тази школа, въ която сте тукъ, и тя си има своитъ правила, не бойте се. Тукъ законътъ дѣйствува отвѣтрѣ. Изобщо, Божественитъ законъ дѣйствува отвѣтрѣ. И сега, вие можете да отидете въ Индия, не е въпросътъ тамъ, но като тръгнешъ за Индия най-първо, ще прѣгледашъ годината, астрологически, благоприятствува ли, опрѣдѣлено ли е да отидешъ, или не. Ако не е опрѣдѣлено, ще отидешъ и ще се върнешъ. Азъ зная нѣкои, които отидоха въ Америка, казаха „куку“ прѣдъ американската статуя на свободата, и ги върнаха. Може да не ти е казано да отидешъ. Нѣкои казватъ: ще отида въ Индия, ще влѣза въ нѣкоя

школа. Не е само да влѣзешъ. Други пъкъ казватъ: ще се ожения. Не е само да се оженишъ. Знаете ли какво е женидбата? Като запълъ единъ день пѣтелтъ, една булка го чула и му казала: не пѣй, че майка и тебе ще ожени. Не е въпросътъ въ това, да се оженимъ, или не, но ние трѣбва да спазваме отношенията вжтрѣ въ природата. Има нѣща, които сж опрѣдѣлени — какво трѣбва да вършимъ, това е опрѣдѣлено, и горко ономува, който не се подчинява на този Божественъ законъ. И всѣка една школа се стреми да тури нѣщата въ правилни отношения, да застави Божественото въ васъ да се опрѣдѣли. Нѣма какво да се плашимъ. Това сж задачи, които трѣбва да рѣшавате.

Та, сега ще турите въ душата си първото правило: да нѣмате стѣснение. Това е цѣлата наука! Човѣкъ постепенно трѣбва да има разширение,* докато почне да вижда на лицето си своята аура. Днесъ дойде при мене единъ художникъ, донесе свои картини. Идеи има въ този човѣкъ! Не само идеи има, но схващания, тонъ на цвѣтове. Този човѣкъ не е рисува въ тия картини тукъ изъ градоветъ, рисува въ ги е горѣ въ планинитѣ. Религиозни убѣждения има въ него! Художеството у него е сложено вече като едно религиозно убѣждение. Той за нищо

не продава своитѣ картини. Духътъ работи въ този човѣкъ. Като го погледна въ очитѣ, искренъ е той, нѣма никакви задни мисли. Той казва: „Макаръ че живѣя по планинитѣ, азъ искамъ да се поправа, въ мене има нѣщо, което искамъ да го подчиня на Господа, да го туря въ услуга на Божественото“. Всѣки ученикъ трѣбва да бжде тъй искренъ спрямо себе си. Нѣма нищо по-хубаво отъ искреността: Тя ще внесе Божественъ миръ въ насъ. И виждамъ, че Божественото у насъ е велико. На всѣка една стѣпка ние виждаме какъ се пробужда то. Ако не схващате въпроса така, вие ще станете стари, дряхли. Мнозина влизатъ въ школата и казватъ: чакай да си поживѣемъ. Азъ не съмъ противъ това, да си поживѣете, но въ какво седи истинскиятъ животъ? Ако азъ живѣя, и туй живѣние ми донесе хиляди страдания, питамъ: какво ме ползува то? Отъ такова живѣние нѣмамъ никакъвъ плодъ. Но, ако въ страданията, които прѣтърпѣвамъ, виждамъ плодетѣ на страданията си, животътъ има смисълъ. Ето защо, ще работите и ще гледате да внесете въ аурата си синия цвѣтъ. Отправяйте често погледа си къмъ небото! И тъй, трѣбва да работите съ ясно-синия и съ жълтия цвѣтъ, за да облагородите себе си. Тия сѣ цвѣтоветѣ, които ще тониратъ човѣшкия умъ, човѣш-

кото сърце и човѣшката воля. Така човѣкъ ще се намира подъ благородни импулси. А тъй, както сега живѣе човѣкъ, на всѣка стѣпка може да прѣдизвика тукъ неприятности, тамъ неприятности, туй се случило, онуй се случило. На всѣка стѣпка ще има дразнене. При такъвъ животъ, нѣма нѣщо, което да внесе миръ.

Вие, като ученици на окултната школа, трѣбва да се отличавате съ безкористие. То трѣбва да дойде по закона на разумната Любовь. Тия условия ние ще ги създадемъ, и можемъ да ги създадемъ. Отъ насъ зависи да измѣнимъ съдбата си. Върху това ще се спра другъ пътъ, и ще ви дамъ нѣкои чѣртежи, да видите какъ дѣйствувать животътъ природни сили, да видите какви пертурбации прѣдизвикватъ тѣ. Азъ съмъ ви говорилъ за много нѣща, и ще присѣпя къмъ нѣкои малки опити, за да се убѣдите, че туй, което се казва, е вѣрно. Да допуснемъ, че имате извѣстна болка въ крака, въ рамото си, въ очитѣ, или нѣщо въ ушитѣ, ще ви докажа кои сж причинитѣ, и ще направя опити, като отстраня причината, да отстраня и болката. Само че за тия опити трѣбва малко обстановка, защото, ако вие се любопитствувате да знаете, по какъвъ начинъ азъ ще направя опита, за да го направите и вие, нѣма да сполучите. При лѣкуването трѣбва да знаете законътъ. Щомъ

измѣните вашитѣ вибрации, и причината на болката веднага ще изчезне. Каквато и да е болка, моментално може да я прѣмахнемъ, и моментално може да се яви. Послѣ, безпокойствието изгубването на паметта, слабото разсѣждане, гнѣвътъ, всичко туй се дължи все на извѣстни недъзи, които трѣбва да прѣмахнемъ, за да добиемъ едно правилно развитие на своя умъ. Защото, ако живѣемъ въ окултната школа, а имаме сжщитѣ резултати, каквито въ живота, тогава по какво се различаваме ние? Казватъ нѣкои: е, да се съберемъ, да се помолимъ на Господа. Добрѣ, азъ съмъ съгласенъ, да се помолимъ. Но какъ ще се помолимъ? Нѣма ли да мязаме на онѣзи мишки, които се събрали единъ день на съвѣтъ и казали: „слушайте да пратимъ една депутация при котката, да ѝ кажемъ да не ни лови“. Хубаво, но кой ще отиде при котката? Така и ние: „Да отидемъ при Господа“. Да, но Той е огънь всепояждающъ. Ще пратимъ нѣкой праведенъ да каже, защото той се запалва, но не изгаря, та чрѣзъ него да мине огъня. Ами, ако всички се запалватъ, тогава ще има ли резултатъ? Запримѣръ, ще пратимъ една комисия, ще изгори и нѣма да се върне. Знаете ли на какво ще мязаме? Ще мязаме на еврейския пророкъ, Илия, който, слѣдъ като направилъ опита, качилъ се на

една колесница. Еврейският царъ праща една войска отъ 50,000 души при него, която му казва: „Човече Божи, царьтъ заповѣда да слѣзешъ“. Той имъ казва: „Ако съмъ човѣкъ Божи, Богъ ще прати огънь да ви изгори“. И изгорѣли. Царьтъ чака тия свои войници, нѣма ги. Идватъ втори. И тѣ му казали същото нѣщо. „Човече Божи, царьтъ заповѣда да слѣзешъ“. „Ако съмъ човѣкъ Божи, Богъ ще прати огънь да ви изгори“. Изгорели и тѣ. Идватъ трети. Тѣ вече не му казватъ: „Човече Божи, царьтъ заповѣда“ — но го молятъ. „Моля ти се, слѣзь!“ Тогава Господъ му казва: „Сега вече можешъ да отидешъ“. Дойде нѣкой при тебе и казва: знаешъ ли какво казва Господъ заради тебе? — и започне гордо, надуто. Не е така. Когато разрешаваме единъ въпросъ за великото въ свѣта, за Божественото, ние трѣбва да прѣдизвикаме въ себе си всичкото смирение, да извикаме на помощъ ума, сърцето и волята си, за да прѣдизвикаме най-благороднитѣ си чувства, най-благороднитѣ си проявления. Всичко това да не е привидно. То се отнася до всички. Въ Бога нѣма лицепрятие, въ Него има само едно правило: онзи, който върши волята Божия, Богъ го слуша. приятель му е. Онзи, който не върши волята Божия, Богъ не го слуша.

Сега, тия нѣща вие много пѣти сте ги чували, знаете ги. Въ вашия катехизисъ е казано: повторението е майка на знанието. Азъ ви давамъ друго едно правило: Изпълнението волята Божия е майка на знанието. Защото, може да се повтарятъ много глупости, но като се извърши Божията воля разумно, съ Любовъ, у васъ ще се зароди желание да учите, а тѣзи значаия ще ви приведатъ до тази майка, която може да ви научи на нѣщо хубаво, а именно — на Любовта.

Т. м.

„Миръ“.—Мирътъ носи Божията радостъ.

Окултната музика въ живота.

10-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(III ГОДИНА)
19.XII. 1923 ГОД. — СОФИЯ.

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ—РУСЕ.
ул. Сараоолу № 21.

Окултната музика въ живота.

Т. м.

Прочете се резюмето върху темата: „Отличителнитъ чърти на растенията“.

Темата за слѣдующия пжтъ: „Качества на знанието“.

Всички тия теми вървятъ подъ единъ общъ законъ, и вие, които се занимавате съ изучаването на природата, не се мжчете да опрѣдѣляте качествата само на една въщъ отдѣлно отъ другитъ въщи. Единъ цвѣтъ е разбираемъ само въ свръзка съ другитъ цвѣтове. Ако го разглеждате самъ за себе си, той е много яркъ. Напримѣръ, вие като седите сами въ кжщи, разхождате се изъ стаята, мечтаете си, че сте нѣщо, мислите се нѣщо, но, като дойде да се сравнявате съ другитъ хора, веднага измѣняте своето мнѣние. Не бързайте, нѣкой пжтъ правите бързи заключения. Езъ, като ви казвамъ нѣкои отдѣлни мисли, вие прибързано си правите заключения. Тия мисли още не сж въ свръзка съ Божествената хармония. Не правете бързи заключения, защото ще попаднете

въ една обща грѣшка. Когато дойде редъ, азъ ще извадя едно общо правило, ще формулирамъ единъ законъ и ще кажа: ето, това е най-правилното положение! А сега, нѣкой правятъ едно рѣзко твърдение, но то е твърдение, направено вжтрѣ въ стаята. „Азъ“, казва „мога да обърна цѣлия свѣтъ“. Да, можешъ да го обърнешъ, но да кажешъ, че можешъ да го обърнешъ, и да го обърнешъ, това сж двѣ различни нѣща. Да кажешъ, че знаешъ всичко, и да знаешъ всичко, това сж двѣ различни нѣща. Това сж общи фрази. Гледайте да не злоупотрѣбявате съ живото слово. Нѣма да кажа да бъдете скромни, но трѣбва да знаете, че всички нѣща въ свѣта иматъ тѣсна връзка помежду си. Докато вие не дойдете до положение да разбирате тази тѣсна връзка, живата природа нѣма да ви разкрие своитѣ тайни, тя не може да ви разкрие обятията си, не може да бжде и мека съ васъ. Сега, като ви казвамъ, че природата не може да бжде мека съ васъ, вие ще извадите едно крайно заключение: какъ не може да бжде мека съ насъ? Че много естествено! Ако заровите единъ камъкъ въ земята, и го поливате, всѣки децъ съ вода, каква полза ще му принесете? — Никаква. Камъчето се нуждае отъ търкаляне. Ритнешъ го веднѣжъ, дваждъ, три пѣти то се радва. Обаче, този

моралъ, туй правило не може да го приложите и върху едно житно зрънце. Житното зрънце, като го посадите въ земята, тогава се радва. Ако посадите единъ човѣкъ въ земята, той не може да се радва. Отъ тази аналогия може да извадите единъ общъ законъ.

Азъ правя аналогии, и нѣкои отъ ученицитѣ правятъ аналогии. Но знаете ли на какво мязатъ тѣзи аналогии? Нѣкои казватъ: ама Господъ не може ли да направи всичко? Е, що отъ това, ако Господъ може да направи всичко? Господъ може да направи всичко по своя умъ, но ти не можешъ да направишъ всичко по своя умъ. Ако ти ходишъ по волята Му, както Той мисли, ти ще се ползувашъ отъ това, което Той прави, но за тебе специално Той нищо нѣма да направи. Ако ти мислишъ, че Богъ ще направи по твоята воля нѣщо, лъжешъ се. Той нѣма да си помръдне даже и най-малкото прѣстие заради тебе. Казвашъ: Господъ заради мене не мисли ли? — Тси за васъ не мисли никъкъ. Какъ, не мисли ли заради насъ? Богъ не мисли като насъ, Неговата мисль е особена. Вие имате понятие за себе си, че мислите, но не мислите. Какъ, не мислимъ? Да, не мислите като Бога. Прѣди хиляди години пророкътъ е казалъ за Господа: „Неговитѣ мисли не сж като нашитѣ.

Колкото е разстоянието отъ небето до земята, толкова е разликата между Божественитѣ и нашитѣ мисли“ Следователно, като има такава разлика, какви ще сѣ нашитѣ мисли? Вслѣдствие на това, крайнитѣ мисли, отъ които вадите заключение, органически произвеждатъ извѣстни резултати въ васъ, които се отразяватъ върху вашето развитие

Въ живота има двѣ крайности. Животътъ не се ди нито въ скръбта, нито въ радостта. Днесъ хората говорятъ за радостта, но радостта е достояние само за ангелитѣ Скръбта, обаче, е непонятна за единъ ангелъ Ако му говорите за скръбъ, той не я разбира, защото скръбта е признакъ на малка чистота. Всѣки единъ, който е свързанъ съ материята, който се е вплелъ въ нея, скърби „Ама скърбенъ е“. Че какъ да не скърби? Щомъ се е вплелъ въ материята, ще скърби. Единъ ангелъ не може да скърби. Казвате: ами Господъ не скърби ли? — Господъ никъкъ не скърби, нито тѣга има. ~~Над~~нашитѣ духове пъкъ, сѣ запознати само съ скръбта, тѣ не познаватъ радостта. Ангелътъ не познава скръбта, но като гледа, че нѣкой човѣкъ скърби, пита го: скърбишъ ли? — Бутне тукъ, бутне тамъ, вижда кои сѣ причинитѣ на твоята скръбъ, махне туй-онуй отъ товара ти, и облекчи душата ти. Каз-

вашъ поопекна ми малко Туй, което за тебе е нѣщо субективно, за него е обективно. И като отидешъ при него, той вижда скръбта ти, вижда, че единъ трънъ се забилъ нѣждѣ въ тебе, хване го съ щипцитѣ, и те освободи. Този трънъ е една малка мисль, едно малко желание, загнѣздило се въ тебе — извади го, и всичко ще се свърши. Казвате ама какъ ти, ангелътъ да не скърби! Ангелитѣ не могатъ да скърбятъ понеже въ тѣхъ съзнанието е толкова будно, тѣхнитѣ крака сж тъй хубаво обути тѣхнитѣ тѣла сж тъй хубаво облѣчени, че никакъвъ трънъ, т е никаква посторонна мисль не може да влѣзе. Тѣхнитѣ трептения сж толкова бързи и толкова силни, че никаква скръбъ не може да мине прѣзъ тия трептения, всичко гуй се отблъсва. Понеже човѣкъ е въ едно срѣдно състояние между падналитѣ духове и ангелитѣ по туй се отличава и отъ тѣхъ, че отчасти разбира скръбта и отчасти разбира радостта. Вие мислите че разбирате радостта. Отчасти я разбирате. Вие още не разбирате радостта, която ангелитѣ иматъ, не разбирате и скръбта и мъжнотиитѣ, които падналитѣ духове иматъ. Това сж философски разсждения. Азъ изваждамъ отъ тѣхъ единъ изводъ.

Слѣдователно, вие въ школата ще се стрѣмите

да имате една тръзва мисъл, за да имате просторъ въ мисълта, да можете да се развивате. Азъ забълъзвамъ често едно отклонение въ вашата мисъл, и то е слѣдующето: понеже вие не сте на единъ уровень на развитие, всѣки единъ отъ васъ си има специално разбиране, слушайте ме каквото казвамъ, и си казвате: азъ разбирамъ като онзи братъ. Не, не, всѣки братъ си има свое разбиране. Ама азъ разбирамъ, зная нѣщата като него. Не, не, ти още не знаешъ какъ разбира той. Знанието послѣ ще дойде. Ще ви се дадатъ практически, не само теоритически задачи. Грънчаръ си, ще направишъ едно хубаво гръне. Художникъ си, ще нарисувашъ една хубава картина. Музикантъ си, поетъ си, ще напишешъ нѣщо. Има правила за всичко това. И послѣ, това нѣщо, изработено отъ васъ, трѣбва да се оцѣни отъ другитѣ. Е, хубаво, да кажемъ, че си художникъ, нарисувашъ една картина, дадешъ я на оцѣнка. Казвашъ, тия хора не разбиратъ отъ художество, тѣ сж пристрастни. Хубаво, ще изберемъ други. Избери нѣкои отъ найпроститѣ хора, които не сж учили художество, и ще оставимъ и твоята, и моята картина, да видимъ коя ще удобрятъ, какво впечатление ще извадятъ. Дойдатъ, разгледатъ картинитѣ и харесатъ твоята. Какво трѣбва да кажа азъ? — Ще призная факта

тъй, както си е — нищо позече! Природата има едно безпристрастно мнѣние за насъ. Трѣбва да знаете, че не можете съ нищо я накара да си измѣни мнѣнието заради васъ, защото тя ви познава. Знаете ли отъ колко хиляди години тя ви познава? Тя въ книгитѣ си ви е написала, има много поменици заради васъ. И по нѣкой пътъ вие запитвате: какви сж тѣзи поменици? Азъ ще ви кажа друго нѣщо: нѣма прѣстѣпление, което всѣки единъ отъ васъ да не го е направилъ. И нѣма добро, което всѣки единъ отъ васъ да не го е направилъ. Ама какъ? Много просто! Едно врѣме ти си живѣлъ въ формата на единъ тигъръ, и като такъвъ, колко хора си изпоялъ! Едно врѣме си билъ змия, и като змия, колко животинки си изпоялъ, удушилъ! Като сте минавали прѣзъ всичкитѣ форми на животнитѣ, знаете ли колко беззакония сте извършили? И сега седите, минавате за... Не, природата всичко е записала и казва: еди-кой си едно врѣме бѣше тигъръ, мечка, змия, крокодилъ и извърши много прѣстѣпления. Всичко е записала тя! Е, питамъ тогава: гдѣ остава вашето благородство? — Вашето благородство ще се прояви въ бъдеще.

Сега, философски ще ви опредѣля друго едно

понятие — понятието за минало, настояще и бъдеще. Вие имате едно криво схващане за минало, настояще и бъдеще. Някои мислят, че миналото е процес на нещо минало вече, сложно и никой не може да борави с него. Не е така. И за бъдещето мислят също тъй. Нашето бъдеще, за напреднатите същества, е настояще. Туй, което за другите е настояще, за нас е бъдеще. Нашето настояще пък е бъдеще за животните, затуй те се стръмят към нас. Следователно, настоящето на ангелите е наше бъдеще, а тяхното минало е наше настояще. Нашето минало пък е настояще за други същества. Тъй щото едновременно и въ миналото, и въ настоящето, и въ бъдещето, въ всичките тези моменти, живят същества. Вие трябва да пазите тия философски различия, да знаете че всички същества въ дадения момент, и от миналото, и от настоящето и от бъдещето са живи същества, и всичко това функционира. И тогава казваме философски, че Богъ се проявява на всички живи същества въ всички моменти. Това е една велика мисъл, и ако речем да я обясним философски, тя веднага ще се замъгли, и човекъ ще загуби това, което разбира. Вие не можете да разберете какъ се проявява Богъ въ съзнанието на едно цвете, въ съзнанието на единъ човекъ, въ съз-

нанието на единъ ангелъ, и въ съзнанието на по-напрѣдналихъ сѣщества, но това е фактъ. За себе си ние можемъ да знаемъ. Какъ се проявява Богъ въ мене, азъ зная, но — въ другитъ, това е една тайна, която трѣбва да изучавате. За единъ ангелъ животътъ на цѣлото човѣчество прѣдставя сериозенъ обектъ за изучаване. Понеже ангелътъ е извънъ васъ, извънъ човѣшкия животъ, той изучава човѣка, интересува се отъ него, но той не може да влѣзе въ човѣшкия животъ, понеже това е грѣхъ. Има врата, която не го пропуска. Единъ ангелъ щомъ влѣзе при васъ, той ще се опечни, затова той трѣбва да е човѣкъ, да прѣстане да бѣде ангелъ. А вие, за да бѣдете ангели, трѣбва да прѣстанете да страдате. Ама какво да правимъ съ дѣцата си? — Щомъ мислишь за дѣцата си, ти си единъ човѣкъ, ти си на земята. Ама то е жестоко! — Щомъ е жестоко, ти си долу, ти си единъ демонъ. Прѣстанешъ ли да мислишь за дѣцата си, ти си ангелъ, горѣ си. Това сѣ забъркани понятия, а вие трѣбва да имате строго опрѣдѣлени понятия. Трѣбва да имате такива понятия, съ които да си помагате, затова ще се стремите животътъ ви да бѣде разнообразенъ. За васъ трѣбва разнообразие. Еднообразието е убийствено. Човѣкъ е сѣщество на разнообразието. Той има разно-

образието на сжществата на скръбта, има разнообразието и на сжществата на радостта, а при това има още и свое собствено разнообразие. Какво е неговото собствено разнообразие? Че нкой пжть си прави букетъ — свива цвѣтя отъ своята радостъ и отъ своята скръбъ, и така ги прѣдлага другиму. Когато ангелътъ ви дава единъ букетъ, той е букетъ само отъ радостъ. Човѣкъ не може да даде букетъ само отъ радостъ. Запримѣрь, единъ момъкъ откъсне едно цвѣте и го даде на приятелката си. Тя се радва, казва: а, колко ме обича! Не, не, въ туй откъснато цвѣте се крие една голѣма скръбъ, която тя не вижда. Какво означава откъснатото цвѣте? Ще ви го изтълкувамъ сега. Ето какъвъ е езикътъ. Съ това цвѣте момъкътъ казва: колко те обичамъ! Единъ день азъ ще те откъсна като туй цвѣте, и слѣдъ врѣме, като увѣхнешъ, ще те захвърля. Отъ тебе нѣма да остане нищо. Ти си едно цвѣте, откъснато отъ небето и хвърлено на земята. Единъ день ще увѣхнешъ, и ще те хвърля. Туй казва момъкътъ. Момата пъкъ казва: ето моятъ спасителъ! Това сж крайни философски заблуждения. Този момъкъ нѣмаше право да откъсне туй цвѣте, било теменужка, или каквото и да е. Той трѣбваше да го занесе въ една малка саксийка, да го посади тамъ, и да ѝ го подари живо, като каже: поливай туй цвѣтенце! Нека тя

го полива, наглежда, туй има повече смисъл, отколкото да ѝ го даде тъй откъснато. Сега, ние откъснем една Божествена мисъл и казваме: колко е красива тя! Тия откъснати цвята сж отдълнитъ стихове отъ Писанието. Това е нашата съвременна култура. Тия Божествени слова трѣбва да бждатъ живи, и всѣко едно слово да е посадено въ саксийка. Туй е учение!

Сега, тази бѣседа нѣма да ви направи по-добри, вие пакъ ще си вървите по вашия пътъ. Това не е бесѣда, това сж малки забѣлѣжки. Вие щѣ ме изслушате и ще си кажете, като турцитѣ. Знаете ли какво казватъ турцитѣ. Тѣ казватъ: „Ходжата си пѣе това, което си знае. И три викала да има, все сжщото си пѣе: Аллахъ, Аллахъ! На първото викало се качва, едно си пѣе. На второто викало се качва — сжщото си пѣе, на третото — сжщото, все сжщото си пѣе, макаръ че нагорѣ се качва. Една и сжща молитва си пѣе той. Защо има три викала? Не е виновенъ ходжата, такъвъ е редътъ на нѣщата. Онзи, който далъ идеята за направа на джамията сътия три викала, не му е дошло на умъ да съчини три различни молитви. Вслѣдствие на това, ходжата, като не може да съчини молитвитѣ, пѣе каквото си знае. Не че е забранено да се четатъ и други мо-

литви, но този, който е направил викалата, му дошло на ум само една молитва. Та, казвамъ: вие за първото викало имате вече една молитва, но за второто и третото — нѣмате, затова, или вие, или ще повикате другъ нѣкой, да ви направи по още една молитва за всѣко викало. Ще се стремите.

Нѣкой пѣтъ, мнозина правятъ погрѣшки, казвагъ: вижъ, изчезна отъ насъ туй въодушевление! Изчезнало въодушевлението! Въодушевлението въ свѣта е извънъ врѣмето и пространството. То идва, и заминава моментално. То не съществува въ врѣмето и пространството. Наблюдавайте, какво е състоянието ви при всѣка ваша скръбъ. Събудите се сутринъ, чувствувате се, като че сте изгубили нѣщо. Прѣкарете деня въ скръбъ, легнете си, но на другата сутринъ станете, чувствувате се радостни. Нѣкой пѣтъ седите, дойде ви нѣкакво въодушевление и слѣдъ 3—4 ч. дойде радостта. Нѣкой пѣтъ идватъ тѣжни мисли: отъ васъ нищо нѣма да стане! Нѣщо ти говори, говори, натиска те, и като си въздъхнешъ, изчезне този кошмаръ. Следъ това, друго нѣщо ти казва: не, отъ тебе нѣщо ще стане. И тъй, нагорѣ-надолу, нагорѣ-надолу — това сж промѣни въ състоянията, които не ставатъ съ всички същества, но съ по напѣдналитѣ. Опасността за окултнитѣ ученици седи

въ това, че тѣ, като развиватъ своята чувствителностъ пропорционално на това се увеличаватъ и страданията имъ въ свѣта. Едно зрѣме, казва, азъ бѣхъ щастливъ, а сега, намѣсто да съмъ по-радостенъ, страдамъ повече. Не, ти сега си по-щастливъ, повече радости имашъ Какъ? Ами че, какво по-хубаво отъ това, вмѣсто прѣзъ цѣлия си животъ да пѣшъ „цвѣте мило, цвѣте красно“, да пѣшъ все разнообразни пѣсни? Все едно ли е? Станешъ сутринъ „цвѣте мило, цвѣте красно“, станешъ на другата сутринъ — пакъ същото (Ще кажете: е, това е хубаво! Ами хубаво ли е прѣзъ цѣлия животъ все бобъ да ти готвятъ? Станешъ една сутринъ — бобъ, на другата сутринъ — пакъ бобъ По нѣкой пѣть казвате: е, може и тъй да се живѣе. Не е така, все бобъ не се яде. Разнообразие трѣбва въ мисълта! Първото нѣщо: разнообразие трѣбва! То е едно правило. Косвено, ние си правимъ видъ на свободни, но единъ другъ се копираме. Ако нѣкой те изкушава на пѣтя, да кажемъ, постѣпва грубо, той съ това ти дава единъ лошъ примѣръ, и ти да постѣпвашъ като него. Тамъ се огрубяватъ хората. Той като ти каже една груба дума, поставя те на изкушение, и ти казвашъ: чакай, и азъ мога да ти кажа нѣщо подобно! Кажешъ му още по-лоша дума.

Е, пигамъ: двама души, които си казватъ лоши думи, какво постигатъ? — Огрубяватъ се, нищо повече. Тамъ е всичката мъжнотия. Затуй, въ езика си, въ мисълта си, трѣбва да сте въздържани, ако искате да вървите успѣшно.

Тази вечеръ искамъ да мина къмъ втората стадия на музиката.

Ние направихме едно условие, че ще пѣте, но вие не си изпълнихте условието. До колкото виждамъ вие не пѣте. По нѣкой пътъ слушамъ, гласовѣтъ ви сж такива, не зная, трѣбва да измисля нѣкоя дума, съ която да ги кръстя. Нѣкога, слушамъ, гласовѣтъ ви сж като кавала на нѣкой кавалджия който не го мазаль дълго врѣме. Разбира се, ние трѣбва да поставимъ пѣнието на една идеална основа. Музиката и пѣнието азъ не ги взимамъ като изкуства за прѣхрана. Вие не трѣбва да казвате: ако излѣза да пѣя, какво ще кажатъ хората за мене? Ако излѣзешъ като нѣкоя пѣвица, то е друго нѣщо. Вие излизате да пѣте за себе си. Азъ искамъ да пѣте за себе си — за никого друго! Ама за кого „себе си“ подразбирамъ? Не за това лично „себе си“, но за Божественото вѣтрѣ въ васъ. У васъ има такива кармически състояния, които по никой другъ начинъ не можете да смекчите, освѣнъ съ силата на музи-

ката. Или пъкъ, трѣбва да изучавате мистически стихове и да мислите върху тѣхъ, понеже тѣ сж музикални. Пѣнието, което сега употребяваме е езикъ на много напрѣднали сжщества. Тѣ сж образували музиката И туй, което за насъ е безсмислено, тоноветѣ, запримѣръ, за тѣхъ тѣ сж говоръ Когато единъ день достигнете до туй развитие, ще видите, че въ единъ тонъ „do“ има нѣщо повече, отколкото вие може да разберете. Въ даденъ случай той ще ви проговори. Въ музиката ние схващаме само външната страна, нищо друго не схващаме, никаква смисълъ не схващаме. Когато искашъ да изкажешъ нѣщо умилно, меко или силно, тия тонове се турятъ въ известна връзка и изразяватъ това, което желашъ, било то нѣщо радостно, или скръбно. Питамъ ви: кой застави човѣка да направи цигулката? Тя е единъ инструментъ, снетъ, копиранъ приблизително само, отъ единъ по-висшъ свѣтъ, и така прѣнесенъ на земята. Споредъ тѣзи материали, които сега сжществуватъ на земята, човѣкъ е направилъ приблизително подобна на тази отъ по-висшия свѣтъ, за да може да свири и да се разговаря съ нея. Каквито и да сж сегашнитѣ свирци, благодарение на тѣхъ, човѣчеството се облагородява Тѣ сж като онѣзи бубулечици, глисти долу въ земята, които си правятъ дупки тамъ и по-

магатъ на орача Сегашната човѣшка култура е при-
готовление за бждещата култура. Казвате: е, не ни
трѣбва свѣтското пѣние Ако тѣзи свѣтски хора не
пѣяха, знаете ли, че вие не бихте могли да изпѣзе-
те навънъ въ свѣта? Докато тѣ пѣятъ, вие ще се
радвате, но прѣстанатъ ли да пѣятъ, и радостта ще
изчезне. И азъ гледамъ, нѣкои свѣтски хора пѣятъ
съ въодушевление.

Вие тукъ, откакъ се заехте съ окултното пѣ-
ние, забравихте вашето обикновено пѣние.

Да изпѣмъ сега „миръ“ — съ постепенно от-
слабване на гласа. То е леко упражнение. Още
единъ пѣть!

Сега, да изпѣмъ „махаръ бену-аба“.

Изпѣйте сега слѣдната пѣсень:

„Кажы ми ты, свѣтли Божи лжчъ,

Благото на живота,

Свѣтлиятъ правъ пѣть на чиститѣ души (2)

Души, души, чиститѣ души

Измити въ водитѣ на Любовта (2)

Водитѣ на Любовта (2)

Живѣли въ свѣтлината на разумността

Свѣтлината на разумността.

Хранени съ словото на живота Истина

Живата Истина, Истина, Истина“.

Низките тонове сж такива, понеже се отдалечаватъ, а за насъ се прѣдставятъ, като че спадатъ. Низките тонове, обаче, сж най изразителни. Низките тонове сж миналото, отъ което се отдалечаваме, а високите тонове сж бъдещето, къмъ което се приближаваме.

Втората стадия на музиката е свободното пѣние. При свободното пѣние сегашната музика не може да върви, защото тактътъ трѣбва съвсѣмъ друго-яче да се мѣни, ударението на думите пѣкъ иматъ особено съчетание. И, ако човѣкъ не е въодушевенъ, той не може да пѣе. Щомъ дойде въодушевението, всички могатъ да пѣятъ.

Хайде сега да изпѣемъ: „кажи ми ти, свѣтли Бсжи лжчъ“. Туй упражнение за сега може да го оставимъ незавършено.

Трѣбва да се стремите да пѣете тихо, защото въ тихото пѣние вие ще можете да владате гласа си. Тихото пѣние облагородява. Силното пѣние е повече волево. Когато искате да прѣдадете нѣщо възвишено и благородно на вашата мисль, на вашите чувства, трѣбва да пѣете тихо. Силното пѣние е както онзи тѣпанъ, които бие въ музиката, влияе на ушите, но и то си е на мѣсто.

Сега, да направимъ едно малко промѣнение.

Изпѣйте думитѣ: Благостъ (3) носи (3) свѣтлината (3). То е по ритѣма на сърцето. Първото упражнение е свободно, то е за бъдещата култура, а това е за сегашната култура. То е по-разбрано. Първото упражнение е отъ втората категория на музиката.

Въ всичкитѣ врѣмена ученицитѣ отъ окултнитѣ школи се спѣвали съ голѣмитѣ си очаквания. Ученикѣтъ не трѣбва да очаква голѣми резултати. Всичкитѣ резултати сѣ все микроскопически. Епохално, рѣдко се случва туй, което очаквате. При сегашнитѣ условия, трѣбва да благодарите даже и само на това, че можете да се съберете и да си попѣете малко. Казвате: а, благостъ носи свѣтлината! Какво съдържа тия думи? Питамъ: ако ти имашъ възможность да изпѣешъ тѣзи три думи, или пъкъ ти прѣдложатъ 100 милиона лева, кое струва по-вече, кое би прѣдпочелъ? Ако българскитѣ пари се обезцѣнятъ тѣй, както германскитѣ, какво ще струватъ тия пари? Съ 100 милиона лева ти не ще можешъ да си купишъ мастило, за да напишешъ тѣзи три думи. Тѣзи три думи ще оставятъ у васъ отпечатъци за великото бъдеще, а 100-тѣ милиона нѣма да оставятъ нищо. Ако имате 100 милиона лева, ще ви е страхъ този да не ви обере, онзи да не ви обере, неприятели ще имате и ще се ожесточите. А като пѣете „бла-

гостъ носи свѣтлината“, за нищо нѣма да се безпокоитѣ. Ще кажете: а, това да пѣя, е дѣтинска работа, но като имамъ тия пари, ще се повдигна. Никакво повдигане нѣма! Не съмъ противъ паритѣ, но тъй както се използва богатството днесъ, това не е нищо, то е едно голѣмо зло. Ако тѣзи пари ме скарать съ моитѣ близки, ако тѣ ме отчуждаятъ и съ Бога и съ хората, и да не мога да спя, защо ми сж? Ако тия пари служатъ като едно срѣдство за сближаване, добръ дошли. Щомъ сж „добръ дошли“, като дойдатъ паритѣ въ мене, ще ги угостя, и хайде навънъ! А сега, всички хора угостяватъ паритѣ, турять ги въ касата си и имъ казватъ: навънъ нѣма да вървитѣ! Не, ще имъ кажете, навънъ! Та, ще оцѣнявате малкитѣ нѣща. Съберете се, и благодаретѣ за тѣхъ!

Сега, ще каже нѣкой: велики нѣща има вжтрѣ въ природата! Знаете ли какви сж великитѣ нѣща? Вземете, какъ разглеждатъ въ науката слънцето? — Като една голѣма горяща маса, като изучаватъ и неговитѣ елементи. Въ тази горяща маса има желѣзо, злато и много други елементи, които се забѣлѣзватъ въ спектроскопа. И послѣ, опрѣдѣлятъ температурата му. Съ това се задоволяватъ всичкитѣ хора. Това не е наука. Ученитѣ изучаватъ още и всичкитѣ други звѣзди и планети, но въпрѣки всичко това, ние сме

въ невѣжество Тъй, както върви за сега съвременната наука, това е много добръ. Туй е усилието на волята на ученитъ хора, туй е усилието на човѣшкия духъ. Не казвамъ, че ученитъ не знаятъ нищо, знаятъ, но туй е само въведение въ великата наука. Тръбва да се учи! Тъй като вървите, тамъ, дѣто науката спира, вие ще продължавате вашия път. И нѣма тъй изведнѣжъ да правите заключения. Азъ саресвамъ съвременнитъ хора, тѣ вървятъ стѣпка по стѣпка. Нѣкои отъ окултнитъ ученици правятъ слѣдната погрѣшка. Нѣкой слушалъ, че въ слънцето имало хора. Нека каже: чухъ една сказка, казваше се, че въ слънцето имало хора. А той, говори направо, като че самъ провѣрилъ това. Не, не, ако ти си ходилъ, можешъ да сподѣлишъ това, но ако само си слушалъ една сказка, и ти допада тази идея, кажи: хареса ми тази сказка, особени идеи има. А ние, веднага одобряваме. Сегашната култура има лоши, но има и добри страни.

Послѣ, като дойдемъ до медицината, вие казвате: азъ не искамъ да ме лѣкува такъвъ лѣкаръ. Не, все трѣбва да ви лѣкува нѣкой лѣкаръ. Отъ чисто окултно гледище, нѣкой лѣкаръ ти дължи нѣщо отъ миналото, той трѣбва да ти се изплати. Ти си на умирање. Той дойде, има магнетическа сила въ себе

си, тури си ржката на главата ти, и ти оздравѣешъ. Като си отиде, кажешъ: слава Богу, олекна ми! Оста- ви този лѣкаръ да издължи своята карма! Ти каз- вашъ: азъ не искамъ лѣкаръ, а като се намѣришъ на зоръ, търсишъ лѣкаръ. Докато сте здрави лѣкари не искате, а послѣ ги търситѣ. Не е право това, да не искаме лѣкари, но глупаво лѣкуване не искаме. Има много такива примѣри Заболи те главата, дойде нѣкой лѣкаръ, ледъ ти тури. Коремъ те заболи, нѣ- какво възпаление се яви, ледъ ти тури Този начинъ на лѣчение го нѣма въ природата. Тия методи не сж мѣродавни и въ медицинската наука. Това сж методи само на нѣколко лѣкари. Като разглеждашъ медици- ната, ти ще я разглеждашъ като наука, която се е проявила още отъ най-ранни врѣмена. Сегашниятъ методъ на лѣкуванѣ съ ледъ е новъ методъ. Този новъ методъ, който лѣкаритѣ употребяватъ не е ес- тественъ. Египтянитѣ не сж лѣкували така. И приро- дата не лѣкува така. Понеже природата е прѣдвидѣ- ла, че ще грѣшимъ, че ще се разболѣваме, тя е създала и срѣдства за лѣкуване. Нѣкой се разболѣе, тя казва: „Ти ще сваришъ малко вода и ще пиешъ, докато се изпотишъ хубаво Заболи те нѣщо, прѣста започва да бере, природата казва: „Здѣвчи

една смокиня, обвий хубаво съ нея пръста си и ще ти мине. Или, свари нѣколко смокини въ вода, направи лапа отъ тѣхъ и я тури на пръста си. Добро лѣчебно сръдство е смокинята. Нѣкой казва: е, съ смокиня ще се лѣкувамъ! По другъ начинъ ще опитамъ. По кой начинъ? За всѣки човѣкъ има по нѣколко начини, по 7—8 начини за лѣкуване. По духовень начинъ само нѣкога може да се лѣкува човѣкъ. Малцина хора могатъ да се лѣкуватъ по духовень начинъ. Кои хора? — Само тия, у които нѣма абсолютно никакво съмнѣние. Тѣ трѣбва да иматъ пълно довѣрие къмъ тебе, пъкъ и ти да бждешъ абсолютно искренъ къмъ тѣхъ. Нѣма ли това довѣрие и тази искреностъ помежду имъ, никакво духовно лѣкуване не може да има. Тогава ще приложишъ единъ отъ методитѣ на природата: водата, билкитѣ и др. Този методъ е най-добриятъ — безъ никакви разноси, безъ никакъвъ лѣкъ. Освѣнъ този методъ за лѣкуване, има и трети методъ. Той е музиката. Съберете се нѣколцина заедно и употребете музиката като сръдство за лѣкуване. Охтиката, напримѣръ, може да се лѣкува съ музика. Тя произвежда едно разширение въ човѣка, което е особено нужно за охтичавия. Охтичавиятъ човѣкъ мисли само за себе си, всичкото му внимание е концентрирано само къмъ

неговата личност. Голѣма зависть има въ него. Охтичавиятъ човѣкъ, кждѣто и да ходи, въ никого не може да види доброто. Той става краенъ песимистъ. Всички тия отрицателни чѣрти въ него сж живи сжщества, отъ които той трѣбва да се освободи. Тѣ черпятъ отъ неговитѣ сокове. Ето защо, по единъ естественъ начинъ, чрѣзъ музика, пѣние и молитви, той ще може да се освободи отъ тия сжщества. Слѣдователно, трѣбва да пѣте, да свирите, за да тонирате вашето тѣло. Болнитѣ хора пѣятъ ли? Щомъ видишь нѣкой боленъ, можешъ да познаешъ, ще оздравѣе ли, или не. Нѣкой пжтъ влѣза при нѣкой боленъ гледамъ го, останалъ самъ, и той, като седи ту си попѣе, ту си поплаче, но и плачѣтъ му, пакъ въ видъ на пѣсень. Азъ зная, че това плачене е музика и си казвамъ: този човѣкъ ще оздравѣе. Отдѣ знаешъ? — Знамъ. Пѣе ли, той нѣма да умре, той самъ си помага, ще оздравѣе. Прѣстане ли да пѣе, нѣма да оздравѣе. Послѣ, и въ работата е пакъ сжщото. Има ли пѣние — добрѣ върви работата. За кое пѣние азъ говоря? Разбирамъ туй тихо, вжтрѣшно пѣние — да пѣешъ за себе си. Чувамъ нѣкой пжтъ, нѣкоя мома викнала, запѣла, та на цѣль километъръ гласътъ ѝ се чува. Това не е пѣние. Когато нѣкой човѣкъ тѣй тихо пѣе, като нѣкоя пчела жужи

та едва се чува, туй е пѣние. Това пѣние носи не само здраве, но развива и умственитѣ способности въ човѣка. Всѣки човѣкъ има този музикаленъ центъръ. Богъ го е далъ на всички, но трѣбва само малко храница да му дадете. Музикалното чувство е едно отъ хубавитѣ чувства въ човѣка, и ако пѣемъ, ще се разбираме по-добрѣ. Ако станемъ професионални пѣвци, тогава нѣма да се разбираме, защото ще има споръ, кой пѣлъ по-хубаво. Вижете, между всички пѣвци, музиканти, все споръ се води, че този не взелъ правилно тона „fa“, че онзи не взелъ добрѣ тона „mi“, че трети не взелъ бемола хубаво и т. н. Чудни сж тѣзи хора! Нѣкои казватъ, че нѣкой си, еди-къдѣ си сбъркалъ. Че какъ констатиравашъ тази погрѣшка? Прѣдставете си слѣдното положение: събератъ се двама музиканти, критици сж и двамата. Единиятъ взима бемолъ, другиятъ настоява, че не трѣбва. И двамата иматъ музикално ухо. Кой е на правата страна? Азъ слушахъ музиканта Марто. Той свири едно класическо парче, но не излѣзе хубаво. Той свири правилно, но му липсваше нѣщо. При свиренето, въ извѣстни парчета има особени трептения, като че нѣкакъвъ отливъ става въ тѣхъ. Тия моменти Линщайнъ ги нарича „вливане“. Та, въ свиренето на Марто, липсваше именно това вливане и този от-

ливъ. Той не може да влѣе душата си. Второто парче хубаво свири, бързо ставаха тѣзи вливания. Третото парче пакъ изсвири хубаво. Изобщо, малко музиканти могатъ да свирятъ хубаво. Единъ музикантъ за да свири хубаво, непрѣменно трѣбва да изкара двойника си, и да го тури въ лѣжа си, или въ пияното. Може ли да направи това, за такъвъ музикантъ казватъ: харесва ми този музикантъ! Изобщо, музикантъ трѣбва да има вдѣхновение. Идеалнитѣ музиканти ще дойдатъ, но кога? Марто хубаво свири, но като му плащатъ, той губи $\frac{1}{2}$ отъ силата си. Казватъ: този музикантъ влага чувство въ свиренето си. Влага чувство, защото иска да има благоволение то на публиката, иска да му ржкоплѣскаатъ. Послѣ, нѣкой музикантъ като свири, прави особени жестове. Казва: нали хубаво ги направихъ? Не, когато музикантъ свири за себе си, когато се вдълбочи и никого не вижда, тогава и цвѣтоветъ сж други? Слѣдъ туй, пакъ го виждашъ, слиза отъ сцената, очитѣ му къмъ слушателитѣ. Истинскиятъ музикантъ трѣбва да свири безъ пари, безъ цвѣтя, безъ всѣкакви ржкоплѣскания. Той трѣбва да свири безкористно, това е съобразно музиката. За сега, и това, което имаме, не е лошо, благодаримъ за него, но за въ бждеще трѣбва да бжде тѣй, както ви говоря.

Та, ние искаме да създадемъ тази музика въ васъ, не сега, но за въ бъдеще. Хубаво е да съушашъ тъй, като критикуватъ този-онзи, но сега, отъ мое гледище, азъ изказвамъ мнѣние да се въздържате въ критиката. Свири нѣкой, ти хвърлишъ единъ критиченъ погледъ къмъ него, той погледне, долови и съзнанието му се раздвоява — между ржката и ума му нѣма връзка. Нѣма по-хубаво нѣщо отъ това, когато умътъ и сърцето на човѣка сж въ хармония, изпълняватъ заедно всичкитѣ свои дѣйствия. Знаете ли, колко е болезнено, когато нѣкой младъ поетъ, напримѣръ напише нѣкое стихотворение и го осмѣятъ! Нѣщо го чопли, да го занесе нѣкому да му го прочете. Тои го носи, като новородено дѣте. Младъ поетъ е, занесе го на нѣкой старъ, опитенъ поетъ, да му го прочете и той да се изкаже. Този стариятъ поетъ слуша, поухили се и каже, че нищо не струва. Каква болка свива сърцето на този младъ поетъ, какъвъ катаклизъмъ става у него! Слѣдъ туй, като се поуспокои малко, вземе отново стихотворението си, тури го въ другия си джобъ и го занаса на другъ поетъ. Ако той му каже, че го написалъ хубаво, радва се. Всичкитѣ поети все трѣбва да минатъ прѣзъ една дисциплина. Ако разглеждатъ про-

изведенията на нѣкой виденъ поетъ, и нему само тукъ-тамъ нѣщо ще одобрятъ.

Та, и вашитѣ знания, като на ученици, все по сѣщия законъ ще минатъ. Нѣма да бързате да се произнасяте, нѣма и да се критикувате. Не е хубаво да се вадятъ слабитѣ страни на хората. По-добръ е да вадитѣ добритѣ страни. Всички хора сж силни критици въ слабитѣ страни. Въ доброто малко критики имаме. Онзи критикъ на когото сж намазали перото съ пари, за да даде добри отзиви, казва: а, хубаво е това! Истински критикъ е този, който пише доброволно, по убѣждение, безъ всѣкакво възнажжение, безъ всѣкаквъв подкупъ. Нѣкой пътъ намажатъ нѣкому перото съ пари, за да критикува нѣкого, да даде лоши отзиви. Казвамъ и похвалата, и критиката не струватъ нищо, защото перото е намазано съ пари. Критика, въ която не присѣтствува никакво користолюбие, само тя е добра. Така трѣбва да бжде между васъ!

Размишление.

Миръ! — Мирътъ носи Божията радостъ.

Школата и развитието на ученика.

11-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(III ГОДИНА)

26. XII. 1923 ГОД. — СОФИЯ.

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ—РУСЕ.
ул. Сараоолу № 21

Школата и развитието на ученика.

Т. м.

Прочетоха се няколко от темите „Отличителни черти на знанието“.

Тема за следующия път: Единство на общата“.

Сега, ще изпъмем новото упражнение:

Благодет, Благодет, Благодет,
Носи, Носи, Носи,
Свѣтлината, Свѣтлината, Свѣтлината.

Радост носи за живота (3 пъти)
За живота тя. (3 пъти)

Стари вдига, млади вдига (2 пъти)
Отъ леглото тя. (3 пъти)

Болни милва, здрави радва (2 пъти)
Кога иде тя, (3 пъти)

И ръки текатъ обилно, и цвѣта
цвѣтятъ красиво (2 пъти).
Кога иде тя. (3 пъти)

Музиката е диагноза. Когато човѣкъ загуби своето равновѣсие, тоноветѣ спадатъ — той не може да взима вѣренъ тонъ. И колкото повече човѣкъ огрубѣва, сѣщо така огрубѣва и неговото гърло, понеже вибрациитѣ му ставатъ груби, прѣчупени. Нѣкои казватъ: не мога да взема вѣренъ тонъ. Щомъ не може да вземешъ вѣренъ тонъ, това показва, че твоята енергия отива въ низходяща степенъ. Има добри цигулари, които по нѣкога не могатъ да взиматъ вѣрни тонове. Нѣкой пѣтъ свирятъ по-хубаво, а нѣкой пѣтъ свирятъ лошо. И тъй, нека пѣнието и музиката бѣдатъ една диагноза за васъ. Ако не пѣете гласно, поне вжтрѣ въ душата си трѣбва да сте музикални — не по буква, но душата ви да пѣе.

Изпѣйте сега упражнението „миръ“ съ тоноветѣ до, ми, соль, до. Упражнете го сега само съ до, ми, соль.

Разгнѣвишъ се нѣкой пѣтъ, ще пѣешъ на себе си тихо упражнението „миръ“. Ще си кажешъ така: висшето пѣе на нисшето. Казвашъ: какво трѣбва да правя? Не ми върви не разбирамъ живота. Ще си изпѣешъ „миръ“. Ама не мога да простя. — Миръ! — до, ми соль. Ще пѣешъ тази дума: Миръ! Мирътъ е дѣте на любовта, а ние знаемъ, че дѣцата сѣ, които помиряватъ кжшата Много хора, много

ученици си правят илюзии за едно, за друго и съ това затрудняват живота си. Азъ наричамъ илюзиите „незаконородени дѣца“. Заблужденията, които каратъ хората да страдатъ за Бога, за ангелитѣ — чулъ, недочулъ нѣщо, тъй казалъ или писалъ еди-кой си, това сж все илюзии. Не, не, истина е само това, което ти самъ видишъ и знаешъ. Туй, което другитѣ знаятъ, то е истина за тѣхъ. По-нататкъ, истина за двама души е само това, което двама сж видели и сж направили сравнение за виденото помежду си. Истина за трима е това, когато и тримата сж направили сравнение въ виденото и резултатитѣ сж едни и сжи. А сега, събератъ се нѣколцина и единиятъ казва: азъ имамъ особено понятие за оня свѣтъ. Какво понятие? За онзи свѣтъ ти не можешъ да имашъ особено понятие, Особена философия. духовния свѣтъ свѣтлината е такава, че който човѣкъ влѣзе тамъ, не може да се лъже, не може да има илюзии. Тамъ свѣтлината е много силна. Въ физическия свѣтъ може да има лъжи, понеже сѣнкитѣ се въртятъ. Въ този свѣтъ човѣкъ може да си състави двѣ понятия за нѣщата, а въ духовния свѣтъ може да има само едно понятие. Сега, запримѣрь, щомъ се прави се една такава заблѣжка, веднага въ вашето съзнание явява мисълта: това е за еди-кого си. Не, това е

обща бълбжка. За Истината трѣбва всѣкога да имаме еднакви схващания. Когато на едно дѣте, въ даденъ случай, сложишъ ядене за обѣдъ, не е важно много ли има, но важно за него е онова, което неговиятъ езикъ вкуси и неговиятъ стомахъ възприеме. Което езикътъ на дѣтето почувствува, и което стомахътъ му прѣработи, това е важното за него въ случая. Паницата ти може да е пълна съ ядене, но ако твоятъ вкусъ е покваренъ, ако стомахътъ ти не може да работи, какво се ползувашъ отъ това изобилие? Нѣкой може да има малко, но му е сладичко. Защо? — Стомахътъ му е здравъ. Първиятъ казва: изобилно имамъ, но нѣмамъ вкусъ.

И тъй, при пѣнието, всѣкога пулсътъ спада на ония хора, които не вървятъ по правия пѣтъ. Послѣ, всички меланхолици, всички хора, които намислятъ да извършятъ нѣкое прѣстѣпление, прѣставатъ да пѣятъ. Разправя единъ американски проповѣдникъ слѣдующия анекдотъ. Дѣте отива на събрание, въ църква съ баща си, човѣкъ на около 40—50 години, старъ християнинъ. Дѣтето казва на баща си: татко, азъ виждамъ, всички хора пѣятъ на събранието, ти защо не пѣешъ? — Е, синко, тѣ се радватъ, пѣятъ, а азъ съмъ утвърденъ вече, менъ пѣние не ми трѣбва. Тѣ сега се учатъ. Единъ день дѣтето и бащата отиватъ

съ едно малко кабриолетче на разходка. Коньтъ ималъ нравъ да се спира на едно мѣсто и да не иска да върви. Дѣтето казва: „Татко, коньтъ се утвърдилъ, затова не иска да върви. Благодаримъ на такова утвърдяване. Наистина, животътъ не седи само въ пѣние, но то е едно отъ добритѣ качества на човѣшката душа. Пѣнието е само единъ начинъ, по който човѣкъ може да се изрази. Френологически, тъй, както е поставенъ центърътъ на музиката въ човѣка, той е на границата между двѣ царства: между чисто материалния и духовния свѣтъ. Въобще, у всички хора, между всички религии разположениятъ човѣкъ ще го познаешъ по това, че той всѣкога пѣе, или най-малкото — тананика. Неразположениятъ човѣкъ не пѣе, той си мълчи. Разбира се, природата, като е вложила пѣнието у човѣка, тя си има своитѣ дълбоки причини, защо, и за какво го е вложила. Защо хората пѣятъ? Защо съществува пѣнието? По своята сжщина, пѣнието съществува като единъ фактъ, и ние го изнасяме — нищо повече.

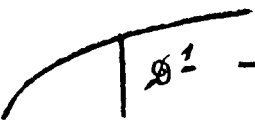
Всички пѣятъ „МИРЪ“ — до, ми соль. „МИРЪ“ е едносложна дума, нали? На И-то може да туримъ една възходяща, и една низходяща степенъ. И дѣйствително. И-то е пѣтъ на възлизане, и на слизане. При М-то имаме вече минйорна гама. Тя може и да

се промѣни. При тона соль вървимъ вече нагорѣ.

Въ какво седи силата на една рѣчь? Правили ли сте изслѣдвачия, да видите, въ какво седи силата на паритѣ, и силата на хубавитѣ думи въ живота? Вземете думитѣ „ОБИЧЬ и ЛЮБОВЬ“. Коя е позвучна? — (Обичь) Отваряне устата широко, като за изговаряне буквата „О“ означава избухване. Буквата „Б“ какво означава? Изучавали ли сте какво свойство се крие въ тази съгласна? При всѣка съгласна буква се упражнява извѣстно налягане върху небцето, т. е. става извѣстно нагласяване на устата. При Ъ стискате устнитѣ си, а при Л туряте езика си горѣ. Прѣчупване става, геометрия има при изговаряне на буквитѣ. При всѣка една буква положението на езика и движението на устнитѣ е различно. Линията АВ въ чъртежа означава стисната, затворена уста. За да изговорите нѣкоя буква, отвжтрѣ става едно напрѣжение. С — това е небцето и зжбитѣ горѣ. При изговаряне на буквата Л, езикътъ взима положение Д. При изговаряне на буквата Р, езикътъ е малко по-назадъ, взима положение Д¹. При изговаряне на буквата К, езикътъ се отегля къмъ гърлото, взима положение Д². Вижете какъвъ е законътъ. Знаете какъ се пише буквата К. Тѣй, както виждате буква-

A. ————— B.

c. — A

c. — P

c. — K

та К на чертежа, тя ка ва: азъ мога и надолу, и нагорѣ. Буквата К не е отъ много добритѣ букви. При изговаренето ѝ езикътъ е готовъ да мушка като нѣкое копие Но К-то има и добритѣ си страни. То казва: азъ мога не само да коля, но съмъ и кротъкъ. Послѣ, съ К се пишатъ думитѣ „кола и колело“. Значи, азъ съмъ въ началото на всѣко движение. „Клепало“ сѣщо се пише съ К. Имаме, обаче,

и думитѣ „клекавъ“, „кьопавъ“. Тѣй щото въ буквата К сѣ събрани противоположни качества. И то си го

признава: двѣ противоположни качества има у мене: и нагорѣ мога да отида, и на долу: К.

И тъй, тази енергия, събрана въ гърлото, е причината да се произведатъ два различни резултата при изговарѣнето на буквата К. Въ гърлото ни се намиратъ извѣстни чакри. Нѣкой пѣтъ изговарянето на буквата К, може да произведе въ тебе или низходяще, или възходяще състояние на гърлото т. е. или да подигне, или да понижи вибрациитѣ на гласнитѣ струни. Защо? — Понеже тия течения отдолу минаватъ въ гърлото Или, както казватъ астролозитѣ К-то въ своитѣ лоши аспекти може да обърне туй движение надолу. И затова, при неразположение всѣкога трѣбва да употребявате мекитѣ букви. Коя буква е мека, споредъ васъ? — Буквата М. Кое взима участие при произнасяне на тази буква? — (Устнитѣ, носа.) Значи, М-то казва на Б-то: азъ не само раста и търся слънцето да го използвамъ, но зная и законитѣ на мисълта. М — мисль. Азъ зная какъ да мисля. Послѣ, въ мене има и милосърдие. Сега, това сж само символи, емблеми на извѣстни сили, които опериратъ въ насъ. Още имаме и думата милость и т. н. При неразположение на духа ще произнасяте тѣзи меки букви, защото при грубость човѣкъ всѣкога прѣдизвиква такива букви, които сж

силни. Този законъ до извѣстна степенъ е вѣренъ. Всички думи или имена, които съдържатъ силни букви, мязатъ и на хората. Запримѣръ, ако буквата Р се тури въ началото на една дума упражнява едно влияние, ако се тури въ срѣдата — друго влияние. Но, за да се издигне човѣкъ надъ тия влияния, трѣбва по-високо съзнание, трѣбватъ знания. Ако знанието се даде на хора, които не сж готови, бабичесватъ. Азъ наричамъ „бабичесване“ туй състояние на хората, при което иматъ много знания, които не могатъ да асимилиратъ не могатъ да ги разбератъ и да ги използватъ. Такива знания оставатъ като една утайка въ природата, а законътъ е таквъ: всѣко нѣщо въ природата трѣбва разумно да се използва. И тогава, туй, което въ даденъ моментъ, вземешъ и използвашъ, то остава. Оставишъ ли за послѣ, минава неизползувано Туй, което можешъ да извадишъ за себе си въ сегашния моментъ, то ще те ползува. Трѣбва да знаете, че едно обяснение, което ви се дава за една буква, или едно разискване върху нѣкоя тема, става само веднѣжъ, не може да се повтори вече. Една мисълъ дошла веднѣжъ и неизползувана, то е изгубенъ моментъ, втори пътъ не се връща Нѣкой казва: е, послѣ. Не, вие трѣбва да използвате моментитѣ. Този моментъ втори пътъ не

се връща. Каквото си използвалъ, то ще ти остане. Туй съчетание на условията, при които извъстни истини ти сж казани, въ другъ случай не може да ги имашъ. Туй е вѣрно не само по отношение на човѣка, но и по отношение на нашата земя. Туй, което сега земята минава прѣзъ пространството, втори пѣть никога нѣма да го мине. Ще кажете: идущата година тя ще мине пакъ същиятъ пѣть. Да, тя ще мине около слънцето, но не и прѣзъ същото пространство, защото и слънцето се мѣни. Слѣдователно, този моментъ който имашъ сега, използвай го! Ти казвашъ: утрѣ. Не, не, това е философия, която нѣма никакъвъ смисълъ. Туй, което въ дадения моментъ използвашъ за себе си, него ще носишъ прѣзъ цѣлата вѣчностъ. Туй пѣкъ, което сега си изгубилъ, никога нѣма да го добиешъ. Може отчасти да се домогнешъ до него, но все таки ще чувствувашъ, че то е единъ кърпежъ, не е цѣло парче. И много праведници отъ невидимия свѣтъ като погледнатъ съ онова вѣчното око на тази ти придобивка, ще кажатъ: крѣпка е това! Тя може да бжде закърпена отлично, но все е крѣпка. Сега, вие ще кажете: защо този законъ е толкова строгъ? Той е много хубавъ законъ. Той е законъ само за ученици. И тѣзи крѣпки не струватъ нито петъ пари за онзи, у когото има знание,

съзнание, който търси Любовта, Мъдростта и Божествената Истина. Това сж велики правила, съ които човѣкъ трѣбва да бсрави.

Та, всѣко благо, което днесъ ви се дава, не го отлагайте! Нѣкой казва: като дойдемъ въ нѣкое лруго прѣраждане, тогава ще го използваме. Не, не, сега! Ти, като дойдешъ въ друго прѣраждане, ще имашъ толкова крѣпки на дрехата си, че ще помнишъ какъвъ си билъ. Ти сега, въ туй прѣраждане не искашъ да живѣешъ добръ, че втори пѣтъ като дойдешъ, тогава ще живѣешъ добръ. То е само игра на заръ. Казва: сега загубихъ, но втори пѣтъ ще спечеля. Но на какво отгорѣ, като нѣмашъ никакво знание? — Е, азъ ще хвърля пакъ. Хвърляшъ, но пакъ загубвашъ. — Е, трети пѣтъ ще спечеля. Послѣ казвашъ: чакай, четвърги, пети, шести пѣтъ, докато спечеля. Не, като хвърлишъ единъ пѣтъ и да спечелишъ. Това разбирамъ положително знание. Нѣкой казва: азъ зная. Е, хубаво, като знаешъ, ела тогава да играемъ на табла. Нали си пророкъ, нали знаешъ, казвашъ ми, че като хвърлишъ зара, ще спечелишъ. Азъ казвамъ: нѣма да спечелишъ. Ако спечелишъ, ти си правъ, азъ съмъ кривъ. Ако загубишъ, азъ съмъ правъ, ти си кривъ. Но ти хвърлишъ и загубвашъ. Казвашъ: е, то е случай-

ность. Казвамъ: ще спечелишъ ли втори пътъ? — Ще спечеля. Казвамъ: нѣма да спечелишъ. Хвърлишъ, пакъ не спечелвашъ. Ама трети пътъ като хвърля, ще спечеля. — Нѣма да спечелишъ. Хвърлишъ пакъ загубвашъ, Тогава азъ обръщамъ закона. Казвамъ: азъ ще хвърля зара и ще спечеля. Хвърлямъ и спечелвамъ. Каквото кажа, излиза. То е знание вече. Хвърля и печеля, знание имамъ.

Туй е само за изяснение на въпроса. Тѣ сж игри, упражнения. Сега ще упражнявате и върху други хора, и върху себе си това знание. Всѣки единъ отъ васъ може да си прави опити. Да не си правимъ илюзии: нито много ще се насърчаваме, нито пъкъ ще се обезсърчаваме, но трѣбва да се стремимъ къмъ онази абсолютна Истина, която е необходима за живота. Тогава ще бъдемъ свободни. Разбира се, такова едно състояние не се добива лесно. Че не се научилъ човѣкъ отведнажъ, нищо отъ това. Ще се опита втори, трети пътъ. Вънъ отъ това, има извѣстни математически правила, чрезъ които всѣки единъ отъ васъ може да изчисли, запримѣрь въ една лотария, кои билети може да спечелятъ. Мнозина сж правили такива опити, но онзи, който има туй правило, не може да злоупотрѣбвява съ него. Злоупотрѣби ли, той изгубва тази способностъ. Значи, природа-

та не търпи лъжа. Ще се ползувашъ отъ нея, ще взимашъ толкова, колкото ти е потребно. Вземешъ ли повече, изгубвашъ нейното довѣрие. И затуй, въ истинското знание на хората се изисква абсолютно чистосърдечие и вѣрностъ. Знанието и мъдростта не търпятъ абсолютно никаква лъжа, никакъвъ фалшъ.

Сега тия символи, това произхождение на азбуката, не мислете, че е нѣщо произволно. Тия символи сж образувани още прѣди хиляди години. Нѣкои отъ тия символи днесъ сж видоизмѣнени отъ ученикъ хора, и съ това сж направили едно голѣмо благодѣяние, една голѣма услуга на човѣчеството, като сж опростотворили тѣхъ букзита.

Всѣка една дума съдържа извѣстни елементи въ себе си. Напримѣръ, азъ написвамъ думата БЛАГОСТЬ. Тази дума въ дадения случай съдържа извѣстни елементи. Запримѣръ, буквата Б е единъ материаленъ елементъ, съдържа всички материали и условия на физическия свѣтъ. Онзи, който иска да говори за благодѣяние, той не борава съ умствения свѣтъ. Благодѣяността трѣбва да има нѣщо материално въ себе си. Ти не можешъ да бждешъ благъ къмъ нѣкой човѣкъ, ако не го нахранишъ, ако не го облѣчешъ. Съ това започва благодѣяността, а не съ красивитѣ думи. Благодѣяността

започва съ реалното въ свѣта: съ ядене, съ обичане. Слѣдъ като си се занимавалъ съ физическото, иде буквата Л Тя е една прѣходна връзка къмъ умствения свѣтъ. Буквата А означава чисто умствения животъ на човѣка, когато Л-то борави повече съ астралния свѣтъ, или съ чувствения свѣтъ на човѣка. То показва нахждѣ е неговиятъ стремежъ Съ други думи Л-то показва човѣкъ, който се движи, който търси нѣщата. Кой търси нѣщо? - Само този който чувствува, само чувствата търсятъ Който мисли не търси Когато обичашъ, търсишъ нѣщо, а като мислишъ, ти си на едно мѣсто. Когато мисълта ти придобие способността едновременно и да чувствува, значи, и да мислишъ, и да чувствувашъ, тогава има и движение, и търсене. Значи, първитѣ букви показватъ, че човѣкъ въ материално отношение, трѣбва да бѣде здравъ, да има какво да даде. Второто нѣщо: да може да се движи, да има добро сърце, да умѣе да чувствува, да се стреми къмъ нѣщо. Къмъ Бога да се стреми! Буквата А показва, че човѣкъ не трѣбва само да бѣде крайно интелигентенъ много уменъ, за да знае какъ да даде да направи туй благо -- и то по найдобъръ начинъ. Буквата Г е начинъ, като направишъ туй благо, да знаешъ какъ да го закрѣпишъ, да не се измѣня, а да остане за

вѣчни врѣмена написано въ архивата на природата. Буквата О е мѣрка, съ която трѣбва да се мѣрятъ всичкитѣ величини.

Сега, ще ви приведа едно сравнение. Ако искате да знаете, колко почитание и уважение иматъ хората къмъ васъ, или какво мислятъ за васъ, раздайте си всичкото имане, останете само съ една скжсана шапка, съ скжсани обуца и дрехи и излѣзте изъ София. Само така ще познаете, каква цѣна имате. Това е буквата О — нулата. Слѣдователно единъ човѣкъ, който иска да покаже своята сила, трѣбва да тури една нула въ джоба си. Може ли да турите една нула въ джоба си? Единъ грошъ може да турите, но една нула може ли да турите? Нулата е едно качество. Значи, ще носите въ себе си едно качество, и туй качество ще седи на върха на вашия езикъ, като една точица. Нулата се носи само на върха на езика. Тази нула е почти най-важното нѣщо. Нали, като направятъ нѣкоя урна, турятъ нищото на устата на урната, и прѣзъ туй нищо излиза всичко навънъ? Ако туй нищо се запуши, тогава знаете ли какво може да стане? Ако спремъ една рѣка въ нейния пътъ, какво може да стане съ околнитѣ села? — Тѣ ще изчезнатъ. Слѣдователно, нищото показва безкористие въ живота. Ние го симъ

своята доброта само на езика си, а нѣкои пѣтъ, като искаме да станемъ прѣмного голѣми, тогава запушваме езика си. Нѣкои се оплакватъ, че били нищо. А то, докато си нищо, ти си човѣкъ. На земята, щомъ станешъ нѣщо, навѣдятъ се жаби, риби и тѣ се разполагатъ въ туй нѣщо, т. е. тѣ се развиватъ, а ти имъ носишъ само мръсотиитѣ — нищо повече! И затуй, всичкитѣ велики Учители сж проповѣдвали, че човѣкъ не трѣбва да има нищо. Туй е законъ у тѣхъ. Другитѣ хора нека носятъ богатство, а ученикътъ ще носи своето богатство на края на езика си! И като каже думата „нищо“, тя да бѣде толкова мощно изказана, че кждѣто и да иде, да има мѣсто за него. Ще кажете: кждѣ ще се прѣхрани такъвъ човѣкъ? — Такъвъ човѣкъ навсѣкждѣ може да се прѣхрани. И казва се въ Писанието: „Богъ направилъ свѣта отъ нищо“. Той направилъ свѣта отъ една енергия, която не е подпушена.

Сега, азъ спирамъ до нищото, до О-то при думата БЛАГОСТЪ. Оставатъ буквитѣ С, Т и Ъ за ваше размишление, т. е. тѣзи три букви вие ще ги разрѣшите. Какво означава буквата С въ природата? Ще направите едно разграничение. Разбира се, това което ви говоря за буквитѣ, не е абсолютна истина. Това сж относителни сили, които работятъ въ при-

родата. Може да кажете: какво е значението на тия букви въ нѣмски, или английски езикъ? — Сѣщото. Само че тамъ хората сѣ въ друга еволюция. Вземете буквата h въ френски и английски езикъ. Тя прѣдставлява нашето У обърнато надолу. Значи, тия хора сѣ по-умни, по-установени. Слѣвянитѣ иматъ У-то, а авропейцитѣ иматъ У (игрекъ).

Сега, вземете думата „Dott“ на нѣмски ез., българската дума „Богъ“ и еврейската дума „Иехова“, по какво се различаватъ тия думи? Тѣзи думи нѣматъ еднакво значение у тритѣ народа. Когато англичанинътъ употрѣбява my God, това не означава онова абсолютното, а всички ония помощници въ човѣчеството. Значи, въ по мека форма е тоза. И слѣдователно, у тѣхъ думата Богъ започва съ буквата g. Значи, пакъ съ нищото. Англичанинътъ казва: дѣйствително, азъ зная, че Богъ е всесилень, че Той може да направи нѣщата отъ нищо, но все таки, нека туримъ единъ корень къмъ земята, да се закрѣпи това нищо и затова турятъ този корень на долу g. Българинътъ пъкъ пише думата Богъ съ началната буква Б. Той казва: за да мога да израсна нагорѣ, трѣбва да пусна корень надолу въ земята. Той не иска само единъ корень, както англичанинътъ, но два корена — да се закрѣпи по-здрави.

Казва: два стълба менъ ми трѣбватъ Евреинътъ пъкъ казва друго яче: нека Господъ ми даде мѣсто да закача своето котле, да туря стоката си. тогава и азъ ще съмъ готовъ всичко да направя за Него. Затуй той е станалъ търговецъ. Българинътъ взелъ земледѣлието. Англичанинътъ, който има само единъ коренъ, какъвъ може да бжде? — Морякъ съ своя корабъ. Корабътъ нали има само единъ коренъ? — Котвата Като се спусне котвата въ морето, корабътъ се държи. Значи англичанитъ вѣрватъ въ единъ Господъ, който има само единъ коренъ. Такова тълкуване може да имъ дадемъ споредъ условията, при които тѣ живѣятъ. Вие може да оспорите това, но ние математически може да го докажемъ. Българинътъ казва: На дърво безъ коренъ не се качвамъ. Затуй българинътъ много сбица живота. Той е веселъ само тогава, когато хамбарътъ му е пъленъ. Англичанинътъ е веселъ, когато корабитъ му сж пълни, а евреинътъ е веселъ, когато дюкянътъ му е пъленъ съ стока. Всичко това не е абсолютната истина, но ние тълкуваме смисъла на нѣщата, споредъ значитъ при писанието. — Тази бѣлѣжка е, за да изучавате мекитъ звуци. Тѣхъ наричатъ съгласни, тѣ сж по възможность меки.

Сега, вие трѣбва да знаете, какъ да се само-

наблюдавате, защото, ако не се наблюдавате правилно, може да си създадете голѣми неприятности. Когато човѣкъ наблюдава, той трѣбва да бѣде правдивъ. Първото нѣщо, като ученици, трѣбва да бѣдете много правдиви въ своитѣ заключения — и спрѣмо себе си, и спрѣмо другитѣ. Ако намѣрите, че не сте правдиви, изправете се. Никога не правете лъжливи заключения! Въ всичкитѣ си твърдения трѣбва да бѣдете абсолютно правдиви! И въ писане, и въ говорене, необходимо ви е туй качество — правдивост. На всѣкъ трѣбва да създадете отношения на правдивост. Въ свѣта, тамъ дѣто можемъ да направимъ погрѣшки, може и да изправимъ своитѣ погрѣшки.

На всѣки човѣкъ природата е дала мѣсто точно опрѣдѣлено. Азъ съмъ говорилъ и другъ път: никой отъ васъ не трѣбва да желае да измѣни своето мѣсто. Въ дадения случай, туй мѣсто, което природата ти е дала, туй мѣсто, въ което Богъ те е поставилъ е най-доброто за тебъ. Той нѣма да те остави тамъ. Туй звание ти трѣбва да го минешъ. Но, дадено ли ти е едно положение, не го замѣняй съ друго. Този моментъ въ който сега живѣешъ е най-важниятъ за тебе. Да кажемъ, ти си единъ бѣднякъ, имашъ само една риза. Другъ нѣкой е Царь. Дой-

дaтъ и те повикaтъ, кажатъ ти: „Ела, стани царь!“
 Трѣбва да кажешъ: не, туй положение азъ не го
 искамъ. Ако искахъ да бжда царь, то прѣди да слѣза
 тукъ, щѣхъ да се родя тамъ, въ царския домъ, но
 понеже избрахъ да се родя въ туй положение, не
 го смѣнямъ. И ако стана царь сега, всички ще ми
 се смѣятъ, ще кажатъ: „Я, този говедарь станaлъ
 царь! И сега, понеже съмъ избралъ туй звание, азъ
 ще му бжда вѣренъ“. Простиятъ може да придобие
 знание, а царьтъ може да изгуби знанието си. Ца-
 ретъ не всѣкога сж били найученитѣ и най-благо-
 роднитѣ. А бѣдниятъ човѣкъ, като е самостоятеленъ,
 може да придобие една добродѣтель. Слѣдователно,
 ние трѣбва да използваме условията, при които сме
 поставени. Не роптайте, но използвайте условията!
 Не ги измѣняйте, но ги облагородявайте! И послѣ,
 нито укорявайте нѣкого, нито взимайте страната му,
 нито пъкъ се опълчвайте противъ него въ училище-
 то. Въ училището, щомъ нѣкой вземе страната на
 кого и да е, веднага се раздѣлятъ на партии. Нѣма
 какво да се дѣлите на партии. Всѣки ученикъ
 трѣбва да учи! Почнатъ ли ученицитѣ да се дѣ-
 лятъ, тази работа не е на добъръ пжтъ. Ако се явя-
 ватъ нѣкои несъгласия, нѣкои онеправдания въ шко-
 лата, тѣ сж едно изключение. Въ една школа, като Все-

мирното Бѣло Братство, всичкитѣ погрѣшки сѣ абсолютно изключени. Казвате: е, тия братя! Вие сте чудни! Ами какво сѣ виновни тия братя. Срещнете нѣкой, каже ти: ти си коравосърдеченъ човѣкъ. Казвашъ: обиди ме той. Ама той ти казва една истина. Че ти съ меко сърце ли си? Ако те вземемъ при сегашнитѣ условия, колко добрини си направилъ? Доброто не е само за даденъ моментъ. Срещна единъ човѣкъ и въ дадения случай му направя едно добро, но на сто други пъкъ не съмъ направилъ никакво добро — изпядя ги. Казвашъ: той направи едно добро. Ти си ме вядѣлъ като съмъ направилъ едното добро, но не си ме видѣлъ, когато изпядихъ сто души отъ кѣщата си. Не е това положението, което опрѣдѣля отношенията ми.

Пита нѣкой: каква е задачата на единъ ученикъ? Казвате: знанието. Ами защо ви е знание? — Да се развиваме. Защо трѣбва да се развивате? Азъ взимамъ думата развиване въ буквална смисълъ. Да се развивате, като едно платно, което е изтъкано и навито. Хубаво, взема туй платно, ида на рѣката да го бѣля. Развивамъ го, но какво показва това развиване? — Пера го, да стане по-бѣло. А вечерята го намотая и го нося въ кѣщи. Казватъ: завилъ го. На другия день пакъ го развивамъ, пакъ го бѣля. Хубаво, но

ако азъ само развивамъ платното, безъ да го бѣля, какво печеля съ туй развиване и навиване? Азъ, който само развивамъ платното, нищо не печеля. То може да стане по цѣнно, ако стане по-бѣло. Но, ако не придобие тази бѣлина, азъ съмъ изгубилъ своята енергия напразно. Сега, ето гдѣ е сравнението. Ако азъ въ този си животъ не придобия едно ново качество, какво се ползувамъ, че съмъ дошълъ на земята? Само да се развивамъ и навивамъ като платното ли? Слѣдователно, въ развитието си, човѣкъ трѣбва да придобие едно основно качество! Въ всѣка възраст има качества, които трѣбва да се придобиятъ. Когато дѣцата станатъ малко повъзрастни, на около 15 — 16 години, иматъ извѣстни тѣги. Младото дѣтенце, синътъ или дъщерята, вече седятъ замислени. По рано майката казва: моето дѣтенце е весело. Послѣ казва: замислило се е моето дѣтенце. Дойде ли къмъ 30-та си година, пакъ ще се замисли. Къмъ 45-та година пакъ ще се замисли. Къмъ 60-та година — сжшо. И къмъ 120-та си година човѣкъ пакъ е замисленъ. Всички сж замислени. Но, тия замисляния на човѣшкия духъ се различаватъ. Обектитѣ на тия замисляния какви сж? Едни и сжщи ли сж? — Не.

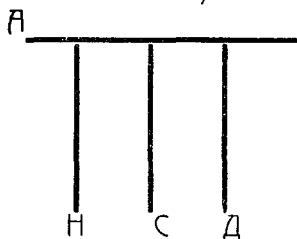
Азъ турямъ такова правило: Никога да се

не гнѣвишъ безъ обектъ! Ако се гнѣвишъ, трѣбва да имашъ обектъ, и да намѣришъ истинскитѣ причини, защо се гнѣвишъ. Ако си намѣрилъ истинскитѣ причини, гнѣви се, но да не постѣпвашъ, както сж перникътъ отъ Молиеровата комедия. Питатъ го: кой те обра? — Всички ме обраха! Но кажи кой, специално кой? — Цѣлиятъ свѣтъ ме обра? Е, каква наука има въ това? Цѣлиятъ свѣтъ го обрала! Но кой специално, кажи! Ти можешъ да се гнѣвишъ, но да прѣдполагашъ, че всички сж виновни, това не бива. Азъ ви позволявамъ при едно условие да се гнѣвите: да знаете обекта на своя гнѣвъ. Щомъ имашъ обектъ, дръжъ го! Тогава може да се гнѣвишъ. Въ Писанието се казва: „Гнѣвете се, но не съгрѣшавайте!“ Сега, нѣкои казватъ: не трѣбва човекъ да се гнѣви! Не, ще се погнѣвишъ нѣкой път, но съ обектъ. Щомъ имашъ обектъ, ти се ползувашъ вече, ти прашашъ своята енергия. Разгнѣвишъ ли се безъ обектъ, ще се поправишъ, ще се извинишъ, ще кажешъ: братко, ще ме простишъ, азъ те обрахъ, взехъ ти 10,000 лв., но ще ти ги върна, на ти още 500 лв. Кажешъ ли така, гнѣвътъ ти ще мине. Тогава той пъкъ казва: ако ти не бѣше ми върналъ паритѣ, азъ щѣхъ да те убия. Ако пъкъ той ти е направилъ нѣщо, ти ще му простишъ. Зна-

чи, като се разгнѣвишъ, трѣбва да извлѣчешъ полза отъ гнѣва. Обектъ трѣбва да имашъ! Вие казвате: Иванъ ме обра. Не, ти се лъжешъ. Ти само го подозирашъ, заблуждавашъ се. Иванъ казва: „азъ не те обрахъ“. По единъ день се окаже, че той не те е обралъ. Ето кѣдѣ е опасността, ако се сърдишъ, безъ да си намѣрилъ истинскитѣ причини. Не, ти ще намѣришъ истинскитѣ човѣкъ, който те обидилъ. Ако не го намѣришъ, нѣма да се сърдишъ.

Та, въ живота си може да се гнѣвите, но само при това условие. Може и да се критикувате, но същиятъ законъ ще пазите. Може да кажете нѣкому нѣкоя дума остричка, но пакъ обектъ трѣбва да имате. Туй е едно правило, спазвайте го! И въ туй правило има добри резултати. И защо да ви казвамъ да се не гнѣвите? Когато нѣкои казватъ да се не гнѣвишъ, азъ се поуспивамъ малко, седя и си казвамъ: Значи, не трѣбва да ядатъ хората. Послѣ, нѣкои казватъ: не трѣбва да бждемъ алчни. Човѣкъ трѣбва да бжде безъ користъ на земята. Може ли да бжде това нѣщо на земята? -- Не може. До тогава, докато ти си на земята и имашъ една нишка съ нея, ти користолюбieto ще си го носишъ. Но, казвамъ: користолюбieto ти да бжде само съ единъ корень, както у англичанитѣ g-то, а не, както у нѣкой ахта-

потъ, който пусналъ стотина-двѣста корена. Ние казваме: користолюбие може да имашъ, но само съ единъ корень. Ако имате нѣкой недостатъкъ, и този недостатъкъ трѣбва да има само единъ корень. Щомъ е така, лесно ще може да се справяме съ него. Много отъ правилата въ тази морална наука не сж приложени. Казвате: ние трѣбва да се освободимъ! Хубаво. — Ама ние трѣбва да живѣемъ братски! — Много хубаво. Ама ние не трѣбва да се критикуваме! — Много хубаво. Не трѣбва да се подозираме! — Много хубаво. Ние трѣбва да си помагаме единъ на другъ! — Много хубаво. И други нареждания, нареждания. Но какъ, кое е братството, я ми кажете! За братството ние трѣбва да изхождаме отъ слѣдующия принципъ. Ние не можемъ да говоримъ за братство, докато нѣмаме единъ основенъ принципъ. Той е слѣдующиятъ. Ето какво казва самата природа. На земята двама души могатъ ли да бждатъ братя, ако

В не сж родени отъ една майка и отъ единъ баща? Азъ взимамъ линията АВ. Това сж бащата и майката. И тегля друга линия на долу С, Д, Н и т. н. може и повече линии да спусна.

Тия линии може да бждатъ братя, понеже въ жили-
тъ имъ прониква една кръвь, кръвта на единъ ба-
ща и на една майка. Но, като дойдемъ до духовния
смыслъ. пакъ трѣбва да съществува същия прин-
ципъ. Въ насъ трѣбва да прониква същия духъ. Ако
прониква, може да бждемъ братя, но, ако нѣмаме
този принципъ, ние не може да бждемъ братя. Въ
братята на земята трѣбва да тече една и съща кръвь.
И ако нѣкой пѣтъ братя и сестри не се обичатъ,
азъ зная причинитѣ на това. — Същата кръвь не
тече въ тѣхъ. Ако бихъ изяснилъ причинитѣ, бихъ
ги смразилъ още повече. Има нѣщо чудно въ таки-
ва братя и сестри. Братъ и сестра не могатъ да не
се обичатъ, ако въ тѣхъ тече кръвта на единъ ба-
ща и на една майка. Щомъ законътъ на физическо-
то поле е дѣйствувалъ правилно, то между тия линии
които се спущатъ отъ линията АВ и които прѣдстав-
ляватъ братя и сестри, всѣкога ще има любовъ. Но,
ако законътъ се измѣнилъ, не е дѣйствувалъ правил-
но на физическото поле, тия братя не може да се
обичатъ. и между тѣхъ не може да има правилни
отношения.

Милостта при кои условия може да се прояви?
За да направишъ милость нѣкому, пакъ се изисква
същия законъ. Ние трѣбва да туримъ една здрава

основа въ живота си и да изхождаме винаги отъ тази основа. Това е моралъ! Всички трѣбва да дѣйствуваме така, че всѣкога да бъдемъ добри. Ти не може да станешъ ученикъ въ една школа, прѣди да си станалъ добъръ. Ученикътъ трѣбва да бъде добъръ, прѣди да влѣзе въ школата, а не слѣдъ като влѣзе. Въ школата вжтрѣ той ще проявява своята доброта. Въ школата, отъ невидимия свѣтъ, за ученика ще се разкриятъ двѣ нѣща: въ единъ случай, че е билъ добъръ, въ другъ — че не е билъ добъръ. Школата, това е почва, при която ученикътъ може да се изяви и да се развива. Въ тази почва, каквото и да посѣете, царевица, ябълки или жито, тя ще опрѣдѣли какво е сѣмето. То ще се изяви. Всѣко сѣменце само ще покаже своитѣ качества. Школата е, която ще покаже, какво е вложено въ ученицитѣ, и всѣки ще се види, какъвъ е. Въ школата ще се покаже, даденъ ученикъ царевица ли е, жито ли е, ябълка ли е. Азъ взимамъ тия растения като символи на човѣшкия характеръ, както се проявява. Щомъ тия качества не се проявятъ, тогава този ученикъ не спада къмъ растителното царство. Той е нѣкой скъпоцѣненъ камъкъ. Значи, той е за друга почва. Други сж законитѣ, въ които той може да се развива.

Тия мисли, които нахвърлямъ, не трѣбва да ги вземете за упрѣкъ на вашия животъ. Вашиятъ животъ сега се развива много правилно, но той е за дадения моментъ. Азъ не искамъ да се занимавамъ съ вашия миналъ животъ. За вашия миналъ животъ не се интересувамъ. И за бъдещия ви животъ пакъ не се интересувамъ, но за тази вечерната ви мисль се интересувамъ. За другото, турямъ двѣ междини, казвамъ: вие сте отговорни за него.

И тъй, вие ще правите тия принципи въ живота си. Азъ ви говорихъ за истини, за които много пѣти ви се е говорило, но и вие сте ги отлагали, отлагали. Казвате: за бъдеще. Азъ виждамъ много ваши минали сѣществувания, прѣзъ които сте казвали: като дойда втори пѣтъ на земята, ще работя, ще се уча. Е, хубаво, сега дойдохте. Вие сте дошли вече, но пакъ казвате тъй, както и въ миналото. Тогава имало благоприятни условия за ученика, но сте казвали: Сега да се понаживѣемъ малко, че идущиятъ пѣтъ ще работимъ. И много отъ васъ сѣ били благородници, имали сте слуги, живѣли сте богато, но Господъ ви е казвалъ: „Слушай, трѣбва да се поправишъ!“ Вие сте казвали: я ме остави да се понаживѣя, че втори пѣтъ като дойда, тогава. И най-послѣ животътъ ви се приключилъ. Хайде, сега сте

дошли, богатството го нѣма вече, слугитѣ ги нѣма. Такива нѣща има въ „Хиляда и една нощъ“ въ приказитѣ на Халима. Тамъ има много интересни работи. Вие сте вързани нѣкъдѣ, но сега иде онзи който ще ви освободи. Нали въ приказитѣ се говори, че имало едни, които били омагьосани, седятъ и чакатъ да дойде нѣкой да ги размагьоса. Ето, иде Той, иде Истината, която ще ви освободи. Започнете това, за което сте ламтѣли отъ памти-вѣки. Какъ ще го направите? – И това знаете. Не се лъжете, не се мамете! „Ама азъ ще му кажа какъ да го направи“. Не, той знае какъ да го направи. Всѣки знае какъ да направи нѣщата. И азъ зная, и вие знаете. Нѣкой ти казва - знаешъ ли, че ти си обидилъ еднѣкого си. Тѣй ли, пъкъ азъ не подозирамъ, че съмъ го обидилъ. Но когато него обидятъ, казва: той не трѣбваше тѣй да постѣпи. Ти като обидишъ, казвашъ, че не знаешъ, че си обидилъ. Е, какъ тѣй? Хубаво, ученици обидятъ единъ свой учителъ. Учителътъ казва: тѣ не трѣбваше да постѣпятъ тѣй съ мене. Ученицитѣ трѣбва да ме почитатъ. Казвамъ: ами ти съ ученицитѣ какъ трѣбваше да постѣпвашъ? Ти нарече онзи ученикъ съ името на едно четвероного дългоухо. Ти си учителъ, ще държишъ съ ученицитѣ си единъ мекъ езикъ. Искашъ да те обичатъ — ще ги

обичашъ. Исашъ да те почитатъ ще ги почиташъ. Само така ще имате правилни отношения. Сега, не е важно ученичеството и учителството, важни сж отношенията между хората. Послѣ, и къмъ себе си ще спазвате сжщия законъ Туй, че утрѣ може да станете вие учители, това е едно заблуждение Да мислите пъкъ, че този е учителъ, а онзи ученикъ, и то е заблуждение Човѣкъ въ свѣта самъ учителъ не може да стане. И ученикъ самъ не може да стане. Учителъ, за да станешъ, трѣбва да те назначатъ отъ нѣкъдѣ, и ученикъ да станешъ, пакъ трѣбва да те пуснатъ отъ нѣкъдѣ. Трѣбва да се тури въ тебъ този поривъ, тази любовъ, туй непрѣодолимо желание да се учишъ, за да станешъ ученикъ. Друго нѣщо е, което те движи Да станешъ ученикъ — то е благодать, да бждешъ учителъ, и то е благодать То не е отъ единъ животъ само Ако въ единъ животъ може да станешъ ученикъ или учителъ, всѣки може да стане За да станешъ учителъ и ученикъ, изисква се дълго време. Трѣбва да правишъ опити, опити, опити, докато дойдешъ до това положение И знаете ли, какви тежки сж условията, за да бждешъ ученикъ? То не е лесна работа. Знаете ли какви сж условията да стане нѣкой учителъ? Женитѣ по-добрѣ ще разбератъ, какво нѣщо е учителъ Майка ставали ли сте паждали ли

сте? Майчинството е нѣщо, което приблизително, може да изясни идеята. Докато не заченеш известна идея, като една жена, и докато не носиш всичките тия тягостни състояния, страдания и колебания, че нѣкой път тѣй, да трепериш за тази идея, че може да я пометнеш, да не я изнесеш, да пропаднеш, и всѣки моментъ да ти е скжлъ, ти не можеш да разбереш, какво нѣщо е учителството. Послѣ, не само да искаш да я изнесеш, но да гледаш какъ да я изнесеш. И най-послѣ, като изнесеш всичко туй, да кажеш: Слава Богу! Тогава само ти ще бѣдеш герой на положението.

Та сега, вие имате една отъ важните задачи. Ако тази задача не може да я разрешите, учител не може да станете. Добриятъ учител е билъ добъръ ученикъ. Лошиятъ учител е билъ лошъ ученикъ. Ученици и учители, това сж положения, които само опрѣдѣлятъ ония велики отношения, които Богъ е вложилъ въ човѣшката душа.

Въ тия разисквания сега има една малка натегнатост. Знаете ли отъ какво произтича тази натегнатост? Тя произтича отъ факта, че не знаемъ какво да правимъ съ сегашния си животъ. Сегашенъ животъ нѣма. Когато вие говорите за сегашния си жи-

вотъ, то е вашето минало, а животътъ. за който азъ гозоря, той изтича отъ Бога. Той е настоящиятъ животъ. Въ него нѣма спънки. Тамъ има всички добри условия за развитие. Щомъ гозоримъ за спънки, то е нашето минало. Казва нѣкой: какво да правя съ настоящето? Щомъ има спънки въ него, то е вашето минало. Съ него вие сами ще ликвидирате. Казватъ: ами какъ да се освободя отъ миналото? — Два начина има за освобождение. Единиятъ начинъ: когато дължишъ, да кажешъ, че нѣмашъ да давашъ — свършена работа! Нѣмамъ да ти давамъ! Вториятъ начинъ е да платишъ. Имашъ една кжца, ще платишъ и ще останешъ безъ нищо. Най-бѣденъ да си ще дадешъ кжцата си, ще легнешъ и ще спишъ. Ти ще въздъхнешъ, но ще платишъ. Тогава ще си свободенъ. Вториятъ начинъ е правилниятъ. Но, вие ще заточнете: ама азъ съмъ безъ пари, нѣмамъ условия за животъ. Не, не, сега именно имашъ най-добригъ условия. И тогава, знаете ли правилото? Никога не се позволява на една мома отъ окултната школа да се жени за момъкъ, който има дългове. И въ окултната школа, никога не се позволява на единъ момъкъ да се жени за мома, която има извѣстни недъзи. Ученикъ иска да се жени, той трѣбва да каже на момата: никакъвъ дългъ нѣмамъ! Чистъ да бжде!

Нито може да нѣма, но и дългове да нѣма. А сега, момата казва: азъ ичамъ извѣстни недѣзи, но слѣдъ време ще се отразя. Ха, слѣдъ врѣме! Не, не, то е все едно да каже: азъ сега не те обичамъ, но послѣ, като се ожена, може да те обикна. Не, сега ще обичашъ! Ще обичашъ сега, въ дадения моментъ. Нѣма да мислишь за своитѣ минали грѣхове. Сега, дадениятъ моментъ, този случай е истинскиятъ

Само по този начинъ въ васъ може да се развие единъ характеръ, да мислите извънъ врѣмето и пространството. Има извѣстни нѣща, за които вие не мислите, понеже не може да минете извънъ врѣмето и пространството. Всѣки нѣщо искате да го ограничите. Въ дадения моментъ ще бѣда добъръ — тоза празни турете въ ума си. Въ дадения моментъ ще бѣда богатъ! Сега, когато азъ рѣша да платя нѣкому, боря се съ себе си. Казвамъ: ще платя, нѣма да платя, ще платя, нѣма да платя. Най-послѣ си кажа: ще платя и плащамъ. Питамъ: туй рѣшение какъза частъ отъ врѣмето е взело? — Никакъза. Този моментъ, въ който азъ рѣшихъ да платя, той е важенъ. И щомъ съмъ рѣшилъ тоза, веднага ми олекне, като че сваля отъ гърба си единъ товаръ. Защо? — Много съмъ благодарень, че тъй правилно съмъ рѣшилъ въпроса. И ако вие, запр.,

почувствувате същото, кажете: ще бжда добъръ! И като рѣшите да бждете добри, трѣбва да почувствувате туй добро разположение на духа. Ако ви е тежко, значи не сте взели правилното рѣшение. Щомъ рѣшението е правилно, трѣбва да почувствувате единъ вътрѣшенъ миръ. Ще бждете весели, бодри! Казватъ: какво стана съ тебъ? — Азъ спечелихъ много много спечелихъ. Казвамъ вие сте взели правилно рѣшение.

И тъй, ще мислите бързо! Ще живѣете въ времето и пространството, а Възвишенитѣ рѣшения ще правите извънъ времето и пространството. На туй всѣки е способенъ сега. Това е Истината.

Т. м.

„Миръ“.—Мирътъ носи Божията радостъ.

ЕДИНСТВО НА ОБИЧЪТА.

12-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(III ГОДИНА)
2. I. 1924 ГОД. — СОФИЯ.

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ — РУСЕ
ул. Сароогу № 21

Единство на обичьта.

Т. м.

Прочете се резюмето върху темата: „Качества на знанието“.

Прочетоха се нѣколко работи върху темата: „Единство на обичьта“.

Тема за слѣдующия път: „Произходъ на лѣчебнитѣ растения“.

Сега, всички съгласни ли сте съ мислитѣ, които сте писали върху темата „Единство на обичьта“. Какво подразбирате подъ думата „единство“? Или казвате нѣкой път „единство въ вѣрата“. Какво подразбирате подъ понятието, да имаме вѣра? Като казвате единство на обичьта, подразбирате ли да се проявявате по единъ и същъ начинъ въ обичьта? Вижте, това е единъ дѣтински въпросъ. Онѣзи отъ васъ, които разсждаватъ философски, ще кажатъ: не знаемъ ли ние какво нѣщо е единство? Но дѣтинскитѣ работи сѣ философски работи, а философскитѣ работи сѣ дѣтински. Че дѣтинскитѣ работи сѣ философски, това е вѣрно. Азъ, доколкото съмъ на-

блюдавалъ, забѣлѣзвалъ съмъ, че само дѣцата разсждаватъ философски, а възрастнитѣ хора разсждаватъ дѣтински. Сега, вие може да ми направите възражение. Добръ, снимамъ 500/0. Азъ идвамъ тогава къмъ математическитѣ възможности. Нали има 100 възможности, отъ тия 100 възможности изключвамъ 50, оставатъ още 50 възможности. Изключвамъ и и още 25, оставатъ само 25. Съкращавамъ ги, оставатъ 7. Туй вече, е едно обикновено съкращение, философско съкращение. Защо именно дѣтинскитѣ работи сж философски? Прѣдставете си, че единъ философъ носи единъ чувалъ отъ 5 крини съ злато на гърба си. Този чувалъ има тежестъ, но има и цѣна. Послѣ, срещнешъ на пѣтя едно дѣте, носи едно зърно, Покаже ти зърното, скрий го. Всички обръщатъ внимание на философа. Всичкитѣ вѣстници пишатъ за него. Цѣль чувалъ съ злато е това! Като даде 25 грама отъ това злато, всѣки ще пише. Кой нѣма да пише? Дѣтето ако даде своето зърнце, никой нѣма да пише, никой нѣма да му обърне внимание. Ако вие опитате динамическата сила на това зърно, което дѣтето носи, и на този чувалъ, кждѣ ще бжде силата? — Въ зърното на дѣтето. Ако вие разгледате всички съврѣменни философски системи и ги прѣведете въ тѣхната стойностъ, едва ли ще мо-

жете да извадите от тях толкова екстракт, колкото се съдържа въ едно житно зърно. Азъ съмъ дошълъ до това заключение. Не само това, но ако вземете съвременнитѣ религиозни системи и ги прѣгледате, едва ли ще извадите и отъ тяхъ толкова екстрактъ, колкото отъ едно житно зърно. Тѣй че всички тия съвременни философски и религиозни системи, това сж цѣль чуваль съ злато, отъ които може да се прѣхрани цѣль свѣтъ, но едва може да се извади отъ него екстрактъ, колкото отъ едно житно зърно.

Сега, въпросътъ е, какво трѣбва да подразбираме подъ думата „единство“? Единството, това е съдържанието на нѣщата. Туй съдържание не включва външната форма. Може да ви дамъ малко вода въ една дървена чаша, може да ви дамъ въ една желѣзна, въ една сребърна, или въ една златна, важното е туй единство да е въ съдържанието, а не въ формата. Значи, подъ „единство на обичьта“ разбираме, че формата, съ която проявяваме нѣщата трѣбва да съдържа необходимото за насъ. Азъ разбирамъ подъ думата „единство“ само тия нѣща, които иматъ вътрѣшно съдържание. Единство има само въ нѣща, които сж необходими за живота. Тия нѣща, които нѣматъ тази необходимостъ, за тяхъ

думата единство не съществува. Единство въ обичьта, въ любовьта, въ знанието — тия нѣща, които сж реални, въ тѣхъ единство може да съществува, но тия нѣща, които не сж реални, за тѣхъ единството се изключва. Може ли да има единство въ лъжата? — Може да има, но то е вече минусъ, то е вече отрицателна величина, а не единство въ положителенъ смисълъ. И наистина, всиикитѣ лъжци лъжатъ, въ тѣхъ може да има единство. Каквото и да направятъ, за цѣль иматъ лъжата, и въ тази лъжа могатъ да успѣятъ. Каквото и да направятъ тѣ, кжща да ти направятъ, пари да ти дадатъ на заемъ, друго нѣщо да ти обѣщаватъ, цѣль иматъ тѣ, обектъ иматъ. Въ сжщинския смисълъ, думата „единство“ може да се приложи само върху добродѣлитѣ. Затуй, при думата единство, казваме: единъ Богъ има само. Единъ, значи да Го отличимъ. Като кажемъ думата Богъ, тази дума сега е станала малко несъдържателна. Единъ Богъ имаме, значи въ Него има единство, въ Него нѣма абсолютно никаква лъжа. Единство е Той, т. е. туй което е основна мѣрка на всички нѣща.

Сега, вие говорите за единство на обичьта. По какво се различаватъ обичьта отъ любовьта? Любосьта и обичьта иматъ единъ и сжщъ произходъ, но не сж родени въ едно и сжщо врѣме отъ Бога.

Значи, тѣ се различаватъ само по врѣмето, по което сж излѣзли отъ Бога. Коя е родена по-рано, обичната или любовта, какъ мислите? — Любовта. Да, любовта е първата проява на Бога. Обичната постѣ се явила въ свѣта. Сега, ще ви задамъ единъ въпросъ: единица съ единица може ли да се събере? Мислете сега, не искамъ нито единъ отъ васъ да се произнесе. — Единица съ единица не може да се събере никога. Туй, което казватъ математицитѣ въ математиката, че единицата може да се събере съ единица, азъ оспорвамъ това тѣхно твърдение. Когато въ математиката събиратъ единицата, това сж части на единицата, не е цѣла единица. Математицитѣ казватъ, че нѣма число по-голямо отъ единица. Следователно, туй голямото съ какво ще го съберете? Нѣкои хора казватъ: единъ и още единъ да се съберемъ, та да сме двама. Но ако азъ съмъ единица и ти щомъ си единица, ние никога не можемъ да се съберемъ. Тогава нѣкакъвъ договоръ между една единица и друга единица можете ли да турите? Не можете. Вие Бога можете ли да го заставите да направи нѣкакъвъ договоръ съ васъ? Не можете. Нѣкой мисли, че е единица. Дотогава, докато мислишъ, че си единица, ако искашъ да апелирашъ къмъ Бога да те послуша, Той никога нѣма да те послуша. Щомъ

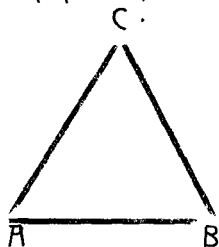
почнешъ да мислишъ, че си частъ отъ единицата, Той е готовъ да чуе твоята молба, готовъ е да се разговаря съ тебе, на всичко е готовъ. Кажешъ ли, че си единица, Той казва: „Ти си единъ първокласенъ невѣжа и лъжецъ въ свѣта!“ Но, съществува и друго нѣщо въ свѣта. Тогава единица и нула — можете ли да ги съберете? Нищо съ нѣщото можете ли да съберете? — Може. Единственото нѣщо което можете да съберете е единицата съ нищото. Единственото реално нѣщо въ свѣта е нищото. Нищото е неопредѣлената реалность, а единицата е изявената реалность. Когато човѣкъ има нулата въ себе си, за такъвъ човѣкъ казватъ, че той нѣма нищо. Но, ако вие турите задъ единицата нулата, какво става съ тази единица? — Увеличава се 10 пѣти. Добръ, тогава какъвъ законъ може да се изведе. Единицата, това е човѣкътъ, а нищото, това сж условията, при които този човѣкъ може да се развива. Всичкиѣ дадени условия, при всичкиѣ съществування, при които човѣкъ може да се прояви, ние наричаме „нищо“. Така сж го опрѣдѣлили учениѣ. За тѣхъ нищото седи като граница. Надъ нулата имаме единица съ плюсъ двѣ съ плюсъ и т. н., а подъ нулата имаме единица съ минусъ, двѣ съ минусъ и т. н. $\div 2, \div 1, 0, - 1, - 2$. И тъй, въ природата има два вида вели-

чини. Този законъ е вѣренъ навсѣкждѣ. Окултната наука трѣбва да разбира този законъ. Вие не можете да имате едно висше схващаніе за Божественія свѣтъ, докато не усѣтите онази пълна празнота, че нищо не знаете, но съзнателно да е това. Не да се усѣщате, че сте невѣжи; че нищо не знаете и да страдате, — но да имате пълно съзнание, че нищо не знаете. Още какво трѣбва да съзнавате? Да съзнавате, че нищо нѣмате въ себе си. И дѣйствително, когато въ физическия свѣтъ, ние мислимъ, че имаме знание, че знаемъ нѣщо. че имаме сила, питамъ: истинско ли е това знание? Колко пѣти ние се самозаблуждаваме! Запримѣръ, азъ махамъ съ ржката си, Виждашъ ли тази ржка? — Виждамъ я. Добръ като мине единъ куршумъ прѣзъ нея, тя веднага пада надолу. Е, какъ е възможно, тази ржка да изгуби силата си отъ туй малкото парче олово. Нѣкой казва: а, докато имамъ туй сърце, на него мога да уповавамъ. Но утрѣ онзи лѣкарь, црѣкне му една инжекция, и твоето сърце клекне. Питамъ тогава: гдѣ е силата на човѣка? Можемъ ли ние да разчитаме на такова сърце, което при една такава малка инжекция отстъпва? Можемъ ли да разчитаме на такава ржка, която отъ едно малко ядро отпада? Нѣкой философъ казва: е, тукъ глава имамъ азъ мо-

зъкъ има въ нея! Но утрѣ дойде единъ малъкъ ударъ, и той загубва всичко, изгубва рѣчта си. Питамъ: гдѣ е знанието сега на този човѣкъ?

Азъ ще пристѣпя сега къмъ едно обяснение, не къмъ самата реалностъ на нѣщата, но ще направя една аналогия. Прѣдставете си, че вие сте единъ библиотекаръ въ една съвременна голъма библиотека, въ която има около два и половина тона книги. Вие сте ученъ човѣкъ, наредите я и знаете коя книга гдѣ се намира, знаете всички надписи. Но, прѣдставите си, че въ тази библиотека, която се освѣтлява отъ електрическо освѣтление, единъ день се прѣкъсне токътъ. Питамъ тогава: можете ли да си служите съ тази библиотека? Какво ще прѣдставлява тя сега съ тия си многобройни томове? Самата свѣтлина е едно условие, което показва какъ да намираме тѣзи книги. Добрѣ, знанието намира ли се въ тѣзи книги? Не, не се намира въ книгитѣ. Знанието намира ли се въ човѣшкитѣ мозъци? Не, не се намира и тамъ. Човѣшкитѣ мозъци сж една библиотека, пълна съ символи. Гдѣ се намира знанието? — Въ човѣшкия умъ. Гдѣ се намира човѣшкия умъ? — Той се проявява въ мозъка, но той не живѣе тамъ, врѣменно само се проявява. Нѣкой пѣтъ сме поинтелигенти, а нѣкой пѣти не. Нѣкой пѣтъ разрѣшава-

ме много философски въпроси, а нѣкой пѣтъ не. Нѣкой пѣтъ разѣшаваме много философски въпроси, а нѣкой пѣтъ едва ли и нѣкой човѣшки въпросъ можемъ да разрѣшимъ. Защо така? Защото реално нѣщо въ свѣта е само това, което всѣкога се проявява по единъ и сѣщи начинъ, то значи, че въ всичкитѣ свои части то се проявява еднакво. Запримѣръ, като влѣзе животътъ вътрѣ въ материята, въ него всѣкога има една отличителна чѣрта, а именно, че въ всичкитѣ тѣзи частици дѣто влиза живота, има движение. И казвамъ: всичко, което се движи въ него има животъ. А пъкъ въ съзнателния животъ има друга отличителна чѣрта, тя е неговата разумность. Ние наричаме съзнателно, разумно същество само това, което може да напише единъ тригълникъ. Всѣко същество, което може да напише единъ тригълникъ въ природата, въ него има съзнателенъ, разуменъ

животъ, а всѣко същество, което не може да напише единъ тригълникъ, не живѣе съзнателно. Тогава вие ще кажете: ама много вещества кристализиратъ въ извѣстни свои форми, въ форми на тригълници. Да, но тия кристали, сами по себе си, тѣ ли

правятъ тия форми? Ако азъ направя едно трижъл-
 но гърне и го опека въ пещъта, а нѣкой съзнате-
 лень, нѣкой разумень човѣкъ го намѣри и като не
 знае, че азъ съмъ го направилъ, почне да го изу-
 чава, какви ще бждатъ резултатитѣ? Да допуснемъ,
 че азъ съмъ го направилъ прѣди 500,000 години, и
 дойде една култура, като сегашната и почне да го
 изучава. Какъ ще го изучава? Ще кажатъ, че това
 е едно проявление на природата, че природата го
 създала. Какъ го е създала? Азъ имъ казвамъ, че
 това нѣщо не го създала природата, но едно малко
 разумно същество си играло съ него и го създало.
 Съврѣменнитѣ учени минералози обясняватъ по кой
 начинъ се образуватъ кристалитѣ. Азъ като ги по-
 гледна, виждамъ, че има малки разумни дѣца, които
 правятъ тѣзи кристалчета. Щомъ единъ прѣдметъ се
 постави близо до точката на замръзването си, тѣ на-
 правятъ отъ него единъ трижълникъ, единъ четири-
 жълникъ или единъ петожълникъ, а като дойдатъ
 ученитѣ, даватъ си важность и казватъ: Какво ли се
 крие задъ тия кристали? Какво ли е искала да каже
 природата? Тѣзи кристали винаги кристализиратъ по
 единъ и същъ начинъ. Тази кристализация показва,
 че задъ тѣзи кристали има едно разумно същество.
 Да оставимъ другата страна на едно нѣщо, което

ние знаемъ, то е, че задъ тази областъ на кристалитъ седятъ разумни същества, които мислятъ. И тѣзи разумни същества задъ кристалитъ почватъ да строятъ. Кристалитъ сж основа, отъ която нѣтатъкъ тия разумни същества сж почнали да строятъ разстителното царство. По какво се отличаватъ растенията отъ кристалитъ? (Тѣ се отличаватъ по форма въ това, че тѣхнитъ клѣтки сж жглести.) Добрѣ, значи всичкитъ растителни същества се отличаватъ по това, че тѣ започватъ съ кръговетъ. Най-първо, тѣзи висши същества, които образуватъ трижгълницитъ, четирижгълницитъ, петожгълницитъ, съ това изразяватъ граници на вѣчността. Тѣ най-първо сж изучавали вѣчността. Значи, трижгълникътъ е единъ начинъ за изучаване вѣчността въ нейнитъ възможности. Азъ имамъ слѣдното опрѣдѣление: правата линия е най-малката отсѣчка отъ кръга. Слѣдователно, слѣдъ като ученитъ сж изучавали всичкитъ възможности, тѣ очертаватъ единъ кръгъ и въ него поставятъ живота, за да се вили, дали тѣхнитъ теории за възможноститъ на живота могатъ да се проявятъ въ кръга. Възможността на трижгълника може да се прояви въ кръга. Това сж три малки отсѣчки отъ кръга въ движението му. Този кръгъ, слѣдъ като се е завъртѣлъ около себе си три пѣти, при всѣко едно завъртане

е отрязалъ по една малка отсѣчка. Всѣка една областъ, всѣка една частъ отъ кръга има специални възможности, които прѣдаватъ специални свойства на живота, когато мине прѣзъ този кръгъ. Кръгътъ е направенъ отъ живи точки, и всѣка точка има свои качества. Не мислите, че пространството, въ което живѣемъ, за което философитъ говорятъ, дали съществува или не, е мъртво. Не, то е една жива реалность, въ която е включенъ вѣчния животъ. Вѣчниятъ животъ има закони, по които се опрѣдѣля въ себе си. Слѣдъ като ограничитъ този животъ, той ще се прояви въ една или въ друга посока, ще зависи изобщо отъ проявлението му въ вселената. Отъ наше гледище, има четири важни точки въ кръга, отъ които вселената може да започне, и споредъ това, съществата, които може да се проявятъ при създаването на вселената отъ едната или другата точка, съществено ще се различаватъ и по форма, и по съдържание, и по смисълъ, и по воля. Ангелитъ сж минали прѣди създаването на сегашната вселена. Тъ сж минали прѣди насъ. Слѣдъ тѣхъ идва създаването на сегашната вселена, въ която човѣкъ се проявява. Ето защо ангелитъ и човѣкътъ се различаватъ. Единъ день хората ще бждатъ като ангелитъ, но все пакъ ще се различаватъ, все ще има една разлика въ

тѣхнитѣ естества. Човѣкътъ ще бѣде ангелъ, но човѣшки ангелъ. Нѣкой казва: азъ ще бѣда ангелъ. Да, ще бѣдешъ, но човѣшки ангелъ.

Сега, като разглеждаме този законъ, ще дойдемъ до въпроса, какъ се е създала вселената. Този въпросъ е толкова сложенъ, че ако се заеме човѣкъ да го разглежда, ще изгуби и най-малкото знание, което има. Азъ наричамъ тия въпроси „научни разходки“. Тѣ сѣ много опасни. Резултатитѣ на тия разходки довеждатъ човѣка до положението на онзи човѣкъ, който трѣбва да обикаля свѣта съ малко пари, та като остане безъ пари, гледа да започне работа, да спечели малко пари, за да се върне назадъ. Той трѣбва да работи. По кръга се прави хороскопа на човѣка. Когато единъ астрологъ иска да направи единъ хороскопъ, той направя единъ кръгъ и го раздѣля на 4 части, поставя зодиятъ или планетитѣ, знацитѣ плюсъ или минусъ въ възходяща или низходяща степенъ, споредъ съчетанието имъ и почва да гадае, каква е сѣдбата на индивида който е роденъ въ това врѣме. Всичкитѣ хора не сѣ родени прѣзъ едно и сѣщо врѣме. Да кажемъ, нѣкой е роденъ прѣзъ мѣсець мартъ, но отъ 1—31 мартъ има 31 деня, значи 31 възможности има. Всѣки день по 24 часа, значи 24 възможности има, въ всѣки единъ часъ по 60 възможности въ всѣка една минута пакъ по 60 въз-

можности. Следователно, като дойдемъ и до секунди
 тѣ, и въ тѣхъ има 60 възможности. Значи, като раз-
 глеждаме астрологически всички тия хора, тѣ макаръ
 да сж родени въ единъ и същъ день, все пакъ има
 разлика. Напримѣръ, и двамата сж родени на 1-ви
 мартъ, 10 часа сутринъта, но единиятъ е роденъ 10
 минути порано, другиятъ 10 минути покъсно. Е, каз-
 вать, какво има, 10 минути разлика? Голѣма е раз-
 ликата! Ако вие се движите 10 минути, но съ бър-
 зината на свѣтлината, и той се движи 10 минути слѣдъ
 васъ, какво разстояние ще има между него и васъ?
 Колко километри изминава свѣтлината въ секунда? —
 190,000 мили. Е, смѣтнете тогава: 10 минути по 60
 секунди се равняватъ на 600. Умножете 600 по
 190,000 и ще видите, че между онзи, който се е
 родилъ 10 минути по-рано, и онзи, който се е ро-
 дилъ 10 минути по-късно, ще има нѣколко милиона
 километра разстояние. И послѣ казвать: мязать си
 тия хора. Какво ще си мязать? Между тѣхъ има та-
 кова голѣмо разстояние. Ами че и една секунда раз-
 стояние да има, пакъ ще ги дѣли едно разстояние
 отъ 190,000 мили. Тѣй щото, туй колело, кржгътъ
 се движи въ живота ви. За човѣка има не само
 единъ хороскопъ — когато се е родилъ — за човѣ-
 ка има нѣколко хороскопи. Единъ когато се родилъ,

единъ, когато е започналъ да се учи, и трети хосрокопъ, когато съ него е станало едно духовно обръщане. Кога си се обърналъ къмъ Бога, това трѣбва да го знаете. Питатъ нѣкого: Кога се обърна къмъ Бога? — Не зная. Не, ще забѣлѣжишъ точно; годината, мѣсеца, деня, часа, минутата, когато си се обърналъ къмъ Бога. Послѣ, ще отбѣлѣжишъ, дали деньтъ е билъ ясенъ, или не. Всичко туй трѣбва да го знаешъ на прѣсти. Казвашъ: е обърнахъ се къмъ Бога! Ами че ти когато отидешъ при Бога, ще трѣбва да знаешъ кога си се обърналъ. Богъ е едно същество на подробноститѣ. Той не обича едно същество на невѣжеството. Вие казвате: е, това сж малки работи, ние съ голѣми работи се занимаваме. Кажете ми тогава една голяма работа, която помните! Чудни сте! Голѣми работи! Е, кои сж голѣмитѣ работи? Кажете ми кога си роденъ! То е малка работа. Е, хубаво, ами коя година постѣли въ първо отдѣление? И то е малка работа, не е важно. А кога постѣли въ гимназията? И то не е важно. А въ университета? И то не е важно. Е, кое е важното? — Да изядешъ една печена кокошка. Но, азъ питамъ тогава: ти можешъ ли да ми докажешъ, че дѣйствително си изялъ една печена кокошка? Азъ до сега още не съмъ видѣлъ човѣкъ, който да е изялъ

една печена кокошка. Запримѣрь, имате единъ пробитъ кюнецъ. Прѣзъ него минава вода. Колко вода е минала? Кажете ми колко вода е изпилъ този кюнецъ? Този кюнецъ може да ми философствува, да казва, че прѣзъ него сѣ минали милиони тонове вода. но азъ казвамъ: кажи ми колко милиона вода си излял? Той казва: не е важно пиенето, но минаването. Не, не е важно минаването. но колко си завържалъ. Да изядешъ да изпиешъ нѣщо, въ пълния смисълъ на думата, разбирамъ ти, което си приелъ, да можешъ да го задържишъ и употрѣбишъ за своето благо и за своето подигане. Казвамъ: ако ти дѣйствително си изялъ кокошката, трѣбваше да се научишъ какъ да хвъркашъ. Онзи, който дѣйствително е изялъ една птичка, или една кокошка, трѣбва да е научилъ изкуството да хвърка (Щомъ не е научилъ това изкуство, тази кокошка е минала прѣзъ него като прѣзъ единъ кюнецъ и нищо не е оставила.

И тъй, питамъ: кое е сжщественото въ живота? Нѣкои казватъ: да вѣрвашъ въ Бога. Това сжществено ли е? Нѣкои казватъ: да любишъ Бога. Всички тѣзи нѣща вие ги говорите, говорите, но важното е, какво остава въ васъ. Казвате: ние трѣбва да говоримъ. Да, вие започвате добръ, но кой отъ васъ е опиталъ любовта? Вие сега ще ми кажете:

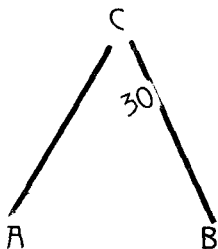
какъ, знаете ли колко любовъ е минала прѣзъ насъ? Вѣрвамъ, че е минала милиони тонове, това не отричамъ, но колко отъ тази любовъ задържахте? Че е минала, приемамъ, 100 милиона, 200 милиона, милиарди е минала, разбирамъ, въ туй отношение мога да ви кажа браво, вие заслужавате, вие сте герои, че е минала толкова любовъ, но питамъ: отъ тази любовъ колко задържахте за себе си? Вие сте направени като единъ кюнецъ. Когато хората правятъ тѣзи кюнци, тѣ не сж живи, а когато Богъ прави хората, т. е. когато се родятъ отъ Него, Той така ги прави, че всѣко живо същество да задържа нѣщо въ себе си. Вие пуснахте да минава тази любовъ прѣзъ васъ и не я задържахте. Хубаво направихте. Ако не я пуснете, тя ще пукне кюнеца и пакъ ще си изтече, защото има напрѣжение. Тази любовъ е минала прѣзъ всичката жива вселена, и всѣко същество е взело отъ нея толкова, колкото му трѣбва. Питамъ тогава: ти задържа ли отъ тази любовъ за себе си? Да, любовта мина прѣзъ менъ. Колко задържа за себе си отъ тази любовъ? Вие казвате: да любимъ Бога! Вие искате Господъ да мисли като васъ, да се радва като васъ, и да скърби като васъ. По-глупаво нѣщо отъ това нѣма! Единствената права философия въ свѣта е ние да се научимъ да мис-

лимъ, както Богъ мисли, да се радваме, както Той се радва, да се веселимъ, както Той се весели. Това е същественото! Когато ние се приближимъ къмъ тази мисль, ние ще бждемъ ученици на тази велика наука, на това Божествено училище.

Сега всички насърчаватъ малкитѣ дѣца. Защо? Нѣкой се гневи на Господа и казва: азъ се молихъ, молихъ на Господа, но Той не ме услуха, не искамъ повече да Му се моля. Защо не искашъ повече да се молишъ? Ето гдѣ е лъжливата философия на живота. Той казва: азъ нѣма да мисля вече за Бога, ти си единъ човѣкъ краенъ материалистъ, понеже си мислилъ, че Богъ има нѣкаква форма. Ти като казвашъ тъй, то значи: азъ съмъ единъ отъ важнитѣ послѣдователи на Бога, и като прѣстана да Му се моля, Той ще почувствува какво нѣщо съмъ. По-смѣшна идея отъ тази нѣма! И най-първо, Господъ не те е пратилъ на земята да Му се молишъ. Молитвата е нѣщо второстепенно, тя отъ послѣ е дошла. Ние сме дошли първо да се учимъ. Ще учишъ за себѣ: си и като се научишъ, като станешъ много ученъ, тогава ще почнешъ да говоришъ на Бога и да Му се молишъ. На думата „молитва“ ние сме дали едно криво направление. У васъ молитвата означава: азъ като направя една бѣля, тогава ще се моля,

ще туря всичкитѣ глупости на Бога, а като живѣя единъ чистъ животъ, нѣма защо да се моля. И дѣйствително, така е. Когато човѣкъ е въ охолность, не се моли, а щомъ се намѣри въ нѣкоя бѣля, въ нѣкой зоръ, усърдно се моли, нѣкой пѣть се моли и по 3—4 пѣти на день. Не, станете като малкитѣ дѣца!

И тъй, любовта е единство на обичта. Придобийте любовта! Обичта е единъ начинъ да прѣдадемъ любовта си на другитѣ хора. Значи, тя е методъ, чрѣзъ който ние може да прѣдадемъ Божествената любовъ. Думата „любовъ“ и въ български, и въ английски, и въ френски, и въ турски езици не е сполучлива. Първата буква въ думата ЛЮБОВЬ на български езикъ е Л. Въ буквата Л имаме единъ отворенъ жгълъ. Този жгълъ показва една отсѣчка отъ кръга. Този жгълъ опрѣдѣля отъ колко градуса е любовта на всѣки човѣкъ, на всѣки народъ. Нѣкои пишатъ този жгълъ по-широко, нѣкои—по-тѣсно.

Да, кажемъ, че той е равенъ на 30° . Каква частъ прѣдставлява той отъ цѣлата окръжностъ? — $\frac{1}{12}$. Линиитѣ, които образуватъ този жгълъ сѣ живи, опрѣдѣлени. Какъ мислите, споредъ вашитѣ разсуждения, по колко

сантиметра сж дълги линиѣ АС и СВ, които образуватъ буквата Л? Азъ ще ви помогна, защото ние навлизаме въ отвлѣчената философия. Да кажемъ, че имаме една малка величина отъ 1 с. м., положена на едно равнище, на една плоскостъ. Каква сѣнка ще даде тази линия отъ 1 с. м. при изгрѣва на слънцето? Каква сѣнка ще даде, когато слънцето е хоризонтално на самата плоскостъ? И най-послѣ, колко голѣма ще бѣде сѣнката при самата реалность? Правили ли сте опити? При всѣки единъ часъ до обѣдь правете опити и наблюдавайте! Слѣдователно, ако вие ми кажете, че тази линия може да бѣде дълга 10 с. м., тази малката буква вжтрѣ въ закона, въ условията е почти несъизмѣрима съ нашитѣ величини. Тѣзи двѣ линии сж отражение на самата реалность. Щомъ ми кажете, че тия линии сж били по 10 с. м. дълги, тогава азъ правя изчисление, кждѣ е било дѣйствителното слънце на живота. И забѣлѣжете, когато нѣкой иска да пише на своята възлюбена, той пише голѣмо Л. Туй показва, че неговото слънце изгрѣва на хоризонта. Ако нѣкой пише малко Л, туй показва, че неговото слънце е на обѣдь. Този човекъ е практиченъ, неговитѣ хамбари сж пълни, а този съ голѣмото Л е идеалистъ, съ празни хамбари. Той на думи е богатъ, съ много обѣщания, но-дой-

де ли до живота, нѣма го. Този съ малкото Л има мѣрка, малко дава, събралъ е всичко. Този, който нѣма, много дава, обѣщава 100, 200 хиляди, милиони, а другиятъ ги икономисва, казва: съ мѣрка се дава, Вие ще кажете, че тѣзи нѣща сж случайности. Не. не сж случайности. Питамъ: онзи, който пише буквата Л така, че събере двѣтъ линии на едно мѣсто, какъвъ характеръ има? Нѣкои графолози има ли тукъ? Когато нѣкой пише буквитѣ, че стѣснява линиитѣ имъ, какъвъ е по характеръ? Други пъкъ разширяватъ буквитѣ. Какъ тълкуватъ графолозитѣ туй разширение на жглитѣ? Жглеститѣ, остритѣ букви показватъ единъ нервень характеръ, припрянь човѣкъ, бързъ, който иска всичко бързо да направи. Тази бързина, това сж акумулатори. На всѣки върхъ има центрове. Такъвъ човѣкъ е динамическо същество, той е пълень съ електричество. Казвамъ: ако искате човѣкъ, който да движи нѣкоя кола, или ако търсите пионеръ, намѣрете такъвъ човѣкъ. Но, ако искате да уреди нѣкое общество нѣкъдѣ, него не търсете. Не че е лошъ човѣкъ, но като бърза, разваля работитѣ. Единъ свещеникъ изпратилъ слугата си на лозето и му казва. Стояне, една година си стоялъ при мене, ще можешъ ли да изрѣжешъ лозето? — Мога. Отива Стоянь и съ ножицитѣ си го изрѣзва.

Връща се. Изръза ли го? — Изръзахъ го. Плаче ли? — И ти да го видишъ, ще плачешъ.

И тъй, тѣзи жгли може да се измѣнятъ, да ги прѣвърнемъ на магнетически. Ако въ главата ви се е събрало много електричество, вие ще направите стомаха си магнетиченъ. Слѣдователно, всичката енергия отъ мозъка ви, ще се прѣвърне въ стомаха на магнетическа. Нѣкой пѣтъ стомахътъ е електрически, вслѣдствие на това хората боледуватъ отъ стомахъ. Събере ли се много електричество, енергията отъ мозъка трѣбва да се прѣвърне въ магнетическа. Затова казвамъ: идеитъ на хората трѣбва да се измѣнятъ въ магнетически. Нѣкои хора много бързатъ, иматъ желание всичко да опитатъ, Това значи, че тѣ иматъ изобилно електричество.

Това сж посторонни идеи, дадени за обяснение на една основна идея Е, коя е тази основна идея сега? Отъ всичко това, което казахъ до сега, какво извадихте като основна идея? Азъ бихъ желалъ в ъ ки единъ отъ васъ да остави въ ума си поне една основна идея.

Т. м.

МЪРТВИТЪ И ЖИВИТЪ ЛИНИИ.

13-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(III ГОДИНА)

8. I. 1924 ГОД. — СОФИЯ.

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ—РУСЕ.
ул. Сараоолу № 21.

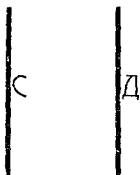
Мъртвитѣ и живитѣ линии.

Размишление.

Прочете се разюмето отъ темитѣ „Единство на обичѣята“.

Прочетоха се нѣколко отъ темитѣ: „Произходъ на лѣчебнитѣ растения“.

Тема за слѣдующия пътъ: „Най-малката добродѣтель“. Ще си изкажете мнѣнието. То нѣма да бжде мѣродавно, защото такава добродѣтель въ природата сжществува.

Каква е разликата между една мъртва и една жива линия? Да кажемъ, че имате линията С, имате и линията Д. Какво представляватъ едната и другата ли-

ния? Линията С може да прѣдставлява една плоскостъ, но прѣдставлява и единъ квадратъ, нали? Тогава, казвамъ: тази мъртва линия е граница на една мъртва плоскостъ. Да допуснемъ, че втората линия Д е жива линия. Тя е граница на една жива плоскостъ. Тогава, по какво се отличаватъ мъртвитѣ линии отъ

живитѣ? Сега, азъ нѣма да ви оставя въ затруднение, защото, ако река да взема вашето мнѣние, единъ ще каже едно, другъ ще каже, че то не е вѣрно, тогава ще се накърни вашето честолубие. Вие ще мълчите, за да бждете умни, пъкъ азъ ще говоря, та ако направя погрѣшка, ще кажете: Учителътъ не знае. Живитѣ линии всѣкога сж по-дълги, тази е разликата. И за да направите тази линия жива, тя не трѣбва да е съвсѣмъ права. Линията Д е една жива линия. Всичкитѣ физически или мъртви сили въ природата, въ които нѣма съзнание вървятъ по права линия, а всичкитѣ живи сили вървятъ по една вълнообразна линия. Слѣдователно, кривитѣ линии, това сж изключение между правитѣ линии. Геометрицитѣ всѣкога искатъ да направятъ кривитѣ линии на прави, за да ги измѣрятъ. Едно мъртво тѣло може да го прѣтеглите, но едно живо тѣло не може да го прѣтеглите. По какво се отличаватъ мъртвитѣ тѣла отъ живитѣ? — Че тежестъта на мъртвитѣ тѣла е постоянна, а тежестъта на живитѣ постоянно се измѣня. Тогава, по сжщия законъ, когато кажемъ, че човѣкъ се е измѣнилъ, ние трѣбва да означаваме, че той се е измѣнилъ чрѣзъ живота. Това е едно благо заради него. Ако е станала една промѣна или едно видоизмѣнение вжтрѣ въ него, то е за негово

добро. Този законъ е много вѣренъ. Всички ония хора, които по единъ прѣстѣпенъ начинъ забогатѣватъ, тѣ идатъ по права линия. Запримѣръ, крадецътъ по права линия бръква въ джоба ти. Той ще се приближи до джоба ти и по правата линия бръкне, извади кесията ти и си свършва работата. И неприятелътъ ти, когато иска да те убие, или да ти направи нѣкоя пакостъ, гледа да се доближи до тебе по права линия. Слѣдователно, изваждамъ единъ общъ законъ: туй, което скоро се придобива въ живота, скоро се и изгубва. Туй, което скоро се извървява не се прѣцѣнява. Онзи, който търси кжсия пжтъ въ живота, търси безсмисления пжтъ. Смыслениятъ пжтъ е дългиятъ пжтъ. Сега, по нѣкой пжтъ мене ме очудва, че вие, като влѣзете въ школата, търсите кжсия пжтъ, искате въ една двѣ години да свършите всичко, всичко да научите и да си излѣзете. Може, туй е пжтътъ на Сто, туй е пжтътъ на правитѣ линии. Но така свършватъ мъртвитѣ линии. Всичкитѣ умрѣли хора така свършватъ, но живиятъ човѣкъ въ свѣта, въ природата, въ козмоса, има единъ дълъгъ пжтъ. И туй трѣбва да го поставите като задача, да знаете, че пжтътъ ви е безграниченъ. За този пжтъ, въ който вървите, никога не туряйте една прѣграда, че ще стигнете на този край. Вие ще стигнете този край,

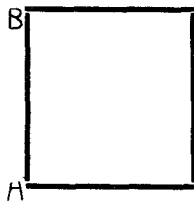
но той е начало на другъ единъ пѣть, който е идеенъ. Родилъ ли се въ васъ мисълта, че ще дойдете до край, вие имате въ себе си една дребнава мисълъ, вие искате да стигнете една височина, и отъ тамъ да се върнете къмъ хората и да покажете, колко знаете. Човѣкъ, който търси славата на хората или похвалата на хората, не знае абсолютно нищо.

Сега, въ васъ ще се зароди другъ въпросъ : не трѣбва ли да обмѣняме мисли? Да обмѣняме разумни мисли, то е Божественото вътрѣ въ насъ. Да имашъ похвалата на Божественото вътрѣ въ себе си, да чуешъ гласа на вѣчното, на безконечното, че ти вървишъ по правия пѣть, по дългия пѣть, по тѣсния пѣть, а не по широкия пѣть, тази е моята идея? Често, нѣкои отъ васъ казватъ : моитѣ страдания нѣма ли да се скъсатъ вече? Мнозина отъ васъ се оплакватъ отъ страданията си. Не може безъ тѣхъ. Впрочемъ, има единъ пѣть, въ който хората не страдатъ, но той е пѣтьтъ на умрѣлитѣ. Два пѣтя има : пѣтьтъ на страданията и пѣтьтъ на живота. Пѣтьтъ на упокоението, въ този смисълъ, както хората го изискватъ, той е пѣть на умрѣлитѣ, на забравенитѣ въ природата.

Азъ искамъ, като ученици на тази велика школа, да имате една мѣрка. Не е въпросътъ да се съ-

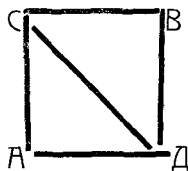
кратятъ вашитѣ страдания, но трѣбва да станете разумни. Кога изчезватъ мѣнотитѣ? За единъ способенъ ученикъ, за единъ способенъ математикъ, мѣнотитѣ изчезватъ, когато изучи всичкитѣ правила и споредъ тѣхъ рѣшава задачитѣ си. Той пакъ ще срещне мѣзни задачи, но нему е приятно да се бори съ тѣзи трудности, понеже знае какъ, а когато не знае тѣзи правила, той е като гжска въ мъгла, не знае накждѣ да върви

И тѣй, животѣ линии сж дългитѣ линии въ живота. Слѣдователно, споредъ този принципъ, животътъ не е единъ кръгъ. Всичкото движение, отъ положението, въ което сега живѣемъ се прѣдставя като множество отдѣлни кръгове. Когато ние кажемъ, че трѣбва да любимъ ближния си, какво подразбираме? Кой е този ближень? Да ка-

жемъ, че ти си единъ квадратъ. Цѣль квадратъ можешъ ли да бждешъ? Не, ти можешъ да бждешъ само линията АВ, твойтъ ближень ще бжде АС, а твойтъ врагъ ще бжде СД.

Всичкиѣ линии отъ чисто геометрическо положение, които се намиратъ на западъ, сѣ все вражески линии, защото врагътъ ти никога нѣма да върви прѣдъ тебе, той всѣкога е отзадъ. И човѣкътъ го убивать по-лесно отзадъ, отколкото отпрѣдъ. Пъкъ въ доброто, законътъ е обратенъ. Всички линии въ геометрията, това сѣ сили въ природата, които играятъ важна роль. Едни отъ тия сили въ природата, при сегашното ваше развитие сѣ въ разрѣзъ съ васъ, и затова вие трѣбва да разбирате този законъ. Сѣдователно, вие може да прѣвърнете единъ врагъ на вашъ приятель. Какъ? — Като намѣрите равнодѣйстващата линия. Коя е равнодѣйстващата линия въ квадрата? Тя е линията АВ. Сега, за обяснение на

мисльта си, ще ви приведа единъ примѣръ, който съмъ прѣвеждалъ и другъ пѣтъ. Той е изъ романа на единъ графъ, който се влюбва въ нѣкоя си графиня, красива, интелигентна. Но тя, по едни или други съображения, се отказва отъ него и се оженва за другъ. Обаче, въ този графъ се заражда такава умраза, че той търси начинъ, какъ да отмъсти и на нея, и на мъжа ѣ, по такъвъ начинъ, че и дзамата да го почувствувать. Той помислилъ да

ги убие, но този начинъ на отмъщение му се видѣлъ слабъ. Минава година, двѣ, три, не може да намѣри такъвъ начинъ, че като си отмъсти, и двамата да почувствуватъ това отмъщение силно. Графинята почувствувала, че въ неговия умъ се заражда една мисълъ да погуби и нея, и мъжа ѝ, затова като ѝ се родила дъщеря, извикала графа на частна ауденция и му казва: „Дѣйствително, ние се обичахме едно врѣме и сега ти ми се сърдишъ. Ти си младъ, ето дъщеря ми ще порасне, ако искашъ, почакай я малко, ожени се зарадъ нея и считай, че за мене се оженвашъ“. Той се съгласилъ, и всичката му умраза изчезнала. Радостта дохожда у него и слѣдъ нѣколко години той се оженилъ за дъщерята. Слѣдователно, тази графиня е разбирала великия законъ, какъ да прѣвърне едно чувство на умраза въ едно чувство на любовъ.

И тъй, всичкитѣ противорѣчия, отъ чисто окултно гледище, това сж сили. Това не сж индивиди, форми, това сж дѣйствуващи сили, на които вие трѣбва да проучавате законитѣ. Ако имате единъ приятель, или единъ врагъ, вие трѣбва да го проучавате като една сила, да проучавате законитѣ и силитѣ, по които той се движи. Защо тои те мрази? — Вие трѣбва да знаете положително причинитѣ за тази умраза. Казвате: ама той ме мрази! Това не е наука. Ама той не иска да

ме гледа! — Това не е наука. Ама той не може да ме търпи! — Това не е наука. Всъко нѣщо си има причина. Какъ можете да разберете тия причини? Може да кажете: той много ме обича. — И това не е наука. Защо те обича? Вие трѣбва да знаете, кое е онова, което той обича въ васъ. Вие имате единъ приятелъ и казвате: азъ много обичамъ моя приятелъ. Коя е онази чърта, която служи за основа на вашата обичъ? Не знаете ли това — вашата обичъ почива на пѣсъчлива почва. Знаете ли причинитѣ, тя почива на скала, или на диамантена основа.

Сега, въ всѣка една школа трѣбва да се създадатъ отношения между ученицитѣ. Нали вие сте ученици? Кое е онова у васъ, което трѣбва да ви свързва като ученици? Може да ви дамъ това за тема. Ще кажете, че Богъ ви свързва. Но Богъ свързва ли отвънъ хората? Кое е онова специалното, което свързва ученицитѣ, което въ другитѣ, въ външнитѣ хора го нѣма? Ако това нѣщо го има и въ външнитѣ хора, значи то е общо за всички. Има нѣщо специално, което свързва тѣзи които се учатъ. Азъ бихъ ви задалъ сега другъ единъ въпросъ, за да ви помогна. Кое е онова, което свързва човѣка съ хлѣба? (Гладътъ) Тази сила положителна ли е, или отрицателна?—Тя е положител-

на сила, въ низходяща степенъ. Гладътъ самъ по себе си е едно жестоко чувство, и когато човѣкъ е гладенъ, той и човѣка може да изяде. Слѣдователно, гладътъ съществува въ насъ като една връзка да съедини човѣка съ хлѣба. Питамъ тогава: защо природата не тури нѣкоя друга връзка, а туря този голѣмъ врагъ, глада, да свързва хлѣба съ човѣка — едно живо същество съ друго живо същество. Това азъ наричамъ каприции, игри на природата. Този законъ за васъ още не е доказанъ, и азъ не искамъ да го приемете само на вѣра. Вие ще разсждавате, ще направите опитъ и тогава ще го приемете

И тъй, ако въ вашия животъ се вмъкне едно зло, това е една съединителна нишка. Злото всѣкога е съединителна нишка между двѣ точки на доброто. Всѣко зло съединява двѣ противоположни точки на доброто въ себе си. Значи, всѣко зло е ограничено отъ двѣ граници на доброто. Тогава казвамъ: тази сила, която дѣйствува между двѣтъ точки на доброто е зло само между точкитѣ, а вънъ отъ точкитѣ не е зло. Когато вие изучавате ботаниката, когато изучавате лѣчебнитѣ елементи на растенията, ще видите, че дѣйствително соковетѣ на едно растение, ако ги присадите, може да се прѣвърнатъ въ друго. Съвременнитѣ ботаници прѣсаждатъ само клонищата. Тѣ не

знаятъ да прѣсаждатъ коренитѣ, но присаждане има и въ коренитѣ. Ако единъ ученикъ на окултната школа се заеме да изучава ботаниката, той трѣбва да изучи и двата вида присаждания. Сега е смѣшно да се говори за присаждане на коренитѣ, защото, за да присадимъ единъ корень, трѣбва да има други условия. За сега, тъй както живѣемъ, това не може да стане. Днесъ има условия само за присаждане на клонитѣ. Но психологически, въ самия човѣкъ трѣбва да се присадятъ коренитѣ на неговитѣ чувства. Е, питамъ: тия нови твърдения, които ви дадохъ, хвърлятъ ли свѣтлина въ ума ви? Освѣнъ че не хвърлятъ свѣтлина! върху вашия умъ въ дадения моментъ, но веднага произвеждатъ едно смущение въ васъ И знаете ли какво смущение произвеждатъ? Сега азъ ще ви дамъ единъ малък примѣръ. Прѣдставете си, че вие сте турили въ джоба си 20 лева и вървите съ мисълта, че ще си купите билетъ за трень и ще направите една разходка. Тихъ и спокоенъ сте, вървите радостенъ, че треньтъ ще ви вози. Обаче, азъ се приближавамъ до вашия джобъ и по правилото на мъртвитѣ линии бръквамъ въ джоба ви и изваждамъ паритѣ. Вие сте още радостенъ, но дойдете до гишетото за билетъ бръкнете въ джоба си, паритѣ ви нѣма. Уплашите се. Защо? Какво е станало? Вие си

казвате въ даления моментъ: азъ ли съмъ или не съмъ азъ? Въ джоба ми имаше пари! И първото нѣщо, което изпжква въ вашия умъ е, че разходката съ трена нѣма да ябжде, а пѣшъ ще се ходи. Вие казвате: азъ не обичамъ да ходя пѣшъ. Веднѣжъ въ недѣлята рѣшихъ да ида на разходка съ съ тренъ, а то паритѣ ми нѣма! Пъкъ сега врѣмето е топло. Какъ ще вървя? Значи, мързелътъ ви безпокои. Другъ случай. Прѣдставете си слѣдующето. Вие сте едно дѣте. Майка ви дава 20 лева въ джоба и казва: иди, качи се на трена и направи една разходка до еди-къдѣ си! Обаче, ти не искашъ. Нѣколко твои другарчета сж тѣ повикали да отидете на разходка, но пѣшъ. Майката казва: не, ще вземешъ паритѣ, ще идешъ съ трена! Майката заповѣдва. Ти отивашъ, но си неразположенъ. Другаритѣ ти сж въ ума ти. Азъ дойда до гишетото, бръкна въ джоба ти и ти взема паритѣ. Ти като отворишъ кесията си и видишъ, чо паритѣ ги нѣма, развеселишъ се. Върнешъ се и отидешъ съ другарчетата си на разходка. Вечертъта майка ти те пита: ходи ли къдѣто те пра-тихъ? — Не. Защо? Откраднаха ми паритѣ. Обаче, кражбата за тебе въ случая е една приятность, защото се постигна твоето желание. Обаче, възгледитѣ на единия, и на другия за откраднатитѣ пари сж

различни. Питамъ: защо възрастниятъ човѣкъ и дѣтето не мислятъ еднакво? Единиятъ се радва, а другиятъ скърби? Нали старитѣ хора минаватъ за умни хора, а дѣцата за глупави? Кой въ дадения случай мисли здраво?

Сега, всичкитѣ учения сж приятни само до толкова, доколкото иматъ приложение въ живота, или пъкъ доколкото ни даватъ възможность да се явятъ нови мисли. При всичкитѣ тия твърдения, които ви давамъ, нѣкой ще каже: вижъ какво казва Учителътъ днесъ, че ако любовта не може да те смене въ ада, тя не е любовъ, и ако умразата не може да те заведе при Бога, тя не е умраза. Какъ е възможно това? Какъ може умразата да те заведе при Бога! Ще ви дамъ двѣ обяснения, за да направя мисълта си по-конкретна. Тѣ сж слѣдующитѣ. Да допуснемъ, че азъ съмъ единъ богатъ овчарь, или единъ земледѣлецъ. Имамъ 2,000 овце. Вие сте скарани съ мене, и азъ съмъ ви единъ голѣмъ неприятель, врагъ. Вие казвате: въ дома му азъ никога нѣма да стѣпя, не искамъ да го срѣщамъ даже по пѣтя. Обаче, тамъ въ планината азъ си направя една колиба, приготвя за себе си и за овцетѣ храна за прѣзъ зимата, обзавеждамъ се добръ. Вие сте единъ търговецъ. отивате по търговия, но случва се една

виялица, снѣгъ, запуши пѣтя ви. Вие сте близо до моята колиба. Да вървите по-нататъкъ не можете. Вие се намѣрите прѣдъ една дилема. Гледате насамъ, нататъкъ, какво ще направите? Ще влѣзете ли въ моята колиба, или не? – Ще влѣзете и отатъкъ ще минете. Като влѣзете въ моята колиба, азъ ще ви нагостя. Казвамъ: умразата си е умраза, а ние като хора, може да се споразумѣемъ. Значи, този студъ, това зло е станало причина, ~~за~~ да влѣзете въ колибата. Друго положение и. ~~Бог~~ Богъ умразата може да ви заведе при Бога. Вие мразите нѣкого кръвно, но същевременно сте много слабъ, малодушенъ човѣкъ. Пъкъ онзи, когото мразите е голѣмъ човѣкъ, силенъ, може да ви направи голѣмо зло. Вие, обаче не може да му направите никаква пакостъ. Какво да правите? Самъ сте слабъ, на Бога не сте уповавали до сега, но този човѣкъ е опасенъ за васъ. Тогава? Обръщате се най-послѣ къмъ Господа и казвате: Господи, не виждашъ ли какво ми прави този, той ме измъчва. Умразата ви къмъ него въ този случай ви праща къмъ Бога. Вие се молите веднѣжъ, дважъ, и най-послѣ казвате: що ми трѣбва да се занимавамъ съ него, азъ намѣрихъ правия пѣтъ. Ето, умразата къмъ този човѣкъ ви тика къмъ Бога. Ако тази умраза не е толкова силна, тя нѣма да ви накара да

се молите. Но какъ се молите? Вие не се молите на Господа да му прости, но искате да ви помогне да си отмъстите. Сегашнитѣ хора така разбиратъ. Затова казвамъ: ако умразата не е толкова силна, че да ви прати при Бога, тя не е умраза. Питамъ: умразата прати ли те при Бога? — Прати ме. — Колко пѣти азъ Го викахъ на помощъ, колко пѣти се моихъ! — Е, твоята умраза има смисълъ.

Другиятъ въпросъ: ако любовта ви не може да ви смъкне въ ада, тя не е любовъ. Този въпросъ вие сами ще си изтъкувате. Ако не може да го изтъкувате, слѣдующиятъ пѣтъ азъ ще ви дамъ пакъ двѣ обяснения. Това сж нѣща, които съществуватъ въ живота. Когато ние говоримъ съ нѣкой символъ, този символъ трѣбва да се прѣвърне въ една права мисълъ. Когато нѣкой човѣкъ каже, че е святъ, трѣбва да е святъ. Когато каже, че е ученъ, трѣбва да е ученъ. Когато каже, че е добъръ, трѣбва да е добъръ. Когато каже, че е търпеливъ, трѣбва да е търпеливъ. И когато каже, че е лошъ, трѣбва да е лошъ. Мнозина отъ васъ говорятъ съ единъ неопредѣленъ езикъ. Казвате: азъ съмъ много лошъ човѣкъ. Ама съ туй вие се хвалите. Съ туй вие искате да си придадете една важность. Или, казвате: азъ съмъ много добъръ човѣкъ. Не сте добъръ, но ис-

кате да си придадете една важност. Нито сте добър, нито сте лош. Казвам: вашата умраза, вашата лосавина е толкова голяма, че не ви е подвижила нито една педа отъ дома ви, тя и петъ пари не струва. И добрината ви е толкова голяма. Вие имате малки величини, които не сж ви помръднали нито на една педя. Тъ сж такива величини, съ които даже и дѣцата не си играятъ. Запримѣрь, едно дѣте като има 5 ст., казва: знаешъ ли колко имамъ! Питамъ: ако тия петъ стотинки дадете на единъ търговецъ, какво ще направи съ тѣхъ? Тия петъ стотинки, обаче въ ума на това дѣте стоятъ като една велика идея. То е право. Тия петъ стотинки въ рѣцѣтъ на дѣтето сж една голяма величина. Ако то може да си купи едно ябълчносьме и да посѣе тази ябълка, слѣдъ десетъ години то може да стане единъ отъ най-големитѣ търговци; ако то разумно употреби 5-тъ стотинки, въ продължение на 10 години, тѣ може да му донесатъ единъ голямъ приходъ. А 10 милиона лева злѣ употребени, може да ти турятъ единъ такъвъ голямъ товаръ на гърба, че слѣдъ хиляда години може да слѣзешъ на дъното на океана. Това сж все сили, отношения, идеи, които може да ни отклонятъ отъ правия пътъ на живота, но разсѣждението е важно

За нѣкои ученици отъ школата има опасностъ да се отклонятъ отъ правия пѣтъ на своето развитие. Какъ? Запримѣрь, нѣкои дойдатъ въ школата и казватъ: азъ ще посѣщавамъ школата. Послѣ поседи, поседи една — двѣ години и казватъ: и безъ школа може. И безъ школа може, нѣмамъ нищо противъ това, но знаете ли какъвъ е законътъ. Сега да опрѣдѣля, какъвъ е моралниятъ законъ. Имате банката С. Имате и клиента А. Този клиентъ А внесе 10,000 лева въ банката С. Тия пари седятъ петъ години въ банката С, съ лихва 70/0. Единъ день дойде А, казва на С: Азъ искамъ да си изтегля паритѣ отъ банката ти. Пита ме: сега азъ правя ли зло, като изтеглямъ паритѣ си? Трѣбва да знаете, че С е приятель на А. Сега С казва: не правишъ злѣ, но нашиятъ интересъ страда. Паритѣ сж твои, имашъ право да си ги изтеглишъ, но съ това нашиятъ капиталъ се намалява. Защо — Всичкиѣ банки се подържатъ все отъ вносове. Ако всички извлѣкатъ своитѣ вносове, банката ще трѣбва да уравнишъ своитѣ смѣтки — ще ликвидира. Добръ, но има друга една банка В. Този господинъ А изважда паритѣ си отъ банката С и ги дава въ банката В, дѣто му даватъ 120/0. Банката С, обаче му казва: тази банка В дѣйствително дава 120/0, но слѣдъ една — двѣ години ще фалира и

вашитѣ пари ше хвъркнатъ. Питамъ: какво ще придобие този клиентъ, ако извади паритѣ си отъ С и ги тури въ банката В? Най-послѣ, вие имате едно погрѣшно схващане за школата. Веднѣжъ рѣшилъ въ себе си да слѣдвашъ Божествената школа, трѣбва да имашъ опрѣдѣлени, неизмѣнни отношения спрѣмо нейнитѣ закони и правила. Спрѣмо когото и да е, отношенията ви трѣбва да бждатъ коректни. Това сж математически величини, безъ които вие не можете да функционирате.

Ще ви обясня другъ единъ законъ. Нѣкой пжтъ и у светиитѣ се заражда едно чувство, едно желание за уединение. И вие казвате: азъ искамъ да се уединя отъ хората, да ги напусна. Какво значи да се уединишъ отъ хората, или да ги напуснешъ? Да се уединишъ, значи да дадешъ свобода на всички хора. Сега да обясня своята мисль. Представете си, че азъ имамъ 30 голѣми кжщи, които давамъ подъ наемъ, и въ тѣхъ имамъ квартиранти повече отъ 30 фамилии. Постоянно имаме разправии помежду си. Най-послѣ дойде ми до гуша и казвамъ: не мога да ги търпя тия хора! И тѣ казватъ: и насъ ни дойде до гуша, и насъ ни дотегна този човѣкъ! Ще ида въ пустинята най-послѣ! То значи: ще ги оставя свободни една — двѣ години, безъ да имъ

искамъ наемъ. Туй значи да се уединишъ — да ги не смуцавашъ. И слѣдователно, светиитѣ сж учили въ пустинята туй изкуство, да не смуцаватъ хората.

Сега, мнозина отъ васъ сте рентиери. Всѣка вечеръ седите и казвате: този ученикъ тамъ има едикакъвъ си неджгъ. Значи има да ви дава. Вие сте сждия, сждите го. Хиляда лева глоба да се наложи на Драганъ Стояновъ. Налагате му глобата. Критикувате го. И тъй, нареждате този — онзи, на всички туряте глоба. Питамъ: кой ще изпълни вашитѣ присжди? — Нѣма кой, затова отивате сами да си вземете паритѣ. Ти ще дадешъ 1000 лева. Защо? — Имашъ извѣстенъ недостатъкъ. На другия ти ще дадешъ 2000 лева. Е, кой ще те търпи? Ако тия хора всѣка вечеръ изпжкватъ въ твоя умъ съ своитѣ недостатъци, слѣдъ 10 години какво ще стане? — Разбира се, до гуша ще ти дойде живота. Не, ще седнешъ вечеръ и ще мислишъ тъй, както Господъ е мислилъ. когато е създавалъ свѣта, че всичко е хубаво и красиво. Въ Бога всичко е хубаво и красиво, но вънъ отъ Него не е тъй. Слѣдователно, дойде ли вечеръ — съ Бога. Дойде ли день — съ хората. Вие още не сте научили това изкуство. Вечерно врѣме, когато дойде да живѣете съ Бога, какво правите? — Всички се криете въ кѣщи. Ами знаете ли, колко е хубаво при

Бога, тамъ на Витоша, гърбъ! И запримъръ, ако азъ бихъ ви задалъ една задача такава: въ тѣзи голѣми студове да идете на Витоша, Вие ще кажете: Учителю, извини, но другъ пжтъ, защото не ще можемъ да се върнемъ. Пъкъ и азъ, като зная вашето разположение, никога нѣма да ви пратя по това врѣме. И азъ съмъ практиченъ, не ви давамъ такава задача, защото ще трѣбва да ви нося на ржцѣ отъ Витоша надолу.

Положителната страна за ученика е слѣдната: онзи, който иска да се учи, трѣбва постоянно да е въ съприкосновение съ Бога на мъдростята. Съврѣменнитѣ, религиозни хора казватъ: не трѣбвало много знание на човѣка. И Соломонъ казва: че много знание на човѣка не е потрѣбно. Има едно знание само на любопитството. То не е знание, но има едно знание, което е необходимо, то е знанието за живота. Знанието за добродѣтелитѣ също е потрѣбно. Сегашното знание върви въ низходяща степенъ. До сега вие сте изучавали всички науки въ щета на вашитѣ мисли, въ щета на човѣчеството. Всичкитѣ науки хората ги използватъ все за зло, не тъй прямо, открито, но вжтрѣ въ тѣхъ се крие една користолюбива цѣль. Даже най-благороднитѣ хора, или най-възвишенитѣ философи изпол-

зуватъ всичко за извѣстни облаги. Защо нѣкой се учи?
 — Да стане нѣкой виденъ проповѣдникъ. Все очаква
 нѣкакво благо отъ своето учение. Питамъ: знание,
 което очаква своята облага отвънъ, знание ли е?
 — Не. Това е знание на мъртвитѣ линии. Слѣдова-
 телно, знанието, за което азъ говоря, то е знание
 за съприкосновение съ Бога — знание
 за добродѣлитѣ. Ние ще дойдемъ до другата
 фаза на еволюцията — да се учимъ да прѣвръщаме
 всички отрицателни сили на природата въ добри сили,
 т. е. не самитѣ сили да станатъ добри, но да дѣйстви-
 вуватъ за добро.

Често, нѣкой казватъ: еди-кой си тъй разправя
 за насъ. Вие сте чудни! Ние нѣма какво да се за-
 нимаваме съ свѣта, нѣма какво да изправяме човѣш-
 кия характеръ. Ами че, който и да е отъ васъ, ко-
 гато е слѣзалъ на земята, той е подписалъ извѣстна
 програма за своя животъ. Колко сили, колко велики
 умове сж правили тази програма за работа, и сж му
 опрѣдѣлили начинъ за живѣене, които той трѣбва да
 изпълни. Нѣма какво азъ да му опрѣдѣлямъ, да му
 давамъ нова програма. Казвамъ му: разгърни кодек-
 са на твоята книга, еди-коя си глава, еди-коя си стра-
 ница, еди-кой си пасажъ и чети! Ако е уменъ, той
 ще разгърне и ще види. Отъ тамъ трѣбва да започ-

нете. Сега всички ще се повърнете къмъ вашето минало Само така като разберете нѣщата, вие ще можете да използвате вашия животъ и ще изучите, освѣнъ скрититѣ сили, които сега сж вложени въ васъ. но и всички главни точки, закони, съ които да работите

Азъ тази вечеръ имахъ единъ разговоръ съ двама учени отъ лѣвото течение Казвамъ имъ така: Мислите ли, че животътъ може да се оправи само тъй, както вие разбирате, и че този е единствениятъ начинъ? Казватъ: да, този е начинътъ Казвамъ имъ: има и другъ начинъ, хиляди пѣти по-добръ отъ вашия. Е, какъвъ е той? Азъ ще ви го кажа. И започвамъ, давамъ имъ слѣдното обяснение. Питамъ ги: гдѣ седи силата на богатитѣ хора? — Разбира се, въ тѣхнитѣ пари! Хубаво, ами гдѣ седи слабостта на бѣднитѣ хора? -- Въ безпаричието. Но, прѣдставете си, имъ казвамъ, вие сега искате да дадете възможность на бѣднитѣ хора да станатъ силни, да заграбятъ паритѣ на богатитѣ и да ги употребѣтъ разумно. Но вие още не знаете, дали тѣ ще ги употребѣтъ разумно Прѣдставате си, че тѣзи бѣднитѣ хора знаяха този законъ, безъ оръжие да изтеглятъ богатството на богатитѣ, и го приложатъ. Гледа богатиятъ, касата му затворена. Отвори я, вжтрѣ празно.

А сиромаштъ стане, гледа касата си пълна. Казвамъ: гдѣ ще бжде силата тогава? — У сиромаситѣ. Казвамъ: туй богатство отъ богатитѣ може да мине по единъ естественъ начинъ въ ржцѣтъ на сиромаситѣ. Да допуснемъ сега, че азъ мога да направя това, да прѣкарамъ златото на богатитѣ хора въ ржцѣтъ на сиромаситѣ. Но вие гарантирате ли, че тия сиромаси, като ги направите богати, ще употрѣбятъ туй богатство за благото на човѣчеството? Казватъ: е и това сж хора. Да, хора сж и тѣ, като онѣзи богатитѣ. И тогава казвамъ: въ окултната наука се знае, че сегашнитѣ сиромаси сж едноврѣмешни богаташи, а едноврѣмешнитѣ богаташи сж сегашнитѣ сиромаси. Че какъ! Тъи е. Слѣдователно, друго, друго нѣщо трѣбва да се внесе въ живота. Вънъ има нѣщо по-важно. Но какво? — У всички ви трѣбва да има човѣщина. Но какви сме, богати или сиромаси, но човѣшки трѣбва да се отнасяме, да имаме еднакви права всички и да се зачитаме. Ама кога ще дойде това разбиране? Ами по вашия начинъ по-скоро ли ще дойде? Нѣма да дойде по-скоро.

Та, сега и за васъ, ученицитѣ, които казвате по нѣкой пжтъ, че може и безъ школата, казвамъ: вие грѣшите противъ себе си. Не може безъ школата. Вие не считайте буквата на нѣщата. Ако мис-

лите, както нѣкои сегашни хора мислятъ, че трѣбва да отидатъ въ църква, не сте прави. Ти не трѣбва само веднѣжъ да идешъ въ църквата, всѣкога трѣбва да бждешъ тамъ. Школата, това е постоянно общение съ Бога, постоянно общение съ всички ония живи и благородни божествени души, съ всички будни и съзнателни умове, съ всички благородни сърца, които иматъ единъ и сѣщъ съзнателенъ стремежъ. Слѣдователно, споредъ менъ, или споредъ правилото, желанието ви за знание, желанието ви за наука трѣбва да бжде толкова силно, че да нѣма мъжнотия, да нѣма сила въ свѣта, която да ви спжне. Тогава вие може да постигнете всичко, което искате. Нѣкой казва: азъ не искамъ сега да уча. Защо? Ако Драганъ или Петко те е обидилъ, какво отъ това? Нали ти търсишъ знание? — Знанието иде отъ Бога. Всичко добро, всичко красиво излиза отъ Бога. Така трѣбва да схващате вие. И въ всинца ви трѣбва да има туй не прѣодолимо желание да учите, а не любопитство, като това въ Ева. Въ Ева нѣмаше непрѣодолимо желание за знание, но имаше любопитство. По нѣкой път трѣбва да се спра да обясня, какво разбирамъ подъ „непрѣодолимо желание за знание“. Вие ще проверите много отъ тия качества, върни ли сѣ, или не. Всѣка една жива идея трѣбва да се

определи Опитността, която имате сега е богата, но ако туй знание, което сте постигнали, не го прилагате и не му давате единъ новъ потикъ, въ васъ ще се образува едно ферментиране, ще се вкиселявате и ще се огорчавате. А тамъ, дѣто се образува вкиселяване и огорчаване, спира се и прогресътъ на човѣшката душа. Има много отъ васъ, които казватъ: е за въ бѣдаще, въ този животъ не мога да се уча, но въ другия животъ ще уча. Може но ученикътъ трѣбва сега да разрѣши въпроса. Това интензивно желание за учене въ васъ никога не трѣбва да се прѣкъсва. Прѣкъсне ли се туй желание, отъ гдѣ знае те че въ бѣдаще ще бѣде пакъ тъй? Кой ще ви свърже тогава? Азъ се чудя на вашата голѣма вѣра въ бѣдащето. Ако ти сега седишъ, — разговаряшъ се и не искашъ да подигнешъ една малка сламчица, какъ ще подигнешъ голѣмата гредѣ въ бѣдащето?

И тъй, сега желая ви да се движите. Ако искате да бѣдете живи, не избирайте кжситѣ, мъртвитѣ линии, но избирайте дългитѣ, живитѣ линии. Слѣдователно, страданията въ живота, въ този смисълъ, сж само едно отъ качествата на дългия пѣтъ. Много се се изморява този, който е ходилъ на дълъгъ пѣтъ, нали? А онзи, който е изминалъ само 10 метра пѣтъ изморява ли се? Онзи който е извървѣлъ 10-15 километра, казва; много се изморихъ. Краката много ме болятъ,

Не е грѣхъ, че се изморилъ. Той ще си измие краката, ще си почине и на другия день пакъ ще тръгне на дълъгъ пътъ и въ този дълъгъ пътъ той ще добие знание. Ще се срещне съ много хора, ще се запознае съ географическитѣ мѣста, съ живота, съ природата, съ дърветата, съ рѣкитѣ и т. н. Слѣдователно, ще разбере цѣлия козмосъ, който сега сжществува. Азъ говоря сега за козмоса на човѣшкото съзнание, защото има единъ козмосъ, който е извънъ човѣшкото съзнание, той е съзнанието на ангелитѣ, или козмоса на ангелитѣ, който е различенъ отъ козмоса на човѣка. Нашиятъ козмосъ е много по-малкъ отколкото козмоса на ангелитѣ. Когато единъ ангелъ разсждава за козмоса, въ неговия умъ има такива нѣща, които единъ човѣкъ даже и на сънъ не е видѣлъ, и на умъ не сж му идвали.

И гѣй, коя е основната мисль? — Дългиятъ пътъ. Защо? Защото е пътъ на живота. А другиятъ пътъ, кжсиятъ пътъ, той е пътъ на смъртта, той е гладкъ пътъ. Въ него нѣма никакви прѣпятствия.

Сега, вие ще извадите извѣстно заключение. Азъ оставямъ безъ заключение. Знаете ли защо азъ не правя заключение? — Въ окултната наука никога не затварятъ. Ако слѣдъ като излѣзете отъ школата азъ затворя вратата, какво означава? Или, слѣдъ като

влѣзете, вратата се заключи, какво е това положение? Сегашнитѣ хора искатъ заключение. Никакви заключения! Разсѣждане и обсъждане върху идеитѣ — да това може но ако вие искате да извадите едно общо заключение за цѣлия животъ, това не може. Заключение не може да се даде, не само за васъ, за никого, т, е, заключение може да ви дамъ, но това заключение нѣма да опрѣдѣли сѣщността или смисъла на нѣщата.

Често вие питате: какъвъ е смисълътъ на живота? Може ли да дадемъ отговоръ, какъвъ е смисълътъ на живота? Може да питаме, каква е крайната цѣль на любовта, защо Господъ създаде свѣта, защо хората се мразятъ, защо се обичатъ и т. н. и на всички тия въпроси може да дадете едно, второ или трето обяснение, но да дадете едно общо заключение, да обясните нѣщата, това е една отъ най-труднитѣ философии. Затова ние се пазимъ отъ заключения. Ние разсѣждаваме, обогатяваме се съ знания, а другото оставяме на страна. Заключение въ свѣта може да даде само единъ и то онзи, който разбира тази дълга линия, да събере двата края въ едно. Тогава азъ ви питамъ: мислите ли, че единъ день Господъ, за да ви убѣди въ това, ще съедини двата края въ едно? Това е пакъ прѣдположение.

Ние не можемъ да знаемъ, какво мисли Той. Догатваме, правимъ си прѣдположения, но нищо повече.

Нѣкои учени хора говорятъ за случайноститѣ. Но азъ мога математически да изчисля, какви сили седятъ задъ всѣка една случайностъ. Сили работятъ въ изключенията! Има закони, съ които опрѣдѣляме на какво се дължатъ случайноститѣ. Задъ всѣко едно изключение седи една разумна, интелигентна сила, на която съзнанието въ даденъ моментъ не е било будно, и така се е явила една случайностъ. Колкото тази случайностъ става по-често въ природата, толкова тия същества сж по-малко интелигентни. Колкото случайноститѣ и изключенията сж по-рѣдки, толкова и тия същества сж по-умни и по-висши. Тия заключения азъ правя за себе си. Мои заключения сж тѣ. Имамъ свои основания, и по този законъ, зная, слѣдъ първото изключение кога ще се яви второто изключение, защото тѣ ставатъ периодически. Нѣкои питатъ: какъ ставатъ случайноститѣ въ свѣта? Ето какъ: при единъ младъ български чорбаджия отива единъ български абаджия да му крои биръ бучуклия гащи. Изнася абаджията единъ топъ хубаво сукно, измѣрва го и взима ножицитѣ да крои. Но въ това врѣме дъщерята на чорбаджията влиза. Абаджията я поглежда, забравя се, помръдва ножицитѣ и рѣже, обаче платътъ

вече за биръ бучуклия гащи не става. Криво изрѣзълъ плата, Кой е причината? — Момата. Не, той се захласналъ и отрѣзълъ на криво плата. Значи, всѣка една случайность се дължи на разумна причина, която е отвлѣкла съзнанието на едно разумно същество въ друга посока Това не е умишлено. Погледналъ той момата, а тѣ го отдаватъ на закона на случайноститѣ. Тѣй щото, тѣй погледнато, случайноститѣ сж едно изключение, въздѣйствуване на една сила, на едно същество върху друго интелигентно същество.

Да изпѣмъ новото упрѣжнение: „Благость носи Свѣтлината“.

Т. м.

ПРИЛИВИ и ОТЛИВИ

14-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(III ГОДИНА)

16. I. 1924 ГОД. — СОФИЯ.

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ — РУСЕ.
ул. Сарафову № 21.

Приливи и отливи.

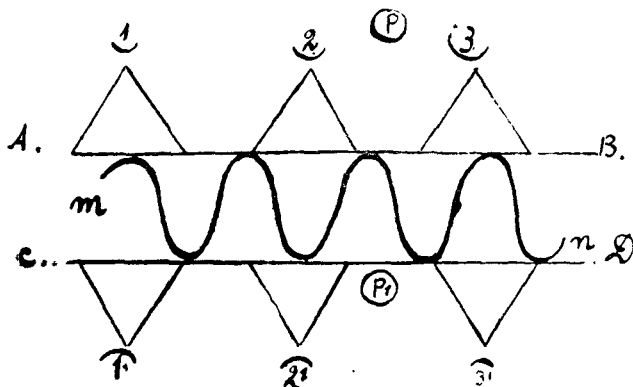
Т. м.

Протете се резюмето върху: „Произходъ на лѣчебнитѣ растения“.

Прочетоха се нѣколко теми: върху: „Най-малката добродѣтель“.

Тема за слѣдующия пѣтъ: „Произходъ на усмивката“.

За да намѣри човѣкъ най малката добродѣтель, иска се много ситна мръжа, за да я хване отъ морето, нѣкои отъ васъ сж взели много едра мръжа.

Сега, какво разбирате отъ тази картина? Вие я считате за едно украшение. Тъзи двѣ успоредни линии показватъ теченията, които ставатъ въ астралния свѣтъ, или въ всички онѣзи вещества, които сж жидки — можемъ да го наречемъ „течението на жидкитѣ вещества“. Тъзи двѣ прави линии АВ и СД сж граници на астралния свѣтъ. Какво прѣдставляватъ тѣзи трижълници отгорѣ? Съ тѣхъ ние изразяваме духовния свѣтъ. Тъзи граници АВ и СД прѣдставляватъ по-гъста материя, въ която хората постоянно биятъ главитѣ си, чупятъ коститѣ си. Това сж нѣща, които не могатъ да се промѣнятъ. Нѣкой пѣтъ ученитъ хора се заклещватъ, че нито назадъ, нито на прѣдъ. Трижълниците пъкъ показватъ чисто Божествения свѣтъ. Въ тѣхъ енергиитѣ сж отъ другъ родъ. Защо линията mп е криза, защото не върви по правъ пѣтъ? Защо змията като върви прави тия зигзагообразни линии, криволичи? Защо не върви, както другатѣ животни, по права линия? Кои сж причинитѣ? Вие, физиолозитѣ, нали се досѣщате кои сж причинитѣ. — Понеже крака и ржцѣ нѣма. Всички онѣзи сжщества, всички онѣзи сили, които сж безотговорни, които сж невмѣняеми въ свѣта, вървятъ все по тѣзи криви линии. И ще забѣлѣжите, че това е фактъ. Вземете единъ човѣкъ, който върви много спретнатъ,

дайте му вино да пие и той ще започне да върви като нѣкоя гемия. Той първо мисли, но пийне ли винце, върви по една крива линия.

Сега, да обяснимъ, какво означава изпъкването, изкривяването на тази линия. Сама по себе си, въ геометрията, тя нѣма никакъвъ смисълъ. Казватъ: крива линия. Но отъ окултно гледище, за да изпъкне тази линия нагорѣ, има извѣстно влияние. Тукъ, между втория и третия трижълници, при буквата Р се намира единъ разуменъ центъръ, който е прѣдизвикалъ единъ приливъ на тѣзи разумни енергии. Значи, тукъ има извѣстна култура. На противоположната страна на всѣка една крлтура има извѣстенъ отливъ. Този отливъ се дължи на друго разумно влияние Р,ⁱ за отличие отъ Р. Слѣдователно, въ движението на тази крива линия $\pi\pi$, еднитѣ сж приливи, другитѣ — отливи. Тия нѣща постоянно ставатъ у самитѣ васъ. Забѣлжете, че тукъ има другъ единъ законъ. Сега, коя е дѣсната страна на тия криви линии? Да кажемъ, че сърцето и умътъ въ дадения моментъ представляватъ граници на духовния свѣтъ. Въ ума и сърцето текатъ два рода енергии. Когато въ ума има приливъ, въ сърцето има отливъ. Когато въ ума има отливъ, въ сърцето има приливъ. Туй не е само едно твърдение, то е единъ фактъ. Този фактъ ние обу-

славяме психологически на слѣдующето наблюдение. Вземете момчетата и момичетата на възраст отъ 10—14 години, щомъ почне да се развива тѣхното астрално тѣло, щомъ почнатъ да се развиватъ чувствата у тѣхъ, колкото и да сж паметливи, почватъ да ставатъ разсѣяни, става приливъ въ тѣхъ и паметъта имъ почва да се губи. Къмъ 21-та си година, паметъта имъ пакъ почва да се възстановява. Слѣдователно, когато енергиитѣ слизатъ въ сърцето, всѣкога въ ума се явява една разсѣяностъ, а когато става приливъ въ ума, всѣкога човѣкъ усѣща, че въ сърцето настава една студенина и той казва: изгубихъ онѣзи благородни хубави чувства въ сърцето си! Това само привидно е така. Сърдечнитѣ енергии, които изразяватъ сжщностъ на сърцето, и енергиитѣ, които минаватъ презъ сърцето сж двѣ различни нѣща. Когато нѣкой пжтъ вие се чувствувате радостни, весели, това още не е вашето сърце. Вие само изпитвате извѣстенъ

родъ енергии, които сж въ съгласие съ вашитѣ сърдечни енергии. Пияниятъ като се напие, или глад-

ниятъ като се нахрани, изпитватъ едно приятно разположение. Учениятъ човѣкъ, като прочете една книга, изпитва едно приятно настроение въ умствения свѣтъ горѣ. Промѣнитѣ на тия енергии не съставлява още същественото въ живота. Тукъ се раждатъ всички противорѣчия. Нѣкой стане сутринь, въ ума си има отливъ, не може да мисли правилно, а въ сърцето си има накупяване на енергии, не може да работи. Щомъ влѣзешъ въ сърцето, тамъ трѣбва да работишъ, въ него има по груба материя. Дразнишъ се нѣщо, но никаква философия нѣма въ това, не можешъ да си дадешъ отчетъ. Ако си майка ще намѣришъ нѣкого, върху когото да излѣешъ този гнѣвъ. Ще ти дойде на ума, че малкото, или голѣмото ти дѣте е счупило нѣкоя паница. Ще го набиешъ и ще му кажешъ: друтъ пътъ да не чупишъ! Слѣдъ като го набиешъ пакъ ти е нѣщо мъчно. Доиде ти на ума, че гашитѣ му скжсани. Още единъ пътъ ще го набиешъ. Но и слѣдъ това пакъ не ти минава мъката. Послѣ, дойде ти на ума, че мъжътъ ти не е донесътъ хубаво месо и ще се скарашъ съ него. Това е една вжтрѣшна енергия въ тебе, която се е събрала и трѣбва да я изразишъ. Защото ако не стане отливъ на астралнитѣ енергии, ако не имъ дадешъ възможность да изтекатъ тогава ще се обра-

зува едно блато, около което ще има много миязми. Така стават хората клюкари. Клюкаритъ сж хора, въ които има благо съ миязми дѣто се събиратъ жаби. Тѣ обичатъ езерото и плашатъ жабитѣ. Такъвъ човѣкъ все мисли да изважда риби, това онова, все търси нѣщо, но тъй си отива животътъ. Тѣзи хора, у които сърцето се развива, азъ ги улодобявамъ на онзи циганинъ, на когото дали едно гърне съ млѣко да го продава. Тон го туря на главата си, тръгва и си мисли: ще продамъ туй млѣко, ще си купя една кокошка, която ще ми снася яйца. Като продамъ яйцата, ще си купя една гжска, която ще ми даде патенца И тѣхъ ще продамъ. Отъ паритѣ ще си купя едно агънце, което ще се размножи. Ще продамъ агнетата и ще си купя една крава, И тъй забогатѣлъ въ мечтитѣ си, че рѣшилъ да се ожени. Ама каква ще избере? — Ще се прѣдстави на царската дъщеря, тя ще се съгласи и послѣ ще си иматъ едно хубаво дѣтенце. Като си помислилъ за дѣтенцето, подскочилъ отъ радостъ, млѣкото съ гърнето паднало на земята и се разлѣло. Сега, има много учени благородни хора, които мязатъ на този циганинъ. Нѣкой отъ тия учени казва: Туй ще чета, онуй ще чета, ще проучвамъ Библията, ще си правя извадки и т. н. Прави си той плана, подскача, но из-

губва Библията. Ученията казва: това ново ще изобретя, онова ще изобретя. Подскача и изгубва мисълта си. Не трѣбва да си правите илюзии.

Тѣзи граници, които съществуватъ, това азъ ги наричамъ, граници на два свѣта Дѣйствителниятъ, реалниятъ Божии свѣтъ, туй сж все разумни същества. Всичкитѣ ваши постѣпки, всичкитѣ ваши мисли, всичкитѣ ваши желания нѣма да останатъ безъ послѣдствие. Да не мислитъ, че може да бждете по-умни отъ тѣхъ. Дотолкова, доколкото вашитѣ мисли, вашитѣ интереси сж въ съгласие съ тия разумни същества, дотолкова тѣ ще ви съдѣйствуватъ, но въ момента, въ който се отклоните, ще ви турятъ прѣпятствие. Ще ви приведа единъ анекдотъ. Поканили едного на гости, и този, който го поканилъ, му показва една ябълка и веднага я скрива. Слѣдъ туй му показва друга една ябълка, донесълъ я до устата му, той я близналъ и веднага пакъ я скрива. Най-послѣ му донесълъ единъ много хубавъ бонбонъ, така направенъ, че отвънъ билъ сладкъ, а отвътрѣ — горчивъ. Близналъ го и си казалъ: А, хубавъ е! Но като го сдѣвкалъ, изплюлъ го. Слѣдъ това му донесли ядене, хубаво сготвено, отъ хубаво месо, но като го изялъ, повърналъ — отъ развалено месо било сготвено. И слѣдъ това, като му донасяли нѣщо, питалъ: отъ кое

е това? Отъ туй, което се вижда, или отъ туй, което се само близва, или отъ туй, което се вкусва и изплюва, или отъ туй, което се изяжда и послѣ повръща? И азъ ви питамъ: отъ кое е вашето знание? Отъ туй което се вижда само, или отъ туй което се близва, или отъ туй което се вкусва и повръща, или отъ туй, което се изяжда и послѣ повръща? Това не е знание. Това сж само опити, за да добиемъ онази истинска наука. И при сегашнитѣ условия, нашата наука е почти само виждане, близване, вкусване, изяждане и повръщане. И въ туй и вие, и всичкитѣ хора сж специалисти. Ако нѣкой човѣкъ каже, че е щастливъ, този човѣкъ принадлежи на другъ свѣтъ. И азъ ви казвамъ: човѣкъ, които живѣе въ материялния свѣтъ, абсолютно не може да бжде щастливъ.

- Който мисли, че е щастливъ, той се самозаблуждава. Ще ви дадатъ сладкия бонбонъ, но ще го изплюете. Ще ви дадатъ хубаво ядене, но ще го повърнете. Тогава, нѣкой ще каже: какъвъ е смисълътъ на живота? Смисълътъ на живота е извънъ тази материя, извънъ този свѣтъ, въ който живѣемъ. Всѣки отъ васъ научно ще изучава закона на приливитѣ и отливитѣ. Нѣкой има едно неразположение. Ще хване това неразположение. Защо си неразположенъ? — Тези ми е. Е какъ. вчера бѣше готовъ за Христа

всичко да направишъ? Казваше: азъ туй ще направя, онуй ще направя, а днесъ си се сгушилъ! Какъ тъй, отъ вчера до днесъ си другъ вече? — Ама такова е обществото! Не, ти ще намѣришъ сѣщинската причина. Ама Господъ тъй наредилъ. Какъ намѣри ти, че Господъ е наредилъ така? — Ама Господъ на едни е опрѣдѣлилъ да сѣ радостни, а на други да скърбятъ. Не, заблуждавашъ се, Господъ не прави хората нито скръбни, нито радостни. Неговата задача, Неговата цѣль, ако мога така да се изразя, тукъ на земяти е да ни застави да мислимъ. Сега разберете, азъ ви прѣдставямъ нѣщата въ една фигуративна смисълъ. Нѣкои отъ васъ може да кажатъ: това е една подигравка съ нашитѣ чувства. Азъ, като на ученици, бихъ ви казалъ, че вие до сега хиляди пѣти сте се подигравали сами съ себе си. Ами, че ако единъ день вие мислите, че сте добъръ и уменъ човѣкъ а на другия день мислите, че сте единъ идиотъ, или единъ голѣмъ грѣшникъ, питамъ: не се ли подигравате съ себе си? Слѣдъ като днесъ мислите, че сте единъ идиотъ, глупавъ човѣкъ, а утре мислите, че сте единъ гениаленъ човѣкъ, не се ли подигравате съ себе си? Може ли глупавиятъ човѣкъ да стане гений, и гениятъ да бѣде глупавъ? — Не може. Азъ говоря за сѣщността на нѣщата. Азъ говоря за

интелигентността въ свѣта, за нейната колективност. Тя по сѣщество не може да се измѣни. Тази интелигентност, която ни ръководи, произтича отъ единъ Божественъ центъръ и не може да се измѣни. И ако нѣкой пътъ ви се вижда, че тази енергия се е измѣнила, на това причината сте вие. Ако нѣкой пътъ енергията прави извѣстно отклонение, трѣбва да знаете, че нейното естество първоначално не е било такова. Всички хора казватъ, че свѣтлината се движи вълнообразно. Защо върви така? — Тя срѣща извѣстна съпротивления, затова образува крива линия. Кривата линия е силата на живота, тя е живата енергия. Свѣтлината има два вида елементи. Единиятъ елементъ носи енергиитъ на сърцето, а другиятъ елементъ е образуванъ отъ трептения, които носятъ интелигентността, но не само тѣзи вибрации на свѣтлината. Тия вълни показватъ, че етерътъ е правилъ такива малки трептения. Между двѣ височини има една малка трапчинка, която се обуславя отъ извѣстно отклонение въ закона.

Сега, вие може да отклоните вашата енергия, т. е. може да измѣните вашето настроение. Запримѣрь, имате отливъ въ вашето сърце. Какво да правите? — Напуснете сърдечния свѣтъ и влезте въ умствения, не се занимавайте съ чувствени работи.

Нѣждѣ се дава театъръ, кинематографъ, забавление, но вие нѣмате пари. Не отивайте на театъръ, защото, ако отидете, ще си създадете редъ неприятности. Или, искате да отидете на курортъ нѣждѣ, обаче нѣмата петъ пари. Ако отидете, какво ще стане съ васъ? — Ще прѣкарате тамъ единъ два, три дни и най послѣ хотелджията ще каже. господине, платете си! Не ви трѣбва курортъ. Колкото и да е трудень вашия животъ, впрегнете ума си въ умствена работа!

Сега, туй, което ви прѣчи е това, че много ученици живѣятъ съ своето минало. Мислите, че сте ученъ. Това е една самоизмама. Не че не знаете нищо, но мислите се повече нѣщо, отколкото сте. Ще ви приведа единъ примѣръ, който съмъ привеждалъ и другъ пѣтъ. Ако имате една справочна книга, денемъ на свѣтлината може да четете всичко на нея, но ако ви я дамъ на нѣкое тъмно мѣсто, какво може да четете отъ нея? Слѣдователно, нѣкой пѣтъ Божествената книга на живота е закрыта и ние нѣмаме свѣтлина. И ако единъ день се усѣщате въодушевени, то е, че сте прочели единъ листъ отъ вашия животъ. Вие се радвайте, че можете да четете. Вториятъ день вие имате отливъ. Отваряте книгата и казвате: какво стана, че не мога да чета? — Нищо,

ще легнешъ да спишъ. Какво означава спането? — Спането е единъ вътрѣшенъ процесъ. Ще напуснешъ физическия свѣтъ и ще влѣзешъ въ астралния свѣтъ, тамъ е день. Ще отидешъ, дѣто има день. Когато въ астралния свѣтъ настане нощъ, въ умствения свѣтъ е день. Когато и въ умствения свѣтъ настане нощъ, ти ще отидешъ въ Божествения свѣтъ, тамъ е день. Онѣзи, които разбиратъ законитѣ, ще вървятъ напредъ. По нѣкой пѣтъ и въ тѣзи висши свѣтове настана нощъ, и въ тѣхъ има отливи. Тогава ще започнешъ обратното, ще започнешъ да слизашъ надолу. Когато единъ висшъ духъ слѣзе на земята, т. е. когато слѣзе долу въ ада, за него това съставлява една голѣма приятностъ. Запримѣръ, ако единъ ангелъ слѣзе на земята, той ще я намѣри като едно забавление и слѣдъ 500 — 600 години ще се върне на небето съ голѣми опитности. А вие, като не разбирате закона, казвате: животътъ е нещастенъ. Защо е нещастенъ? Защото вие искате да бъдете рентизри. Най първо вие искате да се учите и казвате: нѣма ли нѣкой да ни помогне? Може да ти съдѣйствува, но никой не може да учи заради тебъ. Моята мисль може да съдѣйствува за вашата мисль, но вие за себе си трѣбва да мислите. Моята добродѣтель може да ви съдѣйствува, но тя не може

да бжде заради васъ. Тя нѣма да ви ползува. Такъгъ е законътъ при сегашнитѣ условия. Туй разберете ли веднѣжъ. не си правете повече илюзии. Вие си казвате: за мене условията въ живота не сж благоприятни. Не, доколкото зная, условията за всѣки единъ човѣкъ сж такива, каквито сж необходими за дадения случай. Ако така разсждавате, вие не само не можете да си помогнете, но ще можете да прѣмахнете и всичкитѣ прѣпятствия, които сжществуватъ у дома ви, между дѣцата ви.

Сега, този законъ, тази крива линия математически има своето приложение, но тази вечеръ нѣма да се спирамъ. Мнозина отъ васъ започватъ съ ирационалнитѣ числа, а свършватъ съ рационалнитѣ. А то трѣбва да е обратното: да заточнатъ съ рационалнитѣ, а да свършватъ съ ирационалнитѣ числа. Защо? Защото рационалнитѣ числа се дѣлятъ правилно, безъ никакъвъ остатъкъ. Ирационалнитѣ числа пъкъ сж числа, които сжществуватъ въ другъ свѣтъ, тѣ не се дѣлятъ. И всичкитѣ спорове сега между васъ, всичкитѣ ваши криви разсждения се дължатъ все на тѣзи ирационални числа. Законътъ е такъвъ. Вие дойдете при мене съ една торба отъ 10 кгр., а а другъ — съ една горба отъ 50 кгр, които може да носи и ме питате: защо на този даде 50 кгр.,

а на мене 10 кгр.? Защото твоятъ чуваль е толкова голямъ — толкова можешъ да носишъ. Ама ти трѣбваше да ми туришъ единъ твой слуга да ми носи повече. А, такъвъ законъ нѣма! Ако азъ накарамъ моя слуга да носи заради тебе, това е едно насилие. Ти ще носишъ толкова, колкото можешъ. Единъ день, ако станешъ силенъ, и 100 кгр. може да ти дамъ. Слѣдователно, при сегашнитѣ условия, живата природа на всѣки единъ човѣкъ дава толкова, колкото може да носи.

Другото заблуждение е слѣдующето: вие не се познавате. По нѣкой пѣтъ мислите, че се познавате. Нѣкой казва: азъ познавамъ еди-кого си. Да познавашъ нѣщо, то значи да боравишъ съ него. Да познавашъ електричеството, то значи, като посоча пръста си, да светне. Ако азъ мога да заповѣдвамъ на тази електрическа енергия въ моя пръстъ да светне, значи азъ имамъ познания за електричеството. А, ще светне! Може да го накарамъ да светне, но знания трѣбва да имамъ! Туй знание не се добива отъ книги, съвсѣмъ други условия се изискватъ. Азъ мога да запаля своя пръстъ и да гори безъ да изгаря. — Ще свети само. Насъ не ни трѣбватъ електрически лампи. Ами че вие може да минавате много икономично. Послѣ, насъ не ни трѣбватъ тия соби. А сега,

вие седите, имате голѣми претенции, мислите, че знаете много. Казвамъ: докато плащате за електричество, докато си купувате дърва, ще вървите по този отжпканъ пѣть, а докато вървите по него, ще имате страдания. Той е пѣть на страдания. Сега, вие казвате: защо ми сѣ тия страдания? Нѣкой отговаря: тъй ми е опрѣдѣлено въ свѣта. Сега, ще ви прѣдставя мисльта си по ясно. Прѣдставете си, че на едно нѣсто природата е изкопала една дупка, около $1\frac{1}{2}$ до 1 м., дълбочина и широчина. Вие сте ученъ човѣкъ. Минавате покрай дупката, погледнете въ нея и си казвате: защо ли е изкопана тази дупка? — заминете си. Слѣдъ това мине вторъ, погледне въ дупката и пакъ си каже: защо ли е изкопана тази дупка? И, той си замине. Това сѣ все учени хора! Слѣдъ това минатъ още около стотина души, всички се спиратъ погледнатъ дупката и си казватъ: кой ли я изкопалъ и защо? Никой не я заравя. Срещнатъ се всички и си казватъ: забѣлѣзали ли сте тази дупка? Добрѣ, 100 такива дупки сѣ изкопани, всички минаватъ — заминаватъ и само хроникиратъ: 100 дупки има изкопани. Описватъ ги. Допуснете сега, че всички тия хора се връщатъ по сѣщия пѣть. но тъмно е — нощъ. Тѣ не забѣлѣзватъ тия дупки и въ мрачината — хопъ, падне единъ въ дупката, изкълчи си крака.

Другъ слѣдъ него падне въ друга дупка, изхълчи си ржката и най-послѣ казватъ: да те пази Господъ отъ тѣзи дупки! Да те пази Господъ отъ този пѣтъ! Какво искатъ да кажатъ съ това? Ако тѣзи хора се върнатъ, напълнятъ тѣзи дупки съ прѣстъ и посадятъ въ тѣхъ нѣкакви дръвчета, втори пѣтъ като минатъ, ще пострадатъ ли? Слѣдователно, вие като сте минавали тамъ, като ученъ човѣкъ, не сте посадили сѣмката на нѣкоя добродѣтель. Втори пѣтъ като минете, ще я посадите. Питате тогава: защо сж страданията? — Много дупки има. Туи показва, до колко сте били готови да изпълните волята Божия. Ти срѣщнешъ единъ твой другаръ. Срамъ те е да си изкажешъ мнѣнието, своитѣ убѣждения и затова нищо не му говоришъ. Мислишъ си: ще се изложам! Не, ти минавашъ за ученъ човѣкъ — срещни приятеля си и му кажи: слушай, приятелю, едно нѣщо има въ свѣта реално, единъ пѣтъ има: човѣкъ трѣбва да обича Бога съ всичкото си сърце! Така, както вървишъ, ти не вървишъ въ правия пѣтъ. Речешъ ли му така, ти ще го стреснешъ. Този човѣкъ си отива дома си, и втори пѣтъ като го срещнешъ, ще видишъ, че туй сѣменце е поникнало.

Сега, мнозина казватъ: чакай, да си не казвамъ мнѣнието. да не се излагамъ. Я ми кажете, какъ се

проповѣдва за Господа? — Ами да изучимъ Библията! Е, хубаво, пророкътъ какъ е проповѣдвалъ като нѣмаше Библия? Казвате: да изучишъ Евангелието! Ами апостолътъ какъ е проповѣдвалъ, като нѣмаше Евангелие? Казвате: е, на тѣхъ Господъ е далъ. Отъ гдѣ знаешъ, че Господъ е далъ на тѣхъ? Защо на васъ не даде? — Ама тѣ имаха особена привилегия. Е, въ какво седеше тази привилегия? Привилегията бѣше въ това, че тѣ имаха абсолютна вѣра, любовъ, обичъ, бѣха готови на всички жертви, за да изпълнятъ волята Божия. Значи тѣ се учиа съобразно законитѣ на живота. Тѣ имаха друга книга. Сега за васъ е още по добръ, понеже имате и тѣхната опитност. Това не е въ ущърбъ на васъ, азъ не искамъ да се върнете 2000 години назадъ, но казвамъ, че тѣ бѣха при много по-лоши условия. Тѣ сж направили много прѣводи отъ живата природа. Вие ще се ползвате отъ тѣхнитѣ прѣводи и опитности. И ние днесъ ще вложимъ нѣщо въ Евангелието на нашия животъ. Какъ? Всѣки отъ васъ ще внесе поне една дума, поне едно прѣдложение въ това ново Евангелие. То се пише тамъ горѣ. Каквато добрина направишъ на земята, тя се пише въ Божествената книга, отбѣлѣзва се. Помислилъ си нѣщо, казалъ си нѣкое прѣдложение, има разумни сжщества, които вед-

нага го внасят въ тази свещена книга, отблъзват името ти и кога се е родила тази мисъл. Вие [мислите, че никой не се занимава съ тия работи, никой не се занимава съ васъ. Не, не, занимаватъ се. И всичкитъ ваши упражнения, които имате тукъ единъ день ще ги разглеждате. Архиви има тамъ! Единъ день ще ви въведатъ въ тѣхъ и ще видите и много умни работи, и много глупави. Ще дойде нѣкое отъ разумнитъ същества да ви покаже вашите гарджета които сте рисували и ще ви каже: вижъ съ какво си се занимавалъ! Ще дойде учения човѣкъ ще му кажатъ вижъ съ какво си се занимавалъ. Смѣшно ще бѣде! Тамъ ще ви обяснятъ, кои сж били причинитъ, че сте чаписали тѣзи гарджета. Тѣзи истини ще ви обяснятъ единъ великъ законъ въ свѣта. Туй изисква дълго изучаване. Има ивъѣстни математически изчисления, споредъ които можете да знаете влиянието на планетитъ прѣзъ всѣки день, часъ и минута. И послѣ, нѣкой ще каже: какво влияние има мѣсечината, какво влияние иматъ всичкитъ звѣзди, какво влияние иматъ планетитъ върху насъ? Ако дойдете да боравите съ тѣзи философски въпроси, вие съвсѣмъ ще се изгубите. Знаете ли какъ ще се изгубите? Казвамъ: има извъснi учени хора, които обясняватъ, какво нѣщо е топлината. казватъ, че топлината била движение. че свѣтлината била движение. Азъ казъ

вамъ: топлината не е движение. Свѣтлината била движение. Топлината образува движение, но самата тя не е движение. Свѣтлината образува движение, но самата тя не е движение. Сега, да оставимъ тѣзи твърдения и отричания, но казвамъ: ще трѣбва ли азъ да чакамъ този ученъ човѣкъ да ми казва, какво нѣщо е топлината и послѣ да я употребявамъ? Прѣди да ми обясняватъ ученитѣ хора, колко трептения имала свѣтлината, топлината, тѣ си съществуватъ, азъ си служа съ тѣхъ. И сега, ще ми казва нѣкой, какво нѣщо е Богъ! Ще чакамъ азъ еди-кой си богословъ да напише своя трактатъ за Бога, и тогава азъ да боравя съ Него. Че азъ съмъ усѣтилъ, какво нѣщо е Богъ, прѣди да сж ми обяснявали. Неговата мисль, Неговитѣ трептения азъ съмъ усѣщаль въ себе си! Ако вие ми дадете най-последнитѣ обяснения за свѣтлината, добръ, но ако азъ чакамъ да ми обяснявате, какво нѣщо е Богъ, нѣма да чакамъ. И сега, въ църквитѣ ще ми доказватъ, какво нѣщо е Богъ Тамъ е заблуждението! Прѣди да ми доказва църквата, какво нѣщо е Богъ, азъ Го зная. И всичкитѣ велики Учители, които идватъ въ свѣта, ни даватъ само методи, чрѣзъ които можемъ да използваме великото Божие благо.

Сега, първото нѣщо: не отивайте въ друга крайностъ! Вие искате да научите хората, какво нѣщо е Господъ, прѣди още вие да сте го разбрали. Не, ти не знаешъ какво нѣщо е Господъ. Когато Господъ дѣйствува въ сърцето ми, сърцето ми е меко. Азъ казвамъ: ела, приятелю, готовъ съмъ съ тебе да раздѣля хлѣба си. Седна съ него, приказвамъ си приятелски, дамъ му отъ хлѣба си и тогава и той, и азъ разберемъ какъ дѣйствува Богъ. Щомъ Го нѣма, затворя вратата си. Щомъ Господъ е въ моя умъ, като видя единъ ученъ човѣкъ, уча се отъ него. Може да ме изпѣдятъ и 100 пѣти, но азъ ще ида, ще дамъ всички жертви, ще отстъпя на всичко, само да науча нѣщо. Щомъ нѣма Господа горѣ въ моята мисль, и цѣлата библиотека да ми дадатъ, азъ ще избѣгамъ отъ тамъ. Знанията и стремезътъ къмъ Божественитѣ идеи се дължатъ на Божественото, което отъ хиляди и милиони години дѣйствува вжтрѣ въ насъ. Тамъ нѣма да имате тѣзи понятия, да казвате: чакай да видя, какво ще каже моятъ Учителъ, че да имамъ едно по-право понятие за Бога. Не, моята задача не е тази, да ви дамъ едно по-право понятие за Бога. Азъ искамъ да ви дамъ прави методи, какъ да служите на Бога. Казвамъ, че всичкитѣ методи, съ които хората до сега сж служили на

Бога, не сж прави. Не че не сж добри, азъ не ги отричамъ, но не сж единъ идеаленъ начинъ за служене на Бога. Добри сж всички църкви, и държави, въ всичко работи Божественото, но не е този истинския методъ, по който можемъ да служимъ на Бога. Когато истинския методъ влѣзе, ще има разбирания ще има миръ, ще има благородство между хората. Смъртта ще изчезне, страданията ще се прѣмахнатъ, затворитѣ ще се прѣмахнатъ, всичко туй ще изчезне.

Сега, нѣкои може да кажатъ, че това се отнася до далечното бъдеще. Не, не, азъ твърдя едно нѣщо, което е вѣрно, а то е, че това е сега. То е извънъ врѣмето и пространството. Вие може да имате туй нѣщо още сега, не слѣдъ единъ часъ, още сега може да го имате. Какъ? — Ако изхвърлите съмнѣнието отъ вашия умъ. Казвате: е, тогава още не му е дошло врѣмето. Ами че ти самъ си туряшъ тази мисль въ ума, че не му е дошло врѣмето. Кога ще бжде врѣмето? Онзи, който казва, че не му е дошло врѣмето, знае ли философски, какво значи да ти е дошло врѣмето? Ами ако това врѣме е прѣминало? Ами ако ти си закъснѣлъ за станцията? Ще чакашъ вторъ тренъ. Не, не, ти ще идешъ точно на врѣме, защото природата обича точностъ, въ нея нѣма

забавления, точно на време ще тръгнешъ, най-малко двѣ секунди прѣди да тръгне трена. Закъснѣешъ ли една секунда, нейниятъ влакъ е на разстояние отъ тебе хиляди и милиони километри. Ти ще кажешъ: закъснѣхъ само една секунда, и не ме чакаха! А, ти се мислишъ една величина. Ама трѣбва да ме чакатъ! Не, ти ще чакашъ. Този е великиятъ законъ, Всички велики хора сж чакали. Азъ наричамъ велики хора добритъ, онѣзи, които служатъ на Бога. Онѣзи хора, които служатъ на свѣта, отъ каквото произхождение и да сж, азъ не ги наричамъ велики. Онѣзи, които сж написали нѣкои велики книги, тѣхъ наричамъ велики. Вие ще кажете: ама пророкъ Исаия е написалъ една велика книга. Вие знаете ли кой бѣше пророкъ Исаия? — Той бѣше само една фирма, а въ сжщностъ туй сж онѣзи велики духове, които сж работили съ него. Исаия е като нѣкой редакторъ. Казвате: е, Викторъ Хюго е написалъ една книга. Какво е написалъ? — Клѣтниците! Ние имаме криво понятие. Всѣки единъ трудъ прѣдставлява колективна работа на възвишени и велики сжщества въ свѣта. Онѣзи велики оратори написали една хубава рѣчь, взиматъ я за своя. Азъ нали зная, нѣкои проповѣдници въ Америка, прочели нѣщо отъ тукъ-отъ тамъ, напълнили кошара си и ще говорятъ.

Е, приятели, това е единъ колективенъ трудъ. Не трѣбва да се самоизмамваме. Това е колективенъ трудъ, това е общата интелигентностъ, която е работила. Тѣзи висши същества, които иматъ благоволенieto да те вдъхновяватъ, иматъ и доблестъта, като ти прѣдадатъ своитѣ мисли, да не искатъ да си турятъ името. Ти напишешъ една хубава рѣчь, казвашъ: тя е отъ мене. Истинскиятъ авторъ седи на страна, ще те погледне, ще те потупа и ще каже: хайде, нѣма нищо, тури си твоего име! И нему е приятно. Когато дадете на едно малко дѣте една ябълка, какво прави? — Туря си я въ джоба. И послѣ ти казвашъ: ама на моята книжка обърнахте ли внимание, особено на онзи пасажъ? Той пакъ те погледне, потупа те и каже: нѣма нищо. И послѣ, кой какъ те срещне, казва: ама: ти си билъ гениаленъ човѣкъ! — Ами че и азъ не знаехъ. Той пакъ те потупа и се поусмивне. Е, пакъ гениаленъ човѣкъ си, проводникъ на туй възвишеното. Ще се стремите да бъдете проводници на туй възвишеното и благородното. Като държа нѣкоя бесѣда, нѣкой казва: учителятъ говори хубаво, но ние пакъ ще си вървимъ по нашия пѣть. Да, ще си вървите по вашия пѣть, но кракътъ ви втори пѣть ще бѣде изкълченъ. За мене е безразлично, но казвамъ: много отъ вашитѣ страдания мо-

же да сепрѣмахнатъ още сега, не за въ бждеще, но трѣбва да вървите въ Божествения пѣть. Нѣкой отъ васъ казва: азъ имамъ доброто желание, правя тѣзи усилия. Други, обаче, търсятъ по лесния пѣть За да се добере човѣкъ до една велика Божествена Истина при сегашнитѣ условия, изисква се усиленa работа. При тази усиленa работа ще срещнете хиляди мъчности. И прѣдставете си сега, азъ като изнасямъ тѣзи Божествени Истини, всички казватъ за мене: той изнася едно ново учение. Това не може да се нарече ново учение, това е Божественото учение, това сж законитѣ въ природата, това сж начинитѣ, по които живата природа дѣйствува. Азъ констатирамъ тия закони, които дѣйствуватъ въ живата природа, които дѣйствуватъ и въ живота. Казватъ, че тия нѣща разваляли живота и започватъ срѣщу менъ шпионирания, че той лъже, това онова и т. н. Казвамъ: когато говорятъ за мене, че лъжа, азъ зная, че говоря Истината. Ама той е лошъ човѣкъ! Азъ зная че съмъ най-добриятъ човѣкъ. Защо? — Всѣкога, когато започнатъ за нѣкой човѣкъ да говорятъ лошо, азъ зная, че той е добъръ. Това е едно отъ най-силнитѣ доказателства, че той е добъръ. Хвалятъ ли го, азъ снимамамъ 50⁰/₀ и казвамъ: този човѣкъ е

отъ единъ посрѣдственитѣ. Говорятъ ли лошо за нѣкой човѣкъ, азъ го взимамъ за добъръ.

Сега, мнозина отъ васъ казватъ: азъ влѣзохъ въ бѣтството съ доброто желание да работя, но братята не ме разбраха. А, трѣбваше да го посрещнатъ съ финикови вѣйки, гении билъ! Ами че тогава ще бждемъ самохвалци! Туй е едно криво разбирање. Туй не съставлява идея на едно братство. Вие сте чудни, като казвате, че сте отъ Бѣлото Братство. Вие още не сте братство, но туй, което сега става е едно побратимяване. Въ какво седи туй побратимяване? — То седи въ това, че като срещнешъ нѣкого, когото много обичашъ, той ще ти направи единъ абцесъ, и ти на него другъ, та ще смѣсите кръвта си. Това е побратимяване, обмѣна. Еднитѣ ще взематъ отъ твоята кръвь, и ти отъ тѣхната. Само по такъвъ начинъ у васъ ще се зароди желание за висшето, за Божественото. Само по такъвъ начинъ животътъ ви ще се осмисли. Ще се намѣришъ въ едно затруднено положение: бѣденъ си, сиромашъ си, писателъ, си художникъ си или музикантъ, не ти върви. Не че не ти върви, много добръ ти върви, но трѣбва да намѣришъ вжтрѣшната философия на нѣщата, да разберешъ, защо не ти върви. Разбирате ли нѣщата, вие ще намѣрите красивата страна на живота. Като

изнасямъ тия нѣща, вие не се занимавате съ себе си, но казвате: чакай, този е хиксъ (x), турите го долу. Онзи тамъ е игрекъ (y), и него турите долу; трети нѣкой е зетъ (z), турите и него долу. Ами вие какво сте? — А, ние сме горѣ. Азъ, азъ, чакай, азъ съмъ важниятъ. Ти казвашъ. азъ съмъ каквото съмъ, а онѣзи тамъ не разбиратъ нѣщата. Ето философия, която ражда партиитъ. Ти си като една гимия въ морето: когато морето ти е развълнувано, ти се кла-тушкашъ; щомъ морето ти е тихо, и ти си тихъ. Не че ти искашъ да играешъ, но морето те кара. Нѣкой казва: азъ съмъ тихъ. Тихъ си, защото морето е тихо.

Нѣкой отъ васъ казватъ: азъ работя. Не работишъ ти, но други нѣкои работятъ съ тебъ. Азъ съмъ тихъ. Не, морето ти е тихо. Азъ бихъ искалъ, когато морето е тихо, и вие да сте тихи; и когато морето се развълнува, вие пакъ да сте тихи, да можете да устоите срѣщу вълнитъ. Тия сж солидни мисли. Като ученици, тъй трѣбва да разсждавате. Тия мисли трѣбва да се вложатъ въ ума ви. Тѣ не сж отъ сега, тѣ се прѣдаватъ отъ хиляди години. Сега искамъ, като разбирате закона, да знаете, че туй, което става съ васъ, става и по цѣлия свѣтъ. И въ Америка да отидете и въ Англия, навсѣкждѣ въ сърцата и умо-

ветъ на хората има приливи и отливи. Това не ся недъжи. Казвате „азъ“. Това „азъ“ е единъ приливъ горѣ, но послѣ ще дойде единъ отливъ. И тъй, „азъ“ можешъ да бждешъ и х, и у, и з — все ще бждешъ една величина. Тия величини може да се измѣнятъ.

И тъй, въ тази лекция ви показвамъ единъ начинъ, съ който може да възстановите равновѣсието на вашитѣ сили, не отвѣнъ само, но и отвжтрѣ. Азъ не искамъ да се примирявате така привидно само. Казвате: да се примиримъ! Най-първо трѣбва да примиримъ силитѣ на ума съ силитѣ на сърцето, да можемъ да прѣкараме енергиитѣ на ума въ сърцето, и енергиитѣ на сърцетовъума. А затоватрѣбва да знаете тия закони и да ги проучвате.

Т. м.

Миръ!

— Мирътъ носи Божията радостъ.

(Лекция; държана отъ Учителя).

ЗАКОНЪ ЗА КЖСИТЪ И ДЪЛГИТЪ ЛИНИИ.

15-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(III ГОДИНА)

23. I. 1924 ГОД. — СОФИЯ

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ—РУСЕ.
ул. Сараолу № 21.

Закохъ за кжситѣ и дължитѣ линии.

Миръ !

Мирътъ носи Божията радостъ !

Г. м.

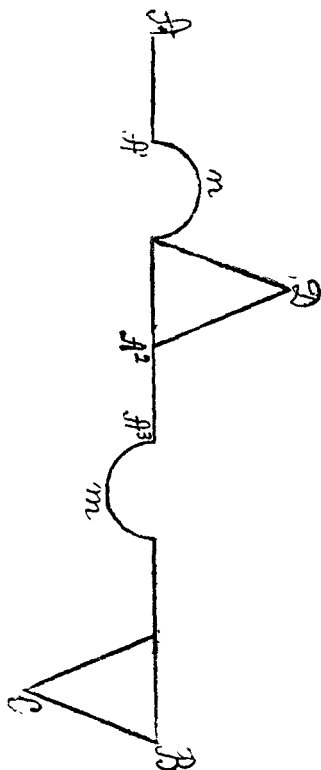
Прочете се резюмето върху темата: „най-малката добродѣтель“.

Прочетоха се нѣколко отъ темитѣ: „произхода на усмивката“.

Тема за слѣдуюция пжтъ; разлика между духъ и материя. Това е една философска тема.

Тукъ имате точката А. Да кажемъ, че линията А - А' е 5 см. дълга. Тази линия реална ли е? Свойството на живитѣ линии въ свѣта е, че тѣ се мѣнятъ постоянно. Да допуснемъ че бихъ ви далъ такъвъ единъ ребусъ, какъвто имате на чъртежа. Какъ бихте изтължували този ребусъ? Той не е скроенъ току тъй. Туй

е, което съществува и въ природата. Това е езикът на природата. Тия линии не сж измислени, те съществуватъ. Цѣлото човѣш

ко тѣло е направено все отъ такива линии. Запримѣрь, точка D прѣдставлява вашия носъ горѣ, N - е окото ви. Тия малкитѣ линии A, A1, A2, A3 — това сж вашитѣ вѣжди. Послѣ, имате единъ тригълникъ C, обърнатъ надолу.

Сега, въ природата това сж приливи и отливи, и трѣбва да знаете, че когато имате прѣдъ себе си една реалность, за да се убедите, че реалността е дѣйствителна, тя трѣбва да даде едно отражение. Всѣка реалность, която не дава отражение, не е дѣйствителна. Слѣдователно, вто-

рия́тъ триъгълникъ С е едно отражение на първия — D: Правитѣ линии сѣщо иматъ отражение. Това е законъ на противоположноститѣ. Този законъ е необходимъ за разбиране на сегашния ви животъ, а не на бъдещия. И цѣлата съврѣменна философия, и всички философски системи на миналото сѣ образувани все отъ тия знаци (на чертежа). Запримѣръ, говори се за абсолютното. Какво подразбирате подъ думата „абсолютно“? Никой не може да опрѣдѣли какво значи абсолютно. Казватъ: Богъ е безконеченъ. Може ли да бъде така? Кой е безконеченъ? Значи, идеята е безконечна. Може ли нѣщо, което има начало, да бъде безконечно? И безконечното може ли да има начало? Може, т. е. начало само по отношение на нашето съществуване. Като говоримъ, че вселената е безконечна, подразбираме себе си. Азъ приемамъ едно начало за мене. Когато гозоря, че вселената е безконечна, подразбирамъ, че за моето съзнание, за мене, това е начало А. Всѣко начало се подразбира по отношение на васъ. Които отъ васъ говорятъ за начало, подразбиратъ себе си, проявленията на извѣстенъ животъ въ даденъ моментъ извънъ врѣмето и пространството.

Да допуснемъ, азъ ви давамъ слѣдното изяснение: вие се движите съ бързината на свѣтлината, съ

300,000 км. въ секунда. Прѣдставете си, че азъ ви казвамъ: вие, които се движите така бързо, съ тази бързина ще се намѣрите на другата страна на земното кълбо. Тамъ ще намѣрите и мене. Ще кажете: не си правете този трудъ. Може ли да има зарадъ мене трудъ? Ако вие сте на другата страна на земята, а азъ се движа съ бързината на свѣтлината, колко врѣме ще ми вземе да ви намѣря на това мѣсто, къдѣто сте. — Не повече отъ около $\frac{1}{20}$ отъ секундата. Значи, $\frac{1}{20}$ отъ секундата ще изживя, за да ви намѣря. Вие казвате: не си правете трудъ. Никакъвъ трудъ. Моето идване е извънъ врѣмето и пространството. Не, освѣнъ че нѣма да си направя трудъ, но за менъ ще бѣде една приятностъ да се подвиза къмъ васъ. Нѣкой казва: много дълъгъ пътъ сте минали.

Сега, да кажемъ, че ти си извървѣлъ 50 километра заради мене, да ме видишъ, и въ твоя умъ седи една грандиозна идея, че си направилъ много нѣщо. Хубаво, но, ако нѣкой иде отъ слънцето да те види и заради тебе е изминалъ 300,000 км. въ секундата, какво е отношението между тебе и този послѣдниятъ? Ако сравнявамъ отношението между изминалия пътъ отъ тебе и отъ другото лице, което иде отъ слънцето, какво показва това? Туй е резултатъ

на любовта единъ къмъ другъ. Съзнанието В е извървѣло 300,000 клм. пжть въ секундата, за да изрази своята любовъ къмъ васъ. Питамъ: кое отъ тия сжщества има по-голъма любовъ? Което е извървѣло 50 клм или което е извървѣло 300,000 клм.? Послѣ, на съзнанието А, което е изминало 50 клм. пжть му трѣбватъ 10 часа врѣме, а на съзнанието В е нужно само една секнуда. Какъ ще примирите едното и другото положение? Едното сжщество е извървѣло 50 клм. за 10 часа, а другото сжщество е извървѣло 300,000 клм. за една секунда. При това, съзнанието А казва: азъ имамъ повече любовъ. Азъ извървѣхъ 50 клм. пжть, цѣль день изгубихъ. Съзнанието В казва: не, азъ имамъ повече любовъ, понеже по-дългъ пжть изминахъ. Да, но то е изгубило отъ врѣмето си само една секунда. Сега, кое отъ тия сжщества обича повече? Дѣ е мѣрката за любовта? Философски ще разсждавате. Трѣбва да намѣрите онѣзи елементи, за да не изпаднете на една отрицателна почва.

Сега, азъ ще обърна тия величини. Да кажемъ, че съзнанието А ви дава 50 лева, а съзнанието В ви дава 300,000 лева, кое ви дава повече? Щомъ е за пари, разрѣшението е лесно. Второто съзнание В ви е услужило повече, разбира се. Добрѣ, да направимъ тия величини разнородни. Съзнанието В ви да-

ва 300,000 лева, а съзнанието А ви дава 50 житни зрънца подаръкъ. Питамъ: коя величина е по-голяма въ този случай? — 50-тъ житни зрънца. Следователно, когато вие прѣвърщате силитѣ, които съществуватъ въ васъ, вие трѣбва да знаете какви сж тия сили. Тия сили иматъ ли движение, живи ли сж, иматъ ли съзнание въ себе си? Бие ученицитѣ на тая школа, трѣбва да правите разлика въ вашитѣ мисли, въ вашитѣ философски схващания, да знаете къмъ коя категория спадатъ. Вие може да правите различни опити, да познаете, дали една ваша идея е реална или не. Вие ще опитате нейната сила по бързината ѝ. Тя трѣбва да се движи бързо. Ако искамъ да отида на слънцето, азъ бихъ прѣдпочелъ бързината на съзнанието В. Обаче, ако искамъ да се заселя на земята и да се развивамъ при нейнитѣ условия, ще прѣдпочета бързината на съзнанието А, или туй А, което ми дава 50 житни зрънца. Въ този случай, между А и В има извѣстно съотношение. Тия величини вие може да ги прѣвърнете. Прѣдставете си, че А прѣдставлява почвата, а В прѣдставлява условията, или силитѣ, които работятъ за развиването на ония сѣмена, които сж вложени въ почвата. Тогава, като разсждаваме философски, различие между А и В има само по отношение на тѣхнитѣ служби въ свѣта. Да

допуснемъ, че едно живо тѣло се движи отъ точка А къмъ насъ, които сме въ точка В. То изминава $A \xrightarrow{A^2} B$ правата линия $A B^2$. Колкото тази права се удължава къмъ В, толкова живото тѣло се приближава къмъ насъ; колкото тази права се скъсява къмъ А, толкова живото тѣло се отдалечава отъ насъ. Слѣдователно, когато правитѣ линии се удължаватъ, живитѣ прѣдмети се приближаватъ къмъ насъ, когато правитѣ линии се скъсяватъ, живитѣ прѣдмети се отдалечаватъ отъ насъ. Разбира се, този законъ има и изключения. Когато човѣшкиятъ носъ се разширява, животътъ се увеличава. Когато човѣшкиятъ носъ се стѣснява, животътъ се намалява. Туй намаление не става изведнѣжъ. Тия линии изведнѣжъ не се намаляватъ, а постепенно Туй тѣло, което се отдалечава, се движи въ извѣстна посока. Туй е вѣрно и въ спектроскопа, съ който ученитѣ хора си служатъ. Когато едно тѣло се отдалечава отъ насъ, линиитѣ, които образуватъ правитѣ жгли се стѣсняватъ. Когато едно тѣло се приближава къмъ насъ, тия жгли се увеличаватъ, И затова, всички хора твърдятъ, че извѣстно небесно тѣло се приближава къмъ земята, а друго се отдалечава, по отношение на нашия животъ. Слѣдователно, когато окръжаващата срѣда, (ние разбираме живата срѣда) или душитѣ които ви

заобикалят, сж въ хармония, тѣхното съзнание е будно, всички сж въ добро настроение къмъ васъ, и линиитѣ ви се увеличаватъ. Щомъ погледнатъ на хората въ едно общество, по тия линии се познава, какво е това общество. Тия линии сж езикъ. Като срещнемъ единъ човѣкъ, по тия линии ние познаваме, дали съзнанието на този човѣкъ се приближава, или отдалечава отъ нѣкое дадено лице. Подъ думата „отдалечаване“, ние подразбираме всички ония условия, които носятъ въ себе си сила за развиване на този човѣкъ. По сжщото ние сждимъ, дали Богъ се приближава къмъ насъ, или се отдалечава.

Сега, когато азъ говоря, че Богъ се приближава или отдалечава, азъ употрѣбявамъ този езикъ, както когато астрономитѣ казватъ, че слънцето изгрѣва или залѣзва; въ сжщность слънцето никога не залѣзва. То изгрѣва и залѣзва само по отношение на насъ. Сжщиятъ законъ е и тукъ. Ако тия прави линии се скжсяватъ, ние се отдалечаваме отъ Бога; ако тия линии се удължаватъ, това не става изведнѣжъ, а върви по единъ математически законъ, и тогава ние сждимъ за правилния развой, има извѣстна пропорция, значи ние се приближаваме къмъ Бога. Щомъ се намалява разстоянието, ние се отдалечаваме. Това е законъ на човѣшкото съзнание.

Често вие казвате, че извъстенъ човѣкъ е добъръ. Азъ ще ви попитамъ: по какво познавате вие добритъ хора? Вие казвате, че еди кой си човѣкъ е добъръ. Кои сж качества на добрия човѣкъ? Фактически, кое е, което ви дава право да кажете, че този човѣкъ е добъръ, а другъ е лошъ? Кои сж качества, които въ даденъ моментъ отличавагъ единъ човѣкъ отъ другъ? Ние ги изчисляваме математически. Въ добритъ хора тия линии винаги сж широки, дълги, а у лошитъ хора тия линии сж къси, неравни. Затова казваме: добритъ хора се приближаватъ къмъ Бога, а лошитъ хора се отдалечаватъ отъ Бога. Това е мѣрката, съ която мѣримъ нѣщата. Вие казвате, че извъстенъ човѣкъ е лошъ, но това е само относително. Окултната наука казва тъй: Този човѣкъ се приближава къмъ Бога по своитъ стремежи, значи въ стремежитъ на своето съзнание той се приближава къмъ Бога. Тукъ не става въпросъ за зло. Злото е само единъ резултатъ. Кога се ражда злото? Ти вземи паритъ на богатия, той отпослѣ се научава да краде, да лъже, защото кражбата, лъжата и насието се раждатъ само при неблагоприятни условия. А тия богатитъ хора, които обичатъ да крадатъ, тѣ не съзнаватъ, че сж богати. Тѣ винаги мислятъ, че сж бѣдни хора. Единъ английски милионеръ въ врѣмето на ко-

ронацията на английския кралъ Едуардъ се връщаль отъ Африка. Той ималь 350 милиона златни английски стерлинги, но се удавилъ въ морето, като мислилъ, че тия пари нѣма да му стигнатъ да прѣкара останалата частъ отъ живота си. Значи въ съзнанието си този човѣкъ минавалъ за бѣднякъ. Той казвалъ: „При тази скѣпотия на живота, тѣзи пари нѣма да ми стигнатъ даже за единъ день“. Слѣдователно, богати хора сѣ само ония, които оцѣняватъ условията, при които живѣятъ. Богатството седи въ съзнанието. Нѣкой казва, че той може да има 100 милиона лева, да разбогатѣе. Това още нищо не значи. Човѣкъ може да е милиардеръ, и пакъ да е бѣднякъ, а може да нѣма нито петъ пари въ джоба си, и пакъ да е най-богатиятъ. Може въ джоба си да не носимъ нищо, но въ банката на живота да имаме много нѣщо. Ние не знаемъ още, кои хора сѣ богати. Сега, когато правимъ сравнение, може да се употрѣби една аналогия. Думата „богатство“ ние я изключваме. Тя е за обикновения езикъ. Въ скулптурата тази дума се изключва. Другъ е езикътъ тамъ. Ние не казваме: този е богатъ, онзи е бѣденъ. Това сѣ само отношения. Това сѣ сѣнки на живота. Ние казваме: човѣкъ, у когото съзнанието се разширява въ пълнота и свѣтлина е богатъ. Когато въ едно

съзнание се намалява свѣтлината, става здрачъ; когато слънцето на нѣкой човѣкъ залѣзе, разбираме, че този човѣкъ е бѣденъ. Бѣдность подразбира условия. Много хора, които казватъ, че сж бѣдни, не сж бѣдни. Това е само една илюзия на тѣхния умъ. И много хора, които казватъ, че сж богати, не сж богати. Законътъ е обратенъ. Богатъ е само онзи човѣкъ, който въ даденъ моментъ може да използва разумно богатството, което има.

Сега, да допуснемъ, че вие имате 50 милиона лева. Или да кажемъ, че съзнанието А има 50 милиона лева. Имате 5 дъщери и 5 сина. На всѣки единъ отъ вашитѣ синове и дъщери се падатъ по 5 милиона лева наслѣдство. Слѣдъ като имъ дадете това наслѣдство, питамъ: какво печелятъ тѣ, и какво печелитѣ вие? Да дойдемъ до реалнитѣ нѣща. Ако единъ баща остави 5 милиона лева наслѣдство на своя синъ, какво печели той, и какво синътъ му? Съ този законъ азъ обяснявамъ, защо нѣкой пѣтъ идватъ страданията въ свѣта. Думитѣ „страдание“ и „радостъ“ въ дадения случай иматъ сжщото отношение. Въ нѣкои случаи е необходимо бащата да остави 5 милиона лева на сина си, а въ другъ случай нѣма нужда да оставя нито петъ пари. Защо? Изчислете, 5 милиона лева злато въ тежестъ колко кило-

грама правятъ. Мисля, че около двѣ хиляди лева правятъ 200 наполеона, а единъ наполеонъ тежи 5 грама. Тъй щото, единъ килограмъ злато колко лева сжъ? (— Единъ милионъ злато тежи 1500 кгр.) Сега, прѣдставете си, че вашиятъ синъ трѣбва да прѣмине океана съ една лодка, която само него може да побере. Ще има ли той възможность да тури при себе си и тия 5 милиона лева, които вие ще му оставите и съ тѣхъ заедно да прѣмине океана? Слѣдователно когато сжществата трѣгватъ огъ небето за земята, нито 5 пари не имъ даватъ отгорѣ. Тѣ трѣгватъ така голи, като туристи. На вашия синъ въ дадения случай най доброто наслѣдство ще бжде, ако му дадете само 50 житни зърна. Той като влѣзе въ тази лодка съ тѣзи зърна и прѣмине на другия брѣгъ, ще посади зърната тамъ. Нѣкой казва: трѣбва да осигурия сина си. Казвамъ: вашиягъ синъ ще мине прѣзь морето, какъ ще го осигурите? Има азъ искамъ да му оставя 5 милиона лева. Нищо не му оставяйте, дайте му само 50 житни зърна. И Господъ нѣкой пѣтъ ви дава само 50 такива зърна и ви казва: „Ще ги съете“. И всички мислите, че Господъ ви е направилъ щастливи. Но вие още не разбирате, дали Господъ ви е направилъ щастливи.

Сега, нѣкои отъ васъ астрологически минавате

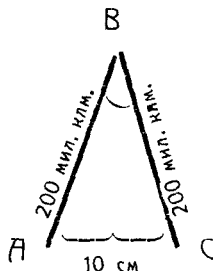
прѣзь море. Вие мислите, че имате нужда отъ голѣмо богатство. Ами че вие не разбирате законитѣ! Азъ виждамъ, мнозина отъ васъ искатъ съ малка лодка да минатъ прѣзь това бурно море. Трѣбватъ ви само 50 зърна въ това море, защото всичкитѣ ви страда ния произтичатъ отъ голѣмото богатство. Тѣй че ние сега сме въ морето. Тия страдания показватъ, че материята прѣзь която минава човѣшкото съзнание е жидка, течна. И въ тази жидка материя стазатъ грамадни пертурбации. Въ тази материя ние сме на повърхността на живота, и вслѣдствие на това ние се намираме въ бури, въ помрачения, въ мъчности. Нѣкой казва: азъ се забъркахъ. За довечера нѣмаме хлѣбъ, ще умремъ гладни. Но може ли човѣкъ да не яде 24 ч нищо и да умре? Казвамъ: не, 24 часа, 3 — 4 дни, пъкъ и повече да не яде човѣкъ, не умира. Тѣй е наредено, че човѣкъ отъ гладъ не умира. Никой до сега не е умрѣлъ гладенъ. Никой не е умрѣлъ отъ гладъ. Отъ прѣсищане много хора сж умрѣли. Сега всички хора умиратъ все отъ прѣсищане. Въ окултната история нѣма случай нѣкои да е умрѣлъ отъ гладъ, но отъ прѣсищане сж умрѣли много хора. Сегашнитѣ сиромаси, които умиратъ отъ гладъ и тѣ сж прѣситени — разбирамъ прѣсищане на съзнанието. Съврѣменнитѣ хора азъ наричамъ хора

задънени. Казватъ: прѣплели му се червата. Значи, този човѣкъ като се наялъ хубаво, умрѣлъ. Е, отъ гладъ ли умира той? Не, отъ пресищане. Той е ялъ повече, отколкото стомахътъ му може да смѣли и червата му не могли да изхвърлятъ излишъците. Казватъ: бѣдниятъ човѣкъ! Не, не, вие трѣбва да го очистите. И Писанието казва: „покайте се, очищение ви трѣбва!“ Не само по отношение на стомаха има излишъци, но и по отношение на човѣшкото сърце, на човѣшкия умъ и на човѣшката воля има много излишни работи. Всички тия излишъци трѣбва да се изхвърлятъ, за да може новата храна, която възприемаме, да ни потзува.

И тъй, законътъ е вѣренъ. Когато очитѣ въ своята орбита се намаляватъ, човѣкъ се отдалечава отъ Бога. Вие, понеже разсждавате по буквата, ще мислите, че се говори за външната орбита. Не, азъ не говоря за тази малка линия, която изразява външната орбита на окото. Тя, прѣди всичко, е проекция тукъ на земята на онази линия въ пространството, която има дължина съ милиони километри. Всѣка една отъ тия линии тукъ служатъ като мащабъ, като мѣрка, съ която мѣрятъ другитѣ линии, другитѣ жгли.

Колко елемента сж нужни, за да измѣримъ колко сж дълги странитѣ на единъ жгълъ? (Три). Значи

въ дадения случай трѣбва да имате единъ жгълъ. Да допуснемъ, че жгълъ ABC . Да че AB е 200 ра, BC е 200 ра, а между A е само 10 см. има третата ли другитѣ двѣ ли-

имате единъ допуснемъ послѣ милиона километ- милиона километ- и C разстоянието Какво отношение ния AC къмъ нии, които сж по

200 милиона клм. дълги? Въ дадения случай, тия 200 милиона клм. трѣбва да се превърнатъ три пѣти, за да намѣрите тѣхната стойностъ. Защо трѣбва да направите на тия три линии три прѣвръщения? — По-неже едното изображение, което имате е въ менталното поле, трѣбва да го снемете въ астралното. Това изображение отъ астралния свѣтъ трѣбва да го снемете на физическия свѣтъ и едва тогава да си съставите една ясна прѣдстава, какво означава този символъ. Двѣтъ страни AB и BC показватъ, че даденъ прѣдметъ се приближава къмъ реалността на нѣщата, а линията AC , която прѣдставлява физическия свѣтъ, показва, че физическия свѣтъ е далечъ отъ реалността на нѣщата. Значи, 200 милиона километра е по-близо до реалността, отколкото 10 см. Слѣдователно, единъ човѣкъ, който е потъналъ въ материята

се намира на линията АС, той е далечъ отъ Бога. И каквито усилия и да прави, той не може да се приближи. Вземете най-способното, най-гениялното дѣте и го оставете само въ природата. Какво ще направи? То само нѣма условия, нѣма срѣда и затова, каквито усилия и да направи, нѣма да се развие. Но, ако турите това дѣте при извѣстна благоприятна срѣда, двѣтъ страни на този трижълникъ АВ и ВС показватъ, именно, условията, при които това дѣте може да се развие. Ако това дѣте има условия, то ще се развие. Вие трѣбва да вземете тия линии по отношение на вашето съзнание. Азъ ще ви дамъ слѣдующия мащабъ. Запримѣрь, трѣбви да простите нѣкому, който ви е обидилъ кръвно. Да оставимъ причинитѣ, поради които ви е обидилъ. Фактъ е, че има известна обида. Може да не си е одържалъ думата, или може да ви е изгорилъ къщата. Вие може да опитате, дълга ли е или къса правата линия на вашето милосърдие. Ако вие не можете да извините този човѣкъ въ себе си, ако не можете да му простите, вие се отдалечавате — нищо повече! Каквото и да философствувате: ама нѣма условия, туй- онуй... Не, не, азъ зная, че вие се отдалечавате отъ Бога. Не вие възможно да му простите, защото се отдалечавате отъ Бога. Нѣкой казва: азъ не съмъ готовъ, не мога да

му простя, Другъ казва: азъ ще му простя. Защо вториятъ прощава? — Защото той се приближава къмъ Бога. Слѣдователно, ние можемъ да употребимъ доброто само когато се движимъ къмъ Бога. Щомъ се отдалечаваме отъ Бога, невъзможно ни е да направимъ добро. Тъй че, когато азъ казвамъ, че трѣбва да бждемъ добри. подразбирамъ. че въ дадения случай нашего съзнание се приближава къмъ Бога. Ще схващате въпроса философски. Споредъ окултната наука, правенето добро не прѣдставлява нищо, никакво врѣме не ви отнима, нищо нѣма да изживите. Казвате: ще ми взема всичкото врѣме, азъ имамъ дѣца, трѣбва да рабъ тя. Не, не, доброто нѣма да ви вземе даже една хилядна частъ отъ секундата. Туй добро, което може да направишъ, е извънъ врѣмето и пространството. Ти ще имашъ врѣме да работишъ и за жена си, и за дѣцата си, и при това да правишъ добро. колкото искашъ. Казвате: азъ трѣбва да отдѣля врѣме. Не, Господъ не иска врѣме. Врѣмето е дадено за физическия свѣтъ. Врѣмето е само за хора, които трѣбва да се мъчатъ. Врѣмето е за хората на мъчението, а за хората на блаженството нѣма врѣме. Врѣмето е само да се съзнавашъ, когато се мъчишъ. Запримѣръ, обичашъ нѣкого, нѣкой свой приятель и той ти обѣщава да дойде. Чакашъ го, казвашъ: много

закъснѣ той. Струва ти се, че е минало много врѣме, като че една цѣла година се е минала. Пъкъ то, само двѣ минути сж се изминали. Извадишъ часовника, погледнешъ, пакъ го приберешъ и мислишъ, че много врѣме се е минало. Че коя е нормата на врѣмето? Нѣкога врѣмето ви се вижда много късо. Казвате: тази година си отиде като единъ часъ. Значи, въ нашето съзнание има друга мѣрка, съ която ние мѣримъ реалнитѣ нѣща. Сегашното врѣме въ живота не е дѣйствителна мѣрка. То е относителна мѣрка, затова не се спъвайте съ нея. Казватъ някому: ти трѣбва да работишъ за Бога. Ама нѣмамъ врѣме. Ти се отда-лечавашъ отъ Бога, нищо повече. Да служишъ на Бога, това нѣма да ти вземе никакво врѣме. Ами че какво ми струва да отправя ума си къмъ Бога? Мислите ли, че Господъ е отъ тия същества, които сж не искрени? Нѣкои като отиватъ при Бога, турятъ си було. Други пъкъ си държатъ затулени очитѣ. Не, нѣма да затваряшъ нито очитѣ си, нито ушитѣ си. Нѣкои затварятъ носа, устата си и така отиватъ при Господа, и Господъ като ги види съ затворени уста, знае защо са ги затворили. Защо си затварятъ устата? Защото миришатъ. Такъвъ човѣкъ ще ти каже: извинете, малко съмъ неразположенъ. не мога да говоря. Пъкъ нѣкой си туря памукъ въ ушитѣ, не иска да те слуша. Има

богати хора, които си турят памукъ въ ушитѣ, когато не искатъ да изпълнятъ волята Божия. Говори му нѣкой бѣденъ, а той казва: не ви разбрахъ, болятъ ме малко ушитѣ, не чувамъ. Елате другъ пжтъ. Казвамъ: щомъ намѣришъ единъ човѣкъ съ запушени уши, той се отдалечава отъ Бога, не си губете врѣмето при него. Тия нѣща не сж външни, това е процесъ на съзнанието. Азъ ви говоря само за правата линия. Щомъ можете да простите, вашата права линия показва, че вие се приближавате къмъ Бога. Имате голѣма неприятностъ, не се обесърчавайте! Живѣйте съ извѣстна надежда, вашата права линия е дълга. Обесърчишъ ли се, отдалечавашъ се отъ Бога. Ако нищо не може да те разколебае, ако нищо не може да разклати вашето убѣждение, вашата права линия е дълга. Нѣкой пжтъ вие се съблазнявате, мислите, че вашата вѣра се намалява. — Вашата линия е кжса: Ако нищо не може да ви отдалечи отъ убѣжденията ви, вашата линия е дълга. Когато човѣкъ се съблазнява, той се отдалечава. Е, какво ще ме съблазнятъ хората? Нѣкой казватъ: ама неговата жена ме съблазнява. Неговата жена! Тя ли тебъ съблазнява, или ти нея съблазнявашъ? Чудни сж хората! Колкото тя може да те съблaзни, толкова и ти можешъ да я съблaзнишъ. Това не е разрѣшение на

въпроса. Не е въпросътъ въ съблазънѣта. Това сж играчки, а окултниятъ езикъ изключва такива залъгалки. Въ дадения случай азъ казвамъ тъй: или се приближавашъ къмъ Бога, или се отдалечаваашъ отъ Него — двѣ положения има. Азъ зная, ако се приближавамъ къмъ Бога, всичкитѣ ми отношения сж прави. Тѣ може да не сж идеални, но всѣко користолюбие е изключено. Може да правя погрѣшки, то е по отношение на свѣтлината, но щомъ съмъ въ тази посока, азъ ще ги изправа, въ края на краищата. Отдалечавамъ ли се отъ Бога, може да съмъ идеаленъ човѣкъ, слѣдъ врѣме ще почна да правя погрѣшки. Има хора, които сж грѣшници, обаче сж въ посока да се приближатъ къмъ Бога. Казвамъ: този човѣкъ слѣдъ една година ще те замине. Защо? Защото той се стреми съ голѣма бързина къмъ Бога и скоро ще измѣни живота си, а ти, понеже вървишъ въ обратна посока, слѣдъ една година ще се отдалечишъ отъ Бога. Слѣдователно. щомъ се приближаваме къмъ Бога, имаме условия, а щомъ се отдалечаваме отъ Бога, ние губимъ условията.

И тъй, правата линия въ нашия животъ може да се удължи, може и да се скъси. Математицитѣ казватъ: най-късото разстояние между двѣ точки е правата линия. Но най-късото разстояние за едно прѣ-

стяпение се намира между двѣ точки, а най-дългото разстояние между двѣ точки е мѣстото на добродѣтелята. И когато казвате, че между двѣ точки може да прѣкарате една права линия, или че правата линия е най-късото разстояние между двѣ точки, тъй е, но това е едно отношение. Най-късото разстояние между двѣ точки същевременно е и другъ единъ символъ. То показва и най-големата скоростъ.

Тукъ имате линията p^1 ————— p^2 . Когато кажемъ „най-късото разстояние мѣжду двѣ точки“, това показва, че тия съзнания се движатъ едно къмъ друго съ голѣма бързина. Слѣдователно, разстоянието мѣжду тия двѣ съзнания показва бързината на движението имъ. Това разстояние може да се скъсява. Но, ако при това движение се образува единъ вѣремененъ застой, тогава върху този застой се зараждатъ най-големитѣ катастрофи. Запримѣръ, ако човекъ се движи съ голѣма бързина най-послѣ той ще дойде до земята и ще поиска да се осигури, да живѣе единъ щастливъ животъ. Тогава се създава най-големата катастрофа. Каква е тази катастрофа? Той ще има този тежакъ испитъ на Йова, който, като забогате, синоветѣ и дъщеритѣ му поискаха да се осигурятъ и казаха: „Нашиятъ баща е много богатъ, нека умре! Тия камили, овци, всичкото това за насъ

трѣбва, ние ще живѣемъ, както си искаме“. И Господъ каза на Йова. „Понеже ти имашъ такива синове, ще те поставя на най тежкия изпитъ, ще те науча другъ път да раждашъ други синове, които да се приближатъ къмъ мене, а не да се отдалечаватъ“. И какво стана? Камилитѣ му, говедата, кжщата, нивитѣ, всичкиятъ му имотъ се загуби. И, слѣдъ като Йовъ мина най-тежкото изпитание, разбра великия законъ на движението Въ него се зароди една нова идея, не само спрѣмо своето съзнание, но и спрѣмо това на своитѣ дѣца. Тогава той направи едно ново обѣщание прѣдъ Бога. Слѣдъ това обѣщание всичко му се върна въ двоенъ размѣръ И други синове му се родиха. Кои синове се върнаха? Колко дѣщери, и колко синове имаше Йовъ? Прочетете въ Писанието, колко синове, и колко дѣщери ималъ Йовъ. Вие трѣбва да знаете, че Господъ е отъ онѣзи, които не извиняватъ погрѣшкитѣ, т. е. когато единъ човѣкъ не се движи къмъ Бога, Господъ не го извинява. Ето какво подразбира това: Богъ, на такъвъ човѣкъ не може да даде ония условия, които би далъ на човѣка, който се приближава къмъ него. Туй е всичкото, а не че у Бога нѣма желание да ти даде благоприятни условия. Ти който имашъ противоположенъ стремежъ, не отивашъ къмъ Бога, а се отдалечавашъ.

Тогава, и 300,000,000 лв да ти дадатъ, съ какво ще прѣнесешъ това богатство, какъ ще го използвашъ? Отъ васъ се изисква да имате опрѣдѣлени идеи въ сърцето въ ума си, и да не сте колебливи. Вие мислите, че знаете много Вие знаете много, но още не знаете, че хора, които се приближаватъ при Бога, линията имъ се удължава. Тия символи не ги знаете още. Това може да наблюдавате въ вашия животъ и да видите, че е така. Щомъ се приближавате къмъ Бога, вашето съзнание се разширява и придобивате свѣтлина. Тогава лесно може да си изясните явленията, които ставатъ около васъ. Щомъ се отдалечавате отъ Бога, нѣщата ставатъ смътни и нѣкой пжтъ и себе си не разбирате даже.

И тъй, азъ желая сега вашитѣ прави линии на съзнанието да се увеличатъ. За това увеличение на линиитѣ не се изисква никакво врѣме. То е само единъ вжтрѣшенъ поривъ. Ще турите въ душата си онзи стремежъ — всѣкога да се приближавате къмъ Бога! Дръжте едно положение: като ученици, въ съзнанието си ще се движите къмъ Бога! Оставете вашитѣ форми за Христа, за свежитѣ Тѣ сж много хубави, но това сж само методи. Въ дадения случай ще имате само една свѣтла идея, че вие се движите къмъ Бога, въ ко-

гото седи всичкото благо на свѣта. Той е изразъ на всичкото съвършенство. Той е, който носи благата на всички същества, отъ Него излиза този Духъ. И когато вие се движите къмъ Бога, ще бъдете въ съгласие съ всички същества, които отиватъ и се движатъ въ същата посока. Какво може да ни прѣпятства, когато всички се движимъ къмъ Бога? Въ моя джобъ нѣма нито петъ пари, и въ вашия нѣма нито петъ пари — нищо не мога да ви взема, и вие нищо не можете да ми вземете.

Сега, всѣки единъ отъ васъ кждѣто ходи, ще носи съ себе си само 50 зърна, да сѣе. Ако вие вземете само едно зърно повече, вашата лодка въ живота ще потъне. Ако вземете едно зърно повече, то значи: ако въ васъ се зароди най-малката мисль за зло, тя може да ви свали долу. Помнете този великъ законъ на малкитѣ и дългитѣ линии! Нѣкой пѣтъ казвате: Господъ съ насъ не се занимава. Това е една дяволска мисль. Това е мисль вѣнъ отъ съзнанието ви. Кажете ли така, въ дадения случай вие сте изгубили нѣщо, вие се опетнявате, вие се опорочавате. Ако вие мислите по този начинъ, ще видите единъ день дрехитѣ си опетнени, всички нѣща около васъ почернѣли, а вие ще се прѣвивате, ще се прѣгъзате отъ мъжа за това нѣщо. Не, ще пазите въ

ума си слѣдната свещена идея: Богъ съ никого не си играе! Пазите ли тази линия, вие ще бъдете силни. Туй е грѣбнакъ за всѣки единъ ученикъ.

Сега, вие нѣма да мислите, добъръ ли съмъ азъ, или не. Тази мисль е спънка. Ама азъ не съмъ добъръ! Ти може да не си добъръ, и може да се движишъ къмъ Бога, а може да си добъръ и да се отдалечавашъ отъ Бога. Движението е важно въ този случай. Приближавашъ ли се къмъ Бога, ти ще се усъвършенствувашъ. Слѣдователно, правата идея е тази: да се движимъ къмъ Бога, отъ когото можемъ да почерпимъ знание и Мѣдрость, може да почерпимъ и сила за живота си. Тя ни е необходима при сегашното развитие.

Упражнение: Ще теглите рѣцѣтъ си отъ гърдитѣ до подъ лъжичката и ще произнесете думата „сърце“. Като я произнесете, ще мислите за всички херувими, понеже сърцето е свързано съ тѣхъ.

Послѣ ще движите рѣцѣтъ си нагорѣ къмъ главата, и ще произнесете думата „умъ“.

Слѣдъ това ще разтворите рѣцѣтъ си на страна и ще произнесете думата „душа“.

И най-послѣ ще приберете рѣцѣтъ си прѣдъ

челото и ще произнесете думата „духъ“. Значи, духътъ включва въ себе си всички движения.

Т. м.

Миръ!

— Мирътъ носи Божията радост!

(15 лекция, държана отъ Учителя).

НАЙ-ЩАСЛИВИЯ ДЕНЬ

16-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(III ГОДИНА)
6. II. 1924 ГОД. — СОФИЯ.

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ—РУСЕ.
ул. Сараоолу № 21.

Най щастливиятъ дѣнь.

Миръ!

Мирътъ носи Божията радостъ.

Размишление.

За тема ще имате: Най щастливиятъ дѣнь въ годината.

Упражнение: Дѣсната ржка настрана. Движение на китката нагорѣ и надолу, отначало по-бавно, съ постепенно усилване и пакъ отслабване. Дѣсната ржка се прибира свободно. Сжщото се прави съ лѣвата ржка. Послѣ и съ двѣтъ ржцѣ едновременно.

Почивка.

Двѣтъ ржцѣ успоредно напредъ. Постепенно разтваряне ржцѣтъ на страна, съ движение на киткитѣ — трептение. Прибиране ржцѣтъ напредъ, пакъ съ трептение. Това упражнение се прави нѣколко пѣти.

Ржцѣтъ успоредно напредъ. Бавно издигане на ржцѣтъ отстрана на главата и до надъ главата и бавно снемане пакъ напредъ (седемъ пѣти) Единъ пѣтъ

обратно движение: ржцѣтъ успоредно напръдъ издигагъ се надъ главата и се спущатъ покрай странитѣ на главата напръдъ. Пакъ първото движение четири пѣти. Ржцѣтъ спиратъ успоредно напръдъ, движение на киткитѣ съ трептене, при постепенно усилване и отслабване. Ржцѣтъ настрана и долу прибрани.

Като си движите ржцѣтъ, какво усѣщате? Имате ли усѣщане на допиране нѣкакво пихтиеобразно вещество? — Да. Илюзия ли е това, или дѣйствителностъ? Щомъ движите много бързо ржцѣтъ си, усѣщате като че се допира нѣщо. На какво може да отдадете това? Имате ли всички еднакво усѣщане? Когато нѣкой отъ васъ е неразположенъ духомъ, нѣка направи това упражнение. По такъвъ начинъ всѣки, отъ васъ може да трансформира своето състояние. —
Още първия день щомъ ви се отдаде случай да направите упражнението, направете го и вижте какво влияние ще ви укаже. То е единъ цѣръ за всички ви. Нѣкой пѣтъ може да не успѣете напълно, но все таки 85 % ще имате резултатъ. Неразположенъ сте, подвижете си ржцѣтъ, съ това упражнение ще се привлече магнетическа сила, и тя ще ви помогне да трансформирате състоянието.

Въ природата има единъ законъ, споредъ който може да се опрѣдѣля възрастта на дърветата. За примѣръ, у малкитѣ дръвчета клонищата сж винаги

изправени. Колкото едно дърво започва да остарява, толкова клонищата започват да се прѣвиватъ къмъ земята. Този законъ за растенията, е сжщъ, както и у човѣка. Човѣкъ като мине извѣстна възраст, нѣкой пѣтъ започва несъзнателно да се пригърбва. Това е идеята. Това пригърбване произтича отъ измѣнение на теченията, които дѣйствуватъ въ неговия организъмъ. Това учение, което придобиваме, ако не го приложимъ, ние ще мязаме на онзи търновски адвокатъ, когото хващатъ разбойници между Търново и Севлиево и намиратъ въ джобовѣтъ му два револвера запазени. Питатъ го: защо ти сж тия револвери? — За зоръ заманъ. Ами отъ този зоръ заманъ по-голѣмъ имали? Тѣ го набили добръ и му казали: като не знаешъ да носишъ револверъ, защо го носишъ? Той си казалъ: втори пѣтъ вече безъ револверъ ще ходя. Знанието има сила само когато се прилага. Сега изобщо, и въ третъ свѣта: и въ материялния, и въ умствения, и въ духовния свѣтъ, всѣкога хората търсятъ най-лесния методъ за прилагане. Запримѣръ, българинътъ, щомъ го заболи глава, ще вика врачка да махне съ ржка, да му побаетъ, веднага да му отнеме главоболието. Изобщо, у всичкиѣ хора има стремѣжъ къмъ лесното. Тѣ не обичатъ мъжнитѣ работи. Щомъ се яви една малка мъжнотия, една мисль, коя-

то не може да разрѣшимъ, или едно тягостно чувство или дѣйствие, винаги се намираме въ едно противорѣчие съ окръжаващитѣ, и съ себе си. Въ единъ свѣтъ като сегашния, тъй както материята е създадена, тъй както нашитѣ тѣла сж устроени, ние не можемъ да очакваме животътъ ни да бжде лесенъ. Този животъ който сега имаме, е единъ отъ наймжчнитѣ. Всички трѣбва да го знаете. Ние се намираме сега при наймжчния животъ, не отвънъ, а отвжтрѣ. Че е тъй, може да се увѣрите отъ това, че вие не може да намѣрите двама души, които да мислятъ еднакво и да си хармониратъ. Нѣкой може да си поклати главата, че е съгласенъ, но той не е съгласенъ. Нѣма да намѣрите двама души съгласни. Ако намѣрите двама души, които сж сжгласни въ своитѣ мисли, то, ако имъ дадете да изпѣятъ тона „до“, ще го взематъ тъй чисто, че гласовѣтъ имъ ще се сливатъ. Ако двама души мислятъ еднакво, чувствуватъ еднакво, дѣйствуватъ еднакво, тѣ ще взематъ тона тъй правилно, че двата гласа ще се сливатъ. Ние казваме, че човѣкъ е троякъ, т. е. има умъ, сърце и воля. Този законъ може да приложимъ и тука. Ако има общо съгласие между ума, сърдцето и волята въ нѣкой човѣкъ, то вземели той този тонъ, пакъ трѣбва да стане сжщото сливане между сърдцето, ума и волята му. Ето какво под-

разбира сливането. Тази форма, която умът образува, трѣбва да е тъй напълнена от сърцето, че нито една капка да се не излива, нито пъкъ да остане празно мѣсто — идеално да бѣде запълнена формата. Това значи съгласие. Щомъ остане празнина въ формата на ума, всѣкога се ражда извѣстенъ дисонансъ въ живота, т. е. нѣкой казва: не съмъ разположенъ, не мога да обичамъ, нѣщо ме стѣга, коравосърдеченъ съмъ. Това стѣгане се дължи на това обстоятелство, че формитѣ на ума не сѣ така идеално запълнени. Защо не сѣ идеално запълнени? Всѣки, който не знае какъ да запълни формата на ума си, той е духовенъ мързеливецъ. Духовниятъ мързелъ е единъ отъ голѣмитѣ врагове. Духовнитѣ хора сѣ много мързеливи. За тѣхъ трѣбва голѣмъ остень. Отъ невидимия свѣтъ има изпратени духове, които стѣгатъ мързеливитѣ, впрѣгатъ ги на работа. Имашъ да давашъ полица отъ 10 - 20,000 лева. Казвашъ: азъ мисля да я платя ли, или да нея плащамъ. Какъ, нищо нѣма да мислишъ, остень има! Седне нѣкой, пише трактатъ. Професоръ е, стегнали сѣ го студентитѣ — срамъ го е отъ тѣхъ, заставенъ е да пише. Послѣ, обществото какво ще каже, срамъ го е и отъ него. Съврѣменитѣ хора, и професори, и проповедници, и учители, и свещеници, и майки, и

бащи, никой не е свободенъ, всѣки е заставенъ съ остень да работи. Не само те каратъ да мислишъ, но те каратъ и да чувствувашъ. Така трѣбва да разрѣшавате въпроса. Вие казвате: азъ съмъ свободенъ, азъ чувствувамъ така и така, имамъ такава мисль. Не е така, не сте свободни. Често вие се поставяте въ положението на единъ критикъ Съврѣмненитѣ хора приличатъ на двата бивола, които влѣзли въ локвата, Единия отъ тѣхъ имать каль на гърба си $1\frac{1}{2}$ с. м., а другиятъ единъ сантиметръ. Първиятъ казва на втория: много си се окалялъ, много дебела каль имашъ. А, неговата е по малко! И двамата сж въ локвата! И малката каль, и голѣмата каль, въ дадения случай производатъ еднакви резултати.

Когато дойдемъ до личния животъ, до идейния животъ въ насъ, всѣки ученикъ трѣбва да има правилно схващане за себе си. За това лично схващане гърцитѣ сж казвали: „познай себе си!“ Що значи да познава човѣкъ себе си? Да познава това съшинското, което е въ него. Не онова, което хората мислятъ заради него, не това, което той мисли въ нѣкои щасливи моменти за себе си, но да познава онова неизмѣнното въ себе си, при всички случаи на живота си. Да кажемъ, има щасливи дни, когато човѣкъ е 100 0/0 добъръ. Има и такива дни въ живота, ко-

гато той е $100 \frac{1}{100}$ лошъ. Питамъ тогава: какво е спечелилъ човѣкъ? Като раздѣлите 100 на 100, какво ще получите? — Единица. Какво показва тази единица? Сто, дѣлено на сто, показва погрѣшки отъ втора категория. Единицата показва, че той не се е държалъ съ първата категория на Божествения животъ. Отъ едно до десетъ — това е първата категория на живота — чистиятъ, Божествениятъ животъ. Десетѣтъ съставлява единица за по голѣма мѣрка. Отъ едно до десетъ е животътъ на Бога. Отъ 10 до 100 — животътъ на ангелитѣ, животътъ отъ втората категория. Защото 100 тѣ е единица за хилядитѣ. Отъ 100 до 1000 е животътъ на хората, животътъ отъ третата категория. Слѣдователно човѣкътъ не може да живѣе като ангелъ. Защо? Защото той не разбира смисълътъ на единицата, т. е. туй показва, че той не познава себе си: или подцѣнява, или надцѣнява своитѣ качества и способности. Човѣкъ въ всѣки случай трѣбва да се познава. Сега, забѣлѣзали ли сте, какъ нѣкой човѣкъ най първо ви се вижда много добъръ. Казвате: азъ виждамъ въ лицето на този господинъ единъ много интелигентенъ, много добъръ човѣкъ — човѣкъ съ отличенъ характеръ. Не се мине и една година, вие казвате: азъ съмъ се излъгалъ, той не билъ толкова добъръ. Сега виждамъ, че този човѣкъ

билъ лошъ Питамъ ви сега: тази промѣна въ първия и въ втория случай върна ли е? Не, не е върна. Азъ мога да направя всѣки отъ васъ да бжде добъръ прѣзъ цѣлия си животъ Какъ? Прѣдставете си, че ви направя една хубава кѣща, съ хубава градина, да имате на разположение трима души слуги, и то толкова умни и отзывчиви, че да познаватъ всичкитѣ ваши навици, та да задоволяватъ всичкитѣ ви нужди. Послѣ, да имате фаятонъ, автомобилъ, и каквото пожелаете, всѣко най малко ваше желание да се задоволява. Въ този случай, по добъръ човѣкъ огъ васъ нѣма да има. Идеаленъ човѣкъ ще бждете. Ще ви туря тогава седемъ. Но, азъ мога да направя всѣки едного отъ васъ и най-лошъ човѣкъ. Може да ви пратя въ ада и слѣдъ една година ще станете рогатъ дяволъ. Какъ? — Ще звочна да ви отнемамъ единъ по единъ слугитѣ — най-първо единия слуга, послѣ втория, че третия, слѣдъ туй фаятона, автомобиля, градината, кѣщата докато най послѣ ви оставя гладенъ, голъ и босъ, безъ дрехи, безъ шапка, окжсанъ... Добъръ ли ще бждешъ? Това сж нѣща, които ставатъ постоянно въ живота. Туй е което Богъ върши съ насъ. Външниятъ свѣтъ не прави това съчетание. Нѣкой ще каже, че туй е съчетание на нашата дихарма, или нашата карма. Съчетанието на дихармата

прави човѣка щасливъ, добъръ; съчетанието на кармата прави човѣка нещастенъ, лошъ. Кармата всѣкога подразбира лошъ животъ. Кармата е законътъ за причина и послѣдствие. Ние казваме: това е съдба! Туй, което хората наричатъ щасливъ животъ, то е дихарма. Всѣки единъ отъ васъ може да бѣде щасливъ. Кога? — Когато е свързанъ съ Бога. Тогава човѣкъ ще има правилни отношения и въ всѣко едно направление ще се развива правилно. Щомъ неговитѣ отношения съ този първиченъ принципъ на единицата се развалятъ, веднага животътъ му започва да се разрушава. Вие ще кажете: тия работи ние ги знаемъ. Сега, да обясня идеята си. Да кажемъ, че имате тукъ правата линия АВ А—————В. Тя прѣдставлява единъ пѣтъ. Отъ едната, и отъ другата страна на тази линия има всевъзможни условия и красоти въ живота. Допуснете, че тази линия е равна на 92 милиона мили. Прѣдставете си, че най-напрѣдъ вие изминавате този пѣтъ съ бързината на свѣтлината, послѣ изминавате същия пѣтъ съ единъ локомотивъ и третиятъ пѣтъ изминавате същата линия съ биволска кола. Каква ще бѣде разликата, когато прѣминете съ бързината на свѣтлината, съ бързината на локомотива и съ бързината на биволската кола? Съ какво ще се различава това минаване? Съ свѣтлината вие ще прѣ-

минете бързо и ще имате по малко знания. Съ локомотива ще имате по вече знания, а съ биволската кола ще добиете най много знания. Добър другъ случай Прѣдставете си, че вие се движите съ бързината на свѣтлината, но сте слѣпъ. Питамъ: като сте минали отъ едната точка до другата, какво сте придобили? — Нищо. Да допуснемъ, че пжтувате съ тренъ. Какъ сте слѣтъ. Какво сте придобили? — Нищо. Пжтувате съ биволската кола и пакъ сте слѣтъ. Какво сте придобили? — Нищо. Нѣкой казва зная това. Питамъ: ти когато минаваше съ бързината на свѣтлината, твоитѣ очи отворени ли бѣха? Казва. прѣзъ това врѣме азъ спѣхъ, ама и дълго врѣме не спяхъ. ~~Казвамъ~~ за да се прѣмине тази линия съ бързината на свѣтлината, нужни сж всичко осемъ минути. Слѣдователно, ти прѣзъ това врѣме си спалъ, слѣпъ си билъ въ твоето съзнание. Допуснете, че този пжтъ го прѣминавате съ тренъ. Колко ще ви вземе? Ще вземе 250 години. Биволската кола пакъ ще ви отнеме нѣколко хиляди години, за да прѣпжтувате съ нея сжщия пжтъ. Тѣй че, зависи дали съзнанието на човѣка е будно, когато той минава отъ едната точка до другата. При това, тази линия е раздѣлена на сектори.

Първото правило, всѣки трѣбва да се спре и да опрѣдѣли съ какво пжтува: съ бързината на свѣтли-

ната ли, съ бързината на трена ли, или съ бързината на биволска кола Сега, нѣкои отъ васъ, като имате страдания, искате да пѣтувате съ бързината на свѣтлината. Когато имате щастливи дни, искате да пѣтувате съ нѣкоя биволска кола. Защо? Възможно ли е това? Не! Има такива съчетания въ природата, но тя всѣкога се коригира. Ако въ единъ моментъ вашето щастие е кратковрѣменно, а нещастieto дълговрѣменно, слѣдующиятъ моментъ законътъ ще бѣде обратенъ: щастieto ви ще бѣде дълговрѣменно, а нещастieto кратковрѣменно. Нѣма никакво изключение въ този законъ. Нѣкои казватъ: азъ не съмъ видѣлъ бѣлъ день въ живота си. Това не почива на никаква философия. Приятнитѣ и неприятнитѣ случаи въ живота сж еднакви, само че възможно е нашето съзнание при страданията да е било будно, а при щастieto да е било въ спящо състояние. Нѣкой пѣтъ може да е обратното. Нашето съзнание при щастieto е будно, а при страданията — спящо. Нѣкой може да каже тъй: азъ не съмъ ималъ въ живота си щастие. Възможно е. Нѣкой може да каже: азъ въ живота си не съмъ виждалъ нещастие. Възможно е. Това сж само отношения, но това не сж чисто философски разсждения. Това не почива на Божествената Мъдрость. Въ природата всѣкога има равновѣсие. Сега,

мнозина искатъ само щастливи дни. Не, това е невъзможно. Въ живота има толкова щастливи дни, колкото и нещастни.

Зададохъ ви темата: кой е най-щастливиятъ день въ годината? Най-щастливиятъ день е X, а най-нещастниятъ день е Y. Най-нещастниятъ день и най-щастливиятъ день свързватъ верижката на живота. Най-щастливата халка и най-нещастната влизатъ една въ друга и образуватъ едно цѣло колело. Слѣдователно, най-щастливиятъ день и най-нещастниятъ день винаги се допиратъ. При това, трѣбва да знаете, че като намѣрите най-щастливия день въ годината, до него седи най-нещастниятъ. Тия щастливи и нещастни дни сж относителни. Ако вашето съзнание е будно, въ най-щастливия день на годината ще намѣрите най-добритѣ условия, които сж заложени отъ минали ваши сжществуванія и сега се реализиратъ. Въ най-нещастния день тия разумни сжщества сж заложили най-лошитѣ условия на миналитѣ ваши сжществуванія. Едните ще изправятъ, другитѣ ще използватъ. Умниятъ човѣкъ, като има най-щастливия день въ годината, отъ щастливия день ще поправи погрѣшкитѣ на нещастния. Туй, което спечели въ щастливия день, съ него ще плати дълговетѣ на нещастния день. Който не е уменъ, като дойде щастливиятъ день X, той, ще каже: намѣ-

рихъ една тайна, забогатѣхъ. Ще започне да яде и пие. Той нѣма да плати дълговетъ си, а ще затыне още по повече. Тогава вториятъ пътъ неговиятъ нещастенъ день ще се увеличи. Въ това отношене, всички трѣбва да бждете внимателни. Нѣкои вѣрватъ, че въ живота има късметъ, има щастие. Да, има щастие, но щастieto се обуславя отъ миналото на човѣка. само единъ уменъ човѣкъ може да бжде щасливъ; глупавиятъ — никога. Когато хората станатъ умни, ще бждатъ щасливи. Щастieto е качество на ангелитъ. Когато нѣкой каже: азъ не съмъ отъ щасливитъ — сжщеврѣменно се опрѣдѣля и неговата интелигентность. Щомъ той е недозоленъ отъ живота си, въ невидимия свѣтъ знаятъ, че той не е много уменъ човѣкъ. Който казва: „Слава Богу, ще се оправи тази работа, на добъръ край води“, за този човѣкъ имагъ добро мнѣние, той е отъ умнитъ. Сега, запримѣрь, вие казвате: въ този животъ нѣма да го бжде, ама въ слѣдующия животъ ще тръгне. На какво отгорѣ градите това? Нали всѣхо знание трѣбва да почива на нѣщо? Ами отъ гдѣ знаете, че слѣдующиятъ животъ ще бждете щасливъ? Нѣкой казва: азъ сега не можахъ да завърша, но оставамъ за слѣдующия животъ. На какво се базиратова твое прѣдположение? Вие трѣбва да знаете, че ако въ единъ животъ вие сте умрѣли щасливъ, погребали сж ви съ голѣмо великолепие. имало 5 — 6 души свеще-

ници, владика, подирѣ ви много войници, много свѣтъ, държали сж надгробни рѣчи за вашитѣ добродѣтели и т. н. Всичко това ви е много радвало. Втори пѣтъ, обаче, като умрете, ще имате едно отъ най-нещастнитѣ погребения. И обратното е вѣрно. Ако вие сте умрѣли въ единъ животъ като послѣденъ бѣднякъ, вториятъ пѣтъ ще имате едно отъ най-великолепнитѣ погребения. За сега хората не сж дошли да търсятъ безсмъртенъ животъ, но мислятъ, слѣдъ като умратъ, какъ ще ги погребатъ. Гледашъ нѣкой, свършилъ уни. верситетъ съ два диплома, казва: ще се мре, но какъ ли ще ме погребатъ? И владиката проповѣдва безсмъртие на другитѣ, но мисли какъ ще го погребатъ. И между васъ, ученицитѣ, слушамъ да казвате: какъ ли ще ни погребатъ? Какъ ще ви погребатъ! Едно отъ двѣтѣ: или съ почести, или въ мизерия. Това сж двѣтѣ крайни халки. Между тѣхъ има други второстепенни верижки, второстепенни погребения. Никога не оставяйте сегашния животъ, за да го реализирате въ бъдаще. То е крива философия. Ние маже да насърчимъ извѣстенъ човѣкъ, който умира, че въ слѣдующия животъ като дойде, ще има по-добъръ животъ. Туй е за насърчение. Но когато азъ говоря на себе си, никогѣ неказвамъ „втори пѣтъ“, но казвамъ „сега“. За менъ бъдещето не съществува. За грѣш-

ника, който умира, на когото грѣховеѣ не сѣ про-
стени, има бѣдеще, но за праведния има само на-
стояще — нищо повече! Онзи, който казва: „за въ
бѣдеще ще възкрѣсна“, на него Господъ не е про-
стиль .грѣховеѣ Хората на Любовьта, обаче, може
да говорятъ само за сегашното, за Божетвеното Се-
га, нѣма да изпадате въ другата крайноть Това сѣ
само философски разсѣждения, когато дойдете до оно-
ва Божественото въ себе си ще се поставите въ по-
ложение да гледате на нѣщата отъ чисто Божествено
гедище. Тѣй трѣбва да разисквате. Онѣзи отъ васъ,
които искате да мислите правилно, подъ думата „с е г а“,
ще разбирате условията, които животътъ днесъ, въ
тозъ моментъ ви прѣдлага — използвайте ги за ваше
добро!

Т. м,

Миръ!
Митътъ носи Божията радостъ!

ТРИТЪ СЪСТОЯНИЯ У ЧОВЪКА.

17-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(III ГОДИНА)
13. II. 1924 ГОД. — СОФИЯ

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ—РУСЕ.
ул. Сарафолу № 21.

Жрѣтѣ състояхия у човѣка.

Т. м.

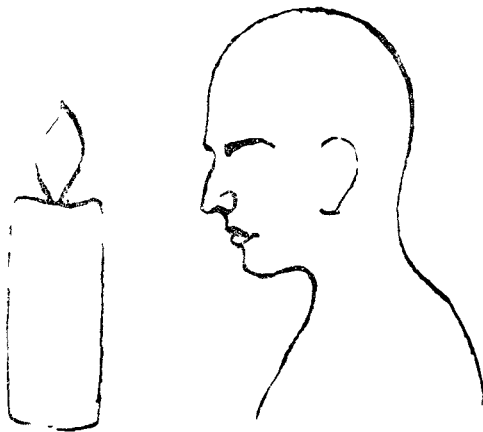
Прочете се резуме върху темта: „най-щастливия день прѣзъ живота.“

У п р а ж н е н и е . 1. Ржцѣтѣ на гърдитѣ. Дѣсната ржка на страна, хоризонтално, въ кръгъ, прѣдъ гърдитѣ. Послѣ лѣвата ржка: настрана, хоризонтално, въ кръгъ, прѣдъ гърдитѣ. Това упражнение се повтори нѣколко пѣти ту съ дѣсната, ту съ лѣвата ржка.

2. Двѣтѣ ржцѣ нагорѣ, въ кръгъ, допрени надъ главата горѣ. Отварятѣ се ржцѣтѣ малко, и пакъ се поставятѣ надъ главата. Това се прави съ постепенно усилване и пакъ забавяне (нѣколко пѣти). ржцѣтѣ настрана и бавно спущане надолу.

Сега, вие можете да си кажете: какво ме ползува такова едно движение? Ами туй движение на птицата какво я ползува? Съ туй движение какъвъ устремъ има птицата? Какъ обръща туй движение напредъ! Разбира се, тя не се движи въ една плоскость, тѣй хоризонтално, но туй движение има единъ малъкъ наклонъ. Споредъ този законъ, колкото идеално и да живѣете въ свѣта, като се движите въ гъста материя, винаги ще имате единъ малъкъ наклонъ.

Слѣдъ туй се спирате, почвате едно кржгообразно движение и тогава пакъ тръгвате по една права линия. Въ туй движение става видоизменение въ вашето съзнание, или въ вашето състояние. Ние говоримъ философски. Но тия нѣща за които ви говоря, сж вѣрни. Може да ги наблюдавате въ себе си, ще видите, че вашитѣ състояния се измѣнятъ. Състоянията може да се измѣнятъ, безъ да се измѣняте вие. Мнозина отъ васъ не можете да си прѣдставите това и казвате: какъ е възможно, моето състояние да се измѣня, а азъ да не се измѣнямъ? Да прѣдположимъ,

че вие имате една свѣщъ и я запалвате. Този човѣкъ, който наблюдава нѣма да му туримъ око, защото, ако гледна отвънъ, той дѣма да разсждава. Ако има око, вътрѣшно ще е слѣпъ. Ако

тази свѣщъ гори и изгаря, промѣня ли се състоянието на вашия господарь. Прѣдставете си, че горящата свѣщъ е вашето състояние. Слѣдователно, ако вашето настроение се мѣни, ако вашата мисль се мѣни, ако вашитѣ чувства се измѣнятъ, това ни най-малко не показва, че вие се мѣните. Промѣната е вашата свѣщъ, която гори и изгаря. Всички тия промѣни се дължатъ на естеството на вашата природа. Промѣнитѣ ставатъ въ широката природа, въ която живѣете. Мнозина отъ васъ, като не разбиратъ този законъ, си създаватъ редъ неприятности. Щомъ се измѣни нѣщо въ васъ, вие казвате: изгубихъ нѣщо много цѣнно, много хубаво. Кой ли не губи?—Всички губятъ. Но слѣдъ всѣка една загуба въ природата идва съотвѣтствующа печалба. Въ физиката имате единъ законъ, **че силата, енергията (Е) е равна на обема на масата (Т)**, т. е. въ материята всѣкога ставатъ извѣстни прояви. Въ материята има нѣколко движения. Срѣщнатъ се вълни, които иматъ височина, иматъ ширина, иматъ и брой на трептенията. Слѣдователно, енергията е равна и на височината, и на широчината, и на броя на трептенията. Физиката казва, че енергията е равна на масата. Този физически законъ отчасти е вѣренъ. Нѣ-

кой път обемът на масата е по голѣмъ отъ енергията, а въ нѣкои случаи силата на енергията е по голѣма отъ масата. Какво е приложението на този законъ? Извѣстна енергия може да се прояви въ извѣстна маса — извѣстенъ обемъ има тя. Да допуснемъ, че вземете човѣшкото тѣло. И въ него има извѣстна енергия, но енергията може да бѣде специфична, както се взима въ физиката. Каквото и да е тя, отъ нея всѣкога излизатъ извѣстни сили. На какво е проява самата енергия въ свѣта? **Задъ енергията седи една разумна сила.** Слѣдователно, вие трѣбва да знаете, че между отношенията на енергията и масата, постоянно ставатъ промѣни. Тѣзи промѣни може да иматъ разни направления? Нѣкой път движението на енергията може да спомага за вашето морално подигане, а нѣкой път тази енергия спомага за вашето морално падане. Да допуснемъ, че вие сте енергиченъ, способенъ, уменъ и печелитѣ пари, паритѣ, това сж масата. Тази маса като влѣзе вътрѣ въ вашата каса, започва да ви изкушава, почвате да се удоволствувате по разни начини. Единъ день масата се намалява, т. е. паритѣ изчезватъ и остава само енергията вътрѣ въ вашия умъ. Сега, въ физическия свѣтъ, всички физици казватъ, че човѣкъ трѣбва да има достатъчно маса, въ която енергията

може да се прояви, т. е. постоянно трѣбва да има гориво за живота си. Туй е само физическия свѣтъ.

Защо се мѣнятъ състоянията въ човѣка? Всѣка една промѣна, каквато и да е, която става въ васъ, означава че извѣстни разумни същества сж влѣзли въ васъ да работятъ, взели сж участие въ живота ви — нищо повече! Вземете единъ простъ фактъ. Вие седите самъ въ стаята си, имате каса, имате си и пари въ нея. Отворите я, гледате си паритѣ, самъ сте, спокоенъ сте. Вадите си паритѣ, броите ги, радвате имъ се, послѣ пакъ ги затворите. Единъ день дойде нѣкой вашъ приятелъ и ви завари тъкмо въ момента, когато вашата каса е отворена. Вие отъ благородство не можете да затворите касата си, излизате чавънъ, но у васъ се зароди едно малко безпокойствие. Защо? — Възможно е той да бръкне въ касата, да вземе нѣщо отъ нея. Вашиятъ приятелъ си замине, веднага прѣброявате паритѣ си и казвате: а точно сж. Честенъ човѣкъ е, значи, не е взелъ нищо. Сега у васъ се поражда едно довѣрие къмъ него. Този вашъ приятелъ дойди втори, трети пѣтъ и т. н., питамъ: може ли да провѣрите, слѣдъ колко пѣти ако дойде той, ще изчезне туй безпокойствие, туй недовѣрие къмъ него? Ако има законъ, ще може ли точно да изчислите това? Има законъ, чрѣзъ

който ще може да се опрѣдѣли. Вземете който и да е градинарь, той може да ви опрѣдѣли точно, слѣдъ колко години една ябълка ще достигне върха на своето развитие, т. е. крайния прѣдѣлъ на развитието си.

Така сжщо може да се опрѣдѣли, слѣдъ колко години единъ човѣкъ може да достигне върха на своето развитие, билъ той младъ момъкъ, или нѣкоя млада мома. По сжщия законъ ние можемъ да опрѣдѣлимъ математически, слѣдъ колко години човѣкъ ще достигне прѣдѣла на своето растене, т. е. ще спре неговиятъ растежъ. Тогава питамъ: слѣдъ колко години може да дойде прѣдѣла на вашето съмнѣние и невѣрие? Вѣрата и съмнѣнието сжщо иматъ свой прѣдѣлъ. И най-голѣмага вѣра да имате у нѣкого, достатъчно е само единъ пжтъ да задигне паритѣ отъ касата ви, за да се разколебае веднага вашата вѣра. Слѣдователно вашата вѣра не е стабилна. Казвате: нашата вѣра трѣбва да е постоянна. Питамъ: ако вашата вѣра се разколебава, това вѣра ли е, стабилна ли е тя? Не само спрѣмо хората, но вашата вѣра се разколебава и спрѣмо Бога. Вие имате вѣра въ Бога, докато всичко ви върви добръ. Казвате: Богъ е добръ, справедливъ. Но, дойдатъ нѣкои малки изпитания, казвате: а бе, джанъмъ, тази работа не върви. Значи и у Бога имашъ съмнѣние.

Е, ако критикувашъ Бога въ себе си, съ каква мѣрка може да Го критикувашъ? Коя е тази абсолютна мѣрка? Ако ти имашъ съмнѣние въ Бога, туй съмнѣние трѣбва да го измѣрвашъ съ нѣкаква величина. Ние казваме: този човѣкъ е честенъ, а онзи не е честенъ. И единиятъ, и другиятъ трѣбва да мѣримъ съ извѣстна мѣрка. Тия нѣща сж относителни. Не, единъ ученъ човѣкъ, или единъ християнинъ трѣбва да различава своитѣ състояния. Има състояния чисто физически, има състояния душевни, има и състояния умствени. Физическитѣ състояния се нарушаватъ отъ физически прѣдмети. Запримѣрь, вие имате едно прѣкрасно състояние на духа. Понеже касата ви е пълна, казвате: а, азъ съмъ достатъчно спокоенъ човѣкъ, азъ не се тревожа. Не се тревожете. понеже имате ниви, говеда. Но единъ день, нѣкой изпразни касата ви, и туй състояние се измѣня. Значи, туй състояние е физическо. Взети сж паритѣ ви, измѣня се състоянието, изгубвате спокойствието си. Туй спокойствие се дължи само на паритѣ, на низитѣ, на кжщитѣ. Има и другъ видъ състояние. Вие се мислите за благороденъ човѣкъ, човѣкъ отъ знатно произхождение, но бѣденъ сте, нѣмате нито петъ пари въ джоба си, работите честно, имате спокойствие. Но, нѣкой казалъ обидна дума за васъ, и веднага се измѣня вашето състояние.

Значи, въ този случай вие усъщате, каточе нѣкой е взелъ нѣщо отъ вашата честъ. Азъ наричамъ туй измѣнение въ състоянието — душевно състояние. Обиднитѣ думи измѣнятъ вашето състояние

Да допуснемъ сега, че имате известно умствено състояние. Запримѣрь, имате нѣкаква самоувѣреностъ въ извѣстни научни теории, които вие сте създали, но единъ день намѣрите, че има грѣшка въ всичкитѣ ви теории и изчисления, и въ вашия умъ стане едно измѣнение. Туй, което вие сте твърдѣли, туй, което едно врѣме съставлявало за васъ удоволствие, днесъ въ него намирате една погрѣшка, и веднага се започва една умствена пертурбация. Въ свѣта има и други състояния, за които сега нѣма да се спирамъ да ви говоря. Значи, всички състояния у васъ иматъ свои специаленъ обектъ, който вие може да измѣните. А ние сега туряме всички тия състояния подъ еднакъвъ знаменателъ. Не е така. Слѣдователно, онзи, който иска да работи съзнателно, трѣбва да надрасне тѣзи три вида състояния. Отъ това че загубилъ паритѣ си, че му казали обидна дума, и че прѣтърпѣлъ умствена загуба, да се не измѣня, да знае, че това е въ реда на нѣщата. Тия три състояния сж горящата свѣщъ. Сега нѣкой може да пита: не може ли безъ свѣщъ въ кѣщи? — Може, какъ не! Мога да впрегна

моя мозъкъ, да ми свети, докато мисля, а като прѣстана да мисля, да настане тъмнина. Значи: мисля ли — свети мозъкътъ ми; прѣстана ли да мисля — тъмнина настана, почивамъ си. Да допуснемъ, че нѣкой ви вземе свѣщъта. Казвате: какво право има да ми взима свѣщъта? — Е, взелъ я, той има право. Тази свѣщъ всѣки има право да я вземе, и да измѣни вашето състояние. Но кой е онзи, който може да вземе свѣщъта, която нося въ моя мозъкъ? Тази свѣщъ не може да се краде. По нѣкой път, нѣкой се опитватъ да взематъ тази свѣщъ, но немогътъ — въ рѣдки случаи само успѣватъ. И ако живѣемъ добръ, разумно въ живота си, никой не ще може да ни вземе тази свѣщъ. Нѣкои говорятъ за добрия животъ. Добриятъ животъ започва само тогава, когато почнемъ да си служимъ не съ външни свѣщи, но съ свѣщъта на нашия умъ. Когато той свети, ние сме въ безопасностъ. Сега, ние можемъ да зазъртимъ ключовете на нашитѣ мозъци, и ще настане тъмнина. А като отвъртимъ ключоветѣ на нашитѣ мозъци, ще настане свѣтина. Колко души сте тука? — 200 души. Всѣки единъ мозъкъ може да даде енергия най малко отъ 1000 свѣщи. Хайде, нека да е по-малко — 150 свѣщи. Знаете ли какво нѣщо е енергията на 150 свѣщи? Двѣста души по 150 свѣщи прави 30,000 свѣщи.

Азъ свеждамъ това къмъ развиване на човѣшката воля. Ние допускаме, че има нѣща невъзможни. Щомъ кажете, че има неща невъзможни, вие спъвате развитието на вашата воля. Едно отъ правилата на Божествения свѣтъ: **всичко въ свѣта е разумно, всичко въ свѣта е възможно!** Ще кажете: всичко е възможно. Може да се родятъ редъ критики. Не, ще знаете, че всичко е възможно. Какви противоречия биха се родили? Вие ще кажете: азъ искамъ да стана богатъ. — То не влиза въ тази формула. Ама азъ искамъ да стана ученъ човѣкъ. — То не влиза въ тази формула. Ще ви превѣда единъ анекдотъ, единъ реаленъ примеръ за нашитѣ смѣшни схващания. Това бѣше по освобождението. Единъ българинъ ходилъ въ Америка, тамъ живѣлъ около 10—15 години и се връща въ България, въ врѣмето на князь Батемберга. Дошелъ той съ специаленъ тренъ въ България, и князь Батембергъ го приелъ съ специални почѣсти, казва му: на каква длѣжностъ искашъ да те назнача? Князътъ билъ разположенъ къмъ него, зеръ ученъ българинъ билъ, затова искалъ да му даде едно почетно мѣсто, и мислилъ, че той ще поиска да го назначи пръвъ министъръ въ България. „Искамъ казва той“, да бжда директоръ на нѣкоя гимназия“.

— Е, ще отидете при министра на просвъщението, това е негова длъжност. Като казваме, че всичко е възможно, то значи че сж възможни само тия нѣща, които влизатъ въ тази формула. Щомъ кажа, че искамъ да стана директоръ, тогава ще отида при министра на просвъщението. Чудна работа! Онѣзи богатитѣ хора не работятъ съ тази формула. Учениитѣ хора сжщо не работятъ съ тази формула. Казвате: невъзможно е. Какъ да е невъзможно? Ще турите въ ума си формулата: **всичко е възможно!** Казвате: Ама въ този животъ не. Оставете това ограничение „въ този животъ“! Това не е философия, това не влиза въ тази формула. И знаете ли кждѣ е заблуждението на мнозина хора? Ние говоримъ често за нѣщата, че едни сж нагорѣ, други надолу. Ние говоримъ за Бога. Но кждѣ е Господъ? — Нагорѣ. Хубаво, ти увѣренъ ли си, че Господъ е тамъ горѣ? Хората все отъ тамъ Го викатъ, и Го нѣма. Учениитѣ хора казватъ, че туй, което денемъ виждашъ нагорѣ, вечерно врѣме е надолу. Тогава, ако се молишъ денемъ, Господъ е нагорѣ; ако се молишъ вечерно врѣме, Господъ е надолу. Кждѣ е Той? Туй е споредъ науката, това не сж мои разсжждения. И ние, като се въртимъ споредъ земята, тази земя нѣкой пжтъ е надолу, нѣкой пжтъ — нагорѣ. Казвамъ, на-

долу и на горѣ нѣма. Въ дадения моментъ, когато ние разсѣждаваме върху думитѣ надолу и нагорѣ, ние сме центъръ, и всѣки човѣкъ разсѣждава, изхождайки отъ себе си. Ти говоришь за Бога, но ти си центъръ и разглеждашь нѣщата по отношение къмъ себе си. Нѣкой казва: азъ говоря за Господа. Не, ти мислишь за Бога, но ти си центъръ, за себе си разсѣждавашъ. И, споредъ твоята интелигентность, такъвъ е твоятъ Господъ. Господъ у философа е поучень, а у простия човѣкъ е по-простъ. Това е много естествено. Вземете единъ отличень художникъ и единъ простъ художникъ. Първиятъ ще нарисува единъ хубавъ образъ, а вториятъ — единъ по-простъ образъ — всѣки споредъ своята дарба. Нѣкой казва: азъ ще изразя на платното си една идея, Тази идея ще бѣде точно като тебе. Ти не можешъ да нарисувашъ една идея по-висока отъ себе си. Слѣдователно, това е по отношение положението нагорѣ или надолу, на дѣсно или на лѣво. Да допуснемъ, че имате около 100 кубове, които се движатъ. Трѣбва да знаете, на дѣсно ли се мѣстятъ, или на лѣво. Тѣ се движатъ по единъ математически законъ. Трѣбва да знаете въ дадения моментъ, въ каква посока се движатъ, На лѣво, това е вашето сърце, на дѣсно — това е вашиятъ умъ; на лѣво — това е вашиятъ духъ,

на дѣсно — това е вашата душа. Значи, въ свѣта има разни движения. Този законъ не е абсолютенъ. Та, горѣ и долу, това сж само думи съ обикновенъ смисълъ И всѣки единъ отъ васъ, когато разсждава, трѣбва да знае отъ кждѣ иде неговата мисълъ. Нѣкой казва: азъ видѣхъ нѣщо. Какво си видѣлъ? — Свѣтлина видѣхъ. Е, хубаво. Разправяше ми единъ нашъ поиналъ братъ, който ходѣше изъ България, за нашитѣ ясновидци. Редъ богомолци, ясновидци отивали за Света-Гора, и изъ пѣтя въ парахода, имало голѣмо освѣщение, та станало нѣщо, и тѣ веднага казали: елате да видите едно чудо, отъ небето светна нѣщо! И като отиватъ да видятъ, какво виждатъ? — Че туй чудо, тази свѣтлина е чудо на парахода. Отъ Бога е това чудо мислятъ си и почватъ да тълкуватъ, че нѣщо е свѣтнало по особена благодать, а се указва, че лампитѣ на парахода светнали. Не, реалнитѣ нѣща въ Божествения свѣтъ сж строго опрѣдѣлени, тѣ си иматъ специални качества, и тѣзи качества всѣки единъ отъ васъ трѣбва да знае. Нѣкои хора казватъ, че духовниятъ животъ и духовнитѣ явления сж специфични, и въ тѣхъ нѣма абсолютно никаква промѣна. Тѣ сж еднакви въ всичкитѣ врѣмена. Запримѣръ, нѣкои говорятъ за Божествена свѣтлина. Най-реалното нѣщо е вжтре въ вашия животъ.

Ето въ какво седи туй най-реалното, на което вие може да се оспаняте и повърите. Нѣкой път у човѣка се намира една много мъжделива свѣтлинка, която никога не се мѣни. Тя е много малка, микроскопическа, но никога не гасне. Въ човѣка има голѣми свѣтлини, много хиляди лампи свѣтватъ и изгасватъ, но съ тѣхъ ставатъ промѣни, а тази малката свѣтлинка никога не се намалява. Тя при всички условия на живота ви, и при падане и при ставанѣ, никога не угасва, еднаква е. Знаете ли кога се виждатъ? Не когато сте щасливи, но когато се намирате въ най-голѣмото отчаяние, изоставени отъ всички, когато всичко е загаснало на вашето небе — и звѣзди, и мѣсечина. Тогава, далечъ нѣкъдѣ въ вашето съзнание се появява тази свѣтлинка, блѣщука на вашия хоризонтъ, показва пътя, къмъ който трѣбва да се стремите. Тамъ е Богъ! И тогава, ако виждате тази малка свѣтлинка, това показва, че вие се движите по посока на Божественото. Не се ли движите въ тази посока, вие се намирате съ гърба си къмъ свѣтлината, т. е. съзнанието ви е обърнато къмъ свѣта. Следователно, ще се обърнете точно въ посоката на вашето съзнание. Нѣкои отъ васъ искатъ да видятъ нѣкой ангелъ, но трѣбва да знаятъ, че тази малка свѣтлинка струва повече, отколкото да видятъ единъ

ангелъ. Единъ ангелъ може да стои при васъ единъ день, той е единъ пратеникъ -- дойде да ви посети и си отива, но тази малката свѣтлинка, това е специфичното, Божественото, което бди надъ васъ всѣки моментъ. Това е тази мъжделивата свѣтлинка, Азъ я считамъ най-приятната свѣтлинка. Когато вие видите тази свѣтлинка, сърцето ви ще заиграе, много радостни ще бъдете. Единственото нѣщо въ свѣта, което може да ви причини тази радостъ, това е малката свѣтлинка. И азъ казвамъ: най-доволнитѣ, най-щасливитѣ хора въ свѣта сж тѣзи, които виждатъ най-малкитѣ, микроскопическитѣ нѣща, и огъ тѣхъ сж доволни. Туй щастие никой не може да ви вземе. Тази свѣтлинка никой не може да изгаси: нито бури, нито отчаяние, нито невѣрие, нито адъ, нито ангели, нито дяволи, никой не може да я изгаси. Тя е единствената реална свѣтлинка, която дава животъ. Туй е дѣйствителното реалното, положителното, и всѣки единъ отъ васъ може да види тази свѣтлинка въ себе си. Може да направите наблюдения и ще видите, че всѣки има тази малка свѣтлинка. Нѣкой пжтъ казватъ: загасна моята свѣтлинка. Не, тя не е загаснала, но вие сте обърнати съ гърба си къмъ нея. Тя седи въ далечината на вашия животъ, обърнете се и ще видите, че тя седи и мъждуле. Тя е отлична свѣтлинка.

Ето сега гдѣ е опасността въ разискването на тѣзи лекции. Като ви разправямъ за тази свѣтлинка, вие по нѣкой път се намирате въ положението на онзи турчинъ, който казвалъ, че знае български езикъ. Той билъ бей. Отива единъ день на гости у единъ български чорбаджия. Казва му: „Слушайте, да внимавате, да не говорите нѣщо обидно заради мене, азъ зная български езикъ ще ви разбера, затова на български ще ми говорите“. Той си запалилъ чубука, пуши си спокойно. По едно врѣме искрица отъ чубука хвърква и запалва чалмата му. Дохожда домакинята, казва му на български: „Агачо, чалмата гори“. Не разбира той, продължава да си пуши. Пакъ му казва тя: „Агачо, чалмата гори“. А, знамъ, знамъ. Пакъ не разбра лъ. Най-послѣ на турски му казва: „Агачо, чалмата гори!“ — Ё, тъй кажи, да те разбера. **Всѣко нѣщо трѣбва да се разбира, а щомъ се разбира, то може и да се приложи.** Туй приложение не го опрѣдѣляйте съ думитѣ: трѣбва да бждемъ добри! Азъ съмъ ви говорилъ и другъ път. Не се стремете да бждете добри защото, онзи, който се стреми да бже добъръ, това показва, че той е лошъ. Въ насъ трѣбва да има желанието да изпълнимъ волята Божия. Закони има въ свѣта, които трѣбва да изпълнимъ. Въ неизпъл-

нението воята Божия се раждатъ тия нещастия. „Азъ искамъ да бжда добъръ човѣкъ“ Че и най-добриятъ човѣкъ може да върши най-глупави работи. Нима единъ добъръ човѣкъ не може да счупи едно шише, да развали една лампа? Но това не показва, че той е лошъ. Туй е невнимание, незнание: Споредъ туй учѣние, въ единъ моментъ можешъ да бждешъ добъръ. Но вие се спирате, казвате. то не може изведнѣжъ, то е невъзможно Не, може. Невъзможните нѣща сж възможни, а възможните нѣща сж невъзможни. Бѣдниятъ може да влѣзе въ небето, а богатиятъ — никога. Богатството може да ви подигне, може да винаправи единъ знатенъ царь, но то може да ви лиши отъ царството Божие, Възможността на земята е невъзможностъ на небето. Бѣдниятъ човѣкъ, които всѣки може да го подритза, има възможность да влѣзе въ небето. Азъ, казва, зная това. Онзи, който мисли, че знае, той е най-голѣмия невѣжа, а онзи който мисли че не знае той е най-учениятъ човѣкъ. Но сега, знаете ли какво ще се яви у васъ? Друга една слабостъ ще се яви, азъ зная този дяволъ. Вие сега ще кажете азъ не зная нищо. Не е така. Ще кажешъ, че не знаешъ нищо, за да почнешъ да мислишъ, че знаешъ нѣщо. Защото, този, който знае и този, който не знае, въ действителния животъ ще видятъ, колко знаятъ.

Всѣки единъ отъ насъ трѣбва да опрѣдѣли своитѣ възможности. Запримѣрь, нѣкой пѣть вие казвате, че знаете, че имате вѣра, че Господъ отговорилъ на вашата молитва и т. н. убеждавате доказвате: азъ едикога се молихъ, зная, че Господъ ми отговори, Другъ пѣть се молихъ за една своя сжсѣдка и тя оздравѣ. Господъ ми отговори. Азъ ще ви покажа, колко вѣра имате. Заболи ви нѣкой пѣть петата, колѣното, ревматизмъ имате, казвате: не знамъ, какво ми стана на крака, не мога да ходя. Е, казвамъ, помолете се! — Молихъ се, но не минава. Казвашъ си: едно врѣме Господъ ми отговаряше, сега не ми отговаря. Знаете ли на какво мяза вашиятъ животъ? Трѣбва да бждемъ изкрени! Единъ старецъ върви изъ планината, не гледа прѣдъ себе си. Както върви — хопъ въ единъ трапъ! Догнѣвъло го, какъ той да падне! Излиза вѣнь отъ трапа и си казва: ехъ, едно врѣме като бѣхъ младъ, какъ го прѣсочихъ! Прѣскача още веднажъ и хопъ — пакъ въ трапа. Седи, мисли, и го чува нѣкой и си казва: едно врѣме, като бѣхъ младъ, какъ прѣскачахъ, но сега, като остарѣхъ, не мога. Послѣ, като вижда, че нѣма никой около него, казва си: и едно врѣме, и сега все така бѣще. Положителнитѣ нѣща трѣбва да бждатъ като задачи въ живота на ученика. Онзи, който сериозно се занимава, не трѣбва да бжде критикъ, но трѣбва да бжде

толкова чистосърдеченъ, че да признава нѣщата прѣдъ себе си, и като ги признае, трѣбва да каже: мога да се поправа, възможно е това. Да не казва: е, въ този животъ не мога да се поправа, но въ бѣдащия. Не, още сега е възможно. Ако си нетърпеливъ, казвашъ, азъ съмъ нетърпеливъ, отъ майка си наслѣдихъ този нравъ, не мога да се поправа. Ти можешъ още тази вечеръ да поправишъ поведението си всичко можешъ да поправишъ. И при само възпитанието си, постѣпвайте по слѣдния начинъ: всѣка вечеръ, като си лѣгате, и всѣка сутринъ, като ставате, казвайте всичко е възможно! „Всичко е възможно“, подразбирамъ като живѣемъ въ Божественния свѣтъ, като спазваме онѣзи велики Божествени закони, за насъ нѣма да има невъзможни нѣща. Нарушимъ ли единъ Божественъ законъ, всичката възможность става невъзможность, и тогава, коякото и да е силенъ единъ човѣкъ, той се лишава отъ възможността да успева. И като казвамъ, че всичко е възможно, въ какво отношение е възможно? — По закоча на Божествената Любовь, по закона на Божествената Мѣдрость, по закона на Божествената Истина всичко е възможно.

Отъ тѣзи лекции, които ви давамъ, знаете ли нѣкой пътъ въ какво положение може да се намѣ-

рите? — Въ едно отношение вие може да се насърчите, а въ друго отношение да се обезсърчите. Всъкога вие може да попаднете въ плюсъ безконечность, и въ минусъ безконечность. Това сж двѣ величини, двѣ възможности. Плюсътъ, това сж всички възможности въ свѣта, минусътъ, това сж всички невъзможности. Сега, идеята, която е заложена въ менъ е слѣдующата: ние казваме, че всичко е възможно, нали така? По какво се отличаватъ възможноститѣ въ свѣта? Всъкога, когато вие се доближавате до едно същество, което знае повече отъ васъ, чувствувате, че сте нищо, но то е привидно, Въ васъ се заражда врѣменно само едно такова състояние. Ще направя друго едно сравнение. Ако имате една свѣщъ, която ви свети добръ радвате ѝ се, но я приближавате при друга една свѣщъ, която има силата на 150 — 200 свѣщи; вашата свѣщъ, по отношение на втората, едва ще мжделѣе, значи свѣтлината ѝ се намалява. Ако пъкъ се приближавате съ вашата свѣщъ при едно същество, което има свѣщъ по-слаба отъ вашата, вие се чувствувате надъ него. Слѣдователно, когато се движите въ духовния свѣтъ, нѣкой пътъ вие се чувствувате, че знаете много, значи имате работа съ по-нисши същества, а нѣкой пътъ мислитѣ, че нищо не знаете — имате работа съ по-висши същества. Ни-

ма онзи студентъ, който е постъпилъ въ нѣкой университетъ да слѣдва математика, не вижда, че професорътъ му знае много? Той, като ученикъ е билъ много добъръ, но като излѣзе онзи професоръ прѣдъ него, като заработи съ онази висша материя, той вижда, разбира, че професорътъ му борави съ много точни, научни работи. Ученикътъ казва: колко има да уча азъ! Та, когато по нѣкой пътъ въ вашия умъ влѣзе мисълта „азъ нищо не зная“, то е добъръ признакъ. Значи, доближавате се до онова великото, което знае. Въ васъ тогава именно има условия да учите. А когато мислите, че знаете, държите обратния пътъ. Азъ заблѣзвамъ, по нѣкога нѣкои казватъ: ние вече свършихме! Не, свършватъ само умрѣлитѣ. Туй го помнете! Само умрѣлитѣ свършватъ, а живитѣ — никога. **Живитѣ започватъ, а умрѣлитѣ свършватъ.** Азъ свършихъ — минусъ Загивамъ — плюсъ.

Сега, тия мисли ще държите въ ума си. По нѣкой пътъ имаме една слабостъ, имаме известна стратегия, не искаме да угодимъ на Бога, но искаме единъ другъ да си угаждаме. Тамъ седи всичката погрѣшка. Когато глупавиятъ угажда на глупавия, какво става? — Нищо не става. Когато угаждашъ на най умния, на най добрия въ свѣта, животътъ има смисълъ. Туй

не трѣбва да ни доведе въ друга крайность. Всѣка една постѣпка, която извършвате въ свѣта, трѣбва да е строго опрѣдѣлена въ вашето съзнание; трѣбва да имате една строго опрѣдѣлена мѣрка, да знаете защо вършите това или онова. И нѣма нищо по-хубаво отъ това, да имате едно вътрѣшно удовлетворение въ свѣта, и всѣки да е доволенъ отъ постѣпките си. Когато обсъжда туй хубавото, красивото, да знае, че е правъ, да знае, че е постѣпилъ тъй, както трѣбва. Нищо повече!

Тема за слѣдния път: „Отличителнитѣ чѣрти на търпѣнието.

Т. м.

Миръ!

— Мирътъ носи Божията радост!

ОБЕКТЪТЪ НА СЪЗНАНИЕТО.

18-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(III ГОДИНА)
20. II. 1924 ГОД. — СОФИЯ.

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ—РУСЕ.
ул. Сараоолу № 21.

Обектътъ на съзнанието.

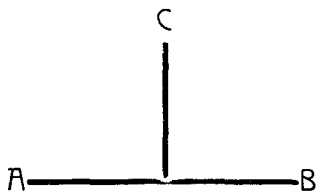
Т. м.

Прочете се резюмето отъ темитѣ: **„най-щастливиятъ денъ въ годината“**.

Прочетоха се нѣколко отъ темитѣ: „Отличителнитѣ чърти на търпѣнието“.

За идущия пжтъ ще имате темата: **„най-важниятъ стихъ отъ Евангелието на Йоана“**.

Втора тема **„кой е най-важниятъ въпросъ въ живота“**.

Тукъ имате линията АВ. Какъ може да раздѣлите тази линия, изведнѣжъ, по най-правилень начинъ? — Отъ двѣтъ крайни точки А и В описваме съ пергелъ джги, и тамъ дѣто се прѣсекать тия джги, означаваме съ точка С. Отъ тази точка спускаме перпендикуляръ къмъ линията АВ и по таквъвъ начинъ я раздѣляме на двѣ равни части. Допуснете, че вие сте линията АВ, проектирани въ пространството, и не знаете къмъ

роя система принадлежите. Допуснете още, че вие сте единъ свѣтъ, който сега се формира, намирате се въ едно нибулярно състояние. Сега, какъ мислите, гдѣ ще бѣде вашиятъ центръ — на линията ли, или вънъ отъ линията? Въ васъ ли ще бѣде, или вънъ отъ васъ? Ето какви малки въпроси има, които ни спъватъ въ живота. Не че не сте готови да кажете, но всѣки единъ отъ васъ се страхува да каже, имате една неувѣреностъ, че ще каже нѣщо невѣрно. Възможно е туй, всѣки единъ човѣкъ може да каже невѣрни нѣща Тази възможностъ може да не произтича отъ вашето невѣжество. Да допуснемъ, че вие пътувате вечерно врѣме въ мрачината и виждате единъ прѣдметъ, но не можете да го измѣрите. Може да направите погрѣшка, която произтича отъ външнитѣ условия, при които се намирате. Слѣдователно, всѣкога, когато искаме да се произнесемъ върху единъ прѣдметъ, непрѣменно трѣбва да има свѣтлина. Може да кажете, че свѣтлината е отъ Бога. Отъ гдѣ знаете, че свѣтлината е отъ Бога? Прѣдставете си, че прѣдъ васъ се намира единъ човѣкъ, който не вѣрва въ Бога и ви казва: отъ гдѣ знаете, че свѣтлината е отъ Бога? Вие съ Бога срѣщали ли сте се? — Ама тъй казватъ! То е другъ въпросъ. Азъ казвамъ: свѣтлината не е отъ Бога. Тогава, какъ

ще ме убѣдите, че не е така? Слѣдователно, смисълътъ на живота на тази линия е само въ движението ѝ къмъ своя центъръ С. Точката С е центъръ на това движение АВ. Ето защо всѣки единъ отъ васъ трѣбва да има единъ обектъ извънъ своето съзнание. Онѣзи, които сж слѣдвали по философия, нека кажатъ, има ли такъвъ обектъ извънъ съзнанието (Нѣма). Всѣко отрицание обаче, показва, че има. Защото, ако нѣщата не можеха да бждатъ извънъ съзнанието, не можеше да има и никакво отрицание. Щомъ едно нѣщо се отрича, то съществува. Ако ви попитамъ, дали всичко, което съществува е съзнато, то е по отношение на Божественото съзнание, а не по отношение на нашето съзнание, защото нашето съзнание не съставлява цѣлокупността на общото съзнание. Казватъ, че вънъ отъ съзнанието нищо не съществува. Отъ кое съзнание? Отъ Божественото съзнание — да, но не и отъ нашето съзнание. Защото нашето съзнание е частъ отъ Божественото съзнание.

Сега, какво приложение може да има този въпросъ въ живота? Да допуснемъ, че вие сте гладни три дни не сте яли. Азъ ви задавамъ въпроса: Има ли Господъ, или нѣма Господъ? Какво отношение има моятъ въпросъ къмъ вашия гладъ? Казвате: не

е важно дали има господъ, или нѣма Господъ, но азъ съмъ гладенъ. Азъ ви казвамъ, че причината на вашия гладъ е този, че вие не вървате въ Господа. Ами че то е много естествено! Ако единъ човѣкъ върви вечерно врѣме и се спъва, коя е причината на спъването му?—Нѣма свѣтина. Сега, нѣкои хора казватъ: свѣтътъ е лошъ, защо хората не се оправятъ? Защото Богъ не е вжтрѣ въ тѣхния животъ. Помнете само едно правило! **Богъ въ врѣме и пространство не работи въ насъ Той работи извънъ врѣмето и пространството.** Той моментално се появява въ насъ, и моментално се отегля отъ насъ. Въ даденъ моментъ, Богъ само ни въздѣйствува и се отегля. Ние казваме изобщо: Богъ живѣе въ насъ. Ако Богъ живѣе въ насъ, какъ е възможно да правимъ толкова много погрѣшки? Какъ ще примиритъ тия противорѣчия? Нѣкои казватъ: менъ Духътъ ми говори. Да, но Духътъ живѣе извънъ врѣмето и пространството. Духътъ само въздѣйствува и се отегля. Тази е причината за всичкитъ спорове между хората, за несъгласията, за крайния егоизъмъ, защото умразата, лъжата прѣстъпността, всичко се дължи на това, че Богъ не съществува въ тѣхъ, т. е. не че не съществува, но Богъ е извънъ тѣхния животъ. Сега нѣкой ще

спори, ще каже: Богъ е вжтрѣ въ нашия животъ. Може ли снѣгътъ лѣтно врѣме да издържи на слънчевата свѣтлина и топлина?—Не може. Слѣдователно, ако Богъ би се проявилъ съ своята Любовь вжтрѣ въ насъ, то нито единъ отъ нашитѣ пороци не би издържалъ—всичко ще се разтопи, ще изчезне. Вие ще кажете: ама Господъ менъ ми е говорилъ! Кога?—Миналата година, 5 декември въ 5 часа сутриньта! Е какво ти каза?—Каза ми да имамъ вѣра. Имашъ ли я?—Още не съмъ я развилъ. Другъ казва: и на менъ Господъ ми проговори. Какво ти каза?—Да имамъ любовь къмъ ближния. Имашъ ли я?—Старая се. Другъ казва: менъ Господъ ми се яви. Казами да се уча. Е учишъ ли се?—Споредъ условията, гледамъ да ги използвамъ. Еще не съмъ станалъ ученъ човѣкъ, но за въ бъдаще имамъ намѣрения. Това е крайно не опрѣдѣленъ езикъ, туй е езикътъ на земята. Тукъ така се говори. Ако на съврѣменитѣ хора бихме говорили на единъ опрѣдѣленъ езикъ, щѣше да имъ мръдне дѣската. Тѣхния мозъкъ не би издържалъ този езикъ. И затова, най-приятното занимание сега е хората да правятъ погрѣшки. Вие си мислитѣ: защо сж допуснати погрѣшкитѣ?—Тѣ сж най-приятното занимание. Защо?—Тия погрѣшки, които правитѣ тукъ на земята,

въ невидимия свѣтъ ги купуватъ и отъ тѣхъ изкарватъ нѣщо хубаво. Отъ всѣка една ваша погрешка слѣдъ време ще образуватъ нѣщо прѣкрасно, нѣщо хубаво. Вие се мжчите, безпокоитѣ се, защо сж тия погрѣшки. Въ природата, Божествениятъ разумъ така е разпрѣдѣлилъ нѣщата, че нито една сила, нито едно дѣйствие, не отива напразно, всичко се използва. И въ "Исаия" единъ стихъ казва: „Словото ми нѣма да се върне, прѣди да принесе плода си.“ Значи, разумното слово нѣма да се върне, прѣди да принесе своя плодъ. Исаия разбира, че то ще принесе своя плодъ.

Въ васъ трѣбва да има единъ опрѣдѣленъ стремежъ. Попитайте ония, които говорятъ, че иматъ съобщение съ невидимия свѣтъ, да ви дадатъ едно направление, къмъ коя посока трѣбва човѣкъ да се подвижи въ даденъ моментъ. Ние казваме: трѣбва да се движимъ „Надъ.“ Това „надъ“ накждѣ е, къмъ коя посока, въ кое мѣсто?—Въ слънцето. На кое мѣсто въ слънцето? Мнозина сж ми казвали: не можеш ли да ни изведешъ? Кждѣ да ви изведа, за-примѣръ? Допуснете, че ви изведа въ другия свѣтъ и видите, че и тамъ има планини, но по-високи, долини, но по-широки, рѣки, извори, какво ще кажете?—И този свѣтъ е като нашия. Пакъ ще намѣрите

физическия свѣтъ. Тогава, какво ще научите? Допуснете, че ви заведе да видите ангелитѣ. — Красиви, като слънца свѣтятъ. Тази свѣтлина ще внесе въ васъ страхъ и трепетъ. Какво ще научите отъ свѣтлината имъ? Значи, вие трѣбва да сте на онзи уровень на развитие, при който тази ангелска свѣтлина и топлина да може да се оползотвори правилно за вашето развитие — да може да я възприемете и да я асимилирате. Друго яче, тази свѣтлина и топлина ще бѣде вредна за васъ. Туй ни най-малко не е едно опровергаване на онзи животъ, който сж прѣкаралъ всичкитѣ разумни и добри хора. Трѣбва да се провѣрятъ, какви сж били методитѣ, начинитѣ, по които тѣ сж живѣли. Напр. трѣбва да се види, какъвъ е билъ методътъ на ап. Павла, на ап. Петра, на Йоана, на всички пророци, на светитѣ, защото тѣ сж имали начини, тѣ сж имали методи, по които сж живѣли. Сега, често се явява нѣкой и казва: какво може да ни даде прѣбраждането? Какво може да ни обясни то? Прѣбраждането до извѣстна степенъ ще ни обясни, запримѣръ, защо двама души се мразятъ, или обичатъ; защо единъ човѣкъ е по-уменъ, другъ — по-глупавъ. Но по закона на прѣбраждането ние нѣмаме още ония методи, съ които да можемъ да възпроизведемъ миналитѣ си сжществуванія. Още не

сме достигнали това развитие, че отъ живия човѣкъ да можемъ да възпроизведемъ неговитѣ минали съществувания, чато на кинемотографъ: да дойде единъ човѣкъ, да завърти кинемотографа и да видимъ редицата съществувания. Сегашнитѣ хора още не съ достигнали до тамъ. Единъ день може би, ще достигнатъ до това развитие. Миналото е написано на човѣка. То говори то е едно твърдение. Ние още нѣмаме срѣдства да прѣвърнемъ тия картини, да видимъ, каква е историята на човѣшкия произходъ. Моята цѣль сега, въ дадения случай е, знанието, което човѣкъ придобива, да може да го използва, т. е. не да го използва, защото тази дума „използуване“ има малко лошъ смисълъ, но знанието, което човѣкъ има, трѣбва да го употреби за добро.

Тѣй, както вървите, азъ забѣлѣзвамъ, че у мнозина се изгубва желанието къмъ музика, къмъ поезия, къмъ четене, и вие постепенно се свеждате къмъ единъ еднообразенъ животъ и у васъ постепенно се образува едно хипнотическо състояние. Вие се стремите къмъ Бога, но въ дадения случай този стремежъ не е опрѣдѣленъ Казвате: ще жертвувамъ имането си за Бога! Но не го жертвувате. Ще покажемъ подвигъ! Но не го показвате. Ще покажемъ геройство! Нѣма го, Ще покажемъ голѣмо търпѣние! И негонѣ-

ма. Ще покажемъ безстрашие! Нѣма го. Ще покажемъ смирение! Нѣма го, т. е., не че го нѣма, но отвѣнъ не се проявява, отвѣтрѣ може да го имате. Послѣ казвате: да проявимъ любовта въ този висшъ смисълъ! Нѣма я. Ние виждаме, че всѣки върви така. Нѣкой говори, ти слушашъ. Говори за Господа, разправя своята опитностъ, но ти въ себе си казвашъ: дано свърши по-скоро! Нѣмашъ търпѣние да го изслушашъ. Така е съ мъжа и съ жената. Жената говори, мъжътъ казва: мълчи, менъ ми дотегна да слушамъ за Господа! Мъжътъ говори жената казва: мълчи, менъ ми дотегна да слушамъ за Господа! Послѣ, хората сж много докачиливи. Вие, ученицитѣ сте по-докачиливи отъ свѣтскитѣ хора и много сте своенравни. Отъ най-малкото нѣщо се докачате. Казва нѣкой: азъ нѣма да ходя вече на събранията, нѣма да слушамъ, азъ мога да си живѣя самъ. Ами че тукъ, въ училището, никой не те е теглилъ съ кука, нито те е използвалъ. Защо казвашъ, че нѣма да ходишъ? Ако имашъ нѣкакъвъ ангажиментъ, то е другъ въпросъ. Ще бжде смѣшно, единъ волъ, който е влѣзълъ въ дама, да казва: азъ нѣма да седя въ дама. Кой те кара да седишъ? Ти самъ влѣзе, ще седишъ колкото искашъ. Ще влѣзешъ и послѣ ще кажешъ: влѣзохъ, понеже искахъ: излизамъ, понеже

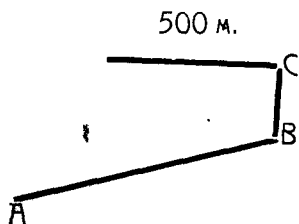
искамъ. Тукъ нѣма никаква философия. Трѣбва да знаете, обаче, всички да си запечатите въ ума слѣдната мисль: **всички имате отношения къмъ Бога!** Вашиятъ животъ не е вашъ, но е на Бога, разбирате ли? Този животъ Богъ ви го е далъ. Вие отричате Неговия животъ, слѣдователно, носите една много голѣма отговорность по отношение на Бога. Никаква друга отговорность нѣмате. Ние носимъ въ себе си Божествения животъ, който Богъ ни е далъ. Нѣкой живѣе непорядъчно. Нѣмашъ право да живѣешъ непорядъченъ животъ! Този животъ не е твой. Ти си една кесия. Тия пари ще ги дадешъ комуто трѣбва, а не на твои роднини. Ако не, ще дойде комисия и хайде въ затвора. Ти ще внесешъ въ банката всичкитѣ пари. Нѣкой казва: азъ съмъ свободенъ да живѣя, както искамъ. Не си свободенъ да живѣешъ, както искашъ. Азъ съмъ свободенъ да любя, Кого да любишъ? Хората все отъ любовь умирахъ, все отъ любовь се избивахъ.

Въ съвременнитѣ окултни школи има ученици, които сж разбрали живота, които сж разбрали този великъ идеалъ, но малцина сж тѣ. Има членове на църквата, които сж разбрали живота, но болшинството отъ тѣхъ не живѣе добръ, казватъ: Днесъ за днесъ! Нѣкой казва: азъ ходя на събрание за раз-

влечение. Другъ: азъ ходя, когато нѣма какво да правя. Трети: азъ да слушамъ само еди-кой си проповѣдникъ. Ти слушашъ за това за онова, но не е тъй. Проповѣдникътъ нѣма право да проповѣдва, каквото иска. И ти нѣмашъ право да слушашъ, какво хората говорятъ. Господъ нѣма нужда отъ глупости, разбирате ли? Не е ли хубаво да имате онова благородно качество въ себе си, да имате онова уважение и почитание единъ къмъ другъ? Като срещнете нѣкого, да имате къмъ него истинско уважение, тъй както спрѣмо себе си — ни повече. ни по-малко. **Нѣмаме право да злоупотрѣбяваме съ Божествения животъ!** Това е единствениятъ законъ за сега. Каквото и да работи човѣкъ въ свѣта, той трѣбва да има прѣдъ видъ обогатяването на този животъ. Като четете Евангелието, ще намѣрите притчата за онзи господарь, който далъ власть на своя слуга да управлява десетъ града. — Защо? Защото той вършилъ неговата воля. А на онзи който не вършилъ волята му, нищо не му далъ. Често се говори, че трѣбва да имаме концентрирана, силна воля. **Едно отъ условията за развиването на силната воля е чистиятъ животъ.** Чистотата, чистиятъ животъ не може да ги купимъ отъ нѣкъдѣ. Думата „чистота“ има нѣкол-

ко значения. Азъ давамъ слѣдната аналогия: гледамъ нѣкой пѣть ржцѣтъ си, виждатъ ми се чисти. Искамъ сега да зная, дали моитѣ ржцѣ сж чисти, или не. Правя опитъ. Взема легень съ топла вода и сапунъ и си измия ржцѣтъ. Водата става черна. Значи, водата показва, че ржцѣтъ ми не сж били чисти. Изхвърля тази вода, още веднажъ ги сапунисвамъ, водата е пакъ черна. Нѣколко пѣти ги измивамъ до като водата стане чиста. Сега вече заключавамъ, че ржцѣтъ ми сж чисти. Казвамъ нѣкому, че умътъ му не е чистъ. Какъ умътъ ми да не е чистъ! Да, умътъ е нѣщо материално, и мислитѣ сж нѣщо материално. Както ржцѣтъ може отгорѣ да се окалятъ, така и умътъ и мислитѣ може да се окалятъ. Ще ги измиешъ. Казвамъ: сжрдцето ти е нечисто. Какъ нечисто!—И то става отгорѣ нечисто, както ржцѣтъ. Ще го измиешъ веднѣжъ, два пѣти съ сапунъ и вода и ще провѣришъ. До като има киръ въ водата не си прави илюзии, че сжрдцето ти е чисто. Когато казвамъ, че умътъ ти е нечистъ, че мислитѣ ти сж нечисти, трѣбва да ги измиешъ. Започнешъ да миешъ ума, измиешъ го веднажъ, два пѣти и слѣдъ като го измиешъ ще дойде малка свѣтлинка и ще усетишъ едно успокояване. Това е единъ отъ признацитѣ, че умътъ ти е чистъ. Когато работишъ върху сжрдцето

си, щомъ се очисти сърцето, непременно ще почувствуващъ една малка радостъ, едно успокоение. Това сж признацитѣ въ дадения случай, че този процесъ на чистене е въздѣйствиуващъ. Не мислете че единъ день, като очистите сърцето си, вече не трѣбва да го чистите. Всѣки день човѣкъ трѣбва да чисти сърцето си! Всѣки день човѣкъ трѣбва да чисти ума си! Даже много хубаво ще бжде, ако вечерно врѣме, като останете сами, $\frac{1}{2}$ часъ прѣди лѣгане, да си направите смѣтка, какво сте мислили прѣзъ дня, какъ сте го прѣкарали. Да си дадете отчетъ за вашитѣ мисли, или за вашитѣ чувства. Ако искате да бждете ученикъ и да усилите вашата воля, непременно трѣбва да правите опити, Нѣкой ще каже: азъ го правихъ едно врѣме, но сега прѣставахъ. Човѣкъ, който започва и прѣстава е по-лошъ отъ онзи, който никога не е започващъ. Ще ви докажа, защо е по-лошъ. Прѣдставете си, че АВ е единъ прѣтъ, на който

то съмъ се покачилъ и отивамъ къмъ С. За нищо не мисля. Разстоянието отъ В къмъ С е единъ метъръ. Ако падна, нѣма да се произведе никаква вреда, защото е единъ метръ високо. Но въ менъ се за-

ражда една амбиция да вървя, да се кача на по-високо. Вървя отъ С нататъкъ, на 500—600 метра височина и се спра на това мѣсто, назадъ не мога да се върна, нагорѣ не искамъ. Ако се спра, ще падна. Защо? — Всѣко спиране е падане. Често, въ това движение нагорѣ ставатъ бури. Щомъ се спремъ, дойде т а з и б у р я, з а д и г н е н и, и ние се намираме на 500 — 600 м е т р а д о л у. Какъ мислите тогава, какво ще бѣде положението ви? Писанието казва: „Онѣзи, които стоятъ, да гледатъ да не паднатъ“ Да гледаме да не губимъ препечеленото. Нѣкой казва: азъ не съмъ толкова лошъ човѣкъ. Не, ти си на кривата посока. Казвашъ: азъ не съмъ толкова лошъ човѣкъ. Да, но не си и толкова добъръ. Не си толкозъ лошъ—отрицателно. Не си толкозъ добъръ—положително.

Сега, вие сте отъ тия ученици, които очакватъ, както се казва въ Писанието, едно голѣмо наслѣдство. Казвате: ние нѣмаме работа. Като дойде наслѣдството, тогава ще си купимъ книги да учимъ. Чакаете да умре баща ви, понеже баща ви е скъперникъ. Ами защо да си губишъ врѣмето, защо да чакашъ да умрѣ баща ти, та тогава да се учишъ? Иди и работи още сега. Тази е съврѣмнената философия въ свѣта. Казватъ: нека се поправи свѣта,

че като дойдемъ въ бждеще при друга култура, когато хората бждатъ по-благородни тогава ще развиемъ своя характеръ. Не, и тогава ще бжде същото. Силнитъ натури въ свѣта се показватъ, когато има най-много грѣхове, когато условията сж най-благоприятни. Ако ти на най-силната буря не можешъ да издържишъ, то и на най-голѣмата топлина не ще можешъ да издържишъ. Тия двѣ нѣща сж равностойни, Нѣкои може да кажатъ този пътъ е много труденъ, азъ не съмъ свършилъ университетъ. Ако съ университети, съ гимназии може да се оправи свѣта, тогава най-добритъ хора трѣбваше да бждатъ тѣзи които сж свършили. Вѣрно е, че единъ човѣкъ който е свършилъ университетъ, може да свърши по-хубаво работата и по-добрь човѣкъ може да бжде, но и много лошъ човѣкъ може да бжде. Онзи, който не е свършилъ университетъ, не може да бжде толкова добрь, но не може да бжде и толкова лошъ. Хората на науката могатъ да принесатъ по-голѣма пакостъ, ако не вървятъ въ правия пътъ; но когато работятъ, принасятъ по-голѣма добрина. Тогава, какъ трѣбва да се приложи това учение? Нѣкои казватъ: да се приравнимъ съ хората. Какъ разбирате този въпросъ. Съ кои хора да се приравнимъ? Ще се приравняваме съ хората, само

когато сме незъжи. Прѣдставете си, че азъ съмъ човѣкъ, който владѣя законитѣ на природата и нѣмамъ нито петъ пари въ джоба си, нито кесия, нито слуги. Излизамъ на планината, огладнѣя и седна на единъ камъкъ. Тропна съ пръчицата си и тъй като въ 1001 нощъ, яденето излѣзе. Ще се нахраня. Тропна пакъ — масата се побере, нѣма я. Искамъ да си почина. Какъ? На трѣвата, или на кревата? Тропна — приготвено легло легна си. Тропна — леглото пакъ изчезне. Искамъ да пътувамъ. Съ аеропланъ, или съ автомобилъ? Тропна. пристига автомобилътъ. Питамъ: съ кого трѣбва да се приравня, я ми кажете! Туй приравняване въ съврѣмениятъ хора е смѣшно.

Въ една видна евангелска църква на Спържи, една отъ най-богатитѣ евангелски църкви, трѣбвало да се събератъ пари за благотворителни цѣли. Членоветѣ на тази църква били все богати хора, прѣпълнени имъ каситѣ съ злато. Събиратъ се всички благочестиви християни да се помолятъ на Христа, да имъ прати нѣкакъ една крупна сума, за да подемаъ Неговото дѣло, да свършатъ добре тази работа. Ще се молятъ на Христа, да отвори кеситѣ на другитѣ хора, когато тѣ иматъ въ изобилие. Спържи проповѣдникътъ, имъ казва: „Слушайте, братя, да не изкушаваме Христа! Ето, азъ отварямъ кесията си и да-

вамъ толкозъ. И ти, братко, толкозъ ще дадешъ. Ето имашъ, изпълни волята Божия, считай, че Христосъ ги дава! Права ли е тази мисль? — Права е. Обаче, нито единъ отъ васъ, които сте ученици, не мисли, че е касиеръ на Христа. Всъки мисли, че е господарь. Това е едно лъжливо положение. Прѣди всичко, всъки единъ отъ васъ трѣбва да се почувствува, че по отношение на Бога е слуга. Почувствува ли, че е слуга, въ него ще се зароди единъ новъ импулсъ, едно ново разбиране, една нова философия — да схваща и да прилала нѣщата. Методитѣ, които сега съществуватъ въ свѣта, сѣ най слаби. Тѣзи методи, които употребяваме сега, сѣ играчка. Ако ви дамъ другитѣ методи, всички ще се намѣритѣ въ слѣдното положение. Вие ще мязате на дѣца, всъки единъ отъ васъ ще трѣгне да се хвали кой какво е получилъ. Ако запр. азъ бихъ ви научилъ, като тропнете съ пръчката си, да имате това което искате, вие току изведнажъ ще кажете: знаете ли какво мога да направя азъ? Тропнете. На другъ ти знаешъ ли, какво мога да направя? Пакъ тропнете. И тогава, започва това тракане. Питамъ: каква цѣль ще се постигне? — Това е външната страна на нѣщата. Има по-велики нѣща въ свѣта! Когато въ душата на хората се възцари Любовта, тѣ пожелаватъ отъ името

на тази Любовъ онова велико Божие благо — знание за умоветъ, чувство за сърцата. Това положение е най-хубавото, най-красивото. Въ свѣта ние се нуждаемъ отъ приятели, които да ни пожелаятъ хубавото. Въ това отношение, външнитѣ условия, живитѣ условия иматъ голѣмо значение. Запримѣрь, има поети въ свѣта, има музиканти, но тия поети ги създаватъ тѣхнитѣ приятели. Музикантитѣ ги създаватъ тѣхнитѣ приятели. Тѣ ставатъ причина да се прояви тѣхниятъ талантъ. М За единъ музикантъ, за единъ поетъ тия условия сж тѣй необходими, както едно растение не може да расте безъ почва, безъ вода и безъ въздухъ, макаръ че има условия въ себе си. Ако единъ човѣкъ съ каквито и да е таланти, нѣма при себе си добри приятели, които да сж като почва за него, не ще може да се прояви. Ти, като прочетешъ нѣщо, което той е написалъ, въ душата си ще пожелаешъ нѣщо хубаво за него, и туй, което пожелаешъ, той ще го почувствува. Тѣй че, въ всѣка една окултна школа, вжтрѣшниятъ стремежъ е — да се образува именно тази аура. Въ старо врѣме, ученицитѣ отъ школата на Питагора сж се подлагали на тежки изпитания. Тежкиятъ изпитъ седи главно въ очистването кира.

Сега, запримѣрь, ако оиѣхъ ви далъ такава една тема — да излѣзе единъ отъ васъ на таблата и да

опише отъ своята опитностъ, какъ различава моралнитѣ чувства отъ личнитѣ и отъ себичнитѣ чувства. Какъ ще ги опише? Въ моралнитѣ чувства всѣкога има единение, единство — цѣлѣта, къмъ която се стремятъ всички същества е една. Когато едно същество въ името на тия чувства извърши нѣщо, и на земята, и на небето, всички му се радватъ. Запримѣръ, ако ти напишешъ отъ дълбочината на твоитѣ морални или духовни чувства следния стихъ: **Любовта носи животъ, Мъдростта носи знание, Истината носи свобода и Духътъ ги съдържа въ себе си.** Това изречение има смисълъ. Ако вие вземете изречението „Любовта носи животъ“ и не го съедините съ изреченията „Мъдростта носи знание“, „Истината носи свобода“ и „Духътъ ги съдържа въ себе си“, нѣма да имате никакъвъ резултатъ. За да може да развиете живота, знанието, свободата, вие трѣбва да ги съедините съ Духа. Вашиятъ животъ, вашето знание и вашата свобода трѣбва да растатъ въ Духа. Духътъ ги носи въ себе си.

Сега, Какъ ще провѣримъ, че Любовта носи живота? Нѣкой отъ васъ може да каже: Азъ имамъ този животъ. Вие може да провѣрите, дали Любовта носи живота, или не. Искамъ да опитате, дали този

законъ е вѣренъ или не. Ще отидете при една сестра, която е отпаднала духомъ и ще си поставите ржцѣтъ върху главата ѝ, нищо нѣма да ѝ говорите. Ако въ нея се зароди едно желание за животъ, значи вѣрно е, че Любовта носи животъ. Опитътъ тукъ е на дѣло, а не на думи. Нѣкой пжтъ думитъ хипнотизиратъ. Ще си подържите ржцѣтъ, ще видите, дали животътъ може да се прѣдаде чрѣзъ ржцѣтъ. Ако тази сестра се въодушеви, тя е почувствала, че се е влѣло нѣщо въ нейната душа. Значи, първиятъ законъ работи.

Послѣ, вие казвате, че мъдростта носи знание. Имате едно глупаво дѣте. Нека трима разумни хора поставятъ трима души ржцѣтъ си върху главата му. Ако този законъ е вѣренъ, ако вие сте съединени въ Духа, въ това дѣте, което е било глупаво мързеливо, веднага ще се зароди желание да учи, и ще стане много трудолюбиво.

Сега, третото правило. Казвате, че Истината носи свободата. Когато вие поставите ржцѣтъ си върху човѣкъ, който е билъ ограниченъ въ всѣко отношение, веднага неговитъ външни отношения ще се измѣнятъ. Той ще почувствува силенъ копнежъ къмъ свободата, къмъ просторъ. Често, има хипнотизатори които поставятъ ржцѣтъ си по извѣстенъ начинъ

върху главитѣ на хората, но освенъ че не внасятъ животъ, внасятъ извѣстно хипнотическо състояние. Въ църквитѣ често проповядватъ, трѣбва да се покаешъ, да се покаешъ, да се покаешъ — и най-послѣ човѣкъ се покаява. Какво става? — Покаяниятъ не може да бѣде по горенъ отъ онзи, който го е заставилъ да се покае Ученикътъ, който се учи при единъ учителъ, не може да бѣде по-горенъ отъ него, ще бѣде като учителя си, а по нѣкой пѣтъ ще има сжщитѣ слабости, каквито има и учителятъ. Въ Америка, въ една областъ, имало единъ проповѣдникъ, който носилъ главата си наклонена на лѣво. Всичкитѣ 400 души въ тази областъ все тъй си носили главата, по примѣра на проповѣдника. Считали, че това нѣщо е хубаво. И лошитѣ и добритѣ навици сж заразителни. Много отъ тия примѣри бѣха ви привлекли. Може да провѣрите това. Да кажемъ, вие минавате нѣкъдѣ и виждате, че нѣкой си играе. Най-първо вие мислите, че туй не ви е направило впечатление, обаче, вечеръта, като се върнете дома си, започвате да играете. И доброто, и злото, по рефлексия се прѣдава. Всѣко влияние се прѣдава неизбежно; всѣка форма се прѣдава неизбежно. Има единъ законъ: **всѣко нѣщо, което ня е направило впечатление, ще се прояви**

вжтрѣ въ насъ. Затова именно, сърцето на ученика трѣбва да бѣде пълно, да нѣма никаква празнина. Защото всѣко нѣщо, което прониква въ празнината, непременно ще се прояви. Сърцето на човѣка трѣбва да бѣде пълно съ благородни нѣща, за да бѣдемъ избавени отъ влиянието на външния свѣтъ.

Това което става сега въ свѣта, отъ Божествено гледище не е толкова лошо. Това, че хората умиратъ, отъ Божествено гледище не е зло. Тия форми сѣ несъвършени. Тѣлата на тия хора не сѣ такива каквито трѣбва да бѣдатъ. Господъ постоянно гради и ги разрушава. Той е единствениятъ, който може да разруши, и да съгради. Ако ти разрушишъ, ти не можешъ да съградишъ. Нѣкой казва: Господъ може, и азъ мога. Хубаво, но Господъ, като събори една кѣщо, съгражда друга, а ти съборишъ и не можешъ да съградишъ.

Сега, всички трѣбва да имаме единъ опрѣдѣленъ вжтрешенъ стремежъ. Ученикътъ трѣбва да бѣде свързанъ идейно съ повисши сѣществува, които да му даватъ потикъ за обикновения животъ. Той трѣбва да знае, че обикновениятъ, сегашниятъ му животъ ще създаде условия за неговиятъ бѣдещъ животъ. Не мислете, че сегашнитѣ условия, при

които живеете, сж неблагоприятни. Не. Слушамъ, нѣкой казва: що съмъ се вмъкналъ между тия невежи! Азъ мога да влѣза между учени хора въ свѣта. Тоя мисли, че тамъ ще го посрещнатъ съ лаврови вѣнци, ще го увѣнчаятъ. Ние знаемъ свѣта! Ако тукъ не те посрещнатъ добръ, и тамъ нѣма да те посрещнатъ добръ. Ако ние не можемъ да побѣдимъ малкитѣ мжнотии, които имаме, какъ ще побѣдимъ голѣмитѣ? При сегашнитѣ условия ние има да побѣждаваме още редъ мжнотии. Има още много години, прѣзъ които ученицитѣ на окултната наука ще срѣщатъ редъ мжнотии. Вие трѣбва да се въоръжите съ търпение, да прѣдолѣете тия мжнотии. Нѣкой казватъ: иде Царството Божие! Да иде, лесна работа е като дойде, но докаго дойде Царството Божие, има единъ доста дълъгъ периодъ отъ врѣме. До тогава ще минете прѣзъ извѣстни мжнотии. Готови ли сте да ги посрещнете? Готови сте, но не повтаряйте погрѣшката на онѣзи руснаци тамъ при Елена, които, като прѣвзели града, напили се хубиво. Казватъ имъ: „Турцитѣ идатъ!“—Ничево! „Турцитѣ идатъ!“—Ничево! Като ги нападнали, тогава удрядъ онѣзи казаки на бѣгъ. Помнете!—турчинътъ е още въ свѣта. И въ васъ има турци. Чалми иматъ тѣ. Нѣкои иматъ и по една гъжва, нѣкои—по двѣ

гжжви. Азъ наричамъ знание само това, което може да придружи човѣка слѣдъ неговото заминаване въ задгрсбния животъ. Знание, което може да се заличи отъ мозъка на човѣка е само забавление. Единъ човѣкъ който има библиотека отъ 10,000 тома философски книги, който е научилъ много работи, всичко това може да се изличи. Това, което остава, то е най-важното, то е хубавото въ живота. Най-важното за насъ е това знание, което може да остане съ насъ, та като отидемъ въ другия свѣтъ, да го носимъ. Това значи събуждане на Божественото съзнание. Всички трѣбва да се усѣщате силни.

Сега, моето желание, цѣльта ми не е да се примирите, но искамъ да бждете силни, да не сте малодушни. Защото, гледамъ мнозина отъ васъ сте малодушни. Азъ наричамъ силенъ човѣкъ онзи, който, като дойдатъ страданията, казва: тия страдания сж на мѣсто; още, още страдания искамъ. Тия сж малко. А пъкъ сега, като нй дойде едно малко страдание, ние ще окрекаме орталъка, всички ще знаятъ. Да нѣма отчаяние, но понасяне на страданията. То е калене за ученика. Ученикътъ трѣбва да има характеръ да издържа. Ние казваме: диамантна воля трѣбва. Мнозина отъ ученицитѣ и отъ ученичкитѣ, както ги виждамъ, нѣматъ диамантна воля.

Търпѣнието въ човѣка морално чувство ли е, или лично? Когато нѣкоя жена търпи на мжжа си, отъ морални съображения ли търпи? Тя е много весела, казва: азъ ще ти направя това онова – всичко търпи. Отъ морални съображения ли, или отъ политика е това? Вие иматели опитността на това търпѣние, за което говоритѣ? Въ личното търпѣние винаги влиза една неприязненостъ. Нѣкой търпи, но прави усилия надъ себе си. Ние се радваме на моралното търпѣние. При моралното търпение, щомъ ти дойде една неприятностъ, ти усещашъ радостъ. Запримѣрь, мжжътъ и жената не живѣятъ добръ. Нѣма да се докачате. Азъ зиждамъ мжжътъ и жената, като двѣ величини, като 1 и 2. Мжжътъ и жената не прѣдставляватъ личности, това сж само символи. Мжжътъ може да каже най-лошитѣ нѣща на жена си. Ако тя усѣти една приятностъ въ себе си, това търпѣние е морално. Но, ако усѣти въ себе си една обида, това търпѣние не е морално, въ него има вече личенъ елементъ. И въ моралнитѣ чувства човѣкъ усѣща едно разположение. Моралнитѣ чувства водятъ къмъ съвършенство. Човѣкъ трѣбва да бжде съвършенъ! И ние можемъ да бждемъ съвършени. Опитайте се нѣкой пѣтъ, когато нѣкой ви обиди, да запазитѣ съзнание. Азъ съмъ слѣдилъ

този законъ на моралното чувство. Какви голѣми тънкости се изискватъ, за да се спази той. Онези сжщества, които поставятъ човѣка на изпитъ, сж голѣми майстори. Имашъ едно богатство, разположенъ си, веселъ си, като че имашъ цѣлото богатство на свѣта. Дойде единъ моментъ, за нищо и никакво, за петъ пари работа, кажешъ нѣщо и въ една минута всичкото ти щастие изчезне. Може да мине день, два, три, цѣла седмица, до като ти мине. Затова всички ние трѣбва да имаме ние този стремежъ къмъ Бога, да разберемъ, че Богъ е Богъ на Любавта, Мъдростта, на Истината, които носятъ за човѣка: животъ, знание и свобода. Неговиятъ Духъ съдържа всичко това въ себе си.

Т. м.

ИСТИНСКО И ОТНОСИТЕЛНО ЗНАНИЕ.

**19-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(III ГОДИНА)**

27. II. 1924 ГОД. — СОФИЯ.

**ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ—РУСЕ.
ул. Сараоолу № 21.**

Истинско и относително знание.

Т. м.

Прочете се резюмето върху: „Отличителнитѣ чърти на търпѣнието“.

Прочетоха се нѣкои отъ темитѣ: „Най-важниятѣ стихъ отъ Ев. на Йоана“.

„Многото знание“, казва Соломонъ, създава трѣвоги въ човѣшкото сърце, развива въ човѣка личнитѣ чувства, развива човѣшкия егоизмъ, недоволство, създава въ него високо мнѣние за себе си“. Следователно, знанието на земята, можемъ да кажемъ, не е нужно за небето. Сега, искамъ да бѣда обективенъ. Това, че вие знаете да шиете хубави рокли, какво приложение може да има въ небето? Това, че може да пишете много хубаво, какво приложение може да има въ небето? Това, че сте рисувачь, или че сте поетъ, какво приложение има въ небето? — Въ небето нѣматъ нужда отъ поети, отъ доктори, отъ проповѣдници; тамъ нѣма сѣдии, нѣма стражари, нѣма и министри. За земята тѣ трѣбватъ, но ако всичкото ви врѣме бѣде погълната отъ тия работи,

като влѣзете въ невидимия свѣтъ, ще се намѣрите въ друго едно противорѣчие, много по-лошо, отколкото това на земята. Да кажемъ, честолюбивъ сте, искате да не се излагате прѣдъ свѣта. Какво трѣбва да направите? Който не иска да се излага, ще си има кжшица, креватъ, това — онова, но щомъ умрѣ, тогава ще дойде мъчението. Тамъ нѣма да има нищо. Като умрешъ, ще те пратятъ тамъ, дѣто не очаквашъ. Тамъ е злото. Нѣкои отъ васъ ще кажатъ: я бжде, я не. Така е, то е въпросъ на вѣра. Има знания относителни, които сж необходими само врѣменно, има и знания истински. Има нѣкои въпроси, които ние зачекваме, но които не сж толкова съществени. Запримѣръ, тукъ вие може да сте единъ виденъ търговецъ. Въ небето, обаче нѣма търговци. Тамъ продаване платове нѣма. Печатари да печататъ книги нѣма, банки нѣма. (Ще кажете: какво има въ небето?) Има нѣщо, което хората не сж сънували. Павелъ казва, че чулъ и видѣлъ нѣща, които не могатъ да се изкажатъ. Тѣ сж извънъ опитността на хората. То ва не ви казвамъ, за да ви поощрявамъ, защото вие на земята трѣбва да живѣете земенъ животъ, но тъй да го наредите, че да го съгласувате съ небесния. Въ това се състои изкуството на окултния ученикъ. Такъвъ човѣкъ азъ наричамъ Божественъ. Божестве-

ниятъ човѣкъ съгласува земния си животъ съ небесния. Това трѣбва да научите сега. Нѣкои мислятъ, че много обикновени работи се учатъ тукъ. Питамъ азъ тогава кой да е професоръ, или ученъ, който се занимава съ дълбоката наука, съ дълбокиѣ проблеми на математиката и геометрията, да ми каже, колко милиарда атоми съдържа думата „обичъ“. Или, нека каже, колко вътрѣшни вибрации има тази дума, и какви сѣ тѣ по дължина. Ще ми кажете: що ни трѣбва да учимъ дължината на тѣзи вибрации? Тѣй разсуждате обикновено, щомъ нѣмате нужда отъ нѣщо. Казвате: не ме интересува какъ е направено. Ще дойде день, когато ще имате нужда. Слѣдователно, това, отъ което сега нѣмате нужда, ще дойде врѣме да имате нужда. Умниятъ човѣкъ е като онзи земледѣлецъ, който приготвя, разоравя земята за есента, или за пролѣтѣта да посѣе.

Азъ съмъ ви говорилъ толкова пѣти, и пакъ ще ви кажа: не виждамъ въ васъ искуството да прѣвръщате вашитѣ мисли. Азъ се чудя на вашитѣ умове, какъ изопачавате думитѣ! И послѣ казвате: и Учителѣтъ е като насъ. Не, едно ще знаете: азъ не съмъ като васъ. Това да знаете! По нищо не съмъ като васъ. Азъ абсолютно изпълнявамъ волята Божия, обръщамъ внимание на най-малкиѣ прояви въ себе

си и мога да трансформирамъ всѣко свое чувство, всѣка своя мисль моментално. Туй е, което Богъ изисква отъ всинца ни — въ даденъ случай да не реагирашъ противъ волята Му. Въ момента, когато Господъ казва да мълчишъ — да мълчишъ. Когато Господъ казва да говоришъ — да говоришъ. Когато Господъ казва да почивашъ — да почивашъ. Когато ти каже: работи: — да работишъ. Щомъ започнешъ да философствувашъ съ Него, всичкиятъ свѣтъ ще се обърне съ главата надолу. Нѣкои ще кажатъ: нали трѣбва да се разисква? Яковъ, като се бори съ Господа, какво получи? — Окуцѣ. Тогава Богъ дойде и му каза: „Отъ сега нататкъ нѣма да се наричашъ Яковъ, а Израилъ.“ Кой си? — пита Яковъ. Нѣма да ти кажа, кой съмъ. Ти имашъ лошо име; ти си човѣкъ, който обичашъ да спъвашъ и да развращавашъ. Отъ сега нататкъ ти трѣбва да бждешъ Израилъ. И Аврамъ има борба съ Бога, но по другъ начинъ; на него Богъ тури още една буква „а“ на името му и стана Авраамъ. Туй значи, че отъ него се изисква приложение. Казвамъ: ние трѣбва да изискваме нѣщата не само обективно, но трѣбва да бждемъ абсолютно справедливи. Формулата: „Нѣма Правда като Божията Правда, само Божията Правда е Правда,“ трѣбва да я приложимъ все-

странно: и въ ума, и въ сърцето, и въ волята си. Да бъдемъ тъй правдиви, както е Богъ правдивъ! Не приложете ли справедливостта не можете да приложите и Любовета. Любовета е сила, но трѣбва да я регулирате съ нѣщо. Какъ ще я регулирате? Запримѣръ, казваме: трѣбва да обичашъ нѣкого. Какъ? Коя е нормата? Вие хващате ржката на една ваша приятелка. Колко врѣме трѣбва да ѝ държите ржката? Майката, като хване своето дѣте, колко врѣме трѣбва да го държи? Това сж изяснения само. Природата не е оставила тия нѣща произволно. Тя е опрѣдѣлила, всичко точно. За да се излюпи едно пиле, колко врѣме е необходимо за това? — Три седмици. Всички ония, които се занимаватъ съ ботаника, знаятъ, колко врѣме трѣбва да стои въ почвата сѣмето на всѣко едно растение, за да поникне. Сега има единъ бързъ процесъ за никнене, но има и единъ по-бавенъ процесъ, който е по мекъ. По нѣкой път у васъ се зараждатъ контрасти. Може да дойде единъ силенъ контрастъ. Да кажемъ, нѣкой казва, че Господъ му е говорилъ. Вие може да схванете външната страна на въпроса и да се докачите. Казвате: на менъ Господъ не е говорилъ. Нима, ако азъ влѣза въ вашата кѣща и видя, че свѣщитѣ ви горятъ, ще кажа, че не горятъ? Не,

ще кажа, че свѣщитѣ ви горятъ. Но може да направя и слѣдното: вѣза въ стаята ви и изгася свѣщитѣ. Вие казвате: горятъ ли свѣщитѣ? -- Не, не горятъ. Какъ не горятъ? Вѣза отново въ стаята, извадя, кибритя и ги запала. Въ този случай минавамъ за благороденъ човѣкъ. Такива работи на единъ ученикъ не се позволяватъ! Отношенията на ученика, трѣбва да бждатъ отношения къмъ Бога. Когато говоримъ за „ученици“ подразбираме отношенията ви къмъ Божествени Духъ, който носи всички блага и дарби. Трѣбва да знаете, че този Божественъ Духъ никога нѣма да ви даде едно благо, докато не сте готови. Тѣй че, да ви говори Господъ, или да не ви говори, зависи отъ вашата подготовка. Дарби, Той ги носи, и вие неможете да Го заставите да ви даде нито една, ако не сте готови. Ще Го заставите само тогава, когато изпълните волята Божия. Той е много внимателенъ! Когато бждете готови, ще ви даде нужното точно на време. Слѣдователно, ученикътъ има отношение къмъ Духа. Нѣкои отъ васъ казватъ: азъ трѣбва да бъда ръководенъ отъ Духа. Не смѣсвайте едно вашо лично отношение съ Духа. Послѣ, не смѣсвайте онзи врѣмененъ импулъсъ съ това, че Духътъ ви говори. Духътъ е най-разумното същество. Онзи ученикъ, който търси виденъ

професоръ, намира го. Той е Учителътъ му. Учителътъ говори, той слуша. Това е найважниятъ моментъ за него. Много учители може да му говорятъ, но този, който може да внесе въ ума му свѣтина, необходима за неговия животъ, това е Духътъ. Така трѣбва да разбирате. Щомъ дойде Духътъ, не може да има споръ. Когато двама души говорятъ, щомъ дойде този Духъ, когото ние познаваме, то като заговори единиятъ, другиятъ ще седне да слуша. Спорятъ ли двама души, тѣ говорятъ, а не Духътъ. Духътъ когато говори, има взаимна отстъпка. Не е въ бързането. Когато дойде до Божията работа, дали ще си въ началото, или въ края, все едно е **Тамъ, дѣто е Богъ, е все начало. Дѣто не е Богъ, е все край.** Ние може да обърнемъ и опашката да стане глава. Искамъ, забѣлжете това нѣщо въ себе си, да бъдете ученици. Колкото се отнася до другитѣ нѣща, тѣ ще се изправятъ. Нѣма да остане нито една грапавина въ свѣта, която да не се изглади. Тѣй казва писанието. Всичкитѣ грапавини, които съществуватъ въ този свѣтъ, ще се изгладятъ. То е въпросъ само на врѣме. Нѣщата се проявяватъ въ врѣме. Въ свѣта ще дойдатъ нежелателни работи. Спорове сж се явявали, и ще се явяватъ. Не мислете, че само вие сте въ свѣта ученици. Въ свѣта има много школи.

Сега бихъ ви запиталъ: отъ гдѣ сж се явили тѣзи противорѣчия въ живота? Коя е сжщинската причина, че хората не могатъ да се спогаждатъ? Нѣкой пише теза, оспорватъ му я, има опоненти. Той трѣбва да я докаже, да обоснове своитѣ твърдения.

За въ бждеще, ние ще поставимъ нашитѣ теми малко на по друга почва. На нѣколко души отъ васъ ще дадемъ да разработятъ нѣколко теми. Послѣ ще ги извикаме тукъ да докажатъ своитѣ твърдения, а другитѣ ученици ще оспорватъ. И еднитѣ, и другитѣ ще оспорватъ чисто научно. Да видимъ какъ ще изнесете истината. Запримѣрь какъ ще докажемъ на съврѣмения свѣтъ научно, че Любовта е необходима, че кръвта на ония хора, у които Любовта се проявява, се различава по съставъ отъ кръвта на ония хора, у които Любовта не се проявява? Послѣ мускулитѣ на хората, които любятъ, се различаватъ отъ мускулитѣ на ония хора, които не любятъ, по качество и по количество. Не мислете, че Любовта може сега да се прояви. Любовта се явява като вжтрѣшенъ процесъ въ всичкитѣ сжществувания на хората отъ милиони години. Вие сте засегнати отъ нея. Тази Любовь ще ви засегне дотолкова, доколкото може да внесе ония елементи, които сж необходими за вашето подигане. Слѣдователно,

единъ день ще дойдемъ до положение, по състава на кръвта да опрѣдѣляме, до каква степенъ е достигнала любовта въ всѣки човѣкъ. Ще вземете една капка кръвъ, ще я разгледате подъ микроскопъ и ще знаете, дали даденъ човѣкъ има морални устои, или не. По кръвта ще се позчаєте сами. Подъ „мораленъ устой“ разбирамъ основа, върху която, каквато буря и да дойде отъ свѣта, да издържите. Любовь, която не може да издържи буритѣ на живота, е прѣходно състояние, което у всички хора съществува. У васъ може да се зароди страхъ. ами ако азъ не мога да издържа? — Любовта изключаваше всѣкакъвъ страхъ. Страхътъ придружава само ония хора, които не се учатъ, които не изпълняватъ волята Божия. Когато дойде заимодавецътъ и поиска паритѣ като нѣмашъ страхъ те е. Когато дойде учителътъ а ти не си училъ урока си, страхъ те е! но щомъ си готовъ и знаешъ урока си, ти си смѣлъ и рѣшителенъ. Учителътъ познава, че си училъ, въ неговата душа има любовь къмъ тебе. Щомъ не се учишъ, ти се страхувашъ. Дѣйствително, ние сме възприели страха отъ животнитѣ. То е животинско състояние, отъ ксето не само трѣбва да се освободимъ, но трѣбва да прѣвърнемъ, неговитѣ енергии, да ги внесемъ въ човѣшкия животъ, за да ги облагородимъ. Страхътъ трѣбва да прѣвърнемъ въ благоразумие!

Сега, като ви говорихъ това, какво научихте? Пакъ толкова знаете, колкото и по рано, т. е. любовта въ васъ не е станала повече, отколкото прѣди. Тѣй че и вие не сте се измѣнили. Азъ наричамъ силни думи тия които като изговоримъ да стане у насъ трансформиране, да кажемъ: азъ се измѣнихъ, не съмъ онзи, който бѣхъ по рано. Запримѣрь, двама души сж се скарали отъ 10 години и не искатъ да се видятъ. Силна дума за тѣхъ ще бѣде тази, която, като изговарятъ и двамата, да се помирятъ и да кажатъ: ние забравихме всичко, и двамата братя се прегърнатъ. Въ тѣхъ вече наистина има промѣна. Но, ако само ме слушате тукъ като ви говоря и у удобрявате всичко, но при все това всѣки си седи на своята позиция, вие нищо не сте придобили. Азъ искамъ да стане въ васъ извѣстна промѣна, да каже е: въ менъ е станала извѣстна промѣна. Постоянно трѣбва да става тази промѣна. Човѣкъ, който се усъвършенствува, той расте, той е като зората. Нали най-първо се смѣта, че се появява на хоризонта малко свѣтлина, послѣ тази свѣтлина се увеличава, увеличава, докато най-послѣ, по обѣдъ дойде най-ярката свѣтлина. Вие ще кажете: не е врѣме сега за усъвършенствуване. То е другъ въпросъ, това сж. ваши разсждения. Ако искате да слѣдвате Божест-

вения път, знайте, че той е само единъ, нѣма другъ път. Ако вие не се измѣните, може да слушате да ви се говори съ хиляди години, но най послѣ ще кажете: нищо не научихъ! Азъ ви казвамъ: ако не работите съзнателно, за да се измѣните, дѣто и да идете, вие ще си останете все сѣщитѣ. Европейскитѣ народи промѣниха ли се отъ 2000 години насамъ? Иди кажи на нѣкой евреинъ нѣщо за Христа! Все си е сѣщиятъ той. Евреите и сега не обичатъ Христа. И днесъ, слѣдъ 2000 години нѣматъ любовъ. Тѣ сѣ крайни материалисти, казватъ: ако приемемъ учението на Христа, ще спънемъ своята еволюция. Нека чака Христосъ да изучимъ работитѣ, та единъ день ще приемемъ Неговото учение. Практиченъ народъ сѣ тѣ! Може да кажемъ, че евреитѣ сѣ най-материалистическия народъ. Синовѣтъ на Якова продадоха брата си Иосифа. Юда, единъ отъ ученицитѣ на Христа, продаде Учителя си за 30 сребърника. Какво може да се очаква отъ хора, които постѣпватъ по този начинъ? Не сѣ само евреитѣ такива. Евреитѣ сѣ разпрѣснати днесъ изъ цѣлия християнски свѣтъ. Колко народи днесъ дори биха продали Христа за 30 сребърника!

За васъ е важенъ въпроса за отношенията ви като ученици. Той е сериозенъ въпросъ. Знанието

ви на земята нѣма значение за небето. Туй да го зна-
ете! Знанието, което ви е потрѣбно за другия животъ
и това, което ви е потрѣбно за земята трѣбва да
вървятъ паралелно. То е разумно. Това трѣбва да
знае ученикътъ, туй прѣбва да учи сега. Има нѣ-
кои проповѣдници, които казватъ: трѣбва да си
продадете кжжитѣ, имотитѣ, да живѣете само по
Бога. Много пѣти християнитѣ сж се опитвали да
служатъ на Бога, но все сж срѣщали нѣкаква спѣн-
ка. Казватъ най послѣ: свѣтътъ още не е готовъ.
Знание трѣбва на хората, промѣна въ сърцата имъ —
то е важното. Съвършена промѣна трѣбва да стане
въ човѣшкото съзнание. Ако двама души могатъ да
се обичатъ тѣй, че всѣки въ себе си да счита ин-
тереситѣ на другия като свои, въпросътъ е разрѣшенъ.
Това е съзнание! Ако въ всѣки едного има такова
съзнание, че винаги да урежда въпроситѣ на ближ-
нитѣ си прѣди своитѣ, свѣтътъ щѣше да бжде другъ.
Щомъ уреждаме своитѣ интереси прѣди тѣзи на
ближния, свѣтътъ ще бжде както е сега. Ако слуги-
тѣ уреждатъ найнапрѣдъ работитѣ си на господаря,
а послѣ своитѣ, и ако господаритѣ уреждатъ работитѣ
на слугитѣ си прѣдъ своитѣ, не щѣше ли да бжде
по добръ?

Когато ви се правятъ тия бѣлѣжки, имайте прѣдъ видъ, че вие като ученици на земята, сте отлични. Ако ви заведе горѣ на небето, и ви сравнявамъ съ другитѣ ученици тамъ, казвамъ: далечъ сте отъ тѣхъ. Ако отидете като ученици горѣ — тамъ ще ви пишатъ единица. Говоря ви истината тукъ и седемъ можемъ да ви пишемъ, но горѣ — единица. Ще кажете: единица. плюсъ седемъ, прави осемъ; осемъ, дѣлено на двѣ, дава четири. Но единицата горѣ и седемътъ тукъ не се събиратъ. Затова ви казвамъ: трѣбва да се стремите! То е единъ вжтрѣшенъ процесъ, не е нѣщо, което може да ви се даде готово, но трѣбва да го придобиете. Това е великото въ Божествената школа, че съвършенството можете да го придобиете.

Т. м

Миръ!

— Мирътъ носі Божията радостъ!

ДВѢТѢ ГРАНИЦИ.

20-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(III ГОДИНА)

ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА 5.III.1924 Г.—СОФИЯ.

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ—РУСЕ
ул. Сараоолу № 21

Дѣтѣ грахици.

Т. м.

Въ характера на ученика се забѣлѣзватъ два психологически дефекта: единиятъ произлиза отъ прѣувеличаване или надцѣняване на нѣщата, а другиятъ — отъ намаляване или подцѣняване на нѣщата. Въ първия случай ученикътъ мяза на онзи ученъ естественикъ, който наблюдава подъ микроскопъ извѣстни микроби или клѣтки отъ нѣкое растение и ги вижда силно увеличени. Въ втория случай ученикътъ мяза на онзи астрономъ наблюдатель, който съ своя телескопъ проучва грамаднитѣ звѣзди и планети, но ги вижда въ намаленъ видъ отъ естествената имъ голѣмина. Обаче, както естественикътъ, така и астрономътъ, за да разполагатъ съ вѣрни научни данни, трѣбва да знаятъ, колко пѣти микроскопътъ увеличава и колко пѣти извѣстна звѣзда, гледана прѣзъ телескопа е по-малка отъ нормалната си величина. По сѣщия начинъ ученикътъ трѣбва да има точна, правилна прѣцѣнка за нѣщата. Когато той се произнася върху извѣстно свое качество или дѣйствие, как-

то и за извѣстни качества или дѣйствия у другитѣ, трѣбва да има правиленъ погледъ, нито да прѣувеличава нито да намалява, защото, колкото въ единия случай ще изпадне въ грѣшка, толкова и въ другия случай. Той трѣбва да прѣцѣнява нѣщата тъй, както сж. Трѣбва да бжде тъй точенъ, както е точенъ математикътъ при рѣшаване на задачитѣ си. Всѣка прибавена или отнета единица или най-малка частъ отъ единицата, не дава правилни изводи, и задачата на този математикъ не може да се счита че е вѣрно рѣшена.

За да дойде ученикътъ до едно правилно разглеждане на нѣщата и да прѣцѣнява всичко точно, той трѣбва да се вглежда въ отношенията на хората около себе си, да наблюдава, да проучава и най-малкиятъ прояви въ живота и по такъвъ начинъ постепенно да се приближава къмъ разрѣшението на малкиятъ и голѣмий задачи, които ежеминутно изникватъ въ живота.

Може да ми възразите: какво ще ни ползуватъ тия нѣща — Тѣ ще ви дадатъ истински знания. Азъ наричамъ истински знания тия, които почиватъ на едно вжтрѣшно разбиране и които иматъ приложение въ живота. Това сж знания, които почиватъ на една дълбока опитность. Животътъ е училище, въ

което придобивашъ знания, прилагашъ тия знания и жънешъ тѣхнитѣ плодове. Той е опитното училище на живота, разумна природа. Нѣкои ще кажатъ: еди-кой си човѣкъ знае много нѣща, той е много образованъ, свършилъ е нѣколко факултета. Какво отъ това? Азъ не говоря за онова книжовно знание, което може да се изтрие отъ паметта на учения, както морскитѣ вълни изтриватъ написаното на пѣска. Азъ говоря за онова вътрѣшно знание, което може да доведе ученика до самопознание. Познай себе си, познай възможноститѣ, които живата природа е вложила въ тебе — това е една отъ важнитѣ задачи въ развитието на ученика.

Да изучавашъ живота въ неговия вътрѣшенъ смисълъ, да придобивашъ знания и да дойдешъ до самопознанието, това трѣбва да бѣде стремежътъ на ученика. Ученикътъ ще намѣри всичко това скрито въ живата природа. Природата постоянно ни говори. Всѣки моментъ всѣки часъ, всѣки день тя смѣня своитѣ картини, промѣня гамитѣ въ своитѣ пѣсни, и въ туй велико разнообразие тя открива тайнитѣ на Битието за оня, който знае да чете отъ нейната книга. Вие трѣбва да изучавате езика на природата, защото въ този езикъ ще намѣрите скрити онѣзи велики закони, които трѣбва да прилагате и въ своя животъ.

Мнозина запитватъ: какво прѣдставляватъ страданията? Защо съврѣменното човѣчество страда тъй много? Казвамъ: страданията не сж нищо друго, освѣнъ ретортитѣ на живата природа, въ които се поставятъ хората, за да се очистятъ отъ извѣстни свои грѣшки, заблуждения и нечистотии на миналото. Човѣкъ трѣбва да се освободи отъ всички утайки, отъ всички излишеци въ своя организъмъ. Когато едно дѣте излѣзе на улицата да играе и падне въ нѣкоя локва и се окаля. какво прави майка му, слѣдъ като се върне дѣтето дома си? Пали взима едно корито съ топла вода, сапунъ и започва да кже това дѣте? То плаче, недоволно е, сърди се, но майка му не обръща внимание на неговитѣ сълзи. Тя го измива добръ, прѣоблича и оставя го въ стаята на топло, не го пуца вънъ на улицата да играе --- лишава го врѣменно отъ прѣдишната му свобода. Не прави ли сжщото нѣщо и природата съ насъ? Сжщото прави. Тя е нашата обща майка, която като види нѣкое отъ своитѣ дѣца изцапано, окаляно, нечисто, туря го въ една отъ своитѣ реторти, подлага го на огнь и слѣди, кога ще трѣбва да прѣкрати този процесъ. Ти плачешъ вжтрѣ, викашъ, но тя си знае работата. Като те извади отъ ретортата и намѣри, че си чистъ, оставя те на спокойствие, но ако нѣмашъ необходи-

мата чистота, ще те тури въ втора, трета и редъ още реторти, докато придобие неопходимата чистота, чръзъ която ще разбирате правилно Божиитъ закони и повеления. Слѣдъ като човѣкъ прѣмине прѣзъ всички реторти нуждни за неговото очистиране, той ще се освободи отъ онзи тежъкъ камѣкъ, който натиска душата му, ще се подмлади и ще дойде до онова състояние, което Писанието нарича „новорождане или възкресение на човѣшката душа“.

Изобщо, природата съ своитъ мѣстности — планини и долини — указва извѣстно вліяние върху характера на хората И наистина, забѣлѣзано е, че хора, които живѣятъ на по-високи мѣста, иматъ по-благородни и възвишени стремежи. У тѣхъ се забѣлѣзва единъ по-високъ полетъ на духа, по-голямъ стремежъ къмъ търсене на Истината — тѣ сж хора повече идеалисти. Тия пъкъ, които живѣятъ по долините сж хора повече материалисти, хора на живота, на удоволствията. Тѣ сж по-здравосъвързани съ материята. Освѣнъ това дали нѣкои хора живѣятъ по южните, а други по сѣверните склонове на нѣкоя планина, това сжщо тъй указва вліяние върху характера на хората. Всичко това какво показва? — Че природата е жива, разумна, Затова, проучавайте нейния езикъ, проучавайте въздѣйствието, което указва

тя върху характера на хората и използвайте нейните методи за вашето самовъзпитание, за вашето развитие, като ученици. Вижте какъ ученитѣ хора изучаватъ природата и ползвайте се отъ тѣхнитѣ методи, отъ тѣхнитѣ приобивки. Природата, въ своята необятность, въ своето голѣмо разнообразие и голѣмо множество на явления е неподатлива на едно щателно и дълбоко проучаване само отъвнѣ, затова ученитѣ хора я вмѣкватъ постепенно и бавно, явление следъ явление, въ тѣхнитѣ малки скромни научни кабинети, Нѣкъдѣ нѣкой химикъ въ своята малка лабаратория изучава извѣстно химическо явление, такова, което въ природата става. Нагажда условия, обстановка за това явление, каквито въ природата съществуватъ и го проучава. Другадѣ нѣкой физикъ въ своя малъкъ физически кабинетъ прави нѣкакви опити, изслѣдва нѣкое физическо явление, проучава го, мѣчи се да подражава на природата. На трето нѣкое мѣсто нѣкой техникъ — механикъ мѣчи се да съчетае отъ множество отдѣлни частици, нѣкаква голѣма машина — иска да използва познатитѣ нему закони въ природата, да види тѣхното дѣйствие. И успѣватъ тия учени хора, постоянствуватъ въ своитѣ изслѣдвания. Така работете и вие, ще видите добритѣ резултати.

Въ стремежа си къмъ търсене Истината, никога не мислете, че сами можете да си помогнете въ пъ-

тя на възлизането нагорѣ. Не си ти самъ, който се подигашъ. Прѣди тебе е имало много работници, които сж прокопали, изчистили и подготвили пътя за твоето развитие, както и за развитието на твоиѣ брата. Вие пъкъ ще работите за бъдещето поколѣние слѣдъ васъ. Осѣяна е стълбата на възлизането съ усилията труда и работата на нашиѣ предшественици. Затова, помнете, че множеството е една необходимостъ за развитието на човѣшката душа.

Съвременната наука въ свситѣ изслѣвания ни дава извѣстна свѣтлина върху силата на слънчевитѣ лъчи, които тѣ упражняватъ върху растежа на растенията. Правени сж опити, напримѣръ, какво влияние има червениятъ лъчъ, портокалениятъ, зелениятъ, жълтиятъ, синиятъ, бѣлиятъ и другитѣ цвѣтове върху растенията. Сжщото нѣщо е и съ човѣшкитѣ желания. И тѣ сж отъ разни категории: Всичкитѣ желания на човѣка нѣматъ единъ и сжщи цвѣтъ. Запримѣръ, когато човѣкъ се възбужда, явява се червениятъ цвѣтъ. Когато хората искатъ да отворятъ война, дигатъ червеното знаме. Когато нѣкоя мома иска да се жени, все червени рокли носи. Черниятъ цвѣтъ, напримѣръ, черната пръстъ означава проявяване на най-малката степенъ на животъ. Когато действува портокалениятъ цвѣтъ, хората обичатъ да изпжкватъ, ин-

дивидуализиратъ се И у животнитѣ е сѣщото Щомъ дойде портокалениятъ цвѣтъ, кучето си дигне опашката и те отмичава. Сплашишъ ли го, то си свива опашката. Щомъ дойде зелениятъ цвѣтъ хората ставатъ материалисти. И у животнитѣ е сѣщото. Птичката, напримѣръ, си прави леговище, полочка, гнѣздо. Хората лѣкъ мислятъ за къщи, за ниви, за пари, като че свѣтътъ се състои само отъ тѣзи нѣща. Злото не е въ това- че се пораждагъ такива желанія, но щомъ материалниятъ животъ вземе надмощие надъ духовния, язвава се злото въ свѣта. Изобщо всички цвѣтове трѣбза да си хармониратъ помежду си Всѣки цвѣтъ си има опрѣдѣлено мѣсто и опрѣдѣлено въздѣйствие върху природата и човѣка. Напримѣръ, кога може да се даде прѣдимство на зеления цвѣтъ? До тогава, до като той подкрѣпя твоитѣ корени, до като дава стабилностъ на твоя животъ, до като те успокоява, той е на мѣстото си Но щомъ се натрупа повече, отколкото трѣбза, заражда се злото. Щомъ дойде жълтиятъ цвѣтъ, той указва влияние върху развитието на човѣшкия умъ, и човѣкъ започва да разсъждава повече, да търси причинитѣ на явленията. До тогава този цвѣтъ е на мѣстото си. Но ако този цвѣтъ изпѣди другитѣ цвѣтове съвсѣмъ и вземе надмощие надъ тѣхъ, той влияе злѣ. Щомъ дойдемъ до

синия цвѣтъ, той събужда у човѣка по-благородни чувства, стремежъ къмъ Истината. Но ако този цвѣтъ се набере позече и изключи другитѣ цвѣтове, такъвъ човѣкъ става фанатикъ и умътъ му се спъва. Най-послѣ всички цвѣтове трѣбва да се съединятъ въ едно, за да образуватъ свѣтлината. Всички цвѣтове трѣбва да се слѣятъ въ свѣтлината. Така и човѣкъ трѣбва да стане свѣтълъ. Човѣкъ става свѣтълъ само тогава, когато се хармонизиратъ въ него всички цвѣтове. Свѣтлината е изразъ на всички стремежи на човѣшката душа, понеже въ свѣтлината ние виждаме степенитѣ на живота, който се проявява, или интелигентността на всички свѣтове. Всѣки човѣкъ споредъ своето естество, възприема и изпраща по единъ лъчъ на живота. Напримѣръ, всички по-висши същества знаятъ, какво изпращатъ чрѣзъ червения, чрѣзъ бѣлиятъ цвѣтъ и т. н. Бѣлиятъ цвѣтъ е повече пасивенъ, отколкото активенъ. Той действува умиротворяваще. Ти да гледашъ свѣтлината, която искашъ, но ако не можешъ да я възприемешъ отвѣтрѣ, а само отвънъ, ти ставашъ само буенъ и нищо повече. Но ако възприемешъ свѣтлината, отвѣтрѣ, ти можешъ да станешъ интелигентенъ, да живѣешъ разумно. Когато свѣтлината дѣйствува отвънъ, събужда само врѣмени, обикновени прояви, а когато дѣйствува отвѣтрѣ, човѣкъ става активенъ.

Та казвамъ: вие сте влѣзли въ тази школа и трѣбва да разбирате истинския животъ, трѣбва да разбирате злото и доброто. Злото и доброто, това сж двѣтъ граници на живота, Като дойдешъ до скръбта, ти си до границата на живота. Ти дойдешъ до скръбта и казвашъ: въ моя животъ има само скърби. Не, ти си доселъ само до единия брѣгъ на живота. Като дойдешъ до другия брѣгъ, ще намѣришъ радостта, Но ти ще живѣешъ между радостта и скръбта. Трѣбва да прѣкопавашъ брѣговетъ на радостта, за да разберешъ, какво нѣщо е скръбта. Ако прѣкопавашъ брѣговетъ на скръбта, ще разберешъ, какво нѣщо е радостта. Ще живѣете между единия и другия брѣгъ. Ако живѣете между двата брѣга все ще изкъртите по-малко отъ тѣхъ. Тѣй щото, ако искате да живѣете въ живота, трѣбва да бждете между брѣговетъ му. Щомъ искате да знаете, какво нѣщо е скръбта, ще знаете, че сте до единия брѣгъ на живота и трѣбва да се върнете назадъ. Дойдете ли до радостта, и тамъ ще изгубите живота си. Еднакво е положението. За разяснение на мисълта си, ще ви дамъ единъ примѣръ. Ако азъ ямъ и пия въ кръчмата и се радвамъ затова, не изгубвамъ ли живота си? Днесъ повечето хора умиратъ отъ прѣяждане и пиене, отколкото отъ гладъ.

Ще знаете, че радоститѣ и скърбитѣ сѣ двѣтъ граници на живота. Значи, ние вървимъ между радостта и скръбта. Тѣ ни показватъ пътя къмъ Бога. Тѣ сѣ успоредни линии отъ които едната се движи отъ лѣво къмъ дѣсно, а другата отъ дѣсно къмъ лѣво. Въ този животъ вие трѣбва да контролирате вашитѣ желания. Щомъ станешъ по материалистъ, искашъ да трупашъ повече, отколкото ти трѣбва, ще се спръшъ, ще помислишъ, че Божиятъ законъ е крайно възискателенъ. Въ живота си всѣки трѣбва да носи толкова, колкото е необходимо. Тури ли повече, скжпо ще плати. Не че съзнателно ще го накажатъ, но понеже пътятъ му е дълъгъ, затова ще плати скжпо. Не е въ многото работене на земята — това трѣбва да знае! Не е и въ многото тичане, не е и въ многото мислене. Защото не сме само ние, които мислимъ. Нѣкой казва: да си уредя живота. Не си ти, който го уреждашъ. Ти ще мислишъ толкова, колкото ти е дадено, Ти ще уреждашъ живота си толкова, колкото трѣбва. Нима като влѣзете въ единъ унивирситетъ, ще мислите да уреждате програмата на този унивирситетъ? Не, ни най-малко. Нима като влѣзете въ една школа, вие ще уреждате програмата ѝ? Не, вие, ще мислите за врѣмето, кога ще посѣщавате, какъ ще учите и т. н. Туй, което ви е дадено

на земята, него ще изпълните, както трѣбва. На всички ви е дадена по една програма. По нѣкой път вие седнете и започвате да корегирате тази програма. Какво става обаче? Азъ казвамъ: всички тия, които корегиратъ тази програма, които искатъ нова програма сж отишли въ гробищата. На тия хора Господъ казва: „Ти ще слѣзешъ на земята, азъ ще ти дамъ ново тѣло да работишъ, но като се върнешъ, ще дадешъ отчетъ за всичко.“ Ти като слѣзешъ долу започвашъ да ядешъ, да пиешъ и казвашъ: тъй ще направя, иначе ще направя, но нищо не направляшъ и осиромашявашъ напълно. Тогава Господъ казва: „Я повикайте този!“ Като се разправятъ тѣзи работи, нѣкой българинъ казва: то не е башъ така; нека, азъ да се наямъ и напия на този свѣтъ, пъкъ какво отъ това, че като отида на онзи свѣтъ щѣло да има огънь? Нека има, менъ не ме е страхъ отъ огънь, поне топличко ще ми бжде! Когото съмъ чувалъ да казва така, азъ съмъ му казвалъ: слушай, на онзи свѣтъ нѣма да те горятъ. Ами какво? — Ти като умрешъ, душата ти ще бжде свързана за тѣлото до тогава, докато научишъ урока си. Ти ще чувашъ всичко, ще виждашъ, какъ месото ти се разкапва парче по парче, какъ го чоплятъ червеитѣ. Казва той: бе, не казвай това нѣщо! Значи, българинътъ не се бои отъ

огънь, а се бои за месцето си. Наистина тѣлото ни е едно богатство Богъ ни го е далъ, за да живѣемъ разумно. И ако живѣемъ по Бога, това тѣло ще се прѣобрази и ще стане духовно. Тогава силитѣ въ него естествена ще се развивать.

Смисълътъ на тази школа е този, всички да разберать вжтрѣшния смисълъ на живота; да разберать, че всички хора на земята трѣбва да живѣять съгласно Божия законъ. Всѣки трѣбва да прилага живота си разумно, споредъ както е опрѣдѣлено въ неговата програма. Нѣкой отъ васъ може да каже: ама азъ не зная, каква е моята програма, не зная какво да правя. Чудни сте вие! Я попитайте единъ ученикъ отъ първо отдѣление, каква програма има, той знае. Попитайте единъ ученикъ отъ първи класъ, какви прѣдмети изучава, кои учители му преподаватъ, знае. Ако васъ запитатъ, въ кое училище сте, ще кажете: не знаемъ. Какви прѣдмети ви прѣподаватъ? Ще кажете: не знаемъ. Ще кажете: ние учимъ Божествени работи. Какви сж тия Божествени работи? Дѣцата като влѣзатъ въ първо отдѣление, нали най-първо се учатъ да събиратъ, а послѣ да изваждатъ? Вие по стария начинъ знаете да събирате и да изваждате, но я ми кажете, знаете ли по новия начинъ да събирате и да изваждате? По Божествения начинъ зна-

ете ли да събирате и да изваждате? Сега Господъ ви дава слѣдната задача: двама братя се скарали и се раздѣлили. Какъ ще постѣпите по новия начинъ, за да ги съберете? Нали при събирането всѣкога туряте знака плюсъ, т. е. една хоризонтална и една перпендикулярна черта? Какво показва хоризонталната линия? — Тя показва почвата, върху която трѣбва да се сѣятъ нѣщата. Перпендикулярната линия показва това, което е израсло отгорѣ надъ почвата. Тѣзи двама братя не се разбиратъ, цѣла рѣка ги дѣли. Сега ти трѣбва да направишъ единъ мостъ, по който тѣ трѣбва да минатъ, защото единиятъ е на брѣга на скръбта, а другиятъ е на брѣга на радостта. Тѣзи двама братя сж двѣтъ успоредни линии, и ти за да ги съберешъ, трѣбва да прѣкарашъ единъ перпендикуляръ между тѣхъ, т. е. да дадешъ нѣщо отъ себе си. Ученикътъ взима тебешира и написва нѣщо на черната дъска. Ами ти какво ще напишешъ на дъската? Какъ ще съберешъ тия двама братя, които се скарали за имането на баща си? Единиятъ взелъ 20,000 лева, а другиятъ 50,000 лева, затова единиятъ е на брѣга на скръбта, а другиятъ на брѣга на радостта. Какво ще направишъ? Ще отидешъ да убѣдишъ брата, който е взелъ повече, да върне 30,000 лева на мѣсто. Значи, за да се събератъ хората на

едно мѣсто, всѣка неправда между тѣхъ трѣбва да се махне. Неправдата е едно прѣпятствие, което спъва хората да се споразумеятъ. Взимамъ неправдата въ всѣкакво отношение: всѣка лоша мисль, или всѣко лошо желание, които се загнуздили въ ума и въ сърцето, трѣбва да се прѣмахнатъ. Само така ще дойде събирането. Дойде ли събирането, ще дойде и изваждането. По другъ начинъ какъ ще можете да събирате или да вадите човѣка?

Та сега, на своитѣ ученици, давамъ дѣйствието събиране, първото дѣйствие на аритметиката — събиране по новия начинъ. Ще кажете: ние сме възрастни. А, възрастни сте! Вие сте още дѣца. Когото етъ васъ и да извадя, на черната дъска, все ще се намѣри въ затруднение. Отъ небето изпращатъ разумни ученици, да ви учатъ да събирате. Тѣ ви учатъ, казватъ ви: турете знака, турете черта отдолу и започвайте! Като ви учатъ дълго врѣме, едва започвате да проумѣвате, какво нѣщо е събирането, вие казвате: а, лесно е да се събира. Да, като се научишъ, лесно е. Положителни знания трѣбва за ученицитѣ на новото учение. Щомъ се приложи тази нова Божествена наука, и резултатитѣ ще дойдатъ. Ние трѣбва да боравимъ съ нови съединения, защото градимъ новъ животъ. Ако продължавате да

живѣте по стария начинъ, ще имате такива послѣдствия, каквито и до сега Всѣки отъ васъ ще гради, ще гради и всичко най-послѣ ще рухне ще си замине. По новъ начинъ ще гради духовниятъ човѣкъ и само това богатство ще му остане. Казва се въ Писанието: „Събирайте сѣ кривища!“ Къдѣ? — Тамъ, дѣто нито молецъ, нито крадецъ влиза“. Не е въпросътъ да бждемъ сиромаси, но да бждемъ богати по новия начинъ. И всичкото това богатство отъ земята ще се прѣнесе горѣ, ще бжде заедно съ васъ Вие трѣбва да бждете като онзи американецъ, който фалирвалъ 7 пѣти, и като изгубилъ всичкото си богатство казалъ: слава Богу, и за мене остана нѣщо.. Какво? — Само онова, което дадохъ на бѣднитѣ. Той ималъ една Библия за 10,000 долари, и нея му продали, но той си казалъ остана ми само това, което дадохъ на сиромаситѣ. Туй, което направимъ за Бога, само то ще ни слѣдва. Това трѣбва да бжде идеалъ за насъ. Ще кажете: е, то е лесна работа! Всѣки день като станемъ и направимъ едно добро дѣло за Бога, то е оправдано. Не направимъ ли едно добро дѣло, този день е изгубенъ за насъ. Та като ученици, всѣки трѣбва да направи прѣзъ деня по едно добро дѣло за Бога, макаръ и микро-

скопическо. Като направишъ едно малко добро, да усѣщашъ, че си извършилъ волята Божия, макаръ и въ най-малка степенъ

Тази е новата насока, въ която трѣбва да турите ума си. Тогава и Духътъ ще действува усилено върху васъ. У васъ трѣбва да стане едно прѣображение! Като гледамъ лицата ви, виждамъ, че трѣбва да работите още много. Не че лицата ви сж лоши, но когато единъ скулпторъ извади единъ камъкъ и започне да го дѣла, той трѣбва много време да го дѣла, докато изкара една хубава статуя. Той ще вземе Божествения чукъ и ще удря. Нѣма да ви изпотроши, но ще работи, докато изкара една хубава статуя. Той трѣбва да изхвърли всички непотрѣбни вещества. Духовния човѣкъ трѣбва да извая своята духовна красота, да остави само онова истинско тѣло, съ което може да живѣе, безъ да го засѣга смъртта. Това е една отъ великитѣ задачи, която рѣшаватъ, както ученицитѣ на свѣта, така и тия, които слѣдватъ Божествената школа.

Тема: за слѣдния пѣтъ: „Най-кжсиятъ пѣтъ между скръбта и радостта“. Вие трѣбва да знаете тия кжси пѣтища, та кой какъ дойде, да имъ кажете: този е най-кжсиятъ пѣтъ. Да не считашъ, че като скър-

бишъ, или като се радвашъ, това е привилегия. Еднаква привилегия е и когато скърбишъ, и когато се радвашъ.

Т. м.

Миръ!

Мирътъ носи Божията радостъ.

**Безъ съмнѣние, подозрѣние и до-
качение — съ надежда,
вѣра и любовь.**

21-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕВЪ КЛАСЪ
(III ГОДИНА)
12 III 1924 ГОД. СОФИЯ

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ—РУСЕ.
ул. Сарафову № 21.

Безъ съмнѣние, безъ подозрѣние, безъ докачание.

Т. м.

(Мълчание и размиш-
ление $1\frac{1}{2}$ ч.)

Съмнѣние, подозрѣние и докачание, това сѣ три важни положения, които спъватъ ученика. Затова първиятъ законъ е: **никакво съмнѣние, никакво подозрѣние и никакво докачание къмъ вътрѣшното начало, което те ръководи.** И каквито да бждатъ външнитѣ условия въ живота ти, знайте, че Богъ нито се измѣня, нито се промѣня. Да прѣдпочетешъ всичко: да те биятъ, да бждешъ гоненъ, но да останешъ вѣренъ на Бога — това е величието на човѣка! Човѣкъ, който не може да умре за Божията Любовь, за Божията Мѣдрость и за Божията Истина — не е характеренъ човѣкъ. Азъ едно зная: не само вие, но и цѣлиятъ свѣтъ да дойде, не може да ме накара да се съмнѣвамъ въ себе си. Всички хора да дойдатъ, не могатъ ме

накара да подозра себе си. Никой не е въ състояние да ме застави да се докача. Въ менъ докачане нѣма, защото азъ зная, че Богъ нито се промѣня, нито се измѣня, Той е вѣченъ. Защо ще се съмнѣвашъ въ Бога? Ако не можешъ да глътнешъ единъ горчивъ хапъ въ живота, ти не си ученикъ. Вие имате невидими неприятели. Ако не внимавате, тѣ могатъ да изсмучатъ всички сокове на живота ви, и да останете мъртви кости. Ако внимавате, ще бъдете насадени на лозата. Вѣчното начало е невидимо, безгранично, не може да Му турите никакъвъ образъ. Отъ Бога нѣма да се докачате. Отъ васъ се изисква една вжтрѣшна просвѣта, която да ви служи като основа въ живота. За да може Божествениятъ Духъ да работи въ васъ, не трѣбва да се съмнѣвате, нито да се подозирате, нито да се докачате. При това положение, духовниятъ свѣтъ ще ви говори на единъ разбранъ езикъ.

Сега, като мълчахте, нѣкои се питаха: какво да мислимъ? — Ще прекарате въ ума си доброто и лошото въ часъ. Ще разгледате, какъ сте приложили търпението, милосърдието, смирението, кротостта, въздържанieto, Любовта и Исината. Ще се помолите на Бога, да дойде Божествениятъ Духъ въ васъ като свѣтъ, и да ви помогне, да приложите всичко това пос-

тепенно. Безъ тази Божествена благодать, много трудно ще се борите въ свѣта. Вие мислите, че Истината може да я намѣрите на земята. Не, Истината е жителка на небето, Единственото нѣщо, което Богъ обича въ насъ, е Истината. Господъ ще постъпи съ васъ тъй, както е постъпилъ едно врѣме спрѣмо про-роцитѣ — сжщата опитность ще имате и вие, сжщото благословение ще имате и вие. Духътъ, който работи, е сжщиятъ и прѣди Христа, и слѣдъ Христа. За Божественото въ душата си трѣбва да имаме единъ свещенъ трепетъ. Всѣка дума, излѣзла отъ Божествената уста, който и да ни я донесе е цѣнна за насъ. Сжжпоцѣнниятъ камъкъ който и да го донесе, има своята цѣнность. Сжщо е по отношение Божественитѣ думи. Само по този начинъ може да се установи между насъ хармония. Ние имаме да се боримъ още съ доста сериозни мжчноти, съ голѣмо неразбирателство. Въ даденъ моментъ се иска голѣма мжд-рость, за да знаемъ какъ да постъпваме. За въ бж-даще, вички трѣбва да да постъпваме по Бога, и ще бждемъ силни. Ако Богъ е съ насъ, ще бждемъ силни.

Втория пътъ ще гледаме да направимъ мълча-нието по пълно. ще се молите да се изцѣрите отъ физическитѣ си недъзи. Би трѣвало всички ние да

бждемъ здрави. Тѣзи болести не ни прѣпоръчватъ много. Прѣдъ Бога скрито-покрито нѣма, лицепритие нѣма. И тѣй, никакво съмнѣние, никакво подозрѣние и никакво докачание! Сполучите ли въ това, ще дойде онази свѣтлина, която очаквате. Човѣкъ, който не е спокоенъ, който се дразни и е недоволенъ отъ себе си, не е силенъ. Силниятъ човѣкъ не се дразни, слабиятъ се дразни. Опитътъ показва, дали трѣбва да се съмнѣвамъ, или не. Докачението е единъ опасенъ неджгъ. Дълго врѣме ще трѣбва да се борите съ него. Стремежитѣ на човѣка сж безконечни; човѣшкиятъ духъ може да го задоволи само вѣчността. Тукъ на земята човѣкъ не може да се задоволи. Щомъ кажешъ да направишъ нѣщо, не подозирай себе си, дали може да го направишъ, или не. Кажи и го направи! Послѣ, не се съмнѣвай, че нѣмашъ толкова сили! Безъ подозрѣние, безъ съмнѣние, безъ докачание! Работите ли така. Божието благословение ще дойде. Въ този законъ нѣма изключение. Всичкитѣ велики хора въ свѣта сж се стличавали съ това.

Въ характера на Христа имаше самообладание. Той имаше властъ, но когато го биха, не се защищаваше. Той знаеше, че е отъ високо произхождение, но при все това, не се защити. Христосъ не се съ-

мнѣваше въ работата, която имаше да върши. Той прѣнесе всичко съ търпѣние. Вие не може да бъдете по - търпеливи отъ Христа. Когато дойде плѣсницата на вашата карма, на съдбата ви, ще трѣбва да издържите безъ колебание, безъ страхъ. Ще застанете срѣщу нея безъ страхъ, безъ съмнѣние и безъ отчаяние. Само хората безъ честолюбие, безъ гордостъ се отчайватъ. Когато човѣкъ изгуби своята гордостъ, се отчайва. Вие ще спазите вашата гордостъ. И като ви биятъ, пакъ ще стоите горди. Човѣкъ трѣбва да бѣде спокоенъ като вѣчната скала, о която морските вълни се разбиватъ. Гордъ това значи да се не колебаешъ, да се не подкупвашъ отъ никаква съблазнь; да останешъ вѣренъ на Бога въ любовта си, вѣренъ къмъ Истината. Човѣкъ, който не може да умрѣ за Божията Любовь, за Божията Мъдростъ и за Божията Истина, не знамъ кждѣ седи неговото величие. Който издържи смѣло всички изпитания неговитѣ по-голѣми братя го поздравляватъ и му казватъ: „Не бой се, ние ще прѣвърнемъ тия плѣсници на благословение Тѣ сж само по лицето ти, твоята душа не е засегната. Божественитѣ плѣсници сж хубави! Ако Господъ нѣкога ни прати своето благословение, да не Го подозираме. Най-мъжното нѣщо въ свѣта е да изтърпимъ всички изпитания.

безъ докачение. Тѣзи нѣща не сѣ за дѣца, а сѣ за възрастни хора, за хора които разсѣждаватъ. Азъ говоря лично за всѣкиго едного отъ васъ. Азъ ви виждамъ като горящи свѣщи. Виждамъ кой колко свѣти. Животътъ не е играчка, не трѣбва да се са мазаблуждаваме. Ние сме прѣдъ лицѣто на Бога, Който е съвършенъ и желае и нашето усъвършенствование, желае да разбираме Неговитѣ закони. Когато азъ говоря, имамъ прѣдъ видъ всички ви. Всѣка Истина може да я провѣрите, азъ не я измислямъ отъ себе си. Приложете я, вие ще се ползвате отъ нея. И който да ви донесе Истината, вие трѣбва да използвате. Истината, като фактъ, отъ когото и да е дошла, винаги има една и сѣща стойность. Когато дойдете въ съприкосновение съ самия източникъ на нѣщата, то е другъ въпросъ. Знайте, че изворътъ самъ нѣма да дойде при васъ, вие трѣбва да отидете при него. Господъ нѣма да дойде при васъ. Въ васъ трѣбва да има разположение вие да отидете при Него. Щомъ рѣшите вие да отидете при Бога, това показва, че Божественото изтича отъ васъ. Тогава и въ Бога ще се породи желание да дойде при васъ —ще изпрати Духа си.

Като ученици, въ всички ви трѣбва да има морална стабилность, устойчивость. Безъ тази морална

стабилностъ, колкото познания и да имате, ще ги изгубите. Разбойникътъ въ свѣта, който иска да обира хората, е дяволътъ. Ако си силенъ, ще го разтърсишъ; ти ще имашъ сила, само ако имашъ морална стабилностъ. Ще хванешъ дявола, ще го раздрусашъ хубаво и ще кажешъ: азъ съмъ, който побъждавамъ. Това въ окултната, въ Божествената наука наричатъ самообладание, благородство на Духа. Азъ ви зная слабоститъ и ако искахъ да ви привлека за себе си, щѣхъ да ви угаждамъ. Азъ, обаче, ви казвамъ недъзитъ, за да ги изправите. Ако учителятъ не покаже грѣшкитъ недъзитъ на ученика си, защо е учителъ? Да се изправятъ погрѣшкитъ, това е една задача на живота. Ще прѣмините прѣзъ редъ изпитания, ще дойдете най-послѣ до Божественото око ще ви се даде една задача, и ако я разрѣшите, ще влѣзете въ Царството Божие. Кога? — за ученика остаряване нѣма. **Въ вѣчния животъ има вѣчно подмладяване.** На земята може да работите, каквото ви се даде. Отъ никаква работа човекъ не трѣбза да се срамува. Всѣки день, каквото и да намѣрите, нѣкоя малка работа, направете я. Нѣкой търси специална работа, за светии само. Не, каквато работа и да ти се даде свърши я, не избирай работата. Каквато работа и да е, тѣ ще се

облагороди отъ тебе. Не трѣбва да се срамуваме отъ работата, която Богъ ни е далъ. Щомъ една работа ни е опрѣдѣлена отъ невидимия свѣтъ, бжди благодаренъ отъ нея Започни, и ще я свършишъ. Кой каквато работа върши — да се радва. То е важно. Богъ има за васъ разни длѣжности, Каквото ви попадне на рѣцѣтъ, извършете го безъ роптание, безъ съмнѣние, безъ подозрѣние, безъ докачение. На мѣстото на съмнѣнието турете надеждата; на мѣстото на подозрѣнието турете вѣрата; на мѣстото на докачението турете любовта. И кажете тогава на първитѣ трима приятели: по бюджетни съображения ние вече затваряме тия три служби, нѣмаме мѣсто за васъ, намѣрете си другдѣ мѣсто. Ще уволните подозрѣнието, докачението, съмнѣнието, но приятелски и ще насадите вмѣсто тѣхъ вѣрата, надеждата любовта, които служатъ безъ пари. Първитѣ искать много пари. Съмнѣнието — 10,000 лева, подозрѣнието — 20,000 лева, докачението иска 1,000,000 годишно. Надеждата, вѣрата, любовта работять безъ пари. Тѣ сж три закона които трѣбва да работять въ васъ

Мълчанието, което ви давамъ е само една промѣна, една малка почивка. Другъ пжтъ ще искамъ

отъ васъ едно събрание тихо, безъ никаква кашлица.
Искамъ да се дисциплинирате. Да седишъ $\frac{1}{2}$ или 1
часъ въ мълчание, благодатно срѣдство. Всички да
забравятъ мъчнотиитѣ си поне за $\frac{1}{2}$ ч. това е едно
Божие благословение.

Т. м.

ПОЗНАЙ СЕБЕ СИ!

22-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(III ГОДИНА)

19. III. 1924 ГОДИНА — СОФИЯ.

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ — РУСЕ
ул. Сароолу 21

Позхай себе си!

(Мълчание 20 минути).

Въ тия събрания на мълчание, вие ще изучавате, каква сила има човѣшката воля. Да имашъ воля, значи човѣкъ да може да извърши нѣщо. Мълчаливъ човѣкъ е само онзи, който е докаралъ въ себе си всички мисли, желания и дѣйствия въ съгласие. Мълчаливъ човѣкъ, значи човѣкъ, който вдига малко шумъ. Онѣзи нѣща, които сж хармонични, тѣ сж проявление на мълчанието. Свѣтлината е мълчалива.

Всички трѣбва да се отвикнете отъ единъ старъ навикъ, който е навикътъ на дявола. Вие му служувате отъ 8000 години насамъ. Тогава питамъ: кой слуга, слѣдъ като е живѣлъ 8000 години при своя господарь, не е взелъ отъ неговитѣ навици? Това е една служба отъ цѣли 8000 години при единъ и сжщъ господарь! Въпрѣки всички усилия, които правите въ себе си, да се подигнете, вие все-таки носите нѣкои отъ неговитѣ навици. Всичкиѣ контрасти-които произтичатъ въ живота ви, се дължатъ на него. Сега, разбира се, школитѣ, по въпроса за сжществу-

ването на дявола, се раздѣлятъ въ мнѣнията си. Нѣкои не вѣрватъ, че има дяволъ, понеже мислятъ, че дяволътъ не е всесиленъ, а нѣкои мислятъ, че дяволътъ е господарь на свѣта. Христосъ казва: „Иде князътъ на този свѣтъ! Ще знаете, че азъ нѣмамъ нищо общо съ господаря на вашия свѣтъ“ Значи, отъ двѣ хиляди години насамъ, Христосъ управлява свѣта. Мнозина се очудватъ на слѣдния фактъ. казватъ: чудно нѣщо, отъ какъ съмъ тръгналъ въ този пѣтъ, да служа на Бога, изживѣхъ толкова нещастия, толкова неприятности и злини. Трѣбва да се върна къмъ стария животъ, тукъ не върви. Пари имахъ, изгубихъ ги; кжща имахъ продадохъ я; дѣца здрави имахъ, сега сж болни; жена ми по-напрѣдъ ме почиташе, сега петъ пари не дава за мен! Защо става така? Това сж навицитѣ на стария господарь. Че много естествено е това! Ако вашата дъщеря излѣзе отъ дома ви, безъ ваше съгласие, ще дадете ли прикята, която сте ѝ приготвили? Обущата, роклята, шапката, които сте ѝ приготвили, ще ги дадете ли? Азъ говоря принципиално. Нѣкой пѣтъ ние казваме: майката е длъжна да дава, това е Христовия законъ. Да, споредъ Христовия законъ така е; но споредъ човѣшкия законъ, майката ще вземе обущата и ще изпјди дъщерята навънъ боса. Така

и дяволътъ: като речешъ да служишъ на Бога, тои си иска, паритѣ, които му дължишъ. Тои казва: тѣ сж мои дай ги тукъ, въ моята каса. Тия дрешки, обуца, дай ги на менъ и ти излѣзъ навънъ голъ, тъй както си. Не е ли това естествено? Вие се чудите, но дяволътъ съ празо казва: тия нѣща сж мои. Нѣкои искатъ да отидатъ при Бога съ паритѣ на дявола, съ дрехитѣ на дявола, съ обувката на дявола. Азъ ви казвамъ: Господъ не иска такива разбойници. Туй е фактъ! Сега вече, за новия животъ трѣбва да има други методи, и затуй е внесена смъртта. Смъртта седи между дявола и Господъ. Тя примирява нѣщата. Дяволътъ отива при смъртта и ѝ казва: еди-кой си заминава за онзи свѣтъ. Като отидешъ при него вземи му всичкото, което е взелъ отъ този свѣтъ. Тя казва: не бой се, всѣки, който дойде до мене, всичко му снемамъ. Господъ сжщо отива при него и ѝ казва: Азъ искамъ синъ ми и дъщеря ми да се върнатъ чисти при менъ, да не оставишъ никакъвъ грѣхъ въ тѣхъ — Добрѣ, азъ ще ги очистя напълно. Тѣй щого, едното лице на смъртта е обърнато къмъ дявола, а другото — къмъ Бога. Ето защо, ако погледнете смъртта отъ страната, дѣто е дяволътъ, тя е страшна, но ако погледнете на смъртта отъ страната, дѣто е Богъ — тя е кра-

сива. Тази страна на смъртта носи чистота, затова Господъ придружава това лице на смъртта.

Кои сж старитѣ навици на дявола? Единѣ отъ старитѣ навици на дявола е докачението. Когато е билъ въ небето, той се докачилъ за много малка работа, и отъ тамъ сж го изпѣдили. Така и всички тѣ ученици въ школата се докачатъ все отъ малки нѣща. Нѣкой дошѣлъ и не поздравилъ нѣкого. Какъ тѣй да не му обърнатъ внимание? Питамъ сегѣ: ако ние разсѣждаваме съ онзи здравъ разумъ, кое е онова, което повдига ученика въ очитѣ на учителя? Пали неговитѣ способности? Когато единъ ученикъ влѣзе въ класъ, може никои да не му обърне вниманието, но когато започне да рѣшава всичкитѣ задачи най-хубаво, когато започне да отговаря тамъ гдѣто никой не може да отговори, учителятъ ще обърне внимание на него, а послѣ и ученицитѣ ще му обърнатъ внимание. Следователно, не важи какъ влиза ученика и какъ го посрещатъ, но какъ се учи и какъ проявява своята воля. Сѣщиятъ законъ е и по отношение васъ. И вие влизате въ свѣта, и свѣтътъ не ви обръща внимание. За да ви сбърне внимание, вие трѣбза да бѣдете способни, трѣбва да иматѣ дарби. Нѣкой отъ васъ трѣбва да бѣдетѣ краснорѣчиви, други да имате сила да лѣкувате; тре-

ти да бъдете художници, четвърти — да бъдете писатели, музиканти, пети — да бъдете архитекти. инжинери, зидари, шест — да бъдете търговци, но не търговци на лъжата, а търговци на честността. Всички трябва да развивате всестранна дейтелност въ живота. Всички тия професии трябва да се осветят и да се прилагат тъй, както ангелитъ ги прилагат. Когато свѣтътъ се е построилъ, всичкитъ по напреднали братя на човѣчеството, сж имали вече мѣсто, кждѣ да проявяватъ своитъ дарби. Не е въпросътъ, какво е вашето положение днесъ. Сегашното ви положение е положение на обществото, а за васъ е важно положението, когато вие излѣзете отъ затвора. Човѣкъ е въ затворъ до тогава, докато има известни неджзи въ себе си. Когато се освободите отъ всичкитъ свои неджзи и добиете ония велики добродѣтели, които сж били първоначално вложени въ вашитъ души въ вашитъ духове, вие ще бъдете свободни отъ законитъ на свѣта, отъ законитъ на смъртъта. Това, което човѣкъ ще придобие въ бъдаще, ние наричаме „ново състояние“, състояние на новъ животъ. Всичкитъ окултни школи, съ многоброините си клонове, както и Божествената школа, иматъ зацѣлъ да въведатъ ученицитъ въ това ново състояние. Разбира се, не е лесна работа да влѣзе чо-

въкъ въ новия животъ. Падането е било трудно, но и възлизането е трудно. Колкото е голѣма силата, която е тласнала човѣка къмъ земята, толкова голѣма е силата, която може да тласне човѣка къмъ Бога. Низходящата и възходящата сили сж равни една на друга. И слизането, и качването е въ Бога. И падането и ставането е въ Бога. И едното, и другото сж отъ Бога. Всички ония хора, които не сж искали да слизатъ по правия пѣтъ, сж паднали; и всички ония, които не сж искали да възлизатъ нагорѣ по правия пѣтъ, сж криволичили много. Не се спъвате въ кривитѣ си възгледи, които сж внесени въ васъ по закона на наслѣдствеността, или по закона на прѣбраждането, или въ врѣмето на странствуването на човѣшката душа.

Сега, за насъ е важно да прѣвъзможнемъ лошитѣ навици. Запримѣрь, между васъ сжествува навикътъ, че двама души не могатъ да се търпятъ. Че не могатъ да се търпятъ, това не е грѣхъ, не е нищо какво прѣсѣпление. Защо не могатъ да се търпятъ? — Допуснете, че вие влизате въ една много тѣсна стая само съ едно легло и то за единъ човѣкъ. Идва вторъ човѣкъ, и тъй иска да легне, но нѣма мѣсто. Тогава той лѣга отгорѣ надъ първия. Какъ мислите, онзи, който е отдолу, ще бжде ли разположенъ? —

Нѣма да бжде разположенъ. Напротивъ, той нѣма да може да го търпи и много естествено е, че ще му каже: махни се! Вториятъ ще бжде малко по разположенъ и ще му каже: ако ме обичашъ, моля ти се, остави ме да полежа отгорѣ ти! Това, че тѣ не могатъ да се търпятъ, се дължи на едно съвпадение, че и двамата искатъ да използватъ единъ естественъ навикъ въ едно и сѣщо врѣме. Този споръ може да се избегне, като си раздѣлятъ и двамата леглото по слѣдния начинъ. Единиятъ ще каже: азъ ще спя три часа. Слѣдъ това азъ ще стана, а ти ще легнешъ. Нѣма защо да лежимъ единъ отгорѣ, другъ отдолу. Въ това врѣме, когато азъ спя, ти ще бждешъ дежуренъ. Послѣ ти ще спишъ, азъ ще дежуря. Силнитѣ хора, хората, които спорятъ зъ свѣта, това сѣ хората на едното легло. Спорътъ се отнася до въпроса, кой върху кого да лежи. Единиятъ казва: този човѣкъ не се подчинява. Тои отговаря: какъ да се подчиня? Да се оставя да легнешъ отгорѣ ми? Това подчинение ли е, Това е, което често се случва въ живота. Затова, онзи, когото не обичаме, ние считаме за котцузъ човѣкъ и не можемъ да го търпимъ. Причината за всичко това е много проста; и двамата иматъ единъ естественъ навикъ, които искатъ да използватъ въ едно и сѣщо врѣме -- нищо повече. Запримѣръ,

ако срещна двама души, които сж чръзмърно горди, и поздравя единия най-напрѣдъ, а послѣ другия, то този, когото поздравя послѣденъ ще се докачи. Тогава, ако съмъ уменъ, ето какъ ще разрѣша тази задача. Щомъ и двамата сж горди, ще почакамъ да излѣзе най-напрѣдъ единиятъ, и като го срещна, ще го поздравя. Слѣдъ 15 минути ще излѣзе вториятъ — и него ще поздравя. Той нѣма да знае, че съмъ поздравилъ другаря му първо, а послѣ него. Всѣки ще мисли че пръвъ съмъ го поздравилъ. Види ли ми че поздравя другаря му по рано, той ще каже; значи менъ ме мислишь за опашка

Има много противорѣчия въ свѣта, които ние нѣма да оправимъ. Тия нѣща не сж само отвѣнь, но това сж противорѣчия които сжществуватъ въ нашата плътъ. Нѣкой пѣтъ ние се боримъ съ себе си. Това е най-голѣмото зло. Човѣкъ никога не трѣбва да се бори съ себе си, защото, ако се бори съ себе си, ще се унищожи. Побѣдишь ли себе си, ти ще се заличишь. Единственото естествено нѣщо е **да познаваме себе си**. Да познаваме себе си, значи да познаемъ доброто, което е вложено въ насъ, и да знаемъ какъ да го развиваме. Човѣкъ трѣбва да познава себе си, но не и да се бори съ себе си. Тази мисль трѣбва да се изхвърли отъ ула

ви. Боришъ ли се съ себе си, дяволътъ е влѣзълъ въ тебе — нищо повече. Започнешъ ли да познавашъ себе си, Богъ започва да живѣе въ тебе, и ти започвашъ да познавашъ Бога. Много нещастия въ свѣта произтичатъ отъ факта, че човѣкъ се бори съ себе си. Познаешъ ли себе си, ще знаешъ какъ да постѣлвашъ. Борбата е навикъ. Сега, да кажемъ, че трѣбва да се боримъ и сме, поставили борбата като принципъ въ живота си. Всички хора днесъ се борятъ: и на лѣво, и на дѣсно все се борятъ. Питамъ: ако борбата разрѣшаваше въпроситѣ, гдѣ сж резултатитѣ на тази борба? — Нѣма почти никакви резултати. Тази борба прѣдставлява само едно упражнение за уякчаване на силитѣ. Да воювашъ съ себе си, това е най-голѣмата глупостъ, която човѣкъ може да извърши. Ние не трѣбва да воюваме. Защото, ако воюваме, какъ ще обяснимъ стиха отъ Писанието, който казва: „Богъ е, който дѣйствува въ васъ“. Туй, което мислишъ, което вършишъ, това е Богъ. Гогава съ кого ще се боримъ, съ кого ще воюваме? Разберемъ ли това нѣщо, този навикъ „да се боримъ“, трѣбва да го избѣгваме и къмъ външнитѣ. Не трѣбва да се боришъ нито съ себе си, нито съ своитѣ близки. По сѣщия законъ трѣбва да се стремимъ да познаемъ и тѣхъ. Има моменти, когато

единъ братъ, или една сестра сж тѣжни, скръбни въ душата си и се нуждаятъ отъ една малка услуга То ва е въ реда на нѣщата Такава нужда отъ услуга всѣкога ще се яви, не сме ние всесилни Даже Богъ, Който е всесиленъ въ Своего величие, който нѣма нужда отъ нищо, радва се когато ние направимъ едно добро Какво печели той отъ това? — Нищо не е спечелилъ, но Той се радва, че вие сте изпълнили, че вие сте разбрали едно Негово свещено желание Радва се, че вие сте възприели и реализирали една ваша свещена мисль, която е чакала хиляди години реда си Богъ се весели, а щомъ се весели Той, ние се радваме, че ще имаме възможность да изпѣдимъ отъ себе си лошитѣ навици Човѣкъ трѣбва да познава себе си!

И тѣй нѣма да се борите съ себе си, но ще познавате себе си Ако ви сполети нѣкакво нещастие въ свѣта, то е отъ дявола. Астролозитѣ отдаватъ нещастията въ свѣта все на Сатурна, на падналия Богъ. Дяволътъ не обича да види човѣка щастливъ, той иска всички да бждатъ нещастни като него За това умниятъ човѣкъ трѣбва да бжде на шрекъ Дяволътъ има прѣстолъ на земята, има агенти, които слѣдятъ всичко. Мислите ли, че той не знае за туй събрание, което става сега тукъ? Той знае всичко

Въ България той си има много агенти, понеже царството на свѣта е негово. Всичкиѣ хора които управляватъ свѣта, които служатъ на свѣта, сѣ все негови слуги. Той не иска нѣкои да знае смисъла и прѣд-назначението на това негово царство. Пъкъ ние му казваме ти се разправяй съ свѣта, ние имаме въ твоето царство нѣмаме, нѣма защо да се разправяшъ съ насъ. Ти не си взелъ твоето царство отъ насъ; Ако Богъ те остави на властъ, ние нѣмаме нищо противъ, но когато Той те смене, ние нѣма да те подържаме. Дойде дяволътъ и те пита ако Господъ ме сваля отъ властъ, ще гласувашъ ли заради мене? — Нѣма да гласувамъ. Тамъ е туй дълбокото разбира-не на живота. Не мислете че вие може да избегнете отъ тия повисши интеллигентни сили, наречени „адепти на злото на тъмнитѣ сили“. Тѣхната мисль е насочена да действува разрушително, да вселява сж-блазнь, съмнѣние. Има Братя, като носятъ миръ, радостъ, съзнание. Тѣй че въ свѣта сжществува голѣма борба между тия двѣ сили, т. е. борба между свѣтлината и тъмнината.

Сега ние ще излѣземъ за пръвъ пѣтъ на 9/22 мартъ сутринѣта, да посрещнемъ първия лжчъ на слънцето всичкиѣ ученици да бждатъ на своето мѣсто, дъждъ, калъ, каквото и да е врѣмето, всички,

безъ изключение, ще излѣземъ. Не казвамъ, че само при хубаво врѣме. Хубаво, лошо, каквото и да е врѣмето, ние ще хванемъ първия лжчъ, ще се качимъ надъ облацитѣ отгорѣ.

Вие може ли да прѣдскажете, какво ще бжде врѣмето въ сѣбота? Какъ прѣдчувствувате? — (Хубаво) Не ви питамъ, какво искате да бжде, но какво чувствувате? Туй, което чувствувате, то е вѣрно.

Т. м.

Мирѣ!

— Мирътъ носи Божията радостъ!

Добритѣ и лошитѣ мисли.

23-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(III ГОДИНА)
26. III. 1924 ГОД. — СОФИЯ.

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ—РУСЕ.
ул. Сараоолу № 21.

Добрите и лошите мисли.

(Мълчание 20 минути).

Мълчанието въ природата е процесъ за събиране енергии. Има три вида мълчание. Едни мълчатъ — говорятъ, другитъ мълчатъ — разсждаватъ и третото мълчание, азъ наричамъ Божествено, когато човѣкъ само възприема—ни то говори, нито разсждава. Не мислете, че разсждението е нѣщо лошо; то е най-високото нѣщо въ човѣшкия животъ, но въ Божественния животъ то е начало на знанието, то е физическата страна. Най-висшето у човѣка е най-нисше у Бога, а най-нисшето у Бога е най-висше у човѣка. Това сж контрасти. Малцина сж ония, които разбиратъ контраститъ. Запримѣрь, вземете такъвъ единъ контрастъ Поегътъ казва: Вънъ бѣше зима студена, снѣгъ се силеше на парцали, нощъта бѣше тъмна, бурна, а въ малката кжщица свѣщица блѣда едѣа мъждѣй“. Какво ви интересува днесъ, че зимата била студена, че нощъта била тъмна, облачна, че снѣгъ се сили на парцали? Въ това изречение на поета има

едно математическо изложение на факти, което може да се тури въ хиляди форми. Отъ него може да се образува извѣстенъ ритъмъ, но това сж само голи факти. „Беше зима студена“. Поетътъ описва една далечна епоха на живота. Ако той би описалъ живота такъвъ, какъвто си е, духовнитъ хора бѣха му се скарали, бѣха го наругали. Когато той е писалъ тази поезия, духовнитъ хора сж били лоши. Слѣдователно, той казва въ прикрита форма: „Бѣше зима студена“. Значи, животътъ на хората бѣше студенъ. Всѣки билъ затворенъ въ себе си, всѣки живѣлъ единъ егоистиченъ животъ. Той не казва, че хората сж лоши но казва: „Бѣше зима студена“. И онзи, който разбира езика на поета, ще разбере и смисъла, който е вложилъ въ поезията си. Нощта е била тъмна. Значи хората много малко сж разсѣждавали. Тъмнина имало въ човѣшкитъ умове. Бурята пкъ показва, че хората сж обичали да се каратъ помежду си. Запалената свѣщъ въ малката кжщица показва нѣкой човѣкъ, който се е сгушилъ и си мисли, какъ ще прѣкарамъ този животъ?

Сега нѣкой ще пита: какъвъ е езикътъ на поета? Нѣкои поети обичатъ да описватъ зимата. Тѣ сж майстори въ това. То е навикъ останалъ отъ минатитъ, далечни епохи, прѣзъ които сж живѣли. Тѣ

описватъ много хубаво зимата. Нѣкои поети пъкъ описватъ полето. Тия поети сж живѣли въ епохи, когато хората сж били добри. Нѣкои възпѣватъ птичкитѣ, пѣснитѣ, любовта. Това показва, че тогава животътъ на хората не е билъ като този на животнитѣ. Слѣдователно, въ поезията имаме дзѣ фази: едната наречена минйорна поезия, когато човѣкъ се скриль въ себе си, okayва се, че се е родиль въ такива лоши врѣмена. Другата — мажорна, експансивна, когато човѣкъ казва: струва да се живѣе! И тъй, туй, което е ставало нѣкога въ живота, става и сега. Вие казвате: какво е било далечното минало на човѣчеството? Всѣки единъ отъ васъ по настоящето може да разгледа и проучи, какви сж били тѣзи да лещни епохи. Да кажемъ, че единъ день вие имате разположение на светия, готовъ сте съ сърцето си да обгърнете цѣлия свѣтъ, да помагате на всички, да правите благодѣяния, да се жертвувате за народа си, проектирате планове за подигане на бѣднитѣ и т. н. Но изведнѣжъ, въ единъ моментъ всичката поезия се прѣсича. настава тъмна нощъ, въ васъ се заражда бурно състояние. Започвате да гледате на хората като на дяволи. Започвате да се съмнѣвате въ Бога, въ себе си; искате, ако ви е възможно, да отсѣчете главитѣ на всичкитѣ хора, да унищожите цѣлия свѣтъ.

Питамъ. отъ гдѣ дойде това нѣщо? Коя е причината, че се смѣнятъ тия състояния? Всички вие, горѣ-долѣ сте изживѣли по нѣкой пѣтъ такива състояния. Това сѣ атаквистични архиви.

Азъ ще ви кажа единъ фактъ, отъ който трѣбза да се пазятъ всички ученици. Всичко което човѣкъ помисли е вѣрно и то става нѣкъдѣ; всичко, което отрича е вѣрно и става нѣкъдѣ (Ще кажете: че какъ тъй? Азъ ще ви докажа. Вие сте честенъ, почтенъ човѣкъ. Прѣдставете си, че нѣкоя каса има торби съ пари и вие като ги видите, мине ви мисълта: я да взема азъ тия пари съ торбата! Послѣ си казвате: не, това не е благородно Въ дадениятъ моментъ, обаче когато вие помислите това, нѣкой вече върши тая работа. Ти само го помисляшъ, а другъ го върши нѣкъдѣ въ свѣта: взелъ торбата съ парирѣ и я носи. Послѣ, мине ти мисълта: да ги скрия поне нѣкъдѣ. Ти помислишъ, но се откажешъ, а този, който е открадналъ паритѣ, крие вече торбата. Туй, което вие сте намислили, другъ го върши. Послѣ вие казвате: е, да стана богатъ човѣкъ! Когато изказвате желание да станете богатъ, въ дадения моментъ, нѣкому дѣдото умрѣлъ и му пишатъ, че му се падатъ 10 милиона лева наслѣдство. Ти мислишъ да станешъ богатъ, а другъ нѣкой, комуто дѣдото умрѣлъ

и оставилъ наследство, получава паритѣ. Искашъ да ударишъ нѣкого, но не го направляшъ; другъ вече бие нѣкого. Всѣко нѣщо, което въ дадения моменъ мислите, е вѣрно. Дојде ви нѣкоя мисль. Спрете се въ себе си и кажете: то е станало вече. Дојде ви въ ума мисльта да направитѣ нѣкаждѣ училище, но нѣмате достатъчно средства. Нѣкой вече го е направилъ. Въ Англия, въ Америка, или другагѣ, това училище е направено вече. Тоза е по отношение на всички материални работи. Въ другитѣ свѣтове това нѣщо става по отношение на духовнитѣ работи. Замислите да подигнете нѣкой народъ. Нѣкои ангелъ, или нѣкой светия е турилъ вече този проектъ въ дѣйствиe. Всичко, каквото мислите, става. На туй основание ние казваме: слънцето грѣе заради мене. Защо? Господъ, който е направилъ слънцето, като го види чрѣзъ мене, казва: азъ направихъ това слънце. И азъ кавамъ: азъ го направихъ. Да кажа, че не съмъ го направилъ, то значи да отричамъ реалността на нѣщата. Ти разсждавашъ като човѣкъ, като материално същество, като отдѣлна личностъ, а не като същество, което е свързано съ Бога. „Азъ го направихъ вжтрѣ въ тебе“ говори Господъ. Господъ каже: азъ направихъ слънцето. Ти ще кажешъ: слънцето грѣе за мене. То е дубавото, това е правиятъ

отговоръ. Затова Богъ е направилъ слънцето, да грѣе заради тебе. Излизашъ денемъ и казвашъ: обича ли ме Господъ? Този е най-глупавиятъ въпросъ. Щомъ те грѣе слънцето, Той те обича. Господъ казва: азъ направихъ туй слънце да грѣе заради тебе. И тъй, въ живота си всѣкога трѣбва да намѣрите най-правата мисль. Ако чуешъ въ себе си мисльта: вселената азъ я създадохъ — ще знаете, че това е гласътъ на Бога, гласътъ на Духа Божий. Който говори. Тогава ти ще кажешъ: заради мене Господи. То е изяснение. Богъ заради тебе е направилъ тази вселена. Ти ще го потвърдишъ. Сега ще дойдатъ философитъ, ще ти казватъ: ами, заради тебе Господъ ще мисли, заради тебъ, малкото човѣче! Този философъ, който разсждава така е отъ рода на бръмбаритъ. Той е бръмбарче. Въ него нѣма никаква философия, никакво разбиране. Въ дадения моментъ, щомъ кажешъ, че тази вселена е направена заради тебе, ще почувствувашъ една радостъ въ душата си. Нѣма да кажешъ: азъ направихъ вселената. Тя не е твоя, но ще знаешъ, че Богъ говори, а твоятъ духъ ти казва, че е направена заради тебе. Господъ казва: „Азъ направихъ слънцето.“ — То грѣе заради мене. „Азъ направихъ земята.“ — Заради мене. Господъ казва: „Азъ създадохъ

дърветата.“ — Плодозетъ имъ сж заради мене. „Азъ напредвихъ водата.“ — Заради мене, азъ да пия. Ако разсъждавате по този начинъ, вашата меланхолия ще изчезне. Меланхолията, която иде, произтича отъ личнитъ чувства на човѣка. Вие сте били божество, нѣкой видень ангелъ въ небето, заповѣждали сте на цѣла слънчева система, но единъ день Господъ заповѣдва: вземете този крилатъ ангелъ и го пратете на земята като обикновенъ човѣкъ. И вие слизате на земята не министъръ на България, но като единъ простъ слуга нѣкъдѣ — седите и въздишате. Вие, като ангелъ, знаете своето високо произхождение. Ще научите ли нѣщо на земята? — Ще научитъ единъ великъ законъ — ще намѣрите противоположния полюсъ на живота.

Сега и вие, които сте слѣзли до дъното на живота, ще намѣрите противоположния полюсъ. Отъ тамъ започва вашето възлизане. Ще се върнете пакъ при Бога, но съ една придобита опитность. Мнозина, не само между васъ, но и между цѣлия свѣтъ очакватъ благословието по единъ материяленъ начинъ. Азъ казвамъ: не очаквайте подаяния отвънъ. Ученикътъ на окултната школа трѣбва да има една основна идея, самъ да работи. То е смисълътъ. Какво ще ми даватъ завѣщание. Азъ казвамъ тъй: сега ще

се разговаряме по слѣдния начинъ. Земята е моя, защото азъ живѣя на нея. Казватъ: видишъ ли този богатъ човѣкъ, каква хубава къща има! — Тя е моя, азъ му я дадохъ да живѣе подъ наемъ. Минавамъ покрай нѣкой богатъ търговецъ съ 10 милиона лева. „Видишъ ли колко е богатъ?“ — Азъ му дадохъ паритѣ. Срѣщнешъ нѣкой видень професоръ. Кажу азъ го назначихъ Той сега се занимава съ наука, нека се порадва. Азъ го похвалявамъ, отличень професоръ е Тѣй ще разсждаватѣ. Само на себе си ще разправяте тѣй Това е интимень разговоръ. Щомъ отидешъ да разпразъшъ това нѣщо на хората, ще минешъ за ненормалень. Това е правиятъ разговоръ. Ще се радвашъ, че този, когото си назначилъ за професоръ, успѣва. За него всички ученици се радватъ. Отъ дѣто минешъ, кажи: хубаво е наредень свѣтътъ! Само така ще бждешъ щастливъ. Сега, понеже не разсждавате така, казвате: вижъ Господъ, какво благо е далъ на този, а на менъ не е далъ нищо; азъ ли съмъ найголемиятъ грѣшникъ? — Не, ти си отъ философитѣ на бръмбаритѣ. По добръ е да разсждавате по първия начинъ и да се радвате на чуждото благо, отколкото по втория начинъ. Защо? Защото нѣма по лошо нѣщо отъ това, когато имашъ дѣте, да му давашъ да яде всичко безразборно. То хвър-

ля това, хвърля онова, нищо не обича. Каквото трѣбва, ще му дадешъ; не ще ли, вземешъ пръчицата и ще го понашаришъ. Това става и въ природата. Който не е доволенъ отъ голѣмитѣ благословения, пръчица иде за него. Слѣдъ като природата го понашари по този начинъ, той става отличенъ човѣкъ, доволенъ отъ всичко и казва: Слава Богу, че се освободихъ отъ едно зло, много добръ стана!

Слѣдователно, вие трѣбва дълбоко да разбирате вжтрѣшния езикъ на живота. Отъ неразбирането се зараждатъ съмнѣния. Имало е епохи на голѣми съмнения и тия минали епохи и сега се проявяватъ понѣкога. Съмнѣнието си има свой произходъ: гордостта си има свой произходъ: умразата сжщо си има свой произходъ. Умразата — това е зимата на живота. Нѣкой пжтъ трѣбва да мразишъ. Щомъ почнешъ да мразишъ нѣкого, ти почвашъ да учишъ проявитѣ на това изкуство. Нѣкои го прилагатъ често. Умразата сжществува въ свѣта. Изобщо, всички нѣща, които човѣкъ твърди, сжществуватъ. Дойде умразата — вижъ защо сжществува тя въ свѣта. Доиде невѣрието, проучи и него. Нѣкои хора сж проучили тия нѣща, минали сж ги, а вие сега ще ги учите. Мине ви нѣкоя странна мисль, вие казвате: каква странна мисль! За този който не знае тази мисль е странна. Но за онзи, който я знае,

тя е изтъркана мисълъ, минала е хиляди пжти прѣзь неговия умъ. Умниятъ ученикъ или умниятъ човѣкъ избира онова, което е нему потрѣбно. Всички хора, всички ученици правятъ двѣ главни погрѣшки. Нѣкои изпжждатъ злото, и туй зло се загнуѣзва въ тѣхъ. Нѣкои приематъ доброто, и то се загнуѣзва въ тѣхъ. Злото чрѣзь изпжждане се загнуѣзва, а чрѣзь възприемане бѣга. Ако се противишъ на една лоша мисълъ, тя се загнуѣзва. Съ доброто е обратното. Ако ти му противодѣйствуващъ, то се отдалечава. Ако го приемашъ, то се загнуѣзва. Дойде лоша мисълъ, оста ви я да влѣзе въ двора. Ти се скрий и слѣди само нейното ходене. Наблюдавай я! Тя ще ходи, ще ходи, ще обикаля, докато си излѣзе. Ако я питащъ, защо е дошла, какво иска и почнешъ да я пждишъ, ти не можешъ я изпжди. Бѣлата ще си намѣришъ, нѣма отърване отъ нея. Тя като влѣзе, ти само я наблюдавай! Дойде ли доброто, посрещни го, отвори му вратата, нека влѣзе! По сжщия законъ и двѣтъ ще влѣзатъ — и доброто и злото. При злото ще се скриешъ да гледашъ, при доброто ще излѣзешъ да го посрещнешъ и ще останешъ при него. Сега, когато у нѣкои се яви доброто, нѣкоя добра мисълъ, той казва: не съмъ готовъ за тази мисълъ. Кога ще бждете готови? Да допуснемъ, че у васъ доиде ми-

сълътата, да раздадете 100,000 лева на бѣднитѣ хора. Ти казвашъ: трѣбва да продамъ всичкото си имане и **едва** ще мога да изкарамъ 50,000 лева. Какъ може това? Е, тази мисль е отъ дявола. Не раздадете ~~ди~~ тия пари, ще ви продадатъ къщата – нищо ~~по~~ **вече!** Законътъ е такъвъ. ~~Нѣма~~ добро или зло, което като е дошло при васъ и не спазите закона, да ви ~~ми~~ не забѣлъзано. И злото е неизбѣжно, и доброто е неизбѣжно. Ако се противишъ на злото, ще дойде. ° Ако не приемешъ доброто, ще избѣга. Вие имате тукъ двѣ обратни дѣйствия. Ако ~~приемете~~ злото, имате обратно дѣйствие, то си заминава. Ако не ~~прие~~мете доброто, пакъ имате обратно дѣйствие, и то си заминава. Ако се противите на злото, имате обратно дѣйствие то остава. Ако ~~приемете~~ доброто, и то остава въ вашия животъ. Като ви дойде мисль да раздадете имането си, подпишете се отдолу: съгласенъ съмъ да дамъ 100,000 лева на бѣднитѣ. Азъ ги раздавамъ на бѣднитѣ. Кажете ни така, нѣкой човѣкъ вече раздава тия пари. Вие ще санкционирате. Сега у васъ ще се яви една слабостъ, ще вземете да се шегувате съ всичко, което говоря. Онзи, който се шегува, всѣкога го биятъ. При разискванието на Божинтъ мисли, шегата да нѣма! Вие трѣбва да знаете, че за да се реализира една мисль въ свѣта, трѣбва

да мине прѣзь много хора. Тя ще мине прѣзь хиляди хора, докато дойде до онзи човѣкъ, който е най-способенъ да я реализира. Кръгообразни връзки има въ мислитѣ. Една мисль може да е минала прѣзь една верига отъ 10 — 20,000 души, докато единъ я реализира. Другитѣ ще бждатъ на тила, той ще бжде на фронта. Ще излѣзе на фронта и ще изпълчи тази мисль. Тѣй щото, каквото той печели, и вие печелите. Каквото той губи, и вие губите. Пъкъ има такива добродѣтели, за които въ даденъ случай цѣлото човѣчество взима участие. Значи, ако въ цѣлото човѣчество има единъ способенъ човѣкъ да изпълни тази мисль, цѣлото човѣчество печели. За насъ е важно да се извърши нѣщо, безразлично е кой го върши. Може да го извърши едно дѣте, може нѣкой професоръ, нѣкой царъ, който и да е, но този ще го извърши, които е най-способенъ въ дадения случай. Кой ще бжде този човѣкъ, не се знае; този най-способниятъ може да е въ нѣкоя колиба, може да е нѣкой царски синъ, а може и да не е най-добриятъ, но въ всѣки случай човѣкъ, който най-добъръ знае. Великитѣ мисли, които минаватъ прѣзь ума ви, възприемайте ги и не се спирайте! Ще си кажете: каква странна мисль ми дойде снощи въ главата — искаше ми се да стана царъ. Ами

че въ какво седи царуването на единъ човѣкъ? — Като станешъ царь, да освободишъ хората отъ злото — това разбирамъ царуване. „Да царува господъ и да се весели земята, да бжде волята на Бога“! Това значи: като се възцари найсилниятъ, найдобриятъ, Той ще тури редъ и порядъкъ въ свѣта, и всички-тъ хора ще бждатъ свободни. Когато ти дойде мисълта да станешъ царь, кажи: „Да се възцари Божията Правда“. Кажи това и потвърди! Искамъ да се възцари Божията Правда! — Подчертай, подпиши от-долу и то ще стане. Вие казвате: това азъ не съмъ мислилъ — царь да стана. Обикновенъ царь всѣки може да стане. Има царе въ свѣта по кръвъ, а има царе по призвание. Писанието казва: „Този е свещениятъ царь на Бога Живаго“. Така нарича Писанието всички избрани, и съ това подразбира духовнитѣ сили въ човѣшкия животъ. Да кажемъ, че нѣкои отъ васъ повикатъ да се молите за нѣкого, да оздравѣе. Ти кажешъ: чакай, азъ не мога да го повдигна, ще повикамъ друго. Веднѣжъ мисълта е проектирана върху тебе, че ти ще помогнешъ на този човѣкъ, ти се моли, моли; подпиши се, но мълчи и провѣри. Когато оздравѣе този човѣкъ, тогава и твоята вѣра ще се усили. Слабостъ е у всички, които още не сж подписали. Казватъ: дойде ни мисълъ,

че един кой си братъ щѣлъ да оздравѣе. Вие кажете това и го изоставите. Не, това е човѣшко. Ти ще се задълбочишъ въ себе си, ще туришъ въ дѣйствиѣ Божественото и ще се подпишешъ. Съ това едно врѣменно ще вземешъ участие въ живота на този боленъ. Ако вие бѣхте работили по този начинъ, по половината болни, които имате, не бѣха съществували. Кашлицата показва, че въ умствения свѣтъ има дисхармонични мисли. Всѣкога когато хората страдатъ епидемически отъ кашлица, има обща дисхармония. Тази дисхармония не е грѣхъ на единъ човѣкъ, но общо прѣстѣпление на всички хори. И тогава, по слабигѣ натури ще се засегнатъ отъ кашлица. Все трѣбва зло то да се излѣе прѣзъ нѣкъдѣ. Тѣзи, които кашлятъ, прѣзъ тѣхъ злото излиза навънъ.

Сега вие мислите за другия свѣтъ, но не се готвите, защото ви е страхъ. Комуто и да кажа че утре ще замине за онзи свѣтъ, непрѣменно ще му протекатъ сълзи. Колко души бѣха се зарадвали, ако имъ кажа така? Веднага ще станете много сериозни. Нѣкой казва: искамъ да умра. Не, това не е вѣрно. Когато кажешъ, че искашъ да умрешъ, то значи да си готовъ да отидешъ въ другия свѣтъ и да ти е приятно това. Трѣбва да имате рабиране на нѣщата. Онзи, които умира по този начинъ, ще го повикатъ

въ онзи свѣтъ, но нѣма да го заравятъ, свещеници нѣма да го опѣватъ. Вие ще си заминете тъй, както е заминалъ пророкъ Илия. Ще кажете: азъ заминавамъ за далечна страна. Заминете ли така, никой нѣма да знае кждѣ сте, и гроба ви никой нѣма да знае. Това значи отиване въ онзи свѣтъ. А сега заминаването за онзи свѣтъ е голѣма мъчнотия. Защо? Защото хората иматъ връзки. Като отидете съ тия връзки въ другия свѣтъ нѣма да мине много врѣме, и вие пакъ ще се върнете въ този свѣтъ. Ще прѣстоитѣ тамъ 40—50 години, и отъ онзи свѣтъ ще ви кажатъ: хайде сега на земята! Тукъ нѣмате работа. Като стоите безъ работа, започва шиканиране, затова ще ви изпратятъ на работа на земята. Ще дойдатъ при васъ трима ангели, не отъ много голѣмитѣ, ще ви взематъ на ржцѣ, ще ви донесатъ околосемята, ще ви приспятъ, като прѣкаратъ нѣколко пѣти ржцѣтъ си надъ васъ. Слѣдъ това ще ви прекаратъ прѣзъ една вода. Минете ли я, всичко ще забравите. Като ви доведатъ до земята, ще намѣрятъ вратата, ще дойдатъ при майка ви, която ви чака и ще се върнатъ назадъ. Слѣдъ деветъ мѣсеца ще се явите на този свѣтъ.

Ученицитѣ на Божествената школа трѣбва да бждатъ смѣли и рѣшителни, да се не боятъ отъ

страданията. Не се прогностопавайте на злото, мислете за причинитѣ и послѣдствията, защо и за какво е дошло. Тази мисълъ нѣма да доиде току тъй; доиде ли тя ще ви причини нѣкои пѣтъ и страдания. Тѣзи мисли ще доидатъ тогва когато имате наихубаво настроение. Въ реда на нѣщата е да доидатъ. Не се оорете съ лошитѣ мисли. То е губене на врѣме. Съ тѣхъ заедно ще доидатъ и добритѣ. Прѣнесете тия мисли, тога е найдобро, онзи, който изтърпѣва злото е посиленъ отъ онзи, който му се противи. Мини ти лоша мисълъ да откратнешъ нѣщо. Кажи си: цѣлата земя е моя, кждѣ ще туря тази вещь? Ако Богъ живѣе въ насъ, земята е наша, и вселенага е създадена за насъ; и слънцето грѣе за насъ. Щомъ е така, отдѣ ще се родятъ изкушенията и съблазнитѣ? Разсждаватъ ли така, вие ще имате единъ правилень растежъ. При такива разсждения може да се зародятъ онѣзи противоположни мисли: това е залъгване, тови е губене врѣме. Нѣ философскитѣ изслѣдвания тукъ на земята тѣ сж губене врѣме. Вънъ отъ това разбирање, всичко друго е губене врѣме. Всѣки човѣкъ когато умира, усѣща, че всичко е изгубено. Идете при нѣкой умирающъ и го попитайте: доволенъ ли си отъ своя животъ? Какво ще ви каже?—Дано ми повърне Господъ живота, друго

яче ще живѣя. Ние все уреждаме живота си, а животътъ, си остава неуреденъ. Не, животътъ за ученика е уреденъ. Туй, което трѣбва да стане, е опредѣлено. Това не е ограничение на волята ви, защото всѣко, нѣщо става по закона на кармата. Идва единъ бѣденъ, който не ви познава и ви иска хиляда лева на заемъ. Този човѣкъ въ едно минзло сжествуване ви е приелъ въ дома си далъ ви е, 10,000 лева на заемъ, но вие сте задържали паритѣ, офейкали сте и не сте му ги върнали. Минаватъ хи яда години, той идва да ви ги иска. Ако се пресметнатъ съ лихвитѣ, колко трѣбва да платите? Тои ви иска 1000 лева, а вие казвате не признавимъ. Не, вие трѣбва да го повикате, да му кажете: азъ ви дължа още 10,000 лева. Ще си изплатя дълга. Не ги ли изплатите доброволно, тои ще дойде веднъжъ, два пѣти, десетъ пѣти, докато му върнете паритѣ. Каква е вашата философия? Вие казвате: ако речемъ тъй да даваме, къде ще му иде краятъ? Трѣбва да знаете, обаче, че при васъ ще дойдатъ да искатъ пари само онѣзи, които иматъ да взематъ отъ васъ и то ни повече, ни по-малко. Въ Божествения животъ нѣма нищо случайно. Има извѣстни хора, на които ние дължимъ нѣщо. Има други хора пъкъ, на които ние трѣбва да направимъ една услуга. Тѣ сж ни напра-

вили едно добро нѣкога, безъ да сж ни взели нѣщо. Когато вземешъ отъ нѣкого нѣщо и се подпишешъ на полицата, той по закона те хваща. Дуугъ нѣкой направи едно добро, казва: азъ не искамъ нищо, отъ любовъ направихъ това. Този човѣкъ комуто е направено това добро въ този животъ дохожда и по сжщия законъ направя едно добро по любовъ на сжщия човѣкъ. По любовъ ще ти направятъ едно добро по л ю б о в ъ щ е о т ѣ о в о р и ш ъ. Слѣдователно, има два вида добро: едни тѣ работятъ по задължение, а другитѣ — по любовъ. Такива трѣбва да сж вжтрѣшнитѣ ви разбирания; така трѣбва да разсжждавате, за да се освободите отъ дребнавоститѣ на живота. Нѣкои отъ васъ страдате. Защо? — Парички нѣмате. Всички страдате за пари. Азъ, обаче, мисля, че съврѣменнитѣ хора страдатъ отъ нѣмане идеи — безидеенъ е животътъ имъ, убѣждения нѣматъ. Тѣ иматъ вѣра, която не издържа критика. Разправяше ми единъ евангелски проповѣдникъ единъ дѣйствителенъ примѣръ отъ своя животъ. Той билъ проповѣдникъ въ Русе, но живѣлъ въ едно близко село. Единъ день отивалъ въ Русе, прѣди Великденъ, придружавалъ го единъ селянинъ. Селянинътъ каралъ една крава и едно теле. Проповѣдникътъ искалъ да го обърне къмъ Бога и почналъ да му разправя,

какъ Христосъ дошълъ на земята, какъ искалъ да спаси човѣцитѣ и т. н. Селянинътъ казва: приятелю, хубави нѣща разправяшъ, не съмъ срѣщалъ другъ човѣкъ като тебе. И нашитѣ свещеници все такива нѣща разправятъ, но не изпълняватъ. Вижъ дрехитѣ ми, какъ сж скжсани! Цървулитѣ, шапката ми — сжщо; пѣкъ и дѣца имамъ. Карамъ тази крава въ града да я продамъ. Ето, Великденъ иде, нѣмамъ нито петъ пари; търсихъ работа, но не намѣрихъ. Чувамъ, казва проповѣдникътъ, единъ гласъ, който ми казва: ти имашъ новъ костюмъ, затова ще дадешъ дрехитѣ си на този селянинъ. Проповѣдникътъ стои цѣла нощъ и се бори, да даде ли дрехитѣ си на селянина, или да не ги дава. Отдѣ се намѣри тази беля изъ пѣтя, та трѣбваше да му проповѣдвамъ? Но, става рано сутринята, събира палтото, жилетката, шапката и царвулитѣ си, отива и ги занася на селянина. Селянинътъ остава много благодаренъ. Казва му виждамъ, че прилагашъ Христовото учение. Ако всичкитѣ проповѣдници бѣха като тебе, свѣтътъ щѣше да се оправи. Ние говоримъ да се оправи свѣта, но трѣбва да сме готови да дадемъ новитѣ си дрѣхи. Бори се цѣли 24 часа, но трѣбва да ги дадешъ! И проповѣдникътъ се бори 24 часа, молилъ се, Господъ да му покаже, какво да прави. Той проповѣдва, пѣкъ се моли Богъ

да му каже, да даде ли дрехитѣ си, или не. Казвате: ама може нѣкой дяволъ да ни лъже! Толкова дяволи сж те лъгали, нека те излъже и още единъ дяволъ, но дай дрехитѣ си на единъ бѣденъ. Поблаженъ е онзи, който дава въ този случай, отколкото този, който разсжждава. Човѣкъ трѣбва да бжде послѣдователенъ на онова, което проповѣдва. Ние трѣбва да приложимъ онова, което проповѣдваме. То е най вѣрното. Всѣки човѣкъ трѣбва да прилага. Азъ трѣбва да прилагамъ тъй, както разбирамъ; азъ трѣбва да бжда послѣдователенъ въ себе си, за да бжда доволенъ. Ще си кажете: азъ искамъ да мисля добро за хората. Азъ искамъ да бжда доволенъ отъ себе си, че съмъ приложилъ закона на любовта тъй, го разбирамъ. Туй е хубавото, красивото въ свѣта.

Сега, всички вие трѣба да бждете послѣдователни съ самитѣ васъ, съ вашия духъ. Вашиятъ духъ е духътъ на Господа, Който работи у всинца ви, и всѣка добра мисль, която мине прѣзъ васъ, подпишете я! А всѣка лоша мисль, която мине прѣзъ васъ, наблюдавайте я само и се учете отъ нея! Отъ лошитѣ мисли ще се учите, на добритѣ ще се подписвате.

• Т. м.

Богъ на Любовта не е Богъ на мъртвитѣ но Богъ на живитѣ!

РАЗУМНОТО СЪРЦЕ.

24-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(III ГОДИНА)
ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА 2.IV.1924 Г.—СОФИЯ.

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ—РУСЕ.
ул. Сараоолу № 21.

Разумното сърце.

(10 минути мълчание).

Тема за следния път: „Качествата на новия човѣкъ.“

Всѣка работа, или всѣко прѣдприятие въ свѣта, не трѣбва да почива на една колеблива основа, но на една здрава основа. Подъ думитѣ „здрава основа“ разбирамъ основа, която не се мѣни, която остава една и съща при всичкитѣ условия. Тази основа е жива. Допуснете сега, че вие като живѣте на земята, основата ви е здрава. Значи, вие разчитате на вашата личност. Но слѣдъ вашата смъртъ, върху каква основа ще туритѣ живота си? И тъй, земята не е истинската основа, върху която човѣкъ може да стѣпи. Тогава, коя е истинската основа? Истинската основа ние наричаме „разумното човѣшко сърце.“ Не говоря за разумното сърце на настоящия човѣкъ, но за разумното сърце на Божествения човѣкъ. Апостолъ Павелъ казва: Физическиятъ човѣкъ не може да разбере духовнитѣ работи, понеже тѣ духовно се разбиратъ. Вие трѣбва да поставите но-

вата насока на живота си върху вашето разумно сърце. Въ това разумно сърце оперира или дѣйствува Божиятъ Духъ. И въ дѣйствиата на това разумно сърце нѣма никакво изключение. Човѣкъ като дѣйствува споредъ него, не прави никакви погрѣшки, и ако пъкъ направи нѣкакви погрѣшки, всичкитѣ погрѣшки се разрѣшаватъ моментално. Погрѣшкитѣ въ свѣта произтичатъ отъ обективния умъ на човѣка. Той е сегашниятъ умъ, съ които човѣкъ разсждава. Дойде ти една добра мисѣль и ти почвашъ да разсждавашъ, по кой начинъ да я приложишъ и изгубвашъ условията. Ние често казваме, че ако човѣкъ влѣзе въ водата може да се удави. Или трѣбва да знае да плава, или трѣбва да се учи да плава? Питамъ: въ кое училище е учило изкуството на плаване онова малкото патенце, което щомъ се измъти и знае да плава? Прѣди хиляди години то не научило това изкуство. тъй щото, вжтрѣ въ човѣшкия умъ има единъ Божественъ елементъ, ние Го наричаме Божествения Духъ, Които дѣйствува разумно, безъ никакви изключения. И когато ние слушаме този вжтрѣшенъ гласъ, азъ го наричамъ „разумното сърце“, моитѣ разсждения се отличаватъ отъ обикновенитѣ разсждения.

Може да направите единъ простъ опитъ. Ако вие мислите съ вашата глава, трѣбва да мислитъ дълго врѣме, трѣбва да правите изслѣдвания година, двѣ, три, петъ, десетъ, и повече върху извѣстенъ въпросъ, докато дойдете до извѣстни заключения. Да кажемъ сега, че вие си зададете въпроса, какво ще бѣде врѣмето въ понеделникъ. Нашиятъ умъ започва да разсѣждава и казва: х у б а в о ще бѣде. Добръ, ще провървите. Послѣ ще се запитате: дали врѣмето ще бѣде абсолютно ясно, или наполовина ясно; дали ще бѣде само облачно, или дъждовно и т. н. Ще си зададете въпроса ясно въ ума. При тия опити ще забѣлѣжите, че каквото умътъ каже, едва ли излиза една на стотъ върно. Че врѣмето ще бѣде хубаво, това е прѣдположение. Но, ако вие запитате вашето разумно сърце, какво ще бѣде врѣмето въ понеделникъ, то ще ви каже съ абсолютна точностъ. Въ тия схващания нѣма разсѣждане. Щомъ започнете да разсѣждате, Божественото вече почва да губи своята стойностъ. Разсѣждате ли съ разумното си сърце, вие ще почувствувате едно приятно разположение долу подъ лъжичката си, и тогава всѣки единъ отъ васъ може да каже: врѣмето ще бѣде еди-какво си. Запитайте се, запримѣръ, какъ ще прѣкарате тази година живота си, добръ ли,

или не? Ако отговорите съ ума си, той ще ви даде или най хубавитъ проекти, или нѣкой път може да ви даде мрачни проекти, но запитате ли вашето разумно сърце, то ще ви даде единъ положителенъ отговоръ. Не само че ще ви даде единъ положителенъ отговоръ, но ще ви посочи, дали ще минете прѣзъ мъжноти, като същевременно ще ви даде права насока, за да може да прѣминете по-благополучно.

Сега, въ това разумно сърце влизатъ и добритъ навици. Всѣки човѣкъ има добри навици. У нѣкои хора добритъ навици се явяватъ по-рано, а у нѣкои — по-късно. Дойде ти едно побуждение, една добра мисль да направишъ нѣкому добро. Минавашъ покрай пътя, гледашъ една бѣдна вдовица. Ти бръкнешъ въ джоба си, но веднага започвашъ да философствувашъ. Казвашъ си: имамъ пари, но тѣ ми трѣбватъ днесъ. Хайде другъ день ще направя това добро. Разсждавашъ ли така, ти вече си направилъ първата погрѣшка. Нѣма да се мине дълго време, и ти ще платишъ десетократна глоба за неизпълнение на ония хубави Божествени чувства. Слѣдователно, ние всѣкога трѣбва да се подчиняваме на Божествения гласъ въ себе си. Щомъ това Божествено чувство заговорва въ насъ, то е изпитъ въ живота ни. Богъ ни изпитва. Трѣбва абсолютно да

Му се подчинимъ! Възприемешъ ли Божественото, изпълни го. За това добро, което ще направишъ, не се изисква да дадешъ цѣлото си имане; то е една малка услуга. Едно дѣте паднало на улицата, счупило си крака. Какво ще ти коштува да го вземешъ, да го занесешъ дома си и да му помогнешъ? — Ще изгубишъ само половинъ часъ. Казвашъ: азъ имамъ важна работа. Всичкото нещастие въ нашия животъ е тамъ, че ние не слушаме своитѣ добри побуждения и добри навици, които имаме вътрѣ въ сърцето си. Ние се спираме на редъ философски разсждения и умувания и казваме, че ние трѣбва да уредимъ живота си. Първото заблуждение е въ това, че ние мислимъ и искаме сами да уредимъ живота си. Животътъ ни, споредъ това разумно сърце, е уреденъ. Всичкитѣ условия, при които трѣбва да живѣемъ, всичкитѣ хора, съ които трѣбва да се срѣщаме и които трѣбва да иматъ влияние върху насъ — всичко това е опрѣдѣлено. И както е опрѣдѣлено, така ще бжде. Цѣлото небе работи върху насъ въ тази насока. Въ свѣта ние не живѣемъ, но Богъ живѣе. И слѣдователно, всѣко добро дѣло е проявление на Бога въ насъ. И когато ние противодѣйствуваме на една добра Божествена мисль, ние създаваме своето нещастие въ свѣта. Съ

тия добри навици, които имате, не се изисква вие да вземете цѣлия товаръ на свѣта. Азъ съмъ ви говорилъ и другъ пѣтъ, че всѣка една добра мисль е свързана съ хиляди други добри мисли. Сега вие не мислите, че ако не изпълните добрата мисль, Богъ не е прѣдвидѣль това. Той е прѣдвидѣль всичко, но вие губите условията. При всѣко неизпълнение на добрата мисль вие се понижавате, вие потъвате, при което и животътъ ви става по-труденъ. Съ отказването да изпълните каква и да е добра мисль, вие всѣкога се понижавате, срѣдата става все по-груба и по-груба, докато най-сетнѣ вашата воля се парализира. Вие ставате играчка на съдбата, т. е. на външнитѣ условия. Тия условия идватъ по единствената причина, че ние не слушаме разумното сърце.

Какъ познаваме, че въ насъ дѣйствува разумното сърце? Когато това разумно сърце дѣйствува въ насъ, въ душата ни всѣкога наставя едно разширение. Щомъ направишъ най-малкото добро, ти усещашъ вътрѣшно доволство въ себе си, като че си придобилъ цѣлия свѣтъ. Всички трѣбва да се пазитѣ отъ слѣдното нѣщо: Когато направите най-малкото добро, не го изявявайте отвънъ. Изявите ли го отвънъ, вие спъвате себе си. Защото въ дадения слу-

чай, когато направишъ доброто, ти вече имашъ удобръннето на Бога и се радвашъ. Съ това ти не се прѣпоръчвашъ, но Богъ те прѣпоръчва. Да кажемъ, че единъ човѣкъ се дави въ водата. Ти го спасишъ. Слѣдъ като го извадишъ отъ водата, не стой да ти се отплаща. Ти си замини, а нека той те търси. Ако ти, слѣдъ като направишъ доброто, пишешъ въ вѣстниците, че си избавилъ отъ смъртъ еди кого си, това добро е наполовина изгубено. Моралната сила на ученика, който слѣдва Божественото учение е въ това, че той трѣбва да има абсолютна вѣра въ Бога. Ние може да не знаемъ, гдѣ е небето; може да не знаемъ, гдѣ живѣе Господъ, колко е далечъ отъ насъ, но трѣбва да чувствуваме Бога. Единъ английски проповѣдникъ казва: азъ не зная, гдѣ е небето, но щомъ започна да се моля Богу, тайно въ душата си чувствувамъ дѣйствието на Божествения Духъ. Значи, чува го Господъ моментално, а това е важното че въ момента, когато ние отправимъ своя Духъ къмъ Бога, Той ни чува. Право е казалъ пророкътъ, че Богъ не живѣе въ небето, а въ сърцата на смиренитѣ. Кои сж смиренитѣ? — Хората на разумното сърце, казвамъ азъ. Ако всички вие бихте се водили по вашето разумно сърце, всичкитѣ спорове, които по нѣкой пѣть се явя-

вать между васъ, биха изчезнали. Запримѣрь, вие имате груби навици, по нѣкой пжть нѣмате търпѣние — всичко туй се дължи на вашия философски умъ, че сж ви обидили. Въ какво седи достоинството на човѣка? — Достоинството на единъ човѣкъ седи въ изпълнението волята Божия, въ приложението на най-малките добродѣтели. Ти може да си спечелилъ едно отъ най-големите сражения, може да си повдигналъ цѣлъ народъ, но, ако единъ день сърцето ти каже да завържешъ обувката на единъ старецъ и не направишъ това, всичко сторено пропада. Да завържешъ обувката на единъ старецъ струва повече, отколкото да спечелишъ едно сражение. Сега ще ви приведа примѣра за онѣзи двама отшелници, които живѣли цѣли 20 години въ пустинята, дѣто постоянно се молили на Бога. Единъ день единиятъ отъ отшелниците вижда, че другарьтъ му, като минава покрай едно мѣсто, подскача и хуква да бѣга. Чуди се, какво вижда този човѣкъ, отъ какво се е уплашилъ, та хуква да бѣга. Отива на мѣстото и вижда единъ голѣмъ купъ съ злато. Казва си: колко глупавъ човѣкъ, бѣга отъ златото! Той изважда златото отъ купа, взима го и отива въ Александрия; дѣто напраща голѣма кжца — староприемница; помага на бѣдните, похарчва всичко и нищо не задържа за

себе си. Връща се въ пустинята и се моли на Бога, да му каже, дали е доволенъ отъ него. Явява му се единъ ангелъ и му казва, че всичкитѣ негови добрини не струватъ колкото подскачането на неговия братъ. Слѣдозателно ако съберемъ всичко онова, което сегашниягъ нашъ обективенъ умъ може да направи, отъ врѣмето на нашето дѣтинство, до врѣмето когато си заминемъ за другия свѣтъ, и го прѣтеглимъ, всичко това не може да тежи толкова, колкото една най-малка постѣпка на разумното сърце. И въ писанието нѣкъждѣ се казва: „Размишляваше Давидъ въ сърцето си“ — значи той размишляваше съ това разумно сърце.

Туй е, което сега се изисква отъ всички ви. Въ втората стадия на вашия животъ вече се изисква обхода, т. е. да знаете, какви трѣбва да бждатъ постѣпкитѣ ви единъ спрѣмо другъ. Запримѣръ, искашъ да направишъ бѣлѣжка нѣкому. Направи, но да я направишъ отъ любовъ, както ще постѣпишъ спрѣмо себе си. Когато правишъ бѣлѣжка на себе си, какъ постѣпвашъ? Осждашъ ли се строго? Нали смекчавашъ условията? Защо да не постѣпваме спрѣмо другитѣ тъй, както и спрѣмо себе си? Слѣдователно, ние трѣбва да изнесемъ Истината съ любовъ. Когато правяме грѣшкитѣ на кой и да е братъ, трѣбва да

ги поправяме съ любовъ, та той да почувствува, че ние правимъ това нѣщо отъ любовъ, а не че искаме да се радваме на нѣкоя негова погрѣшка. Първото нѣщо, което сега липсва на хората то е благородството. Запримѣръ, въ тази школа нѣкой пѣть се карате за столове. Нѣкои ме питатъ: ние нѣмаме ли право да седнемъ напрѣдъ да слушаме? Питамъ: кои е по-благороденъ — който сѣда отпрѣдъ, или който сѣда отзадъ? Ако си човѣкътъ, който можешъ да отворишъ устата си и да кажешъ една любовна дума, да изпълнишъ волята Божия, седни на първия столъ! Ако си човѣкътъ който можешъ да кажешъ най-грубата дума, седни най-послѣденъ! И да те викатъ напрѣдъ, кажи: братя, азъ не съмъ за първото мѣсто. Азъ ще седя отзадъ и постепенно ще идвамъ къмъ първитѣ столове. Казвате: да седнемъ отпрѣдъ! Да седнете отпрѣдъ, азъ ще се радвамъ, но трѣбва да знаете, че азъ чета тия първи редове. Тѣ трѣбва да бждатъ редове на Божествената Любовь, че кой какъ ви срещне, отъ васъ да излиза онази благодать, онази нѣжностъ, онази сила, да си помагате единъ другъ. Вие сега ще ми кажете: да, но това сж нашитѣ наслѣдствени чѣрти — Това е една лъжа. Наслѣдственичѣ чѣрти сж ваша измислица. Доброто, добритѣ навици, благородното сърце у васъ, Богъ ви

ги е вложилъ още когато ви е създавалъ васъ, още
 когато сте излѣзли отъ Бога. Слѣдователно, въ всѣ-
 ки единъ случай, ние имаме толкова възможности да
 бъдемъ добри, колкото и лоши. Азъ съмъ казвалъ и
 другъ пѣтъ, що е зло. Злото всѣкога произтича отъ
 отказването ни да вършимъ добро. Злото е не-
 направено добро. Да допуснемъ сега, че два-
 ма ученици се скарать, обидятъ се нѣщо. Това е
 много естествено. Какъ ще изгледятъ тази обида? Ако
 единиятъ отъ тѣхъ си каже: чакай, азъ ще постѣпя
 споредъ моето разумно сърце. И другиятъ казва въ
 себе си: и азъ ще постѣпя споредъ моето разумно
 сърце. Постѣпятъ ли и двамата така,
 веднага спорътъ ще бѣде изгладенъ
 Ами че какво има да дѣлитъ? Какво има да дѣлитъ
 въ този свѣтъ? Не е ли най-хубаво да имаме Бо-
 жествената Любовь? Онова, което може да даде си-
 ла на ума ни; онова, което може да даде сила на
 сърцето ни; онова, което може да даде сила на во-
 лята ни, Той е Богъ, Който се е ограничилъ, за да
 живѣе въ насъ. Има Единъ Богъ въ свѣта, Които се
 е ограничилъ заради насъ. Това е най-големото ве-
 личие на Бога. Ако ти прѣнебрегнешъ тази жертва,
 която Господъ е направилъ — да влѣзе въ човѣш-

кото сърце, създавашъ условия за смъртта. Оттамъ произтича смъртта. Ние всѣки день и умираме, и възкръсваме. Ако още тази вечеръ вие рѣшите да бждете вѣрни на този великъ законъ на Божественото проявление, знаете ли какъва промѣна ще стане съ васъ? Ако вие се подчините на този Божественъ законъ, то който човѣкъ и да срѣщнете на пѣтя, и най лошия да е, щомъ се спрете и го погледнете, Богъ ще ви се усмихне чрѣзъ него. Ще кажете: познахъ Го! У лошитѣ хора Богъ е скритъ на дълбоко. Тия хора сж лоши, защото не живѣятъ добръ. Когато се развалятъ пѣтищата въ една държава, кой е виновенъ — пѣтищата или хората? Хората не поправятъ пѣтищата. И тъй, при сегашнитѣ условия на живота, ние, съ своето непослушание на този вѣтрѣшенъ великъ законъ, сме дошли до такова положение, че цѣлиятъ съврѣмененъ християнски свѣтъ страда. И тъй, изисква се мекота въ нравитѣ! Единъ господинъ е казалъ, че отъ лицата на тукашнитѣ школьници свѣти смъртта. Не, азъ не зная, дали смъртта може да свети, но това, което зная, то е, че нашитѣ лица не трѣбва да дишатъ смъртъ, но трѣбва да дишатъ животъ.

Сега, когато азъ говоря за разумното сърце, трѣбва да знаете, че за да се развие то, страдани-

ята трѣбва да ви засегнатъ издълбоко. Човѣкъ трѣбва да бѣде разклатенъ отъ дълбочинитѣ на душата си. Не сѣ нуждни само афекти, които да засѣгатъ повърхността ви, както нѣкои вълни засегатъ само десетина метра отъ морската повърхностъ; за васъ трѣбва коренна обнова. Ние трѣбва да имаме характера на Авраама. Авраамъ бѣше бездетенъ. Споредъ закона на евреитѣ, наслѣдството трѣбваше да остане на едного отъ неговитѣ слуги, или на едного отъ неговитѣ синове отъ рабинитѣ му. Обаче Богъ му каза, че ще му даде наслѣдникъ. Кой бѣше наслѣдникътъ на Авраама? — Исакъ. Баща му и майка му имаха една свѣтла идея. Богъ каза на Авраама: „Ще принесешъ сина си въ жертва“. Ако вие бѣхте на мѣстото на Авраама, щѣхте да кажете: това не може да бѣде! Богъ ме изпитва. Такива работи не върша. Авраамъ, обаче, не направи така. Каза: да бѣде волята Божия! Той взе сина си, тури дърва на гърба си и отиде точно на мѣстото, дѣто му бѣ казано да го внесе въ жертва. До послѣдния моментъ бѣ на изпитание. Когато дигна ножа, Господъ му каза: „Познахъ, че ти си човѣкъ на послушанието, затова нѣма да принесешъ сина си въ жертва“. Ето една похвална чѣрта на Авраама! Съ това той показа, че е готовъ да пожертвува и най цѣн-

ното, което имаше. Затова Авраамъ се нарича приятелъ Божи. Азъ го наричамъ отецъ на вѣрующитѣ, понеже бѣше човѣкъ на абсолютната вѣра, човѣкъ безъ никакво съмнѣние. Разбира се, вие ще приложите това учение, кой на което мѣсто се намира въ живота. Вие ще опитате Бога, и Той ще ви изпита. Да не мислите, че Той нѣма да ви изпита. Ще ви изпита като Авраама; ще ви изпита като апостолитѣ; ще ви изпита като пророцитѣ. Всички ще минете прѣзъ огънь, седемъ пѣти ще минете прѣзъ огънь. Като казвамъ, че всички ще минете прѣзъ огънь, васъ ви е страхъ. Трѣбва да се мине седемъ пѣти прѣзъ Божествения огънь! Това е най-голѣмото благословение. Това е свещенниятъ огънь на Любовета, който ще причисти умоветѣ и сърцата ви, да разбирате хубавото у Бога и какъ трѣбва да го изпълните. Никога нѣма да бързате. Каквото и да вършите, не бързайте. Нѣкой отъ васъ е търговецъ, заплете се въ смѣткитѣ си, нѣма пари; отиде си въ кѣщи, стисне си главата — отчая се. Не стискайте главата си! Като дойдете въ кѣщи седнете, отправете ума си къмъ Бога, къмъ своето разумно сърце, послушайте какво ще ви се каже да направитѣ въ дадениятъ случай. Все ще получите единъ отговоръ. Маика сте — имате една непослушна дѣщеря. Не ѝ се карай-

те, не я молете да направи това онова, но се обърнете къмъ своето разумно сърце и го попитайте, какво да правите. Може да се минатъ день, два, три, четири — ще дойде най добриятъ отговоръ, какво трѣбва да направите. Учителъ си, слуга си нѣкждѣ, ученикъ си, каквото и положение да заемашъ не бързай

Ще ви приведа единъ примѣръ, отъ който ще видите, че онѣзи, които иматъ вѣра, всѣкога се спасяватъ — около 250 — 300 души офицери били осждени отъ болшевиците на смъртно наказание. Отиватъ при единъ отъ тѣхъ. Питатъ го. вѣрвашъ ли въ Бога? Не вѣрвамъ. Теглятъ му куршума, убиватъ го. Отиватъ при втори, при трети, при четвърти и все ги питатъ: вѣрвате ли въ Бога? — Не вѣрваме. Най послѣ запитватъ единъ отъ тѣхъ. Ами ти вѣрвашъ ли въ Бога? — Да, вѣрвамъ! — И се прѣкръства. Най послѣ намѣрилъ се единъ да вѣрва въ Бога. Хайде навънъ, не заслужавашъ да те убиемъ. Пущатъ го на свобода. Защо — Господъ пошепва на този, който убива: пусни този, той е мой човѣкъ! Този човѣкъ вѣрва въ своето разумно сърце, слуша своя вътрѣшенъ гласъ. Азъ мога да ви приведа още много примѣри за съвѣтитѣ на разумното сърце, но тия примѣри иматъ сила въ своето приложение. Азъ зная,

колко е мъчно човекът да приложи едно правило! Когато човекът се разгнѣви, веднага идва съмнѣнието, колебанието. Въ всичко въ свѣта може да се усъмните, но въ Бога — никога! Бъдете готови да се жертвувате заради тази велика Любовь — заради Господа, което съизволява да се ограничи, да дойде да живѣе въ насъ! Бъдете готови въ дадения случай всичко да пожертвувате заради Него! Съ това се е отличилъ Христосъ: „Доидохъ да изпълня волята на Онези, Който Ме е изпратилъ“, казва Христосъ. Най-послѣ, когато Му казаха, че трѣбва да понесе кръста на страданията, каза: „Азъ ще направя всичко, което Отецъ ми е казалъ. Христосъ имаше знание, имаше и сила Той казваше: „Не мога ли да поискамъ единъ — два легиона ангели да дойдатъ и ме освободятъ? — Мога, но нѣма да го направя. Азъ ще прѣдпочета позора, страданието, мъчението но всичко това да бъде за благото на моитѣ братя. Туй е Божествената воля! Въ какво седи Божията Любовь? — Въ послушанието. Ще дойде день, когато нѣма да има страдания. Христосъ вече нѣма да Го разпъватъ въ свѣта. Защо? Ами че нѣма такова дърво, на което могатъ да разпънатъ Христa! Този Христосъ, който днесъ живѣе въ сърцата и душитѣ на 500 милиона хора, за Него нѣма такова голѣмо дърво, на което

могатъ да го разпнатъ. Той е достатъчно силенъ, и Неговата сила ще се развие още повече. Съ тази сила можемъ да разполагаме и ние. Затова казва Христосъ: „Всичко, каквото попросите въ Мое име, ще ви бжде“. Въ кое име? — Въ името на Божи-ята Любовь, въ името на това разумно сърце, което е въ насъ. Ако имашъ разумно сърце, Христосъ може да дойде и да живѣе въ него.

Азъ ви говоря, но ние не можемъ да ви наложимъ правила. Желая едно нѣщо отъ васъ: да се надпрѣварвате въ отдаване почитъ единъ на другъ. То е първото нѣщо. Философия имате достатъчно, даже и за професори ставате; лекции може да държите; моралъ на хората може да дадете; можете да тълкувате и Евангелието, но приложение ви трѣбва. Най-мжното нѣщо е приложението, а това се изисква отъ всинца ви. Който приложи, той влиза въ втората фаза, Който слуша разумното сърце, на него може вече да се говори. Добритѣ навици сж, на които може да разчитате. Трѣбва да знаете, че всички имате добри навици. Че ги имате, ето какъ ще ви докажа. Ако ви обидя, вие ще ми покажете, какъ трѣбваше да постѣпя. Ще ми кажете: трѣбваше да бждешъ по-мекичккъ. Ще ми четешъ моралъ — значи, имашъ добъръ навикъ, знаешъ какъ да постѣп-

вашъ. Щомъ можешъ да ми четешъ моралъ, значи разбирашъ отъ добритѣ навици. Защо да не можешъ да постъпишъ така и ти? Всички знаемъ, какъ трѣбва да постъпваме. Щомъ знаемъ, защо да не можемъ да приложимъ? Можемъ да приложимъ! И тъй, всички, безъ изключение, можете да приложите. Ние имаме добритѣ навици, имаме разумно сърце. Богъ се е ограничилъ и живѣе въ насъ. Ако 2,000 години слѣдъ Христа кажемъ, че не можемъ да живѣемъ единъ чистъ християнски животъ, това е срамъ за насъ!

Азъ ви слушахъ прѣди лекцията, единъ братъ каза. „Братя, да се помолимъ!“ Азъ бихъ желалъ само единъ отъ васъ да се помоли, а не всички. Единъ отъ васъ би свършилъ цѣлата работа. Единъ тренъ колко души машинисти изисква? — Единъ. Ако всички станатъ машинисти, ще има караница. Единъ машинистъ е нуженъ! Той ще се качи на машината, а всички останали ще насѣдатъ въ вагонитѣ, и работата ще тръгне. Това добро сърце ще потегли; този лостъ ще се съобрази съ великия Божественъ законъ, а всички други ще стоятъ въ вагонитѣ тихо и спокойно. Вие ще кажете: ама да не направи той нѣкаква погрѣшка. Историята, която ние знаемъ отъ хиляди години, казва, че всички онѣзи, които сж се

ржководили отъ своето разумно сърце, сж постъпвали разумно. Тѣ никога не сж създали нѣкаква катастрофа. И затова псалмопѣвецътъ казва „Младъ бѣхъ и остарѣхъ, но не видѣхъ праведния да проси. Не видѣхъ човѣкъ съ разумно сърце да проси, да е излѣзълъ на поругание“. Ако нѣкой пжтъ праведни-тѣ сж били излагани на поругание, то е било по простата причина, да помогнатъ на своитѣ братя.

И тъй, сега ще апелирате къмъ вашитѣ добри навици, които имате, къмъ вашето разумно сърце. И послѣ ще апелирате къмъ Христа, къмъ този живиятъ Христосъ, когото азъ наричамъ Синъ на Любовта. Единствениятъ Учителъ въ свѣта Неговото име ние знаемъ, че е Христосъ, но Той има свещенно име, което не смѣемъ да произнесемъ. Когато се обръщамъ къмъ Него, азъ казвамъ Господи, съ Твоето име, съ което Ти си знаенъ само горѣ на небето, да бжде Твоята воля.

Надпрѣварвайте се въ почитъ! Това нѣщо е необходимо за българина. Между всичкитѣ славяни, българитѣ сж найгруби. Това ще си го признаете. Нѣма никаква обида въ това. Не е лошо да бждете груби, но оглаждане трѣбва. За да се огладите, ще се надпрѣварвате въ Божествената Любовь. Тази Любовь ще ви изглади. И тогава вие, като онази

мида, ще направите отъ вашата грубостъ единъ бисеръ. Най-първо ще започнете съ добрата обхода. Азъ постоянно слушамъ да казватъ нѣкои отъ васъ: Учителътъ спрѣмо нѣкои е по-благосклоненъ, а спрѣмо други — не. Вие разсждавате плътски. Ние не можемъ да бждемъ благосклонни по лице. Божествената Любовь дѣйствува еднакво къмъ всички хора. Къмъ всички хора Богъ дѣйствува еднакво, но не всички хора еднакво проявяватъ Божията Любовь, слѣдователно, вашитѣ души се различаватъ по това, че нѣкои сж по-готови и затова Господъ по-силно се проявява къмъ тѣхъ. Обаче всички трѣбва да знаете, че имате една и сжща възможность. Както Богъ дѣйствува спрѣмъ единъ ангелъ, тъй дѣйствува и спрѣмо единъ човѣкъ; тъй дѣйствува и спрѣмо растението; тъй дѣйствува и спрѣмъ послѣдното камъче — безъ никаква разлика. Азъ не говоря за външния, за физическия свѣтъ- Азъ говоря за живитѣ камъни, за живитѣ растения, защото въ небето и растенията говорятъ, и камънитѣ говорятъ и сж живи.

Та, всички трѣбва да проявявате вашитѣ добриници! И азъ бихъ желалъ да изчезнатъ грубостта, хукането между васъ. Съ това се нарушава Божията любовь. Всички хора се оплакватъ, казватъ: Любовь ни трѣбва. Ами че Любовта е между васъ!

Любовта е вжтръ въ васъ, проявете я само! Ами че кой е кривъ, ако вие имате единъ затворенъ кранъ и водата не може да тече прѣзъ него? Водата ли е крива, или вие? — Отворете крана, и вашето разумно сърце веднага ще проектира тия извори навънъ.

Първата чърта и за младитѣ, и за старитѣ е да се надпрѣварвате въ отдаване почитъ. Ученици, които не могатъ да се почитатъ единъ другъ, не могатъ да почитатъ и Учителя си. Ученици, които не живѣятъ помежду си добрѣ, не почитатъ и своя Учителъ. Господъ казва, че не е доволенъ отъ онѣзи, които не Го слушатъ.

Сърцата на всички трѣбва да сж готови да изпълнятъ волята Божия. Всички трѣбва да изпълнятъ волята Божия отъ любовъ, и Неговото царство ще дойде. Тогава всички ще се веселимъ. Това може да го направимъ още отъ тази вечеръ. Не, тази вечеръ е день. Ние можемъ да обърнемъ вечерта на день.

Сега искамъ да остане въ главата ви слѣдната мисль: всѣки единъ отъ васъ самъ за себе си да разреши въпроса, какъ да се обхожда съ другитѣ, а не какъ се обхождатъ другитѣ съ него. Този е главниятъ въпросъ. Вие започвате обратно. Не всѣки

единъ отъ васъ, отъ свое гледище, да разреши, какъ се обхожда съ другитѣ, и дали Господъ е доволенъ отъ неговата обхода. Азъ не казвамъ, че Господъ е недоволенъ, защото ако кажа, че Той е недоволенъ, то е сждене. Вие можете да изправите всичкитѣ ваши погрѣшки. Тази вечеръ Господъ ще вземе всичкитѣ наши грѣхове и ще ги хвърли задъ гърба си. Моментално ще стане това. Тогава ще се яви това ново състояние, новото раждане на човѣка, ще се зароди единъ новъ подеъмъ въ човѣшкия духъ. Новородениятъ човѣкъ ще бжде свободенъ отъ своитѣ терзания, ще бжде радостенъ и веселъ. Това може да стане още тази вечеръ. Този въпросъ може да разрешите още тази вечеръ. Онѣзи, които сж готови, да не отлагатъ. Пъкъ онѣзи, които не сж готови, когато имъ дойде врѣмето. Които сж готови, моментално могатъ да разрешатъ този въпросъ.

(Размишление).

Богъ на Любовта не е Богъ на мъртвитѣ, но Богъ на живитѣ.

ТЪЧЕТЕ МИСЛИТЪ СИ!

25 а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(III ГОДИНА)
ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА 9 IV.1924 Г.—СОФИЯ.

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ—РУСЕ.
ул. Сараоолу № 21.

Мъчете мислитъ си!

Т. м.

Прочетоха се нѣколко теми върху. „Качествата на новия човѣкъ“.

Всѣка мисль има свое приложение. Думата „приложение“ е ясна. Мислитъ могатъ да бждатъ отдѣлни, разхвърляни, тъй както сж отдѣлни и разхвърляни нишкитъ, прѣди да се е изтъкалъ отъ тѣхъ какъвто и да е платъ. Може да имате най хубавитъ нишки: копринени, ленени, вълнени или памучни, но все-таки тѣ ще бждатъ разхвърляни тукъ-тамъ изъ материята. Питамъ: тия нишки ще ви ползуватъ ли? — Не. Ако дойде една разумна сила и така вплете тия нишки, че образува отъ тѣхъ единъ платъ, този платъ ще може вече да се използва за вашето тѣло, за вашата кжща. На сжщия законъ се подчиняватъ и човѣшкитъ мисли. Докато сж разхвърляни, не ви ползуватъ нищо, изплетатъ ли се така, че да образуватъ едно цѣло, тѣ сж вече една материя, която може да се използва въ живота.

Сега нѣкои казватъ: трѣбва да мислимъ! Да мислимъ, значи да предемъ. Добръ, но ако прѣзъ цѣлия си животъ правимъ само конци, какво сме научили? Казватъ: жената преде. Какво отъ това? Каква полза имате отъ тѣзи нишки? Тѣзи нишки трѣбва да се изтъчатъ.

Мнозина отъ младитѣ и старитѣ се страхуватъ да влѣзатъ въ нѣкоя окултна школа, защото щѣли да се приравнятъ съ другитѣ и не ще могатъ да мислятъ. Кой е кривъ за това, че човѣкъ не може да мисли? Ако вие сложите медъ прѣдъ една муха, тя ще отиде ли при меда? — Ще отиде. Като види още отдалечъ меда, мисли ли да отиде при него, или нѣщо я привлича. Никаква мисль не я ржководи къмъ меда, освѣнъ желанието ѝ да си вкуси отъ него. Тя може да се удави въ този медъ, може крилцата ѝ да залѣпнатъ и да умре, но въпрѣки всичко това ще отиде къмъ меда. Така е и съ всѣка разхвърляна мисль, затова мислитѣ трѣбва да се изтъчатъ. Какъ ще се изтъчатъ? — Има закони за това. Тия закони трѣбва да се разбираатъ, а при разбирането има и методи за приложение.

Да кажемъ, че имате една величина А. Тази величина може да е една неподвижна точка, която чака потикъ отвънъ, за да се движи, а може да е

и една жива топка, която има потикъ за движение отзхтрѣ. Да кажемъ, че тази величина може да се движи въ извѣстна посока, напримѣръ къмъ посоката В. Какво може да направи тази величина въ движението си къмъ В? Кждѣ ще бжде слѣдното положение на тази точка А? — Щомъ тази величина дойде до В, тя ще се обърне назадъ.

Сега нѣма да се впускамъ въ обяснение на механическитѣ закони, понеже живитѣ закони на природата се отличаватъ отъ механическитѣ, а съзнателнитѣ закони на живата природа се различаватъ отъ живитѣ закони. Въ тия закони има градация. Допуснете, че А е единъ волъ, който живѣе въ София, а В представлява пашата му нѣкждѣ горѣ по Витоша. Този волъ прѣкарва цѣло лѣто на паша и не мисли за София. Значи, той се намира въ движение къмъ В. Но, дохожда зимата, цѣлата мѣстность се покрива съ снѣгъ. Едва тогава му дохожда на умъ, че трѣбва да се върне въ София. Слѣдователно отъ В той трѣбва да се върне назадъ. Значи величината А се движи отъ величината В назадъ къмъ София. Може ли математически да опрѣдѣлитѣ, запримѣръ, слѣдъ колко врѣме величината А ще се върне обратно въ София? За рѣшението на тѣзи задача иматъ значени е условията, врѣмето, прѣзъ което ще се върне този

волъ. Този волъ ще се върне въ София когато падне снѣга и покрие цѣлата мѣстность. И наистина, тъкмо така става. Сжщото нѣщо прилагаме и по отношение на човѣка. Той е сжщата величина, която слиза отъ невидимия свѣтъ (А) въ видимия, физическия свѣтъ (В), дѣто остава на паша. Той прѣкарва на земята 40 — 50 години — яде, пие, забравя за онзи свѣтъ. Обаче снѣгътъ падне, дохожда смъртта. Тази величина отъ В се връща пакъ въ А, въ първоначалното си състояние. Тъй че човѣкъ най-напредъ се движи отгорѣ — надолу, и послѣ отдолу — нагорѣ. Тамъ, отдѣто започва движението, положението на тази точка наричаме „горѣ“. Силата, която движи известна величина е отгорѣ. Слѣдователно, силата, която заставила човѣка да се движи е отгорѣ Изминатиятъ пѣтъ А В може да е пѣтъ на единъ волъ, може да е пѣтъ и на единъ човѣкъ, но резултатитѣ ще се различаватъ. Ако величината А е единъ волъ, който дошълъ до В, той прѣзъ цѣлото лѣто само ще пасе и за нищо нѣма да мисли. Ако пъкъ е единъ човѣкъ, който слиза на земята, процесътъ на движението за него ще е посложенъ. Туй движение по посока А В прѣставлява задачи за рѣшение отъ висшата математика на живота. Можете ли вие, запримѣрь, математически да опрѣдѣлитѣ коя посока ще

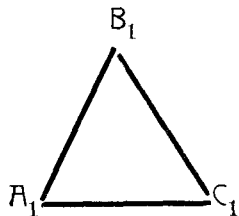
вземе единъ воля, като тръгне отъ София за паша на Витоша? Той все ще вземе една посока, но отгдѣ ще тръгне, дали отъ южната, източната, западната или сѣверната страна? Освѣнъ това, можете ли да опрѣдѣлите математически. гдѣ ще спре? — Може. Онѣзи, които разбиратъ законитѣ и правилата за решението на тия задачи, ще могатъ да ги рѣшатъ. Сжщо така математически може да се опрѣдѣли, кога ще се роди нѣкой човѣкъ на земята, какво е способенъ да извърши и какво ще извърши.

Слѣдователно, главната мисль въ нашия животъ е да се разбератъ вжтрѣшнитѣ закони, по които се гради и развива разумниятъ животъ. Азъ наричамъ „разуменъ животъ“ онзи, когато човѣкъ е въ състояние самъ да прѣмахне нѣкоя своя болестъ. Таквъ човѣкъ споредъ мене е разуменъ човѣкъ. Всѣки човѣкъ, който не може да прѣмахне нѣкоя своя болестъ, не е разуменъ, и слѣдователно разумниятъ животъ не е въ него. Великата сила, която лѣкува хората, иде отвжтрѣ. Великата сила, която прави хората разумни сжщо иде отвжтрѣ. Любовта, която може да подигне човѣка, и тя иде отвжтрѣ. Отвънъ сжществуватъ само условия, поводи за Любовта отвънъ сжществуватъ само поводи за знанието. Извѣстенъ предметъ може да ви причини извѣстно впе-

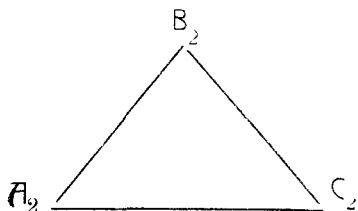
чатление. може да ви подбуди къмъ нѣщо, но сжщиската причина, която ви подбужда, иде всѣкога отвѣтрѣ A вѣтрѣшниятъ свѣтъ е реалниятъ, истинскиятъ, дѣйствителниятъ свѣтъ.

Питамъ ви: въ какво седи една права мисль, споредъ васъ? Допуснете, че изкарамъ единъ отъ ученицитѣ да напише на дъската единъ трижгълникъ и да опише, колко положения може да заеме този живъ трижгълникъ, т е, какви възможности се криятъ въ него. Колко положения може да заема този трижгълникъ? Какъ се явява въ живата природа той?

Да вземемъ, за примѣръ единъ равнобедренъ трижгълникъ $A_1 B_1 C_1$. Правата $A_1 B_1$ е движението на величината A_1 къмъ B_1 обяснете, какви сж качествата на този равнобедренъ трижгълникъ! Той е острожгленъ трижгълникъ и въ него страната $A_1 B_1 = B_1 C_1$, а страната $A_1 C_1$ е по-малка. Добрѣ, но сега ви питамъ кои сж били условията,

които сж направили този трижгълникъ острожгленъ? Ако въ човѣшкото сърце и въ човѣшкия умъ е имало повече сили, трижгълника се развива повече на височина и става равнобедренъ, т. е. трижгълникъ съ слабо тѣлосложение.

Ако пъкъ имате понизкия тригълникъ A_2 , B_2 , C_2 , той показва, че условията, при които се е родилъ, сж били по-неблагоприятни Материята въ която се развивалъ, била по-

гжста. Давленията сж били по силни, значи този тригълникъ изразява по-силно тѣлосложение. Въ този случай тѣлото се развива за смѣтка на всичко, а умътъ и сърцето сж като условия за развиване на тѣлото Тѣлото е господарьтъ, то заповѣдва на ума и на сърцето, а въ първия, равнобедрения тригълникъ сърцето и умътъ заповѣдватъ на тѣлото Слѣдователно, въ сърцето и въ ума на човѣка има въ еднаква степенъ егоизмъ, затова двѣтъ бедра въ равнобедрения тригълникъ сж равни Това показва, че за да бжде човѣкъ нормаленъ, между ума и сърцето му трѣбва да има хармония Нормаленъ човѣкъ е само онзи, въ който умътъ сърцето и тѣлото сж въ хармония, т е Тѣлото се подчинява на ума, а умътъ се подчинява на сърцето. Ще кажете: сърцето трѣбва да се подчини на ума Не, на земята сърце-

то е по силно отъ ума. Най-първо човѣкъ е чувствувалъ и послѣ се появила мисълта. Значи първо се явило сърцето, а отпослѣ ума. Вие може да мислите, че вече разбирате тия трижѣлници. Не, въ тѣхъ има движения. Прѣдставете си, че единъ отъ тия трижѣлници се движи около своята ось съ извѣстна бързина. Това движение може да има извѣстна посока, но може да има и второ движение, точно противоположно на първото. Посоката и дължината на тия движения може да се опрѣдѣлятъ. Да допуснемъ, че силата на вашитѣ чувства е два пѣти по-гоѣма отъ силата на вашитѣ мисли.

Ч ————— 2 Тогава ще имаме отношението 2:1.
 М ————— 1 Ако пъкъ вашитѣ чувства сж два пѣти по-слаби отъ вашите мисли, какво ще бжде отношението въ този случай? — Отношението ще бжде 1:2. Какъ мислите, ако вашитѣ чувства сж два пѣти по-силни отъ вашитѣ мисли, колко отъ вашитѣ мисли ще могатъ да бждатъ реализирани? Всѣкога слѣдъ реализирането на двѣ желанія ще дойде една мисълъ. Слѣдъ като се реализиратъ двѣ желанія, човѣкъ се изтощава и чувствата му отслабватъ. Тогава законътъ се смѣня: умътъ става два пѣти по-силенъ отъ сърцето. Щомъ се реализира мисълта, умътъ отслабза, т. е. енергията му се изразходва и той се нуждае отъ набавяне нова енергия. Много пѣти чо-

вѣкъ не може да мисли, понеже нѣма енергия. Нѣкой пѣтъ човѣкъ иска да чувствува, но нема енергия. Той знае какво е Любовѣта, но енергия нѣма. Запримѣрь, дойдатъ ти гости, искашъ да ги нагостишъ, но нѣмашъ брашно, сиренце, масло и започвашъ да се извинявашъ — усѣщашъ едно стѣснително състояние. Имашъ ли брашно, масло, направишъ баница на гоститѣ, радостенъ си. Сега, какво е приложението на закона? Да кажемъ, че азъ зная много добръ, какъ се прави баница. Баницата е единъ символъ. Това значи, че азъ зная символа, но нѣмамъ сирене, масло, брашно, т. е. нѣмамъ условия, за да приложамъ символа. Законътъ за приложението на тия геометрически формули е слѣдниятъ: всѣкога, когато имашъ условия да проявишъ една мисль или едно желание, но не ги проявишъ, ти се спѣвашъ, ти влизашъ въ дисхармония съ Битието. Дойде ти нѣкой приятель и ти имашъ желание да му направишъ една баница, ти трѣбва да му направишъ тази баница та колкото врѣме и да ти коштува. Изпълнишъ ли това си желание, въ тебе ще се развие едно благородно качество. Нѣкой ти поиска нѣкаква малка услуга — направи я. Ама може да се явятъ въ васъ противорѣчия: нѣмамъ условия, нѣмамъ врѣме и т. н. Не, ние говоримъ само за възможноститѣ. Когато нѣма абсолютно никаква възможность, това вече

е изключение. Законът за невъзможностите е другъ. Мъртвиятъ човѣкъ живѣе въ невъзможности и затова той отива въ гроба. Умрѣлиятъ човѣкъ мълчи, не се проявява, казва: „не мога“ Но когато отидемъ при живия човѣкъ, той говори. Живиятъ човѣкъ трѣбва да говори, а мъртвиятъ — да мълчи. Сега има хора умрѣли поради нѣмане любовъ. Казва нѣкой: азъ не мога да любя. Казвамъ: мъртавъ си, затова ще мълчишъ, ще изучавашъ философията на мълчанието. Мълчанието е законътъ на мъртвитѣ. Трѣбва да научишъ закона на мълчанието! Мъртвитѣ само ще мълчатъ въ почвата, докато събератъ енергии да израснатъ отново. Сега, разбира се, азъ не говоря за естествената смъртъ но азъ говоря за онова вътрѣшно бездѣйствие, когато човѣкъ не се интересува абсолютно отъ нищо.

Допуснете, че азъ ви дамъ една задача въ школата. Какво ще правите? Трѣбва да сте готови! Вие още не сте имали задачи. Едва сега ще пристѣпимъ къмъ задачитѣ. Запримѣрь, ще раздразнимъ едного отъ васъ. Ще пратимъ 10 души да го набиятъ, тъй да го масажиратъ, че да го прѣдизвикатъ да се раздразни. Слѣдъ туй ще искаме отъ него, точно математически, слѣдъ петъ минути да бѣде весель, всичко да забрави, като че нищо не било. Но

да не бжде веселъ само привидно, а и вжтрѣшно. Така ще направимъ съ единъ, съ двама, съ трима и повече. Други пъкъ ще изпитаме по другъ начинъ. Послѣ ще направимъ и другъ опитъ. Ще ви свикаме на събрание и безъ да знаете, изведнѣжъ ще за палимъ салона. Тѣй ще видимъ до колко сте смѣли. Сега говоримъ; че трѣбва да сме смѣли, рѣшителни че въ случай на нѣкое нещастие не трѣбва да се бѣга и т. н. Ще направимъ опита безъ да знаете. Тогава какво мислите ще бжде? Вие всинца може да бждете герои, да седите спокойно, безъ всѣкакъвъ страхъ, но може и всинца да избѣгате навънъ — не се знае. То е само прѣдположение. Прѣдположение-то не е знание. Докато нѣщата не се опитатъ, не се знаятъ. Запримѣрь, азъ може да мисля, че съмъ герой, но на геройство на думи само, азъ не разчитамъ. На такова геройство нищо не градя. Често, когато си задавамъ нѣкоя задача, азъ прѣдварително си правя единъ малъкъ опитъ. Сега запримѣрь, наблюдавахъ, какъ се проявиха нѣкои отъ васъ въ послѣдната екскурзия. Врѣмето е облачно, вали дъждъ, но ние вървимъ. У мнозина минава мисълта: ужъ пролѣтна екскурзия, врѣмето трѣбваше да бжде хубаво, а то вали, ще се простудимъ; не струва да се излагаме така на дъжда, да отидемъ по-добре на хи-

жата, да се изсушимъ. Това е много право, но то сж човѣшки разсждения. Казвамъ: добръ, като дойдатъ всички, ако искатъ, ще отидемъ на хижата, но ако не се съгласятъ, ще отидемъ на нашето мѣсто, ще накладемъ огънь и ще се изсушимъ тамъ. Ако отидемъ на хижата, какво ще спечелимъ? Ние постоянно сме прѣдъ очитѣ на хората, всички ни слѣдятъ, затова като отидемъ тамъ, ще дойдатъ и други екскурзиянти и нѣма да бждемъ свободни. Казватъ: вали дъждъ, може да се простудимъ, духа вѣтъръ. Значи, дъждътъ и вѣтърътъ ви плашатъ. Ако единъ малкъ дъждъ и вѣтъръ могатъ да ни плашатъ и не можемъ да ги издържимъ, какви екскурзиянти можемъ да бждемъ, какъвъ характеръ имаме? Не, спокойни ще бждете. Гледамъ, нѣкой потреперва, студено му е. Казвамъ: нѣма нищо, ще се стоплите. И природата въ туй отношение е много умна! Азъ я познавамъ. Азъ запознатъ съмъ съ нея. Много умна и много досѣтлива е природата! Тя има всичкитѣ методи, за да изпита човѣка. И какво бѣше врѣмето прѣзъ цѣлия день? Току изведнѣжъ се поправи врѣмето, небето се отвори. Всички казватъ оправи се врѣмето! Мине се половинъ часъ, отново завали дъждъ. Всички казватъ: сега вече ще ни накваши. Мине се половинъ часъ, врѣмето пакъ се оправя.

Така цѣлиятъ день врѣмето си игра съ насъ — ту дъждъ ту слънце. Ние, като виждахме че завалѣва дъждъ, мислѣхме че нѣма повече да се поправи врѣмето. Обаче, не минава половинъ часъ, пакъ се промѣня. Та, въ свѣта има единъ разуменъ законъ, който ръководи нѣщата. Отъ опитъ трѣбва да го научимъ. Щомъ го научимъ, ще добиемъ тази вѣра. Азъ наричамъ тази вѣра, вѣра въ законитѣ на живата природа, вѣра въ законитѣ на разумния човѣшки животъ и най-послѣ вѣра въ законитѣ на Божествената Любовь. Придобиемъ ли тази вѣра, тогава ще разберемъ дълбокия смисълъ на Божествения животъ. Това сж три области, които трѣбва да се изслѣдватъ. Вие най-първо трѣбва да изучавате законитѣ на живата природа. Имате да изучавате една отлична областъ, богата съ разнообразие. Всичкитѣ възможности има човѣкъ да изучава живата природа, безъ да се умори. Послѣ ще изучаваме разумния човѣшки животъ. И когато най-послѣ дойдемъ до Божествената Любовь, това е финалтътъ на всичкитѣ науки, който ние можемъ отчасти да изучаваме.

Сега всички вие учите, но трѣбва да тъчете вашитѣ мисли. Ако вашитѣ мисли сж разхвърляни, ще ги тъчете. Всѣки день ще мислишъ. Ако станешъ материалистъ, ще кажешъ: азъ съмъ единъ отъ по-

низкитѣ трижгълници Станешѣ ли много чувствителенѣ и започнешѣ да философствувашѣ, ще кажешѣ: азѣ станахѣ сега по-заостренѣ, по-високѣ трижгълникѣ. Тогава идеалтѣ ти ще бжде да станешѣ единѣ равностраненѣ трижгълникѣ. Чувствата ти трѣбва да бждатѣ хармонични, изобщо, волята, умътѣ и сърцето ти трѣбва да бждатѣ хармонични. Всичко това е лесно за говорене, но мжчно за изпълнение, обаче може да се постигне. Желанието ни да постигнемѣ туй състояние, трѣбва да ни движи въ живота. Казвамѣ: на всинца ви трѣбва благородство въ обходитѣ ви. Азѣ ви наблюдавамѣ, вие не вѣрвате въ погледа на човѣка. Казвате той не ме погледна хубаво. Защо не вѣрвате? — Има нѣщо лошо въ погледа ви. Погледътѣ трѣбва да бжде точно опредѣленѣ. Обходата ви къмѣ всички хора трѣбва да бжде такава, каквато е обходата ви къмѣ самитѣ васѣ — нищо повече! Тѣй, учениктѣ трѣбва да си създаде истински отношения. Ако не можете прѣзѣ цѣлия день да имате добра обхода, то поне единѣ часѣ отѣ деня да бждете примѣрни въ обхода си. Ще си кажете: единѣ часѣ отѣ деня азѣ ще се обхождамѣ съ другитѣ тѣй, както съ себе си. Като се мине този часѣ, слѣзѣ отѣ сцената, върни се къмѣ стария начинѣ на обхода. Утрѣ, пакѣ единѣ часѣ. Всѣки

день увеличавай по петъ минути. Туй сж много приятни опити. Условиата, при които сега живѣемъ постоянно ни изваждатъ изъ релситѣ и ние се спираме, изгубваме този вътрешенъ импулсъ и стремежъ да се учимъ, да се облагородѣваме и ставаме индиферентни, като казваме: остарахме вече, нашето се свърши, за друго прѣбраждане ще остане. „Трай коню за зелена трѣва!“ Ти не знаешъ, какво ще бжде другото ти прѣбраждане. Това е прѣдположение. Знаешъ ли точно, математически, каква ще бжде идущата ти възможность? Сегашното положение е най-важното. Отъ сегашното положение по-важно нѣма. Слѣдующето ти положение като дойде тогава то ще бжде най-важно. Трѣбва да знаете, че слѣдующето ви положение зависи отъ сегашното. Сжщиятъ законъ ще имате и тогава. Прѣдставете си, че величината А, волѣтъ нѣма храна въ София. Какво трѣбва да прави. — Той трѣбва да се прѣроди въ В т. е. на Витоша и тамъ да живѣе. Той живѣе въ София, но слама нѣма; сѣно нѣма, трѣбва да излѣзе вънъ отъ София. Ако този волъ каже: Азъ не мога да напусна София, ще остана да живѣя въ нея, София е отличенъ градъ, какво ще стане съ него? — Краката му ще, почнатъ да се прѣплитатъ. Той непрѣменно ще трѣбва да излѣзе на паша по Витоша (В), за да си съ-

бере отъ тамъ енергия, та като се върне въ София, да бжде оправенъ и да може да използва живота. Ако вие, които сте дошли при условията В, както вола, не пасете, нѣма да можете да се развивате правилно.

Сега, да прѣведа смисъла на този символъ. Да пасете, значи да мислите правилно. Ако немислишъ, ако нетуриашъ тия нишки въ едно, ако не събирашъ тази енергия въ себе си, какво друго ще работишъ? Всѣки моментъ, всѣки часъ, всѣки день отъ вашия животъ е пълненъ съ енергия. Тази енергия трѣбва да се складира и за въ бждеще да я обработвате. Тия сж задачитѣ. съ които вие трѣбва да се занимавате, и да ги рѣшавате, не по единъ начинъ, но всѣки въ кръга на възможноститѣ, при които сжествува. Азъ мога да ви дамъ единъ методъ, по който да се обхождате помежду си, но знаете ли на какво ще мязате? — Всички ще бждете еднообразни. Еднообразието е много смѣшно нѣщо. Всички вие трѣбва да бждете разнообразни. Каквото поздравъ дадешъ ти, да нѣма подобенъ на твоя. Ти да се отличаваешъ отъ другитѣ. Всички да бждете тѣй различни помежду си, както сж различни листата на едно и сжщо дърво. Нека има нѣщо еднакво, но то да се състои въ това, че действа единъ и сжщъ прин-

ципъ, обаче въ отдѣлнитѣ ви прояви да има разнообразие. Между всички ни трѣбва да има една обща нишка, която да ни свързва въ дѣйствиата. Нѣкой отъ васъ, като поздравява, може да направи единъ реверансъ, другъ — едва да се поклони, трети — да се усмихне, четвърти — да даде едно цвѣтенце, или една смокиня, или единъ портокалъ, или една картичка, или една кърпичка — хиляди начини има, по който може човѣкъ да изяви учтивостта си къмъ своя братъ. Може да занесешъ на своя братъ нѣщо много малко, една теменужка. Какво отъ това? Ти съ тази теменужка изразявашъ извѣстно чувство. Азъ ви говоря това нѣщо, като на ученици. Подъ ученици на една окултна школа подразбирамъ хора, които се стремятъ къмъ Божественъ животъ. Тия хора трѣбва да развиватъ чувствата на деликатностъ и благородство по отношение своитѣ близки, а послѣ сжщитѣ качества ще приложатъ и къмъ външния свѣтъ. Нѣма по-опасно нѣщо въ духовната наука отъ еднообразието, което азъ считамъ начало на грѣха. Еднообразието азъ наричамъ духовенъ мързелъ. Допуснете, че имате едно стихотворение отъ Петко Славейковъ. Излѣзатъ на сцената сто души, единъ слѣдъ другъ, да декламиратъ това стихотворение. Какво ще научите отъ

тази декламация? Достатъчно е, единъ, двама, трима до десетина души най-много да го декламиратъ, но да слушате 100 души наредъ да го декламиратъ, нито ще можете да издържите, нито има смисълъ. То е губене врѣме. Опасността е въ повторението. Запримѣръ, често казваме: да бждемъ добри! Не се ми-не много врѣме, пакъ повтаряме: да бждемъ добри! Хубаво, да бждемъ добри, но какъ? Въ какво седи добротата? — Е, добри трѣбва да бждемъ! Споредъ менъ, за доброто човѣкъ трѣбва да мисли най-малко. Не трѣбва да си индиферентенъ, но да се проявявашъ, като добъръ човѣкъ, безъ да мислишъ, че трѣбва да си добъръ. Започнешъ ли да мислишъ, че ще направишъ нѣкое добро, ти нѣма да го направишъ. Не мисли, а прави доброто. Започнешъ ли да мислишъ за любовта, ти нѣма да я проявишъ. Не мислете, че умнитѣ хора много обичатъ. Поне моята опитностъ е такава: умнитѣ хора много малко обичатъ. Умниятъ човѣкъ е много уменъ, но за себе си.

Азъ ви говорихъ за разумното сърце. То се проявява при съвсѣмъ особени условия. Азъ съмъ наблюдавалъ хора, които отричатъ Бога, казватъ, че нѣма Господъ, че трѣбва да отмъщавашъ на

и т. н. Но същият този човѣкъ, като минава покрай рѣката, вижда, че нѣкой се дави и веднага се хвърля въ водата и го изважда. Казвамъ му: ти казваше, че нѣма Господъ, защо извади този човѣкъ отъ водата? — Е, будала съмъ билъ. Значи, ако би се спрѣлъ да разсъждава, дали да го спаси, или не, би казалъ: нека се удави! Той го спасява защото въ този моментъ въ него заговаря нѣщо възвишено и благородно отъ миналото. Неговиятъ миналъ животъ му казва: тази философия не струва не е права. Ето защо той влиза въ водата, спасява човѣка и съ това изпълнява волята Божия. Ние дължимъ нашето величие не на сегашнитѣ наши мисли, но на онова, което е вложено въ насъ отъ миналото ни. Има нѣщо хубаво, благородно въ насъ Вие и не подозирате даже, какво велико нѣщо има заложено въ извѣстни души. Дайте на човѣка благоприятни условия да се прояви и тогава ще го познаете. Хората, за да се проявятъ въ доброто, трѣбва да минатъ прѣзъ много тежки изпитания. Само така ще може да излѣзе онази хубава почва, дълбоко скрита въ тѣхното естество.

Приложение ви трѣбва сега! Трѣбва да се научите всички да мислите правилно, да знаете, какъ да прѣплитате нишките на вашата мисль.

Сега, какъ бихте постъпили единъ спрѣмо другъ? Азъ бихъ ви казалъ, какъ постъпвате вие, като се

съберете двама души. Като не можете да се разберете, хванете се и двамата за коситѣ, набиете се и слѣдъ това настѣпва примирение. Примирявате се, но и двамата се връщате дома си съ прѣснати глави. Нѣкога пъкъ само единиятъ пострадва. Азъ съмъ наблюдавалъ такива случаи. Какъ идва примирението? Върнатъ се дома си, но не се мине много врѣме, единиятъ се размисли върху станалото, па си каже: прѣснахъ му главата, но не направихъ добръ. Не се мине много врѣме, и вториятъ казва същото. И двамата съжеляватъ — подадатъ съ ржка и си простятъ взаимно. Това нѣщо постоянно става съ хората. Този начинъ е старъ методъ, и вие сега трѣбва да се освободите отъ него. И ще се освободите. Новиятъ животъ е безъ вързани глави — то е най-хубавото нѣщо. Като срещнете единъ човѣкъ, старайте се да носите въ ума си една свѣтла мисль за него; старайте се да виждате неговото минало, а не настоящето му и, ако видите нѣщо лошо, да кажете: той бѣше добръ човѣкъ, има нѣщо добро заложено въ него.

Ако бихъ ви далъ една задача, какъ бихте я разрѣшили? Да кажемъ, че се раздаватъ три премии: една премия за ума, друга за сърцето и трета за волята. Коя отъ тритѣ ще си изберете? Ако сте

инженеръ и градите кжща, какво ще ви трѣбва: — Умъ. Ако сте работникъ и копаете на лозето, или орете на нивата, какво ще ви трѣбва? — Воля, сила. Тъй че, ако сте инженеръ, ще изберете премията за ума. Ако сте работникъ, ще изберете премията за волята. Ами кога ще изберете премията за сърцето? Дайте единъ примѣръ!

Мнозина отъ васъ трѣбва да проучавате живота на актьоритѣ. Тѣ сж много интересни. Запримѣръ, въ Англия, въ Америка има актьори, които играятъ само любовни роли. Нѣкой такъвъ актьоръ, за да изнесе по-сполучливо своята роль, обикаля свѣта, на блюдава хората, проучава ги въ тѣхнитѣ любовни роли на житейската сцена. Слѣдъ това, изправя се прѣдъ огледалото, имитира всички гримаси, изрази въ тия имъ отношения и тогава излиза предъ публиката да прѣдставлява, да играе своята роль. Другъ актьоръ иска да прѣдстави на сцената нѣкой умирающъ. Затова, той търси такива случаи въ живота, наблюдава ги какъ се мжчатъ, проучва отдѣлнитѣ моменти въ изживѣванията имъ и тогава излиза на сцената. Тренировка трѣбва, не може друго-яче! Когато човѣкъ иска да развие каква и да е сила въ себе си, било умствена, било душевна, било волева, непрѣменно трѣбва да се тренира. Той трѣбва да проучи външ-

ната форма, външния изразъ на тази сила; Тръбва да знае, какъ се проявява тя Запримъръ, вие искате да се учите на търпѣние Седнете прѣдъ огледалото, вземете една игла и я забийте въ ржката си. Наблюдавайте, до колко врѣме нѣма да мръдне нито единъ мускулъ на вашето лице. Слѣдете, нѣма ли да ви потекатъ сълзи! Тръбва да знаете, че физическитѣ страдания сж прѣдговоръ, приготовления, за да издържите на душевнитѣ моралнитѣ страдания, които сж по-тежки. Запримъръ, тия отъ васъ, които не могатъ да търпятъ, ще ги накарамъ да направятъ нѣколко екскурзии. Азъ ще избира за тази цѣль дъждовни, вѣтровити дни и тогава ще ви накарамъ да направите тия екскурзии Ще отидете на екскурзия и ще видите, че като се върнете, ще бждете отлично разположени. Най-малко за една седмица нѣма да мислите да се карате съ никого. Природата е майсторъ да трансформира енергиитѣ въ човѣка. Нѣкой пѣтъ запримъръ, вѣтрътъ вѣе или отъ изтокъ, или отъ западъ, или отъ сѣверъ, или отъ югъ и донася дъждовнитѣ капки, които като падатъ върху човѣка, внасятъ извѣстни топлинни енергии въ човѣка, и по такъвъ начинъ обновяватъ организъма му. Ние, съврѣменитѣ хора, страдаме отъ недоимъкъ. Извѣстна частъ на нашето тѣло гладува, и вслѣдствие на това

се явява извѣстно неразположение. Ние страдаме отъ душевѣнь гладъ. Материални блага имаме, но душевно всинца страдаме. Казваме: нѣма нито единъ човѣкъ, който да ме разбира. Не съмъ намѣрилъ до сега нито единъ истински братъ. Самотенъ съмъ въ свѣта. Значи, все липсва нѣщо на човѣка. Гдѣ ще намѣри това, което му липсва? — Той може да го намѣри само въ живата природа. Тя има всичко. Дѣйствително, тия мисли не сж нищо друго, освѣнъ шишове, които азъ познавамъ. Много добръ съмъ запознатъ съ тѣхъ. Нѣкога, при случай, азъ мога да ви покажа образи и форми на тия шишове. Тѣ прѣдставляватъ цѣла култура. Ще кажете: такъвъ е животътъ, сѣдба е това! Ще се примиримъ съ необходимостта на нѣщата. Не, тази философия не разрѣшава въпроситѣ. Всичко, което намираме, че е лошо, че е неправилно, можемъ да го изправимъ. Ние трѣбва да знаемъ, че въ настоящето се проявява Божията Промисль, а въ бѣдещето имаме свобода да живѣемъ споредъ Божитѣ закони. За да подобримъ сегашното си положение, ние трѣбва да съединимъ въ едно тритѣ нѣща: необходимостъ, свобода и Божествена Промисль. Човѣкъ, който не разбира необходимостта, който не разбира свободата и който не разбира Божествената Промисль, всѣкога ще се намѣри въ

едно противорѣчие. Освѣтъ тази, никаква друга философия въ живота ви не може да работи.

Да имаме едно малко упражнение!

Ще ви дамъ прѣдварително едно обяснение: Ако поставите дланъта на лѣвата си ржка върху дѣсната или обратно какво ще почувствувате? — Една топлина. Защо? Защото се срѣщатъ двѣ противоположни енергии. На горната страна на човѣшката ржка се набира положително електричество, затова тя е космата. Долната страна на ржката, дланъта е пасивна, на нея се набира отрицателно електричество. Сега, допрете двѣтъ длани на ржцѣтъ си и наблюдавайте, какво ще почувствувате въ себе си?

Всичката опасностъ въ съарѣменнитѣ ученици седи въ това, че колкото правила съмъ ви далъ, вие не сте приложили даже една десета отъ тѣхъ. Казвате: тъй казва Учительтъ. Да, но никой отъ васъ не е направилъ ни най-малкия опитъ. Като ви дамъ нѣкое правило, вие започвате да го разправяте тукъ тамъ, но за себе си не го прилагате. Запримѣрь, турете двата си палца върху брадата. Турете слѣдъ това нектитѣ на двата си палца подъ брадата си, и ще забѣлѣжите, че имате въ двата случая два противоположни резултата върху вашата воля. Туй, което можешъ да направишъ въ дадения случай не седи

въ самитѣ палци, а зависи отъ силата, отъ енергията, която можешъ да прѣкарашъ прѣзъ твоитѣ палци. Ржката е проводникъ на сили. Доколкото можешъ да прѣкарашъ, да проектирашъ прѣзъ твоитѣ палци известна сила къмъ известна частъ на тѣлото си, до толкова ще можешъ да направишъ едно упражнение. Съ туй упражнение може да не постигнешъ цѣлта, която гонишъ — нищо отъ това. Все пакъ, обаче, то ще е една придобивка за каляване на волята. Защо нѣкога нѣма да постигнете резултатъ? Защото много отъ васъ сж нервни и тази нервностъ се проявява несъзнателно и прѣчи при упражнението. Запримѣръ, започвате да си мърдате единия кракъ, да се чешете, да се движите насамъ-нататъкъ. Искате ли да направите нѣкое упражнение, най-първо ще концентрирате ума си къмъ всичкитѣ си органи, тъй че за 5-10 минути тѣ да бждатъ подъ контролата на вашето съзнание, на вашата воля. Около 5-10 минути нѣма да се шавнете, ще мислите само за себе си, ще бждете силно съсредоточени. Ще дойде нѣкой прѣзъ това врѣме, ще иска да ви изкара отъ това съсредоточаване, ще се опита да ви нервира, но вие ще си останете тихъ и спокоенъ, като че този човѣкъ не съществува. Ще кажете: възможно ли е това? — Възможно е, има хора, които не се подаватъ на

слабости. Вие ще се подигнете по горѣ отъ причинитѣ, които искатъ да ви извадятъ отъ нормалното ви състояние.

Да допуснемъ, че азъ съмъ турилъ главата си въ водата, правя нѣкакво наблюдение, а нѣкой въ това врѣме ме пита: какво има въ водата, какво виждашъ тамъ? Питамъ: ако азъ река да му отговоря, какво ще стане съ мене? Нали тази вода ще нахлуе веднага въ устата ми? Азъ ще мълча и ще наблюдавамъ, нѣма да му се обаждамъ. Като си извадя главата извънъ водата, тогава ще му разправамъ. Докато си въ водата, ще мълчишъ, ще правишъ наблюденията си, но щомъ излѣзешъ, тогава ще отговаряшъ. Отговаряшъ ли докато си въ водата, това не е философия. Въ дадения случай не трѣбва да знаешъ да говоришъ, но да мълчишъ. Има случаи, когато може да говоришъ, но има случаи, когато трѣбва да мълчишъ. Казвашъ: всѣкога мога да говоря. Не, приятелю, има моменти, когато не трѣбва да кажешъ нито дума. Ще мълчишъ, ще правишъ наблюдения само. Излѣзешъ ли отгорѣ надъ водата тогава можешъ да говоришъ. Ще ми възразите: ами ако този човѣкъ се разсърди, че не му отговаряме? Споредъ мене, въ свѣта съществува само единъ човѣкъ. Всичко друго е илюзия. Слѣдователно, щомъ

е тъй, азъ ще кажа: въ свѣта сѣществува само единъ човѣкъ, и зная, че отъ този човѣкъ зависи всичко. Тогава, кой може да ви се сърди? Въ Бога има ли срѣдня, я ми кажете? Казвагъ, че Господъ се сърди. Тѣй сѣ писали пророцитѣ, но азъ питамъ: Богъ сърди ли се? — Не, Богъ никога не се сърди. Само ние, хората на земята, се сърдимъ за нищо и никакво. Дойде нѣкой твой приятелъ, каже ти: знаешъ ли, какво говори еди кой си за тебе? Казвашъ: не зная. Еди кой си казва, че си говорилъ нѣкои лоши работи по неговъ адресъ. — Не, не е вѣрно това. Тѣй ли, чакай азъ ще му каже! Разсърдятъ се двамата. Дойде другъ и ти кажа: знаешъ ли, че кжщата ти изгорѣ! Не, не е изгорѣла. Всѣки день хората ни лъжатъ, а ние ги вѣрваме. Ти ще кажешъ тѣй: моята кжща никога не изгаря. Моятъ братъ никога не може да каже нѣщо лошо за мене. Приятелъ за приятелъ никога не може да каже лоша дума. Азъ не зная нито едно изключение отъ това правило. Ако има само едно изключение, този човѣкъ не ти е приятелъ. Слѣдователно, въ това отношение ти ще бждешъ спокоень-

Свѣтътъ, въ който живѣемъ, е създаденъ заради насъ. Ние живѣемъ въ най-добри условия. При сегашното си развитие, при по-добри условия отъ тия,

не можемъ да бждемъ; толкова сме могли да подобримъ пштицата. Трѣбва да знаете, че при тѣзи условия, този животъ, който прѣкарвате, е най-добриятъ. Сега, нѣкой отъ васъ казва: еди-кой си не трѣбваше да ми казва така. Ами какъ? — Трѣбваше друго-яче да ми каже. Не, това сж наши умувания, наши разсждения. Той ти каза точно това, което трѣбваше. Вие се спъвате отъ тия нѣща, но за ученикъ, който разбира нѣщата, това е една положителна философия. Казвате: не трѣбвало тѣй да ви говори! Ами какъ? Ами азъ какъ, по кой начинъ трѣбваше да ви говоря тази вечеръ? Вие казвате, запримѣръ; този човѣкъ трѣбваше да ни говори по-малко, колкото да ни обясни нѣкои нѣща. Какво значи по-малко говорене? Може да говоримъ повече, може да говоримъ и по-малко.

Да допуснемъ, че имаме едно ^{сѣме}сѣмене, попаднало на камениста почва. Колко ще израсте това сѣме нагорѣ? — Малко ще израсте. Защо? — Нѣма условия. Слѣдователно, това сѣме говори малко. Допуснете сега другата възможность: това сѣмене е паднало на богата почва. Какво ще стане съ него? — То ще стане дълго, ще има дълга и широка рѣчь. Значи, многото говорене подразбира богата почва, благоприятни условия. Малкото говорене под-

разбира нѣмане на условия. Тѣй, че да говоримъ много или малко, това не зависи отъ насъ. Нѣкой пѣтъ говоримъ много, защото има условия; другъ пѣтъ говоримъ малко защото нѣма условия. Нѣкой пѣтъ чувствата се проявяватъ повече, защото има условия, нѣкой пѣтъ не се проявяватъ, защото нѣма условия. Извѣстни вѣнши условия ограничаватъ чувствата ни, ограничаватъ волята ни, ограничаватъ ума ни. Ние не можемъ да мислимъ каквото искаме, и да чувствуваме, каквото искаме. Ще кажете: тогава гдѣ е свободата? Абсолютна свобода въ свѣта нѣма. Туй, което казватъ философитѣ, че можемъ да мислимъ, както искаме: че можемъ да дѣйствуваме, както искаме; че можемъ да чувствуваме, както искаме, не е така. Ние се намираме въ единъ свѣтъ, въ който всичкитѣ нѣща сѣ относителни. Мисълта е относителна; чувствата сѣ относителни и волята е относителна. Запримѣръ, дѣтето мисли тѣй както мисли баща му и майка му, съ малко видоизмѣнение. Като кого мисли малкото вълче? — То мисли като майка си, като баща си. Баща му може да е билъ по-голямъ герой отъ него; може да е ялъ, да е давилъ повече овци отъ него, но и то постѣпва като баща си, макаръ и по малко да се проявява въ герейството си. Като кого мисли малкото агънце? — И то

мисли като баща си имайка си. Като кого мисли малкото сѣменце? — Ако е ябълчно, ще мисли тъй, както е мислила и ябълката. Слѣдователно, ние мислимъ това, което сж мислили другитѣ хора прѣди насъ. Нѣкой казва: азъ мисля идея имамъ! Я ми кажете една нова мисълъ, една нова идея, каквато никой другъ до сега не е помислялъ! — Нѣма такива мисли. Това, което наричате нова мисълъ, нова идея, ще видите, че и други сж я мислили, само че у васъ се явява съ едно малко видоизменение. Сегашнитѣ условия, при които се намираме, всичко е относително. Нашитѣ мисли, нашитѣ чувства и нашата воля е относителна. Обаче, ние се приготвяваме за единъ по-висшъ животъ — отиваме къмъ реалното. И това приготвление именно е хубавото. Защо? Защото всички сега се приготвяватъ за единъ класъ, дѣто темпераментитѣ, умоветѣ, сърцата и волята на всички ученици ще бждатъ тъй хармонизирани, както сж музикантитѣ въ единъ великъ оркестъръ, всѣки музикантъ изпълнява вѣщо своята часть. Капелмайстора като даде тактъ, всички започватъ да свирятъ и се сливатъ въ една обща хармония. А сега, единъ свири по единъ начинъ, другъ — по втори, трети — съ всѣмъ иначе, цѣла неразбория се създава. Този капелмайсторъ трѣбва да чака нѣколко години, дока-

то музикантите му се научат да свирят хубаво. Не е лесно да се научат хората да мислят и постъпват идейно

Когато дойде време да се образува единъ класъ, въ който да се учатъ хората, всѣкога ще има мъжнотии Затуй, азъ зная, че всинца вие мислите умно, но ви казвамъ: за даденъ случай неизисквайте повече отъ това, което е възможно. Ще ви обясня, какво нѣщо е възможность. Срещна единъ овчаръ, който има половинъ пита хлѣбъ. Най-големата възможность въ дадения случай е, този овчаръ да ми даде половината отъ своята пита на мое разположение. Ако сме двама приятели, имаме единъ хлѣбъ, тогава на всѣки едного ще се падне по половина; Ако сме четирма — по четвъртъ; ако сме осемъ души — ще ни се падне по една осминка Следователно, туй е, което ни се пада въ дадения случай. Толкова ти се пада, за толкова ще претендирашъ. Условиата, обаче може всѣкога да се мѣнятъ, нѣма да бждатъ все едни и същи. Но въ дадения случай, въ дадения моментъ използвайте условията, каквито сж, не роптайте противъ тѣхъ. Слѣдъ това моментътъ може да бжде по богатъ. Въ природата всѣкога има приливи и отливи. Ако въ единъ моментъ има отливъ, въ другъ моментъ ще има приливъ, т. е. ако въ

единъ моментъ условията сж неблагоприятни, въ другъ моментъ ще бждатъ благоприятни. Два еднакво благоприятни момента не слѣдзатъ единъ слѣдъ другъ. Това е законъ. Два щастливи момента не може да слѣдватъ единъ слѣдъ другъ. Това е пакъ законъ. Слѣдозателно, ако имате едно хубаво разположение, трѣбва да знаете, че второто разположение което дойде слѣдъ него, ще б ж д е обратно на това, което сте имали. Това сж закони. Вие не изисквайте да дойдатъ условията прѣждеврѣменно. Вие казвате: азъ искамъ да живѣя щастливъ животъ. Много искашъ! Не, дойде ли благоприятниятъ моментъ, кажи: въ този моментъ азъ ще живѣя щастливо. Щастието е една секунда, кратковрѣменно е. Слѣдъ него иде една секунда скръбъ. Мине скръбта, дойде щастието. Скръбта и щастието се редуватъ. Вжди доволенъ отъ туй, което иде!

Азъ ще направя сега единъ опитъ. Ще ви прѣдамъ мислено една мисль, да видимъ колцина отъ васъ може да я хванатъ. Слѣдующата срѣда ще видимъ, колцина отъ васъ сж я възприели. Тази мисль, която ще ви прѣдамъ, ще произведе въ васъ едно движение. Вие нѣма да знаете, какво е тоза движение, но наблюдавайте идущата срѣда, дали това движение, което ще направите, съотвѣтствува на мисльта. Вие може да направите много движения, но

ще гледате, дали ще направите туй движение, което да съотвѣтствува на тази мисль. Туй е само единъ опитъ. Нѣма да се вмѣнява за грѣхъ на този, който не е доловилъ мисльта. Ако доловите мисльта, ще бъдете по-близо до Божия законъ. Туй е всичкото. Сега вие си мислите, коя ли е мисльта. Тя е проектирана вече. Послѣ, ако ви намѣря изправни, бихъ ви обяснилъ, какво означава туй движение; ако не ви намѣря изправни, нѣма да ви обяснявамъ това движение. Азъ наричамъ туй движение едно отъ свещенитѣ движения. У човѣка има много движения, които сж свещени. Тѣзи движения човѣкъ проявява при особени случаи. Нѣкой пѣтъ човѣкъ направи нѣкакво движение, съ което причинява благоговение въ другитѣ хора. Тѣзи движения сж особени и се случватъ много рѣдко. Затова азъ ги наричамъ „свещени движения“ у човѣка. Нѣкой казва за нѣкого: този човѣкъ ми изпрати веднѣжъ единъ ангелски погледъ. Но единъ пѣтъ бѣше то! Нѣкой пѣкъ си помръдне само ржката. Но свещено движение е то! Грациозни движения има въ човѣка, но много рѣдко се случазатъ. Тѣ сж най-хубавитѣ, най-красивитѣ нѣща, които оставатъ въ насъ дълбоки впечатления.

За слѣдния пѣтъ ще напишете на черната дъска едно мото, единъ лозунгъ, едно изречение, за ко

ето всички да сте съгласни. Ще си изберете единъ
отъ ученицитѣ, който да напише хубаво, красиво, то
ва мото на дъската.

Размишление

„Богъ на Любовта не е Богъ на мъртвитѣ, но
Богъ на живитѣ“.

ЛЮБОВЪ КЪМЪ БОГА!

26-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(III ГОДИНА)
ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА 16 IV.1924 Г.—СОФИЯ.

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ—РУСЕ.
ул. Сараоолу № 21

Любовъ къмъ Бога!

„Богъ на Любовта не е Богъ на мъртвитъ, но Богъ на живитъ“.

Т. м

Прочете се резюмето „Качествата на новия човѣкъ“,

На дъската е написано зададеното отъ миналия пътъ мото' „Азъ и Отецъ едно сме“.

Всички съгласни ли сте съ това мото?

Сега бихъ ви запиталъ: по какво се отличава човѣшкия умъ отъ ума на животнитъ? При сегашното развитие на човѣка, въ човѣшкия умъ едноврѣменно има двѣ движения Първото движение е къмъ материята Такова движение има и у животнитъ. Второто движение е противоположно на първото, то е движение нагорѣ Туй движение много малко се забѣлѣзва у животнитъ. За да се даде този горенъ потикъ на ума, който назоваватъ „човѣшки разумъ“, непрѣменно трѣбва да се прояви съзнателното чувство въ човѣка. Умътъ върви по права линия, а движе-

нието на сърцето е противоположно на движението на ума въ човѣка. Когато сърцето се облагородява, носътъ на човѣка се разширява. Нѣкой пжтъ носътъ надебелява, но ние не подразбираме туй надебеляване, ние говоримъ за отворстията на носа. Важно е, какви сж ноздритѣ. Нѣкой носъ е дебелъ, но ноздритѣ му сж много малки. При това нѣкой носъ може да е подутъ, но това още не говори за благородство на сърцето. Българитѣ казватъ: надулъ му се носътъ. Тѣй че, когато на единъ човѣкъ носътъ се надуне разшири или надебелява, то значи, че сърцето на този човѣкъ не дѣйствува правилно, хармонично. Колкото и да се старае човѣкъ да прикрие това, носътъ го издава. Това показва, че въ природата нѣма никаква лъжа. Всички хора, както и всички животни, отъ най-малкитѣ до най-големитѣ, иматъ слабостъ да прикриватъ, да замаскиратъ своитѣ недостатъци и грѣшки. Вслѣдствие на тази си слабостъ, у всички същества се забѣлѣзва лъжата. То е най-старото изкуство, което сж научили всички животни, отъ най-малкитѣ до най-големитѣ.

Сега, азъ ви говоря като на съзнателни души. Вие не можете да разберете тази дълбока философия, ако не може да нагодитѣ правилно вашитѣ отношения спрѣмо Божественитѣ закони, т. е. да съз-

наете, че вие сте прѣдъ лицето на едно разумно същество, което слѣди постѣпките ви и ги одобрява или не ги одобрява въ даденъ случай. Туй същество не слѣди само какво сте казали, но слѣди и какво мислите, какво чувствувате. Това разумно същество слѣди всички ваши чувства и мисли, които вие проектирате въ чувствения и въ умствения свѣтъ. Този разуменъ свѣтъ не може да бѣде индиферентенъ къмъ онова, което вие проявявате. Вие ще кажете: ние сме свободни да вършимъ каквото искаме. Азъ бихъ ви навелъ много примѣри, отъ които да видите, че не сте свободни да вършите, каквото искате, но ще ви наведе сега само единъ примѣръ. Ако вашето дѣте излѣзе на улицата и види тамъ една овца, умрѣла отъ 3 — 4 дена, вмирисала се и то ви я донесе въ стаята, какво ще му кажете? Туй дѣте може да каже на баща си, и на майка си: донесохъ тази овца въ стаята, защото имамъ право и азъ да правя своитѣ научни изслѣдвания. Какъ ще погледнатъ родителитѣ му на тази постѣпка? Разбира се, че нѣма да бждатъ доволни. Когато ние говоримъ за свобода, разбираме абсолютно разуменъ човѣшки животъ. Само при разумния животъ може да се говори за свобода. Всички разумни същества сѣ свободни — никой не ги ограничава, никого не

ограничаватъ. За едно разумно същество е унизително да ограничи когото и да е. Всѣко същество, което изгуби своята разумностъ, само по себе си се ограничава и като не разбира законитѣ, хвърля вината на другитѣ хора. Казва, че тѣ го ограничаватъ. Ако вие се хвърлите отъ една висока скала и си навѣхните крака, ще бъдете ли свободни да ходите? — Нѣма да можете. Кой е причината за това ви ограничение? — Вие сами. Вие сами сте се хвърлили отгорѣ и сте си навѣхнали крака. Слѣдователно, въ умствения свѣтъ човѣкъ самъ може да навѣхне ума си. И сега, за да може умътъ ви да се развива правилно, трѣбва да имате Любовь къмъ Бога. Има една любовь, която хората проявяватъ къмъ Бога, но тя ги затѣпява. Тази любовь е придружена съ страхъ. Отъ тази любовь страда цѣлиятъ свѣтъ. Вие обичате едно същество, но същевременно искате да обсебите това същество, само вие да разполагате съ него затова се безпокоите да не ви го вземе нѣкой. Нѣкоя майка има дѣте, обича го, радва му се, но постоянно мисли за него, безпокои се, да не му стане нѣщо — нѣма довѣрие. Слѣдователно, и ние често придаваме такива слабости и на Бога. Когато направимъ нѣкаква погрѣшка, ние мислимъ, че и Богъ е като насъ, веднага ще ни нача-

же. Затова усъщаме едно угризение на съвестта, и умът ни прѣстава да работи денъ, два, три докато се прѣмахне туй състояние. Прѣмахне ли се, тогава добиваме спокойствие. За да може да се развива умътъ правилно, трѣбва да бжде спокоенъ. Миръ трѣбва да има човѣкъ! Слѣдователно, Богъ, Който е толкова далечъ отъ насъ, разбира тия закони. Той се е отдалечилъ, скрилъ далечъ отъ насъ именно защото разбира законитъ — не иска да хвърля никаква сѣнка върху насъ. Забѣлжете, всѣкога когато вършите добро или зло, мислите, че вие сте инициаторитъ въ това, което вършите. Защо мислите така? Защото Богъ се скрива така, че вие не Го чувствувате никакъ. Тогава, какво нѣщо е угризенето на съвѣстта? Какво нѣщо е вжтрѣшната радостъ, която се явява като направимъ нѣкое добро? Щомъ направимъ една погрѣшка, Богъ веднага се появи, проговори и скоро се скрива. Това е „гласътъ на съвѣстта“. Щомъ направимъ нѣкое добро, Богъ веднага се появи, като една свѣтлинка, и моментално изчезва. Нѣкой ще каже, че му проговорилъ нѣкой ангелъ. Не, това е чисто Божественото влияние въ човѣка, на което всички духове се подчиняватъ. Това е Богъ, Който проговаря въ душитъ на всички същества и моментално се оттегля. Когато Богъ ви проговори, вие се радвате, чувствувате една малка ра-

достъ и мислите, че самата постъпка, която сте направили, ви радва. Не, Богъ, въ дадения случай, одобрява постъпката ви. За да може човъшкиятъ умъ да израсне, непременно човъкъ трѣбва да се развива нормално. Нормалното развиване седи въ това, че неговитъ добри постъпки трѣбва да бждатъ повече отъ неговитъ погрѣшки. Ако направишъ три погрѣшки прѣзъ деня, трѣбва да направишъ петъ добрини. Тъй щото, всѣкога да ви остава единъ малък излѣсъкъ. Всѣки день човъкъ трѣбва да свършва съ плюсъ. Това трѣбва да ви бже като правило въ живота.

Вие сте написали изречението: „Азъ и Отецъ ми едно сме.“ Какво разбиратъ отъ това? Азъ желая да напишете нѣщо върху изречението: „Азъ и Отецъ ми едно сме.“ Пишете, обаче, не това, какво сж казали другитъ, но какво вие разбирате. Това ще бже за васъ една научна задача. „Азъ“, това е животинското, ограничениятъ човъкъ. „Отецъ“, това е вѣчността, която е дала условия на „аз-а“ да се развива, да расте. Стремезътъ нагорѣ е Божественъ процесъ. Такъвъ стремезъ нагорѣ има въ всички сщества. Дори и най-малкитъ сщества разбиратъ, че сж нѣщо индивидуално, затова и тѣ искатъ да живѣятъ.

Сега, за да може да напишете нѣщо върху темата „Азъ и Отецъ ми едно сме“, прочетете, какво сж писали нѣкои философи върху „аз-а“ и слѣдъ това изложете вашето мнение върху зададената тема.

И тъй, човѣкъ при сегашнитѣ условия на живота трѣбва да има едноврѣменно двѣ посоки на движение въ душата си: да върви по права линия, значи да има дълбочина, да има и широчина въ своитѣ чувства. Какво образуватъ двѣтѣ ноздри на човѣка? — Тѣ образуватъ буквата Ф. Разбира се, туй обяснение нѣма нищо общо съ сегашния практически животъ на хората. При сегашния практически животъ, колкото по-малко чувства иматъ хората, толкова по-лесно се справятъ съ живота. Колкото повече чувства иматъ, толкова по-мжчно се справятъ. Знаете ли защо? Защото богатитѣ хора, които иматъ повече срдѣства, повече богатства, иматъ и повече затруднения, отколкото хора съ малки срдѣства, които живѣятъ икономически и минаватъ живота си подобръ. Тия хора, които иматъ изобилни чувства, сж хора съ голѣмъ замахъ, живѣятъ на широко, разпиляватъ всичко то си имане и къмъ края на живота си започватъ да слизатъ надолу, да живѣятъ въ носа си и съжالياватъ, че сж живѣли за Бога. Познавахъ едно врѣме единъ проповѣдникъ, човѣкъ съ добръ

развито чело, богато надаренъ, но живѣ богато, изпохарчи всичко и слѣдъ това слѣзе да живѣе въ носа си и казваше: едно врѣме, когато хората си уреждаха работитѣ, азъ пасѣхъ на патриката магаре-то. Започна слѣдъ това търговия, но забатачи се, разпиля всичко си имане. Отъ проповѣдникъ да станешъ търговецъ, то значи да слизашъ отгорѣ-надолу. Да се качвашъ отдолу-нагорѣ, разбирамъ, но да слизашъ отгорѣ-надолу, това е всѣкога опасно, Проловедникъ, който става търговецъ, деградира; търговецъ, който става проповѣдникъ се облагородява. Слѣдователно, вие имате въ себе си двѣ сили, съ които трѣбва да работите: вашиятъ умъ и вашето сърце. Свѣтлината всѣкога трѣбва да озарява ума ви, да бжде негова съпътница, а пъкъ топлината трѣбва да бжде съпътница на вашето сърце — нищо повече. И тогава, въ вашия слънчевъ възелъ или въ сърцето си всѣкога ще усѣщате една малка, приятна топлинка. Никога не трѣбва да усѣщате студенина въ сърцето си и тъмнина въ ума си. Щомъ дойде мракъ въ ума ви и студенина въ сърцето ви, раждатъ се най-противорѣчивитѣ чувства, най-противорѣчивитѣ мисли въ живота.

Азъ ви говорихъ вече за разумното сърце. Когато се намѣрите въ туй велико противорѣчие на

живота, а неизбежно ще се намѣриѣ, понеже живѣѣте въ тази гѣста материя, винаги ще се обръщате къмъ вашето разумно сърце и ще разберете, че въ васъ има заложено нѣщо добро. Туй добро нѣма да го търсите отвънъ то е вътрѣ въ васъ. Отвънъ ще търсите само стимулъ. Основата, сѣмената ще търсите вътрѣ въ себе си, затуй човѣкъ трѣбва да има въра въ своето разумно сърце и въра въ своя умъ. Да добиете въра въ своя умъ и въра въ своето сърце, това сѣ задачи за всѣки човѣкъ. Докато добиемъ тази въра, има други опасности, но ние трѣбва да изучаваме ума и сърцето си. Когато нашиятъ умъ говори криво по нѣкой пътъ той прѣдава отвънъ какво е чулъ, безъ да го провѣри, ти ще подложишъ всичко това на една критична прѣценка и тогава ще действувашъ. Този умъ е като малкитѣ дѣца — полъгва. Сърцето сѣщо обича да полъгва. За да разберете Истината, ще повикате сърцето и ума, ще ги изслушате, ще сравните казаното отъ двѣтъ мѣста и слѣдъ като имате общи доказателства, ще приемете фактитѣ тъй, както ви се прѣдаватъ.

Сега, въ съврѣменната математика вие събирате, запримѣръ, числата 2 и 3 и казвате: $2+3=5$. Можете ли да съберете 2 и 3? Числата 2 и 3 не може да съберете. Защо? — Числата, това сѣ идеи.

А вие не можете да събирате идеитъ. Ако съберете вашитъ кокошки въ курника, това събиране ли е? Кокошката е една ваша идея. Тия кокошки могат да се събиратъ и безъ васъ. Често, птичкитъ, кокошкитъ се събиратъ сами на едно мѣсто. Ние казваме: събрахме нашитъ кокошки. Събирането е една случайность въ свѣта. Вие не може да събирате числата. Числата 2, 3, това сж факти, идеи. Вие, като ги събирате, правите само единъ прѣводъ. Отдѣ намѣрихте, че $2+3=5$? Може ли отъ 2 и 3 да произлѣзе 5? Вие ще ми възразите: какъ да не може? Азъ имамъ 2 кокошки, купувамъ още 3, нали правятъ 5 кокошки? Всѣка отъ тѣхъ ще снесе по едно яйце на день, значи ще имамъ 5 яйца. Отдѣ знаете това? — Туй сж само предположения.

Тогава, какво трѣбва да разбираме подъ думата „събиране“? Подъ „събиране“ вие разбирате да съберешъ пари въ кесията си, да съберешъ хора на едно мѣсто, но можешъ ли да съберешъ тѣхнитъ сърца и умове? Може ли да съберетъ два ума на едно мѣсто? Може ли да съберете двѣ сърца на едно мѣсто? Може ли да съберете двѣ души на едно мѣсто? Вие ще кажете: какъ не? Азъ мога да ги събера. Напримѣръ, трима души и четирма души правятъ седемъ души. Тия хора, тия души, които вие

мислите. че събирате, тѣ представляватъ извѣстна идея. Въ дѣйствителностъ можете ли да ги съберете? Хубаво, имате единъ книженъ левъ и единъ сребъренъ левъ. Може ли да съберете тия левове? Наистина, предполага се, че книжниятъ левъ е равенъ на сребърния, но тѣ сж разнородни, а само еднороднитѣ нѣща се събиратъ. Единъ златенъ левъ плусъ единъ златенъ левъ правятъ два златни лева. Тогава, ще ви задамъ, като на учени хора, слѣдния въпросъ да видимъ, какъ ще го обясните.

Напримѣръ: $1 + 1 = 2$ Когато събираме единица
 $1 \times 1 = 1$ съ единица, получаваме се
 $2 + 2 = 4$ 2 единици. Когато пъкъ
 $2 \times 2 = 4$ умножаваме единица по еди-

ница, получаваме пакъ единица. Когато събираме двѣ единици съ двѣ единици, получаваме четири единици. Когато умножаваме двѣ единици на двѣ единици, получаваме пакъ четири единици. Какъ ще обяснитѣ сега, защо въ втория случаи и при събирането и при умножението на двѣтѣ единици получаваме единъ и сжщъ резултатъ? Числото 2 показва, че единицата се е намалила. Когато събирате единица съ единица, тя се намалява. Когато пъкъ умножавашъ единица съ единица, тя си остава една и сжща, нито се увели-

чава, нито се намалява. Значи, при събирането, единицата всъкога се намалява. Послѣ, имаме слѣдния процесъ: $1 - 1 = 0$. Тукъ единицата иде въ своето естествено състояние. Сега нѣма да се спирамъ да ви обяснявамъ тия нѣща, защото не искамъ да ви забърквамъ. Числото двѣ по-голѣмо ли е отъ единицата? Числата, както се изучаватъ при сегашнитѣ условия, нѣматъ практическо приложение. Ако ви кажа, че 2 единици сж по-малко отъ единицата, тогава ще ме питате: какъ единъ грошъ по-голѣмъ ли е отъ 2 гроша? Тия нѣща, които ви казвамъ, сж върни само при съзнателния животъ, при онази висша математика. Въ обикновената математика работитѣ сж съвсѣмъ други.

Сега, да попѣмъ малко, за да промѣнимъ мисълта, да измѣнимъ малко философскитѣ размишления! Вие трѣбва да мислитѣ, трѣбва да се спрете върху мисълта, защо въ физическия свѣтъ, единицата е по-малка отъ другитѣ числа? Има редъ формули, които трѣбва да приложимъ, за да докажемъ, че дѣйствително единицата въ висшия свѣтъ е по-голѣма отъ останалитѣ числа. Това е цѣла философия! За да ви докажа това, трѣбва да ви държа една цѣла лекция. Не мислете, че сме разрѣшили въпроса, като чухте, че когато единицата се събира, се

намалява. То е твърдение, но още не е доказано, а трѣбва да се докаже!

Пѣнието, обаче, не върви. Да изпѣемъ едно ново упражнение: „Свѣтълъ день, Божий день“!

(Учительтъ свири, всички пѣятъ).

Свѣтълъ день, свѣтълъ день, день, день, день. Веселъ день, веселъ день, день, день, день. Божий день, Божий день, день, день, день.

Какво липсва на това упражнение? То по смисълъ е завършено, но по музика не е завършено.

Да изпѣемъ сега друго упражнение! — „Тжги скърби“.

„Тжги, скърби вдигай, слагай, право върви. (2).

Не се спѣвай, всичко вдигай, слагай, право върви! (2).

Върви, върви, върви, право върви (3).

Върви, върви, право; върви, върви, върви, право върви!.

Т. м.

— Богъ на Любовта не е Богъ на мъртвостъ, но Богъ на живитъ.

ТОЧИЛОТО И НОЖЪТЪ.

27-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(III ГОДИНА)
ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА 23.IV.1924 Г.—СОФИЯ.

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ—РУСЕ
ул. Сараоолу № 21

Точилото и ножът

Т. м.

Прочете се темата: „Азъ и Отецъ ми едно сме“.

Тема за слѣдния пѣтъ: „Службата на търпѣнието и самообладанието“.

Сега ще ви запитамъ: кои сж най-добритѣ, и кои сж най-лошитѣ хора въ свѣта? — Най-лошитѣ хора въ свѣта сж тия, които нито добро правятъ, нито зло правятъ. Добритѣ хора въ свѣта сж тия, които и добро правятъ и зло правятъ. Значи, има двѣ категории хора. Първата категория А:

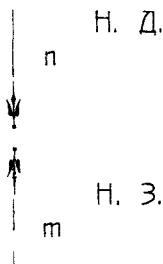
А { Н. Д. — не прави добро.
Н. З. — не прави зло.

Втората категория В:

В { П. Д. — прави добро.
П. З. — прави зло.

Тѣзи, които не правятъ добро, слизатъ отъ Бога и отиватъ къмъ земята. Законътъ е такъвъ, не могатъ да ги търпятъ горѣ. Тѣзи пъкъ, които не пра-

вятъ зло, отиватъ нагорѣ и се срѣщатъ съ първитѣ — иматъ противоположно движение съ тѣхъ. Първитѣ иматъ движението n , вторитѣ — движението m .

Втората категория сж тия, които правятъ добро. Тѣхното движение е нагорѣ, въ възходяща степенъ. Тѣ сж добритѣ, които отиватъ къмъ Бога.

- П. Д. Тия пъкъ, които правятъ зло, отиватъ къмъ центъра на земята. Тѣзи двѣ движения ще се срещнатъ. Еднитѣ ще минатъ прѣзъ центъра на земята, ще обра-
- П. З.

зуватъ единъ кръгъ и послѣ ще се срещнатъ съ тия, които правятъ добро. Хората, които правятъ зло по необходимостъ, привидно сж лоши. Но тия, които не правятъ зло и не правятъ добро, сж най-лошитѣ хора. Сега, нѣкой казва: ако е така,

да станемъ лоши. Добръ, нѣмамъ нищо противъ, стани лошъ, но ще слизашъ къмъ центъра на земята, къмъ гжстата материя. Ти ще слизашъ надолу, докато се засили земната температура толкова, че не можешъ да издържашъ повече. Тази горещина ще те застави да минешъ нагоръ, да излѣзешъ отъ центъра на земята и да се качишъ нагоръ, да минешъ въ противоположна страна. Движението на лошитъ хора е противоположно на движението на добритъ хора — теченията сж обратни. Слѣдователно, всѣкога, когато означавате лошия човѣкъ, изразявате движението му съ слѣдната формула:

Формулата за изразяване движението на добрия човѣкъ е слѣдната:

Тия нѣща сж само философски разяснения, въ които има редъ противорѣчия. Ние ще оставимъ привиднитъ противорѣчия. Противорѣчия сжществуватъ въ природата, но не се старайте да примирите тия противорѣчия. Вие никога нѣма да ги примирите. Ако речете да примирите противорѣчиата, вие ще изгубитъ смисъла на живота. Богъ е създалъ най-противорѣчиви сжщества на земята, и всички живѣ-

ятъ, размножаватъ се, изяждатъ се, взаимно се унищожаватъ и пакъ се пази равновѣсие. Чудни сж хората, като запитватъ: защо Богъ, като е създалъ ангелитъ, е създалъ и такива хора? Хората мислятъ, че Господъ ги е създалъ. Не ги е създалъ Господъ, тѣ сами се създадоха. Казва Господъ: „да стане това!“ и то става. „Да стане онова!“ — и то става. Всичко, каквото е казалъ Господъ, станало.

И тъй, въ природата сжществуватъ привиднитъ противорѣчия. Тия противрѣчия сж висши математически задачи. За глупавитъ хора сжествува противорѣчие, сжествува зло, но тия нѣща сж висши задачи въ свѣта. Тия задачи понѣкой пжтъ се явяватъ въ дома; по нѣкой пжтъ се явяватъ въ обществото, а по нѣкой пжтъ и въ самитъ насъ — навсѣкждѣ може да се явятъ. Онзи, който не иска да разрѣшава правилно задачитъ, въ него се заражда мисълта да ги изличи отъ себе си, т. е. да се самоубие. Човѣкъ, който иска да се самоубие, изличава задачитъ отъ себе си, не иска да ги рѣшава. Обаче, и сто пжти да се самоубивашъ никога не можешъ да заличишъ задачитъ. Пакъ ще те хванатъ тукъ на земята, и ще ти кажатъ: ще рѣшавашъ — нищо повече! Десетъ, сто хиляди години ще те държатъ на земята, но най-послѣ ще рѣшишъ зададенитъ задачи.

Може да си послужишъ съ всички философски теории, може да си послужишъ съ всички противоръчиви възгледи, но въ края на краищата пакъ ще трѣбва да рѣшишъ задачитѣ. Такъвъ е законътъ на великото Божествено училище.

Вие, като ученици, трѣбва да разбирате този великъ, безпощаденъ законъ въ свѣта. Той не е монархически законъ, ще е законъ на абсолютна справедливостъ. Ако мислите по този начинъ, ако вѣрвате въ този законъ, ще получите едно облекчение въ себе си. Въ свѣта ежществуватъ двѣ противоръчия: или че Богъ е абсолютна Правда, или че не е. Ако допуснете, че Богъ е абсолютна Правда, че Богъ е безграниченъ всемждъръ, все silenъ, че всичко, което е създавъ въ свѣта го е прѣдвидѣлъ предварително, че нѣма никакви случайности въ свѣта, вие сте на правата страна. Богъ е взелъ всичкото предъ видъ, направилъ е подробно своитѣ изчисления. На много отъ висшитѣ, отъ интелигентнитѣ сжщества Богъ е далъ редъ задачи, да направятъ подробни изчисления, та по този начинъ да взематъ и тѣ участие въ създаването на свѣта. Най-послѣ Богъ далъ редъ задачи за разрѣшение на човѣшкитѣ духове, които сж въплотени тукъ на земята, изобщо на цѣлата човѣшка раса, въ нейната цѣлокупность. Ние трѣбва да въз-

приемемъ този законъ, да го спитаме и ще получимъ облекчение, ще разберемъ, защо Господъ е направилъ свѣта така, а не иначе. И тогава прѣди да питашъ, защо Господъ направи така свѣта, азъ ще те питамъ: защо колишъ и ядешъ тази кокошка? Отговаряшъ: така е наредилъ Господъ. Добрѣ, ако е така, защо овцата не яде кокошката? Ако е право това, че е наредено отъ Бога да ядешъ кокошка, защо твойтъ братъ не може да яде кокошка? Защо овцата не може да я д е к о к о ш к а? Какъ тъй, Богъ създалъ одного да яде кокошка, а други го — да яде трѣва? Не, отговорътъ на този въпросъ не е правиленъ. Богъ е прѣдвидѣлъ всичко, до най-малки подробности. Като възприемемъ закона на абсолютната Божествена справедливостъ, разумностъ, ще оставимъ противорѣчията да си съществуватъ; тѣ сж необходими. Тѣ сж били една необходимостъ въ нашето минало; тѣ сж една необходимостъ и за нашето настояще и за нашето бъдаще. Тѣ сж явления, които ни подтикватъ къмъ свобода и за въ бъдеще. Изобщо, противорѣчията, които съществуватъ въ свѣта, сж потрѣбни.

Сега, тия мисли, тия явления на противорѣчия смущаватъ и стари, и млади. Имате братъ който се проявява по особенъ начинъ, и вие казвате: защо трѣбва да има тази чѣрта? Не питайте, защо той има

тази чърта въ характера си. Остави го свободенъ, не се занимавай съ него! Казвашъ: ама азъ искамъ тои да бжде съвършенъ! Не се занимавай съ неговото съвършенство! Това не е твоя работа. Не се занимавай съ съвършенството на другитъ хора! Всъ-ки лично трѣбва да се занимава съ своето съвършенство.

Единственото нѣщо, което намъ е позволено да дадемъ разумно на другитъ хора, то е едно малко щастие. Гледате, че нѣкое дѣте плаче. Вие изваждате отъ джоба си една ябълка и му я давате. Въ продължение на 5 — 10 минути то прѣстава да плаче. Ето, съ колко малко нѣщо може да доставите една радостъ. Както виждате, за човѣка е достатъчно петъ минути щастие, Знаете ли, колко струва щастие-то на човѣка? — Струва милиони левове. Но вие скоро разваляте вашето щастие. Слѣдъ като ви направятъ за петъ минути щастливи, започвате да мислите за бждещето си и разваляте вашето щастие. Петъ минути щастие ви е достатъчно. Потърсишъ ли повече щастие, ще изгубишъ и малкото

Слѣдователно, вие въ школата не може да имате успѣхъ, безъ правилно разбиране, безъ правилна философия. Нѣмате ли тия нѣща, вие всѣкога ще се ожесточите. Като не разбирате нѣщата, постоянно

ще питате: Защо Учителът ни говори така? Защо си мръдна ржката? Защо спрѣмо еди-кого си има такава обхода, а спрѣмо менъ друга? Чудни сте! Ами какъ трѣбва да ви говоря най-послѣ? Казвамъ ли ви, какъ трѣбва вие да ми говорете? Като дойде нѣкой отъ васъ при мене, казвамъ ли му: чакай, нѣма да си мърдашь устата, нѣма да я отваряшь, очитѣ си нѣма да отваряшь и т. н. Не, оставямъ този човекъ свободно да си се проявява. Нека свободно, както иска, си отваря и затваря устата. Нека си каже, защо е дошълъ, а по какъвъ начинъ ще каже, то е негова работа. Насъ ни занимава само това, какво ще каже. Той носи едно писмо отъ бащата ви. Ще го повикаме на трапезата, ще го запитае, какъ сж нашитѣ и ще го изпратимъ. Най-послѣ, ние още нѣмаме една установена форма, да знаемъ кой е правилниятъ начинъ да говоримъ — какъ трѣбва да държимъ очитѣ си, устата си и т. н. Кой отъ васъ знае правилнитѣ дѣйствия при говоренето?

Сега заprimѣръ, азъ държа ржката въ джоба си. Ще ви кажа, защо я държа въ джоба си. Отишълъ съмъ на дюкяна и съмъ купилъ нѣщо, Значи, бъркамъ сега въ джоба си, за да ви дамъ нѣщо. Изобщо бащата държи въ джоба ржката си, когато е купилъ или смокини, или друго нѣщо и го вади

отъ тамъ. Това, обаче, не е истинското обяснение на въпроса. Азъ мога да туря ржката си въ джоба и случайно. Истинската причина за това нѣщо е скрита дълбоко въ човѣка. Нѣкой пъкъ туря ржката си отзадъ на гърба; другъ движи или само лѣвата си ржка, или и двѣтъ си ржцѣ нагорѣ (въ знакъ на очакване) и казва: тази работа нѣма ли да се свърши? Послѣ сваля ржцѣтъ си долу и казва: изгубихме работата! Ами сега? Туря ржката на челото си, започва да мисли. Слѣдъ това си тури ржката на гърба; казва: тази работа може да стане, куражъ си дава. Турянето ржката на гърба, това е скритностъ, подълъ начинъ на пристѣпване. Онзи, който иска да те прободешъ съ ножъ, скрива ножа задъ гърба си, и казва ти: добръ дошълъ! И тъй, както не очаквашъ, мушне те изведнѣжъ съ ножа си. Този, който държи ржката си отзадъ, има нѣщо скрито. Единъ ораторъ, който държи ржка си отзадъ, на гърба си, пакъ крие нѣкаква мисълъ. Ако рѣчемъ да обяснимъ всичкитѣ движения на хората, ще си изпокъсате космитѣ на главата отъ ужасъ. Ако се изтъкува всѣко ваше движение, не ще може да си намѣритѣ мѣсто. Невѣжество, тъмнина трѣбва да има! Невѣжеството е благословение за сегашното човѣчество. Нѣкой път тия движения въ насъ сж неволни; тѣ сж изостанали

навици отъ нашето минало. Нѣкой пѣтъ, запримѣръ, ти се разгнѣвишь, вдигнешъ рѣка, започвашъ да удряшъ налѣво, надѣсно. Защо? — По старъ навикъ. Всѣко движение има свой вжтрешенъ смислъ

И тъй, туй, което на първо мѣсто раздѣля хората въ свѣта, това сѣ тѣхнитѣ материални отношения, които сега сѣществуватъ. По никой начинъ, обаче не се старайте да задоволите кого и да е човѣка, нито себе си! Старайте се да дадете на човѣка само за петъ минути едно веселие, едно щастие. Виждате нещастенъ единъ човѣкъ, оплаква се, казва: да имамъ единъ декарь земя, ще бѣда щастливъ. Задешъ му единъ декарь земя. Щастливъ ли е? Не, сега казва: да имамъ два, три, четири, петъ декара — разбирамъ. Дай му и цѣлата земя, пакъ единъ день ще бѣде нещастенъ. Тогава той ще започни да мисли за мѣсечината, какъ да отиде на нея. Като не може да отиде на мѣсечината, ще бѣде недоволенъ, че не може да завладѣе. Щомъ тази празнина, която сѣществува въ насъ, не може да се запълни отъ земята, то да туримъ въ нея и мѣсечината, и слънцето, и цѣлата слънчева система, пакъ нѣма да се запълни. Единственото, нѣщо което може да запълни празнината отъ човѣшкото недоволство, е само Божествената свѣтлина.

Тя като блесне, изведнѣжъ изпълва всичко. Изведнѣжъ блѣсва, но и изведнѣжъ изчезва. Направишъ ли нѣкаква погрѣшка, тази свѣтлина веднага се вдига и въ тебъ настава пакъ празнина — Чувствувашъ че всичко въ тебъ е празно. Изгубишъ ли Любовта, нѣмашъ свѣтлина, нѣмашъ сила и казвашъ: едно врѣме можахъ да мисля, но сега съмъ станалъ идиотъ, остарѣлъ съмъ. Не, не си остарѣлъ, но ти искашъ по единъ физически начинъ да запълнишъ тази празнина въ живота си, тръгналъ си по кривъ път. Не можешъ да заставишъ никого да те люби. Любовта е една велика сила въ живота, която не се подчинява на никакъвъ законъ. Това трѣбва да го знаешъ! Богъ, слѣдователно, не се подчинява на никакъвъ законъ. Ти не можешъ да искашъ любовъ. Не търсете любовъ. Който търси любовта, Той я изгубва. Свѣтлината можешъ ли да я търсишъ? — И Свѣтлината не можешъ да търсишъ. Любовта ще те търси, Свѣтлината ще те търси, а ти ще бждешъ готовъ да ги възприемешъ. Въ това е смисълътъ. Всички вие, които търсите Любовта, не можете да я намѣрите; всички вие, които търсите Свѣтлината не можете да я намѣрите. Но всички ония отъ васъ, които сж готови да излѣзатъ внѣ отъ къщи, като изгрѣ слънцето, свѣтлината и топлината му сами ще дойдатъ при васъ. Любовта сама ще дой-

де при тебъ, но ти трѣбва да имашъ готово сърце да я приемешъ. Свѣтлината сама ще дойде при тебъ, но ти трѣбва да имашъ готовъ умъ да я приемешъ. Тѣй седи великата Истина!

И вие, като ученици, ще знаете, че сѣщото нѣщо е и съ знанието. Вие търсите знание. Нѣкой казва: азъ търся знание. Тамъ е погрѣшката ви. Не търсете знанието. Вие никога нѣма да го намѣрите. Бждете готови, обаче, да възприемете знанието. Знанието вие нѣма да създадете, всѣки самъ ще го възприеме. То е създадено отдавна. Прѣзъ него сѣ ми нали ангелитѣ, то ни е останало въ наслѣдство отъ тѣхъ. По висши отъ насъ сѣ го създали. На когото е рѣчника, тѣ ще ви пратятъ знанието, тѣ ще ви научатъ на всичко, а вие само бждете готови да го възприемете. Туй, което вие мислите за ново, което сега измисляте, откривате, за тѣхъ е старо, за тѣхъ е играчка. Когато хората на земята направятъ нѣкое велико откритие, когато нѣкой ученъ създаде нѣкоя нова теория, или открие нѣщо, това въ ангелския свѣтъ е остарѣло, тамъ никой вече не говори за това велико откритие. Тѣ казватъ: не е голѣма философия това откритие! За самитѣ ангели има смисълъ това което тѣ сами откриватъ. Така седи въпросътъ.

И ти, казахъ ви. Любовта не търсете, бждете готови да я приемете, тя ще дойде при васъ. Свѣтлината, знанието — също. Не ги търсете, тѣ сами ще дойдатъ при васъ. Това сж положения, закони, при които вие трѣбва да приготвите вашия умъ и вашето сърце, за да може разумно да се ползвате отъ тия закони. Същото се отнася и до писателската ви проява. Нѣкой казва: азъ искамъ да напиша една хубава статия. Не се напръгай! Ти самъ нѣма да създадешъ нищо. Мисълта сама ще дойде при тебе, а ти ще я възприемешъ. Тя ще дойде като зрънце при тебе, а ти ще го поставишъ въ земята, отдѣто слѣдъ врѣме ще изникне. Ще дойдатъ тия зрънца ти не се безпокой! Не дойдатъ ли, ти и да копаяшъ, какво ще изникне? — Нищо нѣма да изникне напразно ще копаяшъ.

Сега, като ви говоря върху този прѣдметъ, нѣкои отъ васъ казватъ: Учителю, 20 години вече отъ какъ работя въ това направление, но отъ менъ нищо нѣма да стане. Азъ не станахъ по-добъръ човѣкъ. — Ти нѣма да бждешъ никога добъръ. Добрината е плодъ на Божествената Любовь. Слѣдователно, ако си възприелъ Божествената Любовь, добрината ще дойде. Щомъ нѣмашъ добрина, значи не си възприелъ Любовта и пжтътъ, по който си

тръгналъ, е лошъ. Цѣли 20 години си вървѣлъ по този пътъ и не си възприелъ Любовта. Какво да правя тогава? Казвамъ ти: бжди готовъ да възприемешъ Любовта, и слѣдъ петъ минути ще станешъ добъръ; слѣдъ петъ минути ще имашъ плодъ, и съ това ще се свърши всичката философия.

Днесъ ви говоря върху този законъ, но вие, като отидете дома си, ще започнете пакъ по-старому ще вземете нѣкой стихъ отъ Евангелието, ще го разтълкувате по своему и ще заличите, това, което чухте тукъ. Вие ще постѣпите също, както онзи поетъ, който се възхитилъ отъ природата, отъ едно нейно кѣтче и написалъ: „Прѣкрасни, величествени канари!“ Азъ казвамъ: отъ човѣшко гледище тѣ могатъ да бждатъ прѣкрасни, но не и отъ Божествено гледище.

Всичко това, което срѣщате въ живота, въ природата е необходимо за васъ, за да се възстанови помежду ви хармония. Противорѣчията вие нѣма да разрѣшавате. Даже нѣма да се стараете да си въздѣйствувате единъ на другъ, защото щомъ въздѣйствувашъ комуто и да е, и на тебъ ще въздѣйствувать. И всѣки, който се е опиталъ да изправи нѣкой лошъ човѣкъ, самъ е станалъ лошъ. Законътъ е такъвъ. Ще ви приведа примѣра за точилото и

ножа. Точилото, на което острятъ ножоветѣ, печели ли нѣщо? Ножътъ, който се остри на точилото, печели ли нѣщо? Не, нито точилото печели, нито ножътъ печели. И който точи, и когото точатъ — губятъ. Да точишъ, и да те точатъ, това не е добрина. Въ това нѣма никаква философия. Да бждешъ остроило за ножоветѣ, въ това нѣма никаква добрина. Нѣкой казва: азъ съмъ лошъ човѣкъ. То значи: азъ съмъ точило и който дойде при мене, ще го наточа, да стане по-остъръ. Точишъ ли не си отъ голѣмитѣ философи. И този, който точи, и тогова, когото точатъ, даватъ оржие въ ржцѣтъ на лошитѣ хора, заставятъ ги да правятъ прѣстѣпление. Но нѣкой пжтъ, като седя въ събранието, наблюдавамъ, какво става между васъ Гледамъ двамина отъ васъ говорятъ върху нѣщо, а другъ се концентриралъ, мисли за Бога. Виждамъ, какъ дяволътъ се разхожда помежду васъ и казва: слушай, ти размишлявашъ за Бога, а тия двамата те смушаватъ. Я ги бутни, посмушкай ги малко! Ти се обърнешъ къмъ тѣхъ, смушкашъ ги. Дявола сега казва на тѣхъ: какъ се оставяте да ви мушка този! Вие сте хора свободни, я му кажете, какво право има той да ви заповѣдва! И тия двамата се нахвърлятъ върху него. Става прѣръкание между всички. Еднитѣ говорятъ, и другитѣ говорятъ, но до какво заклю-

чение не се дохожда. Въ тия спорове нѣма никаква философия. Ти трѣбва да оставишъ тия двамата, нека си говорятъ задъ гърба ти. Ти си свърши работата и нищо повече. Тази е правилната философия за ученика. Азъ не говоря за свѣта, азъ говоря за разумнитѣ хора. Така трѣбва да постъпваме всички — по единъ разуменъ начинъ. Азъ не съмъ намѣрилъ по-правъ пътъ отъ този, за който ви говоря. Азъ съмъ го опиталъ и получилъ добри резултати. Вие можете да постъпите и по другъ начинъ, но резултатътъ ще бѣде, какъвто е резултатътъ отъ точило-то и ножа. Резултатитѣ, които ние имаме, трѣбва да бѣдатъ като резултатътъ отъ посѣтото зрънце — да изникне, да цѣвне и да даде плодъ. При този резултатъ, при този законъ, послѣдствията сж слѣднитѣ: растението пораства, но почвата обѣднява. Слѣдъ това пъкъ става друга компенсация; това дърво на есенъ хвърля листата си, които изгниватъ и по такъвъ начинъ наторява земята. Тя поглъща тия сокове, обогатява се и казва на дървото: „Идущата година ще ти пратя новъ кредитъ“. Дървото ѝ отговаря: „Благодаря ти, азъ ще си свърша работата и слѣдъ това ще ти върна всичкия кредитъ назадъ. Значи, навсѣкждѣ въ природата съществува закона на компенсацията на взимане-даване. Това е правилни-

ятъ пхтъ. Слѣдователно, ние може да имаме отношениято на точилото и ножа, но туй не разрѣшава въпроситѣ. Свѣтътъ има тия отношения, по този начинъ се управлява той. Цѣлиятъ свѣтъ се управлява съ ножа и точилото. Всички вие сте живѣли самосъ ножа и точилото. Този методъ си отживѣ времето. Вториятъ методъ, който трѣбва сега да приложите е методътъ на растението и почвата. Третиятъ методъ е методътъ на животнитѣ И най-послѣ, четвъртиятъ методъ е методътъ на човѣка.

Азъ ще се спра на първитѣ два метода, тѣхъ ще обясня, за сега тѣ сж важни. Вторитѣ два метода ще оставя. Ясно е сега, че и ножътъ губи, и точилото губи. При втория методъ, при метода на дървото и почвата, отношенията сж други. Дървото, което трѣбва да расте, да се развива въ своя обемъ, най-напрѣдъ взима. Слѣдъ това, непотрѣбното връща обратно на земята, за да не губи тя. А тъй на пръвъ погледъ, тия отношения не се заблѣзватъ. Отъ Божествено гледище, приятно е да гледа човѣкъ на противорѣчията въ живота. Да кажемъ, че двама брата сж глухи и си приказватъ високо. Екой другъ ги слуша и се пита: защо толкова викатъ тия хора? Тѣ говорятъ високо, защото сж глухи. Необходимо е за тѣхъ да говорятъ високо.

Да допуснемъ сега, че двамата братя дойдатъ въ кѣщи и продължаватъ да говорятъ високо. Кой е правилниятъ начинъ да се отнесете съ тѣхъ: да ги изпѣдите на улицата, или да излѣзешъ на улицата и да ги оставишъ въ кѣщи, да се разправятъ. Първиятъ начинъ, да ги изпѣдишъ е методътъ на точилото и ножа. Вие ще се освободите отъ тѣхъ, но тѣ ще се наточатъ насрѣща ви и ще кажатъ: безобразникъ, изпѣди ни отъ кѣщи! Ако постѣпите по втория начинъ, ще кажете: братя бѣдете спокойни, разговаряйте се, азъ ще излѣза вънъ, имамъ работа, скоро ще се върна, а прѣзъ това врѣме вие можете да си берете ябълки, докато свършите разговора си. Този е методътъ на растението и почвата. Този методъ е практиченъ, но мѣченъ за приложение. Теоретически е тъй, но за приложението си, има вѣтрѣшно приложение, което не мога да изнеса, защото ще се злоупотрѣби съ него. Въ дѣйствителния животъ не е лесна работа да се разправяшъ съ хората. Има единъ моментъ, когато човѣкъ е поставенъ почти на върха на нѣкое острило, дѣто нѣма никакво измѣрване, и ако съзнанието не е будно, всѣки моментъ може да падне долу, всѣкога може да изгуби равновѣсие. И тогава казва: азъ съзнавамъ, че съмъ направилъ погрѣшка, падналъ съмъ. Слѣдъ

като падне започва да философствува: не направихъ добръ. Работата е на време, за дадения моментъ, съзнанието да е будно. Будно ли е съзнанието ви, ще употребите втория методъ.

Най-първо, съзнанието ви трѣбва да бѣде всѣкога будно за да може да се справите съ всѣка слабостъ, която ще се яви у васъ, и която ще ви хвърли въ погрѣшка. Въ човѣка има много слабости. Прѣдизвикването на извѣстна слабостъ у васъ иде отъвнѣ. Запримѣръ, вие вървите по улицата, рѣшавате нѣщо и токуизведнѣжъ нѣкой ви спира. Вие веднага се възбуждате. Това показва, че съзнанието ви не е будно. Да кажемъ, че вие сте проповѣдникъ, отивате нѣкъдѣ да проповѣдвате, но изведнѣжъ ви спира нѣкой и вие се разгнѣвявате, скарвате се съ този човѣкъ. Вие продължавате по нататъкъ пѣтя си, но вече нѣмате вдѣхновение, изгубили сте любовта. Не будно съзнание трѣбва да имате всинца. Ако съзнанието ви не е будно, всѣка друга философия е излишна. Азъ мога да ви прѣдставя редъ автори, които сж прѣпоръчвали разни методи за самообладание, но тия методи не сж дали нищо до сега. Защо? Защото у хората днесъ липсва Любовта. Вземете, запримѣръ, въпроса за вегетарианството. Има философи, които цѣли 15 години наредъ сж били

вегетариянци и слѣдъ тия 15 години прояждатъ месо, като опровергаватъ по-раншнитѣ си убѣждения. Защо? Защото съзнанието у тѣхъ не е будно, тѣ нѣматъ любовъ. Слѣдователно, човѣкъ всѣкога може да стане вегетариянецъ и отново месоядецъ. Кога? — Щомъ изгуби съзнанието си. Това е движение. Всички хора, които ядатъ месо се стремятъ къмъ центъра на земята. Такова е движението имъ. Тѣ не могатъ да бждатъ вегетариянци. Всѣки, който се стреми къмъ слънцето, той е плодоядецъ или вегетариянецъ. Месоядецъ си, искашъ да станешъ вегетариянецъ. Измѣни стремлението си къмъ слънцето, и ще станешъ вегетариянецъ. Измѣнишъ ли отново стремлението си къмъ центъра на земята, ще станешъ месоядецъ. Тия двѣ посоки опрѣдѣлятъ, каква ще бжде храната ви. Сжщиятъ законъ се отнася и до растенията, и до птицитѣ. Има и разстения, и птици месоядни, азъ рѣшавамъ въпроса принципиално. Не можешъ да бждешъ вегетариянецъ, докато не измѣнишъ посоката на движението си къмъ слънцето. Къмъ слънцето ще се стремишъ, къмъ ангелитѣ, къмъ Бога. Отъ тамъ ще възприемашъ идеитѣ си. Тѣ ще събудятъ съзнанието ти. Като възлюбишъ Бога, ще възлюбишъ и всички окръжаващи те сжщества, отъ най-малки до най-голъми. И тогава у тебе нѣма да

има желание да ядешъ месо. Свържешъ ли се съ Бога, ще възлюбишъ всички същества, ще искашъ да имъ правишъ добро. Принципно тъй съмъ опредѣлилъ азъ, кои хора сж месоядци, и кои плодоядци. Всичкиѣ месоядци отиватъ къмъ центъра на земята, иматъ стремежъ надолу, нѣкои повече, нѣкои по малко. Такъвъ човѣкъ може да ви говори за идеи, за Бога, но това сж второстепенни работи. Неговиятъ вътрѣшенъ стремежъ е къмъ центъра на земята, У този човѣкъ съзнанието не е будно. Той е въ постоянна борба съ себе си. Има месоядци, които за въ бъдеще ще станатъ вегетариянци, както има и вегетариянци, които за въ бъдеще ще станатъ месоядци. Било е време въ културата на човѣчеството, когато дѣцата изяждали родителитѣ си. Това било привилегия за тѣхъ. Тѣ не чакали да умратъ родителитѣ имъ отъ собствената си смъртъ, но като наближи смъртта имъ, даватъ голѣмо угощение, на което опичатъ родителитѣ си и ги изяждатъ. Че това е било така, потвърждава се отъ факта, дѣто често въ сегашно време майката казва на дѣцата си: изядохте ме! Бащата също имъ казва: изядохте ме! Отъ гдѣ сж останали тия изрази? Майката и бащата не могатъ да изкажатъ тия думи, ако не сж ядени нѣкога отъ дѣцата си. Това е фактъ!

Това сж изостанали нѣща отъ архивата на миналото. И какво очаквате отъ едно човѣчество, бащинѣ, и маикитѣ на което сж били изаяждани отъ своитѣ синове и дѣщери? Колко има да работи това човѣчество! Защо сж яли родителитѣ си? Защото сж се стремѣли къмъ центъра на земята

Тогава, помнете слѣдното нѣщо: не примирявайте противорѣчията въ свѣта! Знайте, че всичко въ свѣта работи за хармония съ доброто. Дръжте тази мисль въ себе си, като цѣнно правило. Не се опитвайте да внесете тишина въ морето. То нѣма да утихне. Попитайте морето, защо шуми. То казва: „Мойтѣ дѣца, вълнитѣ, вдигатъ шумъ. Вълнитѣ пъкъ казватъ: „Дѣдо ни вѣтърътъ, дошълъ, та се радваме на живота. Хванали дѣдото, питатъ го: защо си вдигналъ толкова шумъ? — Пратиха ме да посѣтя дѣцата, да ги видя, Кой те прати? — Свѣтлината и топлината ме пратиха. Кой е кривъ, най- послѣ, че морето дига шумъ? Морето не е криво; вълнитѣ не сж криви; вѣтърътъ сжщо не е кривъ. Кой е кривъ тогава?

Да изпѣемъ сега упражнението: „Ходи, ходи“....
Ходи, ходи, ходи
За водата ходи
сутринната роса

прѣзь рѣчица бистра,
 прѣзь пѣтека чиста
 За дома си носи
 тазъ водица бистра {
 за цвѣтенца мили, } 2 пѣти
 нейнитѣ дѣчица {

Думата „ходи“ има смисълъ; тя изразява движение. За водата ходи сутринната роса — това е ясна идея. Росата, като минава прѣзь небесното пространство, минава и прѣзь водицата.

Изпѣйте сега упражнението: „Тѣги, скърби, вди-
гай, слагай, право върви!“ Това упражнение прили-
ча повече на свѣтска пѣсень. Като изпѣете тази пѣ-
сень, ще почувствувате едно ободрение. Ако изпѣ-
ете една свещена, духовна пѣсень, ще почувствува-
те тѣга. Тогава, коя пѣсень е по-права, тази която
внося радостъ въ душата на човѣка, или тази която
внося тѣга? Всѣка дума, която внося Божественото
благо въ душата на човѣка, тя е на мѣстото си. Сж-
щото се отнася и до пѣснитѣ. Всѣка пѣсень, която
внося извѣстно Божествено благо въ душата на чо-
вѣка, е на мѣстото си. Езикътъ изобщо трѣбва да
бѣде простъ. Единъ день всички езици ще се из-
гладятъ и нѣма да има свещенъ и обикновенъ езикъ.
Много свещени езици сж измрѣли. Свещениятъ еврейс-

ки езикъ, на който е писано Евангелието, е умрѣлъ; свещениятъ санскритски езикъ е умрѣлъ. Всички свещени езици сж измрѣли. Останали сж живи само обикновенитѣ, проститѣ езици.

Вие ще се стремите да бъдете свободни въ душата си, да се не смущавате отъ нищо. Запримѣрь, ако река да извадя едного отъ васъ да напише едно прѣдложение, което послѣ другитѣ да поправятъ, той ще се върне въ кѣщи разтревоженъ и цѣла нощъ нѣма да спи. Ще си каже: какъ тѣй, менъ да ме поправятъ? Чудни сте вие! Че езикътъ, на който говоритѣ, не е така съвършенъ, има нужда отъ поправяне. Като дойдете за въ бъдаще, езикътъ ще бъде по-добъръ, но за сега, такъвъ, какъвто е, той е добъръ. Езикътъ на българитѣ е отличенъ за сега. И езикътъ е прѣтърпѣлъ извѣстни промѣни. Въ нѣкои отношения сегашниятъ езикъ е спечелилъ, а въ нѣкои отношения е изгубилъ, но загубата и печалбата се компенсиратъ. За въ бъдаще езикътъ ще прѣтърпи още по-голяма промѣна.

И тѣй, ще се стремите да бъдете свободни отъ всѣкакви прѣдубѣждения, отъ всѣкакви прѣдразсѣдци. Човѣкъ трѣбва спокойно да работи за да придобие смирение. Той трѣбва спокойно да изслушва всичко. Докато не придобиете това спокойствие, не

можете да влѣзете въ окултната школа. Безъ това спокойствие, нѣмате достѣпъ въ тази школа.

Когато употребявамъ думата „достѣпъ“, кждѣ е по правилно да се тури ударението, на първата, или на втората сричка? Има закони, които опрѣдѣлятъ ударенията на думитѣ въ езика. Въ думата „добро“, запримѣръ, ударението пада на втория слогъ. Защо да не е на първия слогъ? По кой законъ е турено тамъ ударението? — Ударението е турено на втория слогъ, понеже думата „добро“ означава плодъ. Двѣ личности, двѣ сили сж опрѣдѣляли ударението на тази дума; едната отъ тѣхъ е била по-силна, слѣдователно, тя е поставила ударението на думата „добро“ на втория слогъ. Ударението въ този случай е женско. Жената, значи, е опрѣдѣлила ударението въ думата „добро“. Ако туримъ ударението на първия слогъ, то е мъжко. Ще ви докажа това. У македонцитѣ главитѣ сж широки, у тѣхъ има разрушителна енергия. Когато енергията е разрушителна, ударението пада винаги върху първия слогъ. Когато енергията е мека, ударението пада върху послѣднитѣ слогове. Мекитѣ ударения падатъ или на втория, или на третия слогъ. Когато силата е дошла въ жената, тя опрѣдѣля, кждѣ да бжде ударението на думитѣ, въ края ли, или въ началото, Силнитѣ натури вина-

си турят ударението на първия слогъ. Силният казва: Азъ! Онзи, който е скроменъ, казва меко: наша милость.

Ако турите ударението на първия слогъ, имате слѣдното движение. Това движение показва, че се движите къмъ двѣ противоположни посоки — къмъ центъра на земята, и къмъ центъра на слънцето. Единиятъ отива къмъ небето, а другиятъ къмъ посока на земята. Законътъ за поставяне на ударенията е чисто вътрѣшенъ, психологически. Когато ви говори нѣкой човѣкъ, ще гледате какъ туря ударенията. Ако той каже „азъ“, ти ще употребишъ нѣкоя дума, съ ударение на втория слогъ, и работата ще се уреди благополучно

Т. м.

Богъ на Любовта не е Богъ на мъртвитъ, но Богъ на живитъ.

ДОБРИТЪ И ЛОШИТЪ.

28-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(III ГОДИНА)
ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА 30.IV.1924 Г.—СОФИЯ

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ—РУСЕ
ул. Сараоолу № 21.

Добритѣ и лошитѣ.

„Богъ на Любовта не е Богъ на мъртвитѣ, но Богъ на живитѣ“.

Т. м.

Прочетоха се нѣкои теми върху: „Службата на търпѣнието и самообладанието“.

Тема за слѣдния пѣтъ: „Какъ познахъ, че имамъ умъ“?

Като пишете върху тази тема, нѣма да ми разправяте, какъ сж познали другитѣ хора, че иматъ умъ, но вие какъ сте познали.

Ще ви дамъ и още една тема: „Защо човѣкъ е недоволенъ“?

Сега азъ ще ви задамъ единъ въпросъ и ще ви отговоря на него. Този въпросъ е слѣдниятъ: за-що хората не могатъ да се научатъ? Защото не се учатъ. Има нѣщо, което имъ прѣпятствува. Запримѣрь, у всинца ви има желание да бждете добри. Въ дѣ-ното на душата си всички искате да бждете добри, но не успѣвате въ това, защото мислите, че сте доб-

ри. И дѣйствително, нѣкога сте били добри. но сега не сте. Какво е добро и зло, това трѣбва да се докаже. Доброто и злото не сж нѣща, които могат да се виждатъ. Нѣкой казва, че е добъръ. По какво се отличава добриятъ човѣкъ? Това трѣбва да се докаже научно.

Въ миналата си бесѣда ви говорихъ за добри и лоши хора. Казвамъ: еднитѣ сж добри, които правятъ добро, а вторитѣ сж добри, които правятъ зло. И еднитѣ, и другитѣ сж добри. Втората категория сж лошитѣ хора, които нито добро правятъ, нито зло правятъ. Законътъ е такъвъ. Въ първата категория е началото, когато казваме, че нѣкой човѣкъ е и добъръ, и лошъ, това показва, че той започва да живѣе. Слѣдователно, човѣкъ като започва да живѣе, едновременно става и добъръ, и лошъ. Тия двѣ сили, ~~до~~ **А** добро, сж творчески. Тѣ вървятъ въ двѣ противоположни посоки. Вие може да ме запитате: защо човѣкътъ, който прави и добро, и зло не считатъ за лошъ човѣкъ, а минава за добъръ? — Доброто и злото, това сж извѣстни принципи, необходими за създаване на извѣстни форми. Безъ добро и зло форма не може да се създаде. Корените на едно растение се създаватъ отъ злото, а клонищата се създаватъ отъ доброто. Значи, едната сила работи въ

по-гъстата материя, а другата — въ по-рѣдката. Ако тия двѣ сили вървятъ по една крива линия и то така, че всичката имъ енергия да се използва, постепенно, то при това си движение тѣ ще се приближатъ, ще се срещнатъ безъ да се произведе между тѣхъ нѣкаква експлозия. Отъ движението имъ се образува единъ кръгъ. Обаче, ако човѣкъ е задържалъ въ себе си тия сили, то щомъ се срѣщнатъ, ще произведатъ експлозия. Слѣдователно, като се срещнатъ добриятъ и лошиятъ човѣкъ, тѣ образуватъ взривъ, защото сж двѣ положителни сили. Всѣки човѣкъ, който не прави добро, става лошъ човѣкъ; всѣки човѣкъ, който не прави зло, става добъръ човѣкъ. Такавъ е законътъ. Енергията може да се прѣвърща. Този законъ провѣрjаваме въ самата природа. Сегашнитѣ растения сж били нѣкога минерали, които сж живѣли въ почвата, не сж имали клоне. Слѣдъ време тѣ сж се поляризизирали. Половината отъ тѣхъ сж израсли и сж дали клоне, превърнали се въ растение, при което другата половина отъ тия кристали е останала въ почвата въ видъ на корени. По нататѣкъ, при по-благоприятни условия за развитие на това растение, колкото повече се развивала неговата интелигентность, то е успѣло да се прѣвърне на животно, като изважда коренитѣ си навънъ отъ земята. По

сжшия законъ, всичкитъ велики Учители, които идватъ въ свѣта, всички религии, които сжществуватъ, това сж все школи, въ които човѣкъ трѣбва да научи начина, онова истинското изкуство, какъ трѣбва да живѣе. За да живѣе човѣкъ правилно, трѣбва му наука. Не мислете, че е лесно да направите добро. То е цѣло изкуство! Вие искате нѣкой път да ме нагостите хубаво. Ако дойда въ вашата къща и вие замѣсите тѣсто и го сложите предъ менъ въ паницата и ми кажете: заповѣдайте, ние тъй сме навикнали да ядемъ тѣстото сурово. Добрѣ, дойда другъ път въ къщата ви и вие ми сложите печенъ хлѣбъ, а не суровъ, както по-рано. Питамъ: кое е по-разумно сега, сурово тѣсто ли да ядемъ, или да го опечемъ? Кажете ми, кой е начинътъ за ядене въ природата? Българитъ, когато хранятъ прасета или кучета, замѣсватъ имъ малко кашица отъ брашно или трици, за тѣхъ много готвене не трѣбва. Кой е истинскиятъ начинъ за приготвяне храната? — Всички трѣбва да се ползуваме отъ методитъ на природата.

Сега, разбира се, азъ не говоря за тази природа, въ която ние сме оставили своитъ излишъци, не говоря за природата, която е създадена отъ мъртвитъ тѣла на милиарди и милиарди сжщества, но говоря за онази жива, Божествена природа. Сегаш-

ната природа е създадена от останките на миналите същества върху тия мъртви тела растат сега крушите, ябълките и други плодове. Следователно, ние се храним само от мъртви същества. При такова положение може ли да бъдем безсмъртни? — Никога! След време, когато започнем да образуваме храната си от слънчевите лъчи, ще бъдем безсмъртни. До тогава, докато изваждаме за храна сокове от земята, ще умираме, смърт ще има за нас. Един ден ние ще имаме растения, които ще възприемат енергия направо от слънцето. Хлебът също ще приемаме направо от слънцето. Само тогава ние ще имаме възможността да бъдем безсмъртни. И сега можем да бъдем безсмъртни, само че се изисква голямо усилие. Човекът, след като е приел един обяд, трябва да знае методите, чрез които да пръвърне въ в телото си различните енергии, които е получил от храната. Вие, които ме слушате тук, всичко това е недостъпно при сегашните условия за вашия ум. Каквото и да ви казвам, няма да го разберете, все ще си изгубя времето. Ще кажете: какъ е възможно човекът да възприема храната си от слънцето? Христосъ на едно мѣсто въ Писанието казва: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нѣмате животъ въ себе си“. Той

не казва: ако не ядете плодове — круши, ябълки и други, но казва, че ако не ядете моята плът и не пиете моята кръв, нѣмате животъ въ себе си. Слѣдователно, подъ „плътъ и кръв“ Той подразбира животътъ, който излиза отъ този центъръ. Ако отъ този центъръ не възприемате живота, вие не може да имате вѣчния животъ въ себе си. По нѣкой път тия центрове се проектиратъ. Запримѣръ, по нѣкой път енергиитѣ на слънцето сж негативни; подъ думата „негативни“ разбирамъ, че силитѣ на слънцето се стремятъ, къмъ центъра на земята. Въ такъвъ случай умътъ на човѣка е въ възходяща степенъ и тогава той твори доброто. Обаче; въ нѣкои хора полюсътъ е другъ, умътъ му се стреми къмъ центъра на земята, а сърцето му се стреми къмъ центъра на слънцето — къмъ доброто. Ако се събератъ двама души, на които сърцата се стремятъ къмъ центъра на земята, а умоветѣ имъ се стремятъ къмъ центъра на слънцето, тѣ нѣма да направятъ нищо. Въ тѣхъ и злото ще се усили, и доброто ще се усили. Сърцето всѣкога е по-силно отъ ума. Ако искате приятелъ, трѣбва да изберете човѣкъ, на когото силитѣ на сърцето сж насочени къмъ центъра на слънцето. Ако усѣщате, че вашитѣ сили на сърцето сж насочени къмъ центъра на земя-

та, търсете приятелъ, на когато силитѣ, на сърцето сѣ насочени къмъ центъра на слънцето. Човѣкътъ има два центъра, запримѣрь центроветѣ А. и В. Да кажемъ, че на центъра А влиае земята, а на центъра В — слънцето. Когато се движимъ къмъ А, т. е. къмъ центъра на земята, ние сме по-активни тогава; когато се движимъ къмъ центъра на слънцето, ние сме по-пасивни. Слѣдователно, до тогава, докато се движите въ посока А, къмъ земята, ще знаете, че ще бъдете по активенъ къмъ злото, т. е. възможноститѣ да направите зло сѣ по-голѣми. отколкото възможноститѣ да направите добро. Когато се движите къмъ центъра на слънцето, или когато се стремите къмъ Бога, възможноститѣ за правене добро сѣ повече, отколкото възможноститѣ за правене зло. Богъ е великиятъ центъръ, къмъ който трѣбва да се стремимъ Свѣтътъ всѣкога показва центъра на земята. Слѣдователно, отъ желанието, което имате въ даденъ моментъ, се опрѣдѣля и посоката на движението ви: къмъ центъра на земята ли се движите, или къмъ центъра на слънцето. Човѣкъ, който иска да има къщи, ниви и много други богатства, той не може да бъде добъръ. Знаете ли защо не може да бъде добъръ човѣкъ? Той ще си направи 1-2 къщи, ще тури въ тѣхъ кираджии и ще се кара всѣки

денъ съ тѣхъ, че наемътъ не му плащали, че развалили това-онова. Или, ще има нѣколко декара земя, ще пазари хора да я обработватъ, но тѣ ще гледатъ да го използватъ, а съ това ще го прѣдизвикватъ да се сърди, да се кара. Послѣ, гледашъ друго нѣкое желание се явило. Това е много естествено! Нѣкои отъ васъ ще ми възразятъ: какъ, не трѣбва ли да имаме кѣщи, ниви? Дали трѣбва да имате кѣщи, ниви или, да нѣмате, то е другъ въпросъ. Кой отъ васъ е безъ кѣща? Азъ бихъ желалъ да видя нѣкой отъ васъ безъ кѣща. Ще кажете: ние искаме направена кѣща. Вие не говорите Истината! Кой отъ васъ нѣма тѣло? Ако нѣмахте кѣща, нѣмаше да бждете тукъ на земята. Всѣки си има по една кѣщица. Азъ ги виждамъ: едни кѣщи сж по малки, други по-голѣми; едни прозорци и врати сж по голѣми, други по малки — различни входове за гости си иматъ. Ще дойде день, когато отъ този материялъ, отъ който хората днесъ могатъ да направятъ само едно село, ще направятъ сто такива села. Днесъ, обаче, хората поради това, че нѣматъ техника, нѣматъ умѣние, разпиляватъ материялитѣ. Тукъ се проявява глупостта на човѣшкия умъ. Глупавиятъ човѣкъ върши много глупости.

Слѣдъ всичко това, отъ научно гледище, какъ трѣбва да разсѣждаваме върху тия въпроси? Нѣкои казватъ: ние не трѣбва да мислимъ за утрѣшния день, но за днешния само. Какво означава това, да мислишъ за днешния день? — Днешниятъ день показва цѣлокупността, която е у човѣка. Днешниятъ день показва, че най-първо трѣбва да се добие единъ талантъ, който да влада врѣмето и пространството. Мислите ли, че единъ знаменитъ цигуларъ може да мисли за своята прѣхрана тъй както васъ? Той взима цигулката си, веселъ е човѣкътъ, посвири 2—3 часа и току-виждъ, изкаралъ прѣхраната си за една година. Вие работите цѣла година по 6—8 часа дневно, и едва се прѣхранвате. Другъ нѣкой е знаменитъ хирургъ. Направи една операция, вземе най-малко 50—60,000 лева за нея и си изкарва прѣхраната за една цѣла година. Вие, които нѣмате нито едно отъ тия изкуства; казвате: Господъ е отредилъ за насъ да се трудимъ, да се мѣчимъ и така да изкараме прѣхраната си. Гдѣ е писано, че ние трѣбва да се трудимъ? Слѣдъ като създаде Богъ първия човѣкъ, постави го въ рая и му каза: „Ти ще живѣешъ тукъ като царски синъ. Ще наглеждашъ всички дървета и цвѣтя въ градината, ще се радвашъ на всичко хубаво тукъ“. Но Адамъ прѣстъпни вели-

кия Божии законъ, съгрѣши прѣдъ Него, и Богъ го изпѣди отъ рая, като му каза: „Отъ сега нататѣкъ съ трудъ и потъ на челото си ще си изкарвашъ прѣхраната — много ще орешъ и копаяшъ земята, но малко приходъ ще ти дава тя. Така че, щомъ прѣстѣпишъ великия Божии законъ, много ще работишъ, малко ще придобивашъ. Отъ това изваждамъ едно правило! Когато нѣкои ме питатъ, трѣбва ли да ни лѣкува лѣкарь, азъ отговарямъ: ако сте грѣшници, лѣкари ще ви лѣкуватъ. Грѣшникътъ — лѣкарь го лѣкува; праведникътъ — свѣтлината. Слѣдователно, всѣки, който се лѣкува отъ лѣкарь, е грѣшенъ човѣкъ нищо повече! Това е фактъ. Всички ония, които сѣ прѣстѣпили великия Божии законъ, сѣ пострадали. Защо? — Злото е въ услугата, която вие правите. Когато дяволътъ извелъ Христа на покрива на храма, какво Му казалъ? — „Хвърли се отгорѣ, ще ти дамъ всичкитѣ царства тукъ на земята!“ Христосъ противопоставилъ ли се е на дявола? Той му казалъ: „Махни се, сатана, отъ тукъ! Христосъ не се уплаши, Той не се даде въ услуга на дявола, защото знаеше, че злото, като сила извънъ насъ, не цапа човѣка. Когато злото се възприеме вътрѣ въ човѣка, тогава е опасно Дяволътъ казалъ на Христа: „Хвърли се долу, нали Писанието казва, че Господъ ще прати ангели

да те поематъ на ржцѣ!“ Христосъ му отговорилъ: „Понеже съмъ се научилъ да вървя все нагорѣ, не искамъ да слизамъ къмъ земята. Когато и тебѣ нѣкой ти каже: ти се посвѣти вече, я се хвърли отъ тази ^Бисоичвна! — Ти ще му отговоришъ: азъ съмъ се научилъ да се качвамъ нагорѣ, не слизамъ долу. Това ще имате като правило: нѣма да слизате долу по волята на свѣта!

Изобщо, въ чисто морално отношение се зараждатъ противорѣчиви въпроси. Въ даденъ случай тѣ могатъ да бждатъ вѣрни, въ даденъ случай могатъ да не бждатъ вѣрни. Тия условия, които сега имате сж благоприятни за вашето развитие. Втори пжтъ тѣ нѣма да се повторятъ, защото два еднакви момента въ природата не се съвпадатъ. Този, който изостане веднѣжъ отъ пжтя на своето развитие, пакъ ще влѣзе въ Царството Божие. но знаете ли какъ? Ап. Павелъ казва: „Като главня въ огнь“. То значи, че всичко ще бжде изгубено, ще се прѣвърне на главня въ огъня. Който върви правилно въ пжтя си, ще бжде като злато, което излиза отъ огъня — такова богатство ще прѣдставлява той. Вие трѣбва да се стремите да използвате енергията, която се на-
копява въ вашия организъмъ за ваше добро. Трѣбва да знаете, че около васъ има отрицателни сили, на

чието влияние може да се подадете и да пострадате. Идете при нѣкой боленъ, който е силно концентриралъ мисълта си върху болестта, че гърдитъ го болятъ, ще забѣлѣжитъ, че ако сте слаба натура, тази силна мисълъ на болния ще ви се натрапи и слѣдъ малко ще усѣтите, че и васъ ви болятъ гърдитъ. За да се освободитъ отъ това чуждо влияние, вие ще си кажете: не, туй е болѣстта на болния, едно отражение отъ неговата мисълъ. Мнозина отъ васъ страдатъ по отражение. Срещнете се съ нѣкой човѣкъ който скърби. Постоите малко при него и се отдалечавате вече скърбенъ, тъженъ. Ако той скърби и не може да се повдигне, ако и вие заедно съ него скърбите и не можете да се подигнете, какво печелите, какво печелите? — Нищо. Напротивъ, скръбта се увеличава. То значи $1+1=2$ т. е. единъ грошъ, плюсъ единъ грошъ, ставатъ два гроша — значи Скръбта се увеличава. Този братъ, който усѣща голѣмата скръбъ въ сърцето си, трѣбва да направи една изповѣдь прѣдъ тебе. Изповѣдта е хирургическа операция, разрѣзване на този цирей, който прѣдизвиква скръбта. Нѣкой казва: трѣбва да се изповѣдашъ! Защо? — За да се направи една хирургическа операция, да се прѣрѣже нагноясания цирей. Нѣкои казватъ. ама азъ не искамъ да се

изповѣдамъ — Ще се изповѣдашъ и отгатакъ ще минешъ. Доиде докторътъ вземе ножа и рѣже. Ти плачешъ, викашъ — той си продължава работата. Като се яви нѣкой духовенъ цирей, сжщата хирургическа операция трѣбва да се направи и тукъ. Мнозина отъ васъ страдате по единствената причина, че криете циреитъ си. Не, циреятъ е единъ вжтрѣшенъ неджгъ, който трѣбва да излѣзе навънъ и да се прѣрѣже. Онѣзи отъ васъ, които искатъ за въ бждеще да се повдигнатъ, да станатъ поети, музиканти, художници, или какво и да друго, не трѣбва 'да иматъ циреи. Отрицателнитъ качества въ свѣта не правятъ човѣка положителенъ. Туй трѣбва да знаете! Много нѣща може да внесете въ характера на единъ човѣкъ съ отрицателни качества, но да внесете въ него единъ талантъ. това е невъзможно. Слѣдователно, вие ще се стремите да прѣвръщате енергията, да я трансформирате Какъ? — Ще намѣрите единъ вашъ приятель, сърцето на когото се движи въ противоположна посока на вашата Той ще ви подѣйствува. Тогава, между сърцето на единъ лошъ човѣкъ и сърцето на единъ добъръ човѣкъ има допирни точки, както между коренитъ и клонетъ на растението, вслѣдствие на което става и растенето. Тъй щото лошитъ и добритъ хора всѣкога се допиратъ Вие може

да живѣете съ най-лошия човѣкъ, стига вие да сте добъръ. Вие ще бъдете едно допълнение за него. Много отъ ученицитѣ сждошли до една фаза, дѣто стълкновятъ ли се съ този законъ, тѣ се спъватъ. Защо? Защото въ ученичеството тѣ се срѣщатъ съ разни електрични и магнетични течения. Мимоходомъ ще ви припомня въ връзка съ това единъ законъ отъ физиката, споредъ който, всѣки лжчъ, който пада отъ по-рѣдка въ по-гжста срѣда, се прѣчупва. Това прѣчупване става вслѣдствие на различно гжститѣ вълни, които изпълватъ цѣлото пространство и се движатъ изъ него. За нашето око изглежда, че тия лжчи се прѣчупватъ, но въ сжщность тѣ се само отклоняватъ отъ пжтя си. Въ природата нѣма прѣчупване на лжчитѣ, има само изкривяване, отклоняване Криви линии, обаче сжществуватъ въ природата. Когато има криви линии, тогава казваме, че е станало малко прѣчупване, или по-право отклонение. Гжстата срѣда, която се движи въ насъ, произвежда тия прѣчупвания. Всичко въ свѣта се движи. Туй движение, което отклонява нашата мисль, създава едно слабо прѣчупване. Този прѣломъ показва, че е имало силно движение, което отклонява, както нашия умъ, така и нашето сърце отъ правия пжтъ Слѣдователно, какво трѣбва да

правимъ въ такъвъ случай? — Да се повдигнемъ по мисль и по чувства къмъ Бога, защото не само едно течение ще ни срещне. Много течения се прѣкрѣстосватъ въ природата. Да излѣзете благополучно отъ тия течения, за това се изисква една велика наука. Щомъ слизашъ надолу, трѣбва да си намѣришъ едно подходяще течение. Когато говоришъ за Любовта, подразбираме едно велико течение. Когато говоримъ за Мъдростта, подразбираме пакъ такова течение. Когато говоримъ за Правдата, подразбираме същото. Когато говоримъ за Добродѣтелта, подразбираме пакъ едно велико течение. Когато говоримо за милосердието, подразбираме същото. Това сж символи, които означаватъ извѣстна срѣда, въ която дѣйствуватъ опрѣдѣленъ закони. Щомъ влѣзешъ въ тази срѣда, ти имашъ вече всичко. Ти ще влѣзешъ въ туй течение и ще вървишъ прѣспокойно, тъй както не се безпокоишъ кждѣ ще те заведе парахода или трена, въ който си влѣзълъ. Параходътъ или тренътъ ще те заведатъ на едно опрѣдѣлено мѣсто. Затуй ще се стремите къмъ познаване на законитѣ. Нѣма да отхвърлитѣ сегашния животъ. Злото въ него ви е потребно до тогава, докато придобиете новото. Не искамъ да кажете, отъ сега вече ние ще живѣемъ по новия начинъ; не ни трѣб-

ватъ вече кжщи, не ни трѣбватъ дрехи. Не, трѣбватъ ви още. Казвате: ние можемъ да се задоволяваме съ малко. Азъ не съмъ срещналъ до сега човѣкъ, който да се задоволява съ малко. Това, че може да се откажете отъ нѣщо, не е още доказателство, че вие изобщо се задоволявате съ малко. Туй е само единъ малъкъ опитъ, а за да се увѣрите въ нѣщо, трѣбватъ ви много опити. Слѣдователно, вие трѣбва да държите стария си животъ до тогава, докато опитате, че новитѣ методи наистина даватъ подобри резултати. Тогава ще замѣстите старото съ новото. Така е и въ природата. Природата, запримеръ, какво прави? Обърнете се къмъ нея и вижте методитѣ ѝ! Когато си охлузишъ ржката, най-първо се образува надъ нараненото мѣсто една грапава, червена, неприятна на гледъ кожица. Природата я туря за първа прѣвръзка. Подъ тази кожа разумното работи, докато създаде хубавата горна кожица. Слѣдъ това, тя разпаря първата кожица и оставя долната, хубавата. И разумната майка тъй прави. При сегашнитѣ неблагоприятни условия, при които живѣете, трѣбва да знаете, че лошото, което дяволътъ ви туря отгорѣ, е първата прѣвръзка. Затова мълчете си, работете разумно отдолу и когато създадете новитѣ условия, старата прѣвръзка сама по себе си ще падне.

Дяволът като види това нѣщо, ще каже: разумни сѣ тия хора! Вие казвате: ние не искаме дяволска прѣвръзка. Не, трѣбва ви такава прѣвръзка! Ами какво лошо има въ това, че дяволътъ те прѣвързалъ? Христосъ казваше на всѣки, когото дяволътъ е прѣвързалъ, че не трѣбва да хвърля тази прѣвръзка, докато не се създаде отдолу нова. Щомъ се създаде новата, жената, мъжътъ хвърлятъ старата прѣвръзка и казватъ: свободни сме вече! Да, свободни сте отъ прѣвръзката на дявола. Ето защо вие не трѣбва да се оплаквате отъ първата си прѣвръзка. Питате: да хвърля ли тази прѣвръзка? Казвамъ: не още, кожата отдолу не се е приготвила. Като се образува, лесно се хвърля старата. Съ други думи казано: не се старайте да прѣмахнете неблагоприятнитѣ условия, при които живѣете. Работете подъ тѣхъ, докато си създадете единъ добъръ характеръ, докато създадете новото въ себе си! Само тъй се създава човѣшкия характеръ! Трѣбва да знаете, че само ония хора сѣ създали отъ себе си велики характери, които сѣ издържали, прѣвъзмогнали неблагоприятнитѣ условия на живота си. Това виждаме въ цѣлата история на човѣчеството. Отъ ония, които сѣ живѣли въ разкошъ, малко велики хора сѣ излѣзли. Азъ поне не зная нито единъ великъ човѣкъ, който да е жи-

вѣлъ въ разкошъ. Нѣкой отъ васъ може да ми приведе за примѣръ живота на Аврамма. Знаете ли какъвъ бѣше живота на Авраама? — Авраамъ нѣмаше дѣца, но слѣдъ като Господъ му даде едно дѣте, изпита го, като му каза: „Принеси ми сина си жертва!“ И какво мислите? Той изпълни волята Божия. Послѣ, прослѣдете живота на Якова! Той стана праотецъ на евреитѣ, но много пати главата му; какви мжнотии нѣмаше! Той взе благословението на брата си, но цѣли 14 години трѣбваше да странствува, да служи на двѣ жени и слѣдъ като се върна при брата си, трѣбвише да плаща данѣкъ три години. Прѣзъ какви тежки закони на смирение трѣбваше да го прѣкара Господъ! Всичкитѣ знаменити пророци, всички велики ангели на небето сж минали прѣзъ неблагоприятни условия на живота. —

Писанието казва: „Когото Богъ обича, поставя при неблагоприятни условия, за да създаде благоприятни. Ако сега имате неблагоприятни условия, то е защото Богъ ви обича. Богъ ви поставя при неблагоприятни условия, защото за въ бждаще мисли да ви даде нѣщо по-хубаво. Ако мислите да ви лиши отъ туй благо, Той щѣше да ви даде доброто още първоначално. Затуй, всѣки като слиза отъ небето питатъ го: какво искашъ, доброто на земята, или

доброто на небето? Ако каже че иска доброто на земята, даватъ му го още на земята. Но, едно трѣбва да знаете, че тукъ на земята нѣма условия за добро, за щастие. Тукъ има само движение. Запримѣрь, за да ви дадатъ богатство, трѣбва да заемете единъ виденъ постъ, да станете пръвъ министъръ въ България или въ Англия. Само така ще видите, какви тайни има скрити въ това богатство! Ще получите едно, двѣ и повече заплашителни писма за живота си. Не само това, но какви ли не опити за отравяне какви ли не заговори ще правятъ противъ васъ! И въ България, и въ Англия, и въ Америка — навсякъде си служатъ съ едни и същи сръдства. При такова едно богатство човѣкъ трѣбва да се страхува. Питамъ: При такъвъ животъ може ли да имате щастие? Това щастие е привидно. Най-щастливи хора сж били светиитѣ. Тѣ излѣзатъ изъ гората, отъ нищо неги е страхъ. Турятъ си на огъня едно гърне съ житце, хапнатъ си прѣспокойно, нищо не ги плаши. Казватъ за нѣкого: той е толкова святъ човѣкъ, че и въшка не убива, оставя ги свободно да лаятъ по него Човѣкъ, който оставя да го ядатъ въшкитѣ, не е святъ човѣкъ, не е светия. Азъ уподобявамъ лошитѣ мисли, желания и дѣйствия въ човѣка на въшки и бълхи. Ако вие имате тия нѣща, не сте светии, а сте обикновени хора.

Всички ще се учите! Учение ви трѣбвал Туй учение, което имате, слѣдвайте, но сериозно учение ви трѣбва. Като имате нѣкаква болестъ, най-първо ще се опрѣдѣлите въ себе си, на Бога ли служите, или на себе си. Ако служите на себе си, ако сте грѣшенъ, ще викатъ единъ, два и десетъ доктора дори, докато най-послѣ ви помогнатъ. Ако служите на Бога, нито единъ лѣкаръ нѣма да викате. Не се плашете! Болѣстѣта за васъ има съвсѣмъ друго прѣданазначение. (Ще ви кажа едно правило: въ свѣта Богъ всичко е прѣдвидѣлъ. Всичко абсолютно става за добро. Туй трѣбва да знаете! Не мислите, че Господъ е намислилъ да направи нѣкому зло или да му изпрати нѣкакво нещастие. Злото идва, защото вие мислите, че ще ви сполети нѣкакво зло, та привиквате тия сили.

Не се заблуждавайте да мислите, дали Господъ знае, колко тухли влизатъ въ постройката на вашето здание. Азъ ще ви обясня, какъ седи тази работа. Онази Божествена материя, която влиза въ образуването на тия тухли е жива, и за тази материя се държи смѣтка Богъ знае за всѣка една частица въ насъ, знае колко атома, колко йони има въ насъ, знае силата ни, знае всичко, но колко тухли има въ нашето здание, за това Той не иска да знае, не се

интересуза. Това, да знаемъ, колко тухли има въ едно здание, прѣдстои намъ. Отъ материята, която има на разположение, отъ законитѣ, която знае за съчетанието на материята, Богъ всѣкога може да опрѣдѣли, колко тухли сж влѣзли въ дадено здание. Освѣнъ това, споредъ законитѣ на материята, ако вие затворите, въ една форма едно кило вода, тя не ще може да се задържи повече отъ 1—2—3—4—5—10 години. Тази форма ще се прѣсне. Значи, колко врѣме ще се задържи тази вода въ сжда това е точно опрѣдѣлено, нито една минута повече не ще можете да я задържите. Нѣщата сж точно опрѣдѣлени. Отъ този законъ учениитѣ ще видятъ, че материята се измѣня. Слѣдъ години земята нѣма да бжде въ това състояние, въ която я намираме днесъ. Материята на земята става по рѣдка, защото земята се повдига нагорѣ и влиза въ друго течение, което изменя състава ѝ, а съ това и движението на нейнитѣ частици. По сжщия начинъ и вашата душа, която е турена въ вашия организъмъ, като една затворена форма, има опрѣдѣленъ пжтъ, опрѣдѣлена работа, която трѣбва да извърши. Всѣки отъ васъ трѣбва да се стреми да извърши работата, която му е дадена. Нѣкой ще каже: азъ не мога да извърша голѣма работа. Отъ васъ не се изисква голѣма ра-

бота. Господъ не се интересува отъ голѣми работи. Ако Му разправятъ голѣми работи, напримѣръ отъ какво сж направени звѣздитѣ, планетитѣ, изобщо цѣлата вселена, Богъ не иска да слуша, но ако ти направишъ едно малко добро, каквото никой другъ не може да направи, Богъ ще се заинтересува отъ това. Богъ се интересува отъ малкитѣ работи. Ако нѣкой отъ васъ е царъ на България и като такъвъ направи нѣкое голѣмо добро, Господъ за това не иска да знае, но ако направи едно малко добро на нѣкоя бѣдна вдовица, за това Богъ се интересува. Той не се нуждае отъ голѣми хора и отъ голѣми работи. Никждѣ въ Писанието не е казано, че сж блажени царетѣ, князетѣ или богатитѣ, а се казва: „Блажени сж дѣцата, сиромаситѣ, гоненитѣ, онеправданитѣ и т. н. Князетѣ, царетѣ сж величия само на земята, на материялния свѣтъ, но не и на небето. На небето царе и князе нѣма. Въ невидимия свѣтъ нѣщата не сж както въ материялния свѣтъ. По този законъ вие ще се стремите да използвате разумно енергията, която е вложена въ васъ. Не влагайте отрицателни мисли въ ума си; не питайте, защо това е направено така, а не иначе, но гледайте, какъ Богъ работи. Това не е лесна работа.

Най-първо вие трѣбва да започнете съ успореднитѣ линии. Запримѣръ, какво означаватъ двѣ успо-

редни линии? — Тѣ означаватъ пѣтъ, движение, Ако сънувашъ нѣкога, че тѣчешъ на станъ, какво означава това? — Платътъ, който тѣчешъ, означава живота. Прѣди години бѣхъ въ Стара-Загора и тамъ една жена ми разправяше слѣдното: сънувахъ, че ми дадохъ станъ и бѣлъ палукъ да тѣча платно. Идва въ това врѣме при менъ единъ отъ великитѣ Учители и ми казва: ще тѣчешъ! Започнахъ да тѣча платното, но го напуснахъ. Така стана и въ живота ми. Заинтересувахъ се отъ новото учение, слѣдвахъ го и послѣ го напуснахъ. Вдахъ се въ свѣта и цѣли 10 години се лутахъ, докато най-послѣ ме постигна голѣма скръбъ: единствениятъ ми синъ се самоуби. Отъ тази голѣма скръбъ отново се обърнахъ къмъ Господа. Една вечеръ се явява при мене Христосъ, донася ми сѣщия по-раншенъ станъ и ми казва: „Туй платно бѣше добръ започнато. Ако можешъ да го довършишъ, ти ще излѣзешъ благополучно въ живота. Значи това показва за всинца ви, че трѣбва добръ да обработвате живота, който сте започнали. Неуспѣхътъ, погрѣшкитѣ се дължат на васъ. Нѣма да напущате вашия станъ, нѣма да плащате на другъ да тѣче заради васъ. Нѣкой казва: нека потѣче другъ заради мене! Не, ти самъ ще си свършишъ започнатата работа! Ако нѣкой е добъръ

маисторъ и иска да ти помогне, нека ти насучи цѣ-
витѣ, но ти самъ ще си тъчешъ. Не оставяй други
да тъчатъ заради тебе. Това е лошъ навикъ. Всѣки
самъ трѣбва да си тъче. Накарашъ ли други хора да
тъкатъ заради тебе, работата е развалена вече.
Спазвайте тия закони! Тѣ сж важни за вашето раз-
витие. Не мислете, че ще намѣрите другъ методъ за
развитието си. Този е единъ отъ най-проститѣ.

Вие трѣбва да прилагате разумно методитѣ на
природата. Ще работите вжтрѣшно, скрито въ себе
си, тъй както скрито, незабѣлѣзано за другитѣ
работи и самата природа. Ще работите така, докато
съградите въ себе си единъ солиденъ характеръ.
Докато не създадете Божественото въ себе си, не
хвърляйте човѣшкото. Вие хвърляте човѣшкото, нѣ-
мате още Божественото създадено и оставате сухи
кости. Дръжте човѣшкото, а Божественото нека ра-
боти отвжтрѣ, докато се засили. Когато всичко въ
васъ стане Божествено, тогава всѣка велика прѣ-
връзка сама по себе си пада, или по-право, прѣ-
връща се въ Божествена.

Сега, помнете едно правило: при всѣка беседа
която ви държа, и доброто у васъ се увеличава, и
страданията ви се увеличаватъ. Едноврѣменно съ то-
ва, и радостта ви се увеличава, и скръбта ви се

увеличава. Затова не се стремете да ме надхитрите. Щомъ сте влѣзли въ този пѣть и не работите, нѣма да ви се помогне. Това не зависи отъ менъ. Отъ невидимия свѣтъ се интересуватъ за васъ, държатъ ви за всичко смѣтка. Слѣдователно, всѣка вечеръ идватъ при васъ и разглеждатъ, какъ сте завършили деня. Тѣй щото, ако речете да се оплаквате отъ нѣщо, не забравяйте, че ви наблюдаватъ. По нѣкой пѣть вие мълчите, външно не се проявявате; азъ виждамъ вжтрѣшното ви състояние, но държа очитѣ си прѣвръзани, като че не виждамъ. Нѣкога снимамъ прѣвръзката си и тогава виждамъ всичко. Вие трѣбва да живѣте чистъ, абсолютно чистъ животъ. Само чистиятъ човѣкъ може да познае чистотата, може да познае чистия човѣкъ. Нечистиятъ не може да познае чистия човѣкъ. Чудни сж нѣкои хора, които запитватъ, какъвъ е Учителътъ. Ако си чистъ, ще ме познаешъ. Всѣки познава подобния си. Това е законъ въ свѣта! Чистиятъ ще познае чистия: любящиятъ ще познае любящия; мѣдриятъ ще познае мѣдрия, силниятъ ще познае силния, праведниятъ ще познае праведния и т. н. Това сж закони, въ които нѣма изключение за никого. Трѣбва да се познавате, да се обичате. Нѣма законъ, чрѣзъ който да се опрѣдѣля, какъ да се люби. Не е било врѣме, когато

да се е заповѣдвало на Любъвта. Богъ не се подчинява на чикакъвъ законъ! Любъвта е отъ Бога. Споредъ закона на Любъвта, които азъ познавамъ, не е било врѣме, когато Болъ не е обичакъ нѣкого въ този вѣкъ. И въ миналитѣ, и въ бждещитѣ вѣкове, Богъ всѣкога е единъ и сжщъ, изобилень въ своята Любъвъ. Неговата Любъвъ се е спирала само тогава, когато нашата воля Му е противодѣйствувала. Спирането на Божествената Любъвъ произвежда страданията въ свѣта.

За сега отъ васъ не се изисква много. Колкото знаете, прилагайте го! Нѣкога ще ви дамъ една задача, да направите най-малкото добро. Какъ мислите, какво трѣбва да бжде това добро? — Това добро съ пари не става; съ дрехи, обуца не става; съ имоти — кжщи, ниви не става. Днесъ вие разбирате, че за да се направи добро, трѣбва да имате пари; ако нѣмате пари, а искате да направите добро, ще вземете отъ нѣкъдѣ на заемъ. Всѣки, който помага съ пари, мисли, че е добъръ човѣкъ. Това ни най-малко не е добро. Доброто въ свѣта не е създадено отъ материя. Доброто не седи нито въ сиромашията, нито въ богатството; доброто не седи нито въ учението, нито въ глупостта. Защото, ако си ученъ, ти можешъ да направишъ много добро,

но може да направишъ и много зло. Ако си глупавъ, ти пакъ можешъ да направишъ много добро, но можешъ да направишъ и много зло. Същото нѣщо може да се каже и въ случай, когато си богатъ, когато си силенъ и т. н.

Тъй както ви схващамъ, вие още живѣте въ външния животъ, и доколкото ви виждамъ, вие очаквате доброто да дойде отвънъ. Има три категории влияния върху васъ. Първото влияние е свѣтътъ. Той ви влияе и вие не можете да се избавите отъ него. Второто влияние е вашата плътъ, вашето тѣло. Плътта казва: азъ искамъ хлѣбъ, вода, жаденъ съмъ. Искали нѣщо плътта, тя ще те прати прѣзъ седемъ баира, но да ѝ го доставишъ. Като каже „хлѣбъ искамъ!“ — Ще те накара цѣлъ день да работишъ за хлѣбъ. — Третото влияние е влиянието на дявола. Свѣтътъ, плътта и дяволтъ, това сж тритѣ фактора, които днесъ човѣчеството е опорочило. Дяволтъ работи вече въ вашия умъ. Слѣдъ като направишъ много глупости, той казва: понеже не излѣзе уменъ, както ти казвахъ, затова пострада. Не трѣбваше само ти да крадешъ, но трѣбваше и другитѣ да накарашъ да крадятъ. Не трѣбваше само ти да убивашъ, но трѣбваше другитѣ да убивать, и тѣхъ да турять въ дрънгульника, а ти да минешъ за праведенъ.

Плътта пъкъ казва тъй: ако слушаше менъ, да ядешъ и да пиешъ, щѣше да бждешъ снаженъ, силенъ, здравъ. Но тъй, като не ме слуша, като посети, не съмъ отговоренъ, нѣма какво да ти правя.

Свѣтътъ казва: ти трѣбваше да се запознаешъ съ всички окръжающи, силни на деня, за да ти помагатъ. Всѣки единъ отъ тия три фактора си има методъ за постигане своята крайна цѣль. Идете въ свѣта, идете при плътта, идете при дявола, навсѣкждѣ ще имате едни и сѣщи крайни резултати. Вие ще гледате да прѣвъзможнете тия три изкушения, тия три слабости. Нѣма да ги отхвърлите, но ще ги замѣстите. Кое може да замѣсти свѣтътъ, споредъ васъ? — На мѣстото на дявола, ще туримъ Христа! На мѣстото на плътта ще туримъ Духа. На мѣстото на дявола ще туримъ Царството Божие. Царството Божие, Духътъ Божии и Любовта на Христа, това сж тритѣ нови фактори, тритѣ метода, съ които можемъ да работимъ и да се повдигаме нагорѣ.

Т м.

Богъ на Любовта не е Богъ на мъртвитѣ, но Богъ на живитѣ.

СТРАХЪТЪ.

29-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(III ГОДИНА)
ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА 7.V.1924 Г.—СОФИЯ

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ—РУСЕ
ул. Сараоолу № 21.

Страхътъ.

Богъ на Любовта не е Богъ на мъртвитъ, но Богъ на живитъ.

Т. м.

Прочете се темата: „Какъ познахъ, че имамъ умъ“.

Тема за слѣдния пжтъ „Защо човѣкъ има уста?“. Въпросътъ „какъ познахъ, че имамъ умъ, е отвлечень прѣдметъ. Никой до сега не е видѣлъ ума, слѣдователно, мжчно се говори за него. Но въпросътъ „защо човѣкъ има уста“ е лесень за разрѣшение. Какво доказателство може да дадете на въпроса, защо човѣкъ има уста? Най-първо ще отговорител човѣкъ има уста, за да яде. Туй е право, но това не е цѣлата истина. Въ устата се крие и другъ единъ органъ, органътъ за говорене. Устата е създадена, за да изрази разумното въ човѣка. То се изразява чрѣзъ езика. Езикътъ служи още и да изпитва вкуса на нѣщата. Нѣкои хора чрѣзъ устата още и дишатъ. При всички тия служби на устата, за какво, обаче, е най-първо създадена тя? Ако ка-

жемъ, че устата ни служи първо за ядене, това още не е доказателство, защото било е време, когато не е имало уста. Значи, въ природата, единственият методъ за хранене не е чръзъ устата. Да се хранимъ чръзъ устата, това е единъ специаленъ методъ. Ако природата би накарала човѣка да говори, той не би създалъ устата. Значи, най-първо природата е съзала въ човѣка илюзията да яде и той, като видѣлъ хубави, вкусни нѣща, отварялъ е устата си и съ това се измамилъ, подкупилъ се.

Сега, ще ви приведа една алегория. Искашъ една услуга отъ нѣкой човѣкъ. Ако този човѣкъ е жененъ, той ти казва: нѣмамъ време, жена, дѣца имамъ, заетъ съмъ. Ако е професоръ или заема каква и да е друга длъжностъ, казва: имамъ работа въ училището, въ канцеларията, не мога да ти услужа. Но ако този човѣкъ ти каже слѣдното: слушай, услужи ми въ това, което те моля. Азъ имамъ единъ чекъ отъ 2000 лв., на тебъ ще го дамъ. При таково условие този човѣкъ ти казва: добръ, на твое разположение съмъ, готовъ съмъ да ти услужа. Тъй че, при наличността на тия пари, готовъ е за всѣкаква услуга, а щомъ нѣма пари, и време за услуга нѣма. Природата като е създала устата, това подразбира, че прѣдлага на човѣка единъ чекъ отъ 2000

да, да опита всичко, което е направила. Следъ вкуса е дошло говоренето. Въ първо време човѣкъ е мислилъ, не е могълъ да говори, но следъ като природата му е направила устата, заставила го е и да говори. Той знаелъ какво е нужно да говори, но трѣбвало е да се помъчи, да изговори думитѣ. Природата му казвала: азъ ще ти дамъ това, което искашъ, само следъ като му кажешъ името, следъ като го изговоришъ. По този начинъ именно тя го е заставила да говори. Само така човѣкъ е научилъ имената на всички животни, растения, извори и камъчета въ природата. Следователно, устата най-първо е създадена, за да изпита външната страна въ природата, а следъ това да може да изрази разумното въ природата. Това сж два важни процеса. Единиятъ процесъ е отвѣнъ навжтрѣ, значи отъ природата къмъ насъ; другиятъ процесъ е отвжтрѣ навѣнъ. Тия два процеса се съвпадатъ. Най-първо е създадено сърцето въ човѣка. Сърцето изразява единъ процесъ отвѣнъ навжтрѣ. Да чувствувашъ нѣщата, значи да живеешъ отвѣнъ навжтрѣ; да мислишъ, значи да живеѣшъ отвжтрѣ навѣнъ. Всѣки човѣкъ започва да мисли, когато има вече извѣстенъ образъ, и когато този образъ, съ своитѣ впечатления, е оставилъ дълбоко впечатление въ него. Тогава

човѣкъ започва да различава тия образи, започва да ги опитва. Въ такива случаи се явява умътъ, започва да прави разлика между разнитѣ образи и прѣдмети, които сж му причинили приятностъ или неприятностъ, радостъ или скръбъ. Приятността и неприятността се прѣдизвикватъ отъ физическия свѣтъ, а радостта и скръбта — отъ духовния свѣтъ.

Сега, за да може да се разбератъ нѣкои нѣща, човѣкъ трѣбва душевно да се повдигне на едно по-високо ниво въ своитѣ разбирания. Окръжаващата срѣда указва влияние върху човѣка. Ако вие заобиколите човѣшкия умъ съ кжщи, съ пари съ удовольствия, съ градини, съ ниви, всичката му философия, ще бжде материалистическа. Той ще говори за кжщи за ниви, за градини, за всичко, което е видимо. Такъвъ човѣкъ ще бжде цѣлъ естественикъ. Отнемете ли му кжщата, отнемете ли му паритѣ, градинитѣ, нивитѣ, да остане безъ тѣхъ, той ще си създаде една отвлѣчена философия. Слѣдователно, природата употребява два метода за възпитание на човѣка: най-първо тя дава, а слѣдъ туй взема. Защо? — За да го застави да се повдигне на едно по-високо ниво.

Азъ влизамъ въ тази областъ, за да ви покажа този великъ законъ. Вие много пжти си задавате въпроса: защо трѣбва да страдамъ? Азъ ви пи-

тамъ: защо пъкъ да не страдаш? Това не е обяснѣ-
 ние на въпроса, то е по-скоро отклонение отъ
 въпроса. Изобщо страданието е необходимо. За да
 прогресирате, непрѣменно трѣбва да ви се даде
 нѣщо и послѣ да ви се вземе. Ще ви обясня ми-
 съльта си картинно. Прѣдставете си, че ви изваж-
 датъ съ едно дебело вѣже отъ единъ кладенецъ,
 дълбокъ 500 м. Туй вѣже е необходимо за васъ,
 Докато, ви издигнатъ на повърхността на земята
 съ това вѣже, вие изпитвате радостъ. Но, прѣдста-
 вете си, че това вѣже тежи 4—5 кгр. и като се
 качите горѣ, ви го окачатъ на гърба. Питамъ ви:
 сега това вѣже ще ви причинява ли радостъ? — Не,
 радостта ви ще се прѣвърне на скръбъ. Изобщо,
 трѣбва изяснение на нѣщата. Вие мислите едностран-
 чиво, понеже изхождате само отъ материялния
 свѣтъ отъ настоящия животъ. Казвате: този животъ,
 който ние живѣемъ на земята е реалниятъ животъ.
 Да, така е, но това сж ваши субективни схващания.
 Прѣдставете си, че вие сте радостенъ, понеже дъ-
 щеряви, 22 годишна мома, свършила наукитъ си;
 радостенъ сте още и поради това, че майка ви, съ
 която не сте се виждали много врѣме, дойде въ
 дома ви по този случай. При тази голѣма радостъ
 азъ ви хващамъ, вързвамъ ви съ вѣже и ви пущамъ

въ единъ дълбокъ кладенецъ. Питамъ: на какво ще се обърне сега вашата радост? — на Скръбъ. Вие започвате да се молите да ви извадя отъ кладенеца. Тогава азъ взема да навивамъ въжето и да ви вадя отъ кладенеца. Въ този случай вашата скръбъ се измѣня на радостъ. Като излѣзете вънъ отъ кладенеца, ще ви кажа: понеже вие опитахте и скръбъта, и радостъта нѣма вече да ви спущамъ въ кладенеца съ въже. Радостъта и скръбъта сж състояния, които се смѣнятъ постоянно въ човѣка. Въ единъ моментъ усещате радостъ, въ другъ — скръбъ. Всѣко страдание е слизание въ материята, за да се качите после по-високо. Слѣдователно, когато минавате отъ едно състояние въ друго, навлизате въ една зона, която ви причинява страдание, Това е неизбежно. Законътъ е такъвъ. Щомъ имате страдание, това показва, че пжтувате прѣзъ една областъ, неприятна вамъ, щомъ имате радостъ, пакъ пжтувате, само че прѣзъ една областъ, която е приятна вамъ. И двата процеса сж процеси на движение въ природата. Вашитѣ очи не сж отворени, нѣмате духовно зрение. Вие виждате нѣщата съ физическитѣ си очи. Защо не виждате нѣщата духовно? Защо вашитѣ очи не сж отворени? — Заради вашия страхъ. Вие сте много страхливи. Единственото нѣщо, което спѣва сегашнитѣ ученици

да прогресиратъ бързо въ духовната наука е страхътъ. Азъ съмъ срѣщалъ малко смѣли хора въ свѣта. Не говоря за смѣли, за безстрашни само за моментъ. Напримѣръ, нѣкой човѣкъ може да бѣде смѣлъ, безстрашенъ на бойното поле. Тамъ може геройски да влѣзе въ 10 най-страшни сражения, но оставете го въ обикновения животъ, тамъ ще се прояви, като най-голѣмъ страхливецъ. Вземете му паритѣ отъ касата и той вече е подъ страха на утрѣшния день. Страхътъ е, който ви спѣва навсѣкждѣ. Този страхъ влияе върху ума ви, прѣчи ви да се проявите. Вие имате нѣкое добро желание, но се възпирате да го проявите. Азъ наблюдавамъ, слѣдното въ много отъ васъ: въ нѣкой ученикъ възникнала нѣкоя добра идея, иска да поговори съ менъ по този въпросъ. Гледамъ го, засилилъ се, дойде при менъ и току се спре, каже си: хайде сега да не занимавамъ. Учителя съ такива въпроси! Азъ го оставя свободенъ, нищо не му казвамъ. Другъ пѣтъ дойде да ме занимава цѣль часъ съ нѣкой дребнавъ въпросъ който не заслужава да се разглежда. Въ първия случай той считаше важния въпросъ за маловаженъ, понеже разсѣждаваше по човѣшки. Той мисли, че важниятъ въпросъ ще ми вземе много дълго врѣме. Важнитѣ въпроси отниматъ най-малко врѣме, Малки-

тъ въпроси сж като циганскитѣ тръне, часове отнематъ, докато се прѣмахнатъ. Голѣмиятъ трънъ лесно се набутва, лесно се хваща съ щипцитѣ, а речешъ ли да хванешъ малкия трънъ съ щипцитѣ, той се откъсва. Него и съ игла не можешъ извади. Нѣкои отъ васъ мислятъ, че лесно се рѣшаватъ малкитѣ въпроси. Лъжатъ се, не е така. Голѣмитѣ погрѣшки въ свѣта много по-лесно се изправятъ, отколкото малкитѣ. Когато кажемъ, че трѣбва да поправимъ малкитѣ погрѣшки, това подразбира, че трѣбва да се започне една сериозна работа. Запримѣръ, нѣкой пжтъ сърцето ми трепне То не трепва отъ Любовь. Ами отъ какво? — Трепва отъ нищо и никакво, отъ страхъ. Вие всички се плашите, безпокоите се, дали ще спечелите нѣщо отъ това, къмъ което се стремите, или не. До тогава, докато въ васъ седи идеята, че ще спечелите нѣщо, че ще можете лесно да влѣзете въ небето, вие сте на кривъ пжтъ. Ако азъ ви говоря, че вие трѣбва само мене да слушате, като Учителъ; че ако ме слушате, ще отидете на небето, дѣто ангели ще ви посрещнатъ, райскитѣ врати ще ви се отворятъ, нѣма да остане нито единъ отъ васъ тука. Защо? Защото това е подкупъ. Отгдѣ знаете, че ще влѣзете въ небето? Това, че азъ ви казвамъ, може да сж голи, външни обѣщания.

Ако ви говоря на Божественъ езикъ, ~~не~~ма да ви обѣщавамъ нищо. Ще кажа само: елате съ менъ! Казано и свършено! Ето защо, когато вие разсжждавате за Истината, трѣбва да разсжждавате извънъ врѣмето и пространството То значи, че онова, което схванете по даденъ въпросъ, трѣбва да стане моментално.

Единъ день, една ученичка дойде при менъ и ме запита слѣдното: Учителю, до сега съмъ те запитвала голѣми работи, но сега искамъ да ми кажешъ една отъ най малките добродѣтели, която трѣбва да развия въ себе си. Съ този неинъ въпросъ, ще отговоря на всинца ви. — Ще гледате да се освободите отъ страха. Страхътъ съществува както у всички животни, така и у всички растения. Туй малкото, което прави сърцето ви да трепва е страхътъ. Той спъва всички хора. И първата жена се уплаши. Онзи адептъ, който бѣше на дървото, ѝ каза: какъ, нима нѣма да си откъснешъ отъ този плодъ? Тя се уплаши и отъ страхъ веднага се съгласи и каза: ще приема плода. Тя не е разсжждавала никакъ Всички прѣстѣпления въ свѣта ставатъ все отъ страхъ Искашъ да станешъ ученъ. Защо? — Отъ страхъ. Искашъ да станешъ докторъ. Защо? — Отъ страхъ. За сега страхътъ е само една побудителна причина, затова

нѣщата не ставатъ правилно. Страхътъ, като влиза въ насъ, внася отрова въ организма ни, вслѣдствие на което, ние не може да използваме разумно знанието. За да се събуди стремежъ къмъ знание, има други побудителни причини. Затуй се казва въ Писанието, че на страха трѣбва да противопоставимъ най-малката любовъ. Вие още не сте опитали най-малката любовъ въ свѣта. Онзи, който е опиталъ най-малката любовъ, той може да опита и най-голямата любовъ. Вие сте въ срѣдата: нито сте горѣ на небето, нито сте долу на земята.

За сега, ще гледате да се освободите отъ двѣ нѣща: отъ страха и отъ докачението, отъ обидата. Ще разглеждате страха отъ всички положения, понеже той постоянно реагира върху васъ, постоянно ви влияе. Причината да се докача човѣкъ е пакъ страхътъ. Той се плаши, че ще се урони неговия престижъ. Нѣкои хора ми казватъ: знаете ли какво говорятъ за васъ? — Зная, но не се плаша. Ако се плаша, ще трѣбва да се разправямъ съ хората. Никой не може да урони вашия престижъ. Помнете слѣдното нѣщо: не е било врѣме и нѣма да .бжде, когато нѣкой е сполучвалъ да вземе благото, което Богъ е далъ нѣкому. Нѣма нито единъ примѣръ, дѣто нѣкой да е успѣлъ да вземе благото комуто и

да е. Това е единъ великъ законъ! Слѣдователно, цѣлиятъ козмосъ да се дигне противъ тебе, цѣлата земя и цѣлата слънчева система, никой не ще може да ти отнеме това, което Богъ ти е далъ. Вие седите на една скала, на единъ великъ законъ, но се страхувате, че нѣкой може да ви вземе благото. Вие мислите, че Богъ, който е създалъ свѣта, може да се мѣри съ вашитѣ мѣрки. Не, казалъ съмъ ви и другъ пжтъ, че у Бога нѣма обратни рѣшения. У Бога има нѣщо велико: и за най-малкото нѣщо, което е обѣщаль, Той е всѣкога буденъ. Това, което обѣщае веднѣжъ, всекога изпълнява. Нѣма умъ по-буденъ отъ Неговия. Значи, никой не може да ни лиши отъ това, което Богъ първоначално е обѣщаль да ни даде, затова трѣбва да бждемъ свободни и безстрашливи. У Бога нѣма страхъ. Ако вие сте страхливи, това не е отъ Бога, това е отъ дявола. Страхътъ е начало на грѣха въ свѣта. Забѣлѣзаль съмъ, че когато ученицитѣ дойдатъ въ училището, въ първо врѣме се уплашватъ, какъ и кога ще свършатъ гимназия. Свършатъ гимназия, влѣзатъ въ университета, боятъ се какъ ще го изкаратъ. Свършатъ университета, сега се плашатъ, какъ ще си намѣрятъ работа. Нѣкой е чиновникъ, казва си: ами ако ме уволнятъ? Страхътъ царува навсѣкждѣ. Той ви свър-

зва психологически. И когато ние се избавимъ отъ тази язва, отъ тази душевна проказа — страха — ще бждемъ хора свободни. Тогава вече можемъ да говоримъ за друга философия. Докато страхътъ не е излѣзълъ отъ васъ, и да ви се каже истината, вие ще я облѣчете пакъ въ дрехата на страха. Щомъ облѣчете истината въ страха, тя се покваря. И истината може да се поквари. Ако въ едно нечисто шише внесете чиста вода, тя все ще има малко миризъ, който ще разваля вкуса ѝ. За да бжде човѣкъ абсолютно свободенъ, трѣбва да бжде абсолютно чистъ. Абсолютно свободни и чисти сж онѣзи, които сж безстрашни. Само безстрашниятъ човѣкъ може да стане вѣренъ на Бога. Той е вѣренъ въ всичкитѣ вѣкове, а това е цѣнно качество. Имашъ ли страхъ, може да изневѣришъ на Бога. Щомъ сгрѣши човѣкъ, после се разкайва. Онзи, който грѣши, се разкайва. То е хубаво. По-добръ е, обаче, човѣкъ да върши нѣщата безъ страхъ. Туй е едно отъ най-благороднитѣ качества. Не говоря за нахалство, но за безстрашие. Веднѣжъ приемешъ едно убѣждение, рѣшишъ да служишъ на Бога, изпълни го. Тогава ще дойде най-малката любовъ въ тебе.

Запита ме единъ мой ученикъ единъ малъкъ въпросъ, който слушалъ отъ нѣкой германецъ, а именно: казвало се, че едва въ човѣка имало отворена една толкова малка врата, че една слънчева прашинка могла да мине прѣзъ нея. Всѣки другъ, който успѣялъ да мине прѣзъ тази дупчица, щѣлъ да ходи кждѣто иска, — по слънцето, по луната и по всички останали планети. Това е действително така. За да можешъ да излизашъ извънъ тѣлото си, трѣбва да изучавашъ този законъ на смаляване. Азъ не ви говоря по този законъ, защото сте страхливи, а на страхливи хора не може нищо да се говори. Единъ день, когато се освободите отъ страха, и азъ ще ви говоря по това. А сега какво ще ви разправамъ? Да кажемъ, че река да ви прѣкарамъ прѣзъ тази малка дупчица. Какво ще стане съ васъ? — Вие ще се разтреперите отъ страхъ, ще се заплачете, и азъ ще трѣбва да вкарвамъ пакъ вжтрѣ. Знаете ли, колко врѣме ще ми трѣбва, докато ви вкарвамъ отново въ тѣлото. Това е една алегория. Исква се човѣкъ да бѣде абсолютно безъ страхъ. За да бѣде ученикътъ безъ страхъ, душата му трѣбва да бѣде изпълнена съ любовъ. Страхътъ е качество само на животинския човѣкъ. Слѣдователно, всички хора, които се страхуватъ, животинското ги

управлява. Такъв човѣкъ може да е свършил три, четири факултета, обаче животинското го управлява. Сега нѣкой ще каже: тогава не трѣбва да бждемъ учени. Не, нищо отъ това, има учени животни, има и проси животни; има учени хора; има и прости хора, но страхътъ разваля всичко.

Сега, ще турите въ себе си принципа: Безъ страхъ! Туй ви дадохъ като мото. Вие мислите, че е много лесно да го изхвърлите вънъ отъ себе си, но трѣбва да го виждате навсѣкждѣ въ проявитѣ си и да умѣете да се освободите отъ него. Искамъ да бждете свободни. Този въпросъ занимава всички ви. Дойде нѣкой при мене и ми казва: защо постѣпи така еди коя си сестра? — Отъ страхъ. Чудни сте вие! Главата ми побѣлѣ отъ тия ваши глупави въпроси. „Защо тази сестра така постѣпи?“ — Отъ страхъ. „Ами ти защо питашъ?“ — Отъ страхъ. „Защо не живѣемъ братски?“ Защото ни е страхъ „Защо не се примиримъ? Защото ни е страхъ. „Ами кога ще тръгнешъ правилно къмъ Бога? — Когато любовта ни изпълни сърцата. „Кога ще стане това?“ — Когато страхътъ изчезне отъ васъ. Тѣй седи въпросътъ. Може да имате културата на всичкитѣ минали вѣкове, може да имате културата на всичкитѣ бждещи вѣкове, нищо не ще може да направите,

ако имате страхъ. Ако мислите да разберете Божественото по другъ начинъ, лъжете се. Нѣкой пѣтъ може да ви приведа много авторитети на миналото и настоящето, да видите, какво говорятъ за Любовьта, за постигане Божественото. Апостолъ Павелъ казва: „Ако говоримъ съ чловѣчески и ангелски езици, а Любовь нѣмаме, нищо не сме“. Значи, ако бихме имали всичкото знание, което ангелитѣ иматъ и знанието, което хората иматъ, а Любовь нѣмаме, нищо не струваме. Ще бждемъ като „кимвалъ що дрънка“. Върху този стихъ никой не се е спрѣлъ да размишлява. Този е единъ символъ. Вие ще кажете, че сте ме разбрали. Ще кажете: страхътъ бѣше до сега. Отъ сега нататкъ нѣмаме страхъ. Не, до сега вие изучавахте само резултатитѣ на страха, а самиятъ страхъ не сте го хванали. Вие трѣбва да хванете самия страхъ, разбирате ли? Азъ ще ви приведа единъ примѣръ за поука. Това се е случило прѣди 60 години въ варненско. Единъ учителъ си направилъ градинка, посадилъ въ нея най-хубавитѣ цвѣта, искалъ да даде на дѣцата примѣръ. Отива една сутринъ въ градината си, виждѣ едно човѣшко извержение вжтрѣ. Отива втората, третата сутринъ — все същото нѣщо намира. Чуди се, какъ става това нѣщо, не може да разрѣши въпроса. Какъ биха постѣпили

нѣкои учени хора въ този случай? — Ще взематъ да изслѣдватъ състава на това извержение. Нѣма защо да го изслѣдватъ, това извержение е резултатъ. Задачата е тукъ да се хване този, който хвърля тия извержения въ градината. Така постъпилъ този учителъ. Улавя виновника, дава му единъ добъръ урокъ, и втори пътъ не се осмѣлилъ да влѣзе въ градината безъ позволение. Страхътъ е, който внася тия човѣшки извержения, тия най-мръсни работи въ сърцею. Хитъръ е той! Но, ще го хванемъ единъ день и ще му кажемъ: кой ти дава това право да влизашъ въ моята градина? Скоро вѣнъ отъ градината! Ще му дадемъ единъ добъръ урокъ. Нѣкой пътъ казвате: трѣбва да се проповѣдва на хората, но не проповѣдвате. Защо? — Пакъ страхътъ дѣйствува у васъ. Нѣкой пътъ ви кажа нѣщо по силно, но категорично и наблюдавамъ, какъ ще изтълкувате думитъ ми. Казвате: Учителътъ трѣбваше да каже това нѣщо малко по другояче. Вие мислите, че азъ нося вѣншния умъ. Когато кажа една Истина, ще я кажа, както разбирамъ, а това, какъ мислятъ хората, то е другъ въпросъ. Тѣ нека мислятъ за себе си, и азъ ще мисля за себе си. Има законъ, който регулира отношенията. Какъ трѣбва да гворя? — Всѣка Истина трѣбва да се каже безъ страхъ. Ако

искамъ да кажа една Истина, а мисля, че ще ме критикувате, ще дойде страхътъ, ще кажа това, което не искамъ. Щомъ дойде страхътъ, ще кажа това което не искамъ. Щомъ дойде страхътъ, човѣкъ говори това, което не му е приятно. Когато искашъ да кажешъ една Истина, страхътъ ти казва: знаешъ ли какъ ще пострадашъ? Ти трѣбва да му отговоришъ: „именно затова ще я кажа. „Ти нали знаешъ, не ще изгубишъ положението си?“ — Именно затова ще я кажа. Сега, азъ не искамъ да се обърнатъ хората къмъ Бога отъ страхъ. Ако бихъ говорилъ отъ страхъ, както говорятъ другитѣ проповедници, друго нѣщо щѣше да направи страхътъ. Азъ говоря отъ Любовь, която не иде отъ страхъ. Въ тази Любовь, съ която ви говоря, страхътъ не влиза. Любовета, е която ще оправи свѣта.

Вие трѣбва да бъдете свободни! Щомъ кажете: това нѣщо е невъзможно — това е страхътъ, който дѣйствува въ васъ. „Не му е дошло врѣмето“. — страхътъ дѣйствува въ васъ. Нѣкои отъ васъ се запитватъ: защо учителятъ ни е събралъ? Ние нищо не разбираме. Защо не е събралъ поучени хора отъ насъ? Защото онѣзи сж по-страхливи отъ васъ. Вие сте най-безстрашнитѣ хора. Вие мислите, че азъ съмъ толкова будала, та като нѣма какво да правя,

събралъ съмъ който ми попадне И у васъ има страхъ, само че по малко отколкото у другитѣ. Това е една истина. Онзи човѣкъ, който ще те остави посрѣдъ пята, какъ ще пхтузашъ съ него? Прѣдъ всичкитѣ вѣкове, Учителитѣ, които сж идвали въ свѣта, и сж изисквали отъ своитѣ ученици безстрашие — първото нѣщо. Затова, за да се придобие безстрашие, придобивали сж предварително други малки качества. Какво качество се изисква отъ ученика, за да бже безстрашливъ?

Какъ ще озаглавите тази бесѣда? — Страхътъ. И тъй, видѣхте, че слѣдъ всѣко страдание има възможность да се подигнете или да паднете. Ако се уплашите, ще се роди желание, да се върнете назадъ. Прѣдставете си, че зданието, въ което живѣете, гори. Вие ще поискате да бѣгате, но прѣдставете си, че на срѣща ви излѣзе единъ човѣкъ съ ножъ въ ржка. Ножътъ е книженъ, но вие не знаете това. Уплашите се и хуквате да бѣгате назадъ въ зданието, дѣто изгаряте. Не трѣбва да се страхувате. Излѣзете ли отъ зданието, което гори, трѣбва да знаете, че никой не може да ви прободє съ ножъ. Всички ножове, които ви прѣсрѣщатъ прѣдъ вратата, сж все книжни. Щомъ кжщата ви гори и избѣгате навънъ, значи Господъ е съдѣйствувалъ да се спа-

сите Нѣма защо сега наново да иска Той да ви погуби. Това нѣщо хората може да го правятъ, но въ Божествения свѣтъ нѣма такъвъ процесъ. Въ Божествения свѣтъ на страданието се гледа като на единъ великъ потикъ, за да излѣзешъ отъ едно понисше и да влѣзешъ въ едно по-висше състояние. Слѣдъ като си вървѣлъ дълго врѣме прѣзъ страданието, ще дойде радостта, ще се компенсира. Слѣдъ това радостта ще се смѣни отново съ скръбъ, докато вие съедините радостта и скръбта въ едно и придобиете Божествения миръ и спокойствие, да може да разгледате свѣта безъ да се движите. Да не мислите, че туй сега ще стане. То е великъ идеалъ за всички ония напръднали души. Сега отъ васъ се изисква безстрашие. Нѣкой казва: Учителю, вижъ едикоя си ученичка плаче. — Отъ страхъ. Ама скръбъ има тя! Нищо, азъ виждамъ. Скръбта е Божественъ потикъ. Тя скърби отъ страхъ, че страда. Вие отхвърляте страданието. Страданието е избавление за васъ. Въ него е науката. Ще каже нѣкой: има и други разбирания. Нѣма други разбирания. По-хубави разбирания за страданието отъ тия, никждѣ не може да намѣрите. Ако нѣкой каже, че едикой си адептъ може да даде по-добри тълкувания, лъжете се. Азъ мога да ви посоча всичкитѣ книги на ми-

налото и всичките книги на бъдещето, по други разбирания отъ тия, които ви давамъ, нѣма да намѣрите. Това е Божественото. Тѣй сме учили и ние: безъ страхъ, въ пълната смисълъ на думата! Отъ нищо да не ви е страхъ. Нѣкой път ще кажешъ: азъ не искамъ да обиждамъ тази сестра. Защо не искашъ да я обиждашъ? — Отъ страхъ. „Азъ искамъ да ѝ направя добро“. Защо? — Пакъ отъ страхъ. Когато започнемъ да живѣемъ по закона на Любовта, тамъ всичко ще правимъ като на себе си. Тамъ всичко е отношение на музикални тонове, които хармониратъ помежду си. Всѣки музикаленъ тонъ има извѣстно количество трептения. Тия трептения иматъ свои опредѣлени, свойства, качества, по които се проявяватъ. Музиката сама по себе си не е механически процесъ. Тя е живъ процесъ на Божественото съзнание. Ако вие измѣните състоянието на страхъ въ себе си, ще се измѣни и вашиятъ цвѣтъ на лицето. Червениятъ цвѣтъ показва единъ видъ страхъ въ човѣка. Портокалевиятъ свѣтъ показва другъ видъ страхъ. Зелениятъ — трети видъ страхъ. Жълтиятъ — четвърти видъ страхъ. Синиятъ — пети видъ страхъ и т. н. Всичките цвѣтове изявяватъ извѣстни видове страхъ. Запримѣрь, ти се разгнѣвишъ — това е отъ страхъ. Казвашъ нѣкому: какъ можешъ да ми взе-

машъ хлѣба? Знаешъ ли, че излагашъ живота ми на опасностъ! И току извадишъ ножа, бранишъ живота си. Защо? — Отъ страхъ. Нѣкой позеленѣе. Защо? — Който позелѣнева, показва че обича материялния животъ. Този пъкъ, у когото страхътъ има портокаловъ цвѣтъ, той е човѣкъ, на когото личнитѣ чувства сж уронени, личниятъ му престижъ е уроненъ. Той казва: какъ тъй да се засегне моето честолюбие? Когато е засегнатъ неговия умъ, явява се жълтиятъ цвѣтъ на страха. Има различни жълти цвѣтове, помежду единъ и другъ жълтъ цвѣтъ има разлика. Въ различнитѣ жълти цвѣтове има хиляди нюанси, които трѣбва да се изучатъ. Има жълтъ цвѣтъ, който не изразява страхъ; има жълтъ цвѣтъ, който изразява Любовта. Ако жълтиятъ цвѣтъ се явява въ вашия умъ, показва, гдѣ дѣйствува той, за даденъ моментъ. Ако се явява у васъ синия цвѣтъ, той дѣйствува Виолетовиятъ цвѣтъ пакъ изразява сила. Всички цвѣтове иматъ по нѣколко тълкувания. Запримѣръ, казахъ ви, че има жълтъ цвѣтъ на страха, има и жълтъ цвѣтъ на Любовта. Значи, единъ и сжщъ цвѣтъ има по висше значение, има и нисше значение. Хора, у които се развива ясновидството, когато прѣзъ тѣхъ мине нѣкоя опасна умисль, явява се тогава известна фигура съ зеленъ, червенъ или портокалиенъ

цвѣтъ. Нѣкои сж ме питали, какво означава това нѣщо. Тогава нищо не съмъ имъ обяснявалъ, но сега казвамъ: това показва, че въ васъ още господствува страхътъ. Видишъ една червена точка. Тя изразява страхъ. Нѣкой пжтъ се подигнете къмъ Бога и веднага се уплашите. Въ тозъ моментъ виждате една синя топка. Казвамъ: въ васъ сега господствува синиятъ цвѣтъ на страха. Вие казвате: ако се моля много прѣдъ хората, какво ще мислятъ за мене? Това е страхъ. Човѣкъ трѣбва да бжде свободенъ. Когато дойдемъ до Божественото, ние ще бждемъ най-умни. Рѣчта ви трѣбва да бжде много естествена. Не трѣбва да бждете ексцентрични. Ексцентричността е качество на страха. Страхътъ е използвалъ благородството въ човѣка, Той е добъръ неговъ учител. Страхътъ е негативно качество. При сегашното състояние на хората, онѣзи, които искатъ да прѣминатъ отъ животинското къмъ човѣшкото трѣбва абсолютно да се освободятъ отъ страха: „Който обича майка си, баща си или имота си повече отъ менъ, не е за менъ достоенъ“. Отъ всичко въ свѣта трѣбва да се освободятъ. Защо? Защото мисълта за майка ти причинява страхъ; мисълта за баща ти причинява другъ видъ страхъ; мисълта за имота ти причинява трети видъ страхъ. Всички тия връзки, които ти внасятъ

страхъ, ще ги скжсашъ. За тия нѣща не се грижи, ще се освободишъ И какво казва още Христосъ? — И своя животъ ще дадешъ всичко ще пожертвувашъ, за да дойде онова възвишеното, Божественото, което се гради само върху закона на Любовта. Вие не може да влѣзете въ това възвишено състояние, докато не се освободите отъ страха, въ всичкитѣ негови прояви на живота. Това е положителна, много разумна работа Ако вие може да я постигнете въ този животъ, то ще извършите една важна работа — ще се посветите

Размишление.

Богъ на Любовта не е Богъ на мъртвитѣ, но Богъ на живитѣ.

ЧЕТИРИТЪ ПРОЕКЦИИ

30-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(III ГОДИНА)
ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА 14.V.1924 Г.—СОФИЯ

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ—РУСЕ
ул. Сараоолу № 21

Четирият проекции.

Т. м.

Прочете се резюмето и тема: „Азъ и Отецъ ми едно сме“.

Прочетоха се нѣкои отъ работитѣ върху темата: „Защо човѣкъ е недоволенъ?“

Защо човѣкъ е недоволенъ? Какво е най-краткото опрѣдѣление на недоволството? Кажете го въ три думи. Кои сж причинитѣ на недоволството? Лошо ли е човѣкъ да бжде недоволенъ? Пишете за слѣдующия пжтъ върху темата: „Лошо ли е човѣкъ да бжде недоволенъ“? Вие трѣбва да разбирате този въпросъ малко по-обективно, а не материялно.

Този кръгъ е една опрѣдѣлена величина въ природата, образувана отъ безбройното число кръгове, които съществуватъ. Животътъ на човѣка е единъ опрѣдѣленъ кръгъ. Линиитѣ АВ и СД прѣдставляватъ сили, които подтик-

ватъ този кръгъ къмъ дѣйствиe. Първата сила, АВ раздѣля кръга, на човѣшкия животъ на двѣ части; втората сила, която означаваме съ СД, е въ противовѣсъ на първата. И тя раздѣля кръга още на двѣ части. Кръгътъ е раздѣленъ, значи, на четири равни части. Тия четири равни части на кръга означаватъ четири велики фази, прѣзъ които минава човѣшката душа: физическия свѣтъ астралния свѣтъ; умствения свѣтъ и причинния свѣтъ. При сегашнитѣ условия човѣкъ използва само една четвъртъ отъ този кръгъ. Тия четвъртини означавамъ съ числата 1, 2, 3, 4. Значи, вътрѣшността на човѣшкото съзнание се отнася както 1: 4. За обяснение на това, азъ нѣма да се впускамъ въ математически подробности, но вие трѣбва да ги знаете. За да разбирате окултната наука, вие трѣбва да сте запознати добръ съ математиката. Всѣки отъ васъ трѣбва да разбира тия факти, които математицитѣ учатъ и слѣдъ туй да пристѣпимъ къмъ по високо разбиране на живота, къмъ живата математика. Запримѣрь, въ геометрията има двѣ проекции, наречени синусъ и косинусъ. Математицитѣ наричатъ косинусъ тази линия, която съвпада съ радиуса, а отвѣсната линия наричатъ синусъ. Имайте прѣдъ видъ, че кръгътъ е една проекция на сили, проекция отъ четвъртото измѣре

ние. Четвъртото измѣрение е силово движение въ всички посоки. Туй движение е въ всички посоки, затова тамъ ще срещнете найголѣмото противорѣчие. Нѣкои отъ васъ може да се заблудятъ, да мислятъ, че туй движение е н а в ъ н ъ. Не, туй движение е н а в ъ н ъ. То е вгънато навѣтрѣ къмъ центъра. Слѣдователно, този центъръ, който се вижда въ кръга, това е единъ вѣченъ спиралъ, една проекция на сили. Кръгътъ е проекция въ нашия триизмѣренъ свѣтъ. Слѣдователно, косинусътъ азъ наричамъ почва на живота, а синусътъ прѣдставлява растението. сѣмето. Щомъ едно сѣме се посади въ почвата, тя започва да обѣднява, а животътъ на сѣмето се уголѣмява. Когато почвата обѣднява, човѣкъ расте. До като окръжаващата срѣда не обѣднѣе, човѣкъ не може да израсне. Когато пѣкъ окръжаващата срѣда забогатява, това показва, че хората обѣдняватъ. Въ туй отношение, тѣлото може да го вземете като почва, въ която душата расте. Тѣлото е косинусъ, а душата и умътъ, които растатъ въ него, сѣ синусъ. Да видимъ сега, дали законътъ е вѣренъ. Щомъ благоутробieto на човѣка расте, неговиятъ умъ спира. Туй показва, че почвата забогатява. Този човѣкъ минава прѣзъ синуса и достига до п, до своя центъръ. Отъ тукъ почвата постепенно се смалява. Косинусътъ е изражение на силитѣ, които

работятъ. Когато тия сили влѣзатъ въ индивидуалния животъ, почвата започва да обѣднява, докато синусътъ се съедини съ радиуса и даде плодъ. Ако животътъ даде на врѣме свой плодъ, той минава вече въ астралния свѣтъ. Въ физическия свѣтъ нѣма условия да расте животътъ. Въ астралния свѣтъ е обратното: синусътъ или животътъ се смалява и човѣкъ започва да остарява, а косинусътъ се увеличава. Тази почва не е на физическото поле. Слѣдъ като човѣкъ мине двѣтъ четвърти отъ кръга, този процесъ се смѣня. Той влиза въ умствения свѣтъ и най-послѣ идва въ причинния свѣтъ. Отъ тамъ, отново започва пакъ сѣщия процесъ новъ нова форма.

Сега, ако вие бихте разбрали живота въ неговата пълнота, тия два процеса, на материялния и духовния животъ, ще се съвпаднатъ, тѣ сж еднакви. Както човѣкъ расте въ физическия свѣтъ, така расте и въ умствения свѣтъ. Както човѣкъ се развива въ физическия свѣтъ, т. е. какъвто материялъ тамъ съгражда, такъвъ ще бжде и неговиятъ умъ. Затуй, първо вие трѣбва да имате здраво тѣло. То е почва. Нѣкои отъ васъ казватъ: защо ми е тѣло? — Почва е. Това тѣло дава материялъ на вашия умъ да работи. Отъ тази почва ще излѣзе най-хубавия плодъ на умствения свѣтъ. Ако имате хилаво тѣло,

значи имате хилава почва. Нѣкой казва: азъ съмъ нервень. Нервниятъ човѣкъ е безъ почва, въ него почти всичката почва се е прѣвърнала въ динамически сили. Той иска всичкиятъ свѣтъ да му се подчинява. Той иска да запали свѣта отъ единия край до другия и никого не може да търпи. Не, на физическия свѣтъ материя трѣбва да имашъ, почва трѣбва да имашъ. Ще търпишъ! Нѣкой казва: не мога да търпя. Има ли човѣкъ, който може да търпи? Не мисли, че само ти си нервень. Всички хора сж нервни. Кой нѣма тия динамически сили. Нервността е единъ малъкъ порокъ. Хубаво е, че имаме нерви, но тия нерви трѣбва да се контролиратъ. Всичките високоорганизирани хора трѣбва да се радватъ, че иматъ нервна система. Какво трѣбва на нервния човѣкъ? Забѣлжете, че животътъ започва съ магнетизма. Косинусътъ на тази окръжностъ означава едно магнетическо течение, а синусътъ — електрическо течение. Следователно, когато животътъ завърши единъ цикълъ до точка п, всичката енергия става електрическа, човѣкъ е въ едно напрегнато състояние. Нѣкой пътъ, като не знаемъ този законъ, когато човѣкъ е складиралъ тази енергия, ние отидемъ при него, бутнемъ го, запалимъ тази енергия и прѣдизвикаме единъ взривъ. Ние ще направимъ сжщата пог-

рѣшка, ако вземемъ ябълчно сѣме и го насадимъ въ малко прѣстъ. По този начинъ ти прѣдизвиквашъ единъ взривъ. Това зърно изисква почва, не го лъжи. Туй дърво послѣ ще ти създаде едно нещастие. Ти ще го уморишъ, но и ти ще умрешъ. Ти ще бждешъ отговоренъ за неговия животъ. Така и вие, събуждате извѣстно желание въ себе си, но трѣбва да разбирате този основенъ законъ за отглеждане на желанията. Всѣко желание въ човѣка е сѣме. Ако възбудите едно желание и го турите въ една паничка, вие сте отговорни прѣдъ Божествения законъ. Нѣкои казва: азъ имамъ желанието на ябълката. Имашъ ли такова желание, направи си нѣкой голѣмъ джобуръ или нѣкоя голѣма къща и тамъ посѣй сѣмето. Ако имашъ паничка, тя е добра само за нѣкое малко растение. Създадешъ ли желания, които не можешъ да отхранвашъ, природата ще те хване за ухото. Тя не обича лъжитѣ. Ти ще излъжешъ туй сѣменце, но то не може да расте въ тази паничка. Ако ти посадишъ нѣкой джбъ въ една паничка и му кажешъ: азъ ще ти дамъ условия за растене — ти вече си го излъгалъ. Дѣ ще го посадишъ въ тази паничка? Дѣ ще се развива той? Сега вие, па и цѣлиятъ свѣтъ минавате за голѣми философи. Отъ тази именно ваша глупава философия страдате. Защо? За-

щото най-великитѣ ви желания сѣж посадени въ малки панички. Виждамъ нѣкога, нѣкой турилъ любовта въ една малка паничка и казва: Учителю, моята любовъ може ли да израстне? Казвамъ: не може да израстне. Любовта не изисква паничка, но изисква много голѣмъ джобуръ. Въ тази чашка никаква любовъ не може да израстне. Нѣкой казва: ами най-малката любовъ не може ли да израстне въ тази паничка? Най-малката любовъ вие не може да я съберете и въ най-голѣмия свѣтовень джобуръ. За израстването на най-малката Любовъ се изисква едно всеобемтяще слънце. Нѣкой пѣтъ искате да турите любовта въ вашето сърце. Колко сърца сѣж разпукани отъ тази любовъ! Вие, при вашитѣ условия, не може да посадите Любовта въ сърцето си. Ако я посадите, тя ще разруши сърцето ви. Нѣкой казва: азъ съ сърцето си любя. То е тъй, но вие сте чудни въ вашитѣ разсѣждения. Хората казватъ, че слънцето изгрѣва и залѣзва. Вѣрно ли е? Учениитѣ хора ни убѣждаватъ, че то никога не изгрѣва и не залѣзва, но въпрѣки това, ние казваме, че слънцето изгрѣва и залѣзва. Кое е вѣрно сега? Дѣйствително, слънцето изгрѣва и залѣзва и дѣйствително, слънцето не изгрѣва и не залѣзва. Кога изгрѣва! Кога залѣзва? Когато земята се е създала и започнала да се върти

около осъта си, слънцето е започнало да изгрѣва и да залѣзва. Когато земята е била въ първообразно състояние, слънцето никога не е изгрѣвало и залѣзвало. Тамъ, дѣто има гжста материя, има изгрѣвъ и залѣзъ. Процесътъ на изгрѣване и залѣзване е процесъ само на нашия умъ. Онѣзи, които се занимаватъ съ концентриране на своята мисль, съминали прѣзъ слѣдующитѣ любопитни наблюдения. Човѣкъ посрѣдъ день може да концентрира своята мисль, може да мине отъ единъ свѣтъ въ другъ, и слънцето въ него изчезва. Той се намира въ най-голямъ мракъ, той не вижда слънцето. Така могатъ да минатъ 5 — 10 минути, той усѣща въ себе си едно непрѣодолимо движение, стреми се къмъ единъ центъръ, нѣкъдѣ къмъ слънцето. Слѣдъ 10 — 15 минути започва да вижда една свѣтина въ видъ на зора и прѣдъ него се явява пакъ слънцето, но туй слънце не е това, което изгрѣва на нашата земя. Питамъ: какъ ще примирите този фактъ? Значи, туй което казваме, че слънцето изгрѣва и залѣзва, това е процесъ само на мозъка. Сега, аналогично на туй наблюдение, изваждаме въ физиката законътъ за отражението. Образитѣ отъ прѣдметитѣ се отразягатъ въ очитѣ въ обърнато положение, но ние не виждаме прѣдметитѣ въ обърнато положение, а ги виждаме прави. Физицитѣ казватъ,

че споредъ туй впечатление, което приемаме въ очитѣ, трѣбваше да виждаме всичкитѣ хора все съ главата надолу, обаче не ги виждаме. Физицитѣ обясняватъ причината на това нѣщо. Онѣзи отъ васъ, които искатъ да се занимаятъ съ този въпросъ, могатъ да го проучатъ. Въ сжщностъ, когато образитѣ се получаватъ въ обърнато положение, съ главата надолу, въ реалността така ли е? Не, само отражението е такова. Слѣдователно, само по отражение намъ се вижда, че слънцето изгрѣва и залѣзва. Въ дѣйствителностъ, образитѣ и прѣдметитѣ се виждатъ прави.

И тъй, когато тѣлото се смалява, умътъ се увеличава; когато умътъ се смалява, тѣлото се увеличава — обратенъ процесъ. Когато сърцето се увеличава, причинния свѣтъ, душата се смалява, т. е. не се проявява. Когато сърцето се намалява, душата се увеличава. Когато тѣлото се увеличава, умътъ се смалява. Когато умътъ се смалява, тѣлото се увеличава. Когато чувствата се увеличаватъ, душата се намалява. Когато чувствата се смаляватъ, душата се увеличава. Това сж закони въ природата. Слѣдователно, когато усѣщате по нѣкри пътъ, че вашето сърце се е стѣснило, вие трѣбва да знаете, че нищо не сте изгубили. Чудни сте! Нѣкой казва: азъ изгубихъ сърцето си. Не си го изгубилъ. Твоето сърце се е смалило

въ микроскопическа сѣака, но вашата душа се е разширила, тя се проявява. Ако чувствувате, че сте изгубили ума си, то значи, че енергията ви е минала въ физическото ви тѣло. Слѣдователно, тази енергия само се е видоизмѣнила. Нищо не се губи въ природата. Ако вашето тѣло се развива нормално, умътъ ви ще се прояви. Когато единъ духъ се въплотява на земята, той най-първо изгубва ума си. Всичкитѣ малки дѣца сж изгубили ума си. Тѣ вѣчатъ, плачатъ, не имъ стига ума, какъ да мърдатъ рѣцѣтъ си. Тѣ не могатъ да се нахранятъ. Нѣкое отъ тия дѣца е било нѣкои философъ, нѣкой ученъ човѣкъ, училъ цѣлия свѣтъ, а сега при майка си, не му стига умътъ, какъ да си отвори устата. Туй е фактъ! Защо е така? Защото този ученъ е вложилъ всичкитѣ си умствени енергии въ тѣлото. Всичко туй е създаване. Той си гради къща. Нѣкой пътъ казваме: азъ не искамъ къща, не искамъ да бжда материалистъ. Какъвъ искашъ да бждешъ? Ако не станешъ материалистъ, не може да станешъ умственъ гений. Материята е необходима като сръдство, за да повдигне вашия умъ. Азъ искамъ да придобиете едно правилно схващане за материята. Тя прѣдставлява обмѣна, смѣна на енергии. Физическия свѣтъ може да се смѣни съ умствения. Астралния свѣтъ може да се смѣни съ

духовния. И когато тази енергия се смѣня, не трѣбва да ви текатъ по четири реда сълзи. Вие тогава казвате, азъ не вѣрвамъ въ Господа. Сѣмна става! Падатъ листата на дървото, за да се явятъ пакъ идущата година. Ако вие спазите сѣщитѣ условия, но сѣщото време отново ще изгрѣе слѣнцето. Вие ще започнете да никнете, да растете отдолу и на край на лѣтото ще дадете плодъ. Нѣма какво да се плашите. Сърцето пъкъ е дѣте на душата, тя е почвата за него. Такъвъ е законътъ. Ние сме индивиди, растемъ въ косинуса. Слѣдователно, когато почвата се смалява, тия енергии влизатъ въ физическото тѣло на индивида. Синусътъ, като достигне радиуса π , започва да се намалява въ обратната посока, и тогава сърцето започва да расте, т. е. индивидуалността на човѣка започва да се проявява въ астралния свѣтъ. Това нѣщо става периодически въ живота. Въ новата раса, която ще дойде въ слѣдующата епоха, ние ще минемъ въ числото двѣ. До сега ние слизахме отгорѣ надолу, а отъ сега нататъкъ, отиваме отъ лѣво къмъ дѣсно. Съ това движение ще започне новата култура, културата на сърцето. И тогава ние трѣбва да пожертвуваме всичко, Когато казвамъ, че човѣкъ трѣбва всичко да жертвува вие не разбирате това нѣщо. Ти ще пожертвувашъ всичко за да израстне сърцето ти, по-

неже силитѣ на това сърце ще дойдатъ да работятъ за душата ти. Туй е единъ процесъ. Ти не трѣбва да плачешъ. Нѣкой казватъ, ти трѣбва да пожертвувашъ душата си за своитѣ ближни. Азъ ще ви кажа единъ афоризъмъ“. Когато нахранишъ едного, ти нахранвашъ всички; и когато откажешъ прѣхраната на едного, ти отказвашъ нахранването на всички. Азъ ще ви докажа туй. Това е една непонятна мисль, нали? Ето въ какво седи тя, ето какво подразбира Стомахътъ е единъ. Щомъ нахранишъ стомаха, ти нахранвашъ и милиардитѣ клѣтки. Чрѣзъ единъ удъ ти нахранвашъ дробоветѣ, мозъка, изобщо, на всички удове той дава храна. Въ морално отношение е същиятъ законъ. Въ астралния свѣтъ също. Доиде единъ човѣкъ при васъ, и азъ ви казвамъ: ако ти нахранишъ този човѣкъ, ще нахранишъ цѣль свѣтъ. Въ астралния свѣтъ ти си по голѣмъ човѣкъ, отколкото въ физическия. Тамъ си грамаденъ, не си тъй дребнавъ, както си тукъ. Ако съберете всичкитѣ физически хора на земята въ едно, отъ тѣхъ ще направите единъ астраленъ човѣкъ. Всичкитѣ хора, колкото милиярда и да съществуватъ на земята, като ги съберете въ едно, ще дадатъ единъ астраленъ човѣкъ. А пъкъ като съберете всичкитѣ астраци въ едно, ще направите единъ умственъ човѣкъ. Ако съ-

берете всичкитѣ умствени хора въ едно, ще направите единъ причиненъ човѣкъ. Такъвъ е законътъ. Тогава казваме. ако нахранишъ единъ астралецъ, ти си нахранилъ всичкитѣ. Туй означава жертвата на душата. И всички тия афоризми и протѣворѣчия, които изглеждатъ невъзможни, при извѣстни условия сж възможни. При какви условия? — Който природата е създала. Всички нѣща сж възможни, но не на физическия свѣтъ. Тѣ сж възможни нѣкъдѣ или въ числото 1, или въ числото 2, или въ числото 3, или въ числото 4. Въ цѣлия кръгъ всичко е възможно, но не и въ едната четвъртъ. И тъй, ето защо тѣлата ви трѣбва да бждатъ числи

При сегашната еволюция, въ която се намира земята, има изоставена инертна материя на същества минали прѣди насъ. Хората сж всмуквали много отъ тази инертна материя. Тѣ трѣбва да се освободятъ отъ тази материя, да гледатъ да я изхвърлятъ. Тя е причината за сегашното падание на хората. Тя е, която създава страданията имъ. Вие сте чувствували въ себе си, като че нѣщо ви души, мъчи ви, иде ви дори, ако ви е възможно да разрушите цѣлия свѣтъ. Това се прѣдизвиква отъ инертната материя въ васъ. Въ нея сж вложени мислитѣ, желанията на миналитѣ вѣкове. Тази материя трѣбва да се одухотво-

ри. За това Божествената енергия трѣбва да дойде да работи въ насъ. Само Божествениятъ Духъ разбира законитѣ, по които може да прѣорганизира тази материя. Въ него се съдържатъ соковетѣ но трѣбва да се посадятъ въ нея редъ мисли, желания и пориви на душата, които да могатъ да се прѣработятъ тъй, както се прѣработва тора на земята. Сѣщиятъ законъ, сѣщото отношение сѣществувa и тукъ. Ние имаме само една наука Нѣкой пѣтъ вие искате да възпитате нѣкой човѣкъ. Туй възпитание, както азъ го зная, е дресировка, затова до сега то не е дало никакви сѣществени резултати. Обаче то ни е създало по добри разбирания. И то е печалба. Опитността, която сме придобили, вече се наследява. За въ бъдеще, който нѣма тази опитностъ не може да се развива. Не мислете, че нищо не сте придобили. Всичко придобито е едно богатство на живота ви. Като влѣзете въ астралния свѣтъ, тогава ще се започне вашата истинска култура. До сега вие сте се занимавали само съ тѣлото, съ слѣдствията на нѣщата. Не смѣсвайте процеситѣ на душата съ процеситѣ на сърцето. Душата трѣбва да обѣднѣе до извѣстна степенъ, за да се обърне въ почва, та да се организира сърцето, да се облагороди, защото плодсвѣтъ на сърцето трѣбва да влѣзатъ въ Божествената жит-

Аъ ви говоря за козмическия човѣкъ. Туй, което е вѣрно за цѣлия козмически човѣкъ, е вѣрно и за всѣки едного отъ васъ. Вие като проучвате този законъ, може да си послужите съ него въ вашето развитие.

И тъй, всѣка четвъртъ отъ кръга е цѣль кръгъ. Той е проекция. Втората четвъртъ е проекция отъ четвъртото измѣрение. Третата четвъртъ спада къмъ петото измѣрение, а четвъртата — къмъ шестото измѣрение. Това сж проекции отъ по-висши свѣтове на нашия. Като проекции тѣ ни се виждатъ друго-яче, не може да си ги прѣдставимъ просто. Ако мислите, че цѣлиятъ животъ се изразява само въ физическото тѣло, може да попаднете въ една погрѣшка. Първата четвъртъ прѣдставлява първитѣ седемъ години отъ живота и се занимава съ физическото тѣло. Втората четвъртъ прѣдставлява вторитѣ седемъ години и се занимава съ астралното тѣло. Третата четвъртъ прѣдставлява други седемъ години и се занимава съ мозъка. Послѣдната четвъртъ прѣдставлява пакъ периодъ отъ седемъ години и се занимава съ причинното тѣло. Слѣдъ това пакъ се повтаря сжия процесъ. Тѣй щото, на всѣки седемъ години енергиитѣ въ човѣка се трансформиратъ. При това, тия седемъ години пакъ иматъ подраздѣления по мѣсеци.

Общия процесъ е развитие на тѣлото, но същевременно се развива обективния умъ, наблюдателността, както и другитѣ способности. За всичко това, обаче, се изисква цѣла вѣчностъ. Не се обезсърчавайте! Ако нѣкой пѣтъ ставатъ пертурбации въ сърцето ви, печели душата; ако има пертурбации въ душата ви печели сърцето. Душевнитѣ пертурбации ни даватъ идеи. Ако забѣлѣжите извѣстна дисхармония въ душата, сърцето печели. Ако има дисхармония въ тѣлото, умътъ печели. Не говоря за заболяването, но за онази вътрѣшна дисхармония, която се явява. При тия пертурбации или тѣлото печели, или умътъ печели. Тѣй щото, вие трѣбва да си разяснявате разумно ония естествени процеси, които ставатъ въ васъ. Нѣкой пѣтъ вие се улашвате, когато стане въ васъ една малка пертурбация. Тогава нѣкой дойде и ми казва: изгубихъ вѣра, не вѣрвамъ вече въ Бога. Това е лѣжливо схващане. Туй, което човѣкъ има, не може да се изгуби. Човѣкъ може да се спъне, но да се изгуби — никога. Има окултисти, които казватъ, че ако човѣшката душа не се развива правилно, ще се върне 13 сфера долу ще дойде въ Божественитѣ корени и ще се разруши. Питамъ: тия адепти ходили ли сж въ Божественитѣ корени, та да видятъ какъ става това? Туй сж теории. Не искамъ да споря съ

тѣхъ, но казвамъ, че това сж тѣхни заблуждения. Има такива процеси не истина, но не сж тъй, както тѣ ги прѣдставляватъ. И мжчение има, но то не е таково, както се прѣдставлява. Има и рай, има и адъ, но и раятъ не е такъвъ, какъвто хората си прѣдставляватъ. Рай и адъ има и въ малъкъ размѣръ, и въ голѣмъ размѣръ, тѣ не сж такива, каквито хората си ги прѣдставляватъ. Адътъ и раятъ сж два противоположни полюса. Тѣ извършватъ една велика служба въ живота. На рая съответствува ада, на радостта съответствува сграданието, на свѣтлината съответствува тъмнината, на злото съответствува доброто. Питамъ тогаза онѣзи, които казватъ, какъ така, Богъ, Който е съвършенъ, допусналъ злото въ свѣта? Злото е излишекътъ на нашето развитие. Онази материя, която останала не дефиренцирана, която не може да се одухотвори въ насъ, тя е започнала да се разлага и да ферментира. Тя именно е образувала злото. Отъ нея започва да се формира единъ нисшъ животъ, безъ разумъ. Слѣдователно, тази инертна материя ни спъва. Нѣкой пжтъ си неразположенъ, невѣрие имашъ, съмнѣние, готовъ си да отмъщавашъ — инертна материя има въ тебе. Защо? — Морковъ си ялъ. Турете единъ малъкъ морковъ въ стомаха на нѣкой, който не вѣрва, ще видите, какъ ще

се почувствува. Единъ отъ ученицитѣ ялъ морковъ, пилъ чай, но цѣла нощъ се въртѣлъ, не може да спи, умира отъ болка. Излѣкивахме го, но тази материя трѣбваше да се изхвърли навънъ, иначе пискане, охкане щѣше да бѣде. И то, отъ такова малко парченце. Казвамъ: тази инертна материя не може да се възприеме, тя е морковътъ, който произвежда това нѣщо въ стомаха. Има и друга интерна материя, която не може да се изхвърли, по тия естествени начини. Нѣкой пѣтъ казвате. Запали ми се главата, ще се прѣсне отъ болки — Рициново масло вземи! Всички тия сръдства студени бани, топли бани на краката, разтривки — нищо не минава. Я вижте онзи мъжъ, който изгубилъ жена си, разправяйте му каквото искате, той е непримиримъ, казва: отиде тя! Той изгубилъ нѣщо, никой не може да го излѣкува. Прѣлагатъ му да го водятъ на театъръ, на забавление, да яде, да пие, нищо не помага — жена му я нѣма. Не иска да яде; въ театъръ да отиде, не, всичко му е тъмно, мрачно, защото му липсва нѣщо, изгубилъ е най основното — разумната сила въ живота си. Вие нѣкой пѣтъ не оцѣнявате вашитѣ приятели, но слѣдъ врѣме ще оцѣнитѣ каква стойностъ има и най лошиятъ приятелъ, които имате. Той ви е донесълъ несмѣтни богатства. Сега вие каз-

вате: какъ срѣзнахъ този несрѣтникъ? Не, единъ
 день ще познаете закона. Най-лошиятъ ви приятелъ
 ви е допринесълъ несмѣтно богатство Такова богат-
 ство ви е допринесълъ той, че ако продадехте и цѣ-
 лата земя, не бихте могли да му се отплатите. Таки-
 ва голѣми философи сте вие на земята, че винаги
 сте недоволни. Вие сте недоволни, понеже знаете
 много. Като можете да обясните всичко, вие сте не-
 доволни, че нѣма други философски въпроси, които
 да разрѣшавате. Всѣки единъ отъ васъ мисли, че
 всичко е разрѣшилъ Изпъчи се, казва. азъ зная то-
 ва Знае го, но като го заболи корема, не знае какъ
 да се лѣкува Дай му малко страдание, не може да
 се справи. Отъ невидимия свѣтъ всѣки день трѣбва
 да ни пълнятъ главитѣ, но ние не искаме да ни убѣ-
 дятъ, не се подаваме. Не че не знаемъ, но не мис-
 лимъ правилно Имаме оптическа измама, не вижда-
 ме нѣщата въ тѣхната естествена величина, заблуж-
 даваме се. Виждаме една малка мравя, прѣдставя ни
 се като цѣлъ волъ Казвамъ: това не е волъ, мрав-
 я е. Какъ мрвия, азъ виждамъ, че е много голѣмо
 нѣщо. Всеобщата война въ Европа се дължи на та-
 зи инертна материя на туй течение което обхва-
 на човѣчеството. Сега пъкъ ще минемъ въ друга
 вълна. Ще се потопимъ въ нея тъй, както въ Чер-

ното море. Ще се стегате да бъдете готови. Земята ще нагази тази вълна и ще прѣстои въ нея, може би, день, два, три, четири, десетъ, година. или най-много десетъ години. Повече отъ десетъ години нѣма да мине. Ще зависи отъ това какво ще бъде съчетанието на този поясъ, въ който ще влѣземъ. Максимумъ десетъ години ще вземе на земята докато мине тази вълна, хора, които сж по-високо организирани, я чувствувать тягостно.

Вие сега ще се изпоплашите, ще кажете: Вижъ какво казва Учителътъ! Никждѣ нѣма да влѣземъ. Това е въ реда на нѣщата. Земята минава въ този поясъ, ще мине прѣзъ тази вълна и ще замине. Ако вие спазите нужното равновѣсие, то ще ви причини полза, нищо нѣма да изгубите, затова трѣбва да бъдете готови. Тази вълна съдържа много енергия. Ако сте готови, ще забогатѣете, ако не сте готови, ще ви причини извѣстни страдания. Вие ще мълчите, никому нищо не разправяйте. Ученитъ хора ще ви опровергаятъ. Това сж окултни истини. Съврѣменната наука не може да говори за тѣхъ.

Сега малко музика. Ще направя нѣколко изяснения. Моето желание е да се повърнете къмъ чистотата на музиката, защото има тонове, които, ако се пѣятъ съчетано, означаватъ извѣстенъ чувственъ или

мисловенъ стремежъ и т. н. Тѣ още не носятъ добро за човѣка, то е прѣживѣване. Най-първо ние ще изучаваме природната музика, чиститѣ тонове, които не сж покварени. Нѣкой път и между най-приятнитѣ тонове има покварени. Отъ съчетанието на извѣстни тонове човѣкъ може да се развали. Обикновената музика е прѣдисловие на чистата музика. (Учителѣтъ изсвири на цигулката единъ чистъ тонъ послѣ единъ покваренъ). Въ тия покваренитѣ тонове често има трептения, образуватъ се голѣми вълни. Когато при пѣние гласътъ на нѣкой човѣкъ трепти, това показва, че той се афектира. Не, тонътъ трѣбва да бжде прѣмъ, изразителенъ. Когато човѣкъ се афектира, той пѣе за другитѣ. Щомъ иска да печели съ пѣнието, да подкупува, това не е музика. Дѣто сжествува под купъ, има огръщаване. Въ тия чувства не се изразява никаква чистота. Нѣкои отъ силнитѣ музикалнитѣ тонове изразяватъ страсть. Когато цигуларѣтъ свири съ сила, той изразява ония страстни чувства, които сж на физическия свѣтъ. Мажетѣ изобщо сж носители на сила.

Изпѣйте упражнението: „Тъги, скърби“. Въ упражнението често се допусчатъ противоположности. Едно упражнение може да се прѣвърне на пѣсень. За да стане пѣсень, трѣбва да се прѣработи. Цѣльта

на упражнението е концентриране на ума. Вашият умъ трѣбва да бѣде концентриранъ.

Изпѣйте сега гамата! Знаете ли защо не можете да вземете тона **ми**? Тонътъ **ми** е магнетиченъ, затова, онѣзи, у които прѣобладава мъжкия принципъ не могатъ да го взематъ. Какъвъ е тонътъ **фа** — мъжки или женски? Тонътъ **до** е бащата, **ре** е синътъ, **ми** е неговата възлюбена, а **фа** е вече роденото детенце. Синътъ е малко по мекъ отъ баща си. Между бащата и снахата нѣма хармония. Образуватъ ли акордъ **ре** и **ми**? — Не могатъ. Най-първо ще се стремите да взимате чисти тонове. Всѣки единъ отъ васъ нека си изпѣва гамата. Има пѣсни, въ които съчетанието на чиститѣ тонове не е хубаво. Научете се да пѣте тия чиститѣ тонове. Пѣйте тия чисти тонови само за себе си. Пѣте ли ги, вие ще започнете да си подбирате тонноветѣ. Сегашната музика е виновна за характера на хората, защото музикачтитѣ сж създали много малко класически парчета съ синъ цвѣтъ. Сегашнитѣ музикални парчета иматъ зеленъ, портокаленъ, жълтъ, рѣдко ще срещнете парче съ синъ цвѣтъ. Въ съчетание на тоноветѣ сега прѣобладава повече червения цвѣтъ. Червениятъ цвѣтъ дѣйствува повече на чувствата, на афекциитѣ. Има нѣкои парчета съ синъ цвѣтъ и щомъ

човѣкъ ги слуша, тѣ го отнасятъ отъ този свѣтъ, въ него се зараждатъ най-възвишени състояния. Щомъ излѣзе отъ концертъ, човѣкъ трѣбва да направи едно добро. Нѣкои говорятъ за класическа музика но за нея трѣбва много силенъ грѣбонакъ. Много отъ съвременнитѣ музиканти сж почти инвалиди, понеже тази музика не мѣни тѣхнитѣ чувства, а развива честолюбие, щестлавие и редъ други лични чувства, резултатъ на червенъ цвѣтъ. Музиканти като се съберѣтъ, не могатъ да се търпятъ. Нѣкой като пѣе, хубаво, поражда завистъ въ другитѣ. Нека слушатъ и да се повдигнатъ. Този, който слуша хубаво пѣние или свирене, трѣбва да бжде благодаренъ. Въ него обаче се заражда амбиция и той да пѣе. То е резултатъ на червения цвѣтъ.

Азъ желая, като пѣемъ нашитѣ пѣсни, да внасяме синия цвѣтъ. Отъ васъ зависи това. По нѣкой пътъ, като ви слушамъ, виждамъ червенъ цвѣтъ, зеленъ, портокаленъ и се яви дисхармония. Тогава пѣнието ви изглежда като че цѣпите дърва. Щомъ дойдете на синия цвѣтъ, ще почувствувате вдѣхновение, ще дойде веселието. Окултната музика започва съ синия цвѣтъ. Затуй, ще се стараете, щото синиятъ и зелениятъ цвятъ да бждатъ двата прѣобладаващи цвѣта въ музиката. Жълтиятъ цвѣтъ много ижчно се

възпроизвежда, но по-лесно синият и бѣлият. Синият ще внесе подъемъ, разширение, а бѣлият цвѣтъ ще донесе миръ. Нѣкои казватъ „упокоение“. Не упокоение, то е за умрѣлитъ хора, а мирътъ е за живитъ хора. Бѣлият цвѣтъ ще внесе спокойствие и миръ, а синият цвѣтъ ще внесе разширение, енергия, чистота на ума и сърцето.

Т. м.

Богъ на Любовта не е Богъ на мъртвитъ, но Богъ на живитъ.

СЪЗНАТЕЛНАТА МОНАДА.

81-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(III ГОДИНА)

ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА 28.V.1924 Г.—СОФИЯ

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ—РУСЕ
ул. Сарафову № 21.

Съзнателната монада.

Размишление.

Прочетоха се резюметата върху темитѣ: „Службата на самообладанието и търпѣнието“ и „Лошо ли е човѣкъ да бѣде недоволенъ“?

Тема за идущия път: „Истинскиятъ начинъ за примирение“.

Материялътъ който сте минали до сега, е много малко проученъ. Вие сте отъ тѣзи ученици, които ядатъ и пиятъ, а не плащатъ. Дошли сте като на угощение, като пансионери. Не става така. Защо? Понеже всички закони въ природата дѣйствуватъ равномѣрно. Работитѣ никога не се отлагатъ. Вие трѣбва да учите — нищо повече. Сега нѣкой може да се извинява: условия нѣма, това-онова... То не влиза въ смѣтката, той трѣбва да учи. Послѣ, казваме, че човѣкъ трѣбва да бѣде добъръ. Той пакъ ще каже, че условия нѣма. Ако разбира закона, той трѣбва да бѣде добъръ — нищо повече! Ние мислимъ, че нѣмаме условия. Какъ ще докажете математически, че вие нѣмате условия? Щомъ имате два крака и стоите

правъ, нѣмате ли условия да ходите? Не сте парализиранъ, имате крака, уши, очи — можете да ходите. Ако не ходите, никой не ви е кривъ. Ако си парализиранъ, разбирамъ, не можешъ да ходишъ, но всѣки човѣкъ, който има крака, може да ходи. Човѣкъ, който има умъ може да учи. Човѣкъ, който има сърце, душа, духъ, може да прави добро — нищо повече!

Сега, въ какво седи новото учение? То е необходимо за васъ. Защо? Защото за въ бъдеще ще влѣзете въ по-интимна връзка съ напрѣднатитѣ същества. Азъ опитвамъ вашия характеръ сега. Какъ се опитва гласътъ на една пѣвица? Може да я мислятъ за много видна, но тя трѣбва да излѣзе да пѣе прѣдъ свѣта. Когато ще ви опитватъ въ това общество, спрѣмо васъ ще бждатъ безпощадни. Нѣма да бждатъ снизходителни като майка ви, като баща ви, като брата ви. Ако не си талантливъ, ще те набрулятъ по всичкитѣ правила. Ще кажатъ: нека дойде тоя, който е талантливъ. Прави сж хората. Този свѣтъ не е мѣсто за малодушни хора. Душитѣ които слизатъ на земята сж най-голѣмитѣ герои. Страхливцитѣ не могатъ да живѣятъ на земята. Страхливцитѣ ставатъ зайци, мухи, бълхи, и най-послѣ се израждатъ. Вие знайте, че страхътъ дѣйствува въ свѣта,

за да се изродите. Това е по форма. Човѣкъ, който се страхува, се изражда. Рече да направи нѣщо, казва: това не е за мене, онова не е за мене; днесъ не е за мене, утрѣ не е за мене; това не мога, онова не мога, и той остава едно „не мога“, една въпросителна, една удивителна, една запетая и най-послѣ една точка. Всички хора, които не могатъ, сѣ въпросителна, удивителна, запетая, точка. Ще каже нѣкой отъ васъ: азъ зная какво нѣщо е Господъ. Ти, който не можешъ да ходишъ, дрехитѣ ти треперятъ отъ страхъ, знаешъ какво е Господъ! Прѣди всичко, Господъ нѣма нищо общо съ страхливцитѣ. Господъ най-първо нѣма нищо общо и съ мързеливцитѣ. Богъ нѣма нищо общо съ мъртвитѣ. Богъ има отношение само къмъ ония души, въ които има едно дълбоко желание, една дълбока жажда за учение, едно непрѣодолимо желание да Го познаятъ. Такъвъ човѣкъ ще прѣброди цѣлия свѣтъ, ще обърне земята и казва: ще намѣря Господа! Господъ може да го зарови въ центъра на земята, но той ще Го намѣри. Толкова силно е желанието на душата — да намѣри Господа. Нѣма сила въ свѣта, която може да спъне човѣка. Сега вие може да кажете: всѣки философъ има свое схващане. Да, единъ философъ — материалистъ има свое схващане; единъ философъ — идеа-

листъ има свое схващане; единъ философъ — натуралистъ има свое схващане. Кой отъ тѣзи философи е правъ? — Нито единиятъ, нито другиятъ. Господъ по естество нито е материяристъ, нито е идеалистъ. Подраздѣленията въ битието сж наши изобрѣтения. Материя, духъ, душа и т. н., отъ чисто Божествено гледище, сжществуватъ ли? Запримѣрь, ако си въ магарешкия свѣтъ, ще констатира^{ди} че всички магарета иматъ опашки; ако си въ свѣта на воловетъ, ще констатирашъ, че всички волове иматъ рога. Отъ тамъ ще извадите заключението, че всички сжщества иматъ рога, че всички иматъ опашки, че всички ядатъ като магарето, и който не може да реве като магарето, не може да бжде знатенъ човѣкъ. Но това сж понятия за магарето и за вола. Имате право, всички магарета реватъ, иматъ опашки. Тия сжщества лѣкъ, които сж въ свѣта на воловетъ, иматъ рога. Тѣй е. Казваме: всички хора сж слаби, грѣшници, неджгави. Това сж само думи. Азъ отнасямъ този въпросъ къмъ васъ, като ученици. Кой е онзи отъ васъ, който не може да вдигне единъ килограмъ вода? — Всички можете да вдигнете. Кой отъ васъ не може да заучи единъ стихъ на день? Кажете ми единъ стихъ, единъ пасажъ отъ всичкитѣ лекции, които съмъ държалъ до сега!

Да допуснемъ, че вамъ сж извѣстни възможноститѣ на една душа. Добрѣ, но трѣбва да знаете, че всѣка душа не е сама. Въ нея влизатъ душитѣ Х, У, З. Три категории души влизатъ въ нея, за да я образуватъ. Тия неизвѣстни души сж едно грамадно количество. У тѣхъ всѣка една клѣтка прѣдставлява една душа, която мисли, която има специални възгледи за нѣщата. При дадени условия тия души указватъ извѣстно влияние върху общия животъ на кой и да е човѣкъ. Когато човѣкъ е духовенъ, когато той се развива съразмѣрно съ Божественитѣ закони, тия души се развиватъ правилно помежду си и се групирватъ въ тази централна монада, която прѣдставлява човѣка, самия индивидъ. Той е централната монада, около която всички други монади, всички други души се групирватъ и подкрѣпять. Обаче, когато тази ръководяща душа, която носи името, знайно въ небето, не спазва законитѣ, всички останали души сж въ разногласие. Тогава се ражда въ човѣшкия умъ, въ новѣшкото сърце и човѣшката душа цѣлъ хаосъ. Когато казваме, че трѣбва да работимъ върху себе си, разбираме, че трѣбва да дадемъ единъ образецъ на тия души въ насъ, какъ трѣбва да работятъ. Тази централна монада е като центъръ. Тя трѣбва да бжде образецъ, идеалъ на тия души въ насъ.

И тѣ иматъ свое мнѣние. Слѣдователно, когато единъ човѣкъ грѣши, тия души знаятъ това, взиматъ всичко подъ внимание, докато единъ день започватъ да те напушатъ една слѣдъ друга и ти останешъ самъ. Тогава знаете ли какво ще ѡбже вашето положение? Вие ще дойдете на мѣстото на една отъ тия малки-тѣ монади и ще влѣзете като съставна часть въ другъ нѣкой организъмъ. И знаете ли тогава колко хиляди години ще ви трѣбватъ, докато излѣзете отъ този организъмъ и добиете вашата първа свобода? Нищо не се губи въ природата, но всѣка една душа ще се върне да научи урока на живота. Ако тя не може да даде образаца, други ще дойдатъ на нейно мѣсто, а васъ ще ви лишатъ отъ тази свобода. Като слушате да ви говоря така, вие може да се уплашите. Кога може да ви лишатъ отъ тази свобода? — Когато нарушите великитѣ Божии закони. Всѣки човѣкъ е една съставна часть на този великъ Божественъ организъмъ. Е, какъ се ражда грѣхътъ въ свѣта? Ако ние не можемъ да дадемъ образаецъ на тия души въ насъ, образуватъ се редъ извратени мисли, желания и дѣйствия, и ние идваме въ стълкновение съ общия законъ, идваме въ едно противорѣчие. Така се явява кармата, която трѣбва да изкупимъ съ редъ страдания, мѣчения, докаго дойде

часътъ на изкуплението. Понеже вие сте достигнали до този етапъ, нѣма защо да се повръщате назадъ. Нѣкой отъ васъ ще каже: азъ не разбирамъ тия нѣща. Може да се роди споръ въ човѣка, дали дѣйствително въ него има толкова души? Тогава, ако вие сте една единица, може ли да се роди този споръ? Мине ви извѣстна мисль, вие се борите. Въ даденъ случай вие искате да учите, но послѣ отлагате, казвате: не днесъ, утрѣ. Защо отлагате? Кои сж причинитѣ? Или пъкъ, кои сж причинитѣ единъ човѣкъ да стане художникъ, или другъ поетъ, трети писателъ, четвърти музикантъ, пети земледѣлецъ и т. н.? Кои сж дълбокитѣ причини въ самия животъ? Всички тия неизвѣстни души въ васъ, трѣбва да ви станатъ извѣстни. Тѣ сж свързани съ цѣлото битие, съ цѣлия козмосъ. Тия малки души сж специално назначени на извѣстна длъжностъ: възприематъ нѣкоя мисль и я прѣдаватъ на централната монада. Тѣ сж чиновници въ човѣка и безъ тѣхна помощъ човѣкъ не би могълъ да се мръдне. И отъ тамъ, като казватъ, че човѣкъ е една малка вселена, право е. Дѣйствително, той е единъ малкъ свѣтъ.

Първото нѣщо, вие трѣбва да си създадете единъ опрѣдѣленъ характеръ. Не се занимавайте единъ съ другъ. Азъ онзи день държахъ на сестритѣ една

лекция, и тя даде своите резултати, понеже показа, колко сж готови на самопожертвуване. У всички ви има този личен елемент на амбиция, на доказание. Вие трѣбва да знаете, че когато влѣзете въ една Божествена школа, въпросъ за доказание никога да не става, защото законътъ е такъвъ: ако нѣкой би се опиталъ да ви докачи, да ви обиди и съ това прѣстѣпи нѣкой законъ, той ще се намѣри извънъ школата. Въ школата всѣки има право да бжде една свѣщъ. Като кажемъ нѣкому да каже Истината, нека я каже по закона на Любовьта. Ако вие минавате по единъ мостъ, направенъ само отъ сламки, нѣмамъ ли право да ви каже: не минавайте по този мостъ, защото ще паднешъ! Вие ще ми възразите: и другъ пътъ съмъ минавалъ по мостове. Казвамъ: ще паднешъ, не казвай! Вие отговаряте: не е ваша работа! Онѣзи, които правятъ бѣлѣжки комуто и да е, трѣбва да знаятъ едно правило: чикого не критикувайте една погрѣшка, която сами не можете да изправите! Туй, което ти самъ въ себе си не си могълъ да изправишъ, не критикувай! Туй, което ти си оправилъ въ себе си, за сжщото можешъ да помогнешъ и на другитѣ. Да кажемъ, ти учишъ другитѣ да не се страхуватъ, а самъ се страхувашъ. Ще имашъ ли добъръ резултатъ отъ твоя урокъ? Нѣкой

казва: ние трѣбва да имаме воля; или, ние можемъ да живѣемъ и безъ пари. Ти безъ пари можешъ ли да живѣешъ? Ти воля имашъ ли? Азъ като говоря, че безъ пари може да се живѣе, принципално разбирамъ въпроса. Азъ не съмъ ви далъ методитѣ, какъ може да се живѣе безъ пари, какъ може животътъ да се уреди по другъ начинъ. Теоретически е тъй, може да се живѣе безъ пари, но това трѣбва да се докаже практически. Ако съмъ направилъ този опитъ въ себе си, може да ви кажа: направихъ единъ опитъ, излѣзе много сполучливъ, сега и вие може да го направите. Слѣдователно, когато ние поправяме една погрѣшка, трѣбва да изхождаме отъ нашия личенъ опитъ. Само тогава може тази погрѣшка да бѣде изправена. Или, когато искаме да запознаемъ нѣкого съ нѣкоя добродѣтель, ние трѣбва да сме направили опитъ съ нея. Ако вие спазвахте тия правила, въ васъ щѣше да се зароди една хармония.

Сега, между всичкитѣ ученици съществува дисхармония. Всичкитѣ хора иматъ за себе си по високо мнѣние, отколкото сж въ дадения случаи. Изобщо е така. Всѣки човѣкъ въ същностъ мисли, че отъ него може да стане нѣщо много. Отпослѣ условията отвънъ го довеждатъ до противоположно мнѣние. И

наистина, той може да стане много нѣщо, но трѣбва да знае, дали тия негови побуждения произтичатъ отъ душата му, или сж дошли отвънъ. Вие трѣбва да се пазите отъ всички посторонни влияния. За всѣко желание, което произтича отъ душата ви, може да се родятъ хиляди прѣпятствия отвънъ, но то пакъ ще успѣе. А вие, като срещнете 10 — 15 прѣпятствия, казвате: тая работа нѣма да я бжде!

Сега, въ живота има извѣстни изречения, които трѣбва да заучвате. Тия изречения могатъ да видоизмѣнятъ вашето душевно състояние. Такива изречения има у всички древни и нови поети. Има малки пѣсни, запримѣръ, отъ единъ куплетъ, взетъ отъ нѣкой пасажъ изъ нѣкоя свещена книга — отъ Евангелието, отъ Псалмитѣ, които сжщо могатъ да промѣнятъ състоянието ви. Тѣхъ трѣбва да заучвате, да обогатявате вашата паметъ. Паметта ви трѣбва да бжде богата. Мнозина се оплакватъ, че губятъ паметта си. У васъ има напоръ отъ енергии. Вие искате да бждете добри, но не знаете какъ. Човѣкъ може да бжде добъръ и да се упражнява въ тази си добродѣтель тъй, както онзи, който се занимава съ свирене. Той трѣбва да има инструментъ, трѣбва да има и учителъ, и всѣки день трѣбва да свири. Умътъ му трѣбва да е на мѣсто. Когато свири, трѣбва а

да мисли за музиката. Законътъ е такъвъ. Започнешъ ли да свиришъ, ще ти дойде друга мисълъ. Не като свирите, умътъ ви трѣбва да бѣде заетъ само съ това, което свирите. Може да свирите половинъ часъ, но умътъ ви трѣбва да бѣде съсрѣдоточенъ върху това, което работите въ дадения случай. Ще концентрирате ума си върху работата, която имате.

Каква е цѣльта на школата? — Цѣльта на всѣка школа е да сближи ученицитѣ по закона на Любовта. Каква е цѣльта на свѣтлината и топлината? — Да произведатъ всичката растителность която сега съществува на земята. Тия посторонни мжчноти, които изпжватъ въ вашия животъ, тѣ сж нѣща второстепенни, тѣхъ ще оставите на заденъ планъ. Най-първо разрѣшете основното въ живота. Туй основното взима най-малко врѣме, за да се разрѣши. Да издържашъ единъ ученъ човѣкъ, единъ силегъ човѣкъ, е много лесна работа, но да издържашъ едно дѣте е много трудно. Слѣдователно, когато ние дойдемъ да се занимаваме съ Бога, да го проучаваме, съ този въпросъ най-лесно ще се справимъ. Ученикътъ трѣбва да знае, че отъ встичитѣ същества най-лесно може да намѣри Бога. И когато Го намѣри, ще придобие едно разширение на душата, една свобода, каквато никога не е прѣдполагалъ. Това е първото качество.

Той усъща едно абсолютна свобода; умът му е пъргавъ, дѣтеленъ. Нѣкои мислятъ, че човѣкъ като намѣри Бога, нѣма за какво да мисли, всичко му е въ редъ и порядъкъ. Не е така. Онзи, който изгуби Господа, за него е тъй, но онзи, който намѣри Господа, той ще има хмляди работи, съ еонито да се занимава. Мнозина мислятъ, че това, което сега учатъ, нѣма приложение въ живота. Запримѣръ, правили ли сте опитъ съ вашата любовь? Какъвъ опитъ сте на правили до сега? Въ свѣта сжществуватъ два метода за проявяване на любовьта, но и двата сж лжжливи. При единиятъ ние пишемъ: „азъ ви обичамъ“, а при другиятъ методъ криемъ любовьта си. Тѣ сж неестествени методи. Единиятъ методъ ние употребяваме, за да се поощряваме. Майката нѣкой пжтъ казва на дѣтето си: азъ не те обичамъ. То е особенъ методъ на възпитание. Нѣкой пжтъ ние се стремимъ да покажемъ, че имоме любовь. Вие правили ли сте опитъ да прослѣдите онова истинско чувство, когато се поражда любовьта? При сегашнитѣ условия, като се зароди любовьта, изпитва се слабо стѣснение. Това е неестествено положение на любовьта. Хората не обичатъ да изразяватъ външно туй чувство. Тогава питамъ: ако трѣбва да поставимъ любовьта като основа, какъ трѣбва да я проявимъ, че никога да се не сра-

мимъ, отъ нея? Азъ ще ви дамъ едно сравнение. Когато запалите една вощеница, тя гори, освѣтява напълни кжщата съ димъ, но тази свѣтлина струва ли? Дѣйствително, тя е услужила, но сутринята като станете въздухътъ е разваленъ. Българитѣ иматъ такива газеничета, виждали сте ги вие, вечеръ горятъ, но сутринята като станешъ, гърлото ти е засипано съ сажди. Това показва, че горенето тукъ не става пълно, тази светлина не е хубава. Слѣдователно, когато чувствта се събудятъ у насъ, когато горенето не е правилно, образува се такъвъ димъ. Онази приятна свѣтлина, въ която нѣма никакви излишъци, онази мека и приятна свѣтлина, трѣбва да дава на очитѣ и на лицето на човѣка такъвъ изразъ, такъвъ лъхъ, толкова благоухание, че всѣки да го обича. Светиитѣ сж имали туй нѣщо. То се дължи на този свещенъ огънь на любовта. Тия хора съ пълното си концентриране къмъ Бога, съ възвишената си любовъ, съ най-голѣмото самоотрицание сж готови за всѣкаква жертва. Свечиитѣ се отличавали съ голѣма услужливостъ. Тѣ сж се молили на Бога, но сж били готови да услужатъ на всѣки, помагали сж на другитѣ, прѣвѣрзвали сж краката на вълцитѣ на зайцитѣ, на мечкитѣ, на лѣвоветѣ. Имали сж това изкуство. Тѣ не сж се само мнили. Ние говоримъ за просвѣтенитѣ свети,

които сж били хора съ свещенъ духъ. Сега въ школата вие трѣбва да придобиете тия качества. На Нѣкои отъ васъ остава само една крачка да прѣстѣпятъ този свещенъ прагъ. Нѣкои сте при положение на постоянно съмнѣние. Казвате: азъ не съмъ достоенъ, азъ не съмъ способенъ. На какво основание е това чувство въ васъ? Нѣкой казва: азъ мога да направя това. На какво се базира той? Всѣки отъ васъ ще се вгледа дълбоко въ душата си. Азъ бихъ желалъ, всѣки единъ ученикъ да има по едно особено, специално качество, което да го отличава отъ другитѣ. Тѣй че, като съберете всички тия качества въ едно, ще дадатъ една мощна сила. Нѣкои мѣстности раждатъ хубави сливи, други хубави круши, грозде и т. н. Слѣдователно, всички хора не могатъ да произвеждатъ еднакви нѣща. Има разнообразие въ човѣшкитѣ души. Първото нѣщо е, да имате положителенъ разумъ и непрѣодолима вѣра.

Азъ ви говорихъ за добритѣ навици. Желанието на невидимия свѣтъ, т. е. желанието на всички ония, които сж минали прѣди васъ, е вие да вървитѣ по тѣхния пѣтъ. Желанието на Господа, Който е създакъ свѣта и цѣлата вселена, е вие да свършите това училище. И тогава, ако вие не искате да го свършите по този начинъ, ще се зараждатъ мѣчно-

тии. Мжнотията може да се роди отъ това, че вие ще имате другъ учителъ. Той казва: „Не му е дошло врѣмето. Имашъ още да се прѣраждашъ“. Онзи, който ти казва, че имашъ още да се прѣраждашъ, може ли да ти каже колко прѣраждания си ималъ? Той ти казва: „Ти въ слѣдующето прѣраждане ще направишъ това“. Онзи, който ти дава този съвѣтъ, трѣбва да ти опише едно, двѣ, 10, 100 твои прѣраждания и да ти каже, въ еди-кое си прѣраждане, еди-какво качество си придобилъ. Такъвъ човѣкъ може да ти послужи. Онзи човѣкъ пъкъ, който ти казва: е, чини ми се, че си билъ такъвъ, тъй мисля — този човѣкъ не може да ти даде съвѣтъ. Кой не мисли, кой не усѣща? Усѣщане, мислене, това сж само възможности.

Та онѣзи отъ васъ, които сж понапрѣднали, съ по-събудено съзнание, трѣбва да излѣзатъ малко на прѣдъ- да потеглятъ, да дадатъ примѣръ. Единъ отъ ученицитѣ трѣбва да излѣзе на прѣдъ. Все трѣбва да има една овца да прѣскочи трапа. Все трѣбва една овца да бже първа, и като прѣскочи тя, слѣдъ нея втора, трета и т. н. Запримѣръ, нѣкой отъ васъ ще се отличи съ единъ наблюдателенъ умъ, другъ съ едно добро сърце, трети съ милосърдие, четвърти съ музика. Има хиляди добродѣтели, които може да се

развиятъ въ всички души. Сега вие сте се ограничили въ едно нѣщо. Гледамъ, кой какъ дойде, единъ мисли за своята къща, другъ за себе си, за дѣцата си, за мъжа си, за обществото, за излишни работи мислите. Взимате вѣстниците, четете, еди кой вѣстникъ какво пише. Що отъ тоза? Минавате прѣзъ една улица, много кучета ви лаятъ. Казвате: като ми-чавахъ покрай улицата, фиксирахъ тия кучета и тѣ си отидоха, Хубаво, едно куче фиксирате, друго фиксирате, всичкитѣ кучета фиксирате, но като отидете въ гората, срещнете една мечка, искате да а фиксирате, не можете. Казвате: азъ бѣхъ въ Рилската пустиня, видяхъ една мечка, че като хукнахъ, едва се спасихъ. Кучетата фиксирашъ, а мечката не можа да фиксирашъ. Така и вие нѣкои пѣтъ хванете нѣкой малъкъ неджгъ, фиксирате го като едно кученце, но като дойде голѣмиятъ неджгъ, като мечката, отстъпвате. Не, голѣмиятъ неджгъ ще хванете.

Първото нѣщо: силенъ човѣкъ е този, който влада ума си. Трѣбва да владате ума си! И азъ бихъ желалъ за една седмица да направимъ единъ опитъ: никакъвъ вѣстникъ да не четете! Азъ ще ви дамъ онзи примѣръ, дѣто кръстникътъ казва на шега на кумеца: „Ако можешъ да поиграешъ, но безъ да викашъ „ху ху“, ще ти дамъ една крава съ телето“.

Онзи почва да играе, но казва. „Кръстникъ, ритамъ ти кравата съ телето, но, казвамъ иху ху!“ Нѣкой иска да ви говори нѣщо лошо. Затворете ушитѣ си! Ако ви говори нѣщо хубаво, слушайте го. Едно правило искамъ да приложите. Цѣла една седмица нѣма да четете вѣстници. Ще направимъ този опитъ, нѣма да си играемъ. Можете ли? Ще говорите само добро, само положителни работи. а не и дребнавости. Щомъ доиде другата седмица, ще отпушимъ бента. Ще се упражните за една седмица само и ще видите, какво може да направите. Ако по длъжностъ трѣбва да четете вестници, ще ги четете. Това, което се отнася до службата ви, ще го изпълните, но има нѣща, които сж и извънъ службата, тѣхъ ще избегнете. Кой каквото ви казва, ще го изолирате, ще мислите най хубавото. Разбрахте ли хубаво? Никаква погрѣшка нѣма да виждате. За всичко добро ще си говорите, за лошото нѣма да говорите. Само хубави книги може да четете. Вѣстникъ „Алфа“ даже нѣма да четете тази седмица. Или, прѣзъ тази седмица може да напишете най-хубавитѣ работи, като ще живѣете въ единъ идеаленъ свѣтъ. Ако си въ канцеларията и нѣкой ти говори за вѣстници, ти ще се концентрирашъ, ще кажешъ: много сериозна работа имамъ! Това, което се отнася до службата, ще слу-

шашъ, но което е извънъ нея, нѣма да слушашъ, ще бждешъ глухъ за него. Вие веднага казвате: дали е възможно да се издържи всичко това? Онѣзи, които се ангажиратъ за този опитъ, само тѣ да го направятъ, но като изневѣри единъ, прѣпятствува се и на цѣлата работа. Когато една халка не е здрава, скъсва се цѣлата верига. За цѣла седмица трѣбва да бждете послѣдователни, да направите този опитъ. Ние говоримъ за нѣща, които сж възможни. Не казваме: напуснете службата си, не слушайте началника си! Всичко това не трѣбва да става по буква, по духъ трѣбва да става. Ще концентрирате ума си, ще направите опита, ще видимъ колцина отъ васъ ще могатъ да го вършатъ. Като вършите работата си, всички малки нѣща да ви не засѣгатъ, да ви занимава само великото. Човѣкъ може и да се уедини за една седмица нѣкъдѣ, но смисълътъ не е тамъ. Нека хората ви говорятъ, безъ обаче да ви засѣгатъ, само тъй ще опитате силата на своя духъ. Вие не сте отъ онѣзи ученици да не знаете тия работи. „Ако те съблазнява едната ти ржка, отсѣчи я; ако те съблазнява едното ти око, извади го“, е казалъ Христосъ. Ако се водите по буквата, значи, трѣбва да си отсѣчете ржцѣтъ и да си извадите очитѣ, но това сж иносказания.

Сега, този опитъ лесно може да се направи, нѣма голѣми мъжнотии. Единъ виденъ професоръ искалъ да излѣкува единъ французинъ, който заеквалъ и му казва: „За една година нѣма да говоришъ съ никого. Ако дадешъ обѣщание една цѣла година да не говоришъ съ никого, ти ще се излѣкувашъ“. Този французинъ издържалъ и се излѣкувалъ, слѣдъ една година могълъ да говори свободно. Това е воля. Срѣщашъ единъ познатъ човѣкъ, той ти говори, ти си мълчишъ, вървишъ си, не се спирашъ да му отговаряшъ. Всички казватъ: мръднала му дѣската! Като се избави човѣкъ отъ едно зло, ще се избави и отъ друго зло. Вашиятъ опитъ сега е лекъ. Да говори човѣкъ само добро, да не слуша зло, само за една седмица — какво по-лесно отъ това? Послѣ, пакъ ще отпушимъ бента, ще видите разликата отъ едната седмица и отъ другата. Отъ тази вечеръ ще започнете опита, до слѣдната срѣда Другата срѣда, слѣдъ събранието, бентътъ ще бѣде отпушенъ. Тия малки опити сж необходими за каляване на волята, за да можемъ да противостоимъ на всичкитѣ изкушения въ свѣта. Ние трѣбва да бждемъ хора съ силна воля, да владаме ума си, защото хората отъ свѣта разбиратъ психологическитѣ закони и ви използватъ за зло. Въ свѣта всѣкога търсятъ случаи

да създадат вина, съмнение, подозрение, скарване. Въ черното братство има редъ методи, по които може да ви скарать. Когато искать да постигнатъ известна цѣль, вдигать скандалъ. Защо? Цѣльта е да се скарате, да се произведе дисхармония. Тѣ искать да постигнатъ своитѣ цѣли и отъ нищо нѣщо създаватъ. Това не е методътъ на Бѣлото Братство. Методитѣ на Бѣлото Братство сж съвсѣмъ други. Двама братя може да се спогодять, ако постѣпватъ разумно. Нѣма въпросъ, по който да не може да се спогодять, но когато постѣпватъ по човѣшки, нѣмать възможность. Отстѣпкитѣ трѣбва да бждатъ взаимни — и отъ едната, и отъ другата страна. При сегашнитѣ условия, колкото отстѣпва единиятъ, толкова трѣбва да отстѣпва и другия — равномѣрни трѣбва да бждатъ отстѣпкитѣ. Всѣки трѣбва да вземе онзи дѣлъ, който му се пада. Това е човѣшкото.

И тъй, ще пристѣпваме къмъ нѣкои малки опити. Този е единъ отъ най-лекитѣ опити. Тия опити сж необходими, за да провѣримъ нѣкои положения, дадени въ лекциитѣ. Трѣбва да се намѣри за въ бждеще единъ, методъ да знаете какъ да прилагате, защото не е лесна работа приложението. Ние знаемъ, до каква степенъ това е възможно споредъ врѣмето, обществото и хората, между които живѣете. Писанието

казва. „Богъ всичко знае“. Въ даденъ случаи ти изнемогвашъ подъ тежестта на живота. Богъ, обаче, знае положението Той знае какво може да направишъ въ този случай Той знае условията, при които живѣешъ, знае баща ти, майка ти, взима прѣдъ видъ окръжаващата срѣда и знае всичко, което може да направишъ. Той взима всичко прѣдъ видъ и оставя само възможноститѣ, въ които ти можешъ това да направишъ. Невидимиятъ свѣтъ е много снизходителенъ, но за това, което можешъ да направишъ, е много вискателенъ. Нѣкой пѣтъ седишъ и езикътъ ти мръдне безъ да искашъ, кажешъ нѣкои излишни думи, а послѣ съжالياвашъ въ себе си, казвашъ: защо казахъ така? Ти съжالياвашъ въ себе си и започвашъ да се морализирвашъ. Ти съжالياвашъ, че езикътъ ти мръдналъ прѣди ума ти и си направилъ една погрѣшка. Нѣкой пѣтъ пѣкъ ржката ти мръдне прѣди ума. Нѣкой пѣтъ пѣкъ мръдне устата ти, тя нѣкакъ си се изкриви. Мръдватъ устата ти, ржцѣтъ ти прѣди ума и вслѣдствие на това се раждатъ всичкитѣ противорѣчия. Слѣдователно, ние още не сме господари на нашето тѣло, не сме господари на нашитѣ волеви дѣйствия. Вслѣдствие на това се ражда дисхармонията. Езикътъ мръдне, ржцѣтъ мръднатъ, очитѣ мръднатъ, неспокойни сме, не можемъ да слушаме. Нѣкой казва: оста-

ви ме, нѣмамъ това търпѣние! Може да го нѣмате,
но можете да постѣпвате разумно, има начини за това.
Всѣки човѣкъ може да постѣпва добръ.

Т. м.

Богъ на Любовта не е Богъ на мъртвитѣ, но
Богъ на живитѣ

ПРАВО ХОДЕНЕ.

32-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(III ГОДИНА)
ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА 4.VI.1924 Г.—СОФИЯ.

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ—РУСЕ
ул Сараоолу № 21

Право ходене.

Т м

Прочетоха се нѣколко работи върху темата: „Истинското помирение“.

Прочете се резюмето: „Какъ познахъ, че имамъ умъ?“

Тема за слѣдния пътъ: „За кого грѣе слънцето?“

Когато правите нѣкакви упражнения, ще държите главата си отвѣсно. Това е най-доброто положение. Посоката на главата ви трѣбва да се съвпада съ центъра на слънцето. При всѣко отклонение отъ този центъръ, въ лѣво или въ дѣсно, напредъ или назадъ, вие подпадате къмъ растителното царство, подъ закона на случайността, т. е. когато вие вече не сте господари на вашата съдба. Нѣкой се моли на Бога и навежда главата си. Защо навежда главата си надолу? Другъ пъкъ я вири назадъ. Защо? Той ще каже: като се молихъ Богу, азъ гледахъ нагорѣ къмъ небето. Донесе ли ти това нѣкакво благо? Или, като гледашъ къмъ земята напредъ, защо правишъ това, не си ли я виждалъ другъ пътъ? Земята сега

е отклонена на 23^0 отъ своята ось, отъ своя перпендикуляръ. По-напрѣдъ остъта ѝ е била точно перпендикулярна, а сега има едно отклонение. Какво ще бжде, ако земята се отклони на 90^0 отъ перпендикуляра? — Човѣкъ ще се намѣри въ положението на животнитѣ. Слѣдователно, животнитѣ се намиратъ по отношение остъта на земята подъ наклонъ отъ 90^0 . Ето защо тѣ не ходятъ изправени. Ако земята се отклони отъ остъта си на 90^0 , всички хора ще станатъ четириноги. Сега нѣма да ви обяснявамъ причинитѣ за това нѣщо. На дѣца философия не се разправя. Въ окултно отношение вие сте дѣца. За философията на окултизма се изисква друга подготовка. Ние разправяме за обикновената философия, но окултната не я засѣгаме. На васъ се прѣдставятъ само образи, туй което вие може да разберете.

Първото важно нѣщо за васъ: ходите ли въ кжши, лѣгате ли или ставате, всѣкога ще държите въ съзнанието мисълта, умътъ ви да бжде насоченъ къмъ слънцето, да има отвѣсно положение. Когато гърдитѣ на нѣкой човѣкъ започватъ да хлѣтватъ навжтрѣ, това е лошъ признакъ. Когато коремътъ на нѣкой човѣкъ изпква навънъ, това показва, че въ физическия свѣтъ има отлагане на непотрѣбни вещества и нѣма да се мине дълго врѣме, този човѣкъ

ще заболѣе отъ нѣкаква белестъ. Затова, първото нѣщо за всички ви, и млади и стари, трѣбва да ходите право, нѣма да се пригърбвате. Правило е това! И онзи ученикъ, които не спазва това правило, ще попадне подъ влиянието на свѣта. Ако дойде единъ ангелъ отъ небето между васъ, той ще бжде много строенъ по форма. Ако единъ човѣкъ не може да прѣобрази своето тѣло, което е резултатъ на неговата душа, какъ ще може да работи съ по-висшиѣ сили? Ако ти не започнешъ съ своитѣ уши, съ своитѣ очи, ако не можешъ да се разправишъ съ стомаха си, какъ ще се разправишъ съ другитѣ хора? Силата на човѣка зависи отъ онова, което той упражнява върху своето разумно тѣло. И' сега, когато нѣкой започне да изучава окултната наука, казва: менъ вече не ме интересува свѣта. Не, васъ трѣбва да ви интересува свѣта, но въ нова форма. Не трѣбва да ви интересуватъ излишецитѣ на свѣта, но трѣбва да ви интересува съзнанието на свѣта. Ще гледашъ, ще изучавашъ и онѣзи най-малки трѣвици, които сж скрити въ това пепелище. Всѣка трѣвица е единъ скъпоцѣненъ камѣкъ. Ще го очистишъ. Дадатъ ти едно ръждавало желѣзо. Ти нѣма да разглеждашъ ръждата му, но ще го изчистишъ, ще видишъ, има ли нѣщо отъ него, което може да влѣзе въ работа.

Мнозина отъ васъ казватъ: менъ нищо не ме интересува. Казвамъ: менъ пъкъ ме интересува Любовта. Вие сте чудни! Какво нѣщо е Любовта? Толкова врѣме ви говоря за Любовта! Казвате: Любовта служи да стопля сърцето. Ами че кога сърцето не е топло? Казвате: тогава Любовта избистря ума. Ами че кога умътъ не е бистъръ? Не е ли бистъръ умътъ на онзи вълкъ, който мисли да слѣзе при нѣкое стадо? Това е символъ. И тукъ има бистрота въ ума. Нима въ бистрата вода не се давятъ? Човѣкъ се дави въ мѣтната вода тъй, както и въ бистрата, само че смъртта му въ бистрата вода е по благородна, а смъртта му въ мѣтната вода минава като нечестна. Само въ това е разликата.

Въ всички ви трѣбва да се зароди желание да обичате простотата въ разсѣжденията. Знаете ли какво значи една елементарна мисль? — Идея, отъ която нищо не можешъ да отнемешъ, нито да притуришъ. Тия идеи сѣ много малко. Такива мисли и желания въ човѣка се срѣщатъ много малко. Вие трѣбва да имате нѣколко отъ тѣзи основни желания. Вие казвате, запримѣрь, по нѣкога, че имате разположение на духа, че Духътъ Божий, мирътъ Божий е въ васъ. На какво се дължи това? — На тия основни мисли. Но едно малко нещастие въ свѣта е

въ състояние да наруши въ васъ този Божи миръ. Веднага вашето щастие, вашето разположение на духа изчезва. Къдѣ остана всичко това? Та нима Божественото въ човѣка може да изчезче? Мислите ли, че ако направите едно рало отъ златото, та то ще се измѣни? — Нѣма да се измѣни. Златото при всички условия на живота остава злато. То не се измѣня. Тѣй щото, когато говоримъ за Божественото, ние разбираме то да проникне въ всичкитѣ наши клѣтки. Всичкитѣ клѣтки, които съставляватъ човѣшкия организъмъ, трѣбва да възприематъ новото учение. Всяка клѣтка трѣбва да се проникне отъ мисълта, че тя вѣрва въ Бога. Това азъ наричамъ вѣрване. А това, главата приеме едно, стомахътъ не го приема, не е вѣрване. Стомахътъ казва: азъ не се занимавамъ съ такива глупави работи. Хлѣбецъ, хлѣбецъ ми дай! Това е философията въ живота. Кисъ-кисъ, смѣе се, на господаря си той. Мислете ли, че можешъ да бждешъ философъ или учителъ на такъвъ стомахъ? — Не, никога. Той ще се подиграе съ господаря си единъ день. Ще каже на главата: хубаво, щомъ ти мислишъ, че имашъ господаръ, азъ нѣма да работя, нека твоятъ господаръ те храни! Какво ще кажешъ на този стомахъ? Вие ще кажете: това сж дѣтински разсждения. Добръ, но вашитѣ разсждения не сж

дѣтински. По нѣкой пѣть разсѣждавате доста зрѣло, а по нѣкой пѣть като дѣцата не разсѣждавате. Ученикътъ на Божествената школа трѣбва да разбира пѣтя въ който е поставенъ. Въ този пѣть има хиляди малки задачи, които трѣбва да разрѣши. Въ тази школа вие сте поканени да разрѣшите тия задачи.

И тъй, всѣкога ще ходите *изправени! Ако носишъ главата си назадъ, главата ти е празна. Ако я носишъ на лѣво или на дѣсно, това сѣ клонища на едно дърво, и тогава, всѣки клонъ споредъ тежестта си, се наклонява на една или на друга страна. Въ такъвъ случай ти си клонъ, не си човѣкъ, ти играешъ роль на частъ отъ нѣкое дърво. Следователно други същества ще ти заповѣдватъ. Седнешъ нѣкой пѣть, туришъ си краката единъ върху другъ. Какво показва това? — Не си господарь на себе си. Като седнешъ нѣкъдѣ, нѣма да си туряшъ краката единъ върху другъ. Въ школата никой нѣма право да си туря краката единъ върху другъ. Вие тукъ не сте разбойници, че трѣбва да се пазите единъ отъ другъ. Вие правите нѣща, които не се позволяватъ въ школата, разбирате ли? Не мислете, че съ моята отстъпчивостъ ще се нарушатъ Божиите закони! Ако азъ мълча, законътъ нѣма да

се промѣни Законътъ си е законъ Въ школата ще седате така, че краката ви да бждатъ единъ до другъ Поне половинъ часъ ще седите така ще знаете че се намирате прѣдъ същества, които сж минали по вашия пѣтъ, които сж завършили себе о развитие и наблюд ватъ вашитѣ души] Вие седите криво сбегнете, се назадъ. изкривите се налѣво или надѣсно и слѣдъ туй ще кажете, че Духътъ Божий дѣйствува въ васъ Кой духъ дѣйствува? Гърдитѣ ви трѣбва да бждатъ широки, а не тѣсни, не трѣбва да бждете тѣсногърди Широчина трѣбва да имате на гърдитѣ си! Краката ви трѣбва да бждатъ единъ до другъ, ржцѣтъ ви прибрани и умътъ ви да присѣдствува Часътъ, прѣзъ който сте тукъ, трѣбва да сте концентрирани, умътъ ви да е въ тѣлото Зная, че ще имате изкушения, за да ви изкаратъ отъ това равновѣсие, но нищо отъ това! Ще приберете ржцѣтъ и краката си и ще се стараете да се съсредоточвате Вие имате вече идеи и тия идеи ще ви служатъ

Вие, като идвате въ класа, добръ е да си имате по едно малко теѣтерче, та като си дойде нѣкоя мисль, да може да си я запишете Всѣки има по нѣщо, съ което може да се занимава Всѣка идея която ви дойде въ класа, запишете си я, не я оставяйте за у дома си, защото ще я изгубите.

Всички трѣбва да научите закона на послушанието. Да не мислите, че този законъ има отношение къмъ нѣкакъвъ прѣходень обектъ. Не, послушание трѣбва да имате къмъ великата природа, т. е. послушание къмъ Бога! Този законъ убославя всички нѣща въ живота ни. Ако ние бихме имали туй послушание, то като ни вдъхновягъ съ нѣкоя велика мисль, бихме я изпълнили веднага. И вие ако не успѣвате въ живота си, то е защото отлагате да изпълните всѣка мисль, която ви се внуши отгорѣ, или пъкъ опрѣдѣляте свое врѣме за изпълнението ѝ. Вие я отлагате и послѣ на нейно мѣсто влагате нѣкоя чужда мисль. Азъ бихъ желалъ да направите единъ анализъ, да видите, колко на сто отъ мислитѣ, които ви занимаватъ, сж ваши. Допуснете, че като дойдете на земята отъ невидимия свѣтъ, прѣдвиждали сте да имате една малка къща съ двѣ стаи и кухня. Туй е бюджетътъ ви за този животъ. Вие дойдете, направите си, обаче, една по-голяма къща. Продадете я, направите друга още по-голяма. И нея продадете, направите си трета къща съ четири стаи. Питамъ: какво придобихте отъ това правене и продаване на къщи? Това сж чужди желания и мисли, които вие възприемате и реализирате. Прѣвидено ви е да свършите само гимназия, или да свършите и

университетъ, но вие свършвате два, три факултета. Какво ви ползува повечето, което свършвате? Нѣкой пѣтъ отъ невидимия свѣтъ ви е опрѣдѣлено да свършите университетъ но вие се отказвате. Въ този случай губите. За васъ е важно да реализирате тотъ планъ, който ви е опрѣдѣленъ отъ невидимия миръ. Това е идейниятъ животъ. Не мислете, че онова, което ще учите, е случайно. Не, всичко е опрѣделено. Вие сега ще си мислите: Щомъ всичко е опрѣдѣлено, тогава това е фатализъмъ. Ако всичко е опрѣдѣлено, ние не сме свободни. Азъ съмъ съгласенъ съ васъ. Когато станешъ слуга на нѣкой господарь, свободенъ ли си? Дойде рано сутринта господарьтъ, похлопа: „Иване вземи ралото и хайде на нивата!“ Онзи, който се е опрѣдѣлилъ за проповѣдникъ, свободенъ ли е? Не, не е свободенъ, той получава 4—5 хиляди лева мѣсечно. Сѣдията седи, рѣшава едно дѣло цѣль день. Свободенъ ли е? — Заповѣдватъ му онѣзи, които сѣ му дали 5 тѣ хиляди лева. Ако не му се плащаше, щѣше ли да рѣшава това дѣло? Онзи професоръ — астрономъ седи надъ телескопа по цѣли часове, наблюдава небето. Защо? — Пари ще получи. Колко души знаете, които работятъ безъ да имъ се плаща? Кои работятъ по свобода на во-

лята си? Азъ бихъ желалъ да намѣря хора, които да наблюдаватъ небето безъ да имъ се плаща. Покажете ми единъ човѣкъ, комуто да даватъ торбата и да го изпратятъ на работа безъ никакво заплащане. Азъ не осяждамъ туй, но казвамъ: Ако ние извършваме нѣкоя работа и се намираме подъ тия човѣшки ограничения, то и когато отъ невидимия свѣтъ ни дадатъ да изпълнимъ една програма, пакъ се намираме подъ извѣстни ограничения. Онѣзи, повисши отъ насъ същества по сѣщия начинъ ни ограничаватъ. Тѣ казватъ: ако искате, може да живѣете споредъ нашата програма, ако не искате, вие можете да живѣете и по другъ начинъ. Дѣ седи ограничението? Ограничението седи въ това, че ако изпълните този планъ, вие ще бъдете щастливи. Ние се заемемъ съ тази работа, но започваме да я коригираме, коригираме и свършваме само съ коригиране отъ единия край до другия. Най-послѣ казваме: не си струва да се живѣе. Нищо не научавате. Туй не е ограничение. Това е истинскиятъ пътъ. Всѣки отъ васъ трѣбва да се проникне отъ мисълта, че той има една малка мисия въ живота си, която трѣбва да изпълни съ всичкитѣ подробности. Вие идвате въ класа — и то е опрѣдѣлено. Нѣкой пътъ дойдете въ класа, но ви се приспи. Вие казвате: Какъвъ

дяволъ ме нападна? Ами този дяволъ сега за пръвъ
 път ли е дошълъ? За пръвъ път ли спите? Вие
 искате да кажете, че не спите. Не, вие всъкога
 спите. Всъки човѣкъ, който не мисли върху смисъла
 на живота, той спи всъкога. Щомъ не мислите, нищо
 не ви интересува, има нѣщо, което обръменява ума
 ви. Азъ мога да ви накарамъ всинца да бждете буд-
 ни. Какъ? Стига да кажа, че се отпуска една премия
 отъ 50 хиляди лева за този, който не спи. На всин-
 ца ви очитѣ ще бждатъ отворени. Будни ще бждете!
 Защо? — Премия има отъ 50 хиляди лева. Какъ
 ще бждатъ ококорени очитѣ ви! Ако очитѣ ви могатъ
 да дждатъ ококорени за 50 хиляди лева, азъ имамъ
 по голѣми премии отъ тази. Колко пъти нося тия
 премии въ торбата си! Нося ги и назадъ ги връщамъ.
 Защо? Защото не сте ококорени. Вие трѣбва да счи-
 тате, че дадениятъ моментъ е най важниятъ моментъ
 въ школата. Вие влизате въ връзка съ най великата
 школа, съ невидимиятъ свѣтъ, и едѣга мисль предобита
 отъ нея, ще ви послужи за вечни врѣмена. Тя е
 нѣщо велико. Вие идвате тукъ въ школата и казва-
 те: азъ не съмъ разположенъ. То не е мѣродавно, не
 обръщайте внимание на вашето неразположение. По-
 слѣ, казвате, че умътъ ви не е разположенъ. Умътъ
 не е мѣродавенъ въ дадения случай. И сърцето ви

не е мѣродавно Споредъ законитѣ, въ които сега се намирате, може умътъ ви да бѣде неразположенъ, да не можете да разсждавате, то е въ реда на нѣщата, но нѣма да се минатъ 10 – 15 минути, и неговата свѣщь ще се запали, ще дойде една нова мисль Сърцето ви сѣщо може да не е разположено. И то е въ реда на нѣщата, но тия неразположения азъ наричамъ настроения Умътъ има настроения, и сърцето има настроения. Вие ще напуснете настроенията; нѣма да ходите споредъ тѣхъ. Щомъ вѣтърътъ духа, той все ще движи клонищата въ една или въ друга посока. Нѣкой пѣтъ вие се ожесточите, че нѣщата не ставатъ тѣй, както вие ги искате. Всѣкога вие сте неразположени по причина, че нѣщата не сѣ станали тѣй, както вие сте искали. Ако азъ имахъ вашия умъ, всѣкога щѣхъ да бѣда много неразположенъ, но какво правя азъ? Взема всичкитѣ ваши ексцентричности, които проявявате днесъ, напирмѣръ, напиша ги въ дневника си, направя си отъ тѣхъ редъ задачи и извадя извѣстни заключения: защо, напирмѣръ, нѣкой отъ васъ седи кривъ, на една страна, или защо нѣкой спи. Туй съчетание на нѣщата ме интересува. Отъ кждѣ иде' то, защо е дошло, какъ е дошло, всичко това ме интересува. Щомъ разрѣша тия задачи, азъ печеля. Ще разрѣша нѣкоя ве-

черь, защо заспивате. Нѣкой казва: склопиха ми се очитѣ. Защо, отговорете си сами! Азъ съмъ ви привеждалъ примѣра за баща и синъ, които посѣщаватъ нашето събрание въ Варна. Бащата всѣкога е буденъ, но синътъ щомъ дойде, веднага заспива. Бащата седне до него и го мушка. Слѣдъ като излѣзатъ отъ събранието, бащата нарича сина си калпазанинъ дава му редъ некрасиви епитети, казва му: „Ти човѣкъ нѣма да станешъ, застрамвашъ ме прѣдъ хората. Защото не слушаше, колко хубава бѣше бесѣдата!“ Той казва: „Тате не мога да се владѣя!“ Какъ да не можешъ? Обаче единъ день синътъ се ококорва въ събранието, слуша внимателно, а бащата заспива по всичкитѣ правила. Синътъ гледа баща си и се подсмива. Излизатъ на улицата, синътъ пита: „Тате защо ти днесъ заспа?“ Бащата тъй си замина за онзи свѣтъ, безъ да разрѣши въпроса, защо е заспалъ. Но има причини. Разбира се, това нѣщо нѣкой пѣтъ зависи отъ съчетанието. Ако вие седнете до единъ човѣкъ, който е негативенъ, т. е. изтощенъ магнетически, а сжщо и вие сте негативни, и двамата ще заспите. Въ нѣкое събрание седнешъ при нѣкой човѣкъ, който не се интересува отъ това, което се говори, но е по-силенъ отъ тебе, тогава и ти ще станешъ като него. Ако ти си инди-

ферентенъ, но седнешъ при нѣкой човѣкъ, който силно се интересува, тогава той ще ти прѣдаде своя импулсъ. Любовьта любовь прѣдава; Мъдростъта мъдростъ прѣдава; Добродѣтельта добродѣтель прѣдава; Свѣтлината свѣтина прѣдава. Когато хората заспивать, това показва, че между тѣхъ нѣма хармония. Ако на сто души заспива единъ, той е връзка съ невидимия свѣтъ, понеже нѣма друга връзка. Той слуша отгорѣ, а останалитѣ слушать отъ физическия свѣтъ. Тѣй щото, той е връзката, кореспондентъ е. Когато пъкъ единъ слуша отъ тукъ, а стотѣ сж горѣ, и това е хубаво. Има такива случаи въ Америка, дѣто сто души заспивать, а единъ само слуша. То сж вълни, които идватъ. По нѣкой път дойде една такава вълна и всѣчки заспятъ, както това стана съ Христовитѣ ученици. Между тѣхъ остана само единъ буденъ. Такива случаи сж голѣми рѣдкости.

Първото нѣщо, като въздѣйствиe при такива случаи, ще упражнявате волята си. Нѣма да си казвате отъ кѣщи: азъ като отида въ събранието, нѣма да спя. Не, всѣки моментъ ще бждете будни. Кажешъ ли нѣщо — свърши го. Кажешъ ли си, че нѣма да спишъ, нѣма да спишъ, ще бждешъ буденъ. Ще си казвашъ: ще бжда буденъ, ще ходя правъ. Хиляди лѣти повтаряй това на день, докато станешъ най-пос-

лѣ буденъ, докато се изправишъ. Ревматизъмъ имашъ, ще си кажешъ: нѣмамъ ревматизъмъ, изправи сержката ми. Имашъ да давашъ, ще си кажешъ. платихъ си дълга, платихъ дълга си — докато най-послѣ го платишъ. Повтаряй, повтаряй, докато отъ невидимия свѣтъ кажатъ: Дойде му да млъкне! Хлопайте, хлопайте! Когато е за доброто, ще хлопате. Ще чуете: „Ние ще изпълнимъ волята Божия. Повторението е сила Божия. Послѣ, нѣкой не може да учи. Като стане сутринъ, цѣлия день да казва: ще уча, ще уча. Нѣкои седне малко, вземе да учи и пакъ стане. Тѣй не се учи. Това не е характеръ. Ако ти не можешъ да се справишъ съ единъ обикновенъ прѣдметъ, какво ще правишъ съ по-сериознитѣ въпроси? Ти навсѣкждѣ въ живота си ще имашъ все същата спънка. По-нататкъ вие ще имате по-мѣжни задачи. Въ този пѣтъ не се изисква само самообладание отъ човѣка, но и воля му трѣбва, и то най-добрата воля. Ние сега не сме дошли да слушаме, но сме дошли да служимъ на Бога, да покажемъ на свѣта, че ще го побѣдимъ. Съ главата надолу ще го обърнемъ но ще го побѣдимъ — нищо повече. Ще побѣдимъ свѣта!

Нѣкой отъ васъ се запитва: какво ли пишатъ за насъ вѣстницитѣ? Не сте чели тази седмица вѣстни-

ци, нали? Нѣкои може да сж надникнали, да сж прочели нѣщичко, но за това ще си наложатъ сжщата задача още една седмица. Като не издържатъ лакъ, още една седмица, докато се научите да издържите. Само при едно такова състояние може да ви дамъ нѣкои правила. Тия правила сж толкова прости, но важни, обаче, ако вашиятъ умъ не е свѣтълъ, ще ви се видятъ маловажни. Вие виждате, че по нѣкой пѣтъ една ваша стара сестра прави извѣстни движения. Това сж течения. Не всѣкога се правятъ движения. Защо? Защото, ако нѣкой пѣтъ направишъ нѣкое движение, ще създадешъ зло на човѣка. Ето защо нѣкой пѣтъ нѣма да правишъ движения, нѣкой пѣтъ ще правишъ. Кога трѣбва да се правятъ движения? — Това трѣбва да се знае. Азъ мога да туря ржката си върху главата на нѣкого и да не я движа. Защо трѣбва да си движа ржката? Кога трѣбва да я махна? Това е езикъ на природата. Нѣкой пѣтъ искамъ да ви прѣдамъ нѣщо. Думата ли е по силна или движението? — Нѣкой казва нѣкому: нали знаешъ, че азъ те обичамъ? Този, когото обичашъ, веднага изважда кесията си съ сто английски лири и ти я подава. ти взимашъ кесията и казвашъ: да, азъ те обичамъ. Той вече не те пита, дали го обичашъ. Всичко това се изказва въ движения, безъ думи. Да-

вашъ кесията и той разбира. Турятъ ви въ затвора, но вие имате нужда отъ пари, трѣбва да се освободите отъ този затворъ. Азъ ви казвамъ: вземете тази кесия, да се освободите отъ затвора. Азъ ви я давамъ, защото ви обичамъ. Ще кажете: ама моето дѣлоинство ще пострада. Това е другъ въпросъ. Другъ нѣкой день вие ще дойдете съ кесията си, ще ми я предложите и ще кажете: заповѣдайте, вземете си, колкото ви трѣбватъ. Вие ще разберете, че азъ ви обичамъ. Ама най-първо ще ви дамъ кесията, и тогава ще ви кажа, че ви обичамъ. Тази кесия ще ходи отъ ржка на ржка. Това е Божественото учение: казано свършено Туй, което раздѣля всичкитѣ окултни ученици навсѣкждѣ, сѣ лошитѣ думи. Запримѣрь, азъ съмъ недоволенъ, но дойде нѣкой, седне при мене, азъ казвамъ: на този човѣкъ му хлопа дъската, но той иска да му кажа нѣщо, затова е дошълъ при менъ. Когато казватъ, че нѣкому хлопа дъската, това подразбира, че нѣкждѣ въ ума му има единъ развинтенъ винтъ. Неговиятъ господарь казва: ти знаешъ, какъ да го поправишъ — завърти му винта. Азъ му завъртя винта. Слѣдъ това му казвамъ: я ми поговори сега малко да те разбера! Поговори ми малко, но виждамъ, че другъ винтъ му хлопа. Азъ завия и този винтъ. Питамъ го: сега какъ си? —

Много добръ: хубаво направи, че ми зави винта. Бѣхъ малко неразположенъ, но сега съмъ добръ. Говоришъ съ другъ нѣкой и той казва: винтътъ ти е развитъ. На всѣки човѣкъ се развъртва винтътъ. Кому не сж развъртали винтоветъ? Нѣкой ще дойде, ще ги завърти и работата ще се свърши.

Едно правило ще имате въ обходата си: нѣма да казвате, че нѣкому хлопа дѣската. Кажешъ ли нѣкому така, ще изправишъ погрѣшката си. Всѣки човѣкъ въ даденъ случай е прѣдметно обучение. Ако видишъ единъ неджгъ въ себе си, той ти е даденъ съ цѣль или да изправишъ нѣщо въ себе си, или да научишъ нѣщо. Никога да се не смѣешъ на човѣка за неговия неджгъ, защото ще ти дойде на главата. Турцитѣ казватъ, че който се присмива, сжщото и нему се връща. Ние по нѣкой път се присмѣемъ на нѣкой човѣкъ, а като ни дойде сжщото до главата, казваме: да ме прости Господъ отъ туй прѣгрѣшение. Да ми помогне Богъ да се очистя.

И тъй, първото нѣщо, което ще повтаряте често е слѣдното: право ще ходимъ; право ще постѣпваме: право ще мислимъ; сърцата ни топли ще бждатъ.

Т. м.

ДОБРО И ЗЛО.

33-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(III ГОДИНА)

ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА 11.VI.1924 Г.—СОФИЯ.

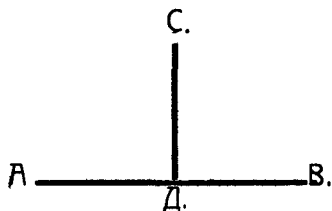
ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ—РУСЕ
ул. Сараоолу № 21

Добро и зло.

Т. м.

Прочетоха се нѣкои отъ темитѣ: „За кого грѣ слънцето“.

Тема за слѣдния пѣтъ: „Кой е билъ първиятъ поетъ?“ Ще мислите, кой е билъ първиятъ поетъ. Нѣма да си подсказвате, всѣки ще мисли за себе си. Дѣто грѣ огньтъ, тамъ топли.

Да вземемъ линията АВ. Тя е жива линия. Колко тълкувания може да ѝ дадете? Защо нѣкой пѣтъ правата линия е по-дълга, а нѣкой пѣтъ по-къса? Ако бихме

означили човѣшкия животъ съ линия, какъ бихте означили кѣсия животъ? Можете ли да го означите съ една дълга линия? Не, кѣсиятъ животъ ще се обозначи съ къса линия? а дългиятъ животъ — съ дълга линия.

Ако върху тази права линия вдигнемъ перпендикуляръ, СД, какво отношение ще има между ги-

нията АВ и перпендикуляра СД? Перпендикулярът е също така жива, съзнателна линия, както и линията АВ. Можете ли да кажете, кои са причините за образуването на перпендикуляра? Той е резултатът на една проста но и дълбока истина. Питам ви: колко перпендикуляра може да издигнете на дадена права? (Колкото точки има.) А, колко точки има? (— Безъ брой.) Какъ опрѣдѣляте правата линия? (— Най-късото разстояние между двѣ точки наричаме права линия. Ако най-късото разстояние е правата линия, тогава колко точки може да има на дадената права АВ? Тази права линия, която имаме, не е права линия, но е резултатъ на нѣщо. Защо употребяваме думата права? Има единъ законъ, споредъ който всички хора, които вършатъ прѣстѣпление, избиратъ кривата линия. Човѣкътъ на прѣстѣпленията, както и всички ония животни, отъ най-малкитѣ, до човѣка — които вършатъ прѣстѣпления, всѣкога избиратъ кривата линия за пѣтъ въ своитѣ дѣйствия. Всички ония хора и животни, които извършватъ благородни дѣла, избиратъ правата, късѣта линия за пѣтъ въ своитѣ дѣйствия. Тогава ние изваждаме единъ законъ. Щомъ нѣкое дѣло ни се покаже трудно, казваме, че то е непостижимо и вървимъ къмъ него по крива линия. Нѣкой пѣтъ, обаче

казваме, че нѣкои нѣща сѣ постижими. Казваме, запримѣрь, че трѣбва да бѣземъ добри но нѣкои ни възразяватъ, че невѣзможно е човѣкъ да бѣде добжрь. Питамъ възможно ли е човѣкъ да бѣде добжрь? — Възможно е. Други казватъ: възможно е човѣкъ да бѣде добжрь. но за въ бѣдеще. Защо твърдимъ това послѣдното? Кои сѣ причинитѣ? На какво основаваме това твърдение? Какъ може, туй, което сега не съществува, да съществува за въ бѣдеще? Ако човѣкъ сега не е добжрь, може ли за въ бѣдеще да бѣде добжрь? Когато казваме, че човѣкъ не може да бѣде добжрь, ние тълкуваме тази мисль по другъ начинъ. Човѣкъ не може да бѣде добжрь, значи: човѣкъ не може да прояви своята доброта. Това показва, че още е една непроявена сѣмка. Да допуснемъ, че сѣмката се намира на перпендикуляра, въ точката Д. Когато казваме, че човѣкъ може да бѣде добжрь за въ бѣдеще, подразбираме, че той може да израсне, да цѣвне и да даде плодъ. Значи въ тази сѣмка има вече смисль.

И тъй, когато казваме, човѣкъ не може да бѣде добжрь, подразбираме, че е сѣмка, неговата добрина е въ зародишъ. Но щомъ тази сѣмка се посѣе, тя вече може да даде плодъ. Слѣдователно, човѣкъ може да бѣде добжрь. Човѣкъ не може да бѣде

добър — това не подразбира, че въ него има възможност да бъде добър, но при сегашните условия той не е започнал да се проявява още. Нъкой казва: аз съм добър. Да, ти си израснал, цъвнал и завързал. Друг казва: аз не съм добър. Да, ти си сѣмка, която още не се е проявила.

Кривата философия на живота седи, въ това, че ние отрич ме всичките възможности за проявление на доброта. Казваме: ние не можем да бъдемъ свършени; ние не можемъ да бъдемъ истинолюбиви, ние не можемъ да бъдемъ любящи и т. н. Това е криво тълкувание на самия животъ. Защо? Защото, ако Богъ прониква цѣлото Битие, и ако човѣкъ е произлѣзълъ отъ Бога, то неизбежно той ще има зародишите на тази Божествена доброта, посадени въ душата си. Щомъ човѣкъ е произлѣзълъ отъ Бога, невъзможно е да не прояви това, което е посадено въ него.

Когато казваме: че човѣкъ е лошъ, какво трѣбва да подразбираме? — Една много проста истина. Ако вие сте единъ орехъ, посаденъ въ земята, но дойде нъкой слѣдъ малко и ви разрови остави ви на повърхността на почвата, какво ще стане съ васъ? — Ще изсъхнете. Какво сте вие въ този случай? — Единъ лошъ човѣкъ. Защо? Защото ви

чакатъ година, двѣ дано изникнете, но вие не изниквате, не сж ви дали условия да се проявите. Тъй че, когато посадя своя орѣхъ, но дойдатъ хора да го разровятъ, той всѣкога ще бжде лошъ. Тогава, изваждаме слѣдния законъ: всѣки човѣкъ, който не дава възможность на извѣстна добродѣтель въ себе си да се прояви, или пъкъ не я прояви на точно опрѣѣлено врѣме, което Богъ изисква, е лошъ човѣкъ. Ако ти отидешъ и махнешъ прѣстыта на всѣка добродѣтель, която Богъ посадилъ, съ цѣль да израстне, ти си лошъ човѣкъ. Ти си лошъ човѣкъ затова само, че прѣпятствувашъ на онова велико Божествено дѣло, което работи въ всѣка сѣмка, посадена въ земята. Това е лошовина, това е порокъ, това е прѣстѣпление, това е безумие, това е злоизобщо, може да го наречете както искате. Азъ ви давамъ такова опрѣѣление за лошото, за злото, за да могатъ нѣкои отъ васъ да го използватъ. Вие често сами се спъвате и казвате: азъ съмъ лошъ човѣкъ. Въ какво седи твоята лошовина? Ще знаете вече: лошовината седи въ това, че ти въздѣйствувашъ на доброто, което работи въ тебе, не му давашъ мѣсто да расте.

.Що е доброто? По сжщия законъ — щомъ давашъ възможность на всичко онова, което Богъ е

посадилъ въ даденъ моментъ да се прояви, ти си добъръ човѣкъ. Всѣко нѣщо има свое опредѣлено време за проявление, слѣдователно, доброто въ насъ може да се прояви вънъ отъ нашата воля, а нашата воля може да му съдѣйствува. Въ какво седи едно прѣстѣпление? Прѣстѣплението седи въ туй, че ти самъ, или нѣкой другъ, спѣва рѣстенето на каквато и да е добродетель въ душата ти. Всѣки, който постѣпи така, той върши прѣстѣпление или спрѣмо себе си, или спрѣмо другитѣ. Законътъ, който съществува въ природата е слѣдниятъ: щомъ извършишъ едно прѣстѣпление, дали съзнателно си го извършилъ, или не, дали ти си го извършилъ, или, може би, хиляди други хора, които сж въ същото поле, всѣкога ти ще почувтувашъ скръбъ въ душата си. Слѣдователно, всѣка скръбъ, която съществува въ свѣта, е признакъ за извѣстно прѣстѣпление което е извършено. Всичкитѣ скръби, това сж гласъ вѣпующъ, който показва, че прѣстѣпление се върши. Всѣка радостъ, по същия законъ, показва, че Божественитѣ сѣмена растатъ нѣкъдѣ.

И тъй, вий питате: защо съмъ скърбенъ? — Да знаете, че прѣстѣпление се върши въ свѣта. Защо съмъ радостенъ? — Да знаете, че Божественитѣ добродѣтели растатъ. Има ли смисълъ тази филосо-

фия? — Има Каква философия вие може да дадете на скръбта, я ми кажете? Нѣкой казва: много ми е тежко, мъчно днесъ — това е скръбъ. Не, скръбно ли ви е, ще знаете, че нѣкъдѣ въ тебе, или вънъ отъ тебе, по цѣлото земно кѣло, се върши нѣкое прѣстѣпление, и слѣдователно, Господъ ти казва да въздѣйствуващъ на това прѣстѣпление въ твоето съзнание, да се молишъ. Ти, втори, трети, четвърти, пети, десети и още много хора ще въздѣйствувате, за да се махне прѣстѣплението.

Сега вие какъ лѣкувате скръбта си? Вие се лѣкувате като онѣзи хора, на които лѣкаритѣ пуцатъ кръвъ. Като ви дойде скръбъ, трѣгвате да разправяте, дѣ кого срещнете, че имате скръбъ. Казвате: скръбъ, скръбъ имамъ. И да разправяшъ, и да не разправяшъ скръбта си е скръбъ! Скръбта означава извѣстенъ фактъ, а именно, че извѣстно Божие дѣло въ свѣта е спрѣно. Туй спиране, туй подпушване на тази Божествена енергия, образува скръбта. Скръбта е границата, дѣто започва живота. Скръбта е основата на живота. Който разбира скръбта, той лесно ще изправи погрѣшкитѣ си. Който не я разбира, много мъчно ще може да ги изправи. Затуй ние въ радостта си имаме плода на нѣщата. И растенията иматъ скръбъ, но въ зачатѣкъ. Спѣнкитѣ, ко-

ито срѣщаме въ пѣтя си и които трѣбва да се прѣмахнатъ, сж скръбъ въ широкъ смисълъ на думата. Ние схващаме скръбта, като едно общо проявление въ сегашния животъ. Тя сжществува не само въ единъ човѣкъ, тя сжществува въ всички животни, отъ най-малкитѣ до най-голѣмитѣ. И животнитѣ чувствувать скръбта, само че човѣкъ чувствува голѣма скръбъ. Нѣкои хора сж толкова чувствителни, тѣи силно скърбятъ, че ако вземете скръбта на единъ таквъ човѣкъ която прѣтърпѣва само въ единъ день и я турите на всички други по-нисши сжщества, тѣ не биха могли да я изнесатъ — толкова тежка е тя. Скръбта на животнитѣ е микроскопическа.

Азъ днесъ ще ви опрѣдѣля, каква и колко храна е нужна за човѣшката душа. За човѣшката душа на земята е нужно само една десетмилионна часть отъ грама. А пъкъ туй, дѣто вие ядете: този бобъ, леща, месце, плодове и редъ други храни, това е нужно за слугитѣ, които работятъ за васъ. За душата ви, както виждате е нужна микроскопическа часть храна. Нѣкой пѣтъ вие казвате: трѣбва да се погрижимъ за своя животъ. Питамъ ви: ако вие живѣете сто години и всѣки день употребявате по една десетмилионна часть отъ грама, знаете ли колко храна ще ви трѣбва за тия сто години? — Прѣзъ цѣлия

ви животът едва ли ще се набере единъ грамъ. А колко много се смущавате вие за храната! Туй, което ви смущава, то е отъ съвсѣмъ друго естество. Христосъ казва: „Не се грижете, какво ще ядете и какво ще пиете“. И право е, не се грижете. Какво ще се грижите? Който и да е ангелъ, като ви даде нѣщо на върха на една иглица, все ще ви нахрани, Дѣто и да сте, и най малкото сѣщество, колкото и да е бѣдно, може да ви нахрани. И то може да ви даде тази малка частъ, безъ да почувствува, че сте му били на гости. Ще каже: този гостъ е добъръ, не яде много. Тѣй, отъ всички ви се изисква разбиране на Рождествената Истина и благоговение къмъ Божиитѣ закони.

Ние казваме: всѣки човѣкъ, който влиза въ морето съ лодка, или съ параходъ, трѣбва да знае да плува. На какъвто корабъ и да се качи, щомъ ще минава прѣзъ вода, той трѣбва да знае да плува. Който идва да живѣе въ този свѣтъ, той трѣбва да знае да плува, а не само да философствува. Философията не е знание. Философията е запримѣръ, като вземе да разправя, че като влѣзе въ водата, тѣй ще си държи ржцѣтъ, тѣй ще си държи краката, тѣй ще си държи тѣлото. Да, но като влѣзе въ водата, тази философия не работи. Като влѣзешъ въ водата,

не се изисква философия, но се иска знание. Ще влѣзешъ въ водата, ще се научишъ да плувашъ и като излѣзешъ отъ водата наученъ, тогава ще донде философията.

Ние, съврѣменнитѣ хора, първо учимъ философията, послѣ плуването. Онѣзи, които сж влѣзли въ водата, сж много учени. Вие казвате: какво чѣщо е небето? Дѣ живѣятъ ангелитѣ? Какви сж ангелитѣ? Азъ искамъ да бжда като тѣхъ Чудни сте вие! Не се занимавайте съ философски въпроси! Така, като васъ, и нѣкой микробъ казва: азъ ще влѣза въ областта на човѣка, въ неговата орбита, въ неговия университетъ, да послушамъ нѣщо Какво ще чуе? Може ли да чуе най-знаменития виртуозъ, като свири на пиано? Или, може ли да разбере най-знаменития професоръ? Ако попиташъ този микробъ: какъвъ е човѣшкиятъ свѣтъ? — Като нашия Нѣкой казва: искамъ да бжда при Бога, при ангелитѣ, при Христа. — За да бждешъ при ангелитѣ, трѣбва да имашъ ума на ангелитѣ. За да бждешъ при Бога, трѣбва да имашъ ума на Бога. За да бждешъ при Христа, трѣбва да имашъ ума на Христа, сърцето на Христа — нищо повече. Никаква друга философия. Имашъ ли ума, сърцето на Христа, ти ще разбирашъ тѣй, както Той разбира, ще чувствувашъ тѣй, както Той чувствувашъ. Ами какъ чувствувашъ Той? — Не е твоя работа.

Първото нѣщо: искате да придобиете сърцето и ума на Христа! Въ васъ може да се зароди мисълта: може ли да имаме сърцето на Христа? — Можете. Може ли да имаме ума на Христа? — Можете. Кога! За въ бждеще? — Не, сега. Вие не тълкувайте това, въ смисълъ да имате ума на Христа въ цѣлокупността на неговото творение. Като казвамъ, че можете да живѣте, не подразбийте, че вие ще опитате живота въ неговата цѣлокупность. Азъ подразбирамъ, че за всѣки даденъ моментъ, вие можете да опитате живота въ неговия най-далкъ размѣръ. Тия послѣдователни моменти, които ни въвеждатъ къмъ изучаването на живота, съвременната наука нарича „развиване, еволюция, усъвършенствование“ — и какви ли не други имена.

Сега, отъ всинца ви се изисква опитъ и приложение. Всѣки трѣбва да прави извѣстни опити и наблюдения за развиването на своята душа. Обмѣна трѣбва да има всѣкога!

Т. м.

Да произнесемъ слѣдната формула: Богъ е свѣтлина на живота.

МАЛКОТО ПРИЛОЖЕНИЕ.

34-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(III ГОДИНА)
ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА 18 VI.1924 Г.—СОФИЯ.

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ—РУСЕ
ул. Сараоолу № 21

Малкото приложение.

Т. м.

Прочетоха се резюметата отъ темитѣ: „Най добриятъ начинъ за примирение“ и за кого грѣе слънцето?“

Прочетоха се нѣколко отъ темитѣ: „Кой е първиятъ поетъ“.

Думитѣ иматъ смисълъ дотолкова, доколкото тѣ засѣгатъ живота. Не всички думи засѣгатъ живота. Прѣдставете си, че даденъ кръгъ изразява живота. Мислите ли, че всички капки, които падатъ върху единъ цвѣтъ, иматъ влияние върху него! Сега вие трѣбва да мислите, безъ да потвърждавате. Азъ не искамъ да потвърждавате. Когато човѣкъ опита нѣщо, само тогава може да го потвърди. Значи, въ даденъ случай ние можемъ да опитаме само ония капки отъ водата, които влизатъ въ състава на организма. Тѣй сѣщо нѣкой пѣтъ може да ви се говори много въ една бесѣда, но отъ цѣлата бесѣда само една дума може да ви ползува. Азъ мога да ви кажа слѣдното: обичамъ ви, желая вашето добро, ще ви направя къща, ще ви дамъ пари, дѣцата ви ще осигури и

т. н. Мислите ли, че това ще повлияе върху вашия живот? Мислите ли, че ще станете по-добри? Не, човешките обещания често стават една голяма спънка въ живота. И колкото повече вие се вслушвате въ обещанията на хората, толкова по често ще се подхлъзвате. Ще бъде смешно, ако способният ученик го убъждават съкласниците му, че е способен, че е първокласен ученик. Той самъ трѣбва да знае това. Като седне да учи, да рѣшава задачи и може да разрѣши всичките задачи, той знае, че е способен. Хубаво, ако вие не можете да разрѣшите една задача на милосърдието правилно, ако не можете да разрѣшите една задача на търпението правилно, ако не можете да разрѣшите една задача на вѣрата правилно, ако не можете да разрѣшите една задача на надеждата правилно, питамъ ви тогава: въ какво седи вашата способност? Ще кажете: азъ не съмъ търпеливъ, но съмъ уменъ човѣкъ. Умъ безъ търпѣние, това е колело безъ ось. Смешно е като казва, че билъ уменъ човѣкъ. Да, той е едно хубаво колело безъ ось. Съ това колело малките дѣца могатъ да си играятъ, да го търкалятъ, както искатъ, да го пушатъ отъ който и да е върхъ да се движи и пада надолу. Нѣкой пътъ и васъ могатъ да ви търкалятъ, като това колело. Дойде нѣкой, по-

шушне ви нѣщо като нѣкой брѣмбаръ, тури ви на това колело и вие цѣлия денъ се търкаляте отъ върховетъ надолу. Като срѣщнете голѣмо прѣпятствие, катурнете се и казвате: усѣщамъ се крайно неразположенъ! Това значи, че колелото е паднало и се е обърнало въ хоризонтално положение. Азъ казвамъ: това колело е безъ ось.

Сега, надпрѣварването на ученицитѣ трѣбва да бѣде въ това, да разрѣшаватъ правилно задачитѣ си. Вие ще кажете: ние сме разрѣшили много задачи, не, въ училището има програми, задачи, които трѣбва да разрѣшите. Въ I класъ се разрѣшаватъ извѣстни задачи: въ II класъ — други; въ III, IV, V, VI, VII, VIII — пакъ други. Като влѣзете въ университета, и тамъ сѣщо има задачи за разрѣшение. Като излѣзете отъ унивѣрситета, чакатъ ви още по-сложни задачи. Запримѣръ, ако ви дадатъ една задача да примирите двама души, какъ ще постѣпите? — Ще имъ поговоримъ. Добрѣ, ще имъ говорите, но какъ? Примирението почива на единъ математически законъ. Трѣбва да разбирате примирението — то е великъ законъ. Трѣбва да разбирате положителнитѣ и отрицателнитѣ сили на живота. Най-първо, за да примирите двама души, трѣбва да отнемете отъ единия частъ отъ неговия мѣжки принципъ, отъ негова-

та сухота и да му прѣдадете повече мекота. Само така може да ги примирите. За да примирите сѣмето съ почвата, трѣбва да направите почвата мека. Какъ ще примирите сѣмето съ почвата? — Като направите почвата мека. Почвата може да даде приемъ на сѣмето, само като стане мека. Тѣй ще може растението да извади отъ почвата необходимитѣ сокове и при това да ѝ даде нѣщо Човѣкъ, като се примирява съ себе си, работи по сѣщия законъ. Често човѣкъ трѣбва да примирява двѣтѣ части на гѣлото си. Защо? Защото нѣкой пѣтъ човѣшкото е раздвоено на лѣва и дѣсна половина. Лѣвата страна не се подчинява на дѣсната, има споръ на клѣткитѣ отъ лѣвото полушарие на мозъка съ клѣткитѣ отъ дѣсното полушарие на мозъка. Тѣ цѣль день спорятъ и не само спорятъ, но и воюватъ помежду си. Казвате: главата ми се наду! Какъ нѣма да се надуе? День, два, три, продължава тази война, надува се главата ти, разбира се, и тогава природата ти прати нѣкоя болестъ, за да те излѣкува. Като полежишъ 2 — 3 недѣли, тази енергия се изразходва и ти ставашъ много кротъкъ. Казвашъ си: слава Богу, просветна нѣщо въ ума ни. Какво значи това? — Частъ отъ грубата енергия на мѣжкия принципъ се е трансформирала, нѣщо меко е дошло. Усѣщате, че малко топ-

лина е дошла въ сърцето. Тази топлина именно произвежда мекотата Свѣтлината това е силата, която сжщо внася мекота. Тъмнината внася твърдостъ. Щомъ влѣзете въ духовния свѣтъ и срещнете тъмнина, ако не разбирате законитѣ, вие може да си счулите главата. Тъмнината, това е една твърда материя. Тя е толкова твърда, че даже напрѣднали духове, ако не спазватъ законитѣ, изпитватъ противодѣйствието ѝ. Туй, впрочемъ, е казано мимоходомъ Ние, като говоримъ за тъмнината, се отдалечаваме отъ въпроса.

Тази сутринъ една сестра, като чела послѣдната бесѣда отъ I серия, ме запита какъ да разбира Господа като условие и Господа като срѣда Казвамъ ѝ: това е много дълбока философия. Богъ не е нито условие, нито срѣда, Той създава условието и срѣда¹ и не може да бжде нито условие, нито срѣда. Той е извънъ срѣдата и извънъ условията Въ примѣра е турено, че трѣбва да познаваме Бога, т е трѣбва да знаемъ, какъ Богъ дѣйствува въ тази срѣда. По слѣ, трѣбва да познаемъ Бога, какъ дѣйствува въ условията. Богъ действува въ срѣдата по единъ начинъ, а въ условията — по другъ начинъ. Тамъ е казано: ако ние живѣемъ въ Бога, не можемъ да Го познаваме т. е. ако ние искаме да бждемъ като Бога, да живѣемъ въ Него; какъ ще Го познаемъ? Чудни

стел Като живѣете въ вѣчността, какво ще познавате? Вѣчното се стреми да познае малките работи, своите части. Богъ се стреми да види съотношенията между всичко онова, което Той е създалъ. Ние се стремимъ да познаемъ онзи източникъ, отъ който сме излѣзли. Върху тия спорни въпроси много философи сж дали 20—30 години отъ живота си за разрѣшението имъ като ги питаме, какво сж спечелили, казватъ: окаляхме само умоветъ си. Защо? Защото сж питали, какъ се е появило злото въ свѣта, има ли грѣхъ, или не и т. н. Нѣкой казва: Богъ навѣрно има недостатъци. Ти отдѣ знаешъ това? Значи, ти си надъ Него, та знаешъ. Онзи, който сжди, трѣбва да знае повече отъ този, когото сжди. Съ каква мѣрка мѣришъ, та казвашъ, че у Бога има зло? Смѣшно е, когато мжтната вода почне да прѣцѣнява, до колко чистата вода е нечиста. Нѣма никаква философия тукъ! Слѣдователно, въ дадения случай само онова, е разбрано, което човѣкъ може да възприеме, да асимилира въ себе си. Допуснете, че вие сте едно благородно цвѣте въ гората и се намирате между други не толкова благородни цвѣтя. Вие ще се намѣрите въ едно неприятно вамъ общество, между магарешки трънъ, между хмѣлъ и др. нѣкои подобни растения. Вие като растете, съ тѣхъ ли ще се занимавате, или

съ васъ? Сега вие се занимавате съ въпроса. Защо Богъ е турилъ магарешкия трънъ до васъ. Не, трѣб-
ва да благодарите, че сте именно между тия ма-
гарешки тръне. Тѣ, по своето естество сж толкова бла-
госродни, колкото и вие. Магарешкиятъ трънъ, въ нѣ-
кои отношения, за васъ може да нѣма тия качества,
каквито вие изисквате. По отношение на природата,
обаче по отношение на службата, която извършватъ,
тѣ сж на мѣстото си. Нѣкои цитиратъ единъ стихъ
отъ апостолъ Павелъ че Господъ е направилъ нѣ-
кои сѣдове за почитъ, други за безчестие. Той кон-
статира единъ фактъ. И вие нали правите сжщото?
Въ едно гърне готвите, въ друго туряте помия. Пи-
татъ: кое гърне е за прѣдпочитане? И двѣтъ не сж
на мѣстото си? Чудни сте вие! Онова гърне за по-
мията изваждате навънъ казвате: такива хора, такива
гърнета не искаме. Тогава трѣбва да се откажете и
да ядете. Защо? Като ядете, ще имате и помия. Съ
какво ще я изхвърлите, съ вашето чисто гърне ли?
Не, ще имате едно не чисто гърне.

И много отъ вашитѣ мисли и желания заематъ
мѣстото на такива гърнета, съ които вие трѣбва да
изхвърлите вашата помия, Вие казвате: тия мисли не
ги искаме, тия желания не ги искаме. Казвамъ: да
въ една къща се допуска само едно гърне за помия,

но ако имате сто такива гърнета, вие вървите въ кривия път. Едно гърне за помя и сто гърнета за чиста вода ви трѣбватъ. Такава е пропорцията. Щомъ обърнете процеса и въ къщи си имате сто гърнета за помя, а едно за чистата вода, вие сте на кривъ път. Тогава, като се влѣзе въ къщата ви, усеща се само воня. Такива хора наричаме лоши, навсѣкждѣ вонятъ. Тѣ иматъ особено мнѣние за себе си, но отдалечъ вонятъ, издаватъ се. Казватъ: ние извършваме една важна служба.

Условията, при които сте поставени тази вечеръ, вие трѣбва да ги използвате още сега, а не утрѣ. Тази вечеръ може да използвате много отъ тия условия. Когато се гозори за извѣстенъ принципъ, мнозина правятъ общо заключение. Запримѣръ, общото заключение, че трѣбва да се любимъ, че Богъ е Любовь, е вѣрно, но ако тази любовъ е едно велико, силно течение въ свѣта, като се пусне въ вашата градина, ще я разкопае ще завлѣче всичката прѣстъ и останатъ само камънитѣ, питамъ: тази любовъ каква полза е принесла на вашата градина? — Никаква. Слѣзвателно, отъ тази велика любовъ ще отдѣлите една много малка, слаба вадичка за вашата градина, та като тече водата и да се полива. Въ дадения случай, това е вашата любовъ. Вие казвате:

ами голѣмата Божия Любовь? Че тази любовь именно движи цѣлия козмосъ, слънцето, всички други слънца и планети. Ако вие не знаете да отдѣляте малката вадичка, какъ ще използвате това голѣмо течение?

— То ще помете всичко. Друго възражение. Казвате: Любовьта не е такава сила, която помита — Любовьта не помита, когато не ѝ се противишъ, но когато ѝ се противишъ, тя всичко помита.

Въ Любовьта има единъ важенъ законъ. тя абсолютно не търпи никаква нечистота. Единъ отъ основнитѣ принципи на Любовьта е, че тя съ първото свое проявление носи чистота въ себе си. Има светии, които сж живѣли 20 години осамотено, постили сж, търсили сж Господа, измъчвали сж се, занемарявали сж се, дрехитѣ имъ се окжсвали, брадясвали сж, за нищо не сж мислили, но въ деня, въ който сж почувствували Божията Любовь, съживѣвали се, очитѣ имъ просветвали. Срѣсвали си коситѣ, измивали си краката, тѣлото — веднага у тѣхъ се появявало чувство къмъ хубавото и красивото. Туй виждаме и въ свѣта. Всѣки, който почувствува любовьта, веднага започва да се докарва. Купува си нова връзка, палто ново или друго нѣщо. Защо? — Любовьта е дошла, въ каквато и да е форма. Едно отъ качествата на Любовьта е абсолютната чистота. Како казали на

Давида, че дѣтето му се е разболѣло, тои плакаѣ молилъ се за него, но като умрѣло, почувствувалъ едно облекчение, разбралъ, че е вървѣлъ по кривъ пътъ Станалъ измилъ се и благодарилъ на Бога. Трѣбваше да умре това дѣте, за да изчисти грѣховеѣ на баща си Не си правете илюзии, че нашиѣ грѣхове може да се простятъ по другъ начинъ. Казвате: Богъ е Любовь Да, но Любовта обича чистотата Ако Давидъ бѣше съзналъ своята псгрѣшка прѣди да дойде Натанъ, туй дѣте щѣше да остане живо. но трѣбваше да дойде Натанъ, да го мушне съ остена. Давидъ каза: „Азъ съмъ царь, азъ се разправямъ съ тия работи, азъ съмъ законъ, мога да правя каквото искамъ!“ Господъ казва на Натана: „Такъвъ ли е примѣрътъ, който ще даде този овчарь, когото взехъ отъ стадото и направихъ царь“ Отиде Натанъ да му говори, но не го стресна изведнѣжъ Той му каза: „Царю, въ единъ градъ имаше единъ богатъ човѣкъ съ много овце, а другъ — сиромасъ, само съ една овца, На богатия човѣкъ дойдоха гости. Той взе овцата на бѣдния човѣкъ и я закла. Какво трѣбва да се направи съ този човѣкъ?“ — Смъртно наказание за него! каза Давидъ. Ти си онзи човѣкъ!“ Когато дойде Господъ, тъй ще каже и на васъ: „Ти си онзи човѣкъ, който

си извършилъ пакостъ“ Какво направи Давидъ? — Коленичи, плака дълго и написа 51 псаломъ, изповѣда се. Туй е благородството на неговата душа!

Сега мнозина отъ васъ искате да станете ученици Вие сте отъ много голѣмитѣ философи, отъ много голѣмитѣ грѣшници. Разбирате ли какво значи „грѣшници“? Грѣшници сте вие като ме критикувате. Нито единъ нѣма право да ме критикува! Азъ съмъ огледало за васъ. Щомъ се занимавате съ мене, Господъ ще изкара всичкитѣ ви грѣхове навънъ. Знаете ли какво нѣщо е грѣхъ? Грѣхъ е да убиешъ една душа. Азъ бихъ желалъ нѣкой отъ васъ да излѣзе и да каже, когдо азъ съмъ спрѣлъ въ пѣтя му къмъ Бога. Че дошла нѣкоя сестра при мене, че седѣла два-три часа повече отъ другата. що отъ това? Че една яла повече, а другата по-малко, що отъ това? На едната съмъ далъ 10 круши, на другата — една, що отъ това? Казвате: нали трѣбва да има равенство, братство? Чудна философия! Едната яде повече, другата по-малко — нищо повече. Може да ядете толкова, колкото искате. Казвате: каква е тая привилегия? Тукъ трѣбва да има редъ и порядъкъ! Я ми кажете, дѣ е порядъкътъ въ свѣта? Не, ще дойде Натанъ при васъ, ще ви каже: „Ти си онзи човѣкъ! Натанъ иде всѣкога и когато дойде съ остена

си. . . Вие седите и си мислите: ние вървимъ по пътя. Този, който върви по пътя, трѣбва да върви съ свѣтлина ни въ лѣво, ни въ дѣсно, той трѣбва да върви напредъ. Вие не трѣбва да се спирате при погрѣшкитѣ на другитѣ хора. Видишъ ли нѣкоя погрѣшка у другитѣ хора, радвай се, че я нѣмашъ ти. Видишъ ли у себе си нѣкоя тогрѣшка, радвай се пакъ, че можешъ да я изправишъ. Радвай се всѣкога, и когато имашъ погрѣшки, и когато нѣмашъ. Въ единия случай ще имашъ едно упражнение, да покажешъ волята си, какъ ще изправишъ единъ лошъ навикъ. Научилъ си се да пушишъ тютюнъ. Ще си кажешъ: азъ сега ще опитамъ волята си, нѣма да пуша. Като кажешъ, че нѣма да пуша, ще ти притъмнѣе на очитѣ 20 пъти ще ставашъ ще се разхождашъ изъ стаята, ще пухтишъ, слугинята ще хокашъ жена си ще хокашъ. . . Не, ще бждешъ тихъ, ще си кажешъ: и безъ тютюнъ мога. Вземи си едно кило череша, вмѣсто една цигара. Ама не си наученъ тъй – ще се научишъ, нищо повече! Съ това ще се уякчи вашата воля. Или, имате другъ недостатъкъ: нетърпеливъ сте. Ще упражнитѣ волята си, ще кажете: ще бжда търпеливъ! Нѣкой път нѣкой иска да ви прѣдизвика нѣщо. Ще се стегнешъ въ този случай, ще гледашъ да побѣ-

дишъ. Ако не можешъ да издържишъ зарадвай се, кажи си: вториятъ пътъ ще видя кждѣ е неприятельтъ. Тѣй, три четири пѣти ще опитвашъ, докато звемешъ надмощие. Всичкиѣ недѣзи, които имате, сѣ дадени, за да калятъ вашата воля. Туй става по негативенъ начинъ. Положителниятъ начинъ е другъ. Да кажемъ, че ми даватъ задача да изтърпя извѣстна обида. Това е най малкото, което мога да направя. Каже ми Господъ: „Ще продадешъ кжщата си, съ която си осигурилъ жена си и дѣцата си и ще раздадешъ всичко на сиромаситѣ!“ Кждѣ се иска погълъма воля. де те оплюе нѣкой човѣкъ и да изтърпишъ, или да продадешъ кжщата си? – Разб-ра се въ втория случай

Най-първо, всички школи започватъ съ негативната страна на живота. Вие не можете да дойдете до никоя добродѣтель, докато не обуздаете вашитѣ недѣзи. Не е лошо, че си кипналъ но трѣбва да се обуздаешъ. Какво правятъ женитѣ, когато кипне яденето? — Или ще прѣмѣстятъ тенджерата, или ще намалятъ огъня отдолу ще оставятъ само едно дръвце. Хубаво, твоето гърне е кипнало. Защо? – Турилъ си отдолу десетъ дъвета. Извади деветѣтъ, остави само едно. Водата въ гърнето пакъ ще клокочи, и житцето ще се свари. (Ще кажешъ: слава Богу,

всичко мина! Сега вие считате тия методи за про-
сти. Въ окултната наука има методи, които струватъ
много скъпо, но тия методи които ви давамъ, сж
най-износнитъ, най-практичнитъ, тѣ сж и провѣрени.
Когато кипнете, ако ви дойде на умъ за онази же-
на, кажете си: и азъ ще постѣпя по сжщия начинъ,
ще извадя отъ огъня нѣколко дръвца, ще оставя са-
мо едно дръвце да гори. Този, който те е обидилъ,
той ти е прѣдалъ извѣстна енергия, а ти ще впрѣг-
нешъ тази енергия, ще си сваришъ на нея житцето.
Имайте прѣдъ видъ, че всѣка обида, която ви се
нанася, внася нѣщо ново въ васъ. Обидитъ въ се-
гашния животъ внасятъ нѣщо много по-благородно въ
човѣшкото сърце, отколкото похвалитъ, защото пох-
валитъ ставатъ отъ нѣмай кждѣ. Онзи, който ви оби-
жда, прави това съ всичкото си сърце и гледа, да-
ли ще ви потекатъ два реда сълзи. Онзи който хва-
ли, казва: нѣма какво да се прави, трѣбва да се
похвати този човѣкъ, Затова обидитъ сж по-силни,
почеже се правятъ отъ сърце. Не е ли така? Кога-
то се обиждате сте погорещи, и като се върнете
въ къщи, казвате: още 10 думи имаше да му кажа.
Още трѣбваше да му говоря, за да се разбере! Ко-
гато се хвалите, казвате: малко го прѣкажихъ, но
хайде, отъ мене да заминел

Слѣдователно, ония думи, които влизатъ въ нашия животъ, трѣбва да иматъ смисълъ. Туй, което ви говоря тази вечеръ, искамъ да го запомните. Въ моята рѣчь най-проститѣ нѣща влияятъ. Може да ви говоря и по другъ начинъ: субстанциалното начало, трансценденталния миръ; послѣ мога да ви говоря за тангентитѣ, за синуситѣ, за косинуситѣ, за квадратурата на кръга, за питагоровата теорема, за тригълниците и т. н. Това сж проблеми за бждещия животъ. Казватъ нѣкои, че равностѣнниятъ тригълникъ у човѣка прѣдставлявалъ едноврѣменно еднаквото дѣйствиe на сърцето, на ума и на волята у човѣка. Констатирани ли сте вие това? Щомъ обикнешъ нѣкого и започнешъ да мислишъ, какъ да го обичашъ, ти разкривявашъ цѣлата работа. Това именно въ сегашния животъ е невѣрно. Когато умътъ се намѣси въ работитѣ на сърцето, равновѣсието се нарушава. Вие казвате, че за да любите, умътъ, сърцето и волята трѣбва да дѣйствуватъ еднакво. Направете този опитъ при сегашнитѣ условия. Веднага любовта се разваля. Законътъ е вѣренъ, Ако създадете една хубава мисълъ и турите повече чувство, пакъ ще развалите мисълта си. Послѣ, ако направите едно дѣяние и започнете да се критикувате, пакъ ще нарушите равновѣсието. Законътъ е слѣд-

ниятъ остави мисълта да се прояви, както е въ своята природа. Остави чувството ти да се прояви тъй, както е въ сърцето. Остави своята воля да дѣйствува тъй, както е нейното естество. Не си ти, който дѣйствува въ сърцето! Въ сърцето ти дѣйствува Богъ чрезъ Своя Духъ. Въ ума ти дѣйствува Богъ чрезъ Своята мисль. Въ волята ти дѣйствува Божията воля. Слѣдователно, оставете ги да се проявятъ съ своята истинска природа. Това значи равно-страненъ тригълникъ, а не да нарисувашъ единъ тригълникъ съ равни страни. Пазете се въ живота си да не замязате на нѣкой си философъ, събирачъ на антики, които, като намѣрилъ една много хубава стара статуя, далъ я на слугата си да я измие отъ праха. Тя била отъ мраморъ, затова слугата взелъ единъ камъкъ и хубаво я изтъркалъ. Професорътъ като я погледналъ, косата му настрѣхнала. И вие нѣкой пѣтъ сте такива философи, като този слуга. Казвате: азъ ще се очистя! Зная какъ ще се очистите. Всичко, което Богъ е написалъ, ще го махнете, ще го изтриете. Нѣкой пѣтъ когато ставамъ лошъ за васъ, то е, че съмъ видѣлъ нѣкой, който взелъ камъкъ и търка. Казвамъ му: не може така, по този начинъ не се чисти. Хвърли долу камъка, нѣмашъ право — нищо повече! Но защо? — Тукъ философия нѣма. Туй нѣщо е писано отъ милиони години.

Да го изгъркашъ изведнѣжъ това е най-голѣмата глупостъ, най-голѣмото прѣстѣпление Нѣма да готъркашъ! То се чисти по особенъ начинъ. Какъ се чисти азъ ще ви кажа Вие трѣбва да благодарите, че всичкитѣ нещастия въ живота сѣ Божествената рѣка, която ви хваща въ момента, когато раваляте нѣщо Вие трѣбва да се радвате за това! Трѣбва да разбирате великата вътрѣшна философия на живота Не разбирате ли това, вие ще вървите по една наклонна плоскостъ Страданията ще идватъ и ще си заминаватъ Послѣ, ще идватъ хиляди пѣти на земята, но това нѣма да ви ползува Мисля, че вие сте отъ тѣзи ученици, които можете да се ползвате сега Всѣки отъ васъ ще държи този методъ Имайте прѣдъ видъ, че вие нѣмате много врѣме да си играете, вие вече сте на края на тази епоха. Каквото направите сега, направено ще бѣде. Каквото изоставите сега, по другъ начинъ ще го поправите. Туй нека ви бѣде въ ума. Какъвъ е външниятъ свѣтъ, за него не се грижете. Всички да имате въра, да знаете, че въ вашия животъ Богъ дѣйствува. Той взима участие. Въ вашия животъ има и други същества, заинтересовани, ваши братя Тѣй че, въ свѣта не сте сами. Не тълкувайте нѣщата криво.

И тѣй, отъ всичко това искамъ само едно нѣщо да ви остане въ ума Кое трѣбва да остане? —

Богъ да работи, и ние да помагаме, съ-
работници да бждемъ. Или, казано друго яче:
да проявимъ въ себе си най-хубавото, най-благород-
ното, най-възвишеното, което можемъ въ даденъ слу-
чай. Това значи да работи Богъ въ насъ! Вземете
тия мои думи тъй, както слънчевитъ лъчи, както рос-
нитъ капки, които падатъ върху ви. Такова отноше-
ние, иматъ тѣ къмъ васъ. Ако можете да ги испол-
звате, вие ще бждете блажени. Ако ги тълкувате
по другъ начинъ, нищо нѣма да придобиете. Азъ
имамъ прѣдъ видъ растенето на вашитъ думи, а вие
не се спъвайте отъ външнитъ прояви на физическия
свѣтъ. Много спънки може да се явятъ, но тѣ иматъ
съвсѣмъ друго естество

— Богъ е свѣтина въ живота ни!

Т. м.

РАЗУМНИЯТЪ ЖИВОТЪ.

35-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(III ГОДИНА)
ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА 16.VII.1924 Г.—СОФИЯ.

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ—РУСЕ
ул. Сармаолу № 21.

Разумният животъ.

Размишление.

Прочете се резюме върху темата: „Кой е първиятъ поетъ?“

Какво трѣбва да разбираме подъ думата „разуменъ животъ?“ Мислитѣ ли, че онзи нагонъ, онази жажда и гладъ, които имате, това сж нѣща разумни? Гладътъ ви принуждава да работитѣ, за да ядете. Жаждата ви принуждава да пиете. Мислите ли, че този актъ въ природата е разуменъ? Подъ „разумни нѣща“ ние разбираме хармонични нѣща. Разумнитѣ нѣща сж достояние само на Любовта. Като изключитѣ всичко друго, само въ Любовта може да има разуменъ животъ. Но вие ще напуснете вашитѣ възгледи за Любовта която проявявате, понеже вашата любовъ е любовъ на насилието. Това не е истинската, разумната любовъ. Слѣдователно, вие сте учили само тази любовъ и затова въ живота ви нѣма никаква хармония. Сегашниятъ ви животъ не е разуменъ животъ.

Добриятъ човѣкъ може да грѣши, и лошиятъ човѣкъ може да прави добро. Питамъ ви: защо доб-

риятъ човѣкъ грѣши и защо лошиятъ човѣкъ прави добро? Можете ли да ми отговорите? Азъ ще ви отговоря и ще ви кажа, кои сж причинитѣ за това. Прѣдставете си единъ слуга, който се е научилъ въ живота си само да изважда съ една кофа нечистотитѣ и да ги изхвърля на вънъ. Но прѣдставете си, че той единъ день намѣри една кофа съ чиста вода и вземе, та я изхвърли. Питамъ: виновенъ ли е той, че изхвърля чистата вода? Ние го уловимъ и го нагълчаваме. Прѣдставете си сега другъ единъ слуга, който се е научилъ въ живота си само да внася съ кофата чиста вода, и единъ день намѣри една кофа съ нечиста вода и я внася между кофитѣ съ чиста вода. Туй често се случва и въ вашия животъ. Вие намѣрите една кофа съ нечиста вода и я турите между вашитѣ добродѣтели, но понеже нѣмате обоняние, вие не можете да я забѣлѣжите. Тѣй щото, въ туй отношение, добриятъ човѣкъ е направилъ едно прѣстѣпление, като е внесълъ кофата съ нечистата вода между чистата, а тя трѣбваше да върви по обратенъ пътъ, назадъ. Лошиятъ човѣкъ пъкъ, който изхвърлилъ чистата вода навънъ, и той направилъ едно зло. Кое зло е по-големо: злото, което е направено, съ изхвърлянето на чистата вода, или злото, което е направено, съ внасянето на кофата

съ нечистата вода? Следователно, това е резултатъ на единъ навикъ. Когато ние извършваме нѣщо въ природата, а ние извършваме често извѣстни длѣжности, въ насъ остава да носимъ само навика, безъ да различаваме съдържанието, което се помѣстя въ дадения случай. За примѣръ, вие имате жажда, гладъ, но не сте си обяснили, защо съществуватъ тия нѣща въ свѣта. Това е единъ дълбокъ философски въпросъ, върху който трѣбва дълго време да мислитѣ. Азъ нѣма да ви отговарямъ на този въпросъ, понеже всѣко знание, което се дава лесно на ученицитѣ, тѣ не го оцѣняватъ. Щомъ ви дамъ една кесия съ злато, вие я взимате и я носите надѣсно, налѣво, навсѣкждѣ я разнасяте, но щомъ ви накарамъ да работите на лозето и така да припечелите нѣщо, това спечеленото нѣщо вие го цѣните вече. Тѣй че знание, което се придобива съ усилено мислене е по-цѣнно, отколкото знание, което се лесно добива. Не мислете, че отношенията между символитѣ, подобията сж произволни. Не, има закони, по които тѣзи символи може да се нарежлатъ. Нѣкои мислятъ, че лесно се нареждатъ тѣ.

Сега, ще ви запитамъ: какъ ще опредѣлите разликата между физическия и духовния животъ? Какъвъ символъ ще дадете за тѣхъ? По какво се от-

личава физическия животъ? Че не е устойчивъ. По какво се отличава духовния? Че е устойчивъ. Защо именно физическия животъ е неустойчивъ, а духовниятъ устойчивъ? Азъ зная вие ще кажете това оно-ва, ще направите цѣла каша. Азъ ще ви дамъ единъ символъ изъ вашия животъ. Ще туря единъ паралелъ. Физическия животъ мяза на двѣ запалени главни. Като ги туришъ една до друга, тѣ се поощряватъ, даватъ свѣтлина и хората се топлятъ, но отъ постепенното горение тѣ се смаяватъ, смаяватъ и нищо не оставятъ, Ние имъ се редваме, но тѣ оставятъ само пепель. Духовниятъ животъ прѣдставлява двѣ плодни сѣменца, посѣти на едно мѣсто. Тѣ растатъ, растатъ, увеличаватъ се, докато най-послѣ се развиятъ въ двѣ голѣми дървета и дадатъ плодъ. Значи, физическия животъ дава само топлина, ти можешъ да се стоплишъ на него, но храна не дава, гладенъ можешъ да умрешъ. Въ духовния животъ този плодъ едновременно ще създаде и топлина, и храна. Слѣдователно, въ духовнитѣ процеси има разширение, а въ физическитѣ процеси има смаяване. Въ физическитѣ процеси топлината е отвънъ, а въ духовнитѣ процеси топлината е отвътрѣ, храната — отвънъ. Значи, и думитѣ, които употребявашъ, нѣкои сж на физическото поле,

други — на духовното. Тия, които сж на физическото поле, тѣ се поощряватъ, горятъ и изгарятъ, нищо не остава отъ тѣхъ. Така и нѣкой хора, говорятъ за любовта, но това сж двѣ запалени главни. Тѣ говорятъ за нѣкаква си обичъ, говорятъ за нѣкакви си идеи, но слѣдъ 2 — 3 години всичко това изгаря, нищо не остава. Всичко това изчезва, обръща се на газове. Въ духовния животъ нѣщата сж като плоднитѣ сѣменца, т. е. Божественитѣ думи сж като сѣменца, които растатъ и се разрастватъ. Тѣ сж Божественитѣ дървета, посѣти вжтрѣ въ насъ. Тѣ сж именно благо то за въ бждаще.

Та ~~всѣ~~ки единъ отъ васъ трѣбва да се стреми живота му да мяза на едно сѣме, което расте, а не да бжде една запалена главня — то е жалко състояние. Това, което ви говоря сега не се отнася къмъ вашия животъ, но то е една мѣрка, съ която да познавате, кждѣ падатъ вашитѣ мисли въ даденъ случай. Имате двѣ мисли или идеи, или двѣ чувства, вие не можете да опрѣдѣлите, къмъ коя категория спадатъ, къмъ физическия или къмъ духовния свѣтъ. Ако образуватъ топлина и се смаляватъ, тѣ сж отъ физическия свѣтъ. Ако започнатъ отъ малки сѣменца, растатъ и даватъ плодове, тѣ сж отъ духовния свѣтъ. Слѣдователно, и еднитѣ и другитѣ идеи трѣбва да ги

използвате. Главнитѣ на вашитѣ огнища сѣщо трѣб-
ва да използвате, но казвамъ, че тѣ сѣ само за нѣ-
кои души. На тѣхъ не можете да разчитате; тѣ сѣ
само за зимно врѣме, за лѣтно врѣме не сѣ пот-
рѣбни.

Сега, въ разумния животъ се изисква непрѣ-
късната връзка съ Бога. Ще ви обясня, какво оз-
начава думата Богъ, а не само да произнасяте това
име. Въ еврейски езикъ подъ думата „Богъ“ се раз-
бира първия принципъ, който твори, той е въ връз-
ка съ всички онѣзи сили, онѣзи условия, отъ ко-
ито произтича живота. Първата буква се пише по
слѣдния начинъ: Онзи, който произнася думата Богъ,
трѣбва да бѣде много разуменъ и внимателенъ,
трѣбва да знае, че всички активни сили сѣ много
опасни и трѣбва да ги изучава. Тамъ се изисква
една абсолютна чистота и единъ възвишенъ моралъ,
а не като обикновения. Онзи, който влѣзе безъ мо-
ралъ, ще стане на пепель. Онзи който произнася
това име току тѣй и влезе нечистъ, на пепель става.
Влѣзте въ една електрическа инсталация и бѣтнете
тези силни волтове, веднага целиятъ ви животъ ще
изчезне. Внимание трѣбва, изолиране трѣбва, а чист-
отата, това е качество само на разумния животъ.
Тя прѣдставлява една дрѣха, една броня, която пази

отъ всички опасности, отъ всички сили въ разумния животъ. Нѣкои казватъ: защо ти трѣбва чистотата? — Вие влизате въ единъ свѣтъ, дѣто не царува Божествената Любовь, а царува грѣха, царуватъ всички отрицателни сили и отрови, които постоянно тровятъ хората. Нѣкой пътъ дойде нѣкоя лоша мисль — тя е дошла нѣкъдѣ отвънъ Въ еврейската дума Богъ, втория принципъ е мекъ, той е принципътъ на Любовта, 1 П. Той е принципътъ, който съгражда, който носи живота въ себе си, който съхранява нѣщата. Безъ този принципъ свѣтътъ би се прѣвърналь на едно вѣчно мжчение. Този принципъ, който ние наричаме проявление на Бога, на Любовта, прѣвърща всичко на добро въ свѣта. Слѣдователно, когато произнасяме името на Бога, прѣдстои ни да се занимаваме съ три вида сили: едни, които творятъ; други, които съграждатъ и трети видъ сили които държатъ всички сили въ равновѣсие Когато дѣйствуватъ двѣ сили, тѣ всѣкога иматъ единъ общъ резултатъ, или добъръ или лошъ Слѣдователно, ако резултатътъ е лошъ, ние знаемъ, че първиятъ принципъ е взель надмощие. Ако резултата е добъръ, знаемъ, че вториятъ принципъ е взель надмощие. Отъ резултата сѣдимъ за принципа Това сж все разумни сили. Не мислете, че ние трѣбва да ги подчинимъ. Не, трѣбва само да

спазимъ законитѣ Когато отивате при единъ свѣтъ духъ, вие нѣма да се приближавате тъй, направо, но въ васъ ще се яви единъ трепетъ. Той ще ви съблече, вие ще изгубите всичкото си величие на земята и ще се намѣрите въ положението на едно малко дѣтенце, всѣка ваша философия ще изчезне и вие ще се чувствате че сте нищожество Че сте философъ, че сте свършили нѣкакъвъ университетъ че майка ви баща ви сж отъ такова високо произхождение всичко туй ще изчезне, ще ви остане само това, че сте нищо, че сте единъ малкъ лжчъ излѣзълъ отъ Бога, и че не сте изпълнили още вашата задача. Нѣкой казва азъ съмъ човѣкъ Човѣкъ ли си? Че ти до сега мислилъ ли си правилно? Колко пѣти до сега си се спиралъ въ пѣтя си! Значи, ако сме пратени да мислимъ, това е една велика задача. Тогава, задайте си въпроса: всички вие, мислили сте до сега? Не, вие сте мислили за много работи, но за Бога мислите само кога? — Когато ви турятъ въ менгемета, въ страдания При всѣко друго врѣме, щомъ нѣмате страдания, Господъ го нѣма въ мисльта ви. Защо Го нѣма? Защото ядете и пиете туй, което Той ви е далъ, а като осиромашѣете, като нѣма нахдѣ тогава си спомняте за Него, тогава Го търсите, понеже Той дава. Разуменъ синъ е онзи, който увеличава талантитѣ. които баша му е далъ.

Сега всички вие трѣбва да прѣгледате живота си, да видите, като сте излѣзли толкова хиляди години отъ Бога, какво сте припечелили и да го увеличите. Нѣма по хубаво нѣщо отъ това! Най-важното нѣщо, което идва въ сегашната епоха, е да се свържемъ съ Бога и да имаме постоянно Неговото присѣствие, тъй както слънцето като изгрѣва, изпраща своѣ лъчи. Има нѣкои цвѣтя, камъчета, които не виждатъ слънчевитѣ лъчи. Има души, които виждатъ Бога, има души, които не Го виждатъ. Въ последнитѣ има една мжка. Най-хубавото състояние е виждането на тия слънчеви лъчи. Въ тѣхъ ще видимъ Бога. Тия лъчи произвеждатъ въ насъ разумността. Само тогава ние почваме да мислимъ

Сега, споредъ съвременната математика, въ колко посоки може да се движи една точка въ даденъ моментъ? Не я взимайте като едно цяло. Тя може да се движи въ една посока. Значи, тя ще образува правата линия. И тъй, колко граници има правата линия? — Двѣ граници А ————— В. Значи, правата линия АВ има двѣ граници. Когато линията се движи, колко граници има? — Четири граници. Точката може ли сама по себе си, да се движи? — Не може. Въ свѣта всичко се движи едновременно. Нѣма отдѣлна частъ, която да се движи

сама по себе си. Напримѣръ, моята ръка може да се мърда, но то е по причината това, че азъ се движа. Когато цѣлото прѣстане да се движи и да мисли, и всѣка отдѣлна частъ прѣстава да се движи и да мисли. Слѣдователно, когато една точка се движи, това показва, че цѣлото се движи, цѣлото дѣйствува.

Нѣкой може да каже, че една точка или едно тѣло се движи въ пространството. Не, движението на всѣка точка въ пространството прѣдставлява движението на цѣлото въ себе си. Слѣдователно, ако извѣстна мисль се явява въ васъ, въ дадения случай тази мисль е свързана съ редъ други мисли, и по тази точка, отъ линията АВ вие трѣбва да намѣрите връзката съ всички тия мисли и желанія. Запримѣръ, вие замисляте да направите нѣкому едно добро. Казвате: да занеса нѣкому единъ чувалъ брашно, но отлагате да сторите това добро. Туй, което вие намисляте да направите, другъ го почувствува, а трети го извършва. Кой е направилъ доброто? — Този, който го извършва. Той казва: азъ не само че помислихъ това нѣщо, не само че го почувствувахъ, но го извършихъ. Значи, едни отъ хората въ даления случай сж тия, които замислятъ доброто, но не го вършатъ. Вторитѣ сж отъ тия, които чувствуватъ доброто но не го вършатъ, а третитѣ сж отъ тия, които

вършатъ доброто, понеже занасятъ чувала. Тогава имаме единъ законъ, казваме, че Божиитѣ пѣтища сж незнаваеми, а човѣшкитѣ пѣтища сж узнаваеми. Защо човѣшкитѣ пѣтища сж узнаваеми, а Божиитѣ пѣтища сж незнаваеми? Човѣшкитѣ пѣтища сж узнаваеми, понеже тѣ сж въ врѣмето и пространството. Човѣкъ най-напрѣдъ ще си направи единъ планъ и слѣдъ години ще го реализира. Ние можемъ да намѣримъ този планъ и ще знаемъ, какво мисли да върши. Божиитѣ пѣтища сж извънъ врѣмето и пространство. Той каже нѣщо и го направи затуй Божиитѣ пѣтища сж незнаваеми. Ние не знаемъ какво може да направи Богъ въ слѣдующия моментъ. Той казва и прави, дѣйствиува извънъ нашето съзнание. Затуй, като дойдемъ до Бога, нѣма да се стараемъ да узнаваме Неговитѣ пѣтища, но ще се стараемъ да проучваме туй, което Той прави, да Го подражаваме, да бъдемъ като Него, и каквото кажемъ, да го направимъ. Кажешъ нѣщо, направи го! Тия разсуждения за нѣкои отъ васъ сж малко трудни, понеже вие сте дошли облѣчени въ материя, имате такива-онакива отношения и мислите нѣкой път, че не можете да извършите волята Божия. Волята Божия не се

ди въ великитѣ работи, тя седи въ микро-скопическитѣ добрини въ свѣта. Доброто може да го вършатъ и най-малкитѣ същества. Нѣма същество въ свѣта, което да не може да върши добро. Когато говоримъ за доброто, то е най лесно. Най лесниятъ пътъ е да се върши добро. Нѣкой мисли, че е мъчно да се прави добро. Мъчно е, ако азъ искамъ да дигна единъ чувалъ отъ 100 кгр. наведнѣжъ, но ако го раздѣля на 100 равни части и всѣки день, между другата си работа взимамъ по една отъ тия части и я прѣнасямъ, това не е мъчно. Сега, нѣкои седятъ, седятъ, искатъ да покажатъ изведнѣжъ колко сж добри, и затуй въ тѣхъ се заражда желание да направятъ единъ манастиръ, или една църква, или да дадатъ нѣколко милиона лева, изведнажъ да блѣснатъ. Е, отдѣ ще взематъ тѣзи милиони? Ама ще ги спечеля съ работа колко може да спечели човѣкъ? Вижъ, съ кражба, може и 5 и 10 милиона лева. Слѣдъ като одерешъ 100-ина хиляди кожи на воловетѣ и продадешъ всяка кожа за 100 лв. това прави 10 милиона лева. Да, но 100,000 животни трѣбваше да работятъ, да пожертвуватъ своитѣ кожн заради тебе. Това не е добрина. Великото за въ бѣдеще ще седи въ малкитѣ работи. Като срещнешъ единъ човѣкъ, да му

кажешъ една Божествена дума, че да му държи топло на душата за винаги, кждѣто и да е той като му кажешъ една дума, въ неговото сърце се образува една мекота, една готовност да направи добро. Тази славна дума струва повече, отколкото да направишъ единъ храмъ. Но тъй да я кажешъ, че той да я запомни. После, трѣбва да се научитѣ да прашате на всѣки човѣкъ по единъ милъ погледъ, не да мисли той какво искашъ да му кажешъ съ този погледъ, но погледътъ ви да е такъвъ че никога да не се забравя: Когато нѣкой човѣкъ се отчаялъ, ти като го погледнешъ, всѣка уплаха, всѣка безнадеждност да изчезне, и той да каже: срѣщнахъ единъ човѣкъ въ свѣта, чрѣзъ когото Богъ ми помогна. Срѣщнешъ другъ човѣкъ, който помислилъ да върши нѣкакво прѣстѣпление, ти като го погледнешъ съ единъ милъ погледъ, той да каже: благодаря на този човѣкъ че ме спаси. Ами защо имате счи? Вашитѣ очи трѣбва да бждатъ такива, че чрѣзъ тѣхъ да се проявява Божията Любовь. Който ви погледне, да знае, че Богъ проглежда чрѣзъ тѣхъ. Този погледъ да внесе любовь, вѣра, едно дълбоко чувство въ човѣка, че той да каже: срѣщнахъ единъ човѣкъ и никога нѣма да забравя неговия погледъ. Какво по-хубаво, по-красиво отъ това? Колко хора може да срещнете съ

такъв погледъ? Казано е въ песенята: „Мили погледъ на очитъ, туй езикъ е на душитъ Сладка дума на устата, туй езикъ е на сърцата.“

Ами ушитъ за какво сж? Трѣбва да имашъ толкова тънъкъ слухъ, че да можешъ да чувашъ не само на разстояние единъ километъръ, но като насочишъ ухото си, да можешъ да чувашъ на 100, на 200 клм пѣшкането на нѣкоя душа, която се мъчи. и да ѝ помогнешъ Това наричамъ азъ развитъ слухъ на Мъдростята. Не трѣбва само да се афектираме. Разумния животъ изключва всѣ каква афекция. Добрия човѣкъ не казва, хайде, елате да помогнемъ Той е силенъ самъ да помага. Той ще направи доброто, и никой нѣма да го знае. Това е толкова малко за него. Добриятъ човѣкъ има на разположение всички Божествени сили, изисква се само да завърти този Божественъ ключъ и всичко става. Той нѣма да каже: елате тукъ да помагате. Кжщата се запали, елате да гасимъ.

Ще ви задамъ другъ въпросъ: защо сж създадени ржцѣтъ, защо сж създадени краката? Какъ бихте отговорили? Краката сж създадени за да ходи човѣкъ въ добрия джтъ, да ходи въ доброто. Ржцѣтъ сж създадени за правото, да помагате. Слѣдователно, като си дигнешъ ржката, да знаешъ, че твоята ржка

е създадена за правото. Като погледнешъ на краката си да знаешъ, че тѣ трѣбва да вършатъ добро. А ти като погледнешъ краката си, казвашъ: чакай да видя, хубави ли сж тѣ, бѣли ли сж, ще ги хареса ли нѣкой? Азъ като правя добро, като влѣза въ нѣкоя бѣдна колиба, при нѣкой нещастенъ човѣкъ, всѣки ще хареса краката ми. Тѣ сж крака на доброто, които вършатъ волята Божия. Кой нѣма да хареса една ржка, която е готова да работи, да принася благото за другитѣ? Кой нѣма да обича тази ржка? Всѣки ще я хареса, всѣки ще я цѣлува. Нѣкой те бие, но тази ржка дойде да те спасява и те спаси. Нѣма ли да я обичашъ? — Ще я обичашъ, Следователно, нашитѣ ржце трѣбва да бждатъ изразъ на Божи-ята Правда. Като помисля за ржцете си, трѣбва да кажа: Тѣ трѣбва да бждатъ изразъ на великата Божия Правда. Като погледна на краката си, да кажа. краката ми трѣбва да ходятъ въ великата Божия Добродѣтель. Всѣки день, като ги поглеждамъ, това трѣбва да си спомнямъ. Ако постѣпвате така, знаете ли какъвъ прѣвратъ може да стане съ васъ? — Не щѣхте да имате тия замислени, потъмнели, съ хлътнали очи лица, обезнадеждени. Ще си кажете: Чрѣзъ моитѣ ржце ще работи Божията Правда. Чрѣзъ моитѣ крака ще работи Духътъ Бо

жий. Божията Добродѣтель. А ние, напускаме реалното и търсимъ вънка нѣкъде Божията Правда и Божията Добродѣтель. Божията Добродѣтель не може да се прояви извънъ нашия крака. Божията Правда не може да се прояви извънъ нашия ръцѣ. Кажте ми сега, тъй, както сме организирани, може ли да се прояви Божията Правда и Добродѣтель вънъ отъ нашия организъмъ? Ако свѣтлината се движи по права линия и не срещне никакво съпротивление, за да се прѣчупи и образува жгълъ, тя не може да се види. Само когато стане едно прѣчупване на слънчевитѣ лъчи, само тогава тѣ сж видими. Слѣдователно, Божията Правда и Божията Добродѣтель сж видими само тогава, когато срещнатъ едно малко съпротивление. И за доброто се изисква едно малко съпротивление. Това съпротивление е злото. Затуй иде злото въ свѣта. Злото е едно малко прѣпятствие, за да отклони лъча на Божията Добродѣтель. И неправдата сжщо е едно малко прѣпятствие, за да се яви Божията Правда. Тъй щото, ще видите, че всички неща, които считате днесъ нещастия сж били срѣди, прѣзъ които Божественото се прѣчупва и проявява. Единъ день, когато научимъ тази по-висока философия на живота, ще можемъ да излеземъ изъ тия срѣди. За примеръ, било е време, когато рибата е

живѣла извън водата. Тогава тя е станала птица. Тя се е учила на закона на хвърченето. Млѣкопитающитѣ, слѣдъ като сж научили законитѣ на растителния животъ, се прѣвърнали въ хора, почнали сж да мислятъ и да ходятъ изправени.

Слѣдователно, така и ние единъ день ще излѣземъ отъ сегашния животъ и ще влѣземъ въ закона на ангелитѣ. Тогава тѣзи ограничени условия постепенно ще се прѣмахнатъ. Това нѣма да стане изведнѣжъ. Ще се минатъ, може би, повече отъ милиони години, докато станемъ ангели, но ще влѣземъ въ свѣта на ангелитѣ, дѣто животътъ ни постепенно ще се подобрѣва и като дойдемъ до фазата на онази абсолютна интелигентность, ние ще знаемъ, какъ да прѣвърщаме, формата си. Това, обаче, е въпросъ на далечното бждаще. Най-важното е, можете ли вие да бъдете справедливи, добри въ сегашния моментъ? Не че не сте добри, не че не сте справедливи, но азъ забѣлѣзвамъ, че въ ученицитѣ на окултната школа има едно индивидуализиране. По нѣкой пѣтъ вие сте разпрѣснати, разсѣяни въ съзнанието си, и трѣбва да дойде отвънъ нѣкой голѣма бѣда, за да ви сплоти; тогава вие се нахвърляте, започвате да се бранитѣ, но неразумно. Вие още не мислите, какъ прѣживѣватъ другитѣ, за да имъ помогнете, а всѣки

мисли за себе си. Това е слабата ви страна. Вие вървите по единъ кривъ път. При сегашното ваше състояние, да кажемъ, че ви срещна, азъ нѣма какво да очаквамъ отъ васъ, да ме обичате, нито вие да очаквате отъ мене, азъ да ви обичамъ. Азъ само ще очаквамъ момента да проявя онази Божествена Любовь, къмъ васъ, и вие да я проявите къмъ мене. Божественото въ менъ, и Божественото въ васъ трѣбва да се прояви. Въ моето съзнание, и въ вашето съзнание трѣбва да се проявятъ тѣзи два момента, и да си кажемъ: отъ сега нататкъ ще оставимъ Божественото да се проявява. Ние нѣма да запушимъ този Божественъ тласъкъ, импулсъ, и ще изпълнимъ волята Божия. Подпушването на Божественото въ насъ ражда всички страдания. Страданията показватъ, че като дойде нѣкоя Божествена мисль въ насъ, ние реагираме срѣщу нея; тогава става подпушване въ насъ; Обаче, трѣбва да знаемъ, че въ Божественото нѣма обратни дѣйствия. Тази Божествена енергия ще си пробие път и ще прѣчупи не само нашата ограда, но и кюнцитѣ ни и ние казваме тогава: пострадахъ много. Защо? Защото съ сърцето, съ ума си не си отговорилъ на този Божественъ импулсъ. Когато човѣкъ дълго врѣме реагира срѣщу нѣкоя Божествена мисль, Богъ казва: „Дигне-

те този човѣкъ отъ земята! Доведете другъ на неговото мѣсто, чрѣзъ когото водата може да върви правилно“. Ако оставите Богъ да дѣйствува въ васъ, Той ще ви благослови. А сега, всички болести, които идватъ у васъ — коремоболие, ревматизъмъ, грѣбъ ви боли, това-онова—всичко туй е резултатъ на вашитѣ грѣхове. И вие слѣдъ всичко това търситѣ лѣкаръ, искате да ви правятъ инжекции. Азъ ще ви кажа, какъ трѣбва да се лекувате. Вие можете да се лекувате, като изправяте вашитѣ прѣгрѣшения. Направишъ едно прѣгрѣшение — изправи го, ще ти мине корема. И правишъ друго прѣгрѣшение — изправи го, главоболието ти ще се махне. Вашитѣ грѣхове сж създали болеститѣ ви и вие никога нѣма да се освободите отъ тѣхъ, до като не ги прѣмахнете. Нѣкой казва: много съмъ нервень. Знаете ли какво нѣщо е нервността?—Грѣхове сж това. Кой не е нервень? Я вижте кой и да е пияница, не е ли нервень? Въ пиянството има и блудъ, и кражби, и убийства.

И сега, нѣкои току идватъ при мене, и ме питатъ: какво трѣбва да правимъ? Рѣшете да изправите коренно, не изведнѣжъ, но съзнателно всички ваши грѣхове, да прѣмахнете всички причини на злото, и ще видите, какъ всичко ще се изправи. Гърбътъ те бо-

ли нѣщо — вижъ каква грѣшка си направилъ още днесъ. Минавашъ по улицата, Господъ ти казва: „Кажѣ една блага дума на този човѣкъ!“ Ти минешъ, заминешъ, не се спирашъ, но като се върнешъ дома си гърбътъ те боли. Защо? — Не си се спрѣлъ да кажешъ една блага дума. На другия день ти доиде една мисль да отидешъ при нѣкоя бѣдна вдовица; или нѣкое сираче, но ти се спирашъ, почешешъ се по главата, казвашъ си: е, нека отиде другъ нѣкой братъ, азъ имамъ работа сега. Не се минава дълго врѣме, и главата ти те заболява. Защо? — Тази вдовица е влѣзла въ главата ти. Ако ме слушате, нѣма да бъдете хилави. Азъ гледамъ въ провинцията, нѣкой влѣзълъ въ вана, разтривать го, мажатъ го съ масло, лѣкувать го. Казвамъ: това не е правиятъ начинъ за лѣкуване. Не, ще рѣшимъ основно: като станемъ сутринъ, да се помолимъ Богу, да ни покаже, какъ да извршимъ волята му, защото при туй извршване волята Божия се обуславя моето умствено сърдечно и волево състояние. При изпълнение волята Божия ще се подобри даже и физическото ми състояние. А сега, на тукъ — на — тамъ, уволняватъ те, страдашъ. Защо? — За идеитѣ ми. Не ви уволняватъ за идеитѣ ви, а за погрешкитѣ ви.

И азъ искамъ вече да видя, онѣзи, които ме слушатъ, кой пътъ ще изберете. Вие можете сами да оправите пътя си. Нѣма сила въ свѣта, която може да ни противодѣйствува. Но кога? Когато сме чисти, когато сме добри. Когато сме нечисти, всѣкога ще бѣгаме. Ще запомните тази философия! Казвате: ние знаемъ много. Ще прѣстанете съ това, Какво знаете? — Че линията имала двѣ граници. Че правата линия като се движи образува плоскостъ, и тогава има четири граници, а плоскостъта като се движи образува кубъ, и тогава има шестъ граници. Какво значи това? Всичко се движи въ свѣта. Не мислете, че като се отказвате да вършите волята Божия, тъй ще мине, Богъ работи въ свѣта и тежко онумува, който се отказва да върви съ Бога. Вие сте една точка, една права линия, една плоскостъ и не можете да правите, каквото си искате. Ще направите туй, което Богъ иска: ще го направите или разумно, или неразумно. Ако вършите разумно волята Божия, ще мязате на една кофа, която носи чиста вода, и ако не се противите, ще я внесете дома си. Ако вършите неразумно волята Божия и се противите, ще мязате на една кофа, съ която носятъ нечиста вода и смъртъта ще ви покоси. Следователно, праведнитѣ хора сж кофи, съ които се носи чиста вода, а грѣш-

нитѣ хора сѣ кофи, съ които се носи нечиста вода. Ако има повече грѣшни хора въ свѣта, значи тия хора ядатъ и пиятъ, и ще трѣбватъ повече кофи за изнасяне нечистотиитѣ.

Та въ дадения случай, при сегашнитѣ условия, вие ще вземете две позиции, нѣма изборъ — или пѣтя на доброто, или пѣтя на злото. Слѣдъ като научите това, ще дойде или пѣтя на Любовта, или пѣтя на умразата; или пѣтя на свѣтлината, или пѣтя на тъмнината друга алтернатива нѣма. Да не мислите, че има друга философия! Казвате: е, да сѣ живи дѣцата! Но слушайте! Дѣцата ще бждатъ живи и здрави, ако вършите волята Божия. Мжжътъ ви ще бжде живъ и здравъ, ако вършите волята Божия. Не вършите ли волята Божия, нито дѣцата ви, нито мжжътъ ви, нито жената ви ще бждатъ живи и здрави. Туй ще го опитате навсѣкждѣ. Ще знаете, че като ученици трѣбва да имате единъ моралъ. Нѣма нищо скрито — покрито. Когато направите една погрѣшка, нѣма да се извинявате, но ще кажете: направихъ една погрѣшка, ще я поправамъ. Трѣбва да знаемъ, кои нѣща сѣ допуснати въ дадения случай, и кои не. При сегашнитѣ условия има извѣсни блага, за които хората не сѣ готови да ги използватъ. Ако вие нахраните едно малко дѣте съ твърда храна, какво ще стане?

— Смъртта ще дойде. Нѣкой казва: азъ искамъ да почувствувамъ нѣщо силно, да имамъ силни прѣживѣвания. Знаете ли какво могатъ да ви причинятъ тия силни удоволствия, които вие искате? Тия силни сътресения, тия вълнения на душата могатъ да разтопятъ тѣлото ви. Не си играйте съ голѣмитѣ прѣживѣвания! Играйте си съ онѣзи малки прѣживѣвания на любовта. Туй мекото, приятното прѣживѣвание то е Божествено, а очѣзи голѣмитѣ прѣживѣвания, това сж главни, които могатъ да прѣдизвикатъ цѣль пожаръ. Нѣкой казва: азъ ще стана много голѣмъ, като планина, побѣдилъ съмъ всичко. И наистина, гледамъ този човѣкъ, разширилъ се, разпрострѣлъ се изъ цѣлия козмосъ. Не се минава и единъ часъ време, този който се разпрострѣлъ изъ цѣлия козмосъ, ходилъ изъ цѣлия свѣтъ, сега се смалилъ, станалъ много малъкъ и казва: какво стана съ мене? Той не разбира Божия законъ. Никжде не е ходилъ, но той е като нѣкой пиянъ човѣкъ. мяза на онзи пияница, който, като се напилъ, майка му казва: „Синко, ти съ този умъ нѣма да въртишъ кжца“, Той легналъ на земята и казалъ на майка си: „Мамо, ела да видишъ, какъ въртя кжца! Като дойдатъ у васъ тия чувства на пияницата, тогава и ние, като него, въртимъ кжца. Ще се пазите отъ психологи-

ческото пиянство. Чувствата у васъ трѣбва да бждатъ постоянни. Като се каже думата „любовъ“, да се разбира любовъ. Тази дума е свещена въ всичкитѣ нейни прояви. Щомъ кажешъ думата „любовъ“, трѣбва да бждешъ готовъ на всички жертви. Туй разбирамъ любовъ! А това, което вие наричате любовъ, то е любовъ отъ картошки. Амице по каквo се отличаватъ хората на новата култура отъ другитѣ хора? За насъ казватъ, че сме били много кротки. Да, дѣйствително много кротки сме, но не сме още такива. Азъ казвамъ: тѣзи хора на новото още не сж минали подъ този силенъ Божественъ огънь. Вие едва сте заченати, и азъ се опасявамъ да не би да ви пометнатъ. Нѣкои отъ васъ сж заченати, но страхъ ме е да не дойде нѣкой силенъ вѣтръ да помете всички плодове отъ дървото. Тамъ е всичката опасностъ, да не би човѣкъ да се пометне. Родимъ ли се веднѣжъ, фактътъ е свършенъ. Нѣма да има сила въ свѣта, която да ни помръдне. Докато се родимъ, трябва да се държимъ за Бога.

. Та отъ всинца ви се изисква непрѣодолима вѣра, безъ абсолютно никакво съмнѣние. Богъ е започналъ туй дѣло, и Той ще го доизкара. Нѣма сила въ свѣта, която може да попрѣчи на туй дѣло. То е свършенъ фактъ. Ако вѣрвате, фактътъ е свършенъ,

ако не вървате, не е свършенъ. За другитъ не е свършенъ, за насъ е свършенъ. Тъй щото, споредъ насъ, въ дадения случай, Богъ е, Който дѣйствува, Неговата воля е да бъдемъ любящи, мъдри и да сме носители на Божествената свѣтина. Като се върнете дома си, нѣма да кажете: е, тъй се говори то. Не, ще погледнешъ ржцѣтъ си и ще кажешъ: мога ли да върша Божията Правда? — Мога. Ще погледнешъ краката си и ще кажешъ: мога ли да бъда изразъ на Божията Добродѣтель? — Мога. Ще бъдешъ смѣлъ и силенъ. Ще срещнешъ мечката, ще я помилвашъ. Ще си кажешъ: дали ще ме разбере? — Ще те разбере. Ами ако ме ухапи? — Нѣма да те ухапи. Щомъ си съ Бога, тя ще коленичи и ще ти каже: „Азъ те познавамъ“. Нѣма сѣщество, което да не се подчинява на Бога. Ако Богъ е въ васъ нѣма какво да се плашите. Ако е въ мене и въ васъ, като се срещнемъ, и двама ще се радваме. Богъ е тази възвишена интелигентность, която ржко води свѣта. Нѣма да сѣдимъ никого, но ще знаемъ, че Богъ, тази възвишена интелигентность, ще изглави всичко, ще прѣвърне всичко за добро. Каквито погрѣшки и да сме направили, Той ще уреди всичко. Този е пътѣтъ, по който ние можемъ да побѣдимъ.

Азъ искамъ, всѣки единъ отъ васъ, като се върне сега дома си да се замисли и да каже: азъ

ще върша волята Божия. Нека всеки се моли, щото Богъ да прѣодолѣе надъ всичко и да дойде царството Му на земята. Вие чакате да дойде царството Божие отъ нѣждѣ другадѣ. Не, ще станете сутринь и ще кажете: азъ желая да дойде Царството Божие на земята и да бѣда носителъ на Неговата свѣтлина! Ти Го пожелай и То ще дойде. Господъ работи въ свѣта. Като Го пожелаемъ всинца, Господъ ще извърши това. Значи, ние всинца трѣбва да отворимъ сърцата си за Господа, а по нѣкой пѣтъ вие затваряте сърцето си за Господа. Върнете се дома си и казвате: азъ бихъ вървѣлъ въ това братство, но има прѣпятствия. Че въ кое братство нѣма прѣпятствия? Въ туй братство нѣма никакви прѣпятствия. Ти крака нали имашъ?—Имамъ здрави ли сж?—Здрави? Ржцѣ нали имашъ? Имамъ здрави ли сж? Здрави. Очи нали имашъ?—Имамъ здрави ли сж?—Здрави сж значи, ти не си куцъ, не си сакатъ, не си слѣпъ, не си глухъ, нѣмашъ никакви прѣпятствия, човѣкъ на мѣстото си.

Отъ тази вечерь искамъ вече да бѣдете други! Искамъ да бѣдете малко по сладки, съ единъ градусъ повече, по-разширени, по-добри и да желаете доброто единъ на другъ. Казва Писанието: „Молете се единъ за другъ, за да изпрати Богъ своето благо-

словение, та у всинца ви да се увеличи доброто. любовта, свѣтлината, но не привидно. Въ Божественния свѣтъ има единъ обратенъ законъ. Човѣкъ може да прояви любовта, когато е въ най-лошо положение, когато е въ най-голѣмата сиромашия, а когато е най-богатъ, тогава има най-малки условия. Сящиятъ законъ е и за знанието. Когато човѣкъ има много знания, той има най-малкъ шансъ да прояви свѣтлината, а когато е най-голѣмъ невѣжа, има най-голѣмъ шансъ. Тогава не че е невѣжа, но е като дѣте и въ него има най-голѣми възможности. Щомъ, е богатъ, щомъ има знания, той се ораханява и казва: азъ съмъ богатъ, имамъ знания, нищо не ми трѣбва. Той нѣма сретежъ. Тѣй щото ние имаме много знания.

Отъ тази-вечеръ, отъ тозъ Божественъ часъ започваме Божественото знание. Дойде при мене една ученичка и ми казва: Учителю, азъ искамъ да си отмъстя по правилата на новото учение, споредъ закона на Любовта. По старому зная какъ да си отмъстя. Толкова врѣме мислихъ, какъвъ методъ да избира по новото учение, та като си отмъстя нѣкому, за винаги да ме помни. Сега и азъ отъ васъ искамъ, да си отмъстявате като тази ученичка, по новия методъ; та да ви помнятъ. Казвамъ ѝ: много хубаво-
 ле ти каза

Сега азъ ви пожелавамъ да си отмъстявате по новия начинъ, споредъ законитѣ на новото учение, учението на Любовта, та всички да ви помнятъ!

Т. м.

— Мирътъ носи Божията радость.

Молитвата.

36-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(III ГОДИНА)
ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯНА 23.VII.1924 Г.—СОФИЯ.

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ—РУСЕ
ул. Сараоолу № 21.

МОЛИТВАТА.

Мълчание.

За въ бъдаще, като се събирате тукъ, $1/2$ часъ ще прѣкарате въ мълчание.

Най-хубавото упражнение въ живота на човѣка е молитвата. За сега, въ свѣта, по-хубаво упражнение отъ молитвата нѣма. Молитвата е общение съ Бога. Думата „молитва“ въ български езикъ е малко несполучлива. На френски езикъ „молитва“, значи „la prière“. Буквата „М“ въ думата „молитва“, и буквата „Р“ въ думата „prière“, показватъ за какво се моли българина и за какво се моли французина. Всѣки народъ си има свой стремежъ. У англичанина и американца, молитвата почива на волята. Българинътъ пъкъ казва: като спусна кофата си въ кладенеца, иска не иска, все ще ми даде нѣщо. Той се отличава по това, че обича повторението на едно и сѣщо нѣщо. Повторението, това сѣ двата брѣга на едно течение. Това означава буквата М.

Стремежътъ въ всички славянски народи е навжтрѣ. Буквата „М“ е подобна на европейската

буква „W“, но българитѣ сж малко по добри отъ еврейтѣ. Тия двѣ букви въ българския и въ еврейския езици означаватъ крайния материализъмъ. Българинътъ се моли само когато се намѣри на тѣсно: или когато нѣма пари, или когато е боленъ, или когато се запали кжщата му. Нѣма ли боленъ въ кжщата му, здрави ли сж всички, богатъ ли е, той си накривява калпака и казва: не струва да се моли човѣкъ!

Често, когато плодетѣ на дърветата падатъ, дѣцата държатъ калпацитѣ си подъ дърветата отдолу, та плодетѣ да падатъ вжтрѣ. Едно отъ дѣцата разтърсва дървото, а другитѣ държатъ калпацитѣ си отдолу и събиратъ плодетѣ. И българинътъ прѣдставлява една такава захлюпена шапка. Това, обаче сж останки отъ миналото. Всѣки народъ си има своитѣ етически останки, навици на миналитѣ вѣкове, които трѣбва да прѣобразува. Вземете, за примѣръ, твърдението, което сжществува въ българина па и въ всички народи почти, че човѣкъ трѣбва да се моли само когато има разположение. Защо човѣкъ трѣбва да се моли само когато има разположение? Ако туй е правило, тогава човѣкъ трѣбва да говори пакъ само когато е разположенъ. Въ такъвъ случай, защо когато биятъ нѣкого говори най-много? Нека мълчи въ това врѣме! Защо тогава именно най-много

говори? Тази философия, че човѣкъ трѣбва да говори и да се моли само когато е разположенъ, отчасти е вѣрна. Човѣкъ трѣбва да се моли всѣкога! Подъ думата „молитва“ се разбира общение съ Бога. Значи, таква общение човѣкъ всѣкога трѣбва да има. Защо? Защото Божествениятъ животъ у насъ е непрѣривенъ и тогава, не само на думи, но въ всички положения въ живота си, ние трѣбва да сме постоянно въ общение съ Бога. Ти можешъ да се молишъ умствено, можешъ да се молишъ философски — има хиляди начини, по които можешъ да се молишъ философски — има хиляди начини, по които можешъ да се молишъ. При това, не само за едно нѣщо можешъ да се молишъ, но има хиляди работи за които, можешъ да влѣзешъ въ общение съ Бога, да ти се разкриятъ тия нѣща. Молитвата е единъ отъ най-хрѣбавитѣ методи за избистряне на ума и на чувствата. Значи, молитвата е методъ, който може да се прилага въ различни случаи. Нѣкой пѣтъ, обаче, хората свързватъ молитвата съ чувствата, а нѣкой пѣтъ я свързватъ съ мислитѣ. Не, въ молитвата влиза метода и на мисълта, и на чувствата, и на волята, но самата молитва, туй разположение на човѣка да се моли, е вложено нѣкъдѣ по-дълбоко въ душата, отколкото въ самата мисль или чувство.

И тъй, най-главното е: когато се моли човек, когато се приближава при Бога, едно от най-разумните същества, Той всекога трябва да бъде готовъ да възприема! А сега, когато отивате при Господа, вие Му разправяте, разправяте... Прѣдставете си какво е положението на Госода! Той трябва да слуша какво му разправят всички. Като му кажешъ: „гладенъ съмъ“ Той те е разбралъ, разбралъ е всичко, отъ което имашъ нужда. А ти ще Му разправяшъ половинъ часъ за глада си, ще се молишъ, ще разправяшъ. Слѣдъ тебе дойде втори, трети. Всички се молятъ, разправятъ, оплакватъ се, и все очакватъ молитвата имъ да бъде послушана. Това сж неразумните молитви. Молитвата, дѣйствително, включва ония необходими нѣща, туй, отъ което човекъ има нужда, но трябва да се знае, какъ да се изрази. Ако въ човека има една вътрѣшна дисхармония, която прѣкъсва общението му съ Бога, молитвата е необходима пакъ. Молитвата трябва да е насочена къмъ това, да свързва човекъ съ Бога. Молитвата е необходима за възстановяване прѣкъснатитѣ общения съ Бога, въ които хората изпадатъ. Молитвата е най-силното дѣйствие въ живота на човекъ. Човекъ всекога трябва да се моли, за да бъде всекога въ общение съ Бога. И нѣкога,

като се молимъ, трѣбва да си вдигнемъ ржцѣтъ на-горѣ, което значи „дай, Господи“, или още означава приемане нѣщо отгорѣ. Това дигане на ржцѣтъ е знакътъ „У“, но същевременно този знакъ „Ϸ“ на гръцки езикъ е знакъ на размножение, Нѣкой казва: ще си спусна ржцѣте надолу. То е буквата „М“. Това означава Господи. азъ страдамъ! Ти казвашъ, че страдашъ, но не казвашъ причинитѣ, защо страдашъ — скрилъ си крушата подъ шапката си. Въ молитвата, душата ти трѣбва да бжде чиста и празна, да ти сипе Господъ нѣщо. Ако ти си пъленъ съ философски теории и възгледи, Господъ трѣбва да изпрати нѣкой ангелъ да те изпразни, че тогава да ти сипе нещо. Той ще каже: „Изпразнете туй шише!“ Съ какво ще идемъ ние при Бога? Кое е това, което има тежестъ предъ Него? Всичкитѣ положения, които съществуватъ сега на земята сж все глупави положения, тѣ сж дѣтински работи. Кое е онова положение, съ което, ние трѣбва да идемъ при Бога? — Когато идемъ при Бога, не трѣбва да имаме никакви образи въ душата си — само единъ образъ трѣбва да имаме. Понеже човѣкъ е създаденъ по образъ и подобие Божие, той трѣбва да изхвърли всички други образи отъ душата си и да остави само единъ свещенъ образъ — обрзѣтъ за

Бога. останатъ ли и другитѣ образи въ душата му, той не може да се моли. Ще изчистите вашата Светая Свѣтихъ отъ многото образи и да остане въ нея само първоначалния Божественъ образъ. Само той е въ състояние да даде великъ импулсъ на душата ви. Многото образи, многото идеи, многото желания довеждатъ до заспиване. Вземете, запримеръ, единъ богатъ човѣкъ, който има да взима пари отъ 100 полици; ти му говоришъ за Бога, а той си мисли какво има да взима, че едната полица е отъ 1,000 лв., другата отъ 500 лв. и т. н. Ама Христосъ дошълъ!.. Чакай, третата полица е отъ 1,500 лв. Сто полици сж всичко! Ако има да дава, пакъ сжщото положение. Хубаво, ако срещнешъ нѣкой ученъ, философъ и му говоришъ за Бога, за значението на молитвата, той си мисли за Кантовата теория на чистия разумъ. Е, хубаво, отъ кждѣ сж взели Кантъ, Лапласъ своитѣ теории? Чудни сж хората! Говорятъ за Канта, за Лапласа, но какво сж тѣ? Лапласъ е едно малко дѣте, той нищо не знае за свѣта. Я потвърдете вие неговата теория? Отъ гдѣ е взелъ той тази теория? Казвате: и азъ имамъ понятие за свѣта. Отъ кждѣ го разбра? — Отъ Бога. А, отъ Бога си го разбралъ! Не казвай, че си го разбралъ отъ Бога. Слѣдъ като нѣкой проповѣдникъ е проповѣдвалъ за Бога, хо-

рата излизатъ и казватъ: разбрахъ какво казва Богъ — Нищо не сте разбрали. Туй още не е разбира- не. За да разберешъ Бога, ще направишъ единъ малъкъ опитъ „Ама азъ издържахъ една критика.“ Това не е опитъ, 99 пѣти трѣбва да изържишъ кри- тика, че тогава да имашъ единъ малъкъ опитъ.

Нѣкой казва. азъ се помолихъ на Бога и Той ме послуша. Ти провѣрилъ ли си, колко пѣти Господъ е е послушалъ? Ако на 100 пѣти, 10 пѣти те слуша, „90 пѣти — не, мислишъ ли, че си отъ много пра- веднитѣ? Ако Господъ на 100 молитви, 99 пѣти те послуша, а само единъ пѣтъ направи изключение, не те послуша, тогава ти си човѣкъ. Истинското, дѣйст- виелното знание въ свѣта почива на единъ вѣтрѣ- шетъ опитъ; и всички теории въ свѣта почиватъ на единъ вѣтрѣшенъ опитъ. Въ Кантовата теория, оба- че, има едно изопачаване на фактитѣ. Защо? Защо- то тѣ иска да угоди на свѣта. И всички съврѣмен- ни учени хора изопачаватъ теориитѣ си, понеже искатъ да угодятъ на свѣта. Тѣ нагаждатъ своитѣ те- ории съобразно вѣмето и хората. Вземете, напри- мѣръ ученитѣ хора, тѣ не могатъ да кажатъ, че човѣкъ е сѣществувалъ преди единъ милионъ години. Нѣкой може да каже, че човѣкъ е сѣществувалъ отъ прѣди еди-колко си хиляди години, но той не

говори Истината. Ако нѣкой ученъ каже така: азъ съмъ направилъ изслѣдванія и съмъ намѣрилъ, че отъ какъ човѣкъ съществува има 20 милиона години, безъ огледъ на това, дали вие вѣрвате, или не ще го направятъ лудъ. Нѣкои учени казватъ: за да опрѣдѣлимъ, отъ колко години човѣкъ съществува на земята, ще вземемъ едно число, приблизително числото, което Мойсей дава. Добръ, знаятъ ли тия учени на каква база разчиташе Мойсей, когато правѣше своитѣ изчисления? Цѣлото лѣточисление на Мойсея е окултно, а съврѣменнитѣ учени иматъ съвсѣмъ друго изчисление.

Та като се молите вие трѣбва да имате туй вътрѣшно прѣживяване. Молитвата, това е едно вътрѣшно прѣживяване, вътрѣшна връзка съ Бога. Молете се и вие, за да бждете въ общение съ Бога! Ако прѣзъ цѣлия си животъ дойдете въ съприкосновение съ Бога само нѣколко пѣти, тия нѣколко моменти ще ви донесатъ неизчислими богатства. Този моментъ е най-великиятъ, най-радостниятъ и най-приятниятъ въ живота ви. Най-великото събитие въ живота на всѣки човѣкъ е, когато той има общение съ Бога, съ тази велика разумностъ! За туй всички трѣбва да се молите вътрѣшно. Безъ молитва човѣкъ не може да прогресира. Той може да има мно-

го знания, но безъ молитва не може да бжде циментиранъ, всичко въ него бързо изчезва. Молитвата влиза въ човѣка като единъ вжтрѣшенъ импулъсъ, като едно велико благо. Самъ Христосъ се молѣше. Той имаше много знания, но всѣка вечеръ се уединяваше на молитва и размишление. Ако Той имаше нужда да се моли, колко повече вие! Вие казвате: азъ не трѣбва да се моля. Не, ще се молите поне колкото Христа? Значи вие сте по-горѣ отъ Христа? Вие казвате: тази вечеръ не съмъ разположенъ да се моля, но утрѣ ще бжда разположенъ, тогава ще се моля. Господъ не иска, шото хората да Му се молятъ при разположение Господъ обича молитви, които сж направени безъ разположение. Въ молитвата се изисква едно дѣтинско състояние, но на най-разумното дѣте въ свѣта. Такива състояния въ небето ги наричатъ: състояния на най-разумното дѣте. И когато Христосъ казва да бждемъ като малкиѣ дѣца, Той не разбира тия малкиѣ, глупавиѣ дѣца въ свѣта, а разумниѣ дѣца Той взима дѣцата само като образецъ, но подразбира друго нѣщо И въ небето има дѣца, но какви дѣца? — Отлични дѣца сж тѣ! „Бждете като малкиѣ дѣца!“ Затова трѣбва да се молите, да станете като малкиѣ дѣца. Само молитвата е въ сила да отмахне онази грубость, която

сжествува между васъ. Голѣма грубость сжествува между хората. Има ти естествена грубость въ насъ, която се дължи на естеството на нашата материя. Всѣки отъ васъ нека направи единъ опитъ, да види колко грубъ е човѣкътъ. Запримѣрь, ти си богатъ, дойде единъ иска ти да му дадешъ 100 лв. Слѣдъ като помогнешъ на единъ, на втори, на трети, на 20, на 30 души, най-послѣ ти почвашъ да се дразнишъ вече, и кой какъ дойде, усѣщашъ, като че нѣщо те ухапва. И като дойде най-послѣдниятъ, ще го изхукашъ, ще кажешъ: е, стига ме безпокои! Етогдѣ е грубостта на човѣка. Кажи му: азъ съмъ уморень сега, ще бждешъ тъй добъръ да дойдешъ другъ пѣтъ. Защо си служишъ съ дургия начинъ и казвашъ: мах-ни се отъ тукъ! Защо не постъпишъ съ по-мекия начинъ? Вие никога не сте си давали за това нѣщо психически отчетъ. Туй у всинца ви сжествува. Вие сте добри, но кога? — Съ първия сте добъръ. Като дойде вашиятъ приятелъ, пакъ сте много добъръ. Ако азъ дойда при васъ и ви донеса единъ подарѣкъ, вие веднага ще пригответе хубаво ядене и ще разправяте на всички за менъ. Тогава вие сте изправенъ, радвате се. Пъкъ като ви дойде нѣкой бѣденъ, окжсанъ роднина, който се свива, нѣма какво да ви даде, и вие се свивате. Защо е туй положение сега?

Ако вне сте богатъ, защо, споредъ закона на Любо-
вта, не пуснете въ джоба на този вашъ бѣденъ род-
нина 50—100,000 лева, та и той да се радва, да
казва: моятъ роднина е богатъ и благороденъ! А вие,
напротивъ, дойде ли ви бѣденъ роднина на гости,
казвате си: дано да си върви! Защо? — Това сж на-
вици на миналото. Всички тия навици трѣбва да се
изправятъ. И ние сега виждаме тѣзи навици. Азъ
съмъ ги опитвалъ, опитвалъ и търся начини и ме-
тоди, чрезъ които човѣкъ да изправя своитѣ лоши
навици и дѣйствия. Най-трудното нѣщо въ свѣта е
човѣкъ да си създаде хубави съзнателни навици, та
който и да му дойде, винаги да се радва. Съзнани-
ето въ хората още не е толкова будно, че да мо-
гатъ веднага да се въздържатъ. Щомъ съзнанието въ
нѣкой човѣкъ не е много будно, то не може да те
възпре отъ нѣкаква лоша проява, но слѣдъ като из-
лѣзешъ изъ релситѣ си, тогава се спирашъ Е, защо
ти е спирачката тогава? Азъ мисля, че всичката при-
чина за нещастията въ свѣта се дължи на това, че
не се молишъ усърдно. Рѣдко съмъ срѣщалъ хора въ
свѣта да се молятъ. Да се молишъ, това е най кра-
сивото състояние! Човѣкъ навсѣкждѣ може да се мо-
ли. Може да си на банкетъ, между приятели и пакъ
да си на молитва; все ще има единъ малъкъ проме-

жугътъ, прѣзъ, който ще можешъ да се молишъ. Онзи, който знае, ще намѣри този промежутъкъ, въ който да изпрати своята молитва. Туй значи да използваме врѣмето съзнателно!

Бихъ желалъ, постоянно да се молите, т. е. въ тия промежутъци да сте въ връзка съ Бога. Само така ще дойде върху васъ онова въздействие отгорѣ. Тогава вие ще усѣтите онова Божествено облагородяване и закрѣпване. Само когато човѣкъ се моли тѣлото му укрѣпва, чувствата му и мислитѣ му сжщо укрѣпватъ. Онзи човѣкъ, който се моли, не може да има жестоко сърце. По конструкция той може да е деликатенъ, но тѣлото му е здраво, мислитѣ му устойчиви и чувствата му силни. Не е възможно да сме, въ общение съ Бога и да сме хилави!

Казва се въ Писанието: „Бъдете постоянно въ молитва!“ Защо? Тази свѣтлина, тази топлина, която иде отъ Бога е толкова мека и приятна, че тя съгражда. Тя е топлина и свѣтлина на безсмъртието! Нѣкой пътъ азъ ще се спра да ви поговоря върху тази свѣтлина. Тя е тази именно свѣтлина въ свѣта съ която не можешъ да направишъ никаква пакостъ. Нашитѣ свѣщи могатъ да направятъ голѣма пакостъ въ нѣкой хамбаръ съ сѣно или слама, цѣль пожаръ могатъ да създадатъ, но съ свѣтлината, която иде отъ

Бога, нищо не можеш да запалишъ Съ нея можеш да четешъ книга, съ нея само добро може да се прави Азъ я наричамъ „безвръдната свѣтлина“ Тази свѣтлина се добива въ молитвата. При тази свѣтлина човѣкъ добива едно успокояване, единъ вжтрѣшенъ миръ Дѣто и да насочимъ тази свѣтлина, отъ нея нищо не се запалва, не изгаря. но всичко се освѣтлява Въ придобиването тази свѣтлина, седи силата на молитвата. Нѣма другъ начинъ за добиване тази свѣтлина! Всички окултни ученици иматъ много начини за придобиване на знанието, но дойде ли се до „свѣтлината на Безсмъртието“, всички употребяватъ молитвата — и Учители, и ученици. За добиване на Мъдростъта, сжщо има много методи, но дойде ли се до тази свѣтлина, има само единъ методъ — Молитвата Тази свѣтлина за сега е необходима за всички.

Нашиятъ земенъ животъ трѣбва да се осмисли. Напримѣръ, имашъ да разрѣшишъ нѣкой мъченъ въпросъ въ живота си. Какъ ще го разрѣшишъ? — Само чрѣзъ тази свѣтлина Всѣки отъ васъ има мъчни въпроси, които трѣбва да разрѣши Има сѣмейни, обществени, морални, какви ли не въпроси, при разрѣшението на които човѣшката душа се развива. Разрѣшаването имъ, обаче, става само при тази свѣтлина. Когато дойде тази свѣтлина въ свѣта, споръ

между хората вече не може да има, обмъната става правилно, и всички противорѣчия, които се подигатъ между хората, изчезватъ — навсѣкждѣ настава пълна хармония.

И ти, ще помните правилото: ще се молите всѣкога! Ама кога? Прѣзъ цѣлия день ще се молишъ! Разбирашъ ли какво значи това? И като си буденъ, и като спишъ — прѣзъ цѣлия день ще се молишъ. Като станешъ отъ сънь, ще се молишъ; като си лѣгашъ, пакъ ще се молишъ, ще кажешъ: отивамъ да се моля пакъ! Молитвата е най-красивото нѣщо въ живота! Ти че да не питате: кога да се молимъ? Прѣзъ цѣлия день ще се молите! И ще ви научатъ да се молите. Всѣкога ще се молите! Сега разбрахте нали? Може би цѣла година ще трѣбва да правимъ опити, докато се домогнемъ чрѣзъ молитвата до микроскопически резултати. Тѣзи микроскопически резултати сж цѣнни за насъ.

Размишление.

Важността на числата.

37-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(III ГОДИНА)

ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА 10 IX.1924 Г.—СОФИЯ.

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ—РУСЕ
ул. Сараоолу № 21

Важността на числата.

Размишление.

Ще ви говоря върху важността на числата 3 и 5.

Ако пръведете числото 3 въ геометрическа форма, какво ще получите? — Тригълникъ. Ако пръведете числото 5 въ геометрическа форма, какво ще получите? — Петогълникъ. Числото 3 произлиза отъ числата 1 и 2. Значи, то е резултатъ отъ тия двѣ числа. Числото три съществува като норма въ природата. Висшитѣ сили, съ които човѣкъ борави започватъ съ числото 3. Неговиятъ умъ, неговото сърце и неговата воля прѣдставляватъ числото 3 резултатъ на тия сили, които дѣйствуватъ въ човѣка. Питамъ сега: можете ли да повлияете на ума на нѣкой човѣкъ? — Не можете по никой начинъ. Можете ли да повлияете на човѣшкото сърце? — Не можете. Можете ли да повлияете на човѣшката воля? — И на нея неможете да повлияете. Съврѣмениятъ свѣтъ се опитва да тури човѣшкия умъ въ нова насока. Ако нѣкой мисли, че може да се влияе на човѣшкия умъ, той се лъже. Единственото нѣщо, върху

което може да се влияе на хората, това сж тѣхнитѣ чувства. Ние можемъ да повлияемъ на чувствата на единъ човѣкъ чрѣзъ неговия слухъ, чрѣзъ обонянieto му, чрѣзъ вкуса му, чрѣзъ осезанието и чрѣзъ зрѣнието му. Напримеръ, нѣкое дѣте не стои мирно. Какъ ще го усмиришь? — Ще му направишь кукличка, ще му устроишь едно прѣдставление, или, ще му издекламирашь нѣщо, или, ще му кажешъ нѣкоя хубава дума; или, ще му дадешъ една хубава ябълка; или, ще му дадешъ да помирише нѣщо — всичко това дѣйствува възпитателно върху неговитѣ чувства. Слѣдователно, хората работятъ съ числото 5, то е число на чувствата, а съ числото 3 работи само Богъ.

Запомнете тия мисли, които сега ви нахвърлихъ. Нѣкой човѣкъ казва за другъ: умътъ на този човѣкъ не е достатъчно просветенъ. Трѣбва да хвърля свѣтлина въ ума му! Питамъ: ти, който искашь да хвърлишь свѣтлина въ ума на този човѣкъ, имашъ ли достатъчно свѣтлина за себе си? Ти, който казвашъ, че онзи човѣкъ нѣма достатъчно свѣтлина, че нѣма благородно сърце, твоео сърце благородно ли е? По какво оцѣняваме, дали едно сърце е благородно, или не! Кои сж нормитѣ за това? Тѣзи норми се намиратъ само въ Божествения свѣтъ. На физическия свѣтъ нѣма норми за добрия човѣкъ. На физи-

ческия свѣтъ добриятъ човѣкъ е богатиятъ, силниятъ и учениятъ човѣкъ.

Сега вие философствувате, но като дойде нѣкой и ви удари въ носа, вие казвате: трѣбва да се слуша! Вие усѣщате болка. Това е първата болка, резултатъ на чувствата ви. Вие се уплашвате слѣдъ този ударъ. Вие седите, размишлявате, но въ ума си носите една отрицателна форма, т. е. едно отрицателно чувство — болка и едно отрицателно дѣйствие — ударъ. Питамъ сега: мислите ли, че слѣдъ като този човѣкъ ви е ударилъ въ носа, той е разрѣшилъ единъ въпросъ? Освѣнъ че не е разрѣшилъ никакъвъ въпросъ, но даже е усложнилъ положението. Мнозина ученици питатъ: защо еди-кой си мисли така? Ние не можемъ да му заповѣдваме да мисли друго-яче. Защо еди-кой си чувствува така? Ние не можемъ да му заповѣдваме да чувствува друго яче. Защо еди-кой си дѣйствува така? Ние не можемъ да му заповѣдваме да дѣйствува друго-яче. Ти можешъ ли да заповѣдвашъ на единъ вълкъ да не яде месо? Или, можешъ ли да заповѣдвашъ на една овца да не пасе трѣва? На една ябълка можешъ ли да заповѣдвашъ да не расте нагорѣ? На една киселица можешъ ли да заповѣдашъ да роди сладки плодове? Да, ако си уменъ, можешъ да ѝ направишъ

присадка, но това е само една присадка, нищо по вече. Ти ще мислишъ, че си надхитрилъ природата ѝ, но щомъ се прѣчупи присадката, киселицата пакъ излиза и казва: „Какво мислишъ ти, че азъ мога да бжда ябълка? Не, азъ пакъ съмъ си киселица!“ Добре, може да прѣдизвикашъ обратния законъ. Вземешъ една хубава ябълка, казвашъ: ще ѝ въздействувамъ, ще присадя върху нея киселица. Присаждажъ я, и цѣли 10 години тя ражда все тия кисели плодове, но единъ день дойде буря, прѣчупи присадката и пакъ остане хубавата ябълка. Слѣдователно, каквито сж нѣщата по свсето естество — по умъ, сърце и воля — тѣ всѣкога се проявяватъ съобразно него. Значи, внасянето на свѣтлината въ ума на всѣки одного е прерогативъ само на Бога, на най-висшето същество, даже не и на ангелитѣ! Внасянето на чувствата въ сърцето на всѣки човѣкъ сжщо е прерогативъ само на Бога! Благороднитѣ прояви въ волята на всѣки човѣкъ се внасятъ пакъ само отъ Бога! Щомъ е тъй, защо трѣбва да се бъркаме въ работитѣ на Бога? Щомъ дойдемъ до мисълта, ще кажемъ: „Каквото Господъ даде.“ Щомъ дойдемъ до чувствата, ще кажемъ каквото Господъ даде. И за волята е сжщото нѣщо. Нашата задача е да създадемъ благоприятни условия за ума, сърцето

и волята си, а останалата работа, по-висшата, прѣдстои на Бога.

Често вие казвате: какво сж се разпуснали тия братя? — Ами ти какво си се разпусналъ. Кжде се намиратъ тия братя? — Ами ти кжде се намирашъ? Кой те е турилъ сѣдникъ на човѣшкия умъ, на човѣшкото сърце и на човѣшката воля? Ти казвашъ: „Оставетъ ме свободенъ!“ Щомъ е за тебе, искашъ свобода, искашъ да те оставятъ свободенъ, а другитъ ограничавашъ. Какъ тъй! Ако ти искашъ свобода за твоя умъ, ще дадешъ свобода и на другитъ, Богъ разполага съ свѣтлината и свободата на твоя умъ. Това понеже е Божественъ прерогативъ. Работата на човѣка е до условията: да използва условията и да ги подобръва, а работата на Бога се отнася до вжтрѣшното естество на нѣщата. Ти можешъ да разкопавашъ една ябълка, да я торишъ и поливашъ, но да измѣнишъ нейното естество — никога! Нѣкой учени хора казватъ че може да се измѣни естѣството на едно живо сжщество. Да, може да се измѣни естеството на коня и на магарето, отъ тѣхъ да се роди катъръ, но този катъръ още въ първото поколение изчезва. И нашата философия е такава: всичкитъ наши мисли, чувства и всичкитъ дѣйствия живѣятъ само по 20 години.

Вие може да ми възразите, но това е фактът! Защо? Защото вие живѣте въ свѣта на променитѣ Майката и бащата трѣбва да кажатъ на сина си: „Синко, ти ще ходишъ въ свѣтлината, като Богъ ти е далъ! Ти ще се проявявашъ съ чувствата, които Богъ ти е далъ! Ти ще дѣйствувашъ съ волята, която Богъ ти е далъ! „Ти трѣбва да ни слушашъ“ А какво казва днесъ бащата на сина? — Ела, синко при менъ, вземи тази вощеница, нека освѣтлява пътя ти! И азъ си служиохъ съ нея. Тежко на твоя синъ, когото ще водишъ съ тази малка вощеница! Ще прокопса той! И слѣдъ всичко това вие мислите, че може да се самовъзпитавате. Не си правете илюзии! Човѣкъ може да се дресира, но не може да възпита своя умъ, не може да възпита своето сърце, не може да възпита своята воля. Невъзможно е това! Какво може да направи човѣкъ за себе си? — Той може да възпита своитѣ сѣтива: зрѣнието си, слуха, обонянието, вкуса и осѣзанието. По такъвъ начинъ, косвено той може да събере факти или материали, съ които да работи. Развиете ли повече вашитѣ сѣтива, вие ще бъдете въ по-пълень контактъ съ физическия свѣтъ и ще можете по-добръ да го изучите. А сега вие заемате едно фалшиво положение и казвате: ние не можемъ да мислимъ. Че то не е ваша работа! Вие отнемате работата на

Бога Той се занимава съ свѣтлината на вашия умъ, съ вашитѣ мисли Вие казвате: чувствата сж празна работа, тѣ не ме интересуватъ. Азъ искамъ да се занимавамъ съ ума си. Какъ ще се занимавашъ съ ума си? Щомъ искашъ да се занимавашъ съ ума си, внесе ли Истината въ него? Внеси Истината въ себе си и ти ще имашъ свободата да боравишъ съ твоя умъ! това е първото условие. Ти започвашъ да работишъ съ ума си и казвашъ: споредъ Кантъ-Лапласовата теория свѣтътъ се е образувалъ отъ нѣкаква мъглевина, която се въртѣла около извѣстни центрове и отъ това се образувала цѣлата слънчева система. Добрѣ, има ли нѣкаква вѣроятностъ въ всичко това? Казвате: това е доказано! Кои сж научнитѣ данни, кои сж математическитѣ доказателства? Това сж прѣдположения, това сж теории, това сж хипотези, но не и самата Истина Има нѣщо вѣроятно въ тѣзи данни, но има и нѣщо невѣроятно. Нови учени хора, нови теории идатъ сега въ свѣта и всички сегашни теории губятъ своята научна стойностъ Човѣшкиятъ умъ се подига на едно по високо стѣпало И днесъ Богъ внася въ умоветѣ на хората нови идеи, вслѣдствие на което цѣлото мировъзрѣние се измѣня. Тѣй дѣйствуватъ отъ невидимия свѣтъ. Дойде на примѣръ, единъ ученъ човѣкъ, прокара нѣкоя нова философия въ науката и си замине. Той е изпратенъ

отъ невидимия свѣтъ специално за това. Богъ хвърля свѣтлина въ умоветъ на хората, и съ това и понятието имъ за Бога постоянно се измѣня. Тази свѣтлина постепенно измѣня научнитъ схващания на хората, както и религиознитъ имъ схващания. Само Богъ дѣйствува въ свѣта! Новото, което иде сега въ свѣта, създава едно стълкновение съ старото, вслѣдствие на което вие се усѣщате стѣснени и казвате: какъ тъй ни се взима това? Ние до сега мислихме, че сме господари на себе си, а какво излиза? Вие сте смѣшни! Ако се качите на единъ параходъ, вие ливъртите колелото, вие ли го управлявате? Казвате: азъ заповѣдвамъ! Не заповѣдвате вие. Колко души има долу въ парахода, които работятъ! Този параходъ върви и безъ васъ. Тукъ имаше една македонка, която казваше: „Азъ нося цѣлия свѣтъ на ржката си“. Мислѣше си тази македонка, че дѣйствително носи цѣлия свѣтъ, че е толкова силна, д о б р ѣ, като е толкова силна, че може да носи ц ѣ л и я с в ѣ т ъ на ржката си, защо не помогне на Македония, чиито работи сж тъй забъркани? Та носѣше своитъ илюзии на ржката си. Сжщото е и съ васъ. Всѣки день невидимия свѣтъ трѣбва да ви просвѣщава. Вие, запримѣръ, си турите една програма въ живота, казвате: азъ ще започна да се занимавамъ съ философия, ще проучвамъ еди-кой си философы

Обаче, умира баща ви, майка ви, оставяте философията на страна и казвате: сега съмъ въ трауръ, не мога да се занимавамъ. Пакъ философски разсждаватъ. „Пари нѣмамъ, срѣдства заживѣене нѣмамъ“ — философията остава на заденъ планъ. Другъ пътъ казвате: нека, поне да залюбимъ хората! „Моето сърце е толкова широко, че цѣлиятъ свѣтъ може да влѣзе въ него“. Значи, ти любишь като Бога! Ако ти, като Бога любишь цѣлия свѣтъ, трѣбва да си въ състояние да измѣнишь тѣхнитѣ сърца. „Ама ти не можешъ да намѣришь подобно на моето сърце“. Да, вѣрно е, че като твоео сърце не може да се намѣри, защото който влѣзе въ твоео сърце, умира. Който влѣзе въ човѣшкото сърце, умира. Писанието казв : „Сине мой, дай ми сърцето си!“ Дай сърцето си на Бога! Въ това седи истинската философия. Вие трѣбва да напжтите и вашитѣ приятели къмъ Бога, да Го схванатъ като вжтрѣшенъ принципъ — не личенъ, но безличенъ, който схваща и разбира всичко. По отношение на Бога, всички ние сме отворена книга, на която Той всѣки день пише новата философия на живота.

Когато вие влѣзете въ училището и учителятъ по музика започва да ви разправя за тоноветѣ, питамъ: туй знание отъ васъ ли излиза, и и отъ вашия учитель? Знанието, което ние имаме, отъ насъ

ли излиза, или отъ Бога иде? Любовта, която се проявява въ насъ, отъ насъ ли иде, или отъ Бога? — Отъ Бога. Туи е истинското положение. Следователно, умътъ въ насъ дѣйствува вече въ областта на числото 3. Вие не знаете още кой е първиятъ, великиятъ принципъ, който дѣйствува въ свѣта. Вие не знаете кой е вториятъ принципъ, който дѣйствува въ свѣта. Какво означава числото 2? Азъ ви казахъ, че числото 2 означава пѣтя на единицата, но какъвъ е пѣтьтъ на единицата? Представете си, че вие сте въ вселената и за васъ съществува само една идея, всичко около ви е само свѣтлина: земята я нѣма, слънцето го нѣма — виждате само свѣтлина, нищо друго не съзнавате. Какво ще бжде вашето понятие за свѣта? Ще можете ли да различавате интензивността на свѣтлината? Това ще бждатъ извънредни разбирания за човѣшкия умъ. Какво ще бжде това състояние, не знаете. Може да го схващате, но може и да не го схващате. Допустимо е и едното, и другото. За васъ е важно, какво ще схванете отъ това особено състояние. Това е единъ отъ въпроситѣ, които само Богъ разбира. Хората нищо не разбиратъ отъ това. Единицата въ пространството е понятие само за Бога. Двойката въ пространството е понятие само за Бога. Като се дойде до числото три, вече с явява зачатъкъ отъ вашия умъ, отъ

вашето сърце и отъ вашата воля — започва се проявлението на човѣка.

Ето защо, за да разберете тия нѣща, вие ще започнете съ единъ малъкъ идеалъ. Не започвайте съ нѣкоя грандиозна идея, съ най-малката идея започнете. Направете единъ малъкъ опитъ, започнете съ една малка мисълъ. Слѣдъ туй, съ най-малкото чувство, въ което нѣма да иждивите много енергия, и за което се изисква най-малкото усилие на волята. Така дѣйствува и Богъ, това е Божественъ пѣтъ. А когато дойдете до Божественитѣ чувства, тамъ имате вече просторъ въ дѣйствиата си. Тогава, зрѣнието ще ви помогне да развиете художество. Слухътъ ще ви помогне да развиете музика. Езикътъ ще ви послужи да развиете говора си. Обонянието ще ви помогне да развиете тия качества, тия сили, които дѣйствувать въ цвѣтата. И най-послѣ, чувствителността или осѣзанието, ще ви помогне да схващате различието между тѣлата, какво положение заемать, какви сили дѣйствувать между тѣхъ и т. н. Всичко това е методъ за възпитание. Когато се заемете да се самовъзпитавате и да възпитавате вашитѣ дѣца, вие трѣбва да започнете по този начинъ, именно да развиете най-първо вашитѣ сѣтива.

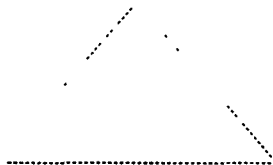
Вие започвате съ числото петъ. Какъ ще наричавате пентограмата? Какъ ще започнете да я рису-

вате? Вие ще нарисувате пентограмата по слѣдния начинъ:

Първото движение на ржката ви е отлѣво къмъ дѣсно. Такова движение правятъ и всичкиѣ военни, когато вадятъ сабята си, за да сѣкатъ главитѣ на неприятелитѣ си. Българитѣ пъкъ, когато сѣкатъ дърва съ брадвитѣ си, правятъ сжщото това движение, но отдѣсно къмъ лѣво. Всѣки народъ има свой методъ, своя опредѣлена посока при движенията си. Всѣко движение има своя сила. Искате ли да развивате вашия умъ чрѣзъ сѣтивата си, ще правите движения.

Сега, при начертаването на трижълника, какво движение ще направите?

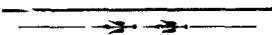
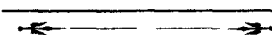

Движението ще бжде по посока на стрелкитѣ.

лѣва рѣка

дѣсна рѣка

Движенията трѣбва да бждатъ естествени, каквито сж въ природата. Щомъ направите това движение, каквото правите при начертаването на трижгълника, ще усетите една приятность. Това движение, само по себе си, е разтваряне. Като направите туй движение, веднага ще почувствувате малко видоизмѣнение на вашия умъ. Ако при туй движение изговорите подобащи на него думи, то придобива по-голяма сила. Какви сж тия думи, нѣма да ви ги кажа, защото вие мязате на малкитѣ дѣца, кой какъ дойде при васъ, цѣль день ще му показвате играчкитѣ си: — момиченцето ще показва своята кукла, момченцето — своето конче, и съ това тия думи ще изгубятъ силата си. Тази кукла и това конче, обаче, нищо не носятъ съ себе си. Тѣ сж мъртви. Защо да не започнемъ да движимъ рѣцете си една срѣщу дру-

га а започваме о б р а т н о ?
 Споредъ

правилата на съвършенната геометрия, точката се движи все къмъ една посока, напримеръ отъ лѣво къмъ дѣсно, а тукъ, при движение на двѣте ржцѣ въ обратна посока, се образува правата линия. „Послѣ ржцѣтъ се движатъ нагорѣ, докато се срещнатъ заедно и образуватъ тригълникъ. Когато отдалечавате ржцете си, туй движение дѣйствува успокоително. Когато пъкъ движите ржцете си една срѣщу друга, туй движение дѣйствува въ противовѣсъ на първото. Затова вие ще кажете на тия противодѣйстващи сили да се движатъ нагорѣ.

Сега, въ васъ остава желанието да провѣрите, дали това нѣщо е вѣрно. Туй положение сж го провѣрявали хиляди философи и не сж дошли до никакъвъ резултатъ. Какъ не сж описвали човѣшкия умъ? И философи сж го описвали, и окултисти сж го описвали, но тъй както окултиститѣ сж го описвали, това не е умъ. Тѣ описватъ само проявата на ума. Послѣ, тъй както тѣ описватъ сърцето, това е само проява на човѣшкото сърце. Тѣ, както описватъ волята, и то е само проявление на човѣшката воля. За примѣръ, нѣкой адептъ описва, какъвъ е

будическият свѣтъ, какъвъ е менталниятъ свѣтъ, но гова сж само прояви на тия свѣтове. При описанието не тия свѣтове се изисква буденъ умъ. Вие сте били въ тѣзи свѣтове, имате опитностъ отъ тѣхъ. Когато ви се описватъ тия свѣтове, постарайте се да събудите възпоминанията за тѣхъ отъ миналото, които сж вложени въ вашия умъ и сърце. Вие мислите за нѣща които сте запомнили. Вие четете нѣкой философъ, който служи въ вашия умъ като побудителна причина, да възбуди нѣкой спомени. Вие четете и казвате: чакай да си спомня, този човѣкъ разправя за нѣщо, което азъ зная. Когато той описва астралния свѣтъ или човѣшкото сърце, вие си спомняте нѣщо. Когато той описва човѣшката воля, пакъ си спомняте нѣщо. Вие виждате тогава, че въ васъ има вложено нѣщо Божественно въ което сж складирани тия спомени и трѣбва да го проявите. Проявите ли го, Богъ дѣйствува въ васъ.

Значи, дойдете ли на физическия свѣтъ, ще дойдатъ и вашигѣ сѣтива, и ще се учите, какъ да си служите съ тѣхъ. Напримѣръ, нѣкой се разговаря съ васъ, вижда васъ, вижда и хората, а едновременно се вслушва, какво се говори задъ него.

Другъ пъкъ се разговаря съ васъ, но едновременно слуша какво говорятъ другитѣ, а съ ржцѣтъ си бър

ка въ джобоветѣ на хората, изпитва дълбочината имъ, изпитва съдържанието на кисинтъ: злато ли има въ тѣхъ, или сребро. Всичко това говори за невъзпитание на сѣтивата. Нѣкоя сестра казва: азъ ти изпитвамъ ума, изпитвамъ кесията ти. Никой не може да изпита твоя умъ, нито твоето сърце, нито твоята воля.

И въ туй отношение, ако искате да се владате, погледътъ ви трѣбва да бѣде хармониченъ. Не се старайте едновременно и да слушате, и да гледате, и да пипате. Възприемете една идея, вземете отъ нея най-хубавото, та нека бѣде и най-малкото. Една идея е достатъчно, Казвате нѣкому нѣщо: Кажете едно изречение, но да е хубаво. Не трѣбва много да говорите. Това се отнася до самовъзпитанието. Тѣй трѣбва да правите, ако искате да възпитате възшия езикъ. Нашиятъ езикъ е невъзпитанъ, понеже всѣки го е пипалъ. Кой не е влизалъ въ тази станция? Като се завърти крана и човѣкъ започва да говори. Казватъ: фонографътъ говори сега. Това не е разумно. Съ уста ли говори човѣкъ? Казв тѣ, че човѣкъ говори съ устата си. Питамъ: тогава фонграфътъ съ какво говори? Дѣ е неговата уста? Той говори съ една иглица, която се движи по една плоча. Тогава, нашата теория се опровергава. Ето,

чрѣзъ тази плоча може да се говори Значи, има единъ говоръ, който е много практиченъ — безъ да си утваряшъ устата, говоришъ.

Нѣкои хора иматъ обичай да се пипатъ заврата, за краката, по ушитѣ и другадѣ. Това сж все подбуди на разни физически енергии Който иска да развие своитѣ висши енергии, трѣбва да се пипа на друго мѣсто Нѣкои правятъ безразборни движения, както нѣкои медиуми дращатъ разни криви линии по хартията, докато се прояви нѣкой духъ Казвамъ: колко е ученъ този медиумъ! Не, той е първокласенъ глупецъ, първокласенъ невѣжа, нищо не знае. Никаква философия нѣма въ него! Друго щѣше да бжде, ако този медиумъ нарисува нѣкоя разумна фигура, или ако употреби азбука на извѣстни интелигентни сжщества. А тия драскулки по хартията говорятъ за невѣжеството на нѣкои духове. Въ природата сжществуватъ такива знаци, но тѣ не ги знаятъ. Нѣкой пжтъ и вие неволно правите нѣкакви движения, но не разбирате тѣхния дълбокъ смисълъ. Разправяше ми единъ мой приятель, че както пжтувалъ въ кола, почесалъ се отзадъ по главата и си помислилъ, че ще дойде при него нѣкои човѣкъ, когото той не обича. Вади си той заключения, но тѣ не сж на мѣсто, въ тѣхъ нѣма никаква смисълъ. Поче-

салъ се, защото го сърбѣло по главата, нищо повече. Нѣкой братъ, като се почеше, мисли си, че кой знае , каква велика идея го занимава. Не, това почесване може да бѣде едно безмислено движение. Когато дѣтето направи нѣкоя грѣшка, то си туря рѣцѣтъ на очитѣ. Това движение означава: отъ срамъ не мога да те гледамъ. Туй не е благородно. Човѣкъ, който затваря очитѣ съ рѣцѣтъ си, не е благороденъ. Нѣкой пѣтъ и по друга причина можешъ да си затворишъ очитѣ — да не влиза много свѣтлина, значи помагашъ си физически. Но, когато си между хората, не прави това. Когато си самъ, може да го направишъ. Ако вие влѣзете въ моята стая и азъ затворя кепенцитѣ си, какво означава това? Казвамъ: Не съмъ разположенъ да ви приема. Когато влѣза при единъ човѣкъ и той тури рѣцѣтъ на очитѣ си, азъ ще си взема шапката и ще си излѣза. Казвамъ: не оставамъ въ стая, дѣто кепенцитѣ сж затворени.

Прѣдставете си, че азъ ви говоря за Любовьта, казвамъ ви, че трѣбва да служимъ на Бога, а ти седишъ прѣдъ мене, почесвашъ се задъ ухото и казвашъ: каква велика идея е тази, да служимъ на Бога. Да, но този човѣкъ си мисли за своята любовь, не за Божията. Той е материялистъ. Нѣма да се почесвашъ отзадъ, когато говоришъ и когато ти се го-

вори за Божията Любов! Казва: „Азъ разбирамъ Божията Любов“ — и се почесва задъ ухото, или отзадъ на главата. Щомъ се говори за Божията Любовъ, на друго мѣсто ще туришь кръста си. Послѣ, нѣкой говори за Божията Мъдростъ и се почесва по колѣното. Не, щомъ ти се говори за Божията Мъдростъ, нѣма да се почесвашъ по колѣното Почешешъ ли се по колѣното, това показва, че не си силенъ, нѣмашъ умъ.

Найпърво, ще се научите да владате чувствата си, понеже тѣ сж въ вашитѣ ржцѣ, тѣ сж на ваше разположение. Ще се научите да владате езика си, очитѣ си, носа си, ушитѣ си Като завладате чувствата си, ще постигнете много работи. Привикнѣте да казвате всѣки моментъ само това което трѣбва. По нѣкой пжтъ вие казвате туй, което не трѣбва, но ще се научите.

Сега, какъвъ е общиятъ сборъ на числата 3 и 5? — Осемъ. Какво означава числото 8? — Осемъ е числото двѣ, взето въ кубъ. За да разберемъ какво означава числото осемъ, трѣбва да разберемъ числата двѣ и четири. Въ сегашната математика числата се разглеждатъ отъ друго гледище, разглеждатъ ги като резултати, а не като живи числа.

Първото важно нѣщо сега за васъ е идеята, че само Богъ може да внесе свѣтина въ ума ви. Само Богъ може да внесе топлина въ сърцето ви. Само Богъ може да внесе сила въ волята ви. Слѣдователно, ако нѣмате правилно понятие за Бога, вашиятъ умъ, вашето сърце и вашата воля не могатъ да се развиватъ правилно. Затуй трѣбва да се стремите да имате за Бога най-правилно понятие, което можете да придобиете. Придобиете ли това, ще дойде и тази Божествена свѣтина въ ума ви. Когато пъкъ дойдете до вашитѣ чувства, тогава ще навлѣзете въ човѣшкия животъ, ще разберете и научите туй, което хилядитѣ поколѣния преди васъ сж работили, за да го придобиятъ. Вие ще разберете, какъ сж работили животнитѣ за създаването на своитѣ органи: очи, уши, носъ, езикъ. Всички тия органи ще ги вземате прѣдъ видъ и ще работите съобразно тѣхъ

Това е една велика педагогическа задача за бъдещето. Азъ мога да създамъ разни играчки на дѣцата по пентограмата. Или, мога да имъ създамъ разни музикални упражнения, съ които да повлияе върху чувствата имъ благотворно. Или, мога да имъ правя разни цвѣтя, и да ги занимавамъ съ тѣхъ. Ще си служи и съ живи цвѣтя. Всички миризми на цвѣ-

тята не дѣйствувать еднакво върху дѣцата. Нѣкой миризми иматъ обратно дѣйствие върху тѣхъ. Праве-
 вете различни опити въ това отношение. Запримѣрь,
 вашето дѣте е неразположено. Какво ще направите?
 Откъснете една роза, едно карамфилче една теменужка или друго нѣкое цвѣте и безъ да забележи дѣтетото, туряйте подъ носа му едно слѣдъ друго тия цвѣтя и слѣдете, кое цвѣте какъ му влияе. Запомнете онова цвѣте, което произведе ефектъ върху разположението на дѣтетото Запишете името му, запишете деня, часа, когато сте му дали да го померише. Направете опитъ и втори, и трети пѣтъ, да се увѣрите въ резултата. Ето ви друга педагогическа задача. Пъкъ можете да направите опита и съ голѣмата си дъщеря, нѣкой пѣтъ може да го направите и съ мъжа си. Нѣкой пѣтъ мъжътъ може да направи същия опитъ и съ жена си. На мъжа си ще кажешъ тъй: тази роза е специална, има много хубава миризма, опитай я! опитайте какъ ще ви повлияе карамфила, теменугата и редъ други цвѣтя. Записвайте си тия резултати! Вие се накичите нѣкой день съ едно карамфилче и цѣлиятъ день сте весели, живѣете въ миръ. Значи, едно карамфилче спасява положението за цѣль день Ако една роза се жертвува за нашия миръ, тя има цѣна. Ако можемъ да възприе

мемъ и вложимъ въ себе си туй чувство, този благороденъ импулсъ на жертвата, тази жертва отъ страна на розата не е напразно дадена. Тогава, при възпитанието на дѣцата можете да откъснете една роза, една теменуга или друго нѣкое цвѣте '

Тази вечеръ трѣбваше да имамъ едно цвѣтенце, да го дамъ всеки да го помирише, безъ да знаете защо, и по този начинъ да опитамъ, какво дѣйствиe указва върху васъ Ако сега покажа нѣкой цвѣтъ, вие ще кажете: Учителтъ ни изпитва. Затова, другъ пътъ ще направя нѣкой опитъ съ васъ, безъ да се сътите. Има и други начини за възпитание на дѣцата, освѣнъ тия, но цвѣтяга сж най ефектни. Направете опитъ съ всички цвѣтя, които имате Направет опита много разумно, безъ да грѣшите Естествено ще го направите! Направете опита и съ нѣкоя ваша приятелка, и най-послѣ го направете и съ себе си Не разположени сте, откъснете една роза, помиришете я Не ви ли подѣйствува, вземете едно карамфилче, или една теменужка Въ туй отношение, добре е да с имате градина. Като помиришете едно цвѣтенце, между цвѣтята и въ васъ ще се образува една моментна връзка, и вашето душевно състояние ще се измѣни Цвѣтята сж най близко до насъ. Като се приближишъ до нѣкоя роза, или до нѣкое бѣло карамфилче, тѣ

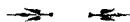
казватъ: „Не се тревожи, не бой се, твоео положение не е така лошо Испитанието е благословение!“

Сега обърнете внимание върху методитѣ, които дадохъ Числата 3 и 5 сж отвлѣчени понятия, но дойдете ли до цвѣтата, тѣ сж вече реални величини, съ които може да боравите Онѣзи отъ васъ, които иматъ разположение за тия опити, нека ги правятъ а които нѣматъ разположение, нека ги създадатъ.

Ние, въ школата, нѣкой день трѣбва да излѣземъ на открито нѣждѣ и по петъ души заедно да направимъ нѣкои гимнастически упражнения, но не въ формата на петожгълникъ, а въ форма на пентограмъ, въ всѣки жгълъ по единъ Всички трѣбва да знаете, кой накждѣ ще си движи рѣцетѣ Кой каквато добродѣтель изразява, ще се движи по съответната ней посока и ще заеме опредѣленото мѣсто на единъ отъ върховетѣ на пентограма

Любовта

въ насъ

— Изговорете формулата: „Любовта разкрива Бога въ насъ“. (съ движения на ръцѣтъ, споредъ означенитѣ стрѣлки въ трижълницитѣ).

Т. м.
